

T. C.
SİKİYÖNETİM KOMUTANLIĞI
ASKERİ SAVCILIKI
İSTANBUL

İDDİANAME

(TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST - LENİNİST
ÖRGÜT VE YAN KURULUŞLARI OLAN TÜRKİYE
İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU İLE MARKSİST -
LENİNİST GENÇLİK BİRLİĞİ İLLEGAL ÖRGÜTLERİ
DAVASI)

Soruşturmayı yürüten AS. Savcı
Hâkim Kâ. Yzb.
Yaşar DEĞERLİ

K. K. K. Basımevi
İSTANBUL
1973

T. C.
SIKİYÖNETİM KOMUTANLIĞI
ASKERİ SAVCILIKI
İSTANBUL

Evrak No. : 973/162
Esas No. : 973/176
Karar No. : 973/94

İDDİANAME

(TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST - LENİNİST
ÖRGÜT VE YAN KURULUŞLARI OLAN TÜRKİYE
İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU İLE MARKSİST -
LENİNİST GENÇLİK BİRLİĞİ İLLEGAL ÖRGÜTLERİ
DAVASI)

Soruşturmayı yürüten AS. Savcı
Hâkim Kd. Yzb.
Yaşar DEĞERLİ

K. K. K. Basımevi
İSTANBUL
1973

T. C.
SIKİYÖNETİM KOMUTANLIĞI
ASKERİ SAVCILIKI
İSTANBUL

3 EYLÜL 1973

EVRAK No. 1973/162
ESAS No. 1973/
KARAR No. 1973/

İDDİANAME

V E

**KOVUŞTURMAYA YER OLMADIĞI, SORUŞTURMANIN GEÇİCİ
OLARAK TATİLİ KARARI**

SUÇ :

1. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın tamamını veya bir kısmını tağyir ve tebdil veya ilgaya cebren teşebbüs etmek.
2. Bu fiile T. C. K. nun 146/2 nci fıkrasından gayri surette fer'an iştirak etmek.
3. Sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmeye veya sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmaya veya memleket içinde müesses, iktisadî ve sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmeye matuf cemiyet kurmak, faaliyetlerini tanzim veya sevk ve idare etmey veya bu konuda yol göstermek.
4. Amacı ve niteliği (3)'de tanımlanan cemiyetlere girmek.
5. Hükümet araştırmalarına karşı faili gizlemek veya yardım etmek, veya delillerini yok etmek, yahut değiştirip bozmak.
6. Anayasayı ihlâl fiili veya sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmeye, sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmaya, müesses iktisadî veya sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmeyi hedef alan fesat niteliğindeki örgütün varlığını ve bu tür faaliyetleri bildiği halde hükümete haber vermemek.
7. Yetkili merciden ruhsat almaksızın toplu olarak bomba imal etmek.
8. 6136 Sayılı Kanuna muhalefet.
9. Hüviyet cüzdanlarını ve kimlik belgelerini ve memuriyet belgelerini kullanmak amacıyla tahrif etmek.
10. Taklit edilmiş, tahrif edilmiş (9)'da ifade edilen resmî belgeleri kullanmak.
11. Soygun ve gasp fiilinde bulunmak.
12. Adam öldürmek.

ŞANIKLAR :

1. İBRAHİM KAYPAKKAYA

Ali oğlu, 1949 doğumlu, Çorum Alaca nüfusunda kayıtlı, aynı yer Karaca köyünde oturur, babası Ali KAYPAKKAYA, Ankara Mamak 1011 Ana Tamir Fabrikası Bakım ve Onarım kısmında usta (halen müteveffa).

2. MUZAFFER ORUÇOĞLU

Mehmet oğlu, 1947 yılında Sıdika'dan doğma, Kars Göle ilçesi Büyükbogatepe köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi 3 ncü sınıftan terk olup, 16 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

3. ABDULAHAT MUHİTTİN CEM SOMEL

Nurettin oğlu, 1949 yılında Ferengiz'den doğma, Teşvikiye Topağacı İhlamuryolu İstanbul nüfusunda kayıtlı, aynı yer 41/4'de oturur, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesinden terk ve halen 16 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

4. ALİ TAŞYAPAN

Mehmet oğlu, 1948 yılında Sultan'dan doğma, Develi ilçesi, Çadırıyeri köyü nüfusunda kayıtlı, Kayseri Tavukçular Mahallesi Gündoğdu Sokak No. 81'de oturur, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinden terk ve halen 12 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

5. ASLAN KILIÇ

Bayramoğlu, 1948 yılında Adviye'den doğma, Konya Ereğli Zengel köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, İstanbul Fen Fakültesi Fizik-Matematik bölümü mezunu, halen 22 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

6. HİKMET ŞENSES

Abdullah oğlu, 1950 yılında Necmiye'den doğma, Amasya Gümüşhacıköy Saraycık Köyü nüfusunda kayıtlı, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi son sınıf öğrencisi, halen 24 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

7. AHMET MUHARREM ÇİÇEK

Orhan oğlu, 1952 doğumlu, Elâzığ nüfusunda kayıtlı, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi 3 ncü sınıfta öğrenci, halen müteveffa.

8. MERAL YAKAR

Hayri kızı, 1952 yılında Emine'den doğma, Nizip Şıhlar Mahallesi nüfusunda kayıtlı, Aksaray Kocamustafapaşa Caddesi No. 3'de oturur, halen müteveffa.

9. ALİ HAYDAR YILDIZ

Mehmet oğlu, 1952 yılında Güzel'den doğma, Mazgirt nüfusunda kayıtlı iken, Elâzığ Mustafapaşa Mahallesi, hane: 332'ye nakilhane etmiş, Tunceli Lisesinden terk öğrenci olup, halen müteveffa.

10. YALÇIN BÜYÜKDALLI

Seyfettin oğlu, 1950 yılında Esmâ'dan doğma, İzmir Selçuk İlçesi Havuççulu Köyü nüfusunda kayıtlı, İzmir Karşıyaka semtinde sokağını ve ev numarasını bilmediğini beyan ettiği evde oturur, İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi 5 nci sınıfta öğrenci, halen 15 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

11. ZEKİ ŞERİT

Halit oğlu, 1972 yılında Samiye'den doğma, İstanbul Eminönü nüfusuna kayıtlı, Fatih Çarşamba Muratmolla Caddesi No. 8 de mukim, İstanbul Üniversitesi Kimya Fakültesi 4 ncü sınıfta öğrenci, halen 14 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

12. SAMİ SARI

Hacı oğlu, 1955 yılında Nüsne'den doğma, Gaziantep Nizip Kocatepe köyü nüfusunda kayıtlı, Pendik Dolayoba semtinde oturur, Lise terk, seyyar satıcılık yapar ve halen 14 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

13. SÜLEYMAN YEŞİL

Süleyman oğlu, 1953 yılında Fatma'dan doğma, Elâzığ Devriş köyü Alpdoğan Mahallesi nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, Lise terk, yağlıboyacılık yapar, 17 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

14. MUHSİN CANİK

Halil oğlu, 1949 yılında Satı'dan doğma, Amasya Gümüşhacıköy ilçesi Saraycık köyü nüfusunda kayıtlı, İstanbul Bağcılar Kartaltepe Mahallesi No. 152'de oturur, işçi, seyyar satıcı olup, 18 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

15. NEZİHE BAHAR

Ramazân kızı, 1952 yılında Nuriye'den doğma, Balıkesir Burhaniye Mahkeme Mahallesi Yıldızaralığı Sokak No. 5'de mukayyet ve mukim, Boğaziçi Üniversitesi Kimya Fakültesi 3 ncü sınıfta öğrenci olup, halen 15 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

16. KUTSİYE BOZOKLAR

Seracettin kızı, 1953 yılında Makbule'den doğma, Anamur nüfusunda kayıtlı, İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesinde öğrenci olup, 26 MAYIS 1973 tarihindenberi TUTUKLU.

17. DAVUT KURUN

Hasan oğlu, 1953 yılında Dilber'den doğma, Tunceli Merkez Tomayık Köyü nüfusunda kayıtlı, Esenler Karakol Sokak No. 19'da oturur, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde öğrenci olup, halen 14 MAYIS 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

18. GÜNER ALAKOÇ

Ali oğlu, 1948 yılında Zebure'den doğma, Kırklareli Demirköy İğneada Bucağında nüfusa kayıtlı, aynı yerde mukim, işçi, 16 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

- 19. YILMAZ KARAKOÇ**
Mehmet oğlu, 1952 doğumlu, İsparta Eğridir Koçular Köyü nüfusunda kayıtlı, İsparta Yayla Mahallesi İğdeli Sokak No. 46'da oturur, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinde öğrenci, 18 MART 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU.
- 20. İBRAHİM GÜLGEÇ**
Yahya oğlu, 1953 yılında Hanife'den doğma, Anamur ilçesi, Saray Mahallesi Surnal Sokak No. 26'da mukayyet ve mukim, İstanbul Teknik Üniversitesi Makine Bölümü öğrencisi olup, halen 12 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU.
- 21. NİZAMETTİN KARAKOÇ**
Mehmet oğlu, 1954 yılında Şehriye'den doğma, Kastamonu Taşköprü Gökçeada bucağı Kavak Köyü Karakoç Mahallesi nüfusuna kayıtlı, Kadıköy Moda Caddesi No. 93'de oturur, İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesinde öğrenci, 14 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU.
- 22. ENGİN GİRAY**
Faruk oğlu, 1954 yılında Firdevs'den doğma, Ünye nüfusuna kayıtlı, Kalamış Ahmet Mithat Efendi Sokak No. 3, daire 1 de oturur, Lise son sınıfta beklemeli öğrenci olup, 14 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU.
- 23. ÜNSAL ALANYA**
Hurşit oğlu, 1951 yılında Müyesser'den doğma, Keçiözümlü İlçesi Yenice Mahallesi nüfusuna kayıtlı, İsparta Turan Mahallesi Böcükırmazı Sokak No. 12'de oturur, İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesinde öğrenci, 22 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU.
- 24. AYŞE İSMAİL**
İsmail kızı, 1951 yılında İsmet'den doğma, Kıbrıs uyruklu olup, İstanbul Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Fakültesinde öğrenci, halen 22 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU.
- 25. HİKMET ANIK**
Halil İbrahim oğlu, 1951 yılında Ayşe'den doğma, Eskişehir nüfusunda kayıtlı, İstanbul Şehremini Deniz Abdal Mahallesi Kaşkarlı Mahmut Sokak No. 16'da oturur, halen 18 MART 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU (İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinde öğrenci).
- 26. FİKRET SONER**
Abdullah oğlu, 1949 yılında Hanife'den doğma, Tokat nüfusuna kayıtlı, İstanbul Şehremini Deniz Abdal Mahallesi Kaşkarlı Mahmut Sokak No. 16'da oturur, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümünde öğrenci, halen 19 MART 1973 tarihindenberi gözetiminde ve TUTUKLU.
- 27. TURAN ÇETİNER**
Zekeriya oğlu, 1951 yılında Sadet'den doğma, Konya Devricedit Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Şehremini Deniz Abdal Mahallesi Kaşkarlı Mahmut Sokak No. 16'da oturur, İs-

tanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde öğrenci ve halen 18 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

28. BİLÂL GÜNDÜZ

Bilâl oğlu, 1952 yılında Fadime'den doğma, Çarşamba Orta Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Şehremini Deniz Abdal Mahallesi Kaşkarlı Mahmut Sokak No. 16'da oturur, İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde öğrenci, halen 18 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

29. ALİ ŞENCİ

Kâzım oğlu, 1951 yılında Yıldız'dan doğma, Elâzığ Rızaiye Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Feriköy Ergenekon Caddesi Bilgiç Sokak No. 11'de oturur, İstanbul Hukuk Fakültesinde öğrenci olup, 19 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

30. FERYAL SARIOĞULLARI

Burhan kızı, 1951 yılında Meliha'dan doğma, Adapazarı nüfusunda kayıtlı, İstanbul Karagümrük Fevzipaşa Caddesi No. 188'de oturur, İstanbul Üniversitesi Kimya Fakültesinde öğrenci, halen 19 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

31. NAKİ ÖZGÜL

Ali oğlu, 1950 yılında Güher'den doğma, Malatya Yazıhan Bucağı Karacaköy nüfusund akayıtlı, İstanbul Kocamustafapaşa Uzunyusuf Mahallesi Naip Sokak No. 12'de oturur, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinde öğrenci ve halen 7 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

32. MUKADDES ERDOĞDU

Zülfeddin kızı, 1954 yılında Refika'dan doğma, Erzurum Şenkaya ilçesi Gezeren Köyü nüfusunda kayıtlı, Diyarbakır Kaşibudak Mahallesi Karakaş Sokak No. 14'de oturur, İstanbul Eğitim Enstitüsünde öğrenci, halen 13 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

33. İSMAİL ÖZBAY

Nuri oğlu, 1952 yılında Fatma'dan doğma, Besni ilçesi, nüfusunda kayıtlı, Besni Gültekin Caddesi Ciritmeydanı Mahallesi No. 2'de oturur, İstanbul Eğitim Enstitüsünde öğrenci, 13 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

34. HÜSEYİN CEVİZİÇİ

Mehmet Ali oğlu, 1950 yılında Meryem'den doğma, Mardin Savur ilçesi Kurtuluş Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesinde öğrenci, halen 16 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

35. İHSAN UÇAR

Yusuf oğlu, 1951 yılında Döndü'den doğma, Tarsus Sağlıklı köyü nüfusunda kayıtlı, İstanbul Vatan Mühendislik Okulunda öğrenci, Levent Zeren Sokak No. 21'de oturur, 25 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

36. MUSTAFA ÇOBAN

Haydar oğlu, 1944 yılında Hatice'den doğma, Niksar Medra Köyü nüfusunda kayıtlı, Maltepe Gülsuyu Gecekonduları Narinler Kümesi No. 1062'de oturmakta olan kayınbiraderi ALİ DEMİR'in yanında ikamet eder, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinde öğrenci, 2 MAYIS 1973 tarihinden 15 MAYIS 1973 tarihine kadar gözaltında tutulmuş.

37. ALİ DEMİR

Hasan oğlu, 1946 doğumlu ,Niksar Kuru köyü nüfusuna kayıtlı, İstanbul Kartal/Maltepe Gülsuyu Gecekonduları Narinler Kümesi No. 1062'de oturur, Adel Kalem Fabrikasında işçi, halen 2.5.1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

38. MEHMET ALİ KILIÇ

Şükrü oğlu, 1951 yılında Dibar'dan doğma, Tunceli Mazgirt İlçesi Geçitveren Köyü nüfusuna kayıtlı, Pendik Topselviler Mahallesi Tepe Sokak No. 12'de oturur, işçi ve halen 14 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

39. BİNALİ ÇELİK

Ahmet oğlu, 1339 yılında Gülizar'dan doğma, Tercan İlçesi Üçpınar köyü nüfusunda kayıtlı, Yakacık Topsevciler Bilecik Mahallesi Sapanbağları bilâ No. da oturur, Kartal Topuz Torçelik Demirçekme Fabrikasında işçi, 14 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

40. ABBAS ÖZEL

Hüseyin oğlu, 1942 yılında Satı'dan doğma, Divriği Doğancık Köyü nüfusuna kayıtlı, İstanbul Kartal-Maltepe Gülsuyu Gecekonduları Narinler Kümesi 1244 numarada ikamet eder, Maltepe Otoyol Fabrikasında işçi, 2 MAYIS 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

41. ŞAHİSMAİL TÜRKEL

Seyit oğlu, 1953 yılında Besey'den doğma, Divriği İlçesi, Hamuçimel nüfusunda kayıtlı, Kartal Yeni Mahallesi Kurudere semti Yavuz Caddesi No. 36'da oturur, İstanbul Teknik Üniversitesinde öğrenci, 24 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

42. HİDİR AKGÜN

Hüseyin oğlu, 1951 yılında Sülfinaz'dan doğma, Elâzığ Merkez Mığı köyü nüfusunda kayıtlı, İstanbul Üsküdar Kuzguncuk İcadiye Caddesi Simitçi Tahir Sokak No. 127'de oturur, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde öğrenci, 26 MAYIS 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

43. MEHMET KOCABAŞ

Şerif oğlu, 1953 yılında Tevhide'den doğma, Eğridir nüfusunda kayıtlı, İstanbul Küçükçekmece Kanarya Mahallesi Balıkçı Caddesi Saka Sokak No. 57'de oturur, Galatasaray İktisat ve İşletmecilik Yüksek Okulunda öğrenci, 23 MAYIS 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

44. HAYDAR YILMAZ

Keko oğlu, 1947 yılında Emine'den doğma, Tunceli Sigank Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Toplum Zabıtası 10 ncü Birlikte 4409/34913 yaka ve sicil sayılı Polis Memuru, 11 MAYIS 1973 - 18 MAYIS 1973 tarihleri arasında gözaltında tutulmuş.

45. İZZET OĞUZ.

Fadıl oğlu, 1953 yılında Münire'den doğma, Nizip İlçesi Pazarcami Mahallesi nüfusuna kayıtlı, İstanbul Kurtuluş Yeni-âlem Sokak No. 82/3'de oturur, İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi öğrencisi, 21 ŞUBAT 1973 - 16 HAZİRAN 1973 tarihleri arasında gözaltında ve tutuklu kalmıştır.

46. MUSTAFA HAŞİM EKMEKÇİ

Orhan oğlu, 1952 yılında Gülteni'den doğma, Nizip Cumhuriyet Mahallesi Sayıp Sokak No. 9'da oturur, aynı yerde nüfusa kayıtlı, İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Bölümünde öğrenci, 23 ŞUBAT 1973 - 16 HAZİRAN 1973 tarihleri arasında gözaltında ve tutuklu kalmıştır.

47. MEHMET NURİ ATADAN

Abdullah oğlu, 1953 yılında Mübeccel'den doğma, Üsküdar Pazarbaşı Mahallesi Taşcımahmut Sokak No. 12'de mukayyet ve mukim, İstanbul Teknik Üniversitesi Makine Fakültesinde öğrenci, 21 ŞUBAT 1973 - 16 HAZİRAN 1973 tarihleri arasında gözaltında ve tutuklu kalmıştır.

48. FİGEN ERYILMAZ

Cemâl kızı, 1951 yılında Fethiye'den doğma, Urfa nüfusunda kayıtlı, Kadıköy Bahariye Caddesi Doktor Esat IŞIK caddesi No. 132, kat: 2, daire: 3'de oturur, Gazete Tiyatrosunda dekoratör, 28 ŞUBAT 1973 - 21 HAZİRAN 1973 tarihleri arasında gözaltında ve tutuklu kalmıştır.

49. FEYZA ERYILMAZ

Cemâl kızı, 1949 yılında Fethiye'den doğma, Urfa nüfusunda kayıtlı, Kadıköy Şifa Yurdu Baklatarlası Apartmanı, kat: 3, daire: 3'de oturur, Güzel Sanatlar Akademisi mezunu, 28.2.1973 - 21.6.1973 tarihleri arasında gözaltında ve tutuklu kalmıştır.

50. ALİ RIZA EROĞLU

köyü nüfusunda kayıtlı, Tunceli Lisesinde öğrenci, Tunceli İsmail oğlu, 1944 yılında Gülizar'dan doğma, Kartal Esentepe Mahallesi Uludağ Caddesi No. 111'de oturur, Adel Kalem Fabrikasında işçi, 2 MAYIS 1973 - 15 MAYIS 1973 tarihleri arasında gözaltında tutulmuştur.

51. MUSTAFA LÜTFİ ÖZTÜRK

Ali oğlu, 1952 yılında Mebruke'den doğma, Eğridir Kubbeli Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Beyazıt İktisadî ve Ticarî İlimler Yüksek Okulunda öğrenci, İsparta Öğrenci Yurdunda kalır, 20 MART 1973 - 13 MAYIS 1973 tarihleri arasında gözaltında ve tutuklu kalmıştır.

52. HASAN RIFKI YÜREKLİ

Fuat oğlu, 1945 yılında Ayşe'den doğma, Nazilli nüfusunda kayıtlı, İstanbul Kadıköy Bahariye Caddesi No. 42/1'de oturur, İstanbul Teknik Üniversitesi Temel Bilimler Fakültesinde Asistan, 16 MART 1973 - 31 MART 1973 tarihleri arasında gözaltında tutulmuştur.

53. HALİL İBRAHİM ÖZDEMİR

Necati oğlu, 1949 yılında Emine'den doğma, Ankara Güdül İlçesi nüfusunda kayıtlı, Kartal Cevizli Tekel Evleri Talâtpaşa Caddesi Tınaztepe Sokak No. 16'da oturur, Otoyol Fabrikasında pres ustası.

54. MEHMET KEMÂL TANJU OĞUZ

Süleyman oğlu, 1952 yılında Müjgân'dan doğma, Manisa Kula İlçesi Taş Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Yeni Levent 6 ncı blok B/2'de oturur, Lise son sınıfta beklemeli öğrenci.

55. HANİFE CANİK

Halil kızı, 1950 yılında Satı'dan doğma, Amasya Gümüşhacıköy Saraycık Mahallesi nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur.

56. ORHAN TURAN

Ali Rıza oğlu, 1952 yılında Yurdanur'dan doğma, Kırşehir Kaman ilçesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Haseki Samipaşa Caddesi Suphipaşa Sokak Baha Palas Apartmanı 8/3'de oturur.

57. GÜRSEL BEZEK

Cavit oğlu, 1949 yılında Şükriye'den doğma, Karacabey Yolağzı köyü nüfusuna kayıtlı, halen 66 ncı Mek. Tüm. 26 ncı P. A. 2 ncı Tb. 4 ncü Bl. Komutanı P. Ütgm. (1968-27) sicil sayılı, 23 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

58. KEMÂL BAHAR

Ramazan oğlu, 1950 yılında Nuriye'den doğma, Burhaniye Mahkeme Mahallesi nüfusuna kayıtlı, 66 ncı Tümen Talimgâh Bölüğünde P. Tgm. (1969-37) sicil sayılı, 23 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

59. ŞEMETTİN AKGÜNEYLİ

Ahmet oğlu, 1944 yılında Fatma'dan doğma, 66 ncı Mek. Tüm. 26 ncı A. 1 ncı Tb. Kh. Bl. de Mu. Telsiz Teknisyeni Mu. Astsb. Kd. Bşçvş. (1964-28) sicil sayılı, 21 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

60. NEJDET YILDIRIM

Aslan oğlu, 1948 yılında Meryem'den doğma, Yalova Merakuyu Mahallesi nüfusuna kayıtlı, 66 ncı Mek. Tüm. 26 ncı P. A. Kh. Bl. de P. Ütgm. (1967-76) sicil sayılı, 8 MAYIS 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

61. ORHAN SÖZER

Mehmet oğlu, 1949 yılında Hatice'den doğma, Acıpayam nüfusunda kayıtlı, 41 ncı Tug. 21 ncı P. A. 1 ncı Tb. 1 ncı Bl. K. V. P. Tgm. (1969-19 sicil numaralı, 21 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

62. OSMAN ALTIPARMAK

Bahattin oğlu, 1949 yılında Saide'den doğma, Karacabey Hamidiye Mahallesi nüfusunda kayıtlı, İstanbul Çapa Aşağı Gurabaa Caddesi Mürettip Sokak No. 5/8'de oturur.

63. BEKİR EROL BİRİNÇ

İbrahim oğlu, 1948 yılında Ayşe'den doğma, Bursa Karacabey nüfusunda kayıtlı, A/4 Gemi Komutanlığında görevli Dz. Astb. Üstçavuş (1967/22412), sicil sayılı.

64. HAMZA OĞUZER

Dursun oğlu, 1949 doğumlu, Erzincan Oğulcuk köyü nüfusuna kayıtlı, Diyarbakır Gazieğitim Enstitüsünde öğrenci, 15 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

65. YUSUF ERNEZ

Yusuf oğlu, 1950 doğumlu, Adana Kozan kazası, Ayşeoçağı köyü nüfusuna kayıtlı, aynı yerde mukim, Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Fen Bölümü öğrencisi, 29 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

66. MEHMET EMİN KAMPAK

Sait oğlu, 1950 doğumlu, Siverek Camiikebir Mahallesi Park Sokak No. 8'de mukayyet ve mukim, Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Fen Bölümü öğrencisi.

67. SEYİTHAN DOKAY

Sinan oğlu, 1950 yılında Sakine'den doğma, Urfa Siverek Gülabibey Mahallesi 448 hanede nüfusa kayıtlı, aynı yerde Sakarya Sokak No. 1'de oturur, Lise mezunu, boş gezer, 12 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

68. CELÂL ERDOĞMUŞ

Esat oğlu, 1954 doğumlu, Siverek ilçesi, Haliliye Mahallesi İnce sokak No. 2'de mukayyet ve mukim, Siverek Lisesi 5 Edebiyat sınıfında öğrenci, 1 ŞUBAT 1973 tarihinden beri gözaltında ve TUTUKLU.

69. FATMA EREZ

Ömer kızı, 1947 doğumlu, Siverek Yalankoz bucağı nüfusunda kayıtlı, Siverek Camiikebir Mahallesi Genç sokak No. 13 de oturur, öğretmen, 22 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

70. ALİ TURAN

Şükrü oğlu, 1945 doğumlu, Siverek Gülabibey Mahallesi Kandilli Sokak No. 14'de mukayyet ve mukim, traktör şoförü, 1 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

71. MEHMET KIRKHAH

Koço oğlu, 1937 doğumlu, Urfa Bucak nahiyesi Fak Köyü nüfusunda kayıtlı, Siverek Haliliye Mahallesi Kalegöksu Sokak No. 31'de oturur, Hafız, 1 ŞUBAT 1973 - 1 MART 1973 tarihleri arasında gözaltında tutulmuştur.

- 72. MEHMET ÇIPLANLIK**
Arif oğlu, 1949 doğumlu, Siverek Gülabibay Mahallesi nüfusunda kayıtlı, Sakarya Sokak No. 6'da oturur, işsiz, 12 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 73. BAYRAM LAÇIN**
Hasan oğlu, 1944 yılında Hatice'den doğma, Siverek Haliliye Mahallesi Lice Sokak No. 9'da mukayyet ve mukim, fırıncılık yapar, 12 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 74. RAMAZAN BALPETEK**
Bekir oğlu, 1945 doğumlu, Siverek Hamidiye Mahallesi Kel-oğlan Sokak No. 1'de mukayyet ve mukim, kunduracılık yapar, 12 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 75. ABDULLAH TURAN**
Şükrü oğlu, 1934 doğumlu, Siverek Gülabibey Mahallesi No. 11'de oturur, kahvecilik yapar.
- 76. RAMAZAN ÖZGÜL**
Cuma oğlu, 1947 doğumlu, Siverek Gülabibey Mahallesi Recep Sokak No. 9'da oturur, Siverek Yavuzselim İlkokulu öğretmeni.
- 77. ABDURRAHMAN KESKİN**
Ali Rıza oğlu, 1954 doğumlu, Siverek Hasaңcelebei Mahallesi Dinç Sokak No. 1'de mukayyet ve mukim, tüfek tamirciliği yapar.
- 78. MAHMUT KİPER**
Abdulkadir oğlu, 1953 doğumlu, Siverek Haliliye Mahallesi Eskikişla Sokak No. 30'da mukayyet ve mukim, Siverek Lisesinde öğrenci.
- 79. MEVLÜT TAMSES**
Hacı oğlu, 1956 doğumlu, Siverek Haliliye Mahallesi İnce Çıkma Sokak No. 5'de oturur, aynı yerde nüfusa kayıtlı, Siverek Lisesinde öğrenci.
- 80. SEFER ÖZGE**
Mevlüt oğlu, 1949 doğumlu, Siverek Gülabibey Mahallesi Handüzü İkinci Çıkma Sokak No. 8'de mukayyet ve mukim, Siverek Lisesinde öğrenci.
- 81. MEHMET ÖZGÜL**
Seyfettin oğlu, 1955 doğumlu, Siverek Gülabibey Mahallesi Adohatun Sokak No. 20'de mukayyet ve mukim, Siverek Lisesinde öğrenci.
- 82. MEHMET ÇETİN**
Ali oğlu, 1947 doğumlu, Kırşehir Aşıkpaşa Mahallesi nüfusunda kayıtlı, Ergani Aziziye Mahallesi Papatya Sokak No. 21'de oturur, Ergani Lisesi Matematik öğretmeni, 22 OCAK 1973 - 22 ŞUBAT 1973 tarihleri arasında gözaltında tutulmuştur.
- 83. BEKİR EROL**
Mehmet Emin oğlu, 1947 doğumlu, Siverek Hayriye Mahallesi Yapıcı Sokakda mukayyet ve mukim, Eskisipahi Pazarında terzilik yapar.

84. ZİYA AYDIN

Haydar oğlu, 1954 doğumlu, Tunceli Pülümür ilçesi, Aydınlar köyünde nüfusa kayıtlı, Pülümür Çarşı Mahallesiinde oturur, Lise terk, 12 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

85. ALİ YILDIZ

Hasan oğlu, 1953 doğumlu, Nazimiye İlçesi, Doğantaş köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, Tunceli Lisesinde öğrenci, Dağ Mahallesiinde gecekonduda kalır, 15 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

86. HASAN İLTER

Mehmet oğlu, 1948 doğumlu, Tunceli Çemişkezek Sasilli-Ergenler köyü nüfusunda kayıtlı, Tunceli Lisesi Eski Resim-İş öğretmeni olup, 1 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

87. HAYRETTİN İPEK

Hüseyin oğlu, 1955 doğumlu, Tunceli Mazgirt ilçesi Göktepe Çarşı Mahallesiinde oturur, 15 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

88. İBRAHİM HALİL AKYOL

Hüseyin oğlu, 1954 doğumlu, Karakoçan Paş-Akkuş köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, Tunceli İlköğretmen okulundan terk öğrenci, 25 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

89. HÜSEYİN TEKİN

İbrahim oğlu, 1952 doğumlu, Nazimiye Bostanlı Köyü nüfusuna kayıtlı, aynı yerde oturur, Lise terk, 20 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

90. MUSA SÖĞÜT

Ferhan oğlu, 1955 doğumlu, Nazimiye İlçesi Doğandaş köyü nüfusuna kayıtlı, aynı yerde oturur, Tunceli İlköğretmen Okulunda öğrenci, 18 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

91. HÜSEYİN AÇIKGÖZ

Zeynel oğlu, 1953 doğumlu, Tunceli Merkez Çündük Köyü nüfusuna kayıtlı, Tunceli Dağ Mahallesiinde oturur, Lise terk, 15 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

92. BAKİ İŞÇİ

Ali oğlu, 1956 doğumlu, Tunceli Gökçek köyü Pardimezrasında nüfusa kayıtlı, Tunceli Dervişkömü semtinde oturur, Tunceli Lisesinden terk, 4 ARALIK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

93. İSMAİL ERDOĞAN

Zülfü oğlu, 1956 doğumlu, Tunceli Mazgirt Akpazar Bucağı Gölcan köyü nüfusuna kayıtlı, Tunceli Lisesinde öğrenci, 24 OCAK 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

- 94. DÜZALİ AYDOĞMUŞ**
Ali oğlu, 1953 doğumlu, Tunceli Merkez Karakoç Nahiyesi Gömemiş Köyü nüfusunda kayıtlı, Tunceli Dağ Mahallesi oturma, bakkallık yapar, 15.1.1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 95. MÜMTAZ ÇELTİK**
Semih oğlu, 1950 doğumlu, Lüleburgaz Turgutbey köyü nüfusunda kayıtlı, Lüleburgaz Kurtuluş Mahallesi Ferhatpaşa sokak No. 28'de oturur, 24 KASIM 1972 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 96. HASAN GÜLMEZ**
Süleyman oğlu, 1950 doğumlu, Tunceli Merkez Baylık köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yer Tomayik Mezrasında oturur, İstanbul Nişantaşı Özel Eczacılık Yüksek Okulunda öğrenci, 24 KASIM 1972 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 97. MEHMET ÇİÇEK**
Mehmet oğlu, 1949 doğumlu, Nazimiye İlçesi Aşağıdoluca köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, Lise terk, 22 ŞUBAT 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 98. NİYAZİ İLGAZİ**
Şerif oğlu, 1942 doğumlu, Karakoçan İsabey köyü nüfusunda kayıtlı, Karakoçan ilçesi Tepe Mahallesi No. 15'de oturur, ilköğretmeni olarak DÖP Derneği Başkanı.
- 99. ZÜLFİ YILDIZ**
Hıdır oğlu, 1952 doğumlu, Nazimiye ilçesi Aşağıdoluca köyü nüfusunda kayıtlı, Elâzığ Karakoçan ilçesi Tepe Mahallesinde oturur, kahvecilik yapar.
- 100. MUNZUR YILDIZ**
Hıdır oğlu, 1953 doğumlu, Tunceli Ovacık İlçesi Karayonca köyü nüfusunda kayıtlı, Tunceli Çarşı Mahallesi oturur, Lise öğrencisi.
- 101. NURİ YAMAN**
Hasan oğlu, 1952 doğumlu, Tunceli Dervişkömü Mahallesi nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, Lise öğrencisi, 20 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.
- 102. MEHMET AYDIN**
Hasan Hayri oğlu, 1952 yılında Elma'dan doğma, Tunceli Ovacık ilçesi, Karayonca köyü nüfusunda kayıtlı, Lise öğrencisi.
- 103. MUSA ÖZKAN**
Düzali oğlu, 1956 doğumlu, Tunceli Karakoç Bucağı Yeşilkaya köyü nüfusuna kayıtlı, Tunceli Alpdoğan Mahallesi Özkan Sokak No. 34'de oturur, Lise öğrencisi.
- 104. KENAN KASAR**
Hasan oğlu, 1949 doğumlu, Bingöl İli Karlıova ilçesi Merkez Nahiyesi Kızılçubuk köyü nüfusuna kayıtlı, Kastamonu Taşköprü ilçesi Lise öğretmeni, 22 NİSAN 1973 tarihinden 7 MAYIS 1973 tarihine kadar gözaltında tutulmuştur.

105. HÜSEYİN YILDIRIM

Ali oğlu, 1952 doğumlu, Tunceli Mazgirt ilçesi Sindam köyü nüfusuna kayıtlı, İstanbul Topkapı Gümüşsuyu Caddesi Fatih Şehitler Yolu No. 9'da oturur, Ermak Madenî Sanayi Fabrikasında çalışır, Lise son sınıfta beklemeli öğrenci.

106. HİDİR KARAGÜL

Ahmet oğlu, 1936 doğumlu, Tunceli Merkez Gökçe köyü Barıkbaşı Mezrası nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, çiftçi.

107. HAYDAR MECİT

Süleyman oğlu, 1947 doğumlu, Malatya Akçadağ ilçesi Kürecik Nahiyesi Bekiruşağı köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, 27 OCAK 1973 tarihindenberi TUTUKLU.

108. MEHMET SARIKAYA

Ali oğlu, 1941 doğumlu, Tunceli ili Gökçe köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yer Barıkbaşı Mezrasında oturur, çiftçi.

109. HÜSEYİN SARIKAYA

Ali oğlu, 1948 doğumlu, Tunceli Gökçe Köyü Barıkbaşı Mezrasında mukayyet ve çiftçi.

110. MEHMET YILDIZ

Rıza oğlu, 1944 doğumlu, Tunceli Mazgirt ilçesi Beyler Mezrası nüfusunda kayıtlı, Keban Barajı inşaatında sürveyanlık yapar, işçi misafirhanesinde oturur, 9 MAYIS 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

111. HAYRİ GÜNGÖR

Kasım oğlu, 1955 yılında Güneş'den doğma, Mazgirt Darıkent Bucağı Kartutan köyünde nüfusa kayıtlı, aynı yerde oturur.

112. HAYDAR HALİS ÇELİK

Mustafa oğlu, 1951 yılında Emine'den doğma, Mazgirt Darıkent bucağı, Gelincik köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur.

113. DÜZGÜN GÜL

Hasan oğlu, 1956 yılında Anık'den doğma, Mazgirt Darıkent bucağı Gelincik köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur.

114. NACİ DOĞAN

Bahattin oğlu, 1956 yılında Haskar'dan doğma, Mazgirt Darıkent bucağı Kartutan köyü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur.

115. DÜZGÜN ÇOLPAN

Hüseyin oğlu, 1955 yılında Kibar'dan doğma, Mazgirt Darıkent bucağı Kartutan köyünde nüfusa kayıtlı, aynı yerde oturur.

116. ALİ İŞÇİ

Hasan oğlu, 1931 doğumlu, Tunceli Alacık köyü nüfusunda kayıtlı, Gökçe köyü Paldi Mezrasında oturur.

117. HALİL ALPASLAN ÖZTÜRK

İbrahim oğlu, 1952 yılında Emine'den doğma, Denizli Çivril İnce köy nüfusunda kayıtlı, İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesinde öğrenci, 11.3.1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

118. İRFAN ÇELİK

Derviş oğlu, 1950 yılında Zekiye'den doğma, Yozgat Yerköy ilçesi Köycü köyü nüfusunda kayıtlı, Yerköy Gültepe Mahallesi No. 54'de oturur, İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Fen Bölümünde öğrenci, 11 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

119. KALENDER DURDU

Bayram oğlu, 1950 yılında Fidan'dan doğma, Malatya ili, Akçadağ ilçesi Yaylımlı köyü nüfusunda kayıtlı, Malatya Merkez Bent köyü ilkokulu öğretmeni, 11 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

120. ADNAN KÖLE

Hacı Abdulmecit oğlu, 1951 doğumlu, Mardin Medrese Mahallesi nüfusunda kayıtlı, Mardin Ulucami Mahallesi İstiklâl Sineması yanı No. 38'de oturur, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi son sınıfta öğrenci, 11 MART 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

121. SÜLEYMAN DURSUN

Ali oğlu, 1945 doğumlu, Erzincan Kemah ilçesi Gökkaya köyü nüfusuna kayıtlı, İstanbul Sultanhamam Gürün Han, kat: 6, No. 605'de kahçecilik yapar, aynı yerde kahr.

122. HÜSEYİN YILDIZ

Mustafa oğlu, 1943 yılında Emine'den doğma, Erzincan Günbağ köyü nüfusuna kayıtlı, fotoğrafçılıkla işigal eder.

123. KAYA BOZOKLAR

Seracettin oğlu, 1953 yılında Makbule'den doğma, Anamur nüfusunda kayıtlı, aynı yer Bankalar Caddesi No. 19'da oturur, İstanbul Teknik Üniversitesi Elektrik bölümünde öğrenci, 27 NİSAN 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

124. MEHMET ALTUNBAŞ

Kemal oğlu, 1954 yılında Naciye'den doğma, Urfa Halfeti ilçesi, Çekem köyü nüfusuna kayıtlı, halen Nizip ilçesi Pazar Cami Mahallesi,, Pazar Sokak No. 31'de oturur.

125. YAŞAR DENİZ

Mehmet oğlu, 1953 yılında Hayriye'den doğma, Gaziantep Karşıyaka Mahallesi Çetin Sokak No. 79'da nüfusa kayıtlı, aynı yerde oturur.

126. CELÂL BOZATLI

Cahit oğlu, 1956 yılında Melâhat'dan doğma, Kayseri Yeşilhisar ilçesi nüfusuna kayıtlı, Gaziantep Atatürk Bulvarı Taç Apartmanı No. 37'de oturur.

127. HASAN ZENGİN

İbrahim oğlu, 1951 yılında Hatice'den doğma, Adıyaman Gölbaşı ilçesi Mahgenli köyü nüfusunda kayıtlı, Gaziantep Yeşilova Mahallesi Fedaimustafa Sokağı No. 66'da oturur.

128. HAMZA KILIÇ

Kadir oğlu, 1955 doğumlu, Gaziantep İslâhiye ilçesi Emirler köyü nüfusuna kayıtlı, aynı yerde oturur.

129. VAKKAS YAĞŞUN

Mehmet oğlu, 1949 yılında Ayşe'den doğma, Maraş Pazarcık ilçesi Karaçay köyü nüfusuna kayıtlı, aynı yerde oturur.

130. MUSTAFA KARAOĞLAN

Kasso oğlu, 1955 doğumlu, Malatya Akçadağ Kürecik bucağı Kepek köyünde nüfusa kayıtlı, aynı yerde oturur, Malatya Lisesinde öğrenci, 9 NİSAN 1973 tarihindenberi GIYABÎ TUTUKLU.

131. MURAT AYDIN

Hasan Hayri oğlu, 1949 doğumlu, Tunceli Ovacık Karayonca köyü nüfusunda kayıtlı, İstanbul Fen Fakültesinde öğrenci, 15 ŞUBAT 1973 tarihindenberi GIYABÎ TUTUKLU.

132. ERDOĞAN AKTAŞ

Kamer oğlu, 1955 yılında Mercan'dan doğma, Nazimiye ilçesi, Demirce köyü nüfusuna kayıtlı, Pülümür Komlar Mahallesinde oturur, Tunceli Lisesinde öğrenci olup, 15 ŞUBAT 1973 tarihindenberi GIYABÎ TUTUKLU.

133. ALİ YEŞİL

Hıdır oğlu, 1953 doğumlu, Tunceli Dervişkömü nüfusunda kayıtlı, aynı yerde oturur, 15 ŞUBAT 1973 tarihindenberi GIYABÎ TUTUKLU.

134. KAMER ÖZKAN

Düzali oğlu, 1950 doğumlu, Tunceli Merkez nüfusuna kayıtlı, İstanbul Hukuk Fakültesinde öğrenci olup, 15 ŞUBAT 1973 tarihindenberi GIYABÎ TUTUKLU.

135. AHMET SATAN

Mustafa oğlu, 1953 yılında Necibe'den doğma, Gaziantep Nizip kazası Cumhuriyet Mahallesi Yılmaz Sokak No. 27'de nüfusa kayıtlı, Nizip Kazası Cumhuriyet Mahallesi Yılmaz Sokak No. 27'de oturur terzilik yapar, 14 TEMMUZ 1973 tarihindenberi gözaltında ve TUTUKLU.

SUÇ TARİHİ :

OCAK 1972 - MAYIS 1973

Yukarıda açık kimlikleri ve kendilerine yüklenen suçların nitelikleri yazılı bulunan 135 (yüzotuzbeş) sanık hakkında 1402 Sayılı Kanunun 15/A ve 1402 Sayılı Kanunun 1728 Sayılı Kanunla değişik 15/A maddesi gereğince açılan kovuşturma, 353 Sayılı Kanunun 95/4, 96 ncı maddeleri uyarınca yapılan hazırlık soruşturması sonunda:

G İ R İ Ş

Anayasamızın 2 nci maddesinde temel ilkeleri tanımlanan millî, demokratik, lâik ve sosyal ve sosyal bir hukuk devleti niteliğindeki Türkiye Cumhuriyeti Devletini zor yolu ile yıkabilmek ve ortadan kaldırmak amacı ile girişilen faaliyetlerden birisi olarak dâvamız konusu Marksist-Leninist Türkiye Komünist Partisi ve onun yan kuruluşları olan Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu ve Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği İllegal örgütlerinin amaç, fikir yapısı, yöntem ve faaliyetlerine geçmeden önce, işi halk savaşı biçiminde bir örgütsel gelişme düzeyine getiren nedenlere öz olarak değinmenin konuyu bütün yan ilişkiler ve diğer yıkım örgütleriyle ortaklık gösteren taraflarıyla anlamaya yarar sağlayacağı düşüncesindeyiz. Çünkü; TKPML'nin ulaştığı silâhlı mücadele yöntemindeki örgüt düzeninin oluşumunda geçmişteki yıkım örgütlerinin geniş şekilde etkileri olmuş ve özellikle, DEV-GENÇ, T.H.K.O., T.H.K.C., T.H.K.P. ve Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi gibi örgütlerin geçmişteki başarı ve başarısızlıklarından hareketle, Anayasal düzeni yıkım hedefinde yeni vaziyetler almanın zorunlu olduğuna işaret edilerek örgüt teşkillerinde aşamalar kaydedilmiştir.

I. BÖLÜM

FİKİR HAREKETLERİNDEN MARKSİST-LENİNİST İDEOLOJİYE- GENÇLİK VE ÖĞRENCİ HAREKETLERİNDEN ANARŞİYE VE ANAYASAL DÜZENİ YIKIMA KADAR UZANAN LEGAL VE İLLEGAL ÖRGÜTLER ZİNCİRİ

Toplum idaresinin söz konusu olduğu her yerde fikir mevcut olmak lâzım gelir. Esasen toplumlar en ileri idare ve refah düzeyine ulaşabilmek için var oldukları zamandanberi yaşadıkları dönemin idaresinden ve seviyesinden şikâyet ederek bunların yerine daha iyi bir toplum idaresi tarzını getirebilmek savaşını vermişlerdir. Doktriner idare sistemlerinin doğmasına insanların en medenî, en özgür ve en refah bir yaşama düzeyine ulaşabilmesi düşüncesi âmil olmuştur.

Biz toplum idaresi mücadelesinin geçmişteki örneklerine değinmek-sizin içinde bulunduğumuz son on yılın oluşumunda etkenleri olan nedenlere ve gelişmelere temas edeceğiz.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu takiben yürürlüğe konan 1924 Anayasası günün koşullarına uyacak şekilde ve Cumhuriyet niteliğinde bir devlet düzenini getirmekle beraber, gelişen zaman içerisinde beliren yeni ihtiyaçlar ve her günün getirdiği değişik koşullar karşısında, sadece vatandaşının güvenliğini temin eden ve ona doğal hukuk doğrultusunda geçerlik şansı dahi gün geçtikçe zayıflayan özgürlükler sağlayan bir devlet düzeninin değişmesini zorlayan dönüşüm 27 MAYIS 1960 devrim hareketiyle gerçekleşmiş bulunmaktadır. İleri düzeyde bir atılımı ve değişimi amaç edinen 27 MAYIS devrimi peşinden amacı kadar iyi niyetli ve toplumuna yücelikleri ve yeni olanakları lâıyk kılan en ileri biçimdeki toplum koşullarını kavrayan ve onu bütün ihtiyaçları ile kabul eden 1961 devrim Anayasasını getirdi.

1961 Anayasasının getirmiş olduğu ilkeler, batının en gelişmiş ülkelerinde kabul gören ve uygulanan sosyal hukuk devleti esprisinin yanı sıra geniş özgürlükler sağlayan demokratik devlet rejimini bütün unsurlarıyla inşaa etmekte idi.

Böylece Türkiye Cumhuriyeti Devleti vatandaşına karşı birçok yeni ödevler yüklenmiş ve özgürlüklerin en geniş anlamda geçerlik kazanmasını sağlayacak bir yapı değişikliği ve takviyesinin bünyedeki pürüzlerini ayıklamaya çalıştığı bir dönemde, özgürlüklerin her yönü ile kötüye kullanılmaya başlandığını, giderek özgürlüklerin, özgürlükleri yok edecek ve devleti yıkma özgürlüğü kadar ileriye vardırılan sorumsuz bir fikir anlayışının Marksist-Leninist yöntemde ürünler verdiğini görmekteyiz.

Anayasal düzeni hedef alan örgütlenme ve karşı koyma hareketlerinin başlangıcına gençlik ve öğrenci kuruluşları çekirdek teşkil etmiş ve gelişimine siyasal hoşgörü, iticilik sağlamıştır.

Yurdun çeşitli kentlerindeki üniversitelere bağlı fakülte, yüksek okul ve akademilerde 3512 sayılı eski Cemiyetler Kanunu esaslarına göre öğrenci dernekleri kurulması ve bunların faaliyet göstermesi geleneksel bir hâl kazanmıştır.

Öğrenci derneklerinin tüzükleri ile tesbit ettikleri asıl amaç, öğrenci sorunlarını ele almak ve onların sırf öğrencilikten doğan sorunlarına çareler getirmek yolundaki olumlu çalışmalardan başka bir şey olmayacağı gerçeğine rağmen, genç öğrenci gurupları ve onların kümелendiği öğrenci örgütleri rahat bırakılmamış ve çeşitli ideolojiler paraleline sokulmaya çalışılmıştır. Siyasal çıkar ve kuvvetli görünmek amacıyla başlayan bu hareketler önce kamuoyuna gençliğin demokratik icaplara alıştırılması ve bu yönde yurt sorunlarına karşı eğitilmesi şeklinde gösterilmiştir. Bu suretle öğrenci yığınları, öğrencilik hukukundan doğan sorunlarının dışında her türlü yurt sorununa da ilgi göstermesi gerekir bir ortama itilmişlerdir. Bundan sonradır ki, siyasal iktidarlarca alınan kitlenin belli bir bölümünü veya toplumun çoğunluğunu ilgilendiren her tasarrufun ardından öğrenci örgütleri ileri, geri fikirler ortaya koymaya ve eleştirilere başlamışlardır. Gençliğin siyasetle bu şekilde başlayan ilişkileri kısa bir zaman sonra yeni bir takım doğuşlara ve kötü gelişimli kaynaklara yol açmıştır.

1 — GENÇLİK VE ÖĞRENCİ KURULUŞLARI İÇİNDE İDEOLOJİK VE ANARŞİK OLUŞUMUN MEYDANA GELMESİ:

Fakülte ve yüksek okul dernekleri düzeyinde başlayıp, fikir kulüpleri ve fikir kulüpleri federasyonu, Dev-Genç şeklindeki kuruluşlarla devam eden çalışmalar içinde genç kitleler tamamen ideolojik bir alana kaydırılmışlardır.

Başlangıçta legal olarak faaliyet gösteren bu gibi gençlik örgütlerinin varlığına ve bunların zaman zaman gösterdikleri eylemci faaliyetlere özgürlük anlayışı ile geniş bir hoşgörü tanınmıştır. Diğer yandan 1961 Anayasa'sının getirdiği sosyal hukuk devleti gereği olan kuruluşların işler hale getirilememesinin yarattığı boşluk her türlü eleştiriye kavrayıp kabul eden bir sebep olarak görülmekte idi.

1961 - 1971 döneminde geliştirilen akım, gençlik ve öğrenci çevresini yırtmış, çeşitli meslekî kuruluş ve sendikalarda devletin varlığını beğenmeyen ve onu yeren ve vatandaşının gözünden düşürmek isteyen, güveni sarsan yıkım korosu içinde yerlerini almışlardır. Çok yönlü olarak geliştirilen yıkım topluluklarına Türkiye İşçi Partisi gibi siyasal bir parti de kaynağını Anayasa'dan alarak koro şefliği görevine gelince, aslında Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmenin ortamını hazırlama olarak kendini gösteren çalışmalar, zahiren siyasal bir uğraşı olarak takdim edilmeye başlanmış, bu kamuflaj uzun süre kendisini devam ettirmiştir.

Türkiye İşçi Partisi geniş gençlik, öğrenci, işçi ve köylü yığınlarına demokratik yoldan sosyalist bir mücadeleyi yapmak amacıyla olduğunu söyleyerek işe girişmiş ise de, bu zamana kadar bilimsel sosyalizmin temel ilkelerini öğrenmek ve bu bilince ulaşmak olanağını bulan kitleler, Türkiye İşçi Partisinin yöntemini açıkça değiştirmesini istemişlerdir. Çünkü; 1961 Anayasasının getirdiği cngin özgürlükler dönemi içinde, gerek sözlü, gerekse yazılı olarak geniş bir yayın olanağı sonucunda batının tekmil Marksist-Leninist klâsiklerin tercüme edilip, basılmasının yanı sıra, Güney Amerika'nın az gelişmiş ülkelerindeki Guaveracı, maceracı düşüncesini yansıtan ve düzeni yıkmak için halk savaşının çekirdeği olarak gerillâ savaşlarını öğütleyen ve Marksist-Leninist yöntemdeki Mao'ist uygulamayı halk savaşının örnek bir zaferi olarak göstermeye çalışan eserler birbiri ardından dizilmeye başlayınca ve bir kısım sol basın da, bu akıma destek olunca, genç dimağlar kolaylıkla Marksist-Leninist bir oluşum kazanmış ve Mao'ist biçimdeki halk savaşının hasretini çeker hale gelmişlerdir.

Bütün bunların sonucu olarak sıra ile; Fikir Kulüpleri, Fikir Kulüpleri Federasyonu, bunların dönüşümü olan DEV-GENÇ, meslekî ve sendikal kuruluşlardan Türkiye Öğretmenler Sendikası, Devrimci İşçi Sendikaları, Üniversite Asislanları Sendikası ve Doğu Devrimci Kültür Ocakları gibi örgütler kendini göstermiş ve Marksist-Leninist ideoloji yönteminde çok yönlü faaliyetlere girişince, Anayasa'mızın koruduğu fikir ve basın ortamı ideolojik bir arenanın karmaşıklığı haline gelmiştir. Bunun yanı sıra bir kısım sağcı kuruluşların görüşleri söz konusu örgütlere karşı olmakla beraber, kısır döngü biçimindeki teokratik saplantıları yolunda giriştikleri mevziî faaliyetler, systemsiz ve devlet otoritesini hiçe sayan karşı koyma çalışmaları da Anayasal düzeni yıpratıcı bir ortamı hazırlamakta hızlandırıcı bir netice meydana getirmiş bulunmaktadır.

Söz konusu yıkım örgütleri etrafında genç kitlelerin kümelenmesi dönemini, bu kitlelerin ileri sürdükleri fikirler istikametinde harekete geçmeleri devresi izlemiştir. Çünkü; bu örgütler bünyesinde ideolojik oluşum aşaması bitmiş, ortaya Marksist-Leninist ideolojiyi bütün fikir ve fiili ile savunacak bir kadro çıkmıştır.

Anayasal düzenin öngördüğü Cumhuriyet niteliğindeki sosyal demokratik düzene ters düştüğü her akıllı başında vatandaş tarafından idrak edilen görüşlerin bütün açıklığı ile savunulması ve düzenin bu yöntemde değiştirileceğinin ısrarla söylenmesi karşısında toplumun büyük kesimi huzursuz bir ortama sürüklenmiş ve bunların ardından yer yer kendisini gösteren anarşik eylemlerin yarattığı güvensizlik duygusu, yıkım örgütleri çevrelerinde anarşinin Anayasal düzeni yok etmekte en etkili bir metod olduğu fikrini davet etmiştir.

2 — DEV-GENÇ LEGAL ÖRGÜTÜ VE ONUN ETRAFINDA OLUŞ- TURULAN ANARŞİDEN KAYNAK ALAN (TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU, TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ, TÜRKİYE HALK KURTULUŞ CEPHESİ) İLLEGAL ÖRGÜTLERİ ZİNCİRİ :

Fikir Kulüpleri Federasyonunun 12 EKİM 1969 tarihinde Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna dönüşümünden sonra, diğer bütün yıkım örgütlerinin önünde Anayasal düzeni yıkmamanın sözcülüğünü ve önderliğini bu kuruluş almış bulunmaktadır.

DEV-GENÇ aşamasına kadar ortaya çıkan sol cephenin yapacağı metodlu çalışmalarla Anayasal düzene bilimsel sosyalizmin öngördüğü şekilde son darbeyi proletarya ihtilâli yoluyla indirmek ve bunu bütün ilkeleriyle gerçekleştirmek için oluşturulmuş bir örgüt durumundadır. Esasen legal bir kuruluş olarak hareket olanağını yasalarımızdan alan DEV-GENÇ, başlangıçta üstü kapalı ve kaçamaklı ifadelerle Marksist-Leninist yöntemdeki amacını saptamış bulunmaktaydı. Nitekim DEV-GENÇ tüzüğünün amacını belirleyen 2 nci maddesi (Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu emperyalizm ve feodal kalıntılara karşı halkımızın millî demokratik devrim mücadelesinde sosyalist gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacı ile kurulmuştur) demek suretiyle mücadele yöntemlerinin Marksist-Leninist ideolojiden kaynak aldığını ortaya koymuştur. Bununla da kalmıyarak DEV-GENÇ tüzüğünün 3 ncü maddesinin son bölümünde hangi fikir niteliğindeki kişilerin bu federasyona girebileceğini belirlemiş ve bunu ideolojik kayıtlara bağlamıştır. Bu cümleden olarak; (federasyonun amacını benimseyen yüksek öğrenim kurumlarındaki sosyalist öğrenci kuruluşları ve sosyalist işçi ve köylülerin kurduğu dernekler katılabilir. Üyeliğe kabul için Merkez Yürütme Kurulunun kararı gerekir. Merkez Yürütme Kurulunun herhangi bir derneğin müracaatını reddetmesi halinde, genel yönetim kuruluna başvurulabilir. BAĞLI DERNEKLER SOSYALİZMİN BİLİMİNİ EYLEM KILAVUZU EDİNER ÜYELERDEN OLUŞUR) demek suretiyle Marksist-Leninist bir kadronun DEV-GENÇ örgütü etrafında harekete hazırlanması istenmiştir. Böylece DEV-GENÇ gelişimi itibarıyla bünyesinde ihtilâlcî görüşlere sahip militanların yetiştirildiği ve geleceğin Marksist-Leninist kadrosunun hazırlanması için çalışmalar yapmak olan bir örgüt olduğu idrakinden hareketle amacında belirttiği şekilde geniş bir yayın olanağı ile hareket etmiştir. DEV-GENÇ Anayasal düzeni nasıl yıkacağını ve bunu başardıktan sonra kendilerinin ne gibi bir sistem getireceklerini yayınlarında teorik ve pratik görüşleri yansıtarak ifade etmişlerdir.

İşte bu yıkım kadrosuna başlangıçtanberi çoğunlukla dâva konusu sanıklar da dahil bulunmaktadır. Diğer bir deyimle TKPML sanıkları DEV-GENÇ kökeninden yetişme kişilerdir. Bazı değişik görüşlerle Marksist-Leninist yöntemdeki asıl mirası reddetmeyen varislerdir.

DEV-GENÇ oluşumundan sonra desteğe alınan Türk Solu, Sosyalist Aydınlik, İşçi-Köylü ve Proleter Devrimci Aydınlik yayın çevrelerinin her biri kendi etrafında eğitim ve görüş çevreleri meydana getirmişlerdir. Dolayısıyla kuruluşundan hemen sonra DEV-GENÇ içerisinde Marksist-Leninist uygulamaya geçmekte değişik öneri ve görüşlerde bulunan kimseler, seslerini duyurmaya başlamışlardır.

Bütün bunlara rağmen, 17/18 EKİM 1970 tarihinde yapılan DEV-GENÇ kongresinde ağırlık Sosyalist Aydınlik (S.A) grubunda kalmış ve

yönetimi bu görüş taraflıları elde etmiştir. Söz konusu kongrede varılan ortak düşünceyi başkanlığa seçilen ERTUĞRUL KÜRKÇÜ, Fikir Kulüpleri Federasyonu son dönem başkanı YUSUF KÜPELİ, MÜNİR RAMAZAN AKTOLGA ve MAHİR ÇAYAN ortak bir broşürde yayınlamışlardır.

KURTULUŞ yayınları arasında yer alan broşürün 8 nci sayfasında (gerçek anlamda birlik, bilimsel sosyalizmin temeli üzerine kurulabilir. Birlik şu veya bu kişinin etrafında kümelenme değildir. Hareketin birliği, Leninizm ilkeleri üzerinde birliktir) denmekte ortak broşürün 13 ncü sayfasında (Proletaryanın devrimci ilkelerinin çiğnenmesine, Lenizim bayrağının oportünizm batağına sokulmasına göz yumulmıyacağı) ifade edilmektedir. Devamla, yapılan mücadelenin sınıflar mücadelesi olduğu ve bu mücadelede proletarya yoldaşlığının dışında feodal ve ataerkil ilişkilerin yer almadığı kaydedilerek, (gerçekler göstermiştir ki, Leninizm bayrağı yarıya indirildiğinde, devrimci hareket zayıflar, düşmanlar güç kazanır. Devrimci ideolojinin bayrağı yükseklerde tutuldukça devrim yükselir. Düşmanlara ağır darbeler indirilir) denmektedir. Aynı broşürün 29 ncu sayfasında (Türkiye’de Marksist hareket şerefli bir mücadele tarihine sahiptir. Biz bu mücadeledeki ilkeye ve Türkiye’deki Marksist-Leninist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız ve onun bir devamı olarak kendimizi görmektediriz) ifadesinde bulunduktan sonra, 31 nci sayfada (Bugün ÇİN, Leninizm’in yüce bayrağını hem teoride, hem sosyal pratikte, emperyalizmin ve oportünizmin saldırılarını göğüsliyerek yükseklerde tutuyorsa, Türkiye’deki Marksist hareketin tarihî zincirinin haldeki halkası olur, devamı olur) denmektedir. Amaca varmak yolundaki görüşler ise, broşürün 35 nci sayfasında şöyle açıklanmaktadır. (Devrimci, kendi öz gücüne güvenerek devrim için yola çıkmağa cesaret edip etmemeselesine dayanır. Devrim teorisi, çalışma tarzı, örgüt konularındaki bütün ilke ayrılıklarının temelinde bu gerçek yatmaktadır. Bugün sömürge veya yarı sömürge ülkelerinin solu içerisindeki ideolojik mücadele: a. Devrimin kırlardan şehirlerin kuşatılması şeklinde, köylü ordusunun işçi sınıfı kurmaylığında uzun dolambaçlı bir halk savaşı ile zafere ulaşabileceğini savunanlarla, b. Şehirlerde düşmanın çizdiği sınırlar içerisinde legalite uğruna mücadele ederek kendi öz gücünün dışındaki güçlere bel bağlayanlar arasında cereyan etmektedir. Leninizmin öngördüğü devrim teorisi işçi sınıfının önderliğinde, köylü ordusunun halk savaşı ile kırlardan şehirleri kuşatması teorisidir. Biz hiçbir kıt’anın Leninizmin bu evrensel ilkesini geçersiz kılabilecek kendine özgü şartlar taşıdığını kabul etmiyoruz) deniyor ve görüşlerin açıklanmasına ortak bir yöntemde devam edilerek; (Biz devrimin İŞÇİ-KÖYLÜ ittifakı temeli üzerinde emperyalist boyunduruğu en zayıf olduğu kırlardan şehirlerin fethi rotasını izleyen bir halk savaşı ile zafere erişebileceğini söylüyoruz. Bu devrim anlayışında köylülük teml güçtür, proletarya önder güçtür. Proletaryanın önderliğinde ideolojik öncülük vardır. İşçiler ve köylüler devrimin itici güçleridir) denmekte ve söz konusu ortak broşür şu görüşlerle bağlanmaktadır. (BİZ HER ÇEŞİT ANTİ-EMPERYALİST ÖRGÜTLENMEYE KARŞIYIZ. BİZ DÜZEN ÖRGÜTÜNDEN DEĞİL, SAVAŞ ÖRGÜTÜNDEN YANAYIZ. SAVAŞ ÖRGÜTÜ OLABİLECEK BİR PARTİ, LENİNİZMİN İLKELERİNİN TEMELİ ÜZERİNDE LENİNİST ÖRGÜTLENMEYE UYGUN BİR ŞEKİLDE KURULUR) demek suretiyle DEV-GENÇ’in halk savaşı biçimindeki bir olguya önderlik etmesi ve bu yol-daki gelişmenin DEV-GENÇ tekelinde yürütülmesi özlemi belirtiliyordu.

Esasen söz konusu kongrede MAHİR ÇAYAN şu sözlerle DEV-GENÇ örgütünün proleterya ihtilâli hedefinde başlatılacak savaşın parti çekirdeğini teşkil ettiğini ortaya koymuştur. (Kurulacak örgütün düzen örgütü olmayıp, bir savaş örgütü olacağını, DEV-GENÇ'den üstün Marksist-Leninist bir savaş partisi kurması gerektiğini, bu örgütlenmenin başta parti adını almayabileceğini, fakat aslında bir parti olduğunu) belirtmek suretiyle DEV-GENÇ legalitesini taşıyan bir gelişmenin yakında gerçekleş-tirmek durumunda bulunulduğunu açıklamıştır.

EKİM 1970 kongresi ile DEV-GENÇ yönetimine hâkim olan Sosyalist Aydınlik grubunun karşısında yer alan görüş proleter Devrimci Aydınlik olarak kendini göstermiştir. Doğu PERİNCEK'in temsil edip sözcülüğünü yaptığı Proleter Devrimci Aydınlik kesiminin Marksist-Leninist ideoloji amacıyla farklı bir görüşleri olmamakla beraber, diğer bir deyimle; gerek Sosyalist Aydınlik, gerekse Proleter Devrimci Aydınlik taraflıları Türkiye'yi proleterya ihtilâli ortamına getirmek noktasında birbirleşmelerine rağmen, olguya yönelik hareket yöntemi ve dayanılan güçlerin önceliği ve sonralığı bakımından ayrı düşmüşlerdir. Aşağıda ayrı bir gelişme olarak müstakil dilim halinde ele alacağımız P.D.A. görüşleri hakkında bu bölümde daha fazla bir açıklama yapmanın sistematığı bozacağı görüşündeyiz. Ancak bu arada bahse değer gördüğümüz ara bulucu veya belli bir kanadı destekleyici gelişmelerden söz etmek isteriz.

Komünizmin Türkiye'deki Cumhuriyet devri havarilerinden olan HİKMET KIVILCIMLI ve genç havari MİHRİ BELLİ, uzun süre devam eden çalışmalar sonunda oluşturulan sol cephenin bölünmesinin Marksist-Leninist atılıma zarar vereceği düşüncesiyle bir takım arabulucu ve kıs-men belli bir kanadı destekleyici çalışmalara girişmişlerdir.

Bunlardan, özellikle MİHRİ BELLİ'nin öne sürdüğü Millî Demokratik Devrim formülü kısa da olsa Sosyalist Aydınlik ve Proleter Devrimci Aydınlik gurubunun bazı üyelerini birbirlerine yaklaştırma etkisi göstermiş ise de, buzların çözülmesine yetmemiştir.

Millî Demokratik Devrim esasında Lenin'in İki Taktik isimli kitabında ele alıp işlediği bir konudur. Lenin bu kitabında 1905 - 1917 yılları arasında sürdürdüğü proleter devrim çalışmaları sırasında Çarlığın yıkılması için ileri sürdüğü ve özellikle tabandaki bilinçli hazırlığı ifade eden bir görüştür. Bir ara KURUÇEV zamanında Millî Demokratik Cephe şeklinde yeniden sistematize edilen bu teori özellikle Lâtin-Amerikanın az gelişmiş ülkelerinde revaç bulmuştur.

Millî Demokratik Devrim bileşik sözcüğünün içindeki demokratik ve devrim kelimeleri görünümüne bakıp da bunların ilerici kavramlar olduğu kanaatine varmak bizleri yanılgıya düşürür. Millî Demokratik Devrim sözcüğü topluma kuşku vermemek ve böylece demokratik hak ve özgürlüklerden ustaca yararlanarak onu yıkmak amacı ile uydurulmuş bir formüldür. Millî Demokratik Devrim oluşumunu tümü ile DEV-GENÇ çevrelerine ve hattâ Türk Soluna benimsetmek isteyen MİHRİ BELLİ bir üst üretim tarzına geçişte ikili bir aşama tavsiye etmektedir. Sosyalist Devrimin, Demokratik Devrim tabanına oturtulması gerektiği görüşünü savunmaktadır.

Sosyalist Aydınlik Derginin 13 ncü sayısının 143 ncü sayfasında Millî Demokratik Devrim arabulucu formülü ile şu düşüncelere yer verilmektedir. (Millî Demokratik Devrim teorisi, Marksist-Leninist kesintisiz Dev-

rim teorisidir. Millî Demokratik Devrim mücadelesi birkaç aylık bir hareket değil, yıllarca sürececek bir savaştır. Demokratik Devrim ile Sosyalist Devrim arasında bir Çin Seddi yoktur. Stalin'in deyişi ile burjuva Demokratik Devrimi ile Sosyalist Devrimi bir tek zincirin iki halkası olarak ve tek bir tablo olarak görmek gerekir) denmektedir. O halde Millî Demokratik Devrim Marksist-Leninist diyalektiğe uygun olarak yürütülecek ve Demokratik Anayasal nizamı sosyal ve ekonomik bütün kurumları ile değiştirecek bir proleterya ihtilâli atılımı hareketidir. Millî Demokratik Devrim Hareketinin oluşturacağı sosyalist devrim mutlaka sınıf açısından düzeni zorla değiştirmeyi amaçlıyan ve proleteryanın diktatoryası ile sonuçlanacak bir olgudur.

DEV-GENÇ'in yönetimine hâkim Sosyalist Aydınlik çevresi ve MİHRİ BELLİ'nin görüşleri arasında belli zaman aralıklarında yakınlaşma halleri görülmüş, DEV-GENÇ'in yayın organlarından Kurtuluş ve İleri dergilerinde geniş ölçüde görüşlerine yer vermiştir. Aynı şekilde HİKMET KIVILCIMLI'da hareketin başarı kazanması bakımından bazı yöntemlere dikkati çekerek, Aydın ve Asker kesiminin desteğini kazanmak gerektiği görüşünü işlemiştir. Bu görüş esas itibariyle kabul görmemekle beraber Sosyalist Aydınlik, Proleter Devrimci Aydınlik çevrelerinin bazı kesimleri, devrimci hareketin mutlak başarılı olması veya sürecin kısılması düşüncesi ile söz konusu Asker-Aydın icazeti ve desteği formülünü kabul etmiştir.

Bu arada Türkiye İşçi Partisi de DEV-GENÇ etrafında sürdürülen teorik ve pratik çalışmalar içinde etki alanı meydana getirmek istemiş, ötedenberi AYBAR'cı görüşe karşı olan BORAN ve AREN kliniğinin DEV-GENÇ kitlesini kendi saflarına çekmek şeklindeki gayretleri sonuç vermemiştir. Çünkü; DEV-GENÇ'in oluşturduğu Solun gençlik kesimi Türkiye İşçi Partisinin strateji ve yöntemini Marksist-Leninist düşünceye ihanet olarak nitelemişlerdir.

EKİM 1969 - EKİM 1970 dönemi ve müteakıp günler içerisindeki kıpırdanmalar ve yer yer proleter bir olgun gibi görülmek ve gösterilmek istenen işçi - köylü ve öğrenci hareketlerine sahip çıkılarak, bunların DEV-GENÇ hareketinin bir parçası olduğu öne sürülmüştür. Bu kesimlerde meydana gelen mevzî olaylar, proleterya ihtilâli hedefindeki çalışmalarda aynı potaya dahil sayılarak matlûp kaydedilmiş ve bütün bunlardan hız alınarak DEV-GENÇ'in yönetiminde Anayasal düzene son darbeyi indirecek bir savaş düzenlenmesine geçilmesi yolunda hazırlıklara girilmişdir.

1970 dönemindeki anarşik kalkışmalardan özellikle 15-16 HAZİRAN 1970 işçi olayları proleterya ihtilâli kavramı açısından değişik değerlendirmelere tabi tutulmuş ve hemen hemen bütün sol örgütler ve yan kuruluşlar bu hareketi proleterya ihtilâlinin bir minyatürü olarak görmeye çalıştıkları gibi, kendi katkıları olduğu iddiasını öne sürmüşlerdir. Sosyalist Aydınlik çevresinde dahi bazı görüş ayrılıklarına sebeb olan 1970 HAZİRAN harekâtı her şeye rağmen proleterya ihtilâli kalkışmasında kesin vaziyet almak zamanının geldiği fikrinde ittifak sağlamıştır.

Söz konusu görüş ayrılıkları cümlesinden olarak; MİHRİ BELLİ: (Proleterya ve köylülüğün mücadelesinin ancak ve ancak küçük burjuva radikal iktidarı döneminde Türk Ceza Kanununun 141 ve 142 nci maddesinin kaldırılması ile kurulacak Marksist-Leninist bir partinin önderli-

ğinde olabileceğini, bu nedenle küçük burjuva ile dostluk politikasının sonuna kadar sürdürülmesi gerektiğini, asıl mücadelenin legalite uğruna mücadele olduğunu ve bunun demokrasi içinde mücadeleden ayrılmayacağına) belirtmesine karşı MAHİR ÇAYAN çevresi ise: (Her şart altında proleteryanın siyasî örgütünün ister legal, ister illegal yöntemlerle olsun yürütülebileceğini ve yürütmek zorunda olduklarını; devrimin kirlardan şehirlere şehir-kır diyalektik birliği içerisinde devrimci bir savaşla başarılabileceğini ve bunun için de bir savaş örgütünün gerekli olduğunu) önermişlerdir.

DEV-GENÇ hareketi ortaya koyduğu görüşlerin doğrultusunda yaratılan etki alanının sonucu olarak anarşik olayların gittikçe hızlanmasına yol açmış, daha doğrusu bu hızlanma DEV-GENÇ'in hedefi olmuştur. Bütün bunların sonunda; DEV-GENÇ'in proleterya ihtilâli ortamını hazırlamakta devrini tamamladığı ve onun yerine savaş hareketini gerçekleştirecek savaş öncesi ve sonrası öncü ve tanzini edici fonksiyon icra edecek örgütlenmelere gitmek gerektiği görüşü öne sürülmüştür.

Anarşik olaylar dizisinin ardından etkili tedbirlerin alınmamasının devlet otoritesine getirdiği zedeyi, 12 MART muhtırası belli ilkelerle saptanan yöntemde gidermeye ve dönüşüm sağlamaya yönelik bir ağırlık kopmasına rağmen, DEV-GENÇ çevreleri 12 MART muhtırasının toplum bünyesini iyileştirici niteliğini kavrayamamışlar ve hareketlerini durdurmak şöyle dursun, daha ileri derecedeki atılımların hazırlıklarına girişmişlerdir.

ÖRNEĞİN; DEV-GENÇ son dönem Genel Başkanı ERTUĞRUL KÜRKÇÜ, 6 NİSAN 1971 günü İzmir'de Ege Üniversitesi çevrelerinde yaptığı konuşmasında savaşa dönüşecek hareketin yöntemini ve bu uğurdaki örgütsel düzenleme zincirini şu sözlerle ifade etmiştir. (Daha üst düzeyde bir örgüte, partiye âcilen ihtiyacımız olacaktır. Bunu kuracaklar DEV-GENÇ'den çıkacaktır. Fakat bunlar eylemler içinde iyice pişeceklerdir. Böylece parti, bir mücadele içinde kurulacaktır. Parti bir askercil, savaş örgütü olacak, bunun yanında politik yanı da kuvvetli bulunacaktır... Biz devrimciler, kitle hareketlerinin en önünde olmalıyız... Bugünkü buhranı derinleştirmek için elimizden geleni yapmalı ve en etkili eylemlere girmeliyiz. Teori ile pratiğimizi birleştirerek, Marksist-Leninist mücadele yolundan sapmadan ilerlemeliyiz...) demek suretiyle bu yoldaki hazırlıklarını açığa vurmuşlardır.

Daha sonra, DEV-GENÇ içerisinde oluşumuna çalışılan Marksist-Leninist doğrultudaki proleterya ihtilâli kalkışmasını yönetecek Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve bu kesimde ana bünye görevini alacak Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi ve savaş örgütü olarak da Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu düşüncelerinin kuvveden fiile çıkması bakımından legal yöntemde hazırlık ve saptamalara geçilmiş ise de; bir çığ gibi geliştirilen anarşik olayların DEV-GENÇ çevrelerine kazandırdığı cüret karşısında legal bir oluşma ve kurulma devresinin kaybettireceği zaman dahi aleyhe kabul edilerek bu kuruluşlar yönteminde illegal faaliyetlere girişilmiştir.

Böylece, Cephe'deki kadroyu genişletmek, partiyi ümitli kılmak ve Orduya olanak ve silâh kazandırmak amaçlarıyla; banka soymak, adam kaçırmak, fidye istemek ve toplumda büyük bir örgüt etkisi sağlayacağı sanılan diğer eylemlere girişmek şeklindeki olaylar dizisi birbirini izlemiş bulunmaktadır. Söz konusu örgütlerin maskeleri ELROM olayı ile

düşmüş, her yönü ile gerçek yüzleri açığa çıkmış olmasından sonra girişilen operasyonlar bu kalkışmayı etkisiz hale getirerek aynı düşünceye bağlı olarak hareket eden bütün anarşistlerin yasalar önünde hesap vermeleri sonucu ile hayatîyetini yitirmiştir. Buna rağmen, ÇAYAN ve arkadaşlarının Maltepe Cezaevinden kaçışları, DEV-GENÇ'e bağlı savaş cephesinde kendilerine göre yeni bir ümidin belirmesine yol açmış ise de; kaçış olayını takip eden intikam hisleri ile dolu olarak Ünye Radar Üssündeki İngiliz teknisyenlerin kaçırılıp öldürülmesi, kendi ölümleri ve menfur düşüncelerinin de bütünüyle son bulması neticesini meydana getirmiştir.

Dâva konusu sanıklardan İBRAHİM KAYPAKKAYA, MUZAFFER ORUÇOĞLU, ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞENSES, METMET ÇETİN, MUSTAFA ÇOBAN, ALİ TAŞ-YAPAN ve CEM SOMEL F.K.F. dönemindenberi aynı ideoloji yönteminde legal kuruluşlara girmişler ve Türk Solu, Sosyalist Aydınlik, Proleter Devrimci Aydınlik ile, İşçi-Köylü yayınları etrafında kümelenerek, geniş bir yayın olanağı ile toplumun hedef alınan kesimlerini kendi deyimleri ile kitlesel eylemlere hazırlamışlardır. Adı geçen sanıklar ve bunlar etrafında kümelenen küçük gruplar, Proleter Devrimci Aydınlik (PDA) görüşü ile DEV-GENÇ yönetimini ve onun izlediği hareket stratejisini beğenmemişler ve giderek Proleter Devrimci Aydınlik adı altında yeni bir fikir ve örgüt oluşturmuşlardır.

Her ne kadar bu sanıklar o zamanki örgütsel bağlılıkları itibariyle DEV-GENÇ üyesi bulunuyorlarsa da, Sosyalist Aydınlik grubunun hâkim olduğu DEV-GENÇ yönetiminin karşısında oldukları için, DEV-GENÇ'in özellikle EKİM 1970 dönemini takiben sahnelediği anarşik olaylarda yer almamışlar, dolayısıyla MAYIS 1971 Sıkıyönetim operasyonları dışında kalmışlardır.

3 — PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK (PDA), TÜRKİYE İHTİLÂLCİ İŞÇİ-KÖYLÜ PARTİSİ (ŞAFAK) İLLEGAL ÖRGÜTÜ OLUŞUMU VE BU ÖRGÜT İÇERİSİNDEKİ REVİZYONİST SUÇLAMALARLA BÖLÜNME :

Proleter Devrimci Aydınlik Grubu olarak DEV-GENÇ içerisinde beliren çevre, EKİM 1970 DEV-GENÇ kongresini Sosyalist Kurultay sloganı ile ileri sürdükleri görüşlerle etkilemeye ve yönetime hâkim olmaya çalışmışlarsa da, başarı kazanamamışlar, DEV-GENÇ yönetimini Sosyalist Aydınlik grubuna kaptırmışlardır.

Kongre öncesi Proleter Devrimci Aydınlik taraflılarının öne sürdükleri başlıca görüşler şöyle özetlenebilir:

Türkiye'deki bütün devrimci olgulara yol gösterecek ve onları tek bir potada kaynatacak örgütlenmeyi zorunlu kılan koşullar kendisini ortaya koymuştur. Ancak, bütün mesele geniş halk yığınlarının emperyalizm ve feodalizme karşı sürdürdüğü mücadeleyi tek bir noktada birleştirip yönetecek siyasî bir örgütlenme gereklidir. Böyle bir örgüt, yurdun her yanında dağınık olarak prolelya mücadelesi sürdüren unsur ve çevreleri birleştireceği gibi, hareket dar çevrelerden kurtularak yurt sathında kuvvet kazanma olanağını bulmuş olacaktır. Bu görüşlere karşı olanlar, proleter sınıfın bilincine ulaşamayan ve hareketi Marksist-Leninist kökeninden soyutlamaya çalışan küçük burjuva aydınlarının disiplinsizliği seviyesinde kalırlar.

Kaynak ideoloji kökeninden kopuk anarşik eylemler, proleterya ihtilâli hedefindeki hareketi her zaman zedeler. Kaldı ki, dağınık bir şekilde sürdürülen eylemler etkisini kaybederek, antipatik bir sonuç meydana getirirler.

Bu uğurdaki kitle örgütlenmesi işinde, ilk aşama olarak çeşitli gruplar halinde ve mevziî olarak dağınık bir tarzda yürütülen mücadeleyi Bilişsel Sosyalizm temeli üzerine oturtmak amacıyla Sosyalist bir kurultayın toplanması gereklidir. Sosyalist mücadele legal veya illegal siyasî bir parti olmadan yürütülemez. Her şeyden evvel hareketin birliğini sağlayacak girişim zorunludur. Denmek suretiyle, Sosyalist Kurultayın gündem konuları ve kapsamı tâyin edilmiş bulunmaktadır.

Buna göre:

- a) Legal veya illegal yoldan bir parti oluşturmak zorunludur.
- b) Bu parti, bütün sosyalist çevre ve grupları içerirse güçlü olabilir.
- c) Bu yolda olumlu bir netice alındığı takdirde, bütün sosyalist çevrelerin aynı ideolojik temel ve çizgide birleştirilmesi olanak dahiline girer.
- d) Parti oluşumunda temel sorun, sol cephede meydana gelen fikir çatışmalarını asla dayanmayan ayrılıkları çözmek ve önlemek, doğru olanla olmayana yekdiğerinden ayırmak ve birleştirici olmak lâzımdır.
- e) Sosyalist kurultay, bütün çevre ve grupları toplayarak kendi içinde kesin bir ideolojik mücadele verecek ve bunun sonunda aynı ideolojik temelde birleşiklik sağlayarak bir parti kurulacaktır.

Öz olarak belirtilen biçimdeki girişim 17-18 EKİM 1970 DEV-GENÇ kurultayında başarılı olamamış, Proleter Devrimci Aydınlik Grubunun bütünü ile DEV-GENÇ'den kopmasına yol açmıştır.

Proleter Devrimci Aydınlik'çılar, Sosyalist Kurultay yolunun sonuç vermemesi üzerine, ayrı bir parti oluşturma hazırlıklarına girişmişlerdir. Öncelikle ortaya koydukları görüşler doğrultusunda bir mücadele hareketinin başlatılabilmesi için, illegal bir parti kurma fikri üzerinde DOĞU PERİNCEK, ÖMER ÖZER TURGUT, FERİT İLSEVER, BORA GOZEN ve ATIL ANT görüş birliğine varmışlar ve fakat aynı çevre içerisinde bazı değişik düşünceler de öne sürülmüştür. Özellikle İBRAHİM KAYPAKKAYA ve MUZAFFER ORUÇOĞLU partinin şehirlerde kurulmasının bir yarar sağlamayacağını, köylük bölgelerde sürdürülecek eğitim ve bilinçlendirme çalışmaları ile mücadele ortamının taban olgunlaştırılmasının sağlanması gerektiği fikrini önermişlerdir.

Neticede; DOĞU PERİNCEK ve ÖMER ÖZER TURGUT, Proleter Devrimci Aydınlik görüşleri doğrultusunda bir çekirdek girişimde bulunmuşlar, 1971 Ocagında illegal olarak oluşturdıkları MERKEZ KOMİTE toplantısında, illegal parti oluşumunu sağlayacak önemli kararlar almışlardır.

Söz konusu toplantıda:

- a) Derhal bir kongre toplantısı sağlayarak PDA'cılar ve aynı görüşteki artık unsurları bir araya getirmek ve kongre toplanmasına kadarki hazırlıkları DOĞU PERİNCEK'in yürütmesi ve onun yardımcılığını ÖMER ÖZER TURGUT'un yapması.

b) Parti oluşumunu sağlayacak program ve tüzük taslağının DOĞU PERİNCEK tarafından hazırlanması.

c) Bu arada ÖMER ÖZER TURGUT'un yurt dışına çıkarak Filistin'deki devrimci örgütlerle, Çin Komünist Partisi, Arnavutluk Emek Partisi ve bütün Marksist-Leninist partilerle ilişkiler temin etmesi ve böylece enternasyonal çizgide bir dayanışmanın sağlanması, bütün bu ilişkilerin Marksist-Leninist yöntemde proleter enternasyonalizm doğrultusunda ve eşitlik düzeyinde yürütülmesi.

d) Çekirdeğin başlangıçta dar tutulması fakat kendini bütünü ile devrim yoluna adanmış Marksist-Leninist yöntemde Mao-Zedung düşüncesini eylem kılavuzu kabul etmiş, devrim düşüncesi dışında hiçbir ilişkisi olmayan uzun bir tecrübeden esinlenmiş, her türlü burjuva bağıni kopartmış kişilerin proleterya ihtilâlcisi olarak kabul edilmesi.

e) Türkiye'nin içinde bulunduğu koşullarla ilgili olarak hareket yönteminin de bir tahlili yapılmış ve varılan sonuçların yazılı bir metin haline getirilmesi,

hususları kararlaştırılmıştır.

Söz konusu kararlar doğrultusunda derhal çalışmalara geçilmiş ve görüşlerin yaygınlık kazanabilmesi bakımından, geniş bir yayın olanağı ile hareket edilmesi kendisini hareketin başarı ilkesi olarak göstermiştir. Bu cümleden olarak; ŞAFAK ismi altındaki yayınlar, müteakıp günler içerisinde periyodik olarak sürüp gitmiş ve hareketin esinlendiği ideoloji, amaç ve silâhlı mücadele yöntemindeki görüşler geçmişin tecrübesi, halin eleştirisi sınırları içerisinde ortaya konmuştur.

Yeri geldiğinde belirtileceği üzere; dâva konusu sanıkların hemen hepsi ŞAFAK oluşumu içerisinde yer almış bulunmaktadırlar. ŞAFAK kadrolarında faaliyet ve hizmetleri geçen bu sanıklar her ne kadar ileride Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi saflarından koparak, TKPML illegal örgütü oluşumunda yer alıp, faaliyet göstererek huzura gelmişlerse de, TKPML ve onun yan kuruluşları olan TİKKO ve TMLGB illegal örgütleri temel görüşler itibarıyla Türkiye İhtilâlcı İşçi Köylü Partisi kökenine dayalı ve bağlı kalmışlardır. Ancak, ortak amaç doğrultusundaki çalışma yöntemlerinde Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi örgütünden ayrı düşmüşlerdir. Bu bakımdandır ki, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin ideoloji, amaç, yöntem ve faaliyetlerine kısaca değinmek zorunluluğu kendisini ortaya koymaktadır. Ancak, bu suretle örgütsel amaçtaki bütünlük ilkesi bozulmamış olur ve her iki örgüt arasındaki organik birlik, açıklık kazanmak düzeyine erişir.

ŞAFAK hareketinin amacı ve ideolojik kapsamı konusunda ilk kez ŞAFAK örgütünün 2 numaralı broşüründe şu görüşlere yer verilmektedir:

(Eğer ihtilâl olacaksa, ihtilâlcı bir parti olmalıdır. Bu parti Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini en sıkı bir şekilde kavrayan ve onun gösterdiği yoldan ilerleyen halka önderlik eden, İşçi-Köylü, Genç-Aydın ve askerlerden meydana gelmelidir. Bu parti kendi içerisinde sıkı bir disipline sahip olmalı ve hatalarını eleştiri, özeleştiri yolu ile düzeltip tecrübelerinden dersler çıkararak, ilerlemelidir. Bu parti ihtilâlin temel gücü olan geniş işçi-köylü kitleleri içinde derin kökler salmalı ve ihtilâlcı mücadelede halk yığınlarına önderlik etmelidir İhtilâlcı Parti, Devrimci

düşünceyi halk yığınlarına yaymalı, halk yığınlarının temel istek ve ihtiyaçlarını dile getirmeli, halk yığınlarının önüne sömürü ve zulümden kurtuluş yolunu açık seçik ve elle tutulur şekilde koymalıdır. Bu ihtilâlcı parti, herşeyinde işçi-köylü yığınlarına güvenmelidir. İhtilâlcı parti halk yığınları içinde, halk yığınlarını birleştiren ve sağlamlaştıran derin kökler salmalı, halkı teşkilâtlamalı ve ihtilâl yolunda seferber etmelidir. Böylelikle yığınların öncüsü olan ihtilâlcı parti halk içinde kendine güvenme duygusunu yaratacaktır. Ezilen ve sömürülen yığınlar, çeşitli mücadeleler içinde pişerek ve çelikleşerek dışarıdan bir kurtarıcı beklemenin boş olduğunu, kendi kurtuluşlarını ancak kendi elleriyle başaracaklarını görecektir. Márkizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesine sadık ihtilâlcı parti teşkilâatlanmasını gitgide geliştiren ve gitgide çelikleşen İşçi-Köylü yığınlarının içinden halkın silâhlı gücünü, halk ordusunu yaratacak, bu halk ordusu ile hâkim sınıfların emrindeki silâhlı gücü yıpratacak, yenecek, parçalayacak, dağıtacak, ihtilâli bütün ülkede zafere ulaştıracaktır) denmekte ve devamla ihtilâlcı bir parti inşaa edilebilmesi bunun halk yığınları arasında kök salıp işçi ve köylülerin birleşmesini temin ettikten sonra, ihtilâl yolunda kanalize etmek için gerekli kadro ve pratik çalışmanın yapılabilmesi, kitlelerin mücadelesine önderlik ederken doğru siyaset ve taktikleri uygulayabilmesi bakımından (silâhın kabzasını kavracasına Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesine sıkı sıkıya sarılmak) gerektiği düşüncelerine yer verilmiştir. Parti ve öncü kadronun zorunluluğu konusunda da şu görüşlere yer verilmektedir. (Hâkim sınıfların yoğun ideolojik ve siyasî baskısı altında yaşayan ve onlar tarafından siyasî bakımdan bilinçsiz bırakılan geniş kitleler, kendiliklerinden ihtilâl yoluna giremezler. Onlar, devletin gerçek niteliğinin ne olduğunu, hâkim sınıfların siyasî iktidarını parçalamak ve halkın iktidarını kurmak için mücadele etmek gerektiğini kendiliğinden kavrayamazlar. Onlar, 4 büyük devrimin «1. Paris Komünü ayaklanması, 2. Rusya'da büyük Ekim Devrimi, 3. Çin Devrimi, 4. Büyük Proleter Kültür Devrimi» tecrübesini ve 5 büyük öğretmenin «MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN, MAO ZEDUNG» düşüncesini kendiliklerinden öğrenemezler. Teşkilâatlanma ve mücadele yolunu kendiliklerinden kavrayıp uygulamaya koyamazlar. Kitlelerin geniş bir hayat tecrübesi ve zengin pratik bilgileri vardır ama, Marksist-Leninist siyasî bilinçleri yoktur ve onlar bu bilince kendiliklerinden ulaşamazlar. Eğer kitleler kendiliklerinden Siyasî Bilince ulaşabilselerdi ve ihtilâl yolunda kendiliklerinden teşkilâatlanıp eyleme geçebilselerdi o zaman Marksizm-Leninizm bilgisine ve öncü bir kadroya, öncü bir partiye lüzum kalmazdı. Gerçekte ihtilâlin olabilmesi için Marksizm-Leninizm teorisi ile cihazlanmış ihtilâlcı bir partinin ve ihtilâlcı kadroların Marksizmi, Leninizmi kitlelere götürmesi, onlara Siyasî Bilinç vermesi ve Marksizmi-Leninizmi onların somut pratiği ile kaynaştırması gerekir. Marksist-Leninist siyasî bilinç esas olarak dışardan verilir. Kitleler mücadele hedeflerini teşkilâatlanma ve mücadele yollarını ancak Marksist-Leninist kadrolarla birleşerek, onlarla omuz omuza mücadele ederek öğrenebilirler. Marksizm-Leninizmde gerçekten yukarıdan aşağıya doğru olan birşey vardır. Marksist-Leninist teşkilâatlanma yukarıdan aşağıya doğru olur. Marksist-Leninist disiplin yukarıdan aşağıya uygulanır. Kitlelerin güvenini kazanan ve kitlelerle en sıkı şekilde kaynaşan öncü parti ihtilâlcı eylemi merkezî bir şekilde, yukarıdan aşağı bir şekilde tesbit eder ve yöneltir. Ama yukarıdan aşağı teşkilâatlanmak kitleler içinde kök salmamak demek midir? Hayır. Yukarıdan aşağı teşkilâatlanmak, kitleler

içinde kök salabilmek içindir. Kitleler içinde kök salmadan kitleleri ihtilâl yolunda yönetmek mümkün olabilir mi? Hayır. Bu kesinlikle imkânsızdır. Komünistler, tıpkı toprağa düşen tohum gibi kitleler içinde yukarıdan aşağıya kök salmalıdırlar. Kök salmalı ve toprağı kavramalı ve sıkılaştırmalı, bunu yaptıkça topraktan güç alarak Devrimci mücadeleyi geliştirmeli, beslemeli, yönetmelidirler) şeklindeki görüşlerle partinin temel ideolojisi ve yöntemi belirlenmiş olmaktadır.

Merkez Komitenin kararları doğrultusunda öngörülen parti, 1971 AĞUSTOSUNDA belirgin şekilde oluşturulmuştur. Ancak, illegâl durumdaki bu partinin varlığını bir süre gizliyelemek için taslak tüzükte aslında, TÜRKİYE İHTİLÂLCİ İŞÇİ-KÖYLÜ PARTİSİ olarak saptanan isim, ENDONEZYA KOMÜNİST PARTİSİ tüzük tasarısı ismi altında kamufle edilmeye çalışılmıştır.

Söz konusu taslak tüzüğe göre partinin en yüksek organı parti genel kongresi ve yürütme bakımından onun seçtiğı Merkez Komitesidir. Kongre iki yılda bir Merkez Komitesinin çağırısı ile toplanacaktır. Olağanüstü hallerde Merkez Komitesi zamanından önce kongreyi toplantıya çağırabileceğı gibi, Kongrenin normal toplantılarını da erteleyebilecektir. Kongre; mahallî teşkilâtlar, yurtdışı büroları, İşçi-Köylü Silâhlı Kuvvetleri, Gençlik teşkilâtlarınca yollanacak delegelerden ve Kongrenin tabii üyesi sayılan Merkez Komitesi asil ve yedek üyelerinden oluşacaktır.

Merkez Komitesi, kongreler arasında geçen zaman içerisinde partinin en yüksek derecede karar ve denetim organıdır. Kongre kararlarına bağlı olup, kongreye karşı sorumludur. Merkez Komitesi kendi üyeleri arasından komite başkanını, başkan yardımcısını ve siyasî büro üyelerini seçer.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin ilk Merkez Komitesi üyeleri DOĞU PERİNCEK, ÖMER ÖZER TURGUT, ŞAHİN ALPAY'dan teşekkül etmiş, bilâhare HALİL BERKTAY, BORA GÖZEN ve FERİT İLSEVER Merkez Komite üyeliklerine getirilmişlerdir.

Merkez Komitesinin altındaki kuruluşlar il komiteleri şeklinde saptanmıştır. Ancak başlangıçta il komitelerinin teşkilleri dar tutulmuş, bu gelişim zamana bırakılmıştır. Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Komitesine bağlı olarak oluşturulan başlıca il komiteleri şunlar olmuştur:

1. Ankara İl Komitesi,
2. İstanbul İl Komitesi,
3. Ege Bölgesi (İller) Komitesi,
4. Doğu ve Güney Doğu Anadolu Bölgesi (İller) Komitesi.

Söz konusu il komiteleri içerisinde ilk kez faaliyete geçirilen komite, NURİ ÇOLAKOĞLU başkanlığında Ankara İl Komitesi olmuştur. Çünkü; diğer komitelerin oluşumundaki genel ikmal desteğı buradan sağlandığı gibi, yurtdışı bağlılık ve haberleşmede Ankara İl Komitesi aracılığı ile sürdürülmüştür.

Daha sonra kurulan İstanbul İl Komitesi başlangıçta BORA GÖZEN'in sorumluluğı altında; İBRAHİM KAYPAKKAYA ve FERİT İLSEVER'den oluşturulmuş ve bilâhare komite görevlerinde yersel değişiklik yararlı görülerek BORA GÖZEN ve İBRAHİM KAYPAKKAYA, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölge Komitesi sorumluluklarına getirilmişlerdir.

Bu arada, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Çapa Eğitim Enstitüsü ve Fen Fakültesi dönemlerindenberi arkadaşı olan ve Çapa'da ilk defa Fikir Kulübünü birlikte oluşturdıkları MUZAFFER ORUÇOĞLU, Doğu ve Güneydoğu Bölgesi Komitesine alınarak, çalışmaların etkili biçimde yaygınlık kazanması düşünülmüştür. Hattâ MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun örgütsel bilinç ve tecrübesini dikkate alan komite sorumluları, onun; Diyarbakır ve yöresinde bir alt komite olarak çalışmalarını yararlı gördükten başka, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun sorumluluğuna verilen kesimin sınırsal ilişkileri karşısında, El Fetih ve Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi gibi gerillâci, tedhişçi örgütlerle olan yakınlaşma ve enternasyonal çizgi-deki bütünleşmenin gereği olarak, temasların sürdürülmesi görevi de, MUZAFFER ORUÇOĞLU'na yüklenmiştir.

Sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU örgütsel görevinin bir yönü ile de ÖMER ÖZER TURGUT'un sevk ve idare ettiği YURTDIŞI BÜROSUNA bağlanmış olmaktadır.

İsmi geçen dâvamız sanıklarının sorumlu bölgeleri içerisinde göstermiş oldukları faaliyetlere ve bunların gelişip, serpilmesine dair ilişkilere yeri geldiği zaman ayrıca temas edilecektir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi faaliyetlerinin esasını hücre biçimindeki çalışmalar teşkil etmektedir. Partinin geniş halk yığınları içerisinde kök salması ve silâhlı mücadele yönteminde önderlik etmesi ve halk savaşını hedefine vardırması için köylerde, fabrikalarda, sendikalarda, madenocaklarında, Ordu ve Devlet Dairelerinde, Okullarda, çeşitli iş yerleri ve örgüt bünyelerinde en az üç parti üyesinin varlığı ile hücre oluşumu öngörülmüş, ayrıca özel görevler yapacak bazı hücre düşüncelerine de yer verilmiştir.

Belli kesimlerde yuvalanacak hücrelerin görev kapsamı da ayrıca saptanmış bulunmaktadır.

Buna göre, her hücrenin;

- a. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini devrimci yığınların elinde bir silâh haline getirmek,
- b. Halk yığınlarını aydınlatarak sınıf düşmanlarına karşı seferber etmek ve sürdürülen mücadeleye önderlikte bulunmak,
- c. Partinin politikasını ve hareket sloganlarını yığınlar mal etmek, Parti kararlarını ve verilen görevleri uygulamak.
- d. Parti üyelerinin ve yığınlarının devrimci eğitimini düzenli bir biçimde yürütmek,
- e. Parti ve halk düşmanı her türlü akıma karşı uyanık olmak ve sürekli mücadele etmek,
- f. Kitlelerin ihtiyaç ve taleplerini kavramak, bulunduğu çevrenin devrimci sınıf tahlilini yapmak,
- g. Topladığı bütün bilgi ve haberleri parti üst kademelerine ulaştırmak,
- h. Partinin birliğini ve saflığını korumak ve çelikleştirmek,
- ı. Emekçi yığınlarından taze kan almak, partiye yeni üyeler kazandırmak görevleri ile yükümlü bir hizmet sınırının çizildiği görülmektedir. Parti içerisinde bazı özel görev hücreleri oluşumuna rastlamaktayız.

Örneğin: Partinin yayın organı olan ŞAFAK Gazetesini basmak görevi ŞAFAK baskı hücresi olarak belirlenmiş ve bunun sorumluluğu dâvamıza konu olmayan bazı kişilere yüklenmiştir. Yine özel görev hücrelerinden olarak belge tahrifi ve sahte belge tanzimi hücresi NURİ ÇOLAKOĞLU'na verilmiş ve bu hücrenin bazı malzeme ve düzenlemeleri bilâhare yeri geldiğinde etraflıca belirtileceği üzere, TKPML örgütüne devredilmiştir.

Diğer yandan yurddışındaki tedhişçi örgütlere ve Kızıl Çin'e güney sınırından adam geçirme ve gerillâ örgütleriyle koordinasyon sağlama özel görevi de, sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU'na yüklenmiştir. ORUÇOĞLU'nun bu yoldaki kesintisiz çalışmalarına faaliyetleri bölümünde değinilecektir.

Partinin Marksist-Leninist yöntemde, halk savaşı biçimindeki silâhlı mücadelesinde ayrıca bazı yan kuruluşlar da öngörülmüş bulunmaktadır.

Bunlar; İHTİLÂLCİ KÖYLÜ BİRLİKLERİ, İHTİLÂLCİ GENÇLİK BİRLİĞİ ve İŞÇİ-KÖYLÜ SİLÂHLI KUVVETLERİ şeklindeki teşkillerdir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin destek kuruluşu olarak düşünülen ve kısmen uygulamasına geçilen İhtilâlcı Köylü Birliğinin görev kapsamı, partinin şu görüşlerine göre boyut kazanmaktadır:

İHTİLÂLCİ KÖYLÜ BİRLİĞİ; köylülerin birlik ve beraberlik içerisinde dayanışmasını temin ve toprak ağalarına karşı mücadele düşüncesi etrafında toplanmasını sağlamak, Marksist-Leninist bilinç düzeyini geliştirmek, önderliğini kabul ettirmek, partinin bilimsel hedefleriyle birliğin sınıfsal hedefleri arasında denge sağlamak ve giderek İşçi-Köylü ittifakının köydeki siyasî iktidarı unsuru haline gelmek, birliğin, köylülerin bütün işleri için başvurma merciî durumuna gelmesi için gerekli geliştirmeyi sağlamak görevleriyle yükümlü kılınmıştır.

İhtilâlcı Köylü Birliğinin hareket yöntemi bakımından, köylülerin hayatî önemi içeren sorunlarına dönük olarak istismar konuları seçilmiş bulunmaktadır. Özellikle toprak reformu ve feodal baskılara dikkat çekilerek, yayınlarda kışkırtıcı biçimde propagandalara girişilmiş olduğunu görmekteyiz.

Örneğin; yapılmakta olan toprak reformu yasal hazırlıkları (sahtekârlık ve halkı aldatmak, faşitlerin başta gelen işidir. İşte toprak reformu palavrası da böyle alçakca bir sahtekârlıktır) şeklinde takdime çalışılmıştır. Diğer yandan köylünün devlet otoritesini ve yasaları çiğnemesi bakımından (toprak işliyenindir, toprak ve hürriyet bizim bileğimizin ve yüreğimizin hakkıdır, çizmeli, kamçılı beylerin hâkimiyetini yıkmak ve köylünün kendi hâkimiyetini kurmak amacıyla köylülerin mücadelesini yöneltecek köylü komiteleri kurmalıyız) tarzında ilginç kışkırtmalar da bulunmuşlardır.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin diğer yan kuruluşu olan İHTİLÂLCİ GENÇLİK BİRLİĞİ ise; partinin neşir organı olan ŞAFAK'ın dağıtımını temin, gençlik kesimi arasında gösterilecek kadro ve eğitim faaliyetleri sonunda kazanılan üyeleri profesyonel hale getirerek parti saflarına katmak ve köylerde başlayacak olan silâhlı mücadeleyi şehirlerden desteklemek ve ortaya çıkan sağlam kadrolardan kızıl muhafız müfrezelerinin teşkilini gerçekleştirmek, çeşitli gençlik eylemlerini tertip dip, yöneltmek görevleriyle yükümlü sayılmıştır.

İlk örnek olarak İhtilâlcı Gençlik Birliği destek kuruluşu Ankara ve İstanbul'da oluşturulmuştur. Özellikle İstanbul'daki İhtilâlcı Gençlik Birliği sorumlu kadrolarında, ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞENSES ve ATIL ANT görev almışlar ve daha sonra ASLAN KILIÇ ve HİKMET ŞENSES'in başarılı çalışmaları ile kadro genişletilmiş ve partinin tarif ve tavsiye ettiği şekilde bir çalışma düzenine geçilmiştir. İstanbul'da kurulan İhtilâlcı Gençlik Birliği saflarına katılan dâvamız sanıkları olarak;

CEM SOMEL, YALÇIN BÜYÜK-DAĞLI, MERAL YAKAR, AHMET MUHARREM ÇİÇEK, KUTSİYE BOZOKLAR, KAYA BOZOKLAR, IRFAN ÇELİK, ALPASLAN ÖZTÜRK, ÖMER İNCE, NEZİHE BAHAR, AYŞE İSMAİL, İZZET OĞUZ, İBRAHİM GÜLGEÇ ve ADNAN KÖLE'yi görmekteyiz.

Bu kadro ŞAFAK hareketinin takibata uğramasından sonra, daha doğrusu İBRAHİM KAYPAKKAYA, MUZAFFER ORUÇOĞLU ve arka daşlarının ŞAFAK'dan tasviye edilmeleri dönemini takiben örgüt bünyesini bozmadan çalışmalara devam etmiş ve bütünü ile TKPML saflarına katılarak hizmetlerine devam etmiştir. Söz konusu birleşme hareketine ilgili bölümde bütün ilişkileriyle temas edilecektir. Yalnız şurasını belirtmek isteriz ki, belirtilen kadro öğrenci-gençlik kesimlerinde ve özellikle fabrika çevrelerine dönük olarak etkin çalışmalarda bulunmuşlar, İstanbul ve Anadolu yakasında eğitim ve kadro faaliyeti gösteren İŞÇİ BÜROLARI kurarak amaç yönteminde gelişme sağlamışlardır. Ayrıca İstanbul Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi kesimlerinde geniş kadro ve eğitim çalışmalarında bulunmuşlardır. Esasen ilk kuruluşa nazaran birdenbire genişleme gösteren kadro bu görüşümüzü doğrulamaktadır. Adı geçen İhtilâlcı Gençlik Birliği üyelerinin aynı yöntemdeki çalışmaları TKPML saflarına katılmakla kesintisiz olmuştur.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi 1960 yılından sonraki örgütsel faaliyetleri yetersiz bulmuşlar, gelişmelerin Marksist-Leninist ideoloji temelinden soyutlandığını ileri sürmüşlerdir. Özellikle Türkiye İşçi Partisinin sınıf mücadelesini Marksizm-Leninizm ilkelerinden kopardığını parlâmentocu ve reformcu bir düşünce ile burjuva kanunlarına sığınıp emperyalizme boyun eğdiğini ve partinin eylemsiz bir burjuva aydın grubuna çevrildiğini, MİHRİ BELLİ ve HİKMET KIVILCIMLI gibi oportünistlerin ise, ordunun devrimci olduğu sahtekârlığını yaygaralayan, burjuvazinin kuyruğuna takılan, darbecilik peşinde koşan, kürt halkının mücadelesine karşı revizyonist bir yol izliyen çizgi üzerinde olduklarını belirtmişlerdir.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi ile Proleterya Enternasyonalizmi hedefinde silâhlı mücadelesini sürdürecektik biçimde İşçi-Köylü ittifakı üzerine kurulan Türkiye İhtilâlcı İşçi Köylü Partisinin programı ve yayınlarında belirttiği şekilde halk savaşı yoluyla emperyalizmi ve toprak ağalığını yıkararak sınıf iktidarı kuracağını ifade etmişlerdir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin düşünce ve programlarında ortak olarak yer verdikleri ve sürekli olarak işledikleri görüşler kendi yayınlarından esinlenerek şu şekilde özetlenebilir:

(Türkiye halen eli kanlı faşist diktatörlüğün pençesinde yarı sömürge, yarı feodal bir ülkedir. Faşist generaller çetesi ve onun kuklası hükümetler Amerikan emperyalizminin en sadık uşaklarıdır. Demokratik hak-

ları zor yolu ile yok edilmiş, devlet yönetimi yozlaştırılmıştır. Faşist hükümet, patronlar ve sarı sendikalar işçi sınıfına ve onun doğal haklarına alçakça saldırmaktadır. Türk Ordusu, Amerikan emperyalizminin saldırgan örgütü NATO emrine verilmiştir. Ordu, Amerika'nın Orta Doğudaki Jandarma Kuvveti haline getirilmiştir. Orduda işçi ve köylü olan askerler üzerinde baskı ve dayaa dayanan gerici bir disiplin uygulanmakta, ırkçı ve militarist ruh sürekli körüklenerek, askerler, astsubaylar ve subaylar ideolojik baskı altında tutulmaktadır. Ordu Yardımlaşma Kurumu emperyalizmle işbirliği eden Dev bir kuruluştur. Subaylar, ekonomik yünden sağlanan olanaklarla emperyalizme bağı kılınmaktadır. Askerler ve subaylar arasındaki eşitsizlik bir uçurum halindedir. Emperyalizmin köpekleri ırkçılık ve militarizmi körüklemekte, kürt halkı üzerinde baskıyı haklı göstermeye ve dünya haklarına düşmanlık kışkırtılmaya çalışılmaktadır. Tek kurtuluş yolu halk savaşıdır. Halk ihtilâli Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi ile silâhlanmış proleterya partisinin önderliğinde halk savaşı yoluyla zafere ulaşacaktır. İhtilâlcı savaş halk yığınlarının savaşıdır. Savaşa yığınlar seferber edilerek ve yığınlar güvenilerek yürütülecektir. Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi işçi sınıfı önderliğinde, İşçi-Köylü ittifakına dayanan halkın demokratik diktatörlüğünü kurmak için Türkiye halklarını örgütlemektedir. Türkiye'de halk savaşı, silâhlı mücadele yoluna, iktidarın köylük alanlarda parça parça kazanılması, Devrimci üsler kurulması, şehirlerin köylük alanlardan kuşatılıp gerici iktidarın ülke çapında yıkılması ve halkın Devrimci iktidarının kurulmasıyla zafere ulaşacaktır. Hareket, bu amaçla halkın silâhlı kuvvetlerini teşkilâtlamakta İşçi-Köylü ittifakı temeli üzerinde halkın Devrimci cephesinin gerçekleştirmek için mücadele etmektedir. Hareket, kurtarılmış bölgelerde halkın iktidarda olduğı bir düzen kuracaktır. Hareket, yığınları mücadeleye sevkedecek, bilinçlerini yükselterek onları silâhlı mücadele saflarına kazanmaya çalışacaktır) denmektedir.

Bu arada halk ihtilâlinin başarı kazanmasından sonra, girişilecek Marksist-Leninist yöntemdeki uygulamanın ilkeleri de cazibe yaratacak bir kapsamda ortaya konmuştur. Proleterya diktatörlüğünün kuracağı Sosyalist plâtförmün alt yapısında ele alınacak konular ve üretim araçlarının tümü ile halka maledilmesi yolunda şu düşünceler öngörülmektedir.

Parti programında yer verilen söz konusu düşünceler şu şekilde özetlenebilir:

(Bütün topraklara ve mülklere bedelsiz el konacak, topraklar, toprak işliyenindir. Esasına göre köylüye dağıtılacaktır. Hazine toprakları köylü denetimini temin edecek komiteler elinde halk çiftlikleri haline getirilecektir. Borçlar, bütün kira ve faiz yükümlölükleri ve ipotekler iptal edilecek, senetler hükümsüz sayılacaktır. Banka, sigorta, fabrika türündeki işletme ve mallarına el konacak, Bankalar millî bir banka düzeyinde birleştirilecek halkın denetimine geçirilecektir. NATO gibi emperyalist teşkilâtlara bağı olmaya son verilecek, bütün ikili anlaşmalar kaldırılacaktır. Halk iktidarı, bütün yönetim kademelerinde İşçi-Köylü-Asker ve devrimci halk meclisleri tarafından kullanılacaktır. Hâkim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş, Ordu kaldırılacak, işçi ve köylülerin silâhlanmasına dayanan halk ordusu kuvvetlendirilecek, Ordudaki her türlü rütbe ve ünvanlar hükümsüz sayılacaktır. Komutanların seçiminde askerler söz sahibi olacak, toplanma ve dernek kurma hakkı askerlere

de verilecek, Ordunun üretici ve halkın hizmetinde olması sağlanacaktır. Polis teşkilâtı kaldırılacak, halk güvenliği halk milislerince sağlanacaktır. Programda işçi hakları, vergiler halka verilmesi düşünülen cezalar affedilecek, infaz metodları islâh edilecektir) denmektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi kürtcü düşünceyle gerçekleştirecek bir bölünmenin Marksist-Leninist yöntemde ve halk savaşı biçimindeki mücadele sürecini kısaltacağı düşünüldüğünden ve bunun hareketin bir parçası sayıldığı görüşü ile kürt meselesinde takınılacak tavır da, ilgi çekici ve bağlılık yaratıcı bir kapsamda belirlenmiştir.

Bu cümleden olarak şu görüşlere yer verilmektedir:

(Silâhlı mücadele yöntemindeki halk hareketi kürt halkının kendi kaderini tâyin hakkına sahip olması ve giderek ayrı bir devlet kurması gerçekleştirilecektir. Türkiye proleteryasına tek öncü müfrezesi olarak İşçi-Köylü menfaatleri ile kürt halkının kaderi aynı doğrultuda birleşmeyi ve çalışmayı zorunlu kılmaktadır. Halk hareketi Türk ve Kürt halkının demokratik halk Cumhuriyeti içinde eşit haklara sahip olarak yaşamalarına yönelik bir siyaset izliyecek, burjuvazi ve feodalitenin başka milliyetleri eritme (asimilasyon) ve baskı altına alma amacı güden ırkçı siyasetle kesinlikle mücadele edecektir. Hareket, hâkim sınıfların yıkılması için Türk ve Kürt halklarının omuz omuza savaşması için seferber edecek, Türk ve Kürt halklarının devrimci birliğine düşmanlık güden hâkim sınıfları hedef alacaktır) demek suretiyle İşçi-Köylü ittifakı yanında kürt kıskırtmasının sınıf hareketine büyük ölçüde katkı sağlayacağı düşüncesiyle, proleterya ihtilâli hedefindeki temel güçlerle bölücü unsurların aynı çizgide «proleterya enternasyonalizmini» birleşip mücadele etmesinin, hareketin başarı şansını artıracaklarını hesaba katmışlardır.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi emperyalizmle mücadele düşüncesine dönük olarak izliyeceği dış siyaset konusunda da belirli görüşler saptanmış bulunmaktadır.

Bu hususta belli başlı şu görüşlere yer verilmiştir:

(Dış politikada, kapitalist ülkelerdeki proleter devrimler desteklenecek, başta sosyalizmin yıkılmaz kalesi olan Çin Halk Cumhuriyeti bulunmak üzere Arnavutluk ve tüm Sosyalist ülkelerle sarsılmaz bir dayanışma ve dostluk kurulacaktır. Demokratik halk devrimi başarıldıktan sonra, hemen sosyalizme geçilerek kapitalizm tamamen tasviye edilecek, işçi-köylü ittifakına dayanan proleterya diktatörlüğü gerçekleştirilecektir) demek suretiyle Marksist diyalektiğin enternasyonel prensibine sadık kaldığı ifade edilmektedir. Ayrıca Çin Halk Cumhuriyetinin uygulamasından esinlenerek kültür ihtilâli yönünde de eş-güdüm bir siyaset izleneceği belirtilmiştir. Bu yoldaki düşünceler, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin yayınlarında sürekli olarak şu boyut içerisinde ifade edilegelmiştir.

(Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesiyle silâhlanmış, uluslararası proleteryanın kızıl bayrağı altında saf tutan hareket, Türk ve Dünya Halklarının kurtuluşu uğruna komünist fedakârlık ruhu, sarsılmaz azim ve çelik disiplinle savaşmaya kararlı olup, nihai hedefi halkın tümünü en büyük mutluluk ve geleceğe götürecek komünizme ulaşmaktır) denmekte ve bu kapsamdaki düşünceler, partinin çalışmalarıyla ve yayın-

larıyla geniş halk kesimleri arasında yerleştirmeye çalışılmış ve bu yölda yeri geldiğinde belirtileceği gibi dâvamız konusu sanıkların büyük katkı ve hizmetleri olduğu görölmektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi, halk ihtilâlini gerekli kılan koşullar bakımından bir yandan geçmiş dönemlerin tahlillerini yaparken, diğer yandan 12 Mart sonrası yürütme ve uygulamayı da hedef alıp, proleterya ihtilâli ortamını hazırlamaya yarar sağlayacak istismar konularını en geniş biçimde işlemiştir.

Örneğin: 12 MARTTAN BU YANA DÜNYADA VE TÜRKİYE'DEKİ SİYASİ DURUM, başlıklı (1) numaralı ŞAFAK BROŞÜRÜNDE şu görüşlere yer verilmektedir:

(Esas vuruşu, iktidardaki faşist çeteye yönelteceğiz. Bugün emperyalizmin ve işbirlikçilerinin iktidarını faşist generaller çetesi temsil ediyor. Önümüzde halk yığınlarının devrimci mücadelesinin yeniden yükseleceği bir dönem vardır. Devrimin yeniden yükseleceği bu dönemde bizim taktiğimiz ne olacaktır? Büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğünü uzun süren bir halk savaşı ile yıkacağız. Bu savaşın içinde yaşadığımız ilk aşaması stratejik savunma dönemidir. Faşist diktatörlüğün amaçları, devrimci hareketin kökünü kazımadır. Biz ise, arzulaığımız yer, zaman ve şartlarda üstün bir gücü düşmanın zayıf olduğu noktalara yığarak ve devamlı bu taktiği uygulayarak uzun süreli bir savaş vereceğiz. Stratejik savunma içinde taktik taarruzlar yaparak düşmanı teker teker imhaya ve halkın silâhlı gücünü geliştirmeğe çalışacağız. Ta ki, düşmanı yok edecek güce ulaşalım. Artık, stratejik taarruza geçerek düşmana kesin ve nihaî darbeyi indirelim. Faşist iktidarın üstünlükleri geçici, zayıflıkları ise, temeldedir. Bizim ise, zayıf taraflarımız geçici, üstünlüklerimiz temeldedir. Onlar, halka alçakca zulmeden bir avuç para babası ve toprak ağalarının iktidarındır. Biz ise, işçi-köylü ve halk yığınlarının kurtuluş mücadelesini veriyoruz. Bütün dünyada zafere ilerliyen Dünya halklarının ve sosyalizmin temsilcisiyiz. Geniş halk yığınlarını mücadele içinde örgütlemeliyiz. O zaman zayıf taraflarımızı da yenecek, düşmandan her yönde üstün olacağız ve kesin zaferi kazanacağız. Bu esas; halkı örgütleme, silâhlandırma ve ayaklandırma çalışmalarımıza ışık tutmalıdır. Ordunun parçalanması, işçi ve köylü olan asker kitlelerinin peyderpey kazanılması, devlet ve ordunun karakteri sebebiyle yurdumuzda özellikle önem kazanıyor. Halkla yaratacağımız devrimci ordu arasındaki birlik pekleştirilmelidir. Geçici güçlerin silâhlı gücünü parçalamalıyız. Merkezî otoritenin zayıflatılması ve felce uğratılmasında köy ve şehir mücadelesini ustaca birleştirmenin büyük önemi vardır. Köylerdeki mücadeleyi esas almak, işçi sınıfının şehirlerdeki mücadelesi gerisinde kalmak demek değildir. Marksizmin, yurdumuz şartlarına yaratıcı uygulaması ile devrimi zafere götürebiliriz. Proleterya partisinin inşası, mahallî kadrolar, ideolojik yaygınlık, yurt çapında merkezî yönetimin uygulanması, oportünizmle mücadele, askerî eğitim, köylerde silâhlı mücadelenin ve partinin örgütlenmesi, şehirlerdeki örgütlenme ve mücadele biçimi, köylük alanlarda üst bölgelerin kurulması, silâhlı mücadelenin gelişmesini etkileyen önemli meselelerdir. Devrimci mücadelenin kilit meselelerinden bir de milliyetler meselesidir. Burjuva iktidarları bugüne kadar kürtlere şiddetli bir eritme politikası uyguladılar, bu politikalarının ırkçı teorilerle haklı göstermeye çalıştılar. Kürt emekçileri millî baskılar altında ezilmektedir. Bütün Türkiye'de yürüt-

tüğümüz. mücadelede ırkçı baskılara karşı savaşacağız. Kürt halkının kaderini tâyin hakkını tâvîzsiz olarak savunacağız. İşçi sınıfının ihtilâlcî örgütlenmesini, milliyetlere bölme gayretlerine karşı da mücadele edeceğiz. Marksist-Leninist hareket kürt halkının kendi kaderini tâyin hakkının en tâvîzsiz savunucusudur. Enternasyonalizmi her türlü milliyetçi tutuma karşı sonuna kadar savunacağız. Devrimi esas alarak halkımızın gücü ile başaracağımızı ortaya koymakla beraber, halkların ve diğer ülkelerin Marksist-Leninist hareketlerinin dayanışmasını şiddetle savunacağız. Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti ile dayanışma, bütün ülkelerin Marksist-Leninist partileriyle işbirliği, bizim asla vazgeçmiyeceğimiz esaslardandır. Milliyetçi etkilerle enternasyonalizmden sapan bir hareket, burjuva karakterini kazanır ve devrimi zafere ulaştıramaz) denmekte ve 12 MART sonrası Hükümetlerin üzerinde titizlikle durduğu ve yüce meclislere sunduğu toprak reformu konusunda da (3) numaralı ŞAFAK BROŞÜRÜNDE; (Hazırlanan toprak reformunun; kan, ateş, zulüm ve zindanlarda halkı ezen faşist hükümetin alçakca sahtekârlığıdır) dendikten sonra, Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisinin gerçekleştirmeyi vaadettiği toprak devrimine ilişkin olarak, getirilecek Sosyalist tedbirlerin başında; tırpan tutan nasırlı eller, çapa sallıyan kuvvetli kollarla, toprakları söke söke almak olduğu belirtilmektedir.

Çoğunlukla dâvamıza konu sanıkların TKPML'den önce mensubu bulundukları Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi illegal kuruluşu bilinçlendirme-eğitim, propaganda ve yayın çalışmalarına geçtikten sonra, parti merkez komitesi zaman zaman toplanarak uygulamaları gözden geçirmiş ve tekrarında yarar gördüğü hususları ve hataları saptayarak, Merkez Komitesi kararı halinde yürürlüğe koymuştur. Fakat illegal çalışmanın gerekli kıldığı gizliliğe riayet için bu kararları kamufle isimler altında takdim etmiştir.

Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisinin ideolojik stratejisi ve yönelik olduğu uygulama bakımından önemli görüşlerini yansıtan ve doğrudan doğruya partinin ilkeleri haline getirilen söz konusu kararlardan bazılarını belirtmenin, sanıklarımızın uğrunda mücadele verdikleri düşünce yöntemine aydınlık getireceği görüşündeyiz.

Partinin, Merkez Komitesi kararı olup, Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi kararı adı altında kamufle edilen 1971 ŞUBAT kararına göre; sınıf mücadelesi şiddetlenmektedir. Faşist diktatörlük hevesleri artmaktadır. Parti, mücadele için çalışmalarına hız vermek kararındadır. Parti kademeleri en ince teferruatına kadar hazırlıklarını tamamlıyacaktır. Ancak, harekete geçmeye görevleri zamanında başarmaya, suretli dıranmaya hazır olması, teşkilâta bildirilecektir. Faşist iktidara karşı halk mukavemetinin teşkilâtlanması ve harekete geçilmesi yığınlar içinde mukavemet ateşinin tutuşturulması istenilmektedir. İşçi-Köylü iktidarının sonuna kadar savunularak tek kurtuluş yolunun İşçi-Köylü devriminin olduğu bildirilecek, bütün örgüte partinin çelikten komünist partisinin hergün daha da çelikleşerek halka önderlik görevini başaracağı duyurulacaktır. Gericî iktidar, parti önderliğinde köylük alanlarda Devrimci üsler kurarak gelişen halk savaşıyla parçalanıp yıkılacaktır. Marksizm-Leninizm Türkiye'nin pratiği ile kaynaştırılacak bu mücadele içinde savaşılacaktır. Parti, köylük alanlarda gelişen mücadeleyi işçi sınıfı ve bütün halk yığınlarının şehirlerdeki mücadelesiyle birleştirilecektir. Halk savaşının gelişmesi İşçi-Köylü ittifakının sağlam bir şekilde ku-

ruhlmasıyla mümkündür. Şehirlerdeki işçi sınıfının ve halk yığınlarının mücadelesi, köylük alanlarda Devrimci üslerin kurulmasına ve gelişmesine hizmet edecek şekilde yürütülecektir. Böylece halk savaşının gelişmesi için elverişli şartlar yaratılacaktır. Proleterya diktatörlüğünü gerçekleştirmek, ancak Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesiyle silâhlanmış bir parti, partinin önderliğinde halk silâhlı kuvvetleri ve sınıfların somut Marksist-Leninist tahliline dayanan doğru bir bileşik cephe politikası ile mümkündür. Parti, silâhlı mücadele ve birleşik cephe bir-birinden asla ayrılmaz bir bütündür. En yakın hedef, halkın silâhlı mücadelesini ve onu yönetecek partiyi örgütlemektir. Bu hedefe ulaşmak için parti, Marksist-Leninist örgütlenme ilkelerine sadakatle ve yaratıcı bir ruhla uyacaktır. Parti görevlileri çelik bolşevik disiplini ile «dağları taşıyan İhtiyar»'ın sabır ve azminden örnek alarak canla başla vazifelerini yerine getirecektir. Halkın öncüsü olan partinin inşası ve İşçi-Köylü yığınları içinde çelikleşmesi için, komünist kahramanlığı ve fedakârlığı ruhu ile halka hizmet için, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi-nin halk yığınlarının elinde devrimci bir silâh olması için proleterya diktatörlüğünü gerçekleştirmek için, bütün partilileri mücadeleye davet eder), denilmektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Komitesine bağlı siyasî büro genelgesi olmasına rağmen, Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi siyasî bürosu ismi altında kamufle edilerek yayınlanan MAYIS 1971 tarihli kararda: Partinin sürdürdüğü mücadelenin emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının devleti yıkma mücadelesi olduğu, hâkim sınıfların devletini yıkma mücadelesini kavrayıp, halka da kavratmak gerektiği, burjuvazi ile bütün bağları koparmak icap ettiği, Komünist fedakârlık ve cesaret ruhunun hâkim kılınacağı, işçi sınıf dâvası uğruna canın feda edileceği, bildirilmekte; aynı kararda çelik gibi Bolşevik disiplini partimizin mayasıdır. Bu maya ile yoğrulmayan arkadaş, Komünist olamaz. İdeolojik çalışma birliğimizin dayandığı temeldir. Partimizin her savaşçısı; Marksist-Leninist teoriyi derinlemesine kavramalı, yurdumuzun pratiği ile birleştirebilmelidir. Her yoldaş doğru karar vermeli ve bu kararı doğru olarak uygulamalı ve halka önderlik edebilmelidir. Bir komünist, tek başına kaldığı zamanda, bir örgüt gibi hareket edebilmelidir. Halka doğru yolu gösterir ve halkın en ön safında savaşır. Herşeyi üst kademelerden beklerssek komünist olamayız. Yaratıcı, aktif, insiyatif sahibi ve halka önder olmak, bunlar, gerçek bir komünistin temel vasıflarıdır. İllegal çalışma, kişisel güvenlik için değil, halka hizmet içindir. Mücadeledense, hiçbir vakit vazgeçemeyiz. Değişen şartlara göre uygun mücadele vassfını benimseyip yeni taktikler uygulayırız. Bir komünistin gizliyceği tek önemli şey, partisi ile olan bağıdır. Gizlilik sürekli propaganda ve ajitasyon (kışkırtma) faaliyetinden vazgeçmek değildir. Bir komünist, her zaman halkla kaynaşarak, halk içinde eriyerek ve halkın silâhlı gücünü yaratarak hâkim sınıfların şiddetine karşı koyabilir. Burjuva devlet teorilerinin parlâmanterizmin orduyu devrimci ilerletmenin halkımızın dâvasına ne kadar zararlı olduğunu bütün halka kavratmalıyız. Marksist-Leninist ideoloji ve politikayı hâkim kılmalıyız. Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesine bağlılığımız sonuna kadar vazgeçemeyeceğimiz temeldir. Bu temeli kararlılıkla savunacağız. Proleteryanın kırmızı bayrağını daima daha yüksekte tutacağız. Yoldaşlar biz, enternasyonal işçi hareketinin şanlı ve kırmızı yolunda yürüyoruz. Bu yolda savaşan proleterya kahramanları hâkim sınıflara, onla-

rın polis ve jandarmasına hesap vermediler. Onlar, yalnız ve yalnız proleterya ve şanlı komünist partilerine karşı sorumluluk duyduklar. Yolumuz onların kızıl yoludur denilmekte ve partinin halk savaşı biçimindeki mücadele yönteminin boyutları bütün açıklığı ile çözülmektedir.

Keza, Tayland Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkanlığının bütün parti teşkilâtına genelgesi ismi altında gizlenen ve fakat aslında ŞUBAT 1972 tarihinde DOĞU PERİNCEK tarafından hazırlanarak bütün parti teşkilâtına dağıtılan genelgede: İhtilâlcı mücadele şartları yurdumuzda da elverişlidir. Faşist askerî diktatörlük, halkla hâkim sınıflar arasındaki çelişmeleri şiddetlendirdiği gibi, hâkim sınıflar içindeki çelişmeleri de keskinleştirdi. Tek kurtuluş yolunun silâhlı ihtilâl mücadelesinden geçtiğini kavrayan halk yığınlarının safları hızla genişliyor, halkımızın bugün şiddetle ihtiyaç duyduğu ihtilâlcı mücadelede kendisine önderlik edecek bir teşkilâttır. Partimiz, yenilmez Marksizm-Leninizmi yurdumuz şartları ile ustaca kaynaştırarak halkımızın ihtilâl mücadelesine önderlik görevini mutlaka başaracaktır. Bu, bizim halkımıza ve Dünya Komünizmine borçlu olduğumuz büyük bir görevdir. Yurdumuzda temel mücadele biçimi silâhlı mücadeledir. Dünya ve yurdumuz şartları açısından silâhlı mücadele şartları vardır. Partimizin bugünkü merkezî görevi, kitle temelini en sağlam olduğu ve ihtilâlcı üslerin kurulmasına en elverişli bölgelerde halk iktidarını kurma amacıyla silâhlı mücadeleye girişmektir. Bütün çalışmalarımıza yön verecek esas budur. Köylü yığınlarının bilinçli öncü kesimini, derhal silâhlı müfrezelerde örgütleyerek girişeceğimiz çete savaşı, geniş köylü yığınlarının bilincini sarsacak ve partimizin ezilen halkı ihtilâl yolunda seferber edebilmesi için en güçlü etkiyi yapacaktır. Partimiz, ihtilâlcı mücadele içinde inşa edilecek ve silâhlı mücadelenin ateşinde çelikleşecektir.

Silâhlı mücadeleyi yönetecek ve daha geniş kitlelere yayacak asgarî bir parti teşkilâtlandırılmasını gerçekleştirdiğimiz bölgelerde silâhlı eylemlere girişebiliriz. Veya kitlelerin kendiliğinden mücadeleye atıldığı bölgelerde partimiz bu mücadeleye katılıp halkı teşkilâtlandırabilir ve silâhlı mücadeleyi devrimci iktidarın kurulması yönünde ilerletebilir. Kitlelerin hıncı ve dikkati, asgarî bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütülerek belli somun hedeflerde yoğunlaştırılmalıdır. Teşkilatlanmayı somun ihtilâlcı görevleri yerine getirme esası üzerine kurmalıyız. İhtilâlcı kadrolara, ihtilâlcı çalışma içinde eğitilmesi esası uygulanmalıdır. Partimizin ilkesi, ihtilâl için ve ihtilâlcı mücadele içinde Marksist-Leninist eğitimidir. Halkın bilinçli unsurlarını ileri proleterya önderleri seviyesine yükseltmek, partimizin başlıca görevidir. Bizim silâhlı mücadelemiz, top- rak devrimi programımızı uygulama ile birleştirilebilmeli, belli üslere dayandırılmalı ve devrimci iktidarı kurma hedefine yönelmelidir. Silâhlı hareketlerimiz her seferinde daha geniş bir halk kitlesini seferber etmeye yönelmelidir. Çünkü ihtilâlcı savaş, halk yığınlarının savaşıdır. Halkı hazırlamadan ve seferber etmeden kazanılamaz. Devrimdeki (3) silâhımız olan parti, halk ordusu ve devrimci çetenin inşasını birbirini karşılıklı etkileyen ve güçlendiren görevler olarak ele almalıyız. Her üç görev de âcîl ve hayatî önemdedir. Partimizin proleterleşmesi için bütün hatalara karşı mücadeleye hız verelim. Bütün parti teşkilâtları ve aziz yoldaşlar, proleteryanın öncüsü komünist ihtilâlciler olarak, devrimin üç silâhını, partimizin halkın silâhlı gücünü ve halk cephesini inşa yolunda cesaret ve fedakârlıkla ilerliyelim denilerek, mücadele yöntemine parti üyelerinin dikkatleri çekilmektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi tarafından neşredilen YAŞASIN İHTİLÂLCİ KİTLE ÇİZGİSİ isimli iki numaralı ŞAFAK BROŞÜRÜNDE de, partinin amacı, mücadele yöntemleri ve yolları hakkında partiye hüviyet kazandırıcı ve boyutlarını belirleyici görüşlere yer verilmektedir.

YAŞASIN İHTİLÂLCİ KİTLE ÇİZGİSİ isimli broşürde: Bize yol gösteren ihtilâlcı düşünce nedir? diye bir soru sorulmakta ve bunun cevabı bütün açıklığı ile şu şekilde verilmektedir; bu Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesidir. Hâkim sınıfların zulüm ve sömürü zincirini ancak bu düşüncenin gösterdiği yoldan ilerliyen halk yığınlarının silâhlı mücadelesiyle kırabiliriz. İhtilâl bir şiddet meselesidir. Hâkim sınıfların Devlet Mekanizmasını, ezilen ve sömürülen sınıflar, silâh zoru ile parçalamadan ve kendi siyasî iktidarlarını kurmadan sosyalizme ve sınıfsız topluma doğru ilerleyemezler. Bundan dolayı siyasî iktidar namlunun ucundadır. Bilinçli ve teşkilâtlı halk kitlelerinin silâhlı mücadelesi dışında hiçbir yolla halk iktidarı başarılamaz. İktidarın ele geçirilmesi kadar, korunması da halkın teşkilâtlı ve silâhlı gücüne dayanır. Bugün, Türkiye’de; Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin gösterdiği yolda halkın kurtuluşu için mücadele eden tek hareketiz.

Bütün savunduğumuz fikirler kitle çalışmamız, teşkilâtlanmamız ve bütün pratik faaliyetlerimiz bu ideolojik esasa dayanır. Türkiye içindeki ihtilâlcı siyasetimiz bu esasa dayanır. Biz proleterya hareketiyiz. Marksist-Leninist hareketiz. Kadrolarımız, komünist ihtilâlcilerden meydana gelir. İhtilâlin hedefi proleterya partisinin önderliği altında halk iktidarını kurmaktır. Herşeyin bu hedefe göre yapılması gerekir. Propaganda, ajitasyon ve teşkilâtlanma çalışması bu hedefe yönelik olmalıdır. Silâhlı mücadele bu hedefe yönelik olmalıdır. Bu temeldir, bunu kabul etmeyen zaten Marksist-Leninist değildir. Köylük bölgelerde siyasî iktidarın ele geçirilmesi, bütün ülkede siyasî iktidarın ele geçirilmesinin temelidir, başlangıç noktasıdır. Köylüleri ihtilâl yolunda harekete geçirmeyi başarmalıyız. Siyasî iktidarı ele geçirmenin yolu köylük bölgelerden şehirlere doğru siyasî iktidarı parça parça ele geçirerek ve Devrimci üs bölgeler inşaa ederek ilerlemektir. Bütün ülkede ihtilâli zafere ulaştıracak olan halk ordusu köylük bölgelerde iktidarın parça parça ele geçirilmesi sırasında, işçiler ve köylüler içinden proleterya partisi tarafından yaratılacaktır. Gerçek bir halk ihtilâlinin başarılması, geniş işçi-köylü kitlelerinin ihtilâl mücadelesine en geniş ve en derin bir şekilde katılmasını gerektirir. Marksist-Leninist önderlik sanatı bu temel kitlelerin iktidar yolunda seferber edilmesi için doğru programları, doğru siyaset ve taktikleri bulup uygulamak ve kitlelerin ön safında mücadele etmektir. Kitleler içinde yaşayan dağınık ama hayatî fikirleri tesbit etmeli, bunları birleştirmeli. Derli toplu hale getirmeli ve Marksist-Leninist teori ile kaynaştırarak tekrar kitlelere götürmeliyiz. Devrimci kitle çalışmasının amacı, ihtilâlcı fikirleri geniş kitlelere yaymak, halka siyasî iktidarı ele geçirmek gerektiğini kavratmak, kitleleri ihtilâl yolunda gitgide daha geniş ölçüde örgütlemek ve seferber etmektir. Mesele köylere, fabrikalara girmek değil, buralara girip doğru bir çalışma vermek, ihtilâlcı kitle çizgisini izlemek ve bütün pratik faaliyetlerde bu çizgiye göre hareket etmektir. İhtilâl için en büyük güç kaynağı kitlelerdir. Onların aktif çalışması, maddî mânevî desteği sağlanmadıkça hiçbir mücadele ve eylem çizgisi yaşayamaz. Kitleler, ihtilâlin seyircisi değildir. İktidar, namlunun ucundadır sözü doğru ve evrensel bir ilkedir. Ama, bu silâhı halktan

önemli sayan silâha tapan bir görüş müdür? Silâhı halktan önemli saymak, kitleleri hor gören küçük burjuva ideolojisinin bir parçasıdır. İktidar namlunun ucundadır ilkesi, bize halk savaşı yolunu gösteren bir ilkedir. Biz komünistler fikirlerimizi asla gizlemeyiz, biz esas olarak beş büyük öğretmeni ve dört büyük Devrim tecrübesini, tanıdığımızı Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini ayır edici temel kabul ettiğimizi, bu sebeple Dünya Marksist-Leninist hareketinin bir parçası olduğumuzu açık seçik belirtiyoruz. İnançlarımızı kararlılıkla savunuyoruz. Yenilmez Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi, proleteryanın dünyayı öğrenmek ve değiştirmek, tarihi ileri götürmek için güçlü silâhıdır. Yaşasın devrimimize ışık tutan, yüce Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi denilmektedir.

Söz konusu, ŞUBAT 1972 genelgesinin bir başka bölümünde parti üyesi bulunan ve örgütün çeşitli kademelerinde hizmet eden yoldaşlardan örgüt çalışmalarında nazarı itibara almaları lâzımgelen ilkeler de sıralanmaktadır.

Buna göre yoldaşlara:

1. Bulduğumuz bölgedeki gerçek durumu halkın silâhlı mücadelesi açısından araştırın ve inceleyin. Gerçek durumu tesbit etmesek, hayal âleminde gezeriz ve Marksist-Leninist bir siyaset uygulayamayız.

2. Halkın silâhlı mücadelesi hedeflerini somut olarak tesbit edin, bu hedeflere karşı mücadele için somun plânlar geliştirin.

3. Bölgenizdeki ajitasyon çalışmasını bu hedeflerde yoğunlaştırın. Geniş halk yığınlarının kin ve nefretini bu noktalara yoğunlaştırın. Saldırı hedefini mümkün olduğu kadar daraltın ve düşmana karşı en geniş ittifakı sağlamaya çalışın. Ajitasyon görevini silâhlı mücadele şartlarında da yürütebilecek bir yayın ve dağıtım şebekesi örgütleyin.

4. İşçi-Köylü ve gençlerin en bilinçli, cesur ve fedakâr kesimlerini silâhlı müfrezelerde örgütleyin. Bu örgütlenme kâğıt üzerinde olmasın. Derhal somut görevler verir. Partinin tüfeklere kumanda etmesini sıkı sıkıya uygulayın.

5. Silâhlı müfrezelerin askerî eğitimini örgütleyin. Askerî eğitimi birinci derecede halk savaşının askerî strateji ve taktikleri üzerinde özellikle gerillâ savaşı konusunda yoğunlaştırmalıyız. İkinci olarak, çeşitli silâh, araç ve gereçlerin kullanılması, bakımı, tamiri ve imal edilmesi öğretilmelidir. Bununla beraber, savaşın esas olarak savaşarak öğrenileceğini unutmamalıyız. Halk savaşçıları silâhlı mücadele içinde ustalaşacaklardır.

6. Cephane ve silâh sağlanması için çalışmalara hız verin. Silâh konusunda şehirlere belbağlama eğilimi yok etme ve özel önem verir. Şehirlerde toplanan paralarla silâhlanma eğilimi, köylük alanlardaki mücadeleyi pasifleştirir. Silâhı, düşmandan sağlyacağız. İşçi-Köylü yığınlarına dayanarak ve güvenerek silâhlanacağız.

7. Cephane ve silâh depolamak ve gizlemek için yerler tesbit edin. Cephane ve silâh nakli görevlerini teşkilâtlayın. Halkın tek bir kurşunu dahi en iyi şekilde muhafaza edilmeli, asla düşmana kaptırılmamalıdır.

8. Silâhlı mücadele şartlarında işleyebilecek şekilde irtibatları sağlamlayın.

9. Gizli çalışmayla ilgili bütün tedbirleri yeniden gözden geçirin. Halkımıza ağır zarar verebilecek hatalı ve zayıf yanları giderin. Bürokrasi alışkanlıklarını, en gizli tutulması gereken şeylerin yazılı olarak muhafaza edilmesi gibi burjuva davranışlarını yok edin. Gizlilik, hele silâhlı mücadelede birinci ilkemizdir. Gizliliğe aykırı hirşey uygulanamaz.

10. Hâkim sınıfların silâhlı kuvvetleri içinde yoğun bir çalışmaya girişin. Bu, hem onları bölmek, hem de; silâh, cepbane, araç ve gereç sağlamak, ayrıca haber toplamak yönünden son derece önemlidir.

11. Hâkim sınıfların silâhlı güçleri hakkında bilgi toplayın.

Denmekte, örgütsel faaliyetlerde dahi herşeyin halkın silâhlı mücadelesinin kesin başarı kazanmasına göre bir rota izlenmesi emredilmektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin buraya kadar belirtmiş olduğumuz kuruluşuna esas olan ideoloji ve ilkeler doğrultusunda göstermiş olduğu yoğun ve çok yönlü faaliyetleri nedeniyle geniş çapta yapılan operasyon sonunda; DOĞU PERİNCEK 267 arkadaşını kapsayan soruşturma, Ankara Sıkıyönetim Askerî Savcılığınca yürütülmüş ve daha sonra soruşturma yeniden genişletilerek ŞAFAK örgütü içerisinde Anayasal düzeni yıkmaya yönelik faaliyetleri geçen sanıklar hakkında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Savcılığının 1972/410 evrak, 1972/496 esas ve 1972/365 karar ve 1973/15, evrak, 1973/20 esas ve 1973/14 karar sayılı iddianamelerle dâva açılmış bulunmaktadır. Ancak, dâvamız konusu sanıklar; İBRAHİM KALPAKKAYA, MUZAFFER ORUÇOĞLU, ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞENSES, CEM SOMEL, ALİ TAŞYAPAN, ALİ MERCAN gibi sanıklar ve bu arada ihtilâlcı Gençlik Birliği İstanbul üyeleri bulunan YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, NEZİHE BAHAR, ZEKİ ŞERİT, İRFAN ÇELİK, ALPASLAN ÖZTÜRK, ÖMER İNCE, İBRAHİM GÜLGEÇ ve AHMET MUHARREM ÇİÇEK söz konusu soruşturmaların kapsamı dışında kalmışlardır.

Adı geçen sanıklardan bir kısmı ele geçmediği gibi, bir kısmının da İhtilâlcı Gençlik Birliği içerisindeki faaliyetlerinin suç düzeyinde açıklık kazanmaması nedeniyle dâvaya konu olmadıklarını görmekteyiz.

Bu durum bir yana, esasen sanıkların Ankara Sıkıyönetim Savcılığınca soruşturmaya başlanmasından önce bazı görüş ayrılıkları ile ŞAFAK ÖRGÜTÜ saflarında tasviye edilmeleri gerçeğinin soruşturma dışında kalmak neticesine etkili olduğu kanaatindeyiz.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi illegâl olarak faaliyete geçtiği 1971 OCAK ayından, 1972 MAYIS ayına kadar devam eden örgütsel faaliyet dönemi içerisinde, dâvamız sanıklarından yukarıda ismi geçen kişilerin ve bunlarla bağlantıları olan diğer sanıkların geniş hizmet ve çalışmaları bulunduğunu görmekteyiz. ŞAFAK ÖRGÜTÜ içerisinde vukuu bulan ayrılma hareketi ile, örgütün bütünüyle soruşturmaya konu olması ve bütün üyelerinin ele geçirilmesi arasında 2 aylık bir zaman bulunmaktadır. Kaldı ki, bir süre tasviye hareketi gizli tutulmuş. Ancak, İBRAHİM KAYPAKKAYA ve MUZAFFER ORUÇOĞLU gibi lider mevkide bulunan sanıklar bunu bilmişlerdir.

Sonuç olarak; biz dâvamız konusu sanıkların Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi saflarındaki örgütsel faaliyetleri ile, TKPML dönemindeki çalışmalarına bir bütün olarak bakmaktayız. Çünkü, ayrılmaya rağmen, ŞAFAK ÖRGÜTÜ görüşlerinden farklı bir düşünce taşımadıkları gibi, aynı amaca yönelik örgütsel faaliyetlerde süreklilik söz konusudur. Aşağıda etraflıca belirteceğimiz ayrılık hareketi ideolojik temelde (Marksist-Leninist-Mao Zedung düşüncesinde) farklı düşünceden doğmamış, tamamen yönetim ve üzerinde ittifak edilen ideolojinin uygulama biçiminden meydana gelmiş, bir kopmadır.

Bu itibarla dâvaya konu sanıkların Marksist-Leninist-Mao Zedung düşüncesinden kaynak alan ideolojik faaliyetlerinin bütünü, silâhlı mücadele yönteminde meydana getirilecek proleterya ihtilâli ile Anayasal düzeni yıkma manzumesidir.

Biz bu düşüncemizi, ŞAFAK ÖRGÜTÜ soruşturmasını yürüten ilgililere intikal ettirdik. Ancak, bulunamamaları nedeniyle haklarında Muvakkal Tatil Kararı verilen bir kısım sanıklarla ilgili ŞAFAK bünyesinde soruşturmaya devam edileceği görüşünde bulundular. Bu örgütsel bütünlük düşünce ve ilkesine ters düşen bir durum yaratmaktadır. Kaldı ki, konuyu kişisel cezaî sorumluluk açısından ele aldığımızda da aynı şahsa bağlı fiili birliğin bozulması gibi bir netice de kendisini ortaya koymaktadır. Biz şimdilik bu konunun ileride dâvaların birleştirilmesi şeklinde bir çözümle halledileceği düşüncesiyle, ileri sürdüğümüz örgütsel bütünlük-örgütsel süreklilik görüşleri doğrultusunda, dâvamıza konu sanıkların ŞAFAK ÖRGÜTÜ dönemindeki faaliyetlerine geçeceğiz ve bu açıklamalarımızı ŞAFAK ÖRGÜTÜ'nden kopma noktasına kadar getirdikten sonra, TKPML ve onun yan kuruluşları olan TMLGB ve TİKKO yan örgütlerindeki çalışmalarına yer vereceğiz.

EKİM 1970 Sosyalist kurultay denemesinden sonra Proleter Devrimci Aydınlik çevresinin kadro olarak keskin hatları ile ortaya çıktığı ve bundan yararlanan DOĞU PERİNCEK, HALİL BERKTAY, BORA GÖZEN, İBRAHİM KAYPAKKAYA gibi lider niteliğe sahip olan kişilerin Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi illegal örgütünü oluşturarak bunun ideolojisini bütün ayrıntıları ile saptadıktan sonra, Merkez Komite ve Bölgeler İl Komiteleri şeklindeki çalışmalara MART 1971 tarihinden itibaren başlandığı yukarıda sözü edilen Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Savcılığının delillere dayalı olarak hazırlamış olduğu iddianame kapsamından anlaşılmaktadır. Keza bu yolda dâva konusu sanıkların ŞAFAK ÖRGÜTÜ'ne dönük olan beyanları da faaliyetlerin dizisi hakkında açıklık getirmektedir.

Bir ara yukarıda sözünü ettiğimiz gibi, İBRAHİM KAYPAKKAYA önce İstanbul İl Komitesinde görev almışsa da, kısa bir süre sonra Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölge Komitesi Başkanlığına getirilmiş ve aynı bölge içinde KAYPAKKAYA'nın FKF dönemindenberi ideal arkadaşı olan MUZAFFER ORUÇOĞLU'na Diyarbakır yöresinde alt bölge komitesi başkanlığı görevi verilmiştir.

1971 MAYIS ve HAZİRAN aylarında görev bölgelerine intikal eden İBRAHİM KAYPAKKAYA, Malatya ve çevrelerinde, MUZAFFER ORUÇOĞLU ise, Siverek ve dolaylarında çalışmalara geçmişlerdir.

Ortak amaç yönteminde örgütsel faaliyetin ideolojik idraki içerisinde bulunan sanıkların faaliyetlerinin nelerden ibaret olabileceği konusunda herhangi bir kuşku bulunmamakla beraber; bu konuda MUZAFFER ORUÇOĞLU çalışma alanı içerisinde yapacağı örgütsel faaliyetlerin yöneltik olacağı ağırlık ve kapsamla ilgili olarak şunları söylemektedir:

- a. Marksist-Leninist-Mao Zedung düşüncesi yönteminde kadro oluşturmak,
- b. Bölgenin Ekonomik ve Sosyal yapısı hakkında amaca yarar sağlayacak doneleri tesbit edip, rapor hazırlamak,
 - aa. Halkın bilinç seviyesini ölçecek çalışmalar yapmak,
 - bb. Sömürü biçimini yansıtacak saptamalarda bulunmak,
 - cc. Köy sahibi bulunan ağaların tesbiti ile listelemek,
 - dd. Faizci (tefecî)'leri tesbit etmek.
- c. Mahallî kadroları teşkilâtıyarak hareketin propagandasını yapmak,

Türündeki çalışmalara hemen geçen MUZAFFER ORUÇOĞLU, ilk kez Siverek'in kenar mahallelerinde bir ev kiralamış, mahallî bir kisve altında NURİ ÇOLAKOĞLU'ndan almış olduğu tavsiyelere göre ilişki kuracağı kadrolarla temasa başlamıştır.

Bu arada, sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU kendisine verilen özel bir görevin ifası bakımından da bazı hazırlıklarda bulunmuştur. Siverek bölgesinin nüfus itibarıyla kozmapolit yapısı ve burasının Suriye sınırına yakınlığı karşısında emperyalizme ve millîci baskılara karşı illegal mücadele sürdürdüğü öne sürülen El Fetih, Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi ve diğer gerillâcı ve tedhişçi arap örgütleri ile olan temasın sürdürülmesi proleter enternasyonalizmin bir gereği sayılarak Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi ile bu gerillâ örgütleri arasında ilişki kurulması yararlı kabul edilmiş ve karşılıklı fikir ve fiilî etkilerin dışında mücadelenin aracı olan silâh bakımından ikmal temin edilmesi düşüncesi ile Siverek, uygun bir üs merkezi olarak görülmüştür. Aynı zamanda partinin bazı üyelerinin tedhişçi örgütlerde eğitim görmesinin de harekete yarar sağlayacağı düşünülmüştür.

Sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU, Genel ve Özel görevlerinin icabettiği şekilde, Siverek'in kenar semtlerinde iki ayrı ev daha kiralayarak kendisini seyyar satıcı şeklinde takdim edip, lise ve öğretmen çevreleri ile ilk ilişkilerini kurmaya başlamıştır.

MUZAFFER ORUÇOĞLU, Emniyette verdiği ifadede, AHMET PİŞİRİCİ olarak belirttiği ve aslında AHMET GÜLEKEN olan öğrenci ve bunun kardeşi olan ADİL GÜLEKEN çengelinden hareketle, CELÂL TELEK, CELÂL ERDOĞMUŞ, ZİYA ULUSOY, AHMET BEDRİ GÜLTEKİN, SEFER ÖSKE ve MEHMET UZUN gibi öğrencilerle tesis ettiği ilişkide, ilkkez bu öğrenciler üzerinde Marksist-Leninist ve Maoist bir eğitim sistemi uygulamak ve bunlarda, belirli bir seviyeye kadar bilinç temin etme çalışmaları yapmıştır.

Sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun Siverek'de kiralamış olduğu 3 ayrı evde ve Siverek'in bağ semtlerinde sürdürdüğü eğitim ve bilinçlendirme çalışmalarını mevcut kadroyu Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji yönteminde muayyen yayınların tedrisi suretiyle inanç düzeyine getir-

dikten sonra, parti çalışmasının esası olan hücre çalışması şeklinde bir çalışma yöntemi izlenmiştir. MUZAFFER ORUÇOĞLU, Siverek'deki çekirdek kadroya (Gerçek Devrimci Hareketin içinde yetişir) telkininde bulunmuş ve bu kişilerin de kendi etraflarında kadrolar kurmasını istemiştir.

Böylece, Siverek'deki sempatzan sayısı MUZAFFER ORUÇOĞLU'na ve parti hareketine güven sağlayacak bir seviyeye ulaştıktan sonra eğitim faaliyetlerine son verilip, Marksist-Leninist ve Maoist amaca dönük olarak yarar sağlayacak çalışmalara geçilmiştir.

Bu çalışmaların başında Siverek'deki kadroya maddî olanak temin etme ve parti görüşlerini benimsetecek nitelikteki propaganda faaliyetleri geldiğini görmekteyiz. Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Yönetiminin bulunduğu Ankara'dan gönderilen paraların yetersizliği karşısında, Siverek'deki bazı sempatzan esnaflar üzerinde kazanma çalışmalarına girilmiş ve böylece RAMAZAN BALPETEK, BAYRAM LÂÇİN, ŞEVKET ÜÇÜNCÜ ve ABDURRAHMAN KESKİN gibi Marksist-Leninist ideolojiye yatkın görünen kişiler saptanıp, hücre kadrolara alınmıştır. Keza, FATMA EREZ, RAMAZAN ÖZGÜL gibi sempatzan öğretmenlerden de çeşitli şekillerde istifade edilmek yolunda ilişkiler kurulmuştur.

Bu suretle, hem halk arasına daha içten girmek, hem de çalışmaları mümkün kılan bir tabana tutunmak ortamı hâsıl olmuştur. Bölgede gösterilen çalışmalarla Merkez ilişkisini bütünlemek ve gerekli muhaberatı temin bakımından da aynı zamanda ŞEVKET ÜÇÜNCÜ, ABDURRAHMAN KESKİN ve BEKİR EROL gibi küçük esnaflar aracı ve irtibatçı olarak kullanılmıştır.

Suriye ve Lübnan'daki tedhişçi örgütlerle kurulacak ilişki ve sınırdan Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkezinden gönderilen kişilerin karşıya geçirilmesi hizmetlerini yürütmek düşüncesiyle de ayrı bir çalışma kadrosu kurulmuş görünmektedir. Siverek bölgesinin Viranşehir ve Ceylânşınar'a kadar uzanan ve Suruç'a kadar varan Güney sınırını çok iyi bildiği istihbar edilen traktör ve biçerdöğer şoförü ALİ TURAN elde edilmiş ve 1971 AĞUSTOSUNDAN itibaren bu yoldaki hazırlıklara bir düzen verilmiştir.

Diğer taraftan Diyarbakır çevresinde sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU bölgesine bağlı olarak çalışan ABDULLAH TUNCAY (HALİT) aracılığı ile RAİF TÜRK, SELÂHATTİN FIRAT, ŞERİF KARACADAĞ ve ÖMER RASİM PAMUKÇU gibi DEV-GENÇ'in eski eylemci militanlarıyla ilişki kurularak bunların Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi paralelinde hizmet etmeleri sağlanmıştır. Merkez Komitesi tarafından bölgede yapılacak propaganda da dağıtılmak üzere MUZAFFER ORUÇOĞLU'na gönderilen ŞAFAK yayınları Diyarbakır'a intikal ettirilmiş ve burada oluşturulan kadro vasıtasıyla Ergani, Maden ve Silvan'a bu yayınlar dağıtılmıştır. Özellikle Ergani'deki çalışmalarda Çapa Yüksek Öğretmen Okulu kaynağından gelen eski FKF'li öğretmen Mehmet ÇETİN'den istifade edilmiştir.

Diyarbakır ve Siverek yörelerinde yapılan örgütsel çalışma sonuçları ve Ankara'daki Merkez Yürütme Kurulunun emir ve tavsiyeleri parolalı buluşma sistemleri içerisinde sürdürülüp, ortak amaç yönteminde şu veya bu şekilde gösterilecek sapmalar önlenmeğe ve tam bir ittifak sağlanmaya çalışılmıştır.

Buluşma ve haberleşmelerde mahalden sağlanan yardımlar ve parola gizliliği sayesinde örgütsel çalışmalar uzun süre gizli bir düzeyde devam etmiş ve etki alanını gittikçe genişletmiştir.

1971 ARALIK ayı başlarında örgütün Ankara'daki Merkezinden TAYLAN ERTEN ve karısı KÂZİME ERTEN, Siverek'deki çalışmalara katılması için MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun emrine gönderilmiştir. TAYLAN ve KÂZİME ERTEN'i örgüt üssü olarak kullanılan evlerden birisine yerleştiren MUZAFFER ORUÇOĞLU, bazen bu kişileri çevre çalışmalarına göndermiş ve geçici bir zaman için bilinçlendirme faaliyetlerinde kullanılan TAYLAN ve KÂZİME ERTEN kendilerini gazeteci olarak tanıtıp, ilişkiler içerisine girmek istemişlerdir. Bilâhare Filistin Demokrat Halk Kurtuluş Örgütüne yollanmak üzere CÜNEYT AKAL'ın, Merkezce Siverek'e gönderilmiş ve MUZAFFER ORUÇOĞLU tarafından karşılanan CÜNEYT AKAL'ın kısa bir süre evlerden birinde gizlenip, tebdil-i kıyafet ettirilerek, Viranşehir ve Ceylânpınar yolu ile sınıra gönderilmiş ise de, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun verdiği mihmandar HASAN ERTİN'le beraber 14 ARALIK 1971 günü CÜNEYT AKAL'ın sınırda jandarma görevlileri tarafından yakalanmışlardır. Bunu takiben TAYLAN ve KÂZİME ERTEN'in Siverek'de ele geçirilmeleri ve örgüt üssü olan evlerin güvenlik kuvvetlerince basılması olayları kısa bir süre MUZAFFER ORUÇOĞLU'nu huzursuz etmiştir.

Birbirini izliyen bu engelleyici gelişmeler sonunda, MUZAFFER ORUÇOĞLU Ankara'ya çağırılmış ve burada kendisinin çalışmaları NURİ ÇOLAKOĞLU tarafından eleştirilerek, bir miktar para verilip, tekrar bölgeye gönderilmiştir. Siverek'e geldikten hemen sonra yeni bir ev kiralaayan MUZAFFER ORUÇOĞLU çalışmalara devamla, mevcut kadroyu bazı eylemlerde kullanmak yönünde icraatlara başlamıştır.

İlkkez, örgütün basım işlerinde kullanmak amacıyla Siverek Lisesinden teksir makinasının çalınması eylemine geçilmiş ve 24 ŞUBAT 1972 günü gecesi silâhlı olarak Lise binasından teksir makinası çalınıp gizlenmiştir. Bu eyleme MUZAFFER ORUÇOĞLU bizzat katıldıktan başka, sanık CELÂL ERDOĞMUŞ'da hırsızlık kadrosu içerisinde yer almıştır.

Bu arada yine Ankara'dan gönderilen CEM SOMEL, Kızıl Çin'e geçmek üzere MUZAFFER ORUÇOĞLU tarafından ALİ TURAN (APO-ALİ) eşliğinde sınırdan geçirilmiştir.

Sırası gelmişken MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun sınırdan adam geçirme ve tedhişçi örgütlerden gelen silâh, cephane ve bombaların sokulması konusundaki çalışmaların ifade edilen olaylar dışında bir genişlik taşıdığından söz etmek isteriz. Çünkü; Sıkıyönetim ilânından sonra ve özellikle Türkiye-İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi örgütünün hazırlık oluşumu sonunda, DEV-GENÇ'e dönük eylemlerinden dolayı aranan ve fakat ötedenberi Proleter Devrimci Aydınlik grubundan olan ATIL ANT, CENGİZ ÇANDAR, ŞAHİN ALPAY, ÖMER ÖZER TURGUT ve ALİ MERCAN gibi kaçak ve gerillâcı gönüllülerin 1971 yılı ortalarından itibaren Türkiye'den Suriye ve Lübnan'daki gerillâ örgütlerine katıldıkları bu yolda birini tamamlayan beyan ve delillerden anlaşılmaktadır. Bu itibarla biz, adı geçen kişilerin de Siverek kanalıdan sınırı geçmek olanağı buldukları ve bunun MUZAFFER ORUÇOĞLU aracılığı ile sağlandığı kanaatindeyiz.

1971 KASIM ayı içerisinde MUZAFFER ORUKOĞLU tarafından ALİ TURAN (APO-ALİ) Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütü Cephesine gönderilmiş ve 1972 OCAK ayı başlarında ALİ TURAN sanık İRFAN ÇELİK'le beraber yurda dönerken Çin yapısı silâh ve bombayı getirip örgütlerine olanak kazandırmışlardır.

Siverek'de MUZAFFER ORUÇOĞLU tarafından oluşturulan kadronun etki yaratacak bir eylem ortaya koymaları yolunda bazı hazırlıklar tamamlanarak, MUZAFFER ORUÇOĞLU tarafından arkadaşları CELÂL TELEK, CELÂL EODOĞMUŞ, AHMET GÜLEKEN, ZİYA ULUSOY ve BEDRİ GÜLTEKİN'e karşı yapılan konuşmada (örgüt olarak varlığımızı görüşlerimiz doğrultusunda etkili bir şekilde ortaya koyabilmek için bir eylem yapmamız lâzımdır) demek suretiyle, 1972 ŞUBAT ayı sonlarında MART ayı başlarında ismi geçen kişilerin katıldığı gösteri eyleminde bulunmuş ve Siverek Merkezinin görünür her yerine bağlı boyalarla (Kahrolsun Faşizm, Kahrolsun Ağalık, Yaşasın İşçi-Köylü, Yaşasın Halklar) sloganları yazılıp, bütün şehir donatılmıştır. Bu olaydan sonra bir kısım failerin ele geçmesi, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun çalışmalarını bir süre imkânsız kıldığı anlaşılmaktadır. Nitekim çaresizliğe düşen sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU tekrar Ankara'ya giderek merkezin tasvibi olmaksızın girilen bu keyfî eylemden dolayı terslenmiş ve tekrar bölgeye gönderilmiştir. Her ne kadar sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU söz konusu eylemlerden sonra Siverek'e tekrar dönmediğini ifade etmekte ise de; sanığın bir süre daha aynı bölgede çalışmalarını sürdürdüğünü kanıtlayan ilişkilere rastlanmaktadır.

1972 ŞUBAT ayı içerisinde Tunceli bölgesinde kadro ve eğitim çalışmaları yapan İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Siverek'e sanık ALİ YILDIZ'ı göndererek Tüfekçi ABDURRAHMAN KESKİN aracılığı ile yaptığı görüşmeden sonra, ALİ TURAN'ın Filistin tedhişçi örgütlerinden getirdiği Çin yapısı saplı iki bombayı ALİ YILDIZ'la beraber Tunceli'ye yolladığı anlaşılmaktadır.

Siverek bölgesindeki çalışmaları sırasında sık sık maddî imkânsızlıktan yakınan sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU, Siverek'de faizci olarak istihbar ettiği KOÇALİ TÜRK isimli şahsın evine arkadaşları ile beraber silâhlı baskın yaparak gasp hareketinde bulunmuş ise de, mağdurun karısı tarafından yapılan yalvarmalara karşı bu eylemin gerçekleştirilemediği anlaşılmaktadır.

Sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU bölgedeki çalışma sonuçlarını bir rapor haline getirip örgütün Ankara'daki merkezine zaman zaman göndermiştir. Bu husus ŞAFAK iddianamesi kapsamında ve DOĞU PERİNCEK'in yakalanmasından sonra delillere ilişkin sorgu kapsamında anlaşılmaktadır. Keza sanığın bölgedeki ağa ve tefecilerin listelerini tanzim ettiği de bir kısım sanıkların beyanları ile açıklık kazanmaktadır.

Duvarlara yazı yazma eyleminden sonra Diyarbakır Sıkıyönetim Savcılığınca yapılan soruşturmada bir kısım militanların tutuklanması üzerine, Siverek'deki çalışma olağanlığını kaybeden sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU, örgüt merkezinin talimatına uyarak Tunceli bölgesinde çalışmalar yapan İbrahim KAYPAKKAYA'ya katılmıştır. 1972 MART ayının 2 nci yarısına rastlayan bu katılmada, İBRAHİM KAYPAKKAYA bölümünde belirtilecek kadro çalışmaları ile ortaya çıkan militanlar MUZAFFER

ORUÇOĞLU'na devredilmiş ve bölgenin yapısı, oluşturulan kadrodaki kişilerin yetenekleri hakkında kendisine kâfi bilgi verilip, gerekli tanıştırma yapıldıktan sonra, 1972 NİSAN'ında İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Tunceli bölgesinden ayrılarak İstanbul'a gittiği anlaşılmaktadır.

Bu sıralarda İBRAHİM KAYPAKKAYA ve MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun bölgesel çalışmalarından Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Yönetiminin hoşnut olmadığı anlaşılmaktadır. Daha çok bölgelerinde kendi inisiyatiflerini tercih eden bu iki bölge yöneticisi birçok hatalı görülen tasarruflarla kadroların ele verilmesinde başlıca rol oynamışlardır.

MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun faaliyetleri ile ilgili olarak önemli gördüğümüz ve ve Siverek bölgesinde iken cereyan eden bir olaydan daha söz etmek isteriz. Sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU bölgeye geldikten kısa bir süre sonra örgüt merkezinin talimatı üzerine TEMMUZ 1971 tarihlerinde Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesine bizzat giderek oradaki arkadaşları ile tanışıp, gerekli koordineyi temin etmiştir. Bu bir bakıma sanık tarafından Suriye ve Lübnan'daki tedhişçi örgütlere gönderilecek militanların gidiş yolu ve kuracakları ilişkiler bakımından sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU'nu tecrübeli kılmak bakımından girişilmiş bir hareket olarak kendisini göstermektedir.

Çünkü! sanığın sınır ilişkisi ve dış örgütlerle temas gibi önemli bir görevi uygulama bilinci olmaksızın yürütmesinin bazı sakıncalar doğuracağı muhakkaktır.

MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun Tunceli'ye gelip, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın kendisine devrettiği üs ve kadroda bulunan üyelerin çoğunlukla Tunceli Lisesi öğrencilerinden olduğu ve bazı yan ilişkiler sebebiyle de öğrenci çevresi dışında kimselerin, çalışmalar içerisinde görüldüğü anlaşılmaktadır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA döneminde tesis edilen ilişkileri aynen sürdüren MUZAFFER ORUÇOĞLU, kadronun bilincini ölçmek düşüncesiyle yaptığı soruşturma ve deneme sonunda, bilinç düzeylerinin zayıf olduğuna kanaat getirerek bir süre daha eğitim çalışmalarına devam ettiği görülmektedir.

Tunceli Lisesi öğrencilerinden BÂKİ İŞÇİ, İSMAİL ERDOĞAN ve HAYRETTİN İPEK'in evlerinde yapılan eğitim çalışmalarına sanıklar; ZİYA AYDIN, ALİ YILDIZ, SÜLEYMAN YEŞİL, ALİ YEŞİL, HÜSEYİN TEKİN, MEHMET ÇİÇEK, MUSA SÖĞÜT, HÜSEYİN ŞOROĞLU, KEMAL BOZDAĞ, İBRAHİM HALİL AKYOL ve METİN GÖK gibi öğrencilerin katıldığı anlaşılmaktadır. Ayrıca, Tunceli Lisesinden öğretmen HASAN İLTER ile Bakkal DÜZALİ AYDOĞMUŞ'la da ilişki kurularak kendilerinden maddî yardımlar sağlandığı görülmektedir.

Sanık MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun ŞAFAK örgütüne bağlı olarak sürdürdüğü çalışmalar, MAYIS 1972 başlarında nihayete ermiş bulunmaktadır. Çünkü; Nisan ortalarında Tunceli'den ayrılan İBRAHİM KAYPAKKAYA, Malatya'da çalışma yapan arkadaşları ALİ MERCAN, ALİ TAŞYAPAN ve CAFER ŞEN'in yanına uğramıştır. Burada yapılan görüşmeler sırasında Merkez Yöneticilerinin İBRAHİM KAYPAKKAYA'ya karşı oldukları gerçeği su yüzüne çıkmış ve kısa bir müddet için İstanbul'a gelip burada da, çalışmalarını sürdüren ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞEN-

ŞEŞ, İRFAN ÇELİK gibi arkadaşları ile görüşüp, fikirlerini sondaj ettikten sonra, örgütten ayrılmaya karar verip, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun icazetini almak üzere tekrar Tunceli'ye gelmiştir.

Sanıkların Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü partisinden çıkarılıması nedenleri ve bundan sonraki gelişmelere geçmeden önce İBRAHİM KAYPAKKAYA, CEM SOMEL, ALİ TAŞYAPAN ve diğer bazı sanıkların ŞAFAK örgütü saflarında iken göstermiş oldukları çalışmaları kısaca da olsa tasviye edilmeleri noktasına kadar bağlamak gereği örgütsel bütünlük düşüncesinin zorunlu bir sonucu olarak kendisini göstermektedir.

Sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA, İstanbul İl Komitesinden Doğu ve Güneydoğu Bölgesi Komitesi kadrosuna verildikten hemen sonra, MAYIS 1971 tarihinde arkadaşları ALİ MERCAN, ALİ TAŞYAPAN ile birlikte Malatya bölgesine gelmişler ve mevsimin müsait oluşu nedeniyle Başyurt Yaylasında kır çalışmalarına başlamışlardır. Uzun süre buradaki çalışmalarını sürdüren sanığın Adıyaman, Gaziantep gibi çevre illerle de ilişkiler tesis etmeğe çalıştığı ve Çapa'dan arkadaşları olan CAFER ŞEN'i de kadrolarına alıp, CAFER ŞEN'in Mlatya'daki çevresinden yararlanarak, kadrolarını ve çalışma alanlarını genişletmeğe çalıştıkları anlaşılmaktadır. Bir ara İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Siverek'e gittiği ve MUZAFFER ORUÇOĞLU'yla görüşerek ortak bir çalışma yöntemi izlediği anlaşılmaktadır. Her ne kadar MUZAFFER ORUÇOĞLU bunu beyan etmemekte ise de; sanık FATMA EREZ ve SEYİTHAN DOKAY ile direkt ilişkiler kurması karşısında, Siverek'li olan bu sanıklarla başka türlü görüşme olanağı bulunmadığı düşüncesinden hareket edilerek İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Siverek'de kurduğu ilişki kendisini ortaya koymaktadır.

Zaman zaman İstanbul'a gelerek buradaki arkadaşları ile görüşmeler yapan ve örgüt çalışmalarını izleyen sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın başlangıçtanberi örgüt yönetimini beğenmeyen ve onu şu veya bu şekilde eleştiren bir tutum içerisinde olduğunu görmekteyiz. Proleter Devrimci Aydınlik (PDA) dönemindenberi, teorik yanı kuvvetli görünen ve Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin çalışmalarına esas olacak silâhlı mücadele yöntemindeki ilkelerin tesbitinde etki ve katkıları bulunduğu kuşku olmayan İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın bu ilkelerin en katı şekilde uygulanıp, yurdu silâhlı mücadele düzeyine getirmekte sabırsızlık gösterdiği anlaşılmaktadır. Sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA, muhtelif vesilelerle arkadaşlarına Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da silâhlı mücadelenin objektif koşullarının var olduğu görüşünü ileri sürmüş, ve buralarda silâhlı eylemlerin başlatılması gerektiğini önermiştir. İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın millî mesele adı altında, üzerinde ısrarla durduğu kürtçü düşünce, diğer bir deyimle bölücü unsurun Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da harekete geçirilmesi görüşlerinin başlıca dayanağı olmuştur.

Bu bakımdan Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Yönetimi ile İBRAHİM KAYPAKKAYA arasında daima bir çatışma kendini göstermiştir. Nitekim KAYPAKKAYA'nın örgüt merkezine sık sık göndermiş olduğu eleştiri ve notlar bu düşüncüyü ortaya koymaktadır. Dâvamız sanıklarının Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi saflarında iken göstermiş oldukları faaliyetleri bakımından ,tanık derecesinde beyanlarında açıklık bulunan, DOĞU PERİNCEK'in sanık sıfatıyla alınmış ifadesine tanık olarak itibar edilip, değerlendirilmesini ve örgütsel olgunun bu

suretle doğru düzeyde anlaşılacağını belirtmek isteriz. Keza ŞAFAK örgütü sanığı ABDULLAH TUNCAY'ın sanık sıfatıyla alınmış Güneydoğu faaliyetlerine dönük ifadesi hakkında da aynı öneriyi tekrar ederiz.

1972 yılı başlarına kadar örgüt içerisindeki ilişki ve çalışmalarını İstanbul ve Malatya arasında sürdüren sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın, OCAK 1972'nin ilk günlerinde Tunceli'ye geldiği görülmektedir. Yapmayı düşündüğü kır çalışmaları bakımından sanığın sorumluluk bölgesi içinde bulunan Tunceli'deki Marksist-Leninist devrim çarkını hızlandıran koşulları çok iyi ölçüp tartan sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın amaca yarar sağlayacak silâhlı bir kalkışmaya buradan başlama düşüncesinin kendisini bu bölgeye ittiği kanısındayız.

Tunceli'ye gelen sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ilkkez Tunceli Lisesi resim öğretmeni, Marksist-Leninist düşünceye sahip HASAN İLTER'le buluştuğu ve HASAN İLTER'in, İBRAHİM KAYPAKKAYA'ya barınak sağlayarak onu öğrenci BÂKİ İŞÇİ'nin evine yerleştirdikten sonra, yapacağı kadro çalışmasına esas olacak Lise öğrencilerini tavsiye edip, kendisi ile tanıştırdığı, bu suretle örgütsel olanak ve çevre sağladığı anlaşılmaktadır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Tunceli'de örgütsel faaliyet bakımından giriştiği ilk faaliyet kadro çalışması olmuştur. Sanık Bâki İŞÇİ'nin evine yerleştikten sonra, HASAN İLTER'in tavsiyesi ile ilişki kurduğu öğrenciler HAYRETTİN İPEK, ZİYA AYDIN, ALİ YILDIZ, SÜLEYMAN YEŞİL, ALİ YEŞİL, MEHMET ÇİÇEK, MUSA SÖĞÜT, İBRAHİM HALİL AKYOL, HÜSEYİN ŞOROĞLU, KEMÂL BOZDAĞ ve METİN GÖK'ü Marksist-Leninist ve Maoist teoriler yönteminde yazılmış öğretici kapsamdaki klâsiklerden yararlanarak eğittiği ve bu arada ŞAFAK yayınlarını okutmak suretiyle Türkiye-İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi görüşlerini benimsetmeğe çalıştığı görülmektedir. Üç ay kadar süren eğitim ve bilinçlendirme döneminde, adı geçen sanıkları yetiştirip, örgüt amacı doğrultusunda eylem yapabilecek bir düzeye vardırırdığı ve Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü partisinin Marksist-Leninist ve Maoist görüşlerinin zorunlu kıldığı ilkeler üzerinde tam bir inanç ve ittifak sağladığı, anlaşılmaktadır.

Çünkü; MUZAFFER ORUÇOĞLU geldikten kısa bir süre sonra, bu öğrencileri yeri geldiği zaman etraflıca açıklayacağımız üzere, silâhlı eylemlere kuşkusuz sürükliyebilmiştir. Şayet İBRAHİM KAYPAKKAYA çalışmalarında başarılı olmasaydı, bu sonucun birdenbire alınmasının, mümkün bulunmadığı bir gerçektir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın intiharından önce yapmış olduğumuz sorgusunda her ne kadar örgütsel faaliyetleri konusunda, ketum davranmış ise de; Tunceli grubu sanıkların beyanı ve bunu doğrulayan MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun ifadesi karşısında Tunceli'deki çekirdek kadroyu İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın oluşturduğunda hiçbir kuşku duyulamaz.

Bundan başka, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın kır eylemleri bakımından çevre ilişkilerde bulunduğu ve bölgeyi kır çalışmaları yönünden tanımaya çalıştığı anlaşılmaktadır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Tunceli'de bulunduğu sırada, neşredilmiş ve kendisinin kaleme aldığı ifade edilen Doğu Anadolu Bölgesi Şubat Kararı isimli eleştiri kapsamındaki bir metne rastlamaktayız. Bu

metnin ilk kez ne zaman ortaya çıktığı kesinlikle anlaşılamamaktadır. Fakat MUZAFFER ORUÇOĞLU ifadesinde, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın 1972 Nisan ayında Malatya ve İstanbul'a gidip, Mayıs 1972 başlarında tekrar Tunceli'ye geldiği zaman, DOĞU ANADOLU BÖLGESİ KOMİTESİ ŞUBAT KARARI'nı gördüm ve benim bu kararı imzalamamı istedi. Metnin altında ALİ TAŞYAPAN ve ALİ MERCAN'ın imzalarını gördükten sonra ben de imzaladım, demesinden hareketle, sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın mensubu olduğu örgütün tutumuna karşı olan ve örgütsel disiplin dışında görülen karar muhtevasının bizzat kendisi tarafından oluşturulduğu sonucuna varabiliriz. Diğer taraftan, DOĞU PERİNCEK'in ifadesinin son bölümlerinde İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın yazdığı bir karar ve aynı tarihlere rastlayan bir eleştiriden de söz edilmektedir. Bunu hemen takiben, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın örgütten çıkarılmış olduğuna dair bir yazının dış temsilciliklere gönderildiğinden bahsedildiği, aynı olaya ilişkin bulunan bu açıklık karşısında, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Komitesi ile İBRAHİM KAYPAKKAYA arasındaki anlaşmazlığın ŞUBAT KARARI eleştirisinden doğduğu ve bunun keskin bir şekilde ortaya çıktığı anlaşılmaktadır. Ancak İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın örgütten atıldığını en yakın arkadaşlarından dahi MAYIS 1972 tarihine kadar gizlediği ve onlar üzerinde yeni bir örgüt oluşumuna dönük ortam yoklaması ve hazırlığı yaptığı görülmektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin diğer üyelerinden ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞENSES, İRFAN ÇELİK, YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, MERAL YAKAR, MUHARREM ÇİÇEK, MUHSİN CANİK, ÖMER İNCE, ADNAN KÖLE, NEZİHE BAHAR, KUTSİYE BOZOKLAR, KAYA BOZOKLAR, İBRAHİM GÜLGEÇ ve İZZET OĞUZ'un İhtilâlcı Gençlik Birliği safalarında çalıştıkları ve bu hizmetlerini TEMMUZ 1972 tarihine kadar devam ettirdikleri, tasfiye hareketinin ortaya çıkmasından bir süre daha öğrenci, gençlik ve işçi kesimi arasındaki örgütsel çalışmalarını sürdürdükleri görülmektedir.

ALİ TAŞYAPAN ve ALİ MERCAN'ın ise, MALATYA bölgesindeki kır çalışmalarına katıldıkları ve burada İBRAHİM KAYPAKKAYA ile irtibatlarını devam ettirerek hareketin genişlik kazanmasına çalıştıkları anlaşılmaktadır. ALİ MERCAN'ın MALATYA'da bulunduğu zaman zarfında birkaç kere Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesine gidip gelerek, buradaki arkadaşları ile örgüt arasındaki irtibatı temin ettiği ve en son olarak MAYIS 1972 tarihinde söz konusu örgütün cephesine vardığında, orada bulunan CENGİZ ÇANDAR, CEM SOMEL, MÜMTAZ ÇELTİK ve diğer üyelere Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi içindeki bölünmeden ve özellikle İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın görüşlerinden söz ederek, yeni örgüt düşüncesini ortaya koyan bazı açıklamalarda bulunduğu görülmektedir.

TKPML örgütünün önemli mevkideki diğer sanıklarından CEM SOMEL'in FKF döneminden itibaren kurulan ve çeşitli görüş ayrılıkları ile birbirinin doğuşuna sebep olan yıkım örgütleri içerisinde yer aldığı ve Proleter Devrimci Aydınlik görüşlerini benimsiyerek bu ittifakın saflarına katılıp hizmet ettiği ve önce İstanbul'da işçi kesiminde çalıştığı, HÜSEYİN KARANLIK, LÜTFİ TİNÇ ve BORA GÖZEN gibi arkadaşlarıyla kurduğu ilişki içerisinde özellikle İstanbul ve Anadolu yakasındaki fabrikalarda sürdürdüğü çalışmalarla amaç yönteminde yararlı olmaya çalıştığı görülmektedir.

ŞUBAT 1972 tarihine kadar aynı çevre ve düzeyde çalışmalarını sürdüren CEM SOMEL'in geçmişteki örgütsel tecrübesini ve kültürel niteliklerini dikkate alan Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Yönetiminin, bu üyeyi Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi aracılığı ile Kızıl Çin'e göndermeye karar verip, bu kararın kendisine ulaştırılmasından sonra, DOĞU PERİNCEK'le yaptığı görüşme üzerine, Siverek üssünün yardımıyla MART 1972 tarihinde Suriye'ye, oradan da Cephenin Lübnan'daki teşkilâtına gidercek gerekli temaslarda bulunduğu görülmektedir. Her ne kadar CEM SOMEL'in Kızıl Çin'e gönderilmesinden olumlu bir sonuç alınamamış ise de, örgüt tarafından CEM SOMEL'in orada kalıp bir süre eğitim görmesi uygun bulunmuştur. TEMMUZ 1972 tarihinde Türkiye'ye dönen sanığın, yeni TKPML oluşumuna katıldığını görmekteyiz.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi üyelerinden bir kısmının İBRAHİM KAYPAKKAYA etrafında örgüte karşı cephe almaları ve yeni bir örgüt oluşturulması yolundaki kırırdanmaların yüzeye çıktığı tarih MAYIS 1972 olarak kendini göstermektedir.

Bir ara yukarıda da temas ettiğimiz üzere; İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ortak amaç olarak kabul edip, hiçbir zaman reddetmediği Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin Marksist-Leninist-Maoist düşünce yöntemindeki ideolojisinin uygulaması bakımından müşahede ettiği bazı aksaklıklara zaman zaman temas edip eleştirilerde bulunduğu anlaşılmaktadır. İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Merkez Yönetimi suçlayan görüşleri hiçbir zaman Marksist-Leninist-Mao Zedung düşüncesinin esasına ve ayrıntılarına yönelik olmamıştır. Daima bu istikametteki uygulamanın örgütçe aksak olarak yürütüldüğünden kesin bir vaziyet alınmadığından, silâhlı mücadele yöntemindeki çalışmaların yetersiz olduğundan yakınılmıştır.

Böylece, küçük çaptaki birinci tasfiye hareketinden sonra, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi saflarında İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın etrafında düğümlenen ikinci tasfiye kopması kendini göstermiştir. Bilindiği gibi, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi içerisindeki ilk bölünme hareketi; GARBİS ALTINOĞLU, ADİL OVALIOĞLU, ÜMİT NECEF'in partiden ayrılması ile olmuştur. Bu husus, konumuz dışında kaldığından biz, ikinci tasfiye olayı ve bundan sonraki gelişmeleri ele alacağız.

II. BÖLÜM

TÜRKİYE İHTİLÂLCİ İŞÇİ-KÖYLÜ PARTİSİ İÇERİSİNDEKİ İKİNCİ TASFİYE HAREKETİNİN DOĞUŞU, NEDENLERİ VE BU YOLDA YAPILAN ELEŞTİRİ VE ÇALIŞMALAR SONUNDA; TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜ OLUŞUMU

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi; OCAK 1971 tarihinde, öğrenci orjinli örgütsel çalışmalardan kaynak alan, DEV-GENÇ kökeninden türemiş Proleter Devrimci Aydınlik taraftarlarının oluşturduğu Marksist-Leninist-Mao Zedung düşüncesi yönteminde Halk Savaşı biçimindeki silâhlı mücadele ortamını yaratmak üzere teşkilâtlanmış bir örgüt görünümündedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi kuruluşuna esas olan ideolojilerden hareketle, uygulayacağı ilkeleri Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji kapsamında esinlenerek bütün ayrıntıları ile saptamış ve örgütsel çalışına hedefinin halk savaşı çekirdeği olan kuruluş ve çalışmalarla geliştirilecek hareketin yurdu proleterya ihtilâli eşiğine getireceğini ve buradan itibaren partinin yönetiminde Sosyalist devrimin, giderek, komünist ideolojinin bütün gerekleri ile gerçekleştirileceğini öne sürmüş ve hareketle inanıp peşinde olduğu bu yöntemde sürdürdüğü çok yönlü ve yoğun çalışmalarını bir noktaya kadar getirebilmiştir.

1971 OCAK ayı, 1972 MAYIS ayı arasında kalan dönem içerisindeki Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi (ŞAMAK) hareketi içerisinde yukarıda ismi geçen dâvamız konusu sanıklarda yer almışlar, kendi olanak ve yetenekleri ölçüsünde ortak amaca yarar sağlayacak faaliyetlerde bulunmuşlardır.

MAYIS 1972 tarihlerinde, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin önemli derecedeki yönetici ve üyeleri haklarında yürütülen operasyon sonucu ŞAFAK dâvası adı altında ortaya getirilen örgütsel olgu, kısmen dâvamız konusu sanıkları da kapsıyacak şekilde iddialara yer vermektedir. Delillere dayalı olarak yer verilen bu iddialar bir yana, TKPML oluşumuna katılan sanıkların aynı ideoloji yöntemindeki faaliyetleri durmamış, sadece yöntem ve yönetim değiştirmiş bulunmaktadır. Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi ile bu örgütten tasfiye edilen üyeler arasında TKPML'nin oluşumuna sebeb olan görüşler bakımından; ortak amacı, Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji ve bunu gerçek kılmak için izlenecek yol ve silâhlı mücadele doğrultusundaki metod yönünden esas itibarıyla farklılık yaratan bir görüş, özde ayrıcalık yaratan herhangi bir düşünce mevcut değildir. Ayrılık hareketi tamamen ŞAFAK örgütünün Merkez Yönetimi ile ilgili görünmektedir. Çünkü; İBRAHİM KAYPAKKAYA ve arkadaşlarının ŞAFAK örgütüne yönelttikleri eleştiri kapsamları yönetime dönük bir ağırlık taşımaktadır.

TKPML örgütünü oluşturan İBRAHİM KAYPAKKAYA ve onun etrafında kümelenen arkadaşları, uzun süre kendilerini ŞAFAK örgütü kovuşturması dışında gizliye bilmişler ve yeraltı düzeyinde aynı çizgideki faaliyetlerini etkin bir şekilde sürdürmeleri sonucu, Türkiye Komünist Partisi ve onun yan örgütleri olan TİKKO-TMLGB illegal kuruluşları mihveri etrafında silâhlı kalkışma ve adam öldürmeye kadar varan örgütsel olgu demeti ortaya çıkmış bulunmaktadır.

1 — TÜRKİYE İHTİLÂLCİ İŞÇİ-KÖYLÜ PARTİSİ İÇERİSİNDEKİ İKİNCİ TASFİYE HAREKETİNİN DOĞUŞU VE TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜN ÇEKİRDEK ÇALIŞMALARI:

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin Güneydoğu Anadolu Bölge Komitesi üyelerinden olup, BORA GÖZEN'le beraber Malatya ve yörlerinde kadro, bilinçlendirme ve propaganda çalışmalarını sürdüren İBRAHİM kadro, bilinçlendirme ve propaganda çalışmalarını sürdüren İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın kendisine bağlı olarak çalışan arkadaşları arasında teorik alandaki şahsiyetini kabul ettirir bir üstünlük kurduğu anlaşılmaktadır. Bu cümleden olarak merkezî örgüt yönetimi ile ilgili konularda İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın eleştirci bir tutum izlediği ve harekete geçirmek istediği kitle ve faaliyet gösterilen bölgenin özelliklerini öne sü-

rerek bazı istemlerde bulunduğu gör÷lmektedir. İBRAHİM KAYPAKKA-
YA'nın yönetimindeki disiplin ve hiyerarşiyi hafife alan bu tutumu kar-
şısında, Merkez Yönetiminin kendisine bağlanğıçtanberi hoşnutsuzluk
duyduğu bir takım muhaberatın kanıtladığı bir gerçektir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin Marksist-Leninist ve Maoist
düşünce doğrultusunda girişmiş bulunduğu örgütsel çalışmaları yetersiz
bulan ve daha etkili bir faaliyet çizgisi izlemek isteyen İBRAHİM KAY-
PAKKAYA'nın bu konudaki görüşlerinin ürünü olarak ortaya getirilen
ve ciddi bir anlaşmazlık nedenini yüzeye vuran bir belgeden söz etmek
isteriz.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın DOĞU ANADOLU BÖLGESİ KOMİ-
TESİ ŞUBAT KARARI olarak neşrettiği 5 sayfadan ibaret olan görüşler
ilkkez anlaşmazlığın yönetime yönelik nedenlerini ortaya koyan maddi
bir olgudur.

İBRAHİM KAYPAKKAYA söz konusu kararı Merkez Komiteye Böl-
ge Komitesinin görüşleri olarak lânse etmiş ise de; Doğp Anadolu Bölge-
si Komitesi üyelerinden bulunan MUZAFFER ORUÇOĞLU, ilk defa bu
karar metnini MAYIS 1972 tarihinde görüp imzaladığını, söylemektedir.
Bu hale göre, karar metni daha önceden yazılıp, Merkez Komiteye Doğp
Anadolu Bölge Komitesi kararı olarak iletildikten sonra, komite üyeleri-
nin icazeti alındığı sonucuna varmak lâzımgelir. Ancak, ister söz konusu
karar heyetçe başlanğıçtanberi karar altına alınan konuları komite gö-
rüşü olarak yansıtın, isterse sonradan bir komite kararı gereklerine uyu-
larak buna, komite kararı niteliği verecek şekilde işleme konsun, herhâ-
lukârda, Türkiye Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köyle Partisi Merkez Yönetimine
karşı olmak şeklindeki bir düşüncüyü belgeler kapsamdadır. Çünkü; 10
Maddeden oluşan kararın boyutları, ortak amaç olan Marksist-Leninist
ve Maoist uygulamanın Merkez Komitece yanlış yürüt÷ldüğü ve sapma-
lara yer verildiği görüşlerini belirlemektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi saflarından kopma ve Marksist-
Leninist Türkiye Komünist Partisi Örgüt÷nün kurulma çekirdeği saydı-
ğımız ve örgütsel bünyedeki rahatsızlığı ortaya koyan Doğp Anadolu Böl-
gesi Şubat kararını bütünü ile belirtmekte yarar görmekteyiz. Çünkü;
bundan sonraki gelişmelerin boyutları ve yöntemi söz konusu kararla
saptanmış bulunmaktadır. Yetersiz gör÷len örgütsel çalışmaları ve ikame
edilmek istenen hareket unsurları, faaliyetlerin silâhlı mücadelede etkin-
lik kazanmasını temin edecek katkıları ŞUBAT KARARI kapsamında bul-
maktayız:

7/8 ŞUBAT 1972 tarihleri arasında toplanan Doğp Anadolu Bölgesi
Komitesi «DABK» aşağıdaki kararları almıştır:

1. Genel olarak dünyada ve özel olarak Türkiye'de objektif şartlar
devrime son derece elverişlidir. Emperyalizm ve gericiler bütün dünya-
da buhrandan-buhrana sür÷klenmekte, bunun sonucu olarak, işçi sınıfı
ve bütün devrimci halklara karşı azgınca saldırılara girişmekte, işçi sı-
nıfı ve devrimci halklar ise, Türkiye halkları da dahil, her geçen gün da-
ha büyük kitleler halinde hışımla ayağa kalmakta, gericileri şiddete, dev-
rimci şiddetle karşı koymaktadır. Asya'nın, Afrika'nın, Lâtin Amerika'-
nın birçok ezilen halkları işçi sınıfı önderliğinde silâhlı mücadele yürüt-
mektedir.

2. Ülkemizde de işçilerin, yoksul köylülerin ve diğer devrimci sınıf ve tabakaların mücadelesi son yıllarda hızla büyümüş, gittikçe şiddetlenmiş ve yer yer silâhlı çatışmalara kadar varmıştır. Şimdi, işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu, kurtuluşlarının ancak silâhlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadır. Bugün, kırlık bölgelerde köylü kitlelerinin başına geçip, silâhlı mücadeleyi örgütlemeyen ve kararlı, tutarlı, azimli bir şekilde yürütmeyen bir komünist hareket, komünist sıfatına lâyık olamaz ve devrimci kitlelerden tecrit olur. Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele çok önemli bir noktaya, silâhlı mücadele yolunu tutmayan bir akımın, bunun adı isterse komünist hareket olsun, kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor.

3. Bu şartlarda, hareketimiz, kararlı ve cesur bir şekilde, köylü kitlelerinin başına geçip, onları silâhlı gerillâ mücadelesi için seferber edeceği yerde, eskidenberi taşıdığı sağ hataları, bunlara yeni şartlara uygun, yeni bir biçim vererek devam ettirmektedir. Dergideki legal eğitim çalışmalarının yerini bu imkân ortadan kalktığı için, bu sefer gizli ve yarı-gizli yürütülen eğitim faaliyetleri almakta ve gittikçe sistemleşme göstermektedir. Silâhlı mücadelenin ise, eskiden olduğu gibi yine sadece sözü edilmektedir. Gizli okuma faaliyeti, silâhlı mücadeleye hizmet eden, onu geliştiren, güçlendiren bir faaliyet olarak değil, onu geriletken, köstekleyen, sekteye uğratan, o yoldaki girişimleri engelleyen bir faaliyet olarak gelişmektedir. Çünkü eğitim grupları, bir silâhlı mücadeleyi yürütecek organlar olmadıkları gibi, hantal ve yarı legal yapıları dolayısıyla, silâhlı mücadelenin başlamasıyla birlikte gelişecek karşı devrimci saldırılar altında varlığını sürdürecektir durumda da değildirler. O zaman bunların dağılacağı endişesi, silâhlı mücadeleyi erteleme şeklinde sağ bir hataya yol açmaktadır. Böylece kendi önümüze kendi ellerimizle dikenli teller örmekteyiz. İlerde ya bu dikenli telleri çiğneyip geçeceğiz, ya da bunların arkasında hapsolacağız.

4. Öte yanda bu sağ hata, silâhlı mücadeleyi belirsiz bir geleceğe erteleme hatası, yeni kanıtlarla desteklenmekte ve güçlendirilmektedir. Silâhlı mücadeleyi başlatmak için «Ülke çapında örgütlenmek gerektiği», «önce bütün bozkırı kurutmak, ondan sonra tutuşturmak» gerektiği, bu cinsten gerici kanıtlardır. Bunlar hem partinin, hem de ordunun silâhlı mücadele içinde inşaa olacağı, gelişip büyüyeceği, çelikleşebileceği tezinin inkârıdır. Silâhlı mücadele içinde gelişmeyen bir örgütlenme bugün, kof bir örgütlenme olur ve birkaç gerici darbeye yıkılmaya mahkûmdur. Yine bu kanıtlar, devrimin dengesiz gelişeceği, ülkenin bazı yerlerinde daha önce, bazı yerlerinde daha sonra gelişeceği, iktidarın parça parça alınacağı tezinin üstü kapalı bir inkârıdır. Ayrıca bu kanıtlar, ülkenin bazı kırlık bölgelerinde başhyan silâhlı mücadelenin, bozkırın diğer bölgelerini kurutmadaki muazzam rolünün inkârıdır.

Kitleler içinde kök salmış, demir disiplinli, subjektivizmden, revizyonizmden ve oportünizmden arınmış, özeleştiriyi uygulayan çelik gibi bir parti, silâhlı savaş içinde gelişecek, güçlenecektir. Böylece hayatı atıp tazeyi alacak ve burjuva unsurlardan arınacaktır. Halkın en ileri ileri unsurlarını, komünist önderleri ve militanları böylece bağrında toplayacaktır.

Halkın silâhlı kuvvetleri küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz gerillâ birliklerinden düzenli ordu birliklerine doğru, silâhlı mücadeleyle birlikte gelişecektir. Mao Zedung yoldaş bu konuda şunları söylü-

yor: «Partimiz, devrimci savaşlar boyunca gelişmiş, sağlamlaşmış ve bolşevikleşmiştir. Silâhlı mücadele olmasaydı, bugünkü komünist partimiz de olmazdı. Bütün parti yoldaşları kanımızla ödediğimiz bu tecrübeyi hiçbir zaman unutmamalıdır».

5. Barışçı eğitim çalışması ve okumak için örgütlenme, kadro politikası konusunda da kendisini gösteriyor. Militan mahallî kadroların her türlü gerici bağlarını koparıp bunları propesyonel mücadeleye çekmek yerine, onların gerici bağlarıyla uzlaşıyor. Bu gibi kadrolar köretiliyor, enerjileri söndürülüyor, «Hele bekle», «Şu kitabı da oku», «Bilmem kimle ilişki kur» ve buna benzer tavsiyelerle, sınıf mücadelesinden kopuk laf ebeleri yetiştirilmeye çalışılıyor. Oysa, son sıkıyönetim bu gibi kadroların yüzde doksanını ıskartaya çıkardı. Sonuç olarak, ne bu kadrolar yeterince gelişiyor, ne de hareketimizin kadro ihtiyacı karşılanabiliyor.

6. «Halkın birleşik cephesi» konusunda da eski sağcı, teslimiyetçi anlayış devam etmektedir. Halkın birleşik cephesi proleterya önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı üzerine ve bir veya birkaç bölgede kızıl siyasî iktidar kurulmadan gerçekleşmez. Aksini savunmak, «kendi kuvvetlerine dayanmak, bağımsızlığı korumak ve inisiyatif elde bulundurmak» yerine, burjuvaziye bel bağlamak, bağımsızlığı kaybetmek, inisiyatif gericiyle bırakmaktır. Kızıl siyasî iktidarın ülkemizde doğması için bugün eksik olan şey «doğru bir çizgi izleyen güçlü bir parti» ve «oldukça güçlü bir kızıl ordu» dur. Ülkemizin çeşitli kırlık bölgelerinde kızıl siyasî iktidar için diğer bütün şartlar —ki bunlar, kuvvetli bir kitle temeli, kendi kendine yeterli ekonomik kaynaklar ve askerî harekâta elverişli arazidir— mevcuttur. Bu bakımdan, bugün başlıca ve esas görevimiz partinin ve ordunun silâhlı mücadele içinde inşa edilmesidir.

7. «Savaşmak, başarısızlığa uğramak, gene savaşmak, yeniden başarısızlığa uğramak, zafere ulaşana kadar böyle davranmak, işle halkın mantığı budur..... Bu Marksist bir kanundur. Rus halkının devrimi bu kanunu izlemiştir ve Çin halkının devrimi de bu kanunu izlemektedir». Türkiye halklarının devrimi de bu kanunu izliyecektir. Saflarımızda, hiç başarısızlığa uğramadan, burnumuz dahi kanamadan, zafere ulaşmak anlayışı ötedenberi mevcuttur ve hâlâ da etkisini sürdürmektedir. Önce ülke çapında örgütlenelim, sonra silâhlı mücadeleye girişelim» yoksa başarısızlığa uğrarız, «önce bozkırı kurutalım, sonra tutuşturalım» yoksa başarısızlığa uğrarız» yolundaki görüşlerin bir sebebi de bu anlayıştır. Bu anlayış, hareketimizi durmadan sağa çekmekte, pasifliğin, hareketsizliğin, durgunluğun. sürekli olarak barışçı mücadele metodların ön plâna çıkarılmasının ideolojik kaynağını teşkil etmektedir. Halk savaşının uzun, çetin, zor bir mücadele olması, sözde çok tekrarlandığı halde gerçekte kavranmamıştır. Bu aynı zamanda bir sürü yenilgilerden ve başarısızlıklardan da geçmek demektir. Biz, birinci olarak hata yapmamaya ve hatalardan ileri gelen başarısızlıklara uğramamaya çalışmalıyız, ikinci olarak başarısızlıklara uğramaktan korkmamalı, bunu göze almalıyız; üçüncü olarak da her başarısızlıktan gereken dersleri çıkarmasını bilmeliyiz. Başarısızlığa düşeriz endişesiyle aktif mücadeleden kaçınmak pasifist bir tutumdur.

8. Devrim, kitlelerin eseri olacaktır. Bu doğru, «bütün kitleler yanımızda yer almadan silâhlı mücadeleye başlanamaz» şeklindeki sağcı bir görüşü haklı çıkarmadığı ve çıkaramıyacağı gibi, devrimci mücadeleye katılan her ferdin, devrimin anlamını, önemini ve bütün sonuçlarını

'tümüyle kavramış olması ve «muhtemel bütün sonuçlarını göze alması» anlamına da gelmez. Lenin bu anlayışı «kakavanlıkla» suçladıktan sonra, şöyle devam ediyor; «Bir yanda bir ordu safa girecek ve biz sosyalizm istiyoruz diyecek, öte yanda başka bir ordu safa girecek ve biz emperyalizmden yanayız diyecek ve bu sosyal devrim olacak. Bu sosyal devrimi imkânsız hale getirmektir». Yine Lenin, devrime katılanların bir çoğunun küçük burjuva önyargılarını, gerici hahallerini de birlikte getireceklerini, bunsuz devrim olmayacağını ve bunların devrimden sonra da hemen örtadan kalkmayacağını söylüyor. 1905 devrimine, Japon parası alanların, bir kısım maceraperestlerin vb.'nin de katıldığını, ne var ki, hepsinin farklı nedenlerle, fakat aynı ortak hedefe saldırdıklarını belirtiyor. Proleteryanın öncüsünün rolü, bütün muhalifî unsurları birleştirmek, ortak hedefe karşı saldırılarını yönetmektir diyor. Saflarımızda ise, peşimizde mücadeleye katılan her ferdin sosyalizmi bilmesi, devrimin amaçlarını, sonuçlarını bütünüyle kavraması ve benimsemesi «bütün muhtemel sonuçlara başından razı olması gerektiği» şeklinde, tam da, Lenin'in eleştirdiği şekilde, sosyal devrimi imkânsız hale getiren bir «kitle çizgisi» anlayışı mevcuttur ve bu «ihtilâlcî» değil, ihtilâli «köstekleyici» bir çizgidir ve «yaşamamalı» yaşatılmamalıdır.

9. Âcil görevlerimiz şunlardan ibaret olmalıdır: Kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askerî harekâta elverişli bir araziye sahip önemli kırık bölgeler seçilmeli, en değerli propesyonel partili kadrolar, bunların en çoğu bu bölgelerde seferber edilmelidir. Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka, ta başından silâhlı mücadele örgütlerinin yani gerillâ birimlerinin teşkili olmalıdır. Eğer gerekirse çok kısa bir propaganda ve ajitasyon faaliyetinden sonra derhal gerillâ eylemlerine girilmelidir. Örgütlenmenin bütün diğer biçimleri, illegal okuma grupları, yayınları basan, ulaştıran ve dağıtan hücreler vs., vs... gerillâ faaliyetinin seyri içinde onun ihtiyaçlarına cevap verecek, onu destekleyecek, güçlendirecek şekilde ele alınmalıdır. Bu amaçla seçilmiş bölgelerdeki en ileri unsurlar, derhal her türlü gerici bağlarından koparılmalı, propesyonel faaliyetin içine çekilmelidir. Şehirlerdeki ileri işçiler ve önder kadrolar «işe yaramıyan, mütereddit, kendisi öndere muhtaç, ayakbağı olan geri ve tecrübesiz unsurlar değil», bunların büyük çoğunluğu köylük bölgelere, köylülerin silâhlı mücadelesini örgütlemeye gönderilmelidir. Hareketin hertürlü imkânları bu yolda seferber edilmelidir.

10. Bu toplantı, özetlediğimiz sağ hatalara, bütün partili yoldaşların ve MK'nin dikkatini çeker. DABK'nin altındaki komiteler ve diğer yoldaşlar faaliyetlerini bu toplantının kararları ışığında gözden geçirmeli, hatalara karşı amansız bir savaş açmalı, onları yenmeli, doğru yolda kararlı, cesur, inatçı ve uygun adımlarla ilerlemelidir. Halkımız bizden bunu bekliyor) demek suretiyle, Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisinin halk savaşına yönelik olarak sürdürdüğü örgütsel çalışma sağ çizgide pasif, kısır ve yetersiz bulunmakta ve Marksist-Leninist-Maoist yöntemde girişilecek atılımlarda izlenecek mücadele ilkeleri sıralanarak, bunu uygulamaya koyacak yeni bir partinin özlemi belirtilmektedir.

Doğu Anadolu Bölge Komitesi ŞUBAT KARARI'nda, eleştirilen ve Merkez Komitesinin ce Tüm Yoldaşların dikkati çekilen konular kapsamı, hiçbir zaman Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisinin Marksist-Leninist teorisine ve bu teoriye bağlı Maoist uygulamasına dönük olmayıp, bu

teorî ve pratiğin, parti elinde yanlış bir yöntem izlenerek uygulandığı görüşlerinde toplanmaktadır. Özellikle, silâhlı mücadele düşüncesinin ön plânda ele alınması ve yer yer başarısız da olsa, silâhlı mücadelenin başlatılıp, genişletilmesi ile ilgili örgütsel faaliyet özüne dikkat çekilmektedir. Bu eleştiriler yapılırken aynı zamanda, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin Türkiye'deki son uygulama örgütü olan Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi yönetimi ağır bir dille suçlanmakta ve ortak ittifak konusu olan ideolojiyi gerçekleştirecek yolda sürdürülen çalışmalarla hedefe varılamıyacağı ısrarla belirtilmektedir.

Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi Merkez Yönetimine ulaştırıldığı anlaşılan Doğu Anadolu Bölge Komitesi ŞUBAT KARARI, bu bölgede çalışan örgüt yetkililerinin deklârasyonu niteliğinde olup, ifade edilen görüşlerin altında (doğr uyolda kararlı, cesur, inatçı ve uygun adımlarla) yürüyecek ve silâhlı mücadele yönteminde kesin vaziyet alacak liyakatli bir partinin zorunlu hale geldiği düşüncesi yoldaşların zihinlerinde canlandırılmaya çalışılmaktadır.

Gerçekten bu kararı izleyen çalışmalar, yeni bir silâhlı mücadele örgütünün kurulması doğrultusunda olmuştur. Ancak İBRAHİM KAYPAK-KAYA, bu karardan sonra Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi saflarından atılmasına rağmen, bir süre bunu en yakın çalışma arkadaşlarından dahi gizliyerek, ŞAFAK Örgütü Bölge Yetkilisi görünümü altında bir yandan faaliyetlerini sürdürürken, diğer yandan ŞUBAT KARARI kapsamındaki görüşler doğrultusunda etki alanını genişletmeye ve arkadaşlarını partiden ayrılmaya hazırlık olabilecek çalışmalarda bulunmuştur.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ŞAFAK kadrolarına dayanarak, giriştiği yeni oluşum çalışmalarına Tunceli bölgesinden başladığı görülmektedir. OCAK. 1972 — NİSAN 1972 tarihleri arasında Tunceli'de yapmış olduğu çalışmalara yukarıda değinmiştir. Tekrar şurasını belirtmek gerekir ki, İBRAHİM KAYPAKKAYA; ŞUBAT KARARI hazırlığını burada yapmış ve DABK'ı buradan genel merkeze göndermiş ve ilk kez kendisinin partiden çıkarıldığı haberini burada iken almış görülmektedir. 1972 NİSAN ortalarında Siverek bölgesindeki yakın çalışma arkadaşı MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun Tunceli'ye çağırması hem yeni kadroyu MUZAFFER ORUÇOĞLU'na devretmek, hem de Doğu Anadolu bölgesi komitesine mensup olarak çalışmalarını sürdüren arkadaşlarıyla ayrılık ittifakını kesinleştirmek düşüncesiyle olmuştur. Çünkü; ŞAFAK'çılara karşı düşünceler, suyüzüne çıkmış ve özellikle Doğu Anadolu bölgesi üyeleri arasında Merkeze karşı bir anlaşmazlık belirgin hale gelmiştir. 1972 NİSAN ayı sonlarına doğru, önce Malatya'ya giden İBRAHİM KAYPAKKAYA buradaki arkadaşları ile ayrılıp, yeni bir parti kurma yolunda anlaşmaya varmış bulunmaktadır. Nitekim bu sıralarda Malatya'da bulunan ALİ TAŞYAPAN beyanlarında Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisinden NİSAN 1972 tarihinde ayrıldıklarını ifade etmektedir. Yine görüşmenin diğer süjelerinden olan ALİ MERCAN'da Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi saflarından bir kısım arkadaşlarının İBRAHİM KAYPAKKAYA öncülüğünde ayrıldıkları ve yeni bir örgüt kurma yolundaki düşüncelerini Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesindeki Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi gerilla unsuru olan üyelere ulaştırmak için MAYIS 1972 tarihinde Suriye'ye ve Lübnan'a gitmiş ve buradaki arkadaşları CENGİZ ÇANDAR, CEM SOMEL, MÜMTAZ ÇELTİK ve Almanya'dan gelen Kadir isimli üyelere ve diğerlerine

ayrılık hareketini empoze etmeye çalışmıştır. ALİ MERCAN'ın Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi saflarındaki arkadaşları üzerinde icra etmek istediği tesirin amacı ve kapsamı CEM SOMEL'in ifadesinde bütün ayrıntıları ile belirtilmektedir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ALİ MERCAN'ı Filistin Gerilla üssüne gönderip, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi örgütünden ayrılma yolundaki düşüncelerin yayılıp, tesir yaratması amacıyla girişilen çalışmaların burada olumlu bir sonuç yarattığı ve esasen gerilla kampındaki parti unsurlarının da Merkez Yönetimi beğenmiyen bir atmosfer içinde oldukları anlaşılmaktadır. Kısa sürede İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın görüşleri etrafında bir kümelenme meydana geldiği görülmektedir. Nitekim, bu sırada Türkiye'ye dönmek üzere olan bazı partililerin doğrudan doğruya İBRAHİM KAYPAKKAYA'ya iltihak etmeleri söylenmiş ve böylece MÜMTAZ ÇELTİK, DAVUT, KÂZIM, ABDULLAH gibi silâhlı militanlar İBRAHİM KAYPAKKAYA ile buluşmak üzere Malatya'ya gelmişlerdir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi içerisindeki tasfiye hareketinin gerilla örgütlerinde MART 1972 tarihlerinde duyulduğunu ve bu tarihten itibaren gelişmelerin dikkatle izlendiğini ve ALİ MERCAN'ın İBRAHİM KAYPAKKAYA tarafından gerilla üslerine gönderilmesinden sonra ayrılık hareketinin yeniden örgütlenme yönteminde kanallıze edilip, çalışmaların bu düzeyde daha hızlı bir şekilde sürdürüldüğüne şahit olmaktayız. İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Malatya'ya gelip, ALİ TAŞYAPAN ve ALİ MERCAN'la görüşmelerini yaptıktan sonra yeni kurulacak partinin koordinasyon komitesi çekirdeğini oluşturmuş bulunduklarını, dolayısıyla bu oluşumdan sonra ALİ MERCAN'ın Suriye ve Lübnan'a giderek bu yoldaki düşünceleri yaygın hale getirmeye çalıştıklarını ifade etmekte ve bu ifadeyi CEM SOMEL'in aynı doğrultudaki gelişmeleri anlatan beyanları tamamlamaktadır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Malatya'daki olumlu yönde gördüğü ayrılık çalışmalarından hemen sonra MAYIS 1972 başlarında tekrar Tunceli'ye dönerek MUZAFFER ORUÇOĞLU'na kesin kararını bildirip, onun da kendi saflarına katılmalarını arzu ettiklerini bildirmiştir. Hatta MUZAFFER ORUÇOĞLU'na (seni partinin koordinasyon komitesine koyduk) demek suretiyle öteden beri devam eden örgütsel beraberliğin sağladığı güvence ile emrivakide bulunduğu anlaşılmaktadır. MUZAFFER ORUÇOĞLU buna karşı herhangi bir şey söylemeksizin, yapılanları olumlu bulmuş olmalığı, İBRAHİM KAYPAKKAYA Tunceli'den ayrıldıktan hemen sonra buradaki kadroya kesinlikle ayrılık hareketinden söz etmiş ve bunların nedenlerini ayrıntıları ile Tunceli ekibine anlatarak (istiyen ŞAFAK safında kalsın, istiyen silâhlı mücadele yönteminde kesin mücadele verecek bizim örgütümüze girsin) demiştir.

MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun başlangıçta İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın oluşturduğu, sonra kendisine devredilen ve üzerlerinde bazı işlemler yapılması istene nkadro üyelerinden söz konusu ayrılık toplantısına katılanlar şunlardır: ZİYA AYDIN, ALİ YILDIZ, BAKİ İŞÇİ, HAYRETTİN İPEK, İSMAİL ERDOĞAN, MEHMET ÇİÇEK, MUSA SÖĞÜT, KEMÂL BOZDAĞ, METİN GÖK ve HÜSEYİN ŞOROĞLU.

ALİ YILDIZ'ın evinde yapılan ŞAFAK'dan ayrılma toplantısı olarak nitelenen görüşmede, sanıkların ve özellikle MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun anlatımı ile Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisinden ayrılma ve dolayısıyla yeni bir örgüt kurma nedenleri şu görüşler etrafında belirlenmeye çalışılmıştır:

1. Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi hareketi asistanların bürokratik yönetiminde olup, başarı kazanacak bir yürütme düzeyinde değildir.

2. Ölen devrimcilerin arkasında eleştiri yapıyorlar ve kendileri apartmanlarda oturuyorlar, halbuki DENİZ GEZMİŞ ve MAHİR ÇAYAN gibi arkadaşlar devrim uğruna canlarını veren kimseler olması itibarıyla saygı ile anılacak devrimcilerdir.

3. Millî Mesele yani Kürt milliyetçiliği konusu ve KIVILCIMLI sorununu ŞAFAK kadrosu yanlış anlıyor ve örgüt faaliyeti olarak bunları devrimci harekete hizmet edecek biçimde işliyor.

4. Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi yöneticileri militanları ve sempaticianları silâhlı harekete sokup, kendileri bu mücadeleye doğru-
dan doğruya katılmıyorlar, devrimci mücadele iddiasında bulunan ŞAFAK örgütü yöneticileri devrimci düşünce amacı ve yapısına uygun bir yönetim izlemiyorlar, tepeden inme ve asıl devrimci güçleri harcayan, kendilerine üstünlük tanıyan bir tutum içersinde hareket ediyorlar.

5. ŞAFAK yöneticileri örgütlenme meselesinde de yanlış bir yol izlemektedir. Bunlar mücadeleyi giderek legâl bir alana sokup, siyasal bir yoldan kuracakları parti aracılığı ile devrimi gerçekleştireceklerini umuyorlar, hâlbuki devrimin belirli temel dayanak teorisi ve ilkeleri vardır. Bu İşçi - Köylü hareketiyle başlayan ihtilâl sonrası kurulacak diktatordur. Bize, açık örgüt düşüncesi yerine illegal çalışma esastır. Daha çok dernekler ve toplu kuruluşlar arasına sızarak devrimci bilinci yaygın hale getirmek yoluyla hareket etmek gerekir.

6. Partinin adı meselesi de başlangıçtanberi bazı görüş ayrılıklarına yol açmıştır. İBRAHİM KAYPAKKAYA partinin Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist olması fikrini savunmakta idi. Bu isim gerçeği ve sonuç amacı kapsıyacak bir nitelik taşır.

7. Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi yöneticileri silâhlı mücadeleye önem vermiyorlar ve bu konuda etkin bir çalışma izlemiyorlar. Kit-
leleri aktif eylemlere sürükleyecek çalışmaların yegâne amacı silâhlı mücadele ortamını hazırlamak ve yeri geldiğinde belli kesimlerde silâhlı mücadeleyi fiilen başlatmaktır.

8. Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi yönetimi silâhlı mücadele amacından soyutluyacak şekilde oportünist bir yol izlemekte ve silâhlı mücadeleye başlama koşullarının var olduğu veya olduğu bölgelerde dahi buna başlamaktan kaçınmakta ve çeşitli alanlarda sürdürülen çalışmalarını bölgesel koşulları bilmeksizin pasifist tutumu ile engellemektedir.

Bütün ortak yanları ile bu şekilde belirtilen ayrılık nedenleri üzerine ZİYA AYDIN, İSMAİL ERDOĞAN, MEHMET ÇİÇEK, SÜLEYMAN YEŞİL, MUSA SÖĞÜT, BAKİ İŞÇİ, HAYRETTİN İPEK gibi sanıklar silâhlı mücadele yönetimindeki yeni fikirleri benimsemişler ve daha son-

raki çalışmalar içerisinde yer almışlardır. Çok geçmeden yeni örgüt düşüncesi etrafında birleşen yeni katılmalar kendini göstermiş ve böylece sanıklar HÜSEYİN TEKİN, İBRAHİM HALİL AKYOL, DÜZALİ AYDOĞMUŞ, ALİ HAYDAR YILDIZ silâhlı mücadele saflarına katılmışlardır. Bu yöndeki çalışmalar anlatım sistematliğini bozmamak bakımından kendi bölümünde ele alınacaktır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA MAYIS 1972 başlarında MUZAFFER ORUÇOĞLU ile sağladığı örgütsel ittifaktan sonra tekrar MALATYA'ya dönmüş, bir süre buradaki kır çalışmalarını organize ederek İstanbul'a gelmiş ve burada bulunan Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi İhtilâlcı Gençlik Birliği üyelerinden ve İstanbul Bölgesi örgüt yetkililerinden ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞENSES ve MERAL YAKAR'la görüşüp, ayrılık şeklinde ortaya çıkan gelişmelerin nedenlerini teorik ve pratik yönleri ile anlatıp, Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi yönetimini Doğu Anadolu Bölgesi Komite Kararında saptanan görüşler doğrultusunda eleştirmiştir. Bunu takiben, henüz yeni örgüt oluşumundan ve bunun Malatya'da kaybettiği gelişmelerden söz etmeksizin bazı teorik hazırlıklar yapmak amacı ile Ümraniye semtinde iki ayrı sokakta ev kiralarak yoğun bir çalışmaya girişmiştir. İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Mayıs - 1972 ortalarından, Temmuz - 1972 başlarına kadar sürdürdüğü bu çalışmalar sonunda; ilk kez Türkiye'de Millî Mesele - Millî Meselede Şafak Revizyonizminin Tezleri isimli eleştiri İBRAHİM KAYPAKKAYA tarafından oluşturulmuş bulunmaktadır. Bilâhare, GENEL ELEŞTİRİ, ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN KEMALİST HAREKET, KEMALİST İKTİDAR DÖNEMİ, İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARI, SAVAŞ SONRASI ve 27 MAYIS HAKKINDAKİ TEZLER ile BAŞKAN MAO'NUN KIZIL SİYASİ İKTİDAR ÖĞRETİSİNİ DOĞRU KAVRIYALIM başlıklı örgüt görüşlerini yansıtan ve kurulması düşünülen örgütü Marksist - Leninist ve Maoist temeline oturtan, yazılar kaleme alınıp, çoğaltılıp yayılmaya hazır hale getirilmiştir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın bir kısım teorik çalışmalarını esasen Malatya'da bulunduğu Nisan - 1972 - Mayıs - 1972 tarihlerinde yaptığı ve Mayıs ayı sonlarında İstanbul'a gelerek bunları tamamlamak istediği anlaşılmaktadır. Bu arada, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ALİ TAŞYAPAN'la beraber Malatya'da kır çalışmalarını sürdürdükleri ve ALİ MERCAN'ın da bu faaliyetlere katılıp, Mayıs - 1972 başlarında Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi Gerillâ Örgütüne gitmeden önce ortaya etkili bir eylem koyma şeklindeki düşüncenin İBRAHİM KAYPAKKAYA tarafından öne sürüldüğü ve eylem olarak özellikle ihbarcı kişilerin sinmesini önleyecek bir türün seçildiği anlaşılmaktadır. ALİ MERCAN Suriye'ye gittikten hemen sonra eylem uygulaması üzerinde duran İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın yanına ALİ TAŞYAPAN'ı alarak Akçadağ bölgesine gittiği ve burada yaptığı soruşturmadan öteden beri SİNAN CEMGİL'in ihbarcısı olarak bilinen Kürecik Nahiyesi Kâhyalı Köyü muhtarı MUSTAFA MODENİZ'in orada olduklarını öğrenerek kendisini bir süre izledikleri ve öldürme plânları hazırladıkları anlaşılmaktadır. En son olarak; 19 Mayıs 1972 tarihlerinde Kürecik'te bulunan sanıklar İBRAHİM KAYPAKKAYA ve ALİ TAŞYAPAN'ın öldürmeyi tasarladıkları muhtar MUSTAFA MORDENİZ'in köyünden çıkarak komşu köy olan Çevirme'ye gittiğini öğrenerek dönüşünü bekledikleri ve mahalden temin ettikleri bazı icrayı kolaylaştırıcı yardımlarla 20 Mayıs 1972 günü köyüne dönmekte olan muhtarı pusu kurup silâh tehdidi ile Çetindere

mevkiindeki mağaraya götürerek burada tabanca ile beraberce öldürdükleri ve bu menfur fiillerini örgütsel bir başarı olarak kabul edip arkadaşlarına bildirdikleri anlaşılmaktadır.

Öğaylar bölümünde bununla ilgili ayrıntılı bilgi verilecektir. Ancak sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın sürdürdüğü örgüt oluşumu ile ilgili faaliyetleri arasında bu önemli katil olayını belirtmek örgütsel çalışma dizisinin bir sonucu olarak söz konusu edilmiştir.

Kurulması düşünülen ve ilk defa koordinasyon komitesi oluşumu Malatya'da yapılan, Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist Örgütün kurulmasına esas olan ideoloji ve Şafak Örgütünden ayrılmayı haklı gösterir nedenleri yansıtır teorik çalışmalar bitirilmiş ve kadro çalışmaları yapılması sırası gelmiştir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın İstanbul'da oluşturduğu örgütün teorik boyutlarını çizen yazıları Temmuz - 1972 ortalarında arkadaşları ASLAN KILIÇ, HİKMET, ŞENSES, MERAL YAKAR'a vermiş ve kendilerinin bu görüşler ışığında yeni örgüte katılıp, katılmıyacakları fikrini sorarak, buna hazırlanmalarını isteyerek, tekrar Malatya'ya gelmiştir. Çünkü bu sırada, Filistin Gerillâ Örgütünde bulunan arkadaşı ALİ MERCAN ve bazı yoldaşlar buradan dönmek üzere yola çıkmışlardır.

Gerçekten, Mayıs - 1972 ortalarında Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesinde Şafak'tan ayrılma ve yeni örgüt kurma hareketinin nedenlerini anlatmaya giden ve orada ılımlı bir ortam yaratmak isteyen ALİ MERCAN yanına CEM SOMEL, Almanya'dan gelen KADİR isimli arkadaşlarını da alarak, Türkiye'ye dönmüşler ve Gaziantep'te İBRAHİM KAYPAKKAYA ile buluşarak hep birlikte Malatya'ya gelerek Kürecik bölgesindeki mağaralarda geliştirilen hazırlıklar üzerine alınacak vaziyetle ilgili kararlar almışlardır. İBRAHİM KAYPAKKAYA Şafak örgütünden ayrılmayı zorunlu gösteren ve onları Marksist - Leninist ve Moist ideoloji yönteminde revizyonist olarak suçlayan ve Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist Örgütün fikir ve eylem stratejisine esas olacak şekilde oluşturulan yazıları yeni gelen arkadaşlarına vermiş, onların bu yazı ve eleştirileri okumalarını istemiş, bunu takiben örgüt görüşleri ayrıntılı olarak kendi aralarında tartışılıp, kat'i olarak halk savaşı biçiminde silâhlı mücadele örgütü üzerinde ortak ittifaka varılmıştır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA, buradaki görüşmelerden sonra, Almanya'dan gelen KADİR isimli arkadaşını da koordinasyon komitesine alndığını söylemiş ve ayrıca CEM SOMEL'e de bu komiteye dahil olduğunu belirtmiştir. Her ne kadar bu sırada CEM SOMEL kendisini böyle önemli bir görev komitesinde görmeye yetenekli bulmadığını ifade etmişse de, sanık CEM SOMEL Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist Örgütün koordinasyon komitesi üyeliğinde kalmış ve esasen bunu takip eden dönemlerde bu görevle bağdaşır ölçüde sorumluluklar yüklenmiştir.

Bu sırada, CEM SOMEL hastalığı nedeni ile İstanbul'a gelmiş ve çok geçmeden Temmuz - 1972 tarihlerinde İBRAHİM KAYPAKKAYA'da arkadaşları ALİ MERCAN, ALİ TAŞYAPAN ve KADİR'i Malatya bölgesindeki kır çalışmaları alanında bırakıp, onları örgütsel çalışma bakımından talimatlandırarak İstanbul'a gelmiştir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA bu gelişinde, arkadaşları ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞENSES, MERAL YAKAR ve İhtilâlcî Gençlik Birliği saflarındaki diğer yoldaşlara eleştirilelre ilgili fikirlerini sorarak, birlikte çalışmayı kabul edip etmediklerini bildirmelerini söylemiştir.

Bir yandan da yeni temaslar ageçen İBRAHİM KAYPAKKA'YA, eski çalışma arkadaşlarından İRFAN ÇELİK, İhtilâlcı Gençlik Birliği üyelerinden YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, AHMET MUHARREM ÇİÇEK, ÖMER İNCE, CAFER ŞEN, MURAT AYDIN ve DAVUT KURUN ile görüşmüş, bunlar vasıtasıyla de kadroya girecek yeni bazı yoldaşları tanımak ve elde etmek olanağını bulmuştur. Örneğin : YILMAZ KARAKOÇ, MUHSİN CANİK, GÜNER ALAKOÇ gibi isimler örgüte yeni alınan simalar olmuştur.

Böylece ismi daha önceden Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist olarak belirlenen silâhlı mücadele örgütünün çekirdek kadrosu ortaya çıkmış ve örgütün kuruluşuna esas olacak ideoloji ve ilkeler kesin hatları ile kendini ortak bir düşünce düzeyinde kabul ettirerek belirgin hale gelmiş bulunmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütünün bölgesel kadro ve yan kuruluşlar oluşumuna geçmeden önce, ideolojik yapısı, kuruluşuna esas olan ortak amaç ilkeleri ve hareket yöntemini tâyin eden görüş ve yazılar üzerinde durmanın ilerdeki açıklama ve anlatımları kolaylaştıracağı kanaatindeyiz.

2 — TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST - LENİNİST ÖRGÜTÜ VE ONUN YAN KURULUŞLARI OLARAK OLUŞTURULAN TÜRKİYE İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU (TİKKO) TÜRKİYE MARKSİST - LENİNİST GENÇLİK BİRLİĞİ ÖRGÜTLERİNİN İDEOLOJİK YAPISI VE FAALİYETLERİNE ESAS OLAN İLKE VE HAREKET YÖNTEMLERİ.

Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütün kuruluşuna sebep olan düşünce ve gelişmelere yukarıda değinmiş ve önemli dönüm noktalarını belirtmiş bulunuyoruz. Örgütün ismini meydana getiren ve her biri başlı başına ideolojik bir kapsam ve kavram ifade eden bileşik sözcüklerde esinlene nteorik ve prpatik dayanaklar belirtilmiş olmakla beraber; örgütün kurulmasından evvel yapılan fikir çalışmaları ve tartışmaları sonunda ortaya konan yazılı düşünceler, Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütün amaç, ideolojik ve yöntemine açıklık getirmektedir. Yukarıda isimlerine değindiğimiz ve başlıklarını belirttiğimiz örgütsel fikir ürünü olan yazılar kapsamı iki yönlü bir gayret ve çalışma düşüncesini sergilemektedir. Bir yandan dava konusu yönetmen sanıklar, bağlı bulundukları Türkiye İhtilâlcı İşçi Köylü Partisi eleştirilip onun yürüttüğü uygulama ile ortak amacın saptırıldığı ileri sürülüp eleştirilirken, diğer yandan izlenmesi lâzım gelen yöntem ve hareket tarzı da ortaya konarak, yeni oluşturulacak örgütün bu sapmalara yer vermeyecek şekilde bir strateji uygulayacağı belirtilerek, olan ve olması lâzım gelen, fikir akımı içerisinde Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütün görüşleri oluşturulmuş bulunmaktadır. Diğer bir deyimle sanıkların Türkiye İhtilâlcı İşçi Köylü Partisi uygulamasına dönük olarak yaptıkları her eleştirinin karşı anlatımından yapmak istedikleri faaliyetlerin kapsamı çıkmaktadır.

Dava konusu sanıkların başlangıçta saflarında çalıştıkları Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi (ŞAFAK) hareketinden ayrılmalarına ve yeni bir örgüt oluşturmalarına kadar varan dönemler içerisindeki eleştiri

ve karşı eleştiri dizisinden doğan görüş ayrılıklarını meydana çıkaran gelişmeler olarak, ASLAN KILIÇ'ın evinde yakalanan belgeler arasında kendi el yazısı ürünü olarak şu düşüncelere yer verilmektedir:

(1. P.D. Aydınlık ve ŞAFAK hareketiyle aramızdaki ayrılıkların kökeni ve gelişmesine ait eleştiri.

2. ŞAFAK hareketinden ayrılmadan önce Doğanadolu Bölge Komitesinin ŞAFAK hareketi Merkezine, Temel Meselelerdeki görüşlerle ilgili muhtırası.

3 (a) ŞAFAK'çıların bizim eleştirilerimize yazdıkları cevap,

(b) Bizim bu cevaba karşı eleştirimiz.

4. Türkiye'de Millî Mesele üzerine ŞAFAK tezlerinin eleştirisi ve bizim tezlerimiz.

5. (a) ŞAFAK hareketinden ayrılmadan önce—OCAK. 1972 sıralarında — hareketin merkezine bir gençlik komitesinin sorduğu 2 soru ve bunlara ŞAFAK merkezinin cevabı,

(b) Sözü edilen sorulara «gençlik komitesi sorularına» ŞAFAK merkezinin verdiği cevabın eleştirisi «bu eleştiri ayrılmadan önce mektup şeklinde DOĞU PERİNCEK'e yazılmıştır.»

6. DOĞU PERİNCEK'in, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin programının eleştirisi).

Bu not kapsamından Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi üyeleri ile Merkez Yöneticileri arasındaki anlaşmazlığın dizisi ve kaynakları ortaya çıkmaktadır.

Buna göre, Merkez Yöneticilerinin örgütsel uygulamalarından sadece, İBRAHİM KAYPAKKAYA, MUZAFFER ORUÇOĞLU ve diğer Doğanadolu öblgesi Komitesi üyeleri değil, İstanbul Bölgesinde İhtilâlcı Gençlik Birliği üyeleri olarak çalışan ASLAN KILIÇ ve arkadaşlarının da koşnut bulunmadıkları ve bazı karşı görüşler ileri sürdükleri anlaşılmaktadır. Esasen Doğanadolu Bölgesi Komitesi üyeleri ile, İhtilâlcı Gençlik Birliği üyelerinin yakınlaşması partiye karşı olan ortak düşünceden ileri gelmiş görünmektedir.

Türkiye İhtilâlcı İşçi - Köylü Partisi saflarından ayrılmayı gerekli kılan nedenler ve ayrılık hareketinin özü konusunda yine ASLAN KILIÇ, CEMAL isimli bir arkadaşına göndermek için yazdığı mektupda şu düşüncelere yer vermektedir:

Mektubunun başında 12 Mart öncesi sürdürülen devrimci çalışmaların faşist baskılarla engellendiğini ve fakat atılımın durmayıp, bundan sonra da yer altı düzeyinde sürdürüldüğünü ifade eden ASLAN KILIÇ, anlatımına devamla; (CEMAL arkadaş, bugün Türkiye'de devrimci faaliyetler durmuş değil, zaten ta Sıkıyönetimin başından bu yana hiç de durmadım. Mevcut baskı şartları karşısında legâl görünümü bir yana bırakıp, gizli olarak yürütmeye devam edilmektedir. Biliyorsun 12 Mart öncesinde olsun, 12 Mart sonrasında olsun Türkiye'de çeşitli devrimci grup ve çevreler var. Bizim hareketimiz, yakın zamanlara kadar eski adıyla PDA, yeni adıyla ŞAFAK olan hareketle beraberdir. Fakat Sıkıyönetim şartlarında bunlarla aramızda; ideolojik, politik, örgütsel konularda, çalışma tarzı konusunda, Türkiye tarihi ve şartlarının değerlendirilmesi konusunda, Türkiye'de devrimin yolu konusunda... vb. ve daha

bir dizi meselede görüş ve pratik ayrılıklarımız oldu. Bu nedenle uzuri bir süre önce bunlardan ayrıldık. Ve ayrı çalışıyoruz. Ayrı acbizim dışımızda da yine mühim THKO, THKP gibi ya da benzeri bir çok gruplar daha var. Fakat bunların hepsinin ortak özellikleri, ideolojik olarak ya burjuva, ya da küçük burjuva örgütler oluşları, hemen tümünün de lâfta birbirinden farklı şeyler söylüyormuş gibi olmalarına rağmen bir askerî darbeye bel bağlamış olmalarıdır. Biz Marksist - Leninist hareketiz. Yan sömürüye ve yan feodal bir sınıfsal yapıya sahip olan Türkiye’de devrimin, kırılık kesimlerden geliştrilecek ve yoksul - orta halli köylere dayandırılacak olan silâhlı köylü ayaklanmaları ile şehirlerin ele geçirilmesi yolunda ilerleyecek ki; bu gün esas devrimci çalışma alanları, sınıf çelişkisinin keskin, kütle temelinin kuvvetli ve savaş açısından stratejik önemi olan köylük bölgelerdir. Biz bu gün Türkiye’nin bu tipteki köylük bölgelerinde ve sanayii proleteryasının yoğun olduğu büyük şehirlerde faaliyet yönetiyoruz. Mardin ve çevresi de yukarıda belirttiğimiz nitelikleri taşıyan bir bölge olup, bu güne kadar bizim el atamadığımız bir bölgedir. Bu nedenle yakında Adnan arkadaşla birlikte ya ben, ya da bizim bir arkadaşımız oraya geleceklerdir. Biz esas olarak, yoksul olan, sınıf çelişkilerinin keskin olduğu köylük kesimlerde çalışacağız. Ve hemen esas görevimiz girdiğimiz ve köylülerle dayanışma kurduğumuz köylük bölgede silöhlü gerillâ birimleri oluşturup, bölgedeki sınıf düşmanlarına «ağalara, karakollara, halka eziyet ve baskı yapan jandarma görevlilerine, ihbarcılara, ajanlara...» karşı harekete girişmektir. Karargâhımız genellikle dağlar ve uygun arazilerdir.) demek suretiyle örgütsel uğraşı ve hareket yöntemlerinin dayanak ve esaslarını belgelemektedir.

Türkiye İhtilâlcî İşçi - Köylü Partisi içerisindeki ayrılık düşüncesi-nin başgöstermesinden sonra, ortaya konan karşı görüş ve eleştirilerin belli bir dizisi olmuştur. Bu konudaki ilk yazılı belge, Doğanadolu Bölge Komitesi ŞUBAT KARARI isimli deklarasyondur. Yukarıda tümü ile kapsamı belirtilen Bölge Kararı hemen hemen kendisinden sonra gelen düşünce ve eleştirilerin yönelik olduğu anlaşmazlık konularını ve bunların eleştiri sınırlarını bütü boyutları ile saptayan genişlemesine bir niteliğe sahip bulunmaktadır.

Bölge kararının Merkez Yöneticilerine ulaştırılması, Türkiye İhtilâlcî İşçi - Köylü Partisi içerisindeki anlaşmazlığı ve karşı düşünceleri su yüzüne çıkardıktan sonra; örgüte yönetilen diğer eleştiri ve düşünce derlemeleri birbirini izlemiş görünmektedir.

Bunlara sıra ile;

A) TÜRKİYE’DE MİLLÎ MESELE:

Türkiye’de Millî Mesele, millî meselede ŞAFAK revizyonizminin tezleri isimli eleştiri, aslında Türkiye İhtilâlcî İşçi - Köylü Partisi zamanında işlenmiş bir konu olmakla beraber, bu yolda yanlış anlama ve uygulamaların izlediği eleştirilerek karşı görüşler oluşturulmaktadır.

Doğanadolu Bölge Komitesinin çalışma alanı olan Doğu ve Güneydoğu Anadolu coğrafi diliminde yaşayan bir kısım vatandaşların zihinlerine öteden beri etkin düşünce yönteminde ayrıcalıkçı fikirlerin cazip bir biçimde sokulduğu bilinen bir gerçektir. Bu yoldaki geleneksel hale getirilen akıma Türkiye İhtilâlcî İşçi - Köylü Partisi örgütü ve özellikle bu illegal örgütün Doğu ve Güneydoğu Bölgesinde görev alan komite üyesi sanıklar da uyarak, Marksist - Leninist kalkışmaya bölücü kökenli bir yordakçı aramak düşüncesiyle söz konusu eleştiri inşaa edilmiş bulunmaktadır.

21 anlatım diliminde oluşan TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE isimli tezde bazı kaynak ve dayanaklar belirtilmek suretiyle şu görüşlere yer verilmektedir:

(1. Millî Meselede şAFAK revizyonizminin tezleri:

«Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi, Kürt halkına karşı da millî baskı ve eritme politikası uyguladı» — Program Taslağı Madde: 10 —

«Yurdumuzda yaşayan 6 milyon nüfuslu Kürt halkı burjuva ve toprak ağası iktidarların ağır millî baskı ve eritme politikasına karşı mücadele bayrağını kaldırdı. Amerikancı iktidarların Kürt halkını yıldırmak için giriştiğı en ağır zulüm ve işkencelere göğüs gerdi. Kürt halkının demokratik haklar, milliyetlerin eşitliğı ve kendi kaderini tayin için giriştiğı mücadele hızla güçlenmektedir. Türkiye'nin bütün işçi ve kyllleri bu mücadeleyi destekliyor. Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek amacını güden emperyalizmin ırkçılık politikası, iflâs etmekte ve halkları devrim yolunda birleştiren bağılar sağılamlaşmaktadır.» — Program taslağı madde: 25 —

«Hareketimiz, Kürt halkının kendi kaderini tayin ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkını tanıdığını açıklar.

Hareketimiz... Kürt halkının kaderinin Kürt işçi ve köylülerinin menfaatleri yönünde tayin edilmesi ii nalışır.

Hareketimiz, Türkiye'nin iki kardeş halkının demokratik halk Cumhuriyeti içinde eşit haklara sahip olarak birleşmelerine yönelen bir siyaset izler.

Hareketimiz, Türk ve Kürt halklarının devrimci birliğı ve kardeşliğıne düşmanlık güden her milliyetten gerici hâkim sınıflarla ve onların bölücü politikalarıyla mücadele eder.» — Program taslağı, madde: 52 —

«Marksist - Leninist hareket, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının en tavizsiz savunucusudur ve aynı zamanda Kürt halkının kaderinin Kürt işçi ve köylülerin menfaati yönünde tayin edilmesi için mücadele edecektir. Bununla beraber, Marksist - Leninist hareket, Türkiye'nin iki kardeş halkının, **demokratik halk Cumhuriyeti içinde eşit haklara sahip olmak** birleştirilmelerine yönelen bir siyaset izleyecektir» — 12 Mart'tan Sonra Dünya ve Türkiye'de siyasî durum S. 74 —.

«Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tavizsiz olarak savunacağız» — agy, s. 72 —.

«Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı — sonradan kurtuluşu — yoksul köylülere dayanan toprak devrimi mücadelesinden ve emperyalizme karşı mücadeleden koparılamaz» — agy, s. 73 —

«Kürt halkına karşı yrtlen millî düşmanlık ve eritme politikası...» — Kızıl Siyasî İktidarın Kurulması Meselesi zerine —.

«Kürt halkına uygulanan millî baskılarla mücadele...» (agy).

«Kürt halkının kaderini tayin hakkını savunmaya ısrarla devam etmeliyiz» (agy).

ŞAFAK revizyonizminin yeni dönemde, yani 26 Nisan 1971 Sıkıyönetimden beri millî meselede ileri sürdüğü tezlerin hemen hepsi bunlardır. Millî meselede Sıkıyönetim öncesi izlenen çizgi üzerinde durmuyoruz. Çünkü o dönemde koyu bir Türk milliyetçiliğinin, Mihricilikten miras azgın bir hâkim ulus milliyetçiliğinin hüküm sürdüğü, hareketle ilgili olan hemen herkesin mâlumudur. Şimdi milliyetçiliğin daha ince ve aldatıcı biçimleri geliştirilmiştir ki, bugün mücadele edilmesi ve çürütülmesi gereken bunlardır.) demek suretiyle, bölücü düşüncüyü Kürt etnik ayırımı yönteminde sunî varsayımlarla hortlatıp, bunu Marksist - Leninist bir sentez içerisinde ve halk savaşı biçimindeki proleterya ihtilâli çizgisinde birleştirmek amacı ortaya konmuştur.

Millî Mesele konusundaki tezin ikinci bölümü (Millî Baskı Kime uygulanıyor) başlığını taşımakta olup, şu görüşlerle yer verilmektedir:

(Şafak revizyonizmine göre Millî Baskı Kürt halkına uygulanmaktadır. Bu millî baskının ne olduğu anlatılmamaktadır. Millî baskı, ezen, sömüren ve hâkim milletlerin hâkim sınıflarının, ezilen, bağımlı ve uyruk milletlere uyguladığı baskıdır. Türkiye’de millî baskı, hâkim Türk milletinin, hâkim sınıflarının sadece Kürt halkına değil, bütün Kürt milletine, sadece Kürt milletine de değil bütün azınlık uyruk milliyetlere uyguladığı baskıdır. Halk ve millet aynı şey değildir. Halk kavramı bu gün genel olarak işçi sınıfını, yoksul ve orta halli köylüleri, yarı proleterleri ve şehir küçük burjuvazisini kapsar. Geri ülkelerde halk sınıflarına bir de emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizmine karşı, demokratik halk devrimi safında yer alan, millî burjuvazinin devrimci kanadı girer. Oysa millet hâkim sınıflar da dahil, bütün sınıf ve tabakaları içine alır. «Millet - Ulus, dil, toprak, iktisadî yaşantı birliğinin ve ortak kültür biçiminde beliren ruhî şekilleme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur» (Stalin).

Aynı dili konuşan aynı toprak üzerinde oturan iktisadî yaşantı birliği ve ruhî şekillenme birliği içinde olan bütün sınıf ve tabakalar milletin kapsamına dahildirler. Bunların içinde devrimden menfaati olan, devrim safında yer alan sınıf ve tabakalarda olduğu gibi, devrime düşman olan ve devrimle karşı devrim arasında bocalayan sınıf ve tabakalar da vardır. Halk her tarihî dönemde devrimden menfaati olan, devrim safında yer alan sınıf ve tabakaları ifade eder. Halk belli bir tarihî dönemde ortaya çıkan ve sonra yok olan bir topluluk olmayıp her dönemde mevcut olan tarihî bir topluluktur. Oysa millet kapitalizmle birlikte, kapitalizmin yükselme çağına ortaya çıkmıştır, sosyalizmin ileri bir aşamasında da yok olacaktır. Halk kapsamı, her devrim aşamasında değişir. Oysa milletin kapsamı devrim aşamalarına bağlı değildir.) denmekte ve bunu takip eden açıklamalar da, Şafak’çıların Kürt topluluğunu halk olarak nitelendirmelerinin devrimci düşünceye zarar vereceği, böyle bir tezin ezen, sömüren ve hâkim milletlerin hâkim sınıflarının işine yarıyacağı ifade edilmekte ve Kürtlerin millet kabul edilmemesi halinde kapitalizme ve feodalizme karşı sürdürecekleri sınıfsal mücadelenin dayanağı kalmıyacağı öne sürülmektedir.

Bu konuda, halk ve millet kavramları arasındaki farklı anlayışın devrimci mücadeleyi güç bakımından etkileyeceği belirtilerek özetle şu kesingörüş belirtilmektedir: (Türkiye’de Kürtlerin bir millet teşkil ettiği, gözü azgın Türk şövenizmiyle karartılmamış olan herkesin kabul edeceği tartışılmıyacak kadar açık bir gerçektir. Kürt işçileri, yoksul ve or-

ta halli köylüleri, yarı proleterleri, şehir burjuvazisi, bütün Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları Kürt milletin kapsamına dahildirler.) demek-
te ve Kürt millî hareketinin saflarını teşkil eden bu sınıfların ortak mil-
lî amaçla hâkim sınıflara karşı mücadelelerini sürdürdükleri ifade edil-
mektedir.

Millî mesele isimli tezin üçüncü bölümünde (Millî Baskının amacı nedir?) konusu işlenmekte ve şu görüşlere yer verilmektedir: (Şafak revizyonistlerine göre millî baskının amacı «Kürt halkını yıldırmaktır». Amerikancı iktidarlar ağır zulüm ve işkencelere Kürt halkını yıldırma için girişmiştir.) şeklindeki görüşlerin yeterli olmadığı, baskının başka amaç ve yöntemleri de bulunduğu ifade edilerek ekonomik etki ve ablu-
ka yolu ile de millî baskının etkinliğini devam ettirdiği ifade edilmekte ve şu görüşlere yer vermektedir: (En genel ifadesi ile, ülkenin bütün pa-
zarlarının, maddî zenginliklerinin hâkimi olmak, yeni imkânlar edinmek eski imtiyazları en son sınırına kadar genişletmek ve kullanmaktır. Bu-
nun için hâkim ulusun burjuvaları ve toprak ağaları ülkenin siyasî sınır-
larını muhafaza etmek yolunda, ayrı milliyetlerin yaşadığı bölgelerin
ülkeden kopmasını her ne suretle olursa olsun engellemek yolunda bü-
yük çaba gösterirler. Ticaretin en geniş ölçüde gelişebilmesi için gerekli
şartlardan biri de dil birliğidir. Bu amaçla hâkim ulusun burjuvaları
ve toprak ağaları kendi dillerinin bütün ülkede konuşulmasını isterler
ve hatta bunu zorla kabul ettirmeğe çalışırlar.) denmekte ve Kürt hal-
kına yapılan baskının sınıfsal ve millî baskı niteliğinde iki yönlü etki ta-
şıdığı belirtilmektedir.

Söz konusu tezin dördüncü bölümünde (Emperyalizmin ırkçılık mıntıkası - yerli hâkim sınıfların ırkçılık politikası) başlığı altında şu görüşler öne sürülmektedir:

(Şafak Revizyonistleri iki farklı şeyi, emperyalizmin ırkçılık politikası ile, yerli sınıfların ırkçılık politikasını birbirine karıştırmaktadır. «Türki-
ye Halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek amacını güden emperya-
lizmin ırkçılık politikasından» bahsetmektedir. Emperyalizmin Türkiye
Halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek istediği, bu alçak emeller
için her fırsattan her imkândan yararlanmak istediği açıktır. Ama bu
emeller için bizzat kendisinin ırkçılık politikası güttüğü, sadece saçma-
dır. Türkiye’de ırkçılık politikası, yerli hâkim sınıfların politikasıdır;
Burjuvazinin siyasî bakımdan, en geri kesimlerinin ve feodalizmin politi-
kasıdır. Feodal burjuva eylemidir. Bu karakterinden dolayı ırkçılık po-
litikası tutarlı burjuva demokratizminin bile düşmanıdır.) denmekte ve
bu yolda bazı siyasal partilere sataşarak ırkçılık politikasının diğer
milliyetleri feodal sopa ile ezme, sindirme, yok etme politikası olduğu
ifade edilmektedir.

Bunutakiben, ırkçılık politikası gütmenin emperyalizmin işine ya-
radığından bahisle ırkçılığın dayandığı sosyal sınıf ve zümreler eli ile
kısırtılıp sürdürüldüğü, dolayısıyla yerli hâkim sınıfların ırkçılık poli-
tikası ile emperyalizmin ırkçılık politikasının birbirini tamamlayıp des-
teklediği belirtilmektedir.

Tezin beşinci bölümünde (Türkiye’de millî baskının şampiyonları ve onların suç ortakları) başlığı altında şu görüşler öne sürülmektedir:

(Ülkemizde millî baskının asıl şampiyonları, komprator nitelikteki
Türk büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır. ABD Emperyalizmi
bunların millî baskı politikasını ve ırkçılık politikasını desteklemekte ve

kışkırtmaktadır. Ama aynı suçta yani millî baskılara, daha sinsî, daha ince metodlarla, millî karakter taşıyan Türk orta burjuvazisi de iştirak etmektedir. Lenin Yoldaşın deyimi ile bunlar «bütün siyasî meselelerde olduğu gibi diller meselesinde de, tabii millî meselenin her alanında, bir elini açıkça demokrasiye uzatan ve öteki elini arkalarında gericilere ve polis ajanlarına uzatan iki yüzlü bezirgânlar gibi davranmaktadırlar. Doğan AVCIOĞLU'na, ECEVİT'e ve bütün oportünizme, Mihri BELLİ'ye HİKMET KIVILCIMLI'ya bakın! Lenin'in bu tanımına nasıl da uyuyorlar.) demektedir ve Şafak'çıların da toprak bütünlüğünü savunan görüşleri ile yanlış yolda olduğu belirtilmektedir.

Millî Mesele konulu tezin altıncı bölümü (Halk Hareketi ve Millî hareket) görüşleri işlemektedir. Bu hususta Şafak'çıların Kürt hâkim sınıflarına karşı direnişini halk hareketi olarak gördüğünü ve fakat aslında bunun Kürt halkının demokratik haklar, millîyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için giriştiği mücadele olup millî karakterde bir direniş hareketi bulunduğu belirtilmektedir. Tarihî bazı örnekler verildikten sonra, halk hareketinin sınıfsal mücadele karakteri taşıdığı ve millî hareketlerin bunun bünyesi içerisinde göründüklerine işaretlerle şu görüşlere yer verilmektedir: (Yükselen kapitalizm şartlarında ulusal savaş, burjuva sınıflar arasında bir savaştır. Bazen burjuvazi ulusal harekete proleteryanı da sürülebilmekte ve o zaman ulusal hareket görünüşte ama yalnız görünüşte, bir genel halk hareketi karakteri kazanmaktadır. Ama bu hareket özünde «Altını çizen Stalin» her zaman burjuvazinin damgasını taşımakta ve her şeyden önce burjuvazi için yararlı ve onun tarafından özlenir bir hareket olmaktadır.) (Stalin, Marksizm ve Millî mesele) denmekte ve millî hareketlerin yükselen kapitalizm şartlarında ortaya çıktığı ve dolayısıyla ezilen ve sömürülen Kürt işçi ve köylülerinin gittikçe komünist bir önderlikte birleşme istidadı gösteren sınıf hareketi içerisinde kaynaştıkları ve fakat halk hareketi millî hareket kavramlarının ayrı şeyler olduğu öne sürülmektedir.

Marksist - Leninist Türkiye Komünist Partisi tarafından oluşturulan millî mesele isimli tezin bundan sonraki bölümlerinde; Doğu Avrupa ve Asya'daki millî hareketlerin gelişmesi ve bunun proleteryanın sınıfsal hareketi ile dayanışmasından örnekler verilerek, Kürt Millî Hareketinin de Kurtuluş Savaşından beri aynı yolda gelişme gösterdiği belirtilip, Cumhuriyet'in çeşitli dönemleri içerisinde sınıfsal karakterde dönüşüm gösteren Kürt hareketinin bu açıdan değerlendirilmesi lâzım geldiği ifade edilerek, Marksist - Leninist örgütün millî meseleye bakış yönü ve bunun esasları hakkında şu görüşlere yer verilerek tez son bulmaktadır.

(Marksist - Leninist hareket, bugün Türk Hâkim sınıflarının Kürt milletine ve bütün azınlık millîyetlere uyguladığı millî baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; millî baskılara, diğer millet üzerindeki baskılara, millî imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.

Marksist- Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderinin tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız zbir devlet meydana getirmek hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanıyarak ve savunur. Marksist + Leninist hareket, devlet kurma hakkı konusunda imtiyaza karşıdır. Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır. Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık millîyetlere uyguladığı şimdikiye dek gö-

rülmedik millî baskılar da bunu zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda biz-
zat Türk işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorun-
lu kılınmaktadır. Çünkü onlar, eğer Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa
onlar için kurtuluş imkânsız olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı belli bir ulusun ayrılmasının
gerekliliği ve asla karıştırılmamalıdır. Marksist - Leninist hareket ayrıl-
ma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır. «Bir bütün ola-
rak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proleteryanın sınıf mücadele-
sinin menfaatleri açısından yargılar ve tâyin eder». Marksist - Leninist
hareket tasvip etmediği bir ayrılma karşısında da zor kullanmayı, engel
ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar milletin kendi iradesi
ile tesbit edilmelidir. Bu çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yı-
ğınlarının karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zo-
runludur.

Marksist- Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel
olarak Kürt milletin millî baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönel-
miş mücadelesini kesinlikle destekler. Ezilen milletin millî hareketinde-
ki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist - Leninist hareket, Kürt millî hareketinin başını çeken bur-
juva ve küçük toprak ağalarına karşı da Kürt proleteryanının ve emek-
çilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak
ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı Kürt
işçi ve emekçilerini uyarır. Marksist - Leninist hareket, çeşitli milliyet-
lerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştik-
leri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist - Leninist hareket, millî baskılara karşı mücadeleyi top-
rak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb... durumunu güçlenmesiyle
bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder.

Marksist - Leninist hareket, Türk hâkim sınıflarıyla işbirliği yapan
Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının,
işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve top-
rak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavera-
lar yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milli-
yetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara kar-
şı mücadele eder.

Marksist - Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi bü-
tün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bı-
kmadan, usanmadan siyasî bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi
altında gerçekte iktisadî, malî ve askerî alanlarda kendilerine tamamen
tabî devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uygula-
dıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist - Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli
bir devlette, birleşik örgütlerde siyasî, sendikal, kooperatif, eğitsel vb.
örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetleri-
ne göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. Çünkü de-
ğişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri uluslararası sermayeye ve geri-
ciliğe karşı ancak bu şekilde başarılı bir mücadele yürütme imkânına
kavuşur; bütün milletlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve bur-
juva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu
şekilde başarıyla mücadele etme imkânına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen «kültürel-millî özerklik» plânını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plân bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları mânevî bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla hem demokrasi açısından, hem de proleteryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin, demokratik halk diktatörlüğü sisteminde millî meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletin anayasası herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve millî azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tâyin hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için özellikle yaygın **bölgesel özerklik** ve tamamen demokratik, yerel, kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun millî birleşimi vb... temeli üzerinde, bizzat mahallî nüfus tarafından tâyin edilecektir.

Millî meseledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

«Bütün uluslar için tam ha keşitliği, ulusların kendi kaderlerini tâyin etmek hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin — ve ezilen halkların — birleşmesi» demek suretiyle, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da yaşayan bir kısım vatandaşlara çeşitli vaadlerde bulunularak, onların proleterya ihtilâli hedefindeki kanlı savaşa çağırıldığını görmekteyiz.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün öncelikle, millî mesele adı altındaki bu konuya eğilmesinin ve evvelce mensubu olduğu ŞAFAK hareketinin yerilmesinin ve bunu takip edecek eleştirilerin buradan başlatılmasının nedenleri vardır. Herşeyden önce sanıkların çalışma alanı Doğu ve Güneydoğu Anadolu olduğu gibi, etnik düşüncelerle meydana getirilecek kışkırtmaların giderek, proleterya potasındaki kaynaşmaya katkı sağlayacağı düşünülmüştür. Diğer taraftan, herhangi bir silâhlı hareketin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da başlamış olması, Marksist-Leninist hareketin, başlı başına bir başarısı olacağı ve buradan silâhlı hareketin yaygınlık kazanacağı ümit edilmiş görünmektedir.

B) ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN (KEMALİST HAREKET, KEMALİST İKTİDAR DÖNEMİ, İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARI, SAVAŞ SONRASI VE 27 MAYIS) HAKKINDAKİ TEZLERİ :

Marksist-Leninist hareketin önemli görüşlerini yansıtan tezlerden birisi de, Kurtuluş Savaşı döneminden zamanımıza kadar geçen zaman içerisinde oluşan Marksist-Leninist koşulları ele alıp, olayları ve nedenlerini tahrif ederek proleterya ihtilâli düşüncesine yarar sağlayacak ve onun şartlarını varmış gibi gösterecek şekilde ele alıp, inceleyen (Kemalist Hareket) tez ve görüşüdür.

Biz söz konusu tezin kapsamında ele alınan konular bakımından ve Cumhuriyetten itibaren Kemalist ideolojiye bakış açısının büyük bir ihanetle ters çevrilmeye çalışılması yönünden, ibretle incelenmesi ve Marksist-Leninist örgütün sapık görüşlerinin bütün açıklığı ile ortaya çıkması düşüncesiyle bu tezi olduğu gibi almak zorunluğu bulunduğu inanıyoruz. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt bu tezi oluşturmadada, ŞAFAK örgütünün varsayımlarından hareket etmiş görünmektedir. Böylece Marksist-Leninist hareket, aynı konulara ilişkin kendi görüşlerini sergilemek olanağına ulaşmış bulunmaktadır.

Marksist-Leninist hareketin, Kemalist hareket ve onu takip eden dönemleri ile ilgili gelişmeler hakkında aynen şu görüşler işlenmektedir:

(Bunlar bugün halkımızın yürüttüğü bağımsızlık mücadelesini, M. Kemal'in tam bağımsızlık ilkesinin mirasçısı olmasını da revizyonizmle damgalıyorlar. Bu hiç şüphesiz mirasyedi bir hovardanın tumududur. Devrimci mücadeleye yan çizenler, geçmişteki mücadeleleri de hor görürler ve tarihin bugünkü mücadelede bir silâh haline getirilmesinin önemini kavrayamazlar. Onların bu tutumu, sınıf karakteri her şeyi hor gören küçük burjuva ideolojisinden gelmektedir.

Hepimizin bildiği gibi millî kurtuluş savaşımız millî burjuvanın önderliğinde yürütüldü ve millî ihtilâlin gönderi de M. Kemal'di...

M. Kemal'in «İstiklâli tam» tam bağımsızlık ilkesi ve kurtuluş savaşımız o kadar elle tutulur bir mirastır ki, uğruna onbinlerce işçi-köylü kanlarını döktüler, canlarını verdiler. Hiçbir fedakârlıktan çekinmediler. Fakat işçi ve köylüler teşkilâtsiz olduğu için, millî ihtilâlin önderliğini millî burjuvazi ele geçirdi ve burjuva demokratik devrimi sonuna kadar ilerlemeyerek, işçi ve köylüleri baskı altına alan bir diktatörlük kurdu. Yeni Kemalist burjuvazinin halk üzerindeki diktatörlüğü millî burjuvazinin karakteri icabı emperyalizmle ve feodaliste ile uzlaştı. Hattâ daha sonra yurdumuzu emperyalizmin pençesine teslim eden işbirlikçi büyük burjuvazi bu yeni burjuvazi içinden bir kesiminin palazlanması ile ortaya çıktı. M. Kemal'den tutarlı bir proleter devrimci tutum beklemek, bunu bulamayınca, damgayı yapıştırmak, hattâ onun emperyalist işbirlikçisi olduğunu iddia etmek, burjuva ideolistlerine çok yakışıyor. Fakat onlara yakışan bu tutumun proleterya hareketine hiç yakışmayacağı açıktır.

Lenin, Stalin, Mao Zedung'un, M. Kemal tahlilleri bize ışık tutmadır. Bu mesele niçin önemlidir? Çünkü, bu konudaki tutumumuz, halkın ilerici geçmişini faşizme ve gericiliğe hediye edip etmememizi tâyin edecektir. Amerikan uşağı faşist generaller çetesinin millî kurtuluş savaşı, Yunus Emre, M. Kemal gibi halkımızın ilerici tarihinin parçalarını kendi faşist demagojilerine nasıl alet ettiklerini ve bu yolla bir kitle temeli yarartmaya çalıştıklarını görüyoruz. Ne yapacağız? Bütün bunları onlara mı terkedeceğiz? Halkın devrimci mirası sınıf mücadelesinde bir silâhtır. Çok kibar beyler bu silâhlardan bazılarını çamurlu olduğu için beyenmeyebilirler ve aman elimizi kirletmeyelim diyerek onları düşmana terkedebilirler. Ama, ölüm kalım savaşı veren bir proleterya savaşçısı, silâhın çamurlu olmasına bakmaz. Silâhın kabzasını sıkı sıkıya kavrar (tasfiyeciler yazısı).

«Faşist hükümet.... halkımızın devrimci geçmişini alçakça kendine maletmeye çalışan bir kampanya açmıştır. M. Kemal, Faşist sahtekârlığın bir aleti haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bağımsızlığın en azgın

düşmanı olan, Amerikan köpeği faşistler, M. Kemal'in ilkelerini tahrif ederek kendi faşist safsatalarının bir parçası olarak gösterebileceklerini sanıyorlar» (abç) (12 Marttan Sonra Dünyada ve Türkiye'de Siyasî Durum, s. 45).

«Orta burjuvazinin Kemalist kesimlerinin gözünü boyamak için» (agy).

Proleter devrimleri ve millî kurtuluş savaşları çağının ilk kurtuluş mücadelesini veren Türkiye halkları, Asya'nın bütün ezilen halklarına cesaret ve umut verdi» (Program Taslağı).

«Kurtuluş savaşının burjuva önderliği... işçi ve köylüleri baskı altına alan bir diktatörlük kurdu» (agy).

«Osmanlı Sultanlığının ve komprador burjuvazinin millî kurtuluş savaşı ile yıkılmasından sonra, iktidarı ele geçiren yeni Türk burjuvazisi büyümek ve zenginleşmek için devlet eliyle millî burjuvazi yaratmaya girişti. Yeni Türk burjuvazisi bu yafta altında işçi ve köylüleri insafsızca sömürdü, feodal ağalarla ve emperyalizmle uzlaştı» (agy).

«Halkımız üzerindeki burjuva diktatörlüğü, yurdumuz giderek emperyalist boyunduruğuna teslim etti. Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi Kürt halkına karşı da millî baskı ve eritme politikası uyguladı» (agy).

«Millî burjuva yaratma politikasıyla semiren yeni Türk burjuvazisinin içinden çıkan işbirlikçi büyük burjuvazi, özellikle İkinci Sünya Savaşı yollarından itibaren hızla gelişti ve emperyalizmle işbirliğini adım adım yoğunlaştırdı» (agy).

«Savaş sırasında vurgunculukla palazlanan büyük burjuvazi, uluslararası sermayenin kanatları altına iyice girdi ve savaş yıllarındaki yüksek tarım fiyatları politikasıyla gelişmiş olan toprak ağalarıyla ittifakını iyice güçlendirdi. Bu gerici ittifak kendini CHP'nin devlet kapitalizminin bürokratik kösteklerinden kurtarmak için DP'ye ağırlık vererek iktidarını bu partiyle devam ettirdi» (agy).

«1950'den sonra emperyalist sermayenin Türkiye'de doludizgin at oynatması...» (agy).

«1950'den sonra gerici parlâmentoyu bir hâkimiyet aracı olarak kullanan emperyalizm ve işbirlikçileri...»

«Halk» üzerindeki sömürü ve baskıyı her geçen gün şiddetlendiren siyasî ve iktisadî buhran, Amerikan uşağı DP iktidarının 27 Mayıs 1960'da yıkılmasıyla sonuçlandı.

27 Mayıs hareketine karakterini veren orta burjuvazi emperyalizme başından teslim olmuştu. İktidarı işbirlikçi büyük burjuvaziye toprak ağalarına bıraktı» (agy).

Şafak revizyonistlerinin tezlerini özetleyelim:

1) «Millî kurtuluş savaşımız, millî burjuvazinin önderliğinde yürütüldü».

2) Kurtuluş savaşımız «Proleter devrimleri ve millî kurtuluş savaşları çağının ilk kurtuluş mücadelesidir» (abç).

3) Kurtuluş savaşıımız «Asya'nın bütün ezilen halklarına cesaret ve umut vermiştir» (abç).

4) Millî kurtuluş savaşıyla «Osmanlı Sultanlığı ve komprador burjuvazi yıkılmıştır».

5) Kemalist iktidar, siyasî bakımdan bağımsız bir millî burjuva diktatörlüğüdür. «M. Kemal'in, emperyalist işbirlikçisi olduğunu iddia edenler burjuva idealistleridir».

6) «İktidarı ele geçiren yeni Türk burjuvazisi, büyümek ve zenginleşmek için [devlet eliyle millî burjuva yaratmaya] girişmiştir» (abç).

7) «Kemalist burjuvazinin halk üzerindeki diktatörlüğü, millî burjuvazinin karakteri icabı, emperyalizmle ve feodalizmle uzlaştı» (abç).

8) «Millî burjuva yaratma politikasıyla semiren yeni Türk burjuvazisinin içinden, işbirlikçi büyük burjuva çıktı».

«İşbirlikçi büyük burjuvazi özellikle İkinci Dünya Savaşı yıllarından itibaren hızla gelişti ve emperyalizmle işbirliğini adım adım yoğunlaştırdı», «Savaş sırasında vurgunculukla palazlandı ve uluslararası sermayenin kanatları arasına iyice girdi».

İşbirlikçi büyük burjuvazi, savaş yıllarında gelişmiş olan toprak ağalarıyla ittifak kurdu.

«Bu gerici ittifak, kendini CHP'nin devlet kapitalizminin bürokratik kösteklerinden kurtarmak için DP'ye ağırlık vererek iktidarını bu partiyle devam ettirdi».

9) «1950'den sonra emperyalist sermaye Türkiye'de daha doludizgin at oynattı».

10) «Emperyalizm ve işbirlikçileri gerici parlâmentoyu bir hâkimiyet aracı olarak kullandılar».

11) «Siyadî ve iktisadî buhran, Amerikan uşağı DP iktidarının 27 Mayıs 1960'da yıkılmasıyla sonuçlandı» (abç).

12) «27 Mayıs hareketine karakterini veren orta burjuvazidir». 27 Mayıs hareketiyle iktidar orta burjuvazinin eline geçmişti.

Fakat orta burjuvazi «iktidarı işbirlikçe büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına bıraktı» (abç).

13) Kemalizm, orta burjuvazinin devrimci kesiminin ideolojisidir.

M. Kemal'in ilkeleri faşizmle asla bağdaşamaz.

«M. Kemal, halkımızın ilerici tarihinin bir parçasıdır».

14) «M. Kemal'in tam bağımsızlık ilkesinin mirasçısıyız». Bu mirası faşistlere terkedemeyiz, ona sıkı sıkıya sarılmalıyız.

15) «Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un, M. Kemal tahlilleri bize ışık tutsun».

Şafak revizyonistlerinin tezleri işte bunlardır. Şimdi eleştirilere geçelim.

Kemalist hareketin niteliğini ve Kemalist iktidarın uygulamalarını Şnurof'dan geniş aktarmalar yaparak ortaya koyacağız. Çünkü Şnurof güvenilir bir tanık, sağlam bir bolşeviktir. Aktarma yapacağımız broşürü, Sovyet işçi sınıfına Türkiye'nin durumu ve Türk işçi sınıfının mücadelesini tanıtmak amacıyla yazmıştır. Şnurof'un dile getirdiği görüşlerin, o yıllarda STALİN yoldaşın ve Bolşevik Partisi önderlerinin de görüşleri olduğunu kabul etmemek için hiçbir sebep yoktur.

1. — KEMALİST DEVRİME ÖNDERLİK EDEN SINIFLAR, TÜRK BÜYÜK BURJUVAZİSİ VE TOPRAK AĞALARI SINIFLARIDIR.

Şnurof şöyle diyor:

«Devrimin önderi M. Kemal'e izafeten «Kemalist adı verilen bu Türk millî devrimini Türkiye'nin millî burjuvazisi, yani tüccar, toprak ağası ve o sırada Türkiye'de çok az sayıda bulunan sanayiciler yönetiyordu».

Kemalist devrim, Jön Türk devriminin bir benzeri, bir izleyicisidir.

Şnurof bunu da şöyle anlatıyor:

«Esasen fakir olan ülkeyi insafsızca soyan büyük toprak sahipleri ile din adamlarının en başta da Sultanların hâkimiyeti neticesinde Türkiye tamamen Avrupa sermayesinin eline düşerek, Avrupa kapitalistlerinin kölesi olmuştu. 1908 senesinde Sultanın hâkimiyeti, Türk tarihinde ilk defa olmak üzere Türk ticaret burjuvazisi, subaylar ve asilzadelerin (eşrafın) birleşmiş gücü ile kökünden sarsılmıştır. Bu burjuva devrimi, Jön Türk devrimi olarak tanınmaktadır ve bunu başlangıçta halk yığınları da desteklemiştir» (...).

«Jön Türk devriminden sonra da Türkiye yarı-sömürge karakterini muhafaza ediyordu. Yani kapitalist ülkeler için, ham madde alıp, sanayi mamullerini sattıkları bir pazar durumunda idi. Politik bakımdan Türkiye bağımsız sayılıyordu. Fakat Türkiye emperyalist ülkelerin elinde oyuncak idi. Bu yüzden Türkiye ekonomik bakımdan aşırı derecede de bağımlı bulunduğu Almanya tarafından Birinci Dünya Savaşına itildi ve Almanya uğruna savaştı. Almanya savaşı kaybedince Türkiye tam anlamı ile yağma edildi. Ülkenin bütünlüğünü korumak için ikinci bir devrime ihtiyaç oldu».

«Bu defa [Kemalist devrim] adıyla tanınan devrim, İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı yapılmıştır».

«...Devrimin başına Türk ticaret burjuvazisi geçti. Türkiye tarım memleketi olduğu için, tüccarın başlıca alışverişi tarım ürünleri üzerine idi. Böylece ticaret burjuvazisi, ağalar ve büyük toprak sahipleri ile sıkı bağlar kurdu. Her Türk köyünde ağa ve toprak sahibi, aynı zamanda tefeci ve köylü ürünlerinin belli başlı alıcı ve satıcısı idi. Bu ağaların bazen un değirmeni, yağ veya kuru meyve işleyen küçük imalâthaneleri ve diğer ufak tefek teşebbüsleri oluyordu. Ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar».

«Bu koşullar altında, Türkiye Avrupa kapitalistlerine yenilmiş olsaydı, yabancılar en kısa zaman içinde bütün ticareti ve sanayi ele geçireceklerdi. Türk burjuvazisi bir ölüm kalım sorunu ile karşı karşıya idi. Kapitalistlerin işgali altındaki liman şehirleri olmasa, devlet kendilerini desteklemezse, yabancılara verilen imtiyaz devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitale bağlı kalırsa, yurdun öz ticaret ve sanayiî er geç ölecekti. Tüccarı, sanayiciyi, yarım ürünlerini yabancı ülkelere satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlike idi. Köylü, işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve küçük toprak ağalarına duyduğu hoşnutsuzluk, ustalıkla yabancı kapitalistlerle mücadeleye dönüştürüldü. Bunun için devrim, bütün yurda yayılarak millî bir karakter aldı».

Kemalist devrim esas olarak ticaret burjuvazisinin başını çektiği, fakat bunların bir kısım ağalar, büyük toprak sahibi ve tefecilerle de ittifakına dayanan bir «millî burjuva» devrimidir ve burjuvazi ilk başlarda halkın desteğini almayı başarmıştır.

Yukardaki «millî burjuva» kavramı üzerinde kısaca durmak gerekiyor. Lenin, Stalin ve Şnurof yoldaşlar, Kemalist devrimden bahsederken «millî burjuva» kavramını, Türk olan burjuva anlamında kullanmaktadırlar. Millî burjuva - komprador burjuva ayrımı, onlarda henüz yoktur. Bu kavramı daha sonra, yeni anlamıyla Mao Zedung yoldaşta görmekteyiz. Lenin, Stalin ve Şnurof yoldaşlar, Kemalist devrime, «millî burjuva devrimi» derken, kastettikleri «komprador olmayan burjuvazinin devrimi» değildir; kastettikleri «Türk olan burjuvazinin devrimidir».

Yine sözünü ettiğimiz broşürde Şnurof yoldaş, toprak ağalarını ve tefecileri de «burjuva» kavramı içinde düşünmektedir. Meselâ; «Türkiye» nin millî burjuvası, yani; tüccar, toprak ağası» (abç) demektedir. Burjuva kavramının bu şekilde kullanılışına, Stalin yoldaşta ve Dimitroff yoldaşta da rastlamaktayız.

Şnurof yoldaş Kemalist devrim «millî burjuvazinin devrimidir» derken, Türk olan ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az sayıdaki sanayi burjuvazisinin devrimiydi demektedir ve zaten bütün bu sınıfları tek tek de saymaktadır.

Bu sınıflar, bugün kullandığımız anlamıyla «millî» miydi, komprador muydu, bunun üzerinde duralım:

Stalin yoldaş, Yeni Demokrasi kitabına Mao Zedung yoldaşın yaptığı alıntıda «Kemalist devrim, üst tabakanın, millî ticaret burjuvazisinin bir devrimidir» demektedir (abç).

«Üst tabaka», İttihat ve Terakkî içinde palazlanmış olan, önce Alman emperyalizmine uşaklık eden, Birinci Dünya Savaşında, Alman emperyalizminin yenilgisinden sonra da, İngiliz-Fransız emperyalizmine yaklaşan, Türk komprador büyük burjuvazisinin tâ kendisidir.

Türk burjuvazisinin önce İttihat ve Terakkî Cemiyeti etrafında toplandığını, bu sınıfın subaylar ve asilzadelerle birlikte 1908 Jön Türk devrimine önderlik ettiğini biliyoruz. İttihat ve Terakkî Cemiyeti, iktidar makamına oturduktan sonra, dünya şartlarının ve Türkiye'nin tasfiye edilemeyen yarı-sömürge yapısının zorlamasıyla İttihat ve Terakkîciler, emperyalizmle (özellikle Alman emperyalizmi ile) işbirliğine giriştiler. Biryandan burjuvazinin bir kanadı hızla büyüdü, palazlandı, büyük Türk burjuvazisini oluşturdu; öye yandan Abdülhamit zamanındanberi mevcut olan genellikle azınlık milliyetlere mensup komprador burjuvazi varlığını devam ettiriyordu. İttihat ve Terakkî Partisi, birincilerin menfaatini temsil ediyordu. İttihat ve Terakkî Partisi, Alman emperyalizminin sadık uşağı, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin de azılı düşmanı olup çıktı. Türk burjuvazisinin büyüyen ve kompradorlaşan kanadı (yani büyük Türk burjuvazisi) Birinci Dünya Savaşı yıllarında, savaş araç ve gereçleri alım satımı, vagon tekeli, zarurî ihtiyaç maddeleri üzerinde yapılan vurgunlar vb. yoluyla muazzam zenginleşti. Büyük servetler, sermayeler edildi. Bunlar, Alman emperyalizminin kesin iflâsı ve bu sebeple kendi egemenliklerinin de tehlikeye düşmesi karşısında itilâf emperyalizmine kuyruk sallamaya, onunla yakınlaşmaya ve bu yolda gerekli tedbirleri almaya giriştiler.

İşte Stalin yoldaşın üst tabaka dediği bunlardır.

Şnurof yoldaş, broşürünün bir yerinde Türk burjuvalarının, «devrimci olmadıkları halde», millî kurtuluş savaşına katılmak zorunda kaldıklarını belirtiyor. Geri ülkelerde komprador olmayan burjuvazi, yani millî burjuvazi, bilindiği gibi, sınırlı da olsa, devrimci bir nitelik taşır. Devrimci olmayan sınıf, emperyalizmle menfaat birliği halinde olan komprador burjuvazidir.

Yine Şnurof yoldaş «ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydı» diyor. O yıllarda «büyük ticaret firmaları» geniş ölçüde emperyalistlerin kontrolünde veya elinde olduğu da bilinen bir gerçektir.

Bütün bunlar şunu gösteriyor ki, millî kurtuluş savaşının önderliği, ta başından itibaren İttihak ve Terakkî içindeki büyük Türk komprador burjuvazisinin, toprak ağalarının ve tefecilerin eline geçmiştir. Bu sınıfları, kurtuluş savaşına iten sebepleri biraz yukarıda Şnurof yoldaş açıklamaktadır.

Bir noktayı daha belirtelim: İttihak ve Terakkî içinde, palazlanıyan kesim, yani orta burjuvazi de varlığını devam ettiriyordu. Kurtuluş savaşı içinde burjuvazinin bu kanadının da son derece önemli bir rol oynadığı açıktır. Biz, önceleri, kurtuluş savaşına millî karaaterdeki orta burjuvazinin önderlik ettiği görüşündeydik. Fakat Stalin yoldaşı ve Şnurof yoldaşı daha dikkatli olarak inceleyince, bu görüşün yanlış olduğunu gördük. Millî karakterdeki orta burjuvazi, kurtuluş savaşının önderi değildir ama, kurtuluş savaşında önemli bir roly vardır. Müdafa-i Hukuk Cemiyetleri içinde örgütlenenler, çoğu ticaretle uğraşan büyük Türk komprador burjuvaları, toprak ağaları, tefeciler, kasabaların eşraf takımı ve millî karakterdeki orta burjuvazidir. Kurtuluş savaşına damgasını basan sınıflar işte bu sınıflardır.

2 — KEMALİSTLER, DAHA KURTULUŞ SAVAŞI YILLARINDAYKEN EMPERYALİSTLERLE İŞBİRLİĞİNE GİRİŞİYORLAR :

Emperyalistler ufak tefek tâvizler vermeye başlayınca, Kemalistler, hemen, Fransa, İngiltere ve diğer memleketler burjuvazisi ile anlaşmalar imza temekte gecikmediler.

«Kemalistlerin korkusu şu idi: Savaş devam ederse, emekçi kitleleri yabancı sömürücülere karşı mücadele ile yetinmeyip, kendi yurttaşı olan sömürücülere karşı da savaşa girişebilirdi». Şnurof böyle diyor. Stalin yoldaş ise, daha 30 Kasım 1920'de şunları yazıyordu: «İtilâf devletlerinin kesin [tarafsızlığı] ile Ermenilerin Kemalistler arafından yenilmesi, Trakya ve İzmir'in Türkiye'ye geri verilmesi söylentileri, itilâf devletlerinin ajanı Sultan ile Kemalistler arasındaki görüşme söylentileri, İstanbul'un boşaltılması plânı ve son olarak Türk batı cephesindeki durgunluk, bütün bunlar itilâf devletlerinin Kemalistlere ciddî olarak kur yaptığının ve Kemalistlerin belli bir sağa dönüş yaptıklarının belirtisidir (abç).

İtilâf devletlerinin iltifatlarının ne şekilde sonuçlanacağı ve Kemalistlerin sağa dönüşlerinde ne kadar ileri gideceklerini söylemek zordur. Birkaç yıl önce sömürgelerin kurtuluşu için başlayan mücadelenin her şeye rağmen güçleneceği, Rusya'nın bu mücadelenin öncüsü olarak bütün gücüyle ve bütün vasıtalarla bu mücadele taraftarlarını destekleyece-

ği, bu mücadelenin, ezilen halkların dâvasına ihanet etmedikleri sürece Kemalistlerle birlikte veya itilâf devletleri cephesine geçerlerse, Kemalistlere karşı zafere ulaşacağı bütün şüphelerin dışındadır».

Kemalistler, ilk başlarda açıkça itilâf devletlerinin saflarına geçmediler ama, dışarda sosyalist Sovyetler Birliğine ve içerde de komünistlere, işçi sınıflarına ve diğer emekçi halka karşı, onlarla el altından işbirliği yapmayı da ihmal etmediler.

M. Kemal ve hükümeti, Sovyetler Birliğine karşı ikiyüzlü bir politika izlemişlerdir. Bir yandan yardım oparmak için en aşırı iltifatları yağdırırken, öte yandan ABD, İngiltere, Fransa ile yapılacak gizli anlaşmalar için zemin aramaktadırlar.

Çiçerin'e gönderilen yardım talebinden iki ay sonra, M. Suphi ve 14 yoldaşı kahpece ve hunharca öldürülmektedir. Ayrıca Anadolu'daki komünistlere karşı da bir sindirme kampanyasına girilmektedir. Çünkü, Kemalist burjuvazi, 23 Şubat 1921'de toplanan Londra konferansına, komünistleri katlederek katılırsa, Avrupalı efendilerin teveccühünü kazanacağını ve bunların Sevr anlaşmasının öldürücü hükümlerinin vazgeçebileceğini hesaplamaktadırlar. Konferansta delegasyonun başı Bekir Sami, Türkiye'nin anti-Sovyet blokuna katılacağını söyleyerek daha iyi anlaşma şartları aramaktadır. Yine Londra Konferansının devam ettiği günlerde, 28 Şubat 1921'de Kemalist hükümet, Sovyetlerden Artvin ve Ardahan'ın terkini istemekte ve Batum'u işgal etmeye girişmektedir. Fakat bütün bu Avrupalı efendilere yaranma çabaları boşa çıkıp, efendiler Sevr Anlaşması üzerinde ısrar edince, Kemalistler için tekrar Sovyetler Birliği'ne ne yanaşmak mecburiyeti doğmuştur.

Yunan orduları atıldıktan hemen sonra Sovyet yardımına ihtiyaç kalmadığı için, Kemalistler yeniden komünizm yasağını uygulamaya girişmişlerdir.

14 Kasım 1922 tarihli İzvestia şöyle yazmaktadır: «Kemalist hükümet, komünistleri takip ettirerek, emperyalist devletlerin teveccühünü kazanmak emelinde».

Demek oluyor ki, Kemalist hükümet, daha kurtuluş savaşı içindeyken Avrupalı emperyalist efendileri ile işbirliğine girişmiştir. Şafak revizyonistlerinin sandığı gibi Atatürk'ün ölümünden sonra değil. Nitekim kurtuluş savaşı dört yıl gibi çok kısa bir sürede sona ermiştir. Şafak revizyonistleri, «uzun ve kanlı bir savaş» diyorlar ama, gerçekte kurtuluş savaşı çok kısa sürmüştür. Çin devrimi ile, Vietnam devrimi ile karşılaştırılırsa, kısa sürdüğü anlaşılabacaktır. Bunda itilâf emperyalistlerinin Kemalist burjuvaziye ve hükümete besledikleri iyi duyguların önemli payı olduğunu kimse inkâr edemez.

3 — KURTULUŞ SAVAŞIYLA SÖMÜRGELEŞTİRİLMİŞ TOPRAKLAR KURTARILDI. SULTANLIK KALDIRILDI, FAKAT YARI-SÖMÜRGE VE YARI FEODAL YAPI OLDUĞU GİBİ KALDI :

Kemalist devrim işgal altındaki toprakları kurtardı, Sultanlığı kaldırdı, emperyalist ülkelere tanınan imtiyazlardan bir kısmını kaldırdı, (örneğin; yabancı ülkelere ithal olunan mallardan daha yüksek vergi, gümrük rüsumu alınmaya başlandı. Yabancı sermayeye tanınan rüçhan hakları kaldırıldı). Fakat yine de Türkiye yarı-sömürge bir ülke olarak

kaldı. «Bir müddet daha demiryolları, fabrikalar, maden ocakları, taban-
cılarının eline kaldı. Avrupa'nın büyük banka ve firmaları bugün dahi [yani
1929 yılında] Türkiye'de dilediği şekilde çalışmaktadır». (Şnurof) Em-
peryalistlerin baskısı altında eski borçlar kabul edildi. Yabancılar ti-
caret serbestisi sağlandı. «Gerçi yabancılar bu serbest ticarete Türk va-
tandaşlardan fazla ya da özel herhangi bir hakka sahip değildi. Fakat bu
eşit olmayanlar arasında eşitliktir. Yani, güçlü Avrupa sermayesi, nasıl
olur da Türk sermayesine eşit olabilir? Doğaldır ki, hiçbir eşitlik söz ko-
nusu olamazdı. Gerek Türk sermayesi, gerekse yabancı sermaye ile yeni
yeni tesisler kuruluyordu». Şnurof yine aynı broşüründe şunları söylü-
yor: «Türkiye'nin en büyük kapitalistleri yabancılardır. Bütün maden iş-
letmelerinden başka bir de demir yollarının büyük bir kısmı ve tarım
ürünlerini işleyen fabrikaların çoğu yabancıların elindedir».

«Türkiye milli ekonomisine 1.100 milyon frank yabancı sermaye ya-
yatırılmıştır. Sermayenin 450 milyonu Alman, 350 milyonu Fransız, 200
milyon İngiliz ve 100 milyonu diğer ülkelerin sermayesidir» (s. 72-73).

Şnurof broşürünün bir başka bölümünde Türkiye'nin yarı-sömürge
olduğunu da belirtiyor. «Türkiye az gelişmiş yarı-sömürge olan bir ülke-
dir. Türk işçisi ve köylüsünün sırtından; Fransa, Almanya ve İngiltere
kapitalistleri servet sağlıyorlar» (s. 57).

Gerek Jön Türkler, gerekse Kemalistler emekçi sınıfların sırtından
iktidara geldiler. Fakat her ikisi de Türkiye'nin yarı-sömürge yapısını ay-
nen muhafaza ettiler. Jön Türk devrimi Sultanlığı da muhafaza ettiği hal-
de, Kemalist devrim Sultanlığı kaldırdı ve bir de işgal altındaki toprak-
ları yani, sömürgeleştirilmiş toprakları kurtardı. Böylece sömürge, yarı-
sömürge ve yarı feodal düzen, yarı-sömürge ve yarı feodal bir düzen ha-
line geldi.

4 — KURTULUŞ SAVAŞINDAN SONRA KOMPRADOR BÜYÜK BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALARININ BİR KESİMİNİN HÂKİMİ- YETİNİN YERİNE, BİR BAŞKA KESİMİNİN HÂKİMİYETİ GEÇ- MİŞTİR :

Kemalist burjuvazinin İtilaf emperyalistleriyle işbirliğine, daha sa-
vaş yıllarında giriştiğine işaret ettik. Toprak ağalarıyla ittifak ise daha
savaşın başından itibaren mevcuttur. Savaşın başını çekenler, Şnurof'un
da belirttiği gibi, birbirleriyle kopmaz bağları bulunan, ticaret burju-
vazisi, toprak ağaları, tefeciler, o zaman zayıf olan sanayi burjuvazisi
idi. Bunların içindeki hâkim unsur ise ticaret burjuvazisi idi. Bu itti-
fak, emperyalizme bağlı olarak gelen bir kısım eski büyük ticaret bur-
juvazisinin ve millî azınlıkların burjuvazisinin (Ermeni, Rum, burju-
vazisinin) yerini aldı. Aynı noktayı Şnurof şöyle açıklıyor: «Yeni tesis-
lerin ve teşebbüslerin elinde bulunan sermaye, kısmen memleketi ter-
ketmiş olan Ermeni ve Rum teşebbüslerinin ele geçirilmesi, kısmen de
devlet müesseselerinin soyulması ve rüşvetlerle meydana getirilmişti».
Yine bugün «birçok Kemalist milletvekili ve devlet adamı, iktidardan
faydalanarak, Birinci Dünya Savaşı sırasında yurttan kaçan Rum, Er-
meni ve diğer Türk uyruklu yabancılardan kalan müesseseleri ele ge-
çirip, memurlukları sırasında bir yana koydukları paralarla işletiyor
ve yeni teşebbüsler kuruyor» (S. 49). Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde
yaptığımız soruşturmalardan öğreniyoruz ki, ağaların ve büyük toprak
sahiplerinin bir kısmı da, aynı şekilde yeni boşalan Ermeni ve Rum

topraklarına el koyarak ortaya çıkmışlardır. Demek oluyor ki eski komprador burjuvazinin (ki bunlar çoğunlukla azınlık burjuvazisi idi), ve toprak ağalarının yerine, yeni Türk komprador burjuvazisinin ve toprak ağalarının hâkimiyeti geçmiştir. Elbette eski toprak ağalarının önemli bir kısmı da hâkimiyetini devam ettirmektedir. «Yeni Türk komprador burjuvazisi» dedik. Çünkü bunlar, derhal emperyalizmle işbirliğine girmişlerdir ve bu işbirliği gittikçe koyulaşmıştır. Bu elbette Türk burjuvazisini niçinde taşıdığı kötü niyetten ötürü değildir, eşyanın tabiatı icabıdır. Yeni Türk burjuvazisi zenginleşmek istemektedir, oysa sermayesi çok cılızdır. Büyük ve bol sermaye batılı emperyalist burjuvazinin elindedir. Onunla rekabet etmek ölüm demektir, elverişli bir paraya razı olarak onunla işbirliği etmek en çıkar ve kârlı yoldur. Türk burjuvazisi de bir yandan bu yolu tutmuş, öte yandan işçi sınıfını ve emekçi halkı insafsızca soyarak ve ezerek, sermayesini büyütme ve hâkimiyetini perçinlemeye çalışmıştır. Bu gerçeği Şnurof yoldaş şöyle dile getiriyor: «Eninde sonunda birçok Kemalist, türlü yabancı firmaların ortağı oluyor .Bu yabancı firmalar da, hükûmet organlarıyla sıkı ilişkisi olan isim sahibi memurlardan ve ortaklarından faydalıyor» (s. 49). Yeni Türk burjuvazisinin bir kısmı, komprador niteliğini zaten eskidenberi taşımaktadır. Buna işaret ettik. Diğer bir kısım burjuvazinin komprador niteliği ise, eski komprador burjuvazinin yerini almasıyla başlamış ve bunlar gittikçe de daha çok kompradorlaşmıştır. Yeni Türk burjuvazisinin emperyalizmle savaş yıllarında gizli kapaklı başlayan siyasi işbirliği, savaştan sonra iktisadî alanda da gelişmiş ve zaten tasfiye edilmeyen yarı-sömürge yapı bu işbirliğini daha da kaçınılmaz hale getirmiştir.

5 — KOMPRADOR BÜYÜK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI ESASLI İKİ SİYASİ KAMPA BÖLÜNÜŞTÜR. KEMALİST DİKTATÖRLÜK BU KAMPLARDAN BİRİNİN MENFAATLERİNİ TEMSİL ETMEKTEDİR:

O yıllarda hâkim sınıflar arasındaki esaslı iki siyasî kamp şu unsurlardan teşekkül ediyordu: Bir yanda, emperyalizmle işbirliğine giren ve bu işbirliğini gittikçe arttıran yeni Türk burjuvazisi, eski komprador büyük burjuvazinin bir kısmı, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin bir kısmı, memurların ve aydınların en üst ve imtiyazlı tabakaları. Öte yanda, henüz tamamen tasfiye edilmeyen eski komprador burjuvazinin diğer bir kısmı, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin başka bir kesimi, feodalizmin ve Sultanlığın ideolojik dayanakları olan din adamları, eski ulema sınıfı artıkları. Hangi toprak ağalarının hangi menfaat saikleriyle şu veya bu tarafta yer aldıklarını bilmiyoruz. Bu ayrı ve etraflı bir araştırmayı gerektirir. Üzerinde durduğumuz konu açısından bunun zaten pek önemi yoktur. Önemli olan ve tartışılmayacak kadar açık olan gerçek şudur ki, toprak ağalarının bir kesimi Kemalist iktidara ortakken, bu iktidarda söz ve nüfuz sahibi iken, diğer bir kesimi de Kemalist iktidarın karşısındadır. Meselâ Doğu Anadolu'daki Kürt toprak ağaları ve aşiret reislerinin yeri genellikle ikinci kamptır. Daha sonraları da bunlar DP.'yi ve AP.'yi destekleyerek CHP karşısında yer alacaklardır. Ama dediğimiz gibi, toprak ağalarının bir kesimi taa başından itibaren Kemalist iktidarın içindedir ve ona ortak, devlette söz ve nüfuz sahibidir.

Birinci kampın siyasî partisi CHP idi ve köken itibariyle Müdafâ-i Hukuk Cemiyetlerine dayanıyordu. İkinci kamp ise, tek partili sistem yürürlükte olduğu müddetçe CHP içerisinde yer almış ve iki kamp arasındaki siyasî mücadele CHP içinde sürdürülmüştür. Çok partili sisteme geçildiği zamanlarda da bunlar, kendi siyasî partilerini kurmuşlardır. Daha sonraları kurulan DP ve AP esas olarak ikinci kampın siyasî partileridir. «Esas olarak» diyoruz, çünkü, çeşitli menfaat çelişmeleri, yeni durumlar vs. bu kampların birinden diğerine geçişi, bunlara yeni unsurların katılmasını daima mümkün kılmaktadır ve öyle de olmuştur. 1946 da çok partili sisteme geçildiğinde CHP içinden bir yığın partinin türemesi, hâkim sınıfların bütün kesimlerinin CHP içinde yer almış olmalarından ileri gelmektedir.

Kemalist iktidar, siyasî bakımdan bağımsız bir millî burjuva iktidarı değil, birinci kampa dahil olan komprador büyük burjuvazinin, toprak ağalarının, memurların ve aydınların en üst ve imtiyazlı tabakasının emperyalizmle yarı-bağımlı iktidarı idi. Hatta Kemalist diktatörlük bir ölçüde, emperyalizmle işbirliği halinde olmayan orta burjuvaziye de eziyordu. Kemalist iktidarın temsil ettiği komprador büyük burjuvazi ile orta burjuvazi arasındaki ayrılık gittikçe daha çok beraklık kazanmıştır.

İttihat ve terakkî döneminde olduğu gibi, Cumhuriyet döneminde de, Kurtuluş savaşına katılan orta burjuvazinin bir kesimi ele geçirdiği devlet gücünü, zenginleşmek için bir kaldıraç gibi kullanarak, devlet tekellerini yaratıp bunları kendi hizmetine koşarak, emperyalizmle işbirliğine girilerek onların yatırımlarına ortak olarak, hükûmet makamlarını, yüksek memuriyetleri de hizmetine sokarak, devlet bankalarından aldıkları kredilerle, rüşvetlerle, vurgunlarla şişerek, Türkiye'yi terkeden ve katledilen Ermeni ve Rum kapitalistlerinin mallarına mülklerine el koyarak iyice zenginleştiler, millî karakterdeki orta burjuvazinin diğer kesimlerinden koptular. Bu farklılaşma ve kopma giderek daha belirgin hale geldi. İltihak ve Terakkici komprador Türk büyük burjuvazisinin bir kesimi ile, bu yeni komprador büyük Türk burjuvazisinin Kemalist iktidar içindeki hâkim unsurlar işte bunlardır! Türk burjuvazisinin bu yüksek tabakasının çıkarları, Avrupa kapitalistleri ile ayırdedilmeyecek derecede karışmış ve bunlar Avrupalı emperyalistlerle kesin bir tarzda işbirliğine girişmişlerdir.

Nasıl 1924 - 1927 Çin devriminden hemen sonra iktidar orada yeni komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının eline geçmişse, Türkiye'de de bu olayın bir benzeri Çin'dekinden daha önce cereyan etmiştir.

Stalin yoldaş aynı fikri, başka bir tarzda ifade ederek şöyle diyor:

«Kemalist devrim üst tabakanın (ABC), millî ticaret burjuvazisinin bir devrimidir. Yabancı emperyalistlere karşı mücadelenin içinden yükselen ama daha sora özünde köylülere ve işçilere, bir toprak devrimi imkânına karşı gelişen bir devrimdir» (ABC).

Burada üzerine parmak basmak istediğimiz nokta şudur: Kemalist iktidar orta burjuvazinin, yeni millî burjuvazinin menfaatini temsil etmiyordu, bu sınıfın içinden çıkıp palazlanan ve kompradorlaşan kesim ile, İttihat ve Terakki zamanında palazlanan ve kompradorlaşan büyük burjuvazinin bir kesiminin menfaatini temsil ediyordu. Orta burjuvazinin büyüemeyen kesimi ise yine CHP içinde tutuluyor ve işçilere

köylülere karşı bunlar da destekleniyordu. Nasıl 1924 - 1927 birinci devrimci iç savaştan sonra, Çin'de orta burjuvazi Kuomintang içinde ve safında yer almışsa, Türkiye'dekiler de CHP içinde ve safında yer almışlardır. Hâkim sınıflar içindeki mücadele sanıldığı gibi iktidarı elinde tutan millî burjuvazi ile komprador büyük burjuvazi'nin ve toprak ağalarının arasında cereyan etmiyordu. Esas olarak komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iki kanadı arasında cereyan ediyordu. Millî karakterdeki orta burjuvazi bu kanatlardan birinde tali bir güç olarak yer alıyordu. Bu noktanın kavranması, gerek dünün, gerek bugünün açıklanmasında son derece önemlidir. CHP'ye nispeten ilerici bir karakter kazandıran şey, onun içinde başından beri sosyal bir güç olarak mevcut olan, fakat partiye hâkim olamayan bu millî karakterdeki orta burjuvazidir. TİP, D. Avcıoğlu, H. Kıvılcımlı, Şafak ve TKP revizyonistlerinin (geçmişte ve bugün) iddia ettiği gibi, Kemalist iktidar devrimci ve ilerici bir iktidar değildi. Kemalist iktidarla ittifak yapmayı düşünmek, karşı-devrim safına iltica etmek demektir. Çünkü, Kemalist iktidarın kendisi bizzat karşı-devrimi temsil ediyordu. Revizyonistlerin karşı-devrim dediği Cumhuriyet düzeninin yıkılması ve Sultanlığın tesisidir. Oysa böyle bir şey, artık burjuvazinin genç kesimlerinin de işine gelmez, hatta eski büyük Türk burjuvazisinin de... Dünyada gelişmeler öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, yuvarlanan taşları kimse başına koymaya cesaret edememektedir. Taçlı bir yönetim artık hâkim sınıfların ihtiyaçlarını karşılayamaz, egemenliklerini koruyamaz. Bunu burjuvazi de bilmektedir. Artık karşı-devrim «Demokratik Cumhuriyet» maske ile faşist diktatörlük olabilir ve de öyle olmuştur.

6 — KEMALİST DİKTATÖRLÜK İŞÇİLER, KÖYLÜLER, ŞEHİR KÜÇÜK BURJUVAZİ, KÜÇÜK MEMURLAR VE DEMOKRAT AYDINLAR ÜZERİNDE ASKERİ FAŞİST BİR DİKTATÖRLÜKTÜR:

Sözü Şnurof'a bırakıyoruz: «Her ne kadar bazı görüntüsel demokratik şekiller mevcutsa da (seçimle meydana gelen parlamento, vs.) Türkiye bugün «1929» mevcut olan düzenin özü bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır (ABÇ). —Yani Faşizmdir—. Egemen parti dışında hiçbir parti yoktur ve hiçbir partinin meydana gelmesine imkân verilmemektedir. Sosyal demokrat parti bile yasaklanmıştır. Gazete ve dergiler bir an dahi gevşemeyen sıkı bir kontrol altındadır. Hatta bu gazete ve dergilerde hükûmet aleyhine, ilerde herhangi bir makalenin çıkabilmesi ihtimali dahi, bunların kapatılmasına yetiyor» (s. 22).

«Bugünkü Türk hükûmeti elbette diktatorya «faşizm olmalı» hükûmetidir. Çünkü egemen olan Türk burjuvazisi, tamamen güçsüzdür ve gelişebilmek için emekçi halkı ezmek zorundadır» (s. 22).

«Sendikalar hemen hemen yasaklanmıştır. Kurulmasına izin verilen federasyon ve dernekler hayır işleriyle yetinip devlet kontrolü altında çalışmak zorundadır» (s. 24). «Her türlü iş kolu dernekleri ve dernek birlikleri yoktur» (s. 25). «Kanuna göre, memur ve işçi işini terkebilir, fakat her türlü gösteri, eylem ve iş özgürlüğüne halel getiren hareketler yasak edilmiştir» (s. 26).

«Kemalistler de Jön Türkler gibi, yalnız emekçi kitlelerinin desteği ile iktidara gelebildi. Jön Türkler gibi, Kemalist devrimin ilk aylarında millî burjuvazi, işçi örgütlerinin kurulmasına engel olmadı. Ancak, bu sendikalar sırf sınıfsal nitelikte değildi, bazıları burjuvazinin etkisi altında idi» (s. 42).

«Kemalist burjuvazi emperyalistlerle barış paktını imzaladıktan sonra burjuvazinin artık emekçi kitlelerinin desteğine ihtiyacı kalmamıştı. Sınıf kavgasının büyümesine engel olmak lâzımdı. Öyle ya, yerli olsun yabancı olsun, bu kavga bütün sömürenlere, bütün kapitalistlere karşı açık bir savaş halini almak zorunda idi.»

«Kemalistler, Komünist partisinin ve işçi hareketinin canına okudu. Komünist Partisi yeraltına inmek zorunda kaldı. Birçok ünlü üyesi bu arada M. Suphi hunharca öldürüldü. Hayatta kalanlar takiplere uğradı, haislere atıldı. 1923 senesinde İstanbul Milletlerarası İşçi Birliği kapatıldı. Kapatılması için 1 Mayıs gününün kutlanması ve ilgili bildirilerin dağıtılması bahane edildi. Birliğin ileri gelenleri tutuklandı. Ve tıpkı vaktiyle Jön Türklerin proletarya sınıf hareketinin hesabını gördükleri gibi, şimdi de Kemalistler, kendi burjuva «sendikalarını», işçi eylemlerine karşı mücadele aracı olarak kullandılar» (43).

Amele tealinin yağına edilmesi üzerine yayınlanan Profintern yönetim kurulu bildirisinde şöyle deniliyor:

«Halk Partisi hükûmeti (Kemalistler) uzun zamandanberi sendika eylemini eline geçirip faşist bir örgüt haline getirmeye çalıştılar» (47).

«Türkiye, işçi hareketinin en zalim takibata uğradığı ülkelerden biridir. Profintern'in III. Kongresi (1924 yılında) özel bir kararda, Türkiye işçi sınıfına yapılan bu baskıları şiddetle protesto ederek şu bildiri yayınladı:

«Profintern'in III. Kongresi Türk Kemalist hükûmetinin Türkiye devrimci işçi örgütlerine yaptığı baskıyı ve işçileri uğrattığı kovuşturmayı şiddetle protesto ediyor» (59).

«Kürt isyanlarından sonra 1925 senesinde «İstiklâl Mahkemeleri» kurularak yine iki yıl müddetle sıkıyönetim ilân etmişti. Bu olay vesile edilerek işçi, köylü ve genellikle bütün emekçi kitleleri ağır takibata uğratıldı. Aydınlik ile Orak-Çekiç gazeteleri kapatıldı. Türk işçi liderleri, türlü işçi birlikleri ve bu gazeteyi çıkaran yayınevleri sorumluları İstiklâl mahkemelerinde 10-15 sene hapis cezalarına mahkûm oldular.

Tarihin tekerrürü! Tıpkı bunun gibi devrimin sonunda halk kitlelerinin sırtından iktidara gelmiş olan Jön Türkler de aynı şeyi yapmışlardı vaktiyle. Fakat ne oldu, Jön Türkler eninde sonunda Alınan emperyalizminin itaatkâr aleti haline geldiler» (59-60).

«İşçi hareketini ezmek için Kemalist hükûmet her araca başvuruyor, her şeyi mübah görüyor. İşçi örgütlerinin ilerici üyelerini polis gece yarısından sonra, Şafak vakti evinden alıp karakola götürüyor, birkaç gün tutuklu tutuyor. Sebep? hiç. Filan tarihte, falan günde kravatının rengi ne imiş. Kasketlerinde nasıl işaretler varmış, ne konuşmuşlar acaba?». AP de harfi harfine aynı politikayı uygulamadı mı? Kırmızı ışık altında gitar çalan gencin, tutuklanmasıyla yukardaki olaylar arasında ne fark var? Faşist Erim hükûmeti de aynı yolu harfi harfine izlemiyor mu? Grevleri yasaklayıp, dergileri kapatmıyor mu?

Kemalist hükûmetin işçi sınıfının hareketine karşı gösterdiği gaddarlıklardan bir örnek: 1927 Ağustos ayında Fransızlara ait Adana - Nusaybin demiryolunda çalışan işçiler greve gitmişlerdi. Sebep de gayet basitti. Bayram arifesinde kendilerine istedikleri avans ödenmemişti. Bundan önce de işçi temsilcileri basit ve mütevazı 31 dilek tesbit etmiş-

ler ve bunların yerine getirilmesini istemişlerdi. Kapitalistler bir türlü cevap vermediler ve aradan birbuçuk ay geçtikten sonra da dilekçeyi reddettiler. Bunun üzerine başlayan grev 20 gün sürdü ve greve 850 işçi katıldı. İki gün tren işlemedi».

«Nihayet üçüncü gün kumpanya (Fransız kapitalistler şirketi) grev kırıncılara yardım için bir tren yolladı. O zaman birkaç yüz işçi karıları ve çocukları ile hat boyunca ray üzerine yattılar ve tren yolunu kapattılar. Buna karşı Kemalist hükûmet yetkilileri askerî birlik göndererek aralarında çoluk çocuk ve kadın bulunan silâhsız işçilere ateş açtırdı. Raylar al kana boyandı. 22 elebaşı tutuklandı.»

Grev yabancı kapitalistler tarafından ezildi. Ve bu işe «demokratik» olan Kemalist hükûmet de iştirak etti. Kapitalistlerin sınıf kardeşliği, millî düşmanlıklardan ağır bastı». Şnurof şöyle devam ediyor: «Bu örnek tek değildir. 1926 yılında Seyrüsefayın şirketinde çalışan işçilerin grevi de aynı şekilde bastırıldı. Hükûmet grevi bastırmak için deniz askerlerini grev kırıcı olarak gönderdi» (63-64).

Yine en basit sebeplerle, yüzlerce işçi işinden atıldı ve Kemalist hükûmet, patronlara bizzat destek oldu. Birçok olayda hükûmet bizzat patron durumundaydı. Şnurof'un kitabı bu konuda örneklerle doludur. Şimdi bu örnekleri aktarmayı gereksiz buluyoruz.

Köylülerin durumuna göz atalım. Gene tanıgımız Şnurof'tur.

«Soyulup evi barkı yıkılan birçok köylü, ırgat olmakla kalmıyor, iş aramak için şehirlere göç ediyor. Köyde köylüyü tefeci, büyük toprak sahibi, ağalar, toptancılar, tüccarlar insafsızca soyuyor. Türkiye'nin ekserî köy aileleri yoksuludur. İşletmecileri fakirdir. Ne yeterli toprağı, ne aracı, makinası, ne de hayvanı vardır. Fakir köylü zenginlerden, yani büyük toprak sahipleriyle ağalardan toprağı icara, aleti borca alır. Karşılığında mal sahibinin tarlasında hem bedava ırgatlık yapar, hem de mahsulün yarısını veya üçte birini verir. Araç almaya, geçinmeye parası yetmediği için, köylü parayı tefecilerden alıp, fahiş faizle öder. Yoksul köylünün ürünü pazara indirmek için atı, arabası olmadığından ister istemez ürünü yok pahasına toptancıya vermek zorundadır. Bu toptancı, çoğu defa, toprağı icara aldığı toprak sahibi, ağa veya tefecidir. Bu yüzden, köylünün ufacık işletmesine türlü borç, faiz vergisi biniyor ve er geç bu yükün altında yıkılıyor. Fakir köylü kitleleri ya köylerde ırgat olarak çalışmaya, ya da şehirlere gidip kendilerine iş aramaya zorlanıyor» (35).

«Köylerdeki sömürü geliştiğinde, köylerde emekçi köylünün sırtından geçinen köy burjuvazisi, yani ağalar, tefeciler ve bezirgân sınıfı (abç) [Not : Bunların hepsine köy burjuvazisi demek yanlıştır] geliyor. Köylülerin ekserisi ya sefaletin kapısına dayanmış bir haldedir, ya da ırgat olarak zengin ağaların emrinde çalışıyor ve onlar da proleterya saflarını dolduruyor» (76).

Kemalist diktatörlük köylerde, köylülere karşı, ağaların, büyük toprak sahiplerinin, tefeci ve bezirgânların, toptancıların yanında yer alıyor, devlet kuvvetleri bunların hizmetinde köylüleri insafsızca eziyordu. Kemalist diktatörlük zanaatçı ve memurların alt kesimlerini de ezmektedir. Kayıtçıların, gümrük memurlarının, telgrafçıların vs. grev ve direnişleri şiddetle bastırılmaktadır. Sözü Şnurof'a bırakalım: «Memurların hareketi ağır şartlara bağlıdır, çünkü onlar için hükûmet doğrudan doğruya üç-

retle müstahdem çalıştıran bir kapitalisttir. Hattâ daha iyi ücret ve daha elverişli iş şartları uğruna yapılan her mücadele, Kemalistler tarafından hemen hükümete karşı hareket, politik bir suç olarak vasıflandırılıyor. Diğer taraftan Kemalistler, bütün güçleriyle güvenilir ve hükümete sadı kbir devlet örgütünü kurmaya gayret ediyorlar».

«Kemalistler başka görüş açısı olan kimseleri işten koğuyor» (67).

1925 yılında birkaç şehirin telgraf (telsiz) memurlarının maaşlarına zam yapılması için giriştikleri grev de bastırıldı. «Hükümet bu işin arkasında yine komünistlerin bulunduğunu ileri sürerek grevcileri tutukladı. Adana'da emir yerine getirildi ve birçok grevci telgrafçı Ankara'ya İstiklâl Mahkemesine sevk edildi. Suçları, hükümet aleyhine bir komplo imiş» (69).

7 — KEMALİST DİKTATÖRLÜK, AZINLIK MİLLİYETLERİ VE ÖZELLİKLERİ KÜRT MİLELETİNİ AMANSIZ MİLLÎ BASKI POLİTİKASIYLA EZDİ, KİTLE KATLİÂMLARINA GİRİŞTİ, TÜRK ŞÖVENİZMİNİ BÜTÜN GÜCÜYLE KÖRÜKLEDİ :

Kemalist diktatörlük, azınlık milliyetlerin, özellikle Kürt milletinin bütün haklarını gaspetti. Onları zorla Türkleştirmeye girişti. Dillerini yasakladı. Zaman zaman başgösteren Kürt millî hareketini bazı Kürt feodal-larıyla de el ele vererek insafsızca ezdi, peşinden kitle katliâmlarına girişti, kadın erkek, çoluk çocuk, genç ihtiyar, binlerce insanı katletti. «Askerî yasak bölge» ilânlarıyla, «örfi idare» zorbalıklarıyla Kürt halkı için, hayatı çekilmez hale getirdi. Sadece Dersim ayaklanmasından sonra katledilen Kürt köylülerinin sayısı 60.000'in üstündedir. Lozan'da Kürt ulusunun kendi kaderini tâyin hakkı alçakça çiğnendi. Kemalistlerle emperyalistler, Kürt ulusunun kendi istek ve eğilimini hiçe sayarak, pazarlıkla, Kürdistan bölgesini çeşitli devletler arasında böldüler. Azınlık milliyetlere ve özellikle Kürtlere son derece aşağılayıcı muamele yapıyordu, onlara her türlü hakaret mübah görülüyordu.

Kemalist diktatörlük, Türk şövenizmini körüklemeye girişti. Tarihi yeni baştan kaleme alarak, bütün milletlerin Türklerden türediği şeklindeki ırkçı ve faşist teoriyi piyasaya sürdü. Diğer azınlık milliyetlerin tarihini, kitaplardan tamamen sildi. Bütün dillerin Türkçeden doğduğu şeklindeki Güneş Dil Teorisi safsatasını yaydı. «Bir Türk dünyaya bedeldir», «Ne mutlu Türküm diyene» cinsinden şövenist sloganları ülkenin her köşesine, okullara, dairelere her yere soktu. Böylece çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasına millî düşmanlık ve kin tohumları saçtı; işçilerin ve emekçilerin birliğini ve dayanışmasını baltaladı. Türk işçi ve emekçilerini kendi şövenist politikasına alet etmek istedi.

Kemalist diktatörlüğün, millî meselede izlediği çizgi tam anlamıyla Türk şövenizmidir ve bilindiği gibi, faşist diktatörlüklerin bir özelliği de, hâkim ulus şövenizmini körüklemek, millî düşmanlıklar yaratarak ve kıskırtarak, emekçi halk kitlelerini bölmek, birbirine düşürmektir.

8 — KEMALİSTLER, DEVLET TEKELLERİ KURARAK, REKABETİ GENİŞ ÖLÇÜDE ORTADAN KALDIRARAK, HALK KİTLELERİNİ İNSAFSIZCA SÖMÜRDÜLER. TEKELLER SAYESİNDE HÜKÜMETİN KENDİSİ DE BİR MÜTEŞEBBİS OLUP ÇIKTI. MÜTEŞEBBİSLİKLE HÜKÜMET ÜYELİĞİNİ BİRLEŞTİREN TEKELLER, BURJUVAZİYE BÜROKRATİK BİR NİTELİK KAZANDIRDI :

Devlet gücünü tamamen eline geçiren, Kemalistler, bu gücü, alabil-
diğine zenginleşmek, palazlanmak için kullandılar. «Hükümet bir sürü
ticaret tekeli kurarak satılan maddelerin vasıtalı vergilerini durmadan
artırmaktadır. Tanınmış bir gazeteci, [Tekel kelimesi, Türk halkı için ka-
nunlaşmış soygun anlamına geliyor] demektedir. Almanya'da çıkan
Bergwerge-zeitung 25 Eylül 1927 tarihli sayısında, tekellilik politikasının
nasıl bir soygun olduğunu ve vergilerin korkunç hacmini gösteren ra-
kamlar yayınlamıştır. Buna göre gazyagının İstanbul'da teslimi fiatı 4,5
kuruştur (litresi), satış fiatı ise 16,5 kuruştur, yani fiat dört misli artı-
yor. Benzin fiatı 7 kuruştan (alış fiatı) 11,5 kuruş imtiyazlı satış fiatına
çıkıyor (fabrika, atölye, vs... için). Şekerin fiatı yarı yarıya artıyor. Bu
vasıtalı vergiler, tekellerle birlikte 1927-1928 senelerinde devlet gelirinin
beşte üçünü teşkil ediyor. Tüccar ve kapitalistler bu vergilerden mağdur
olmuyor. Çünkü bu vergiler satış fiatının artırılmasıyla, tüketiciden tah-
sil ediliyor. Bu vergilerin tüm ağırlığını, emekçiler taşıyor. Çünkü yoksul
insanların gelirinin en büyük kısmı yiyecek ve diğer derecede gerekli
maddelere harcanıyor» (Şnurof, S. 32).

«Kemalist hükümet fabrika ve tesis sahiplerini korur, çünkü Kema-
list olan ticaret burjuvazisi, sermayesini henüz yerleşen sanayi kollarına
yatırır.. Birçok teşebbüsler ve ticarî müesseseler, hükümet bankaların-
dan aldıkları kredilerle kurulmuştur. Birçok tesisin sermayesi yalnız kıs-
men özel sermaye sayılabilir. Bu sermayenin büyük kısmı, özel şahıslar
elinde fazla sermaye bulunmadığından, hükümet tarafından ödenir.

Kemalist hükümet de bir sürü tekeller kurdu: Tütün işletme ve ih-
raç etme tekeli, şeker, gazyagı, kibrit, tuz, barut, iskambil kâğıdı, liman
işleri vs....

Bu tekeller sayesinde hükümetin kendisi de müteşebbis bir tüccar
haline geldi. Demiryolları ya devlet hazinesinden, ya da yabancı kapita-
listler tarafından yapılıyor; bu yabancı kapitalistleri hükümet rahat ça-
lışma şartlarını hazırlamak zorundadır. Yabancı yatırımlarla çalışan şir-
ketlerde de, durum başka değildir» (49). Demek ki, söz konusu olan şey,
«devlet eliyle millî burjuvazi yaratmak» değildir. Söz konusu olan, bütün
devlet inkânlarının, Kemalist burjuvazinin zenginleşmesine ve palazlan-
masına tahsis etmektir. Devlet tekelleri de bu amaca hizmet ediyordu. Ke-
malist burjuvalar, devlet tekelleri yaratarak ve bunları kendi hizmetine
koşarak, bu alanda rekabeti geniş ölçüde ortadan kaldırıyor, böylece işçi
ve köylüleri yüksek tekel kârlarıyla daha da insafsızca sömürüyordu...
Öte yanda tekelci devlet kapitalizmi, Şnurof'un da işaret ettiği gibi, mü-
teşebbislikle, hükümet üyeliğini birleştirerek burjuvaziye bürokratik bir
karakter kazandırıyor, yani bürokrat burjuvaziye doğuruyordu. 1929-1930
dünya kapitalizminin buhranı, Türkiye'de de kendini gösterince, CHP
devletçiliğe daha da sıkı sarılmış, buhrandan kurtulmak için, «devletçi-
liği» bir zırh gibi kullanmak istemiştir. CHP'nin devletçiliğinin esası
budur.

9 — KOMPRADOR BÜYÜK BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALA- RININ İKİ SİYASÎ KAMPI ARASINDA «DEVLETÇİLİK» — «HÜR TE- ŞEBBÜŞÇÜLÜK», «TEK PARTİ» — «ÇOK PARTİ» ÜZERİNE YÜRÜTÜ- LEN MÜCADELENİN ÖZÜ NEDİR?

İktidarı elinde tutan birinci kampın, devlet cihazına tamamen hâkim
olduğunu, devlet tekelleri yaratarak, bu tekelleri kendi hizmetine koşa-

rak ve böylece, rekabeti büyük ölçüde ortadan kaldırıp rakiplerini eze- rek, gittikçe büyüdüğünü ve zenginleştiğini gördük.

Hâkim sınıfların ikinci kampta yer alan kesimi ise, devlet cihazı için- de zayıf olduğundan, onu dilediği gibi kullanamadığından, hattâ devlet ci- hazına kuvvetle hâkim olan birinci kamp tarafından, bir yandan devlet cihazını kendi amaçları için kullanmak uğruna mücadele ederken, öte yandan, iktisadî alanda «hür teşebbüs'ün» «devletçilik» aleyhtarlığının bayraktarlığını yapmıştır.

İktisadî alanda «devletçilik», «hür teşebbüçülük» şeklinde kendini gösteren mücadele, siyasî alanda da buna benzer bir şekilde yürütül- müştür.

Birinci kamp, devlet cihazına ve onun temel dayanağı olan orduya kesin olarak hâkimdir. Bu nedenle, birinci kamp ötedenberi hâkimiyetini orduya dayanarak, ordu vasıtasıyla sürdürmüştür. Kemalist diktatörlük gerçekte askerî bir diktatörlüktür. İkinci kamp ise, bir yandan devlet kuvvetlerini ve orduyu kendi hizmetine koşmaya çalışırken, öte yandan, esas kuvvetini taşradaki toprak ağalarından, tefeci bezirgânlardan ve din adamlarından aldığı için ve bunlar vasıtasıyla geniş köylü kitlelerine hük- mettiği için «çok partililik» ten ve «seçim» lerden yana olmuştur. Elbette bunların istediği «çok parti» nin içinde proleteryanın partisi dahil de- ğildi. Bunların istediği «seçim», gerici ittifaklar arasında halkı tercih yap- mak zorunda bırakmaktan başka bir şey değildi. Bu iki kamp arasındaki, iktisadî alanda «devletçilik», «hür teşebbüçülük» şeklinde kendini gös- teren mücadele, siyasî alanda da, bu şekilde yansıyor. Aynı mücade- lenin bir benzerini bugün de görmekteyiz. DP ve daha sonra AP daha çok sivil gerici kuvvetleri hareketle getirerek, onları kullanarak zorbalığını yürütmüştür ve yürütmektedir. Demirel 200 bin halkın silâhlanmasından söz ederken, gerçekte taşradaki ağaların, tefecilerin ve din adamlarının beslediği gerici örgütleri, imam hatip okullarında, kuran kurslarında vs... yetiştirilen faşist kuvvetleri ve benzerlerini kastediyordu. CHP'ye hâkim olan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliği ise, sürekli ola- rak, orduyu AP'ye karşı tehdit unsuru olarak kullanıyordu. Burada şu noktayı da belirtelim ki, AP'nin son yıllarda ordu içindeki hâkimiyeti hayli artmıştır. Fakat yine de AP, bir yandan askeriye dayanan sıkıyö- netimin devamını isterken, öte yandan seçinlere dönülmesinden yana- dır. Bunu o, tek başına iktidara hâkim olmak amacıyla istemektedir, anti- faşist olduğu için değil ve bu olayın kökleri belirttiğimiz gibi çok eski- leredir.

Şu noktayı iyice aklımızda tutmalıyız ki, hâkim sınıfların hiçbir ka- nadı, ezeli ve ebedî olarak «devletçi» veya «hür teşebbüşçü», «tek partici» veya «çok partici» değildir. Hangisi işine gelirse onu savunur. Devlet ci- hazına kesinlikle hâkim olup, onu kendi amaçları için dilediği gibi kulla- nabilen kanat, bu durumu devam ettirebildiği sürece «devletçi» dir; bu durumdan zarar gören, ezilen kanat ise, «özel teşebbüşçü» dür. Orduya kesinlikle hâkim olan gerici kanat, bu durumu devam ettirebildiği süre- ce, göstermelik, demokratik şekillerle kamufle edilmiş, bir askerî dikta- törlükten yanadır; gücünü daha ziyade sivil faşist güçlerden alan kanat ise, tabii olarak buna karşı çıkar; kendi iktidarını garantiye alacak yolla- rın savunuculuğunu yapar. Mesele budur. Türkiye'de hâkim sınıflar ara- sında ötedenberi sürüp gelen mücadelenin de özü budur. CHP'nin devlet-

Bir yandan hâkim sınıfların iki kampı arasındaki mücadele, öte yandan halk sınıflarıyla bunların tamamı arasındaki mücadele devam ederek, İkinci Dünya Savaşı yıllarına gelindi. Bu arada CHP'ye ve iktidara hâkim olan gerici klik, önce İngiliz-Fransız emperyalistleriyle, 1935'lerden itibaren de değişen dünya şartlarının zorlamasıyla Alman emperyalistleriyle işbirliğine girişti. Daha sonra, İkinci Dünya Savaşının başlarında olan şudur: Faşist Alman emperyalistleri, Türkiye'ye tamamen hâkim olmuşlardır. CHP'ye hâkim olan klik, tamamiyle ve kesinlikle Alman emperyalistlerinin elinde oyuncak haline, onların uysal bir kölesi haline gelmiştir. Bu klik, Hitlerci faşist zorbalık ve hükümet etme metodlarını Türkiye'de de uygulamaya girişmiştir. Bu klik, dünya çapındaki kamplaşmada Alman faşizminin safında yer almıştır. Açıkça onun safında savaşa girmediyse, buna sebep, dünya çapındaki güçler dengesinin buna müsait olmaması, Sovyetler Birliğindeki iktidarın baskısı, savaşın Alman emperyalizminin aleyhine dönmesi vs... dır. Eğer şartları elverişli görseydi, bu klik, aynen İttihat ve Terakkîci selefleri gibi, Almanların safında savaşa girmekte bir an bile tereddüt etmezdi. Dünya güçler dengesi, onun bu isteğini kursağında bıraktı!. Saraçoğlu Hükümetinin kurulması, sadece bir gelişmenin, Alman işbirlikçiliği yolunda 1935'lerdenberi atılan adımların tabîi ve kaçınılmaz sonucudur. Yani bu gelişme, kesin bir Alman işbirlikçisi iktidarın gerçekleşmesiyle, doruğuna ulaşmıştır. Şefik Hüsnü de doğru olarak, Saraçoğlu Hükümetinin, «Türk burjuvazisinin çoğu Alman sermayesiyle karışmış en mütereddi vurguncu tabakalarının ve büyük toprak sahiplerinin menfaatlerini korumak prensibine elan bugün dört elle sarılmış» olduğunu ve bu prensibi «ilk günlerdenberi mihenk edindiği» ni söylüyor. Yine Şefik Hüsnü «bir taraftan Halk Partisinin idare edici kadrosu başta Saraçoğlu ve arkadaşları olmak üzere şüphe götürmzce bir tarzda Sovyetlere aleyhtar ve Londra'nın Sovyetler Birliği ile, dostluk ve işbirliği siyasetine açıktan açığa hasımdır. Bundan ötürü iki büyük Anglo-Sakson demokrasi de Türk hükümetinin ömrünü bir gün bile uzatmaya yardım etmek şöyle dursun, idare mekanizmasının demokratlaştırılması hususunda nüfuzlarını kullanmak suretiyle, içerdeki demokratlar cephesini desteklemek zorundadırlar» derken, bu «demokratlaştırma»nın mahiyetini yanlış değerlendirmekle birlikte, doğru bir teşhis yapıyor.

Burada Şafak revizyonizminin bir türlü kavrayamadığı, çok önemli bir noktaya geldik. Daha sonra DP'yi meydana getirecek olanlar, CHP içindeki bu Almancı hâkim klik değil, tersine bu hâkim kliğe karşı ötedenberi, Terakkîperver Fırka ve Serbest Fırka dönemlerindenberi mücadele edenlerdir. Bunların ötedenberi savundukları «çok parti» ve «serbest seçim» sloganları, yeni tarihi şartlarda, CHP'nin faşist Alman emperyalistlerinin kesin işbirlikçisi haline gelerek, daha da faşist bir hüviyet kazandığı şartlarda, kötülerin yisi haline gelmiştir. Bu talepler, yani «çok parti» ve «serbest seçim» vs..., aynı yıllarda reformcu orta burjuvazinin de talepleridir. Bir orta burjuva hareketi olmaktan ileriye gidemeyen TKP de aynı yıllarda, buna benzer şeyler istemektedir. Yeni tarihî şartlarda, tarihimizde yeni bir olay ortaya çıkmıştır. Ötedenberi hâkim sınıflar arasındaki kamplaşmada CHP'ye ve iktidara hâkim olan kliğin tarafında yer alan reformcu orta burjuvazi, yeni şartlarda geniş ölçüde ikinci kampa geçmiştir. Böylece TKP'den başlayarak DP ve MP'ye kadar uzanan bir cephe meydana gelmiştir. Şefik Hüsnü'nün «İçerdeki Demokratlar Cephesi» dediği şey budur. Bu yıllarda TKP üyeleriyle bazı DP'lilerin (veya

sonradan DP'li olacak kimselerin) ve MP'sinin ilk başkanı olan Fevzi Çakmak'ın aynı örgütler içinde olmalarının ve olabilmelerinin sebebi de budur.

Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder; ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan, kendi hesabına azamî derecede fayda sağlamak için, bunların birbirine göre durumunu iyi tesbit eder, en gerici olanı tecrit eder ve ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık dizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz. Bilir ki, hâkim sınıflar arasındaki bu boğuşma, her an halka karşı bir birleşmeye dönüşebileceği gibi, bugün en gerici olan kliğin yerini, yarın diğeri de alabilir. Bu gericiler arasında durmadan değişen kuvvetler dengesine, iktidara hangi kliğin hâkim olduğuna, iktisadî ve siyasi buhranın mevcut olup olmamasına ve benzeri şartlara bağlıdır.

İkinci Dünya Savaşının başlarında, DP iktidarının ilk dönemlerine kadar devam eden evrede olanlar kısaca şudur: CHP'nin her bakımdan faşist Alınan emperyalistleriyle işbirliğine ve koyu bir faşizme kayması, CHP karşısında saf tutan gerici kliğin, nispeten daha ileri bir rol oynar hale gelmesi, orta burjuvazinin birinci kamptan koparak ikinci kampa katılması, Çin'de, Kuomintang'ın Japon emperyalizmine ve Japon işbirlikçilerine karşı oynadığı rolün bir benzerini, o yıllarda Türkiye'de de, DP ve diğer muhalif hâkim sınıf partileri (bu partiler yokken de, bunları oluşturacak çevreler mevcuttu), Alman faşizmine ve CHP'ye karşı oynamışlardır. Bir benzerini diyoruz, çünkü, şartlar iki ülkede farklı farklı idi.

Ülke içindeki bu kuvvet mevzilenmesi, dünya çapındaki mevzilenmeyle de birbirini tamamladı. İngiliz-Fransız-Amerikan emperyalistleri Alman ve Japon Faşist emperyalistlerine karşı, Sovyetler Birliği ile ittifak kurma kzorunda kalmışlardı. Türkiye'de iktidar Alman emperyalizminin uşaklarının elinde olduğu için Türkiye'deki muhalefet cephesiyle, İngiliz-Fransız-Amerikan emperyalistleri ve Sovyetler Birliği arasında da tabii bir ittifak doğdu. Bu ittifak elbette çelişmeli bir ittifaktı. ABD ve İngiliz emperyalistleri Türkiye'de, ittifakın diğer güçlerine karşı, kendilerine en yakın buldukları büyük komprador burjuvası ve toprak ağalarını destekleyeceklerdi. Çin'de ÇKP'ye karşı Kuomintang'ı destekledikleri gibi... İkinci Dünya Savaşı yıllarında ve savaştan sonra dünya çapında ABD emperyalizmi nasıl «demokrasi» havariliğine çıktıysa, Türkiye'de de DP ve onun kadrosu «demokrasi» havariliğine çıktı. CHP'nin faşist uygulamalarına karşı bayrak açtı, orta burjuvaziye ve bir kısım halk tabakalarını çevresinde toplamayı başardı. Bunda TKP'nin yanlış politikasının da büyük bir payı vardır. TKP daha önce nasıl iktidar partisinin kuyruğuna takılmışsa, bu kez de büyük muhalif partinin (DP'nin) kuyruğuna takıldı. Bağımsız bir halk hareketi yaratamadı! O yıllarda DP'nin orta burjuvaziye ve bir kısım halk tabakalarını çevresinde toplayabilmesinde, bunun rolü oldu. Halkın, Alman faşizminin kuklası CHP iktidarına kızgınlığı DP'nin barajına akitildi. Böylece 1950'de komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının Alman faşizmine bağlı kliği iktidardan inerken, Amerikan emperyalizmiyle işbirliğine giren bir başka kliği iktidarı ele geçirdi. Bunda Alman emperyalizminin savaşta yenilmesinin ve ABD emperyalizminin savaşın galipleri arasında bulunmasının çok önemli rolü vardır.

1950'de DP'nin başa geçmesi, ne devrimdir, ne de karşı-devrimdir. Hâkim sınıfların ötedenberi deva medip gelen iki siyasî kligi arasında bir iktidar değişikliğidir. Öte yandan bu değişiklik, Alman emperyalizmine bağımlı, tek partili askerî faşist diktatörlüğün yerine, daha çok sivil gerici kuvvetlerden destek alan, Amerikan emperyalizmine bağımlı «çok partili» diktatörlüğü getirmiştir. İkinci Dünya Savaşı yıllarında iyice palazlanan vurguncu tüccarların, müteahhitlerin, yüksek tarım fiatları politikasıyla güçlenen toprak ağalarının ve büyük toprak sahiplerinin hepsinin, elcle vererek DP'de yer aldıkları kesinlikle yanlıştır. Bunların bir kısmı DP'yi desteklemiş olsa bile, esas itibariyle bunlar CHP'de yer almışlardır. O dönemde vurgunculukla palazlananların bir çoğunun bugün taşrada CHP «göbekçileri» nin en fanatik dayanakları olduğuna şahsen şahit oluyoruz. Eğer öyle olmasaydı, bugün CHP'den nasıl olup da bir MGP doğduğunu, MGP'nin ayrılmasına rağmen, nasıl olup da hâlâ CHP'de «ortanın göbekçisi» denilen bir komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilcilerinin mevcut olduğunu açıklayamazdık. DP iktidarı ele geçirdikten sonra daha bir süre, reformcu orta burjuvazi, onun safında kalmıştır. Nadir Nadi, DP'nin seçim propagandalarına katılan demokrat aydınlardan biridir ve daha ona benzer birçok aydın o yıllarda DP sempatanıdır. Reformcu orta burjuvaznin görüşlerini yansıtan yayınlarda, DP'nin ilk başlarda «iyi» olduğu, fakat sonradan bozulduğu iddialarına sık sık rastlanır. Daha sonra, DP Amerikan emperyalizminin dümen suyunda, halka ve aydınlara karşı CHP'den daha aşağı kalmayan azgın bir saldırıya girişince, Türkiye'yi ABD emperyalizmine peşkeş çekince, NATO gibi ABD emperyalizminin saldırgan aleti olan örgütlere Türkiye'yi sokunca, Kore'de halkımızı haksız ve gerici bir savaşta kırdırınca, millî bir karakter taşıyan orta burjuvazi ve demokrat aydınlara, DP'den soğumaya ve uzaklaşmaya, CHP'ye doğru dümen kırmaya başlamıştır. Bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin yokluğu yüzünden orta burjuva ve onunla birlikte emeçi halkımız, büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iki kligi arasında savrulmuş durmuştur. Türkiye'nin tarihî gerçeği budur, zaman zaman orta burjuvazi bağımsız bir siyasî hareket olarak kendini göstermişse de, önemli bir varlık olamamıştır. 1946'da kurulan Esat Adil'in Türkiye «Sosyalist» Partisi ve benzeri partiler, sosyalizm maskeli reformcu burjuva partileridir. TSEKP de reformcu orta burjuva partilerinin değişik bir tonunu yansıtır. 1954'te çıkıp sönen Vatan Partisi de öyledir. Komünist hareket, TKP içinde, burjuva reformizminin dalgaları arasında eritilmiş ve boğulmuştur. Küçük burjuva muhalefeti de, orta burjuva reformizminin kendine akmıştır. Orta burjuva reformizmi ise, kendini her an gayet ucuza komprador büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına satmaya hazırdır. Bunların siyasî sözcülüğünü yaptığı sınıfın mensupları zaten, ellerine bir imkân geçer geçmez, bu imkânı büyük burjuva saflarına katılmak için kullanmaktadır ve bir kısmı da zamanla büyük burjuva saflarına katılmaktadır. Böyle bir sınıfın temsilcileri de elbette kararsız ve uzlaştırmacı olacaktır.

Burada bir noktayı daha belirtelim:

Komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları elbette sadece, değişmez ve dondurulmuş iki siyasî kamptan ibaret değildir. Bir defa, bu kampların birinden diğerine geçiş daima mümkündür ve öyle de olmaktadır. Öte yandan, her kamp kendi içinde de mütecanis değildir. Gerici bir yığın çelişkilerle paramparça olmuştur ve bu parçaların herbiri

diğerinin gözünü oymaya hazırdır. Fakat, nispeten birbirine yakın menfaati olanlar, daha derin menfaat çelişkileriyle ayrıldıkları parçalar karşısında birleşmektedirler. İşte gerici siyasî kamplar böyle teşekkül etmektedir. Biz Türkiye’de iki gerici siyasî kampın varlığından bahsederken bu noktayı da akıldan çıkarmıyoruz.

Ö Z E T L E Y E L İ M :

1) Türkiye’de Kurtuluş Savaşının sonundan itibaren komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları iktidara hâkimdir. Fakat komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları iki büyük siyasî kliğe ayrılmıştır. İktidara ve devlet mekanizmasına hâkim olan klik, önce İngiliz-Fransız emperyalizminin, 1935’lerden itibaren de Alman emperyalizminin işbirlikçiliğini yapmıştır. İkinci Dünya Savaşı öncesine kadar, genel olarak orta burjuvazi de bu kliğin peşinde hareket katılmıştır.

2) İkinci Emperyalist Dünya Savaşı yıllarında Alman işbirlikçisi hâkim klik koyu bir faşizm uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girişmiştir. Bu klik içerde işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere, dışarda da SSCB’ne ve İngiliz-Fransız-Amerikan blokuna karşı Alman faşizminin safında yer almıştır. Fakat dünyadaki güçler dengesi ve SSCB’nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin safında savaşa katılmasına engel olmuştur.

3) Öte yandan, daha sonra DP ve MP içinde örgütlenen, büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının muhalif kliği, bunun peşinde de, o zamana kadar CHP saflarında talî bir unsur olarak yer alan reformcu orta burjuvazi ve diğer demokratik unsurlar yer almıştır. TKP de bu kliğin kuyruğuna takılmıştır. Bunlar dünya çapında İngiliz-Fransız-Amerikan blokuyla ve SSCB ile ittifak kurmuşlardır. İkinci Dünya Savaşı Alman faşistlerinin ve müttefiklerinin yenilgisiyle bitince, Türkiye çapında bu blok güçlenmiştir. Fakat savaş sona erer ermez, ABD emperyalizminin desteğiyle CHP’nin Almancı faşist diktatörlüğüne halkın ve demokratik unsurların duyduğu nefret ustalıkla kullanılarak 1950’de DP iktidara getirilmiştir.

4) Böylece Alman emperyalizminin uşağı olan büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının yerini, ABD emperyalizminin uşağı olan büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı almıştır. Söz konusu olan şey, «savaş sırasında vurgunculukla palazlanan büyük burjuvazi’nin «uluslararası sermayenin kanatları arasına iyice girmesi» değil, Alman emperyalizminin «kanatları’nın yerini, ABD emperyalistlerinin «kanatları’nın alması, Alman uşağı gericilerin yerini de ABD uşağı gericilerin almasıdır.

5) Proleteryanın ve küçük burjuvazinin muhalefetini kendi bendinde boğan kararsız orta burjuvazi, bu muhalefetli bir müddet DP’nin kuyruğuna taktıktan sonra, DP’nin faşizm uygulamaları karşısında, tekrar muhalefetteki CHP katarına katılmıştır. Proleterya önderliğinde bağımsız ve güçlü bir hal khareketinin yaratılmamış olması, işçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefetinin, büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliklerinin bazen birini, bazen diğerini iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır.

6) Muhalefetteyken «demokrasi» havarisi kesilen büyük komprador burjuvazi ve toprak ağası klikleri, iktidara geçtikleri zaman, en azılı halk düşmanı kesilimlerdir.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında ve savaş sonrasında ülkemizin gerekleri kısaca bunlardır.

1940'ların faşist Hitlerci CHP'si, 1950'lerin ortasından itibaren «demokrasi» havariliğine kalkmış, «hak», «adalet», «hürriyet» diye bağırma-ya başlamıştır. Öte yandan Amerikancı DP iktidarının ezdiği ve sefaletle sürüklediği kitleler, her türlü demokratik hakları zorla gaspedilen demokrat aydınlar ve orta burjuvazi yavaş yavaş DP iktidarının karşısında yer almaya başlamışlar ve bunlar arasında hoşnutsuzluk artmıştır. Kitleler devrimci bir önderlikten yoksun oldukları için, onların DP iktidarına karşı muhalefeti, yer yer parlayıp sönen istikrarsız ve kendiliğinden gelme bir muhalefet olmaktan ileri gidememiştir. Hattâ kitlelerde, her başa geçenin kendilerine düşman olması, kendilerini ezip soyması yüzünden, bir umutsuzluk ve hiç kimseye güvenmeme eğilimi bile belirtmiştir. İşçilerin ve köylülerin kabaran isyancı öfkelerini, aynı potada birleştirip muazzam bir güç haline getirerek seferber edecek, komünist bir önderlik yoktu. TKP çökertilmişti. TKP döküntülerinden H. Kıvılcımlı'nın 1954'te kurduğu Vatan Partisi, kitlelere sırtını dönmüş, Adnan Menderes köpeğini «İkinci Kuva-i Milliyciliğimizin önderi» olarak alkışlamakla meşguldür! Önderlikten yoksun kitlelerin kendiliklerinden devrim yapmaları elbette beklenemezdi. Onlar sadece dışlerini sıkıp, öfkelerini içlerine biriktirdiler ve zaman zaman da taşıdılar.

Orta burjuvaziye gelince: Bunların istedikleri, sınıf nitelikleri icabı «yazma hürriyeti» konuşma hürriyeti» gibi, çok sınırlı bir takım demokratik taleplerin ötesine geçmiyordu. Bütün sınırlılığına ve miyopluğuna rağmen, elbette bu talepler de ilericiydi. Öte yandan, aynı şeyleri, kendisi için, muhalefetteki büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliği de istiyordu. Türkiye'deki orta burjuvazi ve bu sınıfa dahil edilebilecek demokrat aydınlat oldukça güçlüdür. Fakat her yerde olduğu gibi oldukça da miyop, uzlaşıcı ve kararsızdır. Barışa yatkındır. Fakat bu gücü arkasına takan büyük burjuva ve toprak ağaları kliği hasmını altedecek önemli bir koza sahip demektir. Yukardaki şartlar büyük komprador burjuvazinin muhalefetteki kliği CHP ile orta burjuvazinin geniş kesimleri arasında, «kısmî burjuva demokratik haklar» talebi etrafında bir ittifakın doğmasına yol açtı. CHP muhalefetin önderliğini ele aldı ve orta burjuvazinin ve gençliğin heyecanlı atılımını, kendi iktidarı yönünde ustalıkla kanallı etti. 27 Mayıs darbesiyle iktidarı ele geçirdi. Darbenin öncüleri sadık İnönücülerdir. Halkımız «geldi İsmet, kesildi kısmet» diyerek, iktidara gelenin kim olduğunu doğru teşhis etti. Halkın kastettiği, İnönü'nün şahsında sembolleşen halk düşmanı gerici kliğin iktidarı ele geçirdiğidir. Hattâ darbeciler arasında Türkeş gibi, büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının daha da azgın gerici kliğini temsil eden, fanatik milliyetçi, Hitler taslağı faşistler de vardır. Sonradan İnönücü ekip bunları tasfiye etmiştir. Bu fanatik milliyetçi, faşist takım, ordunun, meclisi vs.... dağıtarak kesinlikle ve doğrudan doğruya iktidarı eline alması, «astığım astık, kestiğim kestik» bir faşist diktatörlük kurulması taraftarıydılar. Bizim M. Belli gibi revizyonistlerimiz için, bunların tasfiye edilmesi ve seçimlere dönülmesi «devrim»'in gerilemesidir. Büyük burjuvaznin ve toprak ağalarının akıllı (!) ve tecrübeli önderi ve kıdemli

halk düşmanı İnönü ve onun taraftarları bu yolu tutmak istemediler. Çünkü bu yol, onların muhtaç olduğu orta burjuvazinin desteğini bir çırpıda kaybetmek demek olacaktı. Çünkü böyle bir faşist diktatörlük, orta burjuvazinin uğrunda mücadele ettiği «kısmî burjuva demokratik hakları» da silip süpürmek zorundadır. Bu ise, kendilerini en kuvvetli dayanaklarından mahrum bırakırdı. Öte yandan orta burjuvazinin hızı henüz kesilmemişti; onun atılımını kendi iktidarları için ustalıkla kullananlar iktidarı ele geçirdikten sonra, bu hızı kesmek için, onu cepheden karşıladılar. O zaman kolları burkulabilir, bilekleri inciyebilir, kendileri sendeleyebilirdi. Bir tabiat kanununun ustalıkla politikaya uyguladılar, hareketin doğrultusuna kendilerini uydurarak, onu önce yavaşlattılar, sonra da durdurdular. Yani orta burjuvazinin sınırlı taleplerini de içeren bir anayasa hazırlayarak, bir yandan daha ileri bir atılımı boğup kendi iktidarlarını muhafaza ettiler. Öte yandan da orta burjuvazinin desteğini korudular: Hâkim sınıfların politik mücadelelerle iyice parçalandığı ve birbirleriyle silâhlı çatışmalara girdiği dönemler, onlar açısından korkulu dönemlerdir. İnisiyatifleri ve kontrolleri son derece zayıflar. Bu yüzden, böyle dönemlerin uzamasını istemezler. 27 Mayıs devrimine önderlik eden gerici kliğin de yaptığı budur.

Bir orta burjuva akımı olan TİP hareketi, işte böyle bir ortamda, orta burjuvazinin hızını henüz kaybetmediği bir ortamda doğdu. Sonradan kendisine «Sosyalizm» maskesi takacak olan bu akımın, Anayasa'nın sınırlarını biraz zorlayan reformist talepleri bile, kitlelerde, gençlik ve aydın saflarında büyük ilgi ve destek gördü. CHP, gençliğin ve aydınların desteğini kaybetmeye başladı. Bunun üzerine gerici klikler telâşa düştüler. Birbirlerini suçlamaya giriştiler. DP'nin yerini alan AP bütün bu belâların «başımıza» İnönü tarafından sarıldığını ileri sürerek saldırıya geçti. İnönü, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bu usta sözcüsü, kendi tabiriyle «sola duvar çekmek için», «CHP'nin ortanın solunda olduğunu ve kırk yıldır öyle olduğunu» ilân etti. İşte gerici kliklerin kendi aralarındaki mücadelenin, bazen uzlaşarak, bazen hırslanarak, ama şiddetli siyasî ve iktisadî buhranlarla gittikçe kızışarak sürüp gittiği böyle bir ortamda, fabrikalarda ve köylerde yeni, taze, canlı bir halk hareketi filizlenmeye başlıyordu.

Kahraman işçi sınıfımızın, fedakâr köylülerimizin ve yiğit gençliğin çığ gibi yükselen mücadelesi, hızla yayılan Marksist - Leninist eserler, Çin'de Başkan Mao'nun önderliğinde yürütülen Büyük Proleter Kültür Devriminin dünyayı sarsan etkileri, bütün bunlar, ülkemizin toprağında yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komünist hareketin fişkırmasına elverişli ortamı hazırlıyordu.

Yığınların mücadelesini, gerici kliklerin bazen birini, bazen diğerini iktidara getiren bir kaldıraç olmaktan kurtaracak olan, bu mücadeleyi muzaffer bir halk devrimine dönüştürecek olan, kitlelerin şiddetle ihtiyaç duyduğu komünist bir önderliktir.

ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN YANILDIĞI NOKTALAR:

1) Millî kurtuluş savaşımız, Şafak revizyonizminin sandığı gibi millî burjuvazinin önderliğinde değil, komprador büyük Türk burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin önderliğinde yürütülmüştür. Millî karakterdeki orta burjuvazi, kurtuluş savaşımızda önemli bir rol oynamıştır ama, önder olarak değil, komprador büyük Türk burjuvazisinin

ve toprak ağalarının yedek gücü olarak, kurtuluş savaşı içindeki etki ve nüfuzunu da savaştan sonra adım adım kaybetmiştir. Savaşın bütün ağırlığını omuzlarında taşıyan halk kitlelerinin devrimci gücü, büyük potansiyeli, bir devrimden, öcünden korkar gibi korkan kurtuluş savaşının burjuva ve toprak ağası önderliği tarafından boğulmuş, engellenmiş, savaştan sonra da her fırsatta kanla ve zorbalıkla bastırılmıştır.

2) Kurtuluş savaşımızın yer aldığı çağ, Şafak revizyonistlerinin dediği gibi, «proleter devrimleri ve millî kurtuluş savaşları çağı» değil, «proleter devrimleri çağı'nı açmıştır. Geri ülkeler de dahil, dünyanın her yanında burjuvazi, devrimden korkar hale gelmiştir.

Bu nedenle, herhangi bir devrime önderlik etmek bir yana, bizzat devrime köstek olmaya, devrimin ilerlemesini engellemeye koyulmuştur. Dünyada proleterya önderliğinde yeni demokratik devrimler ve sosyalist devrimler dönemi başlamıştır. Bunun içindir ki, Büyük Ekim Devrimi'nin başlattığı çağ, «proleter devrimleri çağı»'dır. Mai Zedung yoldaşın işaret ettiği gibi Kemalist devrim, bu çağda yer almasına rağmen, proleter dünya devrimlerinin bir parçası değil, eski tip burjuva demokratik devrimlerin bir parçasıdır. Şafak revizyonistleri, «proleter devrimleri çağı'na bir de «millî kurtuluş savaşları çağı» ibaresini ekleyerek, Kemalist devrimin, o çağda yer alan devrimlerin tipik bir örneği, tabii ve normal bir parçası olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar; yani Mao Zedung yoldaşı yalanlamaya çalışıyorlar. Böylece Şafak revizyonistlerinin Kemalizm hayranlığı ve dalkavukluğu kendini ele veriyor...

3) Kurtuluş savaşımız, Şafak revizyonistlerinin iddia ettiği gibi «Asya'nın ezilen halklarına» değil, Asya'nın korkak burjuvazisine ve bir de emperyalist ülkeelrin malî-oligarşisine «cesaret ve umut vermiştir». Asya'nın korkak burjuvazisi, Kemalist devrimde kendi gerici emellerinin gerçekleştiğini görmüştür; köklü bir anti-emperyalist ve anti-feodal devrim olmadan, kitlelerin devrimde hâkim rolü, olmadan, yerli hâkim sınıfların çıkarları zedelenmeden, burjuvazi ve toprak ağalarını da rahatsız eden sömürge yapıyı tasfiye etmek, fakat, öte yandan emperyalist ülkelerle işbirliğine devam etmek, yarı-sömürge yapıyı devam ettirmek, emperyalistlerle elele ülkeyi talan etmek ve kitlelerin köklü bir devrim si-teğini emperyalistlerle birlikte boğmak ve bastırmak: Bu köklü bir devrimden tiril tiril titreyen Asya'nın burjuva ve toprak ağası sınıfların istediği şeydir. Nitekim Çin'de burjuvazi ve toprak ağaları, Kemalist devrimin bir benzerini gerçekleştirmek için can atmıştır. Fakat Mao Zedung yoldaş, bu yolun çıkmaz olduğuna ta o zaman işaret etmiştir. Kemalist devrimden emperyalist ülkelerin malî oligarşisi de cesaret bulmuştur. Çünkü böylelikle, köklü bir halk devriminin önüne geçmek geri ülkele-rin yarı - sömürge bağımlılığını devam ettirmek imkânı açılmıştır önün-de. «Asya'nın ezilen halkları», işçi köylü yığınlarının ezilmeye ve sömü-rülmeye devam ettiği, feodal sömürünün ve zulmün bütün şiddetiyle de-vam ettiği, emperyalist devletleri yarı-sömürge bağımlılığın devam ettiği bir «devrim»'den ne diye «cesaret ve umut» alsınlar? Ezilen haklara ce-saret ve umut veren devrim, Çin Devrimidir, Vietnam Devrimidir. Kema-list devrim kitlelerin nasıl kurtulamayacağını örneğidir. Çin ve Viet-nam devrimleri ise, kitlelerin gerçek kurtuluşa nasıl ulaşacaklarının ör-neğini vermiştir ve vermektedir.

4) Şafak revizyonistleri, millî Kurtuluş Savaşıyla komprador burjuvazinin bütünüyle tasfiye edildiğini iddia ediyorlar ki, bu Türkiye ger-çeklerine tamamen aykırıdır. İşaret ettiğimiz gibi, yıkılan komprador

burjuvazinin sadece bir kesimidir ve özellikle azınlık milliyetlere mensup olanıdır. Komprador burjuvazinin bir başka kesimi ise (İttihat ve Terakkî içinde palazlanan Türk büyük burjuvaları), toprak ağalarının bir kesimiyle birlikte, Kurtuluş Savaşının önderliğini ele geçirmiş, hâkim mevkic yükselmiştir.

5) Kemalist iktidar, Şafak revizyonistlerinin iddia ettiği gibi, «siyasî bakımdan bağımsız millî burjuva diktatörlüğü» değil, komprador nitelikteki büyük Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının bir kesiminin, emperyalizme yarı-bağımlı diktatörlüğüdür, millî burjuvazi de bu diktatörlüğün bir ölçüde kanatları altındadır. Şafak revizyonistlerinin iddiası, hem sosyalizmin genel teorisine aykırıdır, hem de ülkemizin gerçeklerine ters düşmektedir. Sosyalizmin genel teorisine aykırıdır, çünkü, artık geri ülkelerde genel bir kural olarak siyasî bakımdan bağımsız millî burjuva diktatörlükleri mümkün değildir. Mao Zedung yoldaş, daha 1926 yılında şunu belirtmiştir: «Bu sınıf (orta burjuvazi), siyasî bakımdan, tek bir sınıfın, yani millî burjuvazinin hâkimiyeti altında bir devletin kurulmasından yanadır... Ancak bu sınıfın millî burjuvazi hâkimiyeti altında bir devlet kurma teşebbüsü hemen hemen imkânsızdır (abç). Çünkü, bugün dünyada iki büyük güç, devrim ve karşı-devrim bir ölüm kalım mücadelesi içine girmiş bulunmaktadır. Her iki taraf da birer büyük sancak dalgalandırmaktadır. Bunlardan bir tanesi üçüncü enternasyonalin dalgalandırdığı ve bütün ezilen sınıfların etrafında toplandığı devrimin kızıl sancığı; diğeri ise, Cemiyet-i Akvam'ın dalgalandırdığı ve bütün dünyadaki karşı-devrime katılmasıyla, hızla dağılmaya mahkûmdurlar. Bu sınıfların bağımsız kalmaları imkânsızdır. Dolayısıyla Çin'deki orta burjuvazinin kendisinin önder olacağı bir [bağımsız] devrim düşüncesi boş bir hayaldir» (abç) (Seçme Eserler, I. cilt, 1. kitap, s. 19-20). Mao Zedung yoldaşın sözleri, Büyük Ekim Devriminden sonra açılan proleter devrimleri çağı için gencl geçerliği olan sözlerdir. Şafak revizyonistleri, «boş bir hayal» olan şeyi, gerçek gibi göstermekle, sosyalizmin genel teorilerini açıkça ve alçakça çiğniyorlar.

Şafak revizyonistlerinin, «Kemalist iktidarın siyasî bakımdan bağımsız bir millî burjuva iktidarı olduğu» tezi, Türkiye'nin gerçeklerine de aykırıdır. Şnurof yoldaştan aktardığımız deliller, Kemalist iktidarda feodalizmin söz ve nüfuz sahibi olduğunu, ortak olduğunu yeterince kanıklamaktadır. Ayrıca Kemalist iktidarın emperyalistlerle hem iktisadî, hem de siyasî alanda işbirliği halinde olduğunu da yeterince kanıtlamaktadır. Kemalist iktidar işçilere, köylülere karşı emperyalist şirketlerin menfaatlerini korumaktadır. Kemalist iktidar, emperyalistlerin teveccühünü kazanmak için devrimcilere saldırmaktadır. Emperyalist yatırımlar devam etmektedir. Türkiye'deki sermayenin büyük çoğunluğu İngiliz-Fransız ve Alman emperyalistlerine aittir. Hükümet üyeleri emperyalist şirketlerle müşterek yatırımlara girişmektedir. Bunlar gerçeklerdir, Şafak revizyonistlerinin iddiası ile «boş bir hayaldir».

Şafak revizyonistleri, Kemalist diktatörlüğün bağımsız bir millî burjuva iktidarı olduğunu iddia etmekle kalmıyorlar, günümüzde de, millî burjuva iktidarlarını genel bir kural olarak mümkün görüyorlar ve hattâ bu gibi iktidarların artmakta olduğunu iddia ediyorlar. Burada bu nokta üzerinde durmuyoruz. Şu kadarını belirtelim ki, Şafak revizyonistleri, bu gibi iddialarla, gizli askerî darbecilik emellerine dayanak sağlamaya çalışmaktadırlar.

6) Şafak revizyonistleri, «iktidarı ele geçiren yeni Türk burjuvazisi büyümek ve zenginleşmek için, devlet eliyle millî burjuvazi yaratmaya girişmiştir» diyorlar. Söz konusu olan şey devlet eliyle millî burjuva yaratmak değil, bütün devlet imkânlarını, iktidardaki komprador büyük burjuva ve toprak ağası sınıfların gelişip güçlenmesi, palazlanması için kullanılmaktadır. Şafakat revizyonistleri, yukarıdaki tahlilleriyle, bir yandan Kemalist iktidarın uygulamalarını yanlış değerlendiriyorlar, öte yandan da bütün modern revizyonistlerin, TİP, D. Avcıoğlu, M. Belli revizyonistlerinin Kemalist iktidara yönelttikleri eleştiriyi aynen benimseyerek, Leninist devlet teorisini çığnıyorlar. Kemalist iktidarın uygulamalarını yanlış tahlil ediyorlar, çünkü Kemalist iktidarın yaptığı «millî burjuva yaratmak» değil, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarını, bütün devlet imkânlarını seferber ederek güçlendirmektedir. Leninist devlet teorisini çığnıyorlar. Çünkü; devlet, onu elinde tutan sınıfların baskı ve sömürü aracıdır; bir başka sınıfı yaratmak için asla kullanılmaz, tersine, başka sınıfları baskı altına almak, ezmek, sömürmek için kullanılır. Modern revizyonistlerin, Kemalist hareketi değerlendirmeleri ve Kemalist iktidara yönelttikleri eleştiri şöyledir: Millî Kurtuluş Savaşının önderliğini, Türkiye’de burjuvazi mevcut olmadığı için (!), asker-sivil-aydın zümre yapmıştır (Bazı revizyonistler «asker-sivil-aydın zümre» yerine, «ilerici demokratlar», «devrimci demokratlar», «millîci güçler», «vurucu güç», «zinde kuvvetler», «dinç kuvvetler» vs... de diyorlar). Kurtuluş Savaşına önderlik eden bu zümre iktidarı ele geçirmiştir (!). Bu zümre kapitalist olmayan kalkınma yolunu benimseyerek, bu yoldan sosyalizme gidebileceği (!) gibi, kapitalist kalkınma yolunu da benimseyebilir. İşte, «asker-sivil-aydın zümrenin iktidarı (!) olan Kemalist iktidar, kapitalist olmayan yoldan sosyalizme gitmek (!) yerine, kapitalist kalkınma yolunu benimsemiş, bu amaçla devlet eliyle millî burjuva yaratmaya» girişmiş (!), bu yüzden de Türkiyemiz gerilikten kurtulamamış, kalkınmayı başaramamıştır (!). Revizyonistlerin zincirleme mantığı budur. Revizyonistlerin «kapitalist olmayan yoldan sosyalizme varmak» dedikleri şey, burjuva hükümetlerinin, tecricî devletleştirmeler yoluyla adıb adım devlet patronluğuna dayanan, devlet kapitalizmini gerçekleştirmeleridir; onların sosyalizm dedikleri şey, üretim araçlarının ve toprakların devlet mülkiyetinde olduğu, devlet kapitalizmidir. Yani, bugün Sovyetler Birliğinde ve bütün Doğu Avrupa ülkelerinde yürürlükte olan sistemdir. Engels, çok önceden kapitalizmin bu çeşidiyle sosyalizm arasındaki farkı dikkati çekmiştir. «Sosyal Demokrat [Komünist] Partinin devlet sosyalizmi denen şeyle; malî amaçlarla devlet tarafından devlet sömürüsü sistemiyle, özel müteşebbisin yerine devleti koyan ve böylelikle iktisadî sömürü ile siyasî baskı iktidarını birleştiren sistemle hiçbir ortak yanı yoktur» (Gotha ve Erfurt Programının Eleştiricisi, s. 104). Revizyonistlerin «kapitalist kalkınma yolu» dedikleri de özel müteşebbise dayanan kapitalizmdir. İşte revizyonistler gerçekte Kemalist iktidarı «devlet sosyalizmi denen şey» i benimsemediği için ve devlet imkânlarını özel teşebbüsün eline vrdiği için eleştiriyorlar. «Devlet eliyle millî burjuvazinin mevcut olmadığı» varsayımına dayanmaktadır ki, Şafak revizyonistleri de dolaylı olarak bunu benimsemiş oluyorlar. İkinci olarak bu eleştiri devleti sınıflar üstü bir şey olarak görmekte, bir sınıfın elinde olduğu halde, bir başka sınıfın amaçlarına hizmet edebilecek bir şey olarak görmektedir ki, Şafak revizyonistleri dolaylı olarak bunu da benimsemiş oluyorlar. Üçüncü olarak bu eleştiri, özel teşebbüse dayanan kapitalizm yerine, devlet

patronluğuna dayanan devlet kapitalizmini savunmaktadır ki, Şafak revizyonistleri dolaylı olarak bunu da benimsiyorlar.

Devlet teorisi üzerine durmadan gevezelik eden Şafak revizyonistlerinin, sıra pratik bir meselenin çözümüne gelince nasıl sınıflarüstü devlet teorisine sarıldıklarını görüyorsunuz. Leninist devlet teorisini ağızlarında biraz daha az geveleseler, ama kavramak için biraz daha fazla çaba harcasalardı bu zırvallıkları savunmazlardı.

7) Şafak revizyonistleri, «Kemalist burjuvazinin halk üzerindeki diktatörlüğü, millî burjuvazinin karakteri icabı emperyalizmle ve reodalizmle uzlaştı» diyorlar. Kemalist diktatörlüğün millî burjuva iktidarı olmadığına, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı olduğuna işaret ettik; bu nedenle emperyalizmle uzlaşması değil, işbirliği etmesi söz konusudur. Feodalizmla uzlaşma ifadesi ise, büsbütün saçınadır, çünkü burjuvazi Kurtuluş Savaşının başından itibaren feodalizmle ittifak halindedir, Kurtuluş Savaşının önderliği bu ittifakın elindedir, iktidar başından itibaren burjuvazi ve toprak ağaları ittifakının müşterek iktidarıdır.

Şafak revizyonistleri «uzlaşma» terimiyle «işbirliği» terimini bilinçli olarak birbirinden ayırmıştır. «Uzlaşma» bilindiği gibi, devrimci ve ilerici olan bir sınıfın bazı tâvizlerde bulunmasıdır. Uzlaşma bazı şartlarda doğru ve gerekli olduğu halde, bazı şartlarda yanlış ve zararlıdır. Lenin, Sol Komünizm kitabında bu iki uzlaşma çeşidini birbirinden ayırır, işçi sınıfının da yerine ve şartlara göre, birinci çeşit uzlaşmalara girebileceğini ve girmesi gerektiğini savunur, ilke olarak uzlaşmayı reddentleri eleştirir, ikinci çeşit uzlaşmayı ise, sert bir dille yerer. Özellikle küçük burjuvazi ve millî burjuvazi ilerici bir tarihî rol oynadıkları dönemlerde bu çeşit zararlı uzlaşmalara sık sık girerler, bu onların sınıfsal niteliklerinden gelir. Küçük burjuvazinin ve millî burjuvazinin devrime karar veren uzlaşıcılık eğilimiyle mücadele etmek, küçük burjuvazi ve millî burjuvazi daha kararlı bir çizgiye çekmek ve onlarla doğru çizgide ittifak kurmaya ve bu ittifakı korumaya çalışmak gerekir, çünkü bu uzlaşma eğilimleri, devrimin başarısını geciktirdiği veya sekteye uğrattığı için, bizzat küçük burjuvazinin ve millî burjuvazinin (hiç değilse bunların önemli bir kısmının) menfaatlerine aykırıdır. Oysa, Türkiye’de kullanıldığı şekliyle işbirliği başka bir şeydir. İşbirlikçi burjuvazi, Marksist-Leninist literatürdeki komprador burjuvazinin karşılığıdır. Komprador burjuvazinin en küçük bir devrimci niteliği yoktur. Yabancı emperyalistlerin ülkeyi talan etmesinden bunlar zarar değil, fayda görürler, çünkü kendileri de bu talandan uygun bir pay alırlar. Bunlarla emperyalist efendileri arasındaki çelişki, emperyalistlerin ülkeyi talan etmesinden değil, bu talandaki hisselerinin azlığı, çokluğu meselesinden doğar. Bunlar, efendileriyle paylarını arttırmak için didişirler veya büyük burjuvazinin başka kesimiyle işbirliği yapan emperyalist devletlere ve tekellere karşı, kendilerinin işbirliği yaptığı emperyalist devletlerin ve tekellrin safında yer alırlar. Komprador büyük burjuvaziyle emperyalistler arasındaki çelişkiler, halkın düşmanları arasındaki çelişmeler kategorisine girer. Bunlarla halk arasındaki çelişme antagonist çelişmedir. Oysa genel olarak, menfaati devrim safında olduğu halde, düşmanla kararlı ve cesur bir mücadeleye yan çizen, düşmanla anlaşmak, barışmak, vs. için ikide bir ona elini uzatan, yani düşmanla uzlaşan küçük burjuvazi ve millî burjuvazi, kesinlikle

düşman safına geçmediği sürece, halkın safındadır. Düşmanla arasındaki çelişme, devrim cephesiyle karşı-devrim cephesi arasındaki çelişmenin bir parçasıdır, bunlarla proleterya arasındaki çelişme, henüz halkın saf-
larındaki çelişmelerdendir.

Şafak revizyonistleri, Kemalist burjuvazinin emperyalizmle olan ilişkisini uzlaşma olarak görüyor. Bunun ne zamana kadar uzlaşma olduğu, ne zaman işbirliği haline dönüştüğü belli değildir. Bu yüzden de Kemalist burjuvaziüle işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler arasındaki çelişme, haliyle bir süre (daha doğrusu belirsiz bir süre) halk arasındaki çelişmeler kategorisine girmektedir (!). Proleteryanın görevi, Kemalist iktidarı devirerek halkın demokratik diktatörlüğünü gerçekleştirmek için mücadele etmek değil, devrimci (!) Kemalist iktidarla emperyalizme ve feodalizme karşı ittifak kurmaktır. İşte Şafak revizyonistlerinin vardığı sonuç budur. Bu, önce de belirttiğimiz gibi karşı-devrimin safına iltifak etmektir.

8) Şafak revizyonistlerinin, M. Belli'nin, Türkiye'de karşı-devrim teorisini aynen benimsediklerini görüyoruz: Bunlara göre «devlet eliyle millî burjuva yaratmak» (!) politikasıyla, bir süre sonra (ne zaman olduğu belli değil) semiren ve büyüyen yeni Türk burjuvazi, büyüdüktan sonra «işbirliğine» girmiştir (!). Bu büyüme ve işbirlikçilik, özellikle İkinci Dünya Savaşı yıllarında olmuştur (!) ve bunların toprak ağalarıyla ittifakı (artık «uzlaşma» değil, «ittifak» tâbiri kullanılıyor) bu yıllarda güçlenmiştir. Sonra «bu gerici ittifak» DP'yi kurmuş ve iktidarını bu parti vasıtasıyla devam ettirmiştir. Demek oluyor ki, CHP ve iktidar, belli bir tarihe kadar esas olarak millî burjuvazinin elindedir ve bu sınıfın «uzlaşmalarına» rağmen, devrimcidir (!). Ayrıca bu yıllarda Türkiye'de işbirlikçi büyük burjuvazi henüz yoktur. Belli bir yerden sonra (muhtemeldir ki, Atatürk'ün ölümünden sonra) partiye ve iktidara büyüyen ve işbirlikçe hale gelen burjuvazi hâkim olmuştur (!). 1946'da bunlar DP'yi kurduklarına göre, CHP işbirlikçi büyük burjuvaziden ve toprak ağalarından arınmıştır. Almanlarla işbirliği yapanlar da, Amerikan işbirlikçileri de bunlardır. O gündenberi CHP'nin bir millî burjuva partisi olması gerekir! Oluştugu gündenberi büyük komprador burjuvazi tek ve bölünmez bir bloktur. Şafak revizyonistlerinin tezleri işte bu sonuçlara varmaktadır. Bütün bunlar, M. Belli'nin «karşı-devrim» tezlerinin daha ince bir üslûpla savunulmasından başka bir şey değildir. Eğer bu söylenenler doğruysa, M. Belli'nin karşı-devrim teorisinin de doğru olması gerekir. Çünkü ne kadar uzlaşıcı olursa olsun (zaten başka türlü olamaz), bir millî burjuva iktidarının yerini komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarının alması, siyasî iktidar açısından bir karşı-devrimdir. M. Belli karşı-devrimin başlangıç tarihi olarak 1942 tarihini, Saraçoğlu hükümetinin işbaşına geçmesini alıyor. Şafak revizyonistleri ise, bu tarihi sadece belirsiz bırakıyorlar. M. Belli kendi teorisini daha açıkça, cesaretle ve kesin bir dille savunurken, Şafak revizyonistler aynî teoriyi bulanırarak çekingen ve kararsız bir dille savunuyorlar. Aradaki fark budur.

9) Şafak revizyonistlerine göre, İkinci Dünya Savaşı öncesine kadar, Türkiye, emperyalizmin nüfuz ve sömürsünden azadedir. (M. Kemal dalkavukluğuna bakın siz!). Türkiye'de «emperyalist sermayenin at oynatması» 1950'den sonradır. Bu tesbit sadece şu açıdan doğrudur: 1950'den sonra Türkiye'ye giren emperyalist sermaye, önceki yıllara nispetle çok daha fazladır. Ama, Şafak revizyonistlerinin görmek istemediği, inkâra kalkıştığı bir gerçek daha vardır: Türkiye'de Emperyalist sermaye

ye, Kemalist iktidarın başındanberi mevcuttur. Alman, İngiliz ve Fransız emperyalistleri, birçok alana yatırım yapmışlardır vs... 1935'lerden itibaren Alman emperyalizminin Türkiye üzerindeki nüfuzu ve sömürüsü artmaya başlamış, Saraçoğlu hükümetiyle de bu nüfuz ve sömürü doruğuna ulaşmıştır. İkinci Dünya Savaşı sonundan itibaren ise, ABD emperyalizmi ülkemize burnunu sokmuştur. 1950'den sonra ülkemizde doludizgin at oynatan, esas olarak ABD emperyalizminin sermayesidir.

Şafak revizyonistleri, Kemalist iktidar dönemini temize çıkarabilmek için her çareye baş vurmaktadır.

10) Şafak revizyonistleri, 1950'den sonra «emperyalizm ve işbirlikçilerinin gerici parlâmentoyu bir hâkimiyet aracı (abç) olarak kullandıklarını söylüyorlar. Burada herşeyden önce parlâmentonun mahiyetinin kavranmadığına, yani Marksist-Leninist devlet teorisinin kavranmadığına şahit oluyoruz.

Marksist-Leninist devlet teorisi açısından parlâmento nedir? Bunu Lenin yoldaştan öğrenelim:

«Belirli bir süre için parlâmentoda halkı, yönetimi sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek; sadece meşrutî parlâmenter monarşilerde değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlâmenterizminin gerçek özü budur» (Devlet ve ihtilâl, s. 61).

«Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e kadar vb. herhangi bir parlâmenter ülkeyi düşününüz; asıl devlet işleri hep kulislerde yapılır; bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlâmentoda, sadece saf halkı aldatmak gereği ile gevezelikten başka bir şey yapılmaz. Bu o kadar doğrudur ki, burjuva cumhuriyeti olan Rus Cumhuriyetinde bile, hattâ gerçek bir parlâmento kuracak zamanı bile bulmadan önce parlâmento kuracak zamanı bile bulmadan önce parlâmentarizin bütün bu kusurları hemen ortaya çıktı» (age, s. 62).

Parlâmentonun özü ve fonksiyonu işte budur. Parlâmento Şafak revizyonistlerinin sandığı gibi «hâkimiyet aracı» değildir. Hâkimiyet aracı, ordusuyla, polisiyle, adliyesi, karakolu, hapishanesiyle... devlet cihazıdır. Parlâmentonun varlığı veya yokluğu, hâkimiyetin biçimini değiştirir, ama bizzat hâkimiyetin varlığını asla etkilemez. Şafak revizyonistleri, yukarıdaki mantıkla parlâmentonun bulunmadığı bir faşist diktatörlüğü hâkim sınıfların «hâkimiyet araçları»nın bulunmadığı bir sistem (!) olarak alkışlamaya hazırdır. Hatırlarsınız ki bu mantık M. Belli'nin kaba burjuva mantığıdır. M. Belli, D. Avcıoğlu gibi beyinsiz burjuvalar, parlâmentoyu her türlü kötülüklerin anası olarak görmekte, parlâmento kalkınca her yerin güllük gülistanlık olacağını düşünmektedirler. Hattâ bu baylar, parlâmentonun bulunmadığı bir askerî faşist diktatörlüğe dahi davetiye çıkarmaya hazırdırlar. Amerikancı faşist generaller çetesinin 12 Mart Muh'tırasındaki meclise çatan iki üç kelime, bunları göğe zıplatmıştır ve hep bir ağızdan «vur vur» «kapa parlâmentoyu» diye faşist generallere tempo tutmuşlardır. Yine 27 Mayıstan sonra, parlâmentarizme dönülmesi, bu baylar açısından «devrimin gerilemesi'dir (!). Bu beyinsiz burjuvalar, Kemalist iktidar dönemindeki askerî faşist diktatörlüğü «yer yüzünde cennet» olarak ilân etmeye hazırdırlar ve o dönemin özlemi içindedirler.

M. Belli'nin çöplüğündeki teori kırıntılarıyla palazlanan Şafak horozları da, şimdi parlâmentodur (!). Eğer böyleyse, parlâmento bir kere kalkarsa, hâkim sınıflar hâpı yutar, hâkimiyetleri yıkılır, düzenleri bozulur (!).

Bütün bu zıvalıkların temeli, elbette ki, bu bayların ciğerine işlenmiş olan anti-Marksist-Leninist devlet anlayışıdır. Parlâmentonun özünü ve fonksiyonunu, ne genel olarak Marksizm-Leninizm'in genel teorisi açısından, ne de özel olarak Türkiye açısından kavrayamamış olmalarıdır.

En demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile, parlâmentonun hâkim sınıflar tarafından bir köşeye fırlatılması, iki şeyi değiştirecektir: Birincisi, «bir süre için, parlâmentoda, halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek» imkânı ortadan kalkacaktır. İkincisi de, hâkim sınıfların temsilcileri artık «parlâmentolarda... [saf halkı] aldatmak ereğiyle gevezelik» yapamayacaklardır. Ama, hâkim sınıfların hâkimiyet araçları ortadan kalkmayacaktır, çünkü hâkim sınıfların hâkimiyet araçları parlâmento değildir.

Komünistler, elbette, «baskı biçiminin şöyle ya da böyle olmasının proleterya bakımından önem taşımadığını» düşünmezler; «sınıf mücadelesinin ve sınıfları baskı altında tutmanın daha geniş, daha serbest, daha özgür bir biçiminin, proleteryanın genel olarak sınıfların ortadan kalkması için yürüttüğü mücadeleyi önemli derecede kolaylaştıracağını» bilirler (age, s. 103). Bu nedenle «özellikle şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlâmentarizmi ahırından faydalanırlar» (age, s. 61); «parlâmentoda, halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek» imkânından yararlanırlar; bu nedenle «şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda», burjuva anlamda demokratik bir parlâmenter düzeni, faşist düzene tercih ederler ve savunurlar; «ama, aynı zamanda, parlâmentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini de bilirler».

«Şartların devrim için uygun olduğu» durumlarda ise, komünistler, burjuva parlâmentarizminin en devrimci olanını bile kaldırıp bir kenara atarlar; kitleleri, biçimi ne olursa olsun, mevcut burjuva diktatörlüğünü yıkmak için harekete geçirirler.

Komünistlerin parlâmentoya bakış açıları budur. Şafak revizyonistlerinin bakış açısı ise, M. Belli ve D. Avcıoğlu burjuvalarının bakış açısı ise, M. Belli ve D. Avcıoğlu burjuvalarının bakış açısıdır.

Bir noktayı daha belirtelim: Burjuva parlâmentarizmi, burjuva demokrasisinin bir göstergesi olmakla birlikte, faşist diktatörlükle asla bağdaşmaz bir şey de değildir. Konu konuda Dimitrof yoldaşı dinleyelim:

«Tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşullar; ulusal özellikler, hattâ bir ülkenin uluslararası durumu, faşizmin ve faşist diktatörlüğün değişik ülkelerde, değişik biçimlerde gelişmesine yolaçmaktadır. Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulamadığı ve faşist burjuva kampın, çeşitli gurupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu bir takım ülkelerde bu rejim, öncelikle parlâmentoyu fesetme yoluna gitmez. Sosyal demokrat partiler de dahil olmak üzere, öteki burjuva partilerinin biraz meşruiyet elde etmelerine göz yumar. Başka ülkelerde eğer yönetici burjuvazi erken bir devrimin patlak vermesinden korkuyorsa, faşizm sulandırılmamış olan siyasal tekeline kurar. Bunu, ya hemen ya da rakip parti ve guruplara karşı terör yönetimini ve kan kusturmaya arttırarak yapar. Kendi duru-

mu özellikle açıklığa kavuşunca, bu durum faşizmin, kendi temelini genişletmesini ve sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlâmentarizmle birleştirmesini engellemez» (abç) (Faşizme Karşı Birleşik Cephe, S. 60).

Demek oluyor ki, bazı şartlarda faşizm «parlâmentoyu fesetme yoluna gitmeyebiliyor», «sosyal demokrat partiler de dahil olmak üzere, öteki burjuva partilerinin biraz meşruiyet elde etmelerine göz yumabiliyor», «sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlâmentarizmle birleştirebiliyor».

Şimdi Türkiye’de parlamentonun fonksiyonuna geçelim:

Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye’de parlâmentarizmin başından beri «kaba ve uydurma» olmasına yol açmıştır. Türkiye’de yarı-sömürge yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf ve güçsüz bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf ve güçsüz burjuvazi iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o, varlığın ve iktidarın korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidara zayıf ve güçsüz burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin menfaatiyle çelişir. Bu iki nedenle, Türkiye’de burjuva demokrasisi, başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter, taşımaktadır.

Öte yandan, uluslararası durum, burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını parlâmentoyu benimsemeye zorlamaktadır, çünkü, parlâmentoyu da ortadan kaldıran açık teorist bir diktatörlük, hem içerdeki halk kitlelerinin önünde, hem de, dünya demokratik kamu oyu önünde, faşist çehresiyle sırtıverecek ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamu oyuna karşı «demokratik» görünebilmek, onları aldatabilmek için Türkiye’de hâkim sınıflar, başından beri «kaba ve uydurma bir parlâmentarizmle», faşist suratlarını maskeleyemeyi, sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte, Türkiye’de parlamentonun fonksiyonu budur: Faşizmi maskeleymek.

Türkiye’de parlamento Kemalist iktidar döneminde de vardır ve hatta o dönemde parlamento daha da «kaba ve uydurma’dır. Gerçekte mebuslar seçimle değil, CHP yöneticileri tarafından ve hatta bizzat M Kemâl tarafından tâyin edilerek tesbit ediliyordu. Tabii ki her bölgeden, kitlelerin en azılı düşmanları, çevrenin en zengini ve nüfuzlusu, ağa, bey, eşraf, faizci, tefeci, patron, yüksek bürokrasi, vb. meclise dolduruluyor, parlamento böyle teşkil ediliyordu. Şafak revizyonistleri, bu gerçekleri masumane (!) atlayıveriyorlar; «hâkimiyet aracı» (!) olarak gördükleri «gerici parlâmentoyu» 1950 sonrası has bir şey olarak gösteriyorlar. Tekrarlayalım; Türkiye’de gerici parlamento 1950 sonrasına has bir şey değildir, başından beri, Kemalist iktidar döneminden beri, hatta monarşik meşrutiyetten bu yana mevcuttur ve başından beri de kaba ve uydurma’dır; Faşizmin suratına örtülmüş «demokratik» bir peçedir.

1950 sonrasının özelliği, parlamentosuz bir iktidarın yerini parlamentonun mecut olduğu bir iktidarın alması değildir. Daha önce komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sadece hâkim kliğinin partisi varken, artık, diğer komprador burjuva ve toprak ağası kliklerinin de partisi serbest edilmiştir; hatta bu 1950’den sonra değil, 1946’dan sonra olmuştur. Bu arada, TSEKP gibi, TSP gibi, reformcu orta burjuva partile-

ri de, kısa bir süre boy göstermişse de, bunlar derhal ezilmiştir. Ve «çok partili» sistemin, gerçekte, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çeşitli siyasî kliklerine parti kurma imkânını sağlamaktan başka bir fonksiyonu olmamıştır. Ülkemizde, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan itibaren «çok partili» sisteme geçilmesinin sebebi ise, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin işbirlikçisi olarak boy gösteren DP kliğini, yani, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının o güne kadar muhalefette kalan ve siyasî örgütlenme imkânı bulamayan kliğini, örgütlenme imkânına kavuşturmak, Almancı faşist CHP kliğinin yerine, Amerikan ve İngiliz uşağı DP kliğini iktidara getirmektir. Meselenin özü budur. Söz konusu olan, bazı aklıevvellerin sandığı gibi, ne «faşizmden demokrasiye geçiş»tir, ne de «gerici parlamento»'nun «başımıza» belâ edilmesi ve böylece «karşı-devrimin pekiştirilmesi»'dir! Söz konusu olan şey ikisi de değildir.

Şunu da belirtelim, Türkiye'de burjuva demokrasisinin, sınırlı da olsa, bazı kırıntılarının tadıldığı üç kısa dönem olmuştur: Birincisi, Kurtuluş Savaşı'nın hemen ertesinde, TKP'nin henüz serbest olduğu kısacık dönem. İkincisi, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, TSEKP'nin ve benzeri partilerin, sendikal örgütlenmenin serbest bırakıldığı kısacık dönem. Üçüncüsü de, 27 Mayıs darbesinden sonra gelen kısacık dönem. Bu üç kısa dönemde, nisbî demokratik bir ortamın mevcut olmasının sebebi şudur: Kurtuluş Savaşı'ndan sonra da bir süre daha devam etmiştir. Aynı şekilde, Almancı faşist CHP kliğine karşı, İkinci Dünya Savaşı sırasında yürütülen anti-faşist mücadelenin hızı ve etkinliği, Saraçoğlu Hükûmeti düşürüldükten sonra da bir süre daha devam etmiştir. Yine aynı şekilde, faşist DP iktidarına karşı, 27 Mayıs öncesinde girişilen demokratik mücadelenin hızı ve etkinliği, 27 Mayıs'tan sonra da daha bir süre devam etmiştir. Fakat her seferinde de, önderliği elinde tutan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları saflarının siyasî klikleri, halk kitlelerinin ve reformcu millî burjuvazinin mücadelesini kaldıraç yaparak iktidarı ele geçirdikten sonra, bu mücadelenin hızını önce yavaşlatmış, sonra da, her türlü demokratik hakları çiğneyerek yarı-faşist diktatörlüklerini adım adım gerçekleştirmişlerdir. Türkiye'de parlamento başından beri, işte bu iktidarların, yani komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının yarı-faşist ve faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Bugün de Türkiye faşist diktatörlük altındadır. Ama bugün de yine, «kaba ve uydurma» parlamento devam etmektedir ve bu kaba ve uydurma parlamentonun devam etmesini, bazı kesimleri hariç, bizzat faşist klikler istemektedir.

Bu bağdaşmaz şeyleri, meselâ M. Belli'nin askerî darbeciliği ile Mao Zedung yoldaşın halk savaşı teorisini bağdaştırma (!) maharetini gösteren Şafak revizyonistleri şimdi de M. Belli ve D. Avcıoğlu'nun «bütün kötülüklerin anası parlamentodur» safsatası ile, «parlamentar ahlaklığını» bağdaştırma (!) maharetini göstermiştir. Şafak revizyonistleri bir yandan «gerici parlamento'yu «emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hâkimiyet aracı» (!) olarak görüyorlar; öte yandan, parlamentonun faşizmle asla bağdaşamayacağını, «her şeye rağmen» parlamentonun iyi bir şey olduğunu ve savunulması gerektiğini iddia ediyorlar (bak: PDA, Sayı 27, başyazı). Böylece faşist kliklerle birlikte Türkiye'deki «kaba ve uydurma» parlamentonun savunucusu durumuna düşüyorlar.

Özetleyelim:

Her şeyden önce, parlamento, «emperyalizm ve işbirlikçilerinin hâkimiyet aracı» değildir, «hâkimiyet aracı» gerici devlet mekanizmasıdır, hâkim sınıflar parlamentodan vazgeçerek de hâkimiyetlerini sürdürebilirler.

İkincisi, Türkiye’de parlamento 1950’den sonra ortaya çıkmış değildir. Cumhuriyet döneminin başından beri ve hatta meşrutiyet döneminde de parlamento mevcuttur; fakat parlamento başından beri, Türkiye’de «kaba ve uydurma» bir şeydir, faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerin «demokratik» maskesidir.

Üçüncüsü, 1950 sonrasının özelliği parlamentosuz bir diktatörlükten, parlamenter bir diktatörlüğe geçilmesi değil, komprador büyük burjuva ve toprak ağası sınıflarının bütün kliklerinin siyasî örgütlenme imkânına kavuşmuş olmasıdır.

Şafak revizyonistleri, parlamentonun Marksist - Leninist bir değerlendirmesini yapmadıkları gibi, Türkiye’de parlamentonun fonksiyonunu da asla kavrayamamışlardır.

11) Şafak revizyonistleri, «siyasî ve iktisadî buhran Amerikan uşağı DP iktidarının 27 Mayıs 1960’da yıkılmasıyla sonuçlandı» diyorlar. Üzerinde durulmaya bile değmeyecek ölçüde saçma bir iddiadır bu. Burjuvazinin ve toprak ağalarının hâkimiyeti devam edecek, feodal ağlarla örülmüş bir kapitalizm devam edecek, fakat siyasî ve iktisadî buhran sonuçlanacak (!). Buhran bugünkü iktisadî düzenin ve ona bağlı olarak sosyal ve siyasî düzenin bizzat yapısında mevcut olan çelişmelerden doğmaktadır. Bu yapı muzaffer bir halk devrimiyle yıkılmadıkça, bu çelişmeler sona ermeyecektir; bu çelişmeler sona ermediği sürece de, ne iktisadî ve ne de siyasî buhran sonuçlanır. Şafak revizyonistleri, düzenin temellerine dokunmadan, onun bütün hastalıklarından kurtulabileceğini zannediyor. Böyle bir reçeteyi, «Marksizm - Leninizmi» çürütmek için, bütün gerici sınıflar ve onların «ilim adamları» da arıyorlar ama, henüz bulamadılar.

12) Şafak revizyonistleri, 27 Mayıs hareketine orta burjuvazinin önderlik ettiğini ve darbeden sonra iktidarı orta burjuvazinin ele geçirdiğini, fakat, daha sonra «iktidarı işbirlikçi büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına bıraktığını» iddia ediyorlar. Bu doğru değildir. Daha önce de belirttiğimiz gibi darbeye önderlik eden, darbeden sonra iktidarı eline geçiren İnönücü CHP kliğinin temsil ettiği komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Orta burjuvazi ve gençlik, darbenin gerçekleşmesinde önemli bir rol oynamışlardır ama, önder olarak değil, CHP kliğinin arkasına takılarak. Eğer Şafak revizyonistleri İnönücü CHP kliğini orta burjuvazinin temsilcisi olarak görüyorlarsa, bir kere daha yanılırlar.

1965’de AP’nin tek başına iktidara gelmesiyle, orta burjuvazinin iktidardan indiği kastediliyorsa, MBK iktidarının ve koalisyon hükümetlerinin orta burjuvaziyi temsil ettiği kabul ediliyor. Eğer koalisyon hükümetleriyle birlikte orta burjuvazinin iktidarının sona erdiği kastediliyorsa, bu sefer de sadece MBK iktidarının orta burjuvaziyi temsil ettiği iddia ediliyor demektir. Gerçekte ise hem MBK iktidarı dönemi, hem de koalisyon hükümetleri dönemi büyük komprador burjuvazisinin ve toprak ağalarının iktidarda olduğu dönemlerdir. Değişen şudur ki, büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bir kliği batarken, diğer

kliğı çıkmıştır. Mesele budur. İşçi köylü kitleleri kendi tecrübeleriyle 27 Mayıs hareketine Şafak revizyonistlerinden daha doğru bir teşhis koymuşlardır.

13) Kemalizm, hangi sınıfın ideolojisidir? Şafak revizyonizmine göre Kemalizm orta burjuvazinin devrimci kanadının ideolojisidir. «12 Marttan Sonra Dünyada ve Türkiye’de Siyasî Durum» broşüründe, faşizmin, «orta burjuvazinin Kemalist kesimlerinin (abç) gözünü boyamak...» istediği söyleniyor (bak: agy, S. 45). Orta burjuvazinin Kemalist kesimleri’nden kasıt, besbelli ki orta burjuvazinin devrimci kesimleridir; yani sol kanadıdır.

Yine Şafak revizyonistleri, M. Kemal’in ilkelerinin faşizmle asla bağdaşamayacağını iddia etmekte ve «faşistler, M. Kemal’in ilkelerini tahrif ederek, kendi faşist safsatalarının bir parçası olarak gösterebileceklerini sanıyorlar» demektedirler (agy, S. 45).

Yine Şafak revizyonistleri «M. Kemal, halkımızın ilerici tarihinin (abç) bir parçasıdır» demektedirler.

Bu iddiaların, Türkiye gerçekleriyle en küçük bir ilgisi ve bağdaşır tarafı yoktur. Şafak revizyonistleri, kendi boş hayallerini gerçeklerin yerine koymaya çalışıyorlar; ülkemizde bir yığın revizyonist ve oportünist klik, bilhassa Kemalizm konusunda aynı şeyi yapıyor. Özellikle Kemalizm konusunda, orta burjuvazinin gerçeklere aykırı idealist yargıları öylesine beyinlere yerleşmiş, kafalara öylesine tekel kurmuştur ki, Kemalizmin komünistçe değerlendirilmesi adeta imkânsız hale gelmiştir. Şimdi, iyi biliyoruz ki, bizim Kemalizm konusundaki yargılarımız, Çetin Altan, D. Avcıoğlu, İlhan Selçuk’tan tutun da, TİP, M. Belli, H. Kıvılcımlı, TKP, THKP - THKC, THKO ve Şafak revizyonistlerine kadar, bütün burjuva ve küçük burjuva örgüt ve akımlarını öfkeyle ayağa fırlatacaktır. Ama, öfkeyle ayağa fırlatmaktansa, Türkiye tarihine daha ciddi olarak göz atmaları, onu doğru olarak kavramaya çalışmaları gerekmez mi? Türkiye gerçekleri bize şunu gösteriyor:

Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir. Kemalistler, M. Suphi ve 14 arkadaşını, kahpece ve hunharca boğazlamışlardır. TKP’yi, M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra bu isme lâyık bir parti olmadığı halde, amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmiş, bugün Amerikancı faşist sıkıyönetim mahkemelerinin yaptığı, Kemalist iktidar defalarca yapmıştır; heriki yılda bir, çoğu zaman her yıl en az bir kere, genel tutuklamalar düzenleyerek yüzlerce insanı polis işkencesinden geçirmiş, karakollarda ve zindanlarda çürütmüştür. Sovyetler Birliği’ne, menfaat sağlamayı hesapladığı müddetçe dalkavukluk etmiş, diğer zamanlarda sinsi ve azgın bir düşmanlık beslemiştir.

Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların, sınıf mücadelesini nkanla ve zorbalıkla bastırılması demektir. Kemalizm, işçiler için, süngü ve ateş, cop ve dipçik, makheme ve zindan, grev ve sendika yasağı demektir. Köylüler için, ağa zulmü, jandarma dayağı, yine mahkeme ve zindan ve yine her türlü örgütlenme yasağı demektir. Şnurof yoldaşın verdiği örnekleri, Adana-Nusaybin demiryolunda işçilerin nasıl kurşuna dizildiğini bütün arkadaşlar bir kere daha hatırlasınlar.

Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncelerin zincire vurulması demektir. Kemalizmi övmeyen her türlü yayın faaliyeti yasaktır. İlerde, Kemalist iktidar aleyhine herhangi bir yazının çıkabile-

ceği ihtimali dahi, yayın organlarının kapatılması için yeterli sebeptir. Sonu gelmez, «örfi idareler», memleketi kasıp kavurmaktadır ve her bir «örfi idare» yıllarca sürmektedir; meclis, CHP'nin tepesindeki bir avuç yöneticinin ve onun değişmez başkanı M. Kemâl'in elinde oyuncaktır; Anayasa da, ve bütün yasalar da öyledir. Ülkeyi gerçekte ordu yönetmektedir.

Kemalizm demek, her alanda Türk şövenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir; millî baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir.

Kemalizm «istiklâl-i tam» ilkesi demek, yarı-sömürgecilik şartlarına seve seve razı olma ilkesi demektir. Kemalist Türkiye, yarı-sömürge Türkiye'dir. Kemalist iktidar İngiliz - Fransız emperyalizmine ve daha sonra Alman emperyalizmine uşaklık eden, onlarla işbirliği eden bir iktidar demektir. Şnurof'un belirttiği gibi, Kemalistlerin emperyalistlerle olan sınıf kardeşliği, millî düşmanlıklardan ağır basmıştır. Kemalist iktidar, birçok defalar, İngiliz - Fransız ve Alman şirketlerinin menfaatlerini korumak için, Adana - Nusaybin demiryolu grevinde olduğu gibi, işçileri kurşuna dizmiştir.

Şimdi Kemalizm dalkavukluğu yapan revizyonistler, bize hışımla soracaklar: Peki öyleyse, Kemalistleri SSCB ve Lenin niçin destekledi? Bunun cevabı gayet basittir: SSCB ve Stalin, Japonya'ya karşı Kuomintang'ı niçin destekledi ise, bunu da onun için destekledi. ÇKP ve Mao Zedung yoldaş, Asya'nın, Afrika'nın ve Lâtin Amerika'nın geri ülkelerdeki komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarlarını, meselâ Yahya Han'ın faşizmini, ABD emperyalistlerine ve Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı niçin destekliyorsa, o dönemde SSCB ve Lenin yoldaş da, Kemalistleri onun için destekledi, yani o dönemde daha gerici ve daha büyük düşman olan İngiliz - Fransız emperyalistlerini tecrit etmek için destekledi. Yani SSCB ve Lenin yoldaş, gericiiler arasındaki çelişmeden ustalıkla yararlandılar. Mesele budur.

Kemalizme dalkavukluk eden revizyonistler, hışımla bağıraraklar: «Siz Kemalizmin millî kurtuluşçu yönünü reddediyorsunuz». Hayır! Biz sadece Kemalizmin «millî kurtuluşçuluğunun» niteliğini doğru tesbit ediyoruz. Kemalizmin millî kurtuluşçuluk olarak gördüğü şey, sömürge yapının kalkması, fakat yarı-sömürge yapının olduğu gibi muhafaza edilmesidir; emperyalizmin doğrudan hâkimiyetinin kalkması, fakat dolaylı hâkimiyetinin olduğu gibi devam etmesidir. Emperyalizmle iktisadî ve siyasî işbirliğidir. Emperyalizme siyasî bakımdan yarı-bağımlılıktır. Kemalistler, sömürgeciliğe niçin karşıdılar? Bu sorunun cevabını Şnurof yoldaştan daha önce aktardık. Bir kere daha okuyalım:

«... devrimin başına Türk ticaret burjuvazisi geçti. Türkiye tarım memleketi olduğu için, tüccarların başlıca alışverişi tarım ürünleri üzerine idi. Böylece ticaret burjuvazisi ağalar ve büyük toprak sahipleriyle sıkı bağlar kurdu. Her Türk köyünde ağa ve büyük toprak sahibi, aynı zamanda tefeci ve köylü ürünlerinin belli başlı alıcısı ve satıcısıydı. Bu ağaların bazen un değirmeni, yağ veya kuru meyve işleyen küçük imâlâthaneleri ve diğer ufak tefek teşebbüsleri oluyordu. Ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar».

«Bu koşullar altında, Türkiye Avrupa kapitalistlerine yenilmiş olsaydı, yabancılar en kısa zaman içinde bütün ticareti ve sanayii ele geçireceklerdi, Türk burjuvazisi bir ölüm kalım savaşıyla karşı karşıyaydı. Kapitalistlerin işgali altında liman şehirleri olmazsa, devlet kendilerini desteklemeyse, yabancılara verilen imtiyazlar devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitalistlere bağlı, yurdun öz ticaret ve sanayii er geç ölecekti, tüccarı, sanayiciyi, tarım ürünlerini yabancı ülkelere satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlike idi. Köylü, işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve toprak ağalarına karşı duyduğu hoşnutsuzluk ustalıklı yabancı kapitalistlere mücadeleye dönüştürüldü». Kemalistleri, sömürgeciliğe karşı çıkaran sebepler, işte, Şnurof yoldaşın işaret ettiği sebeplerdir. Japon emperyalizminin işgaline karşı çıkan Çan Kay-Şek ve onun temsil ettiği sınıflar ne kadar millî kurtuluşçu ve devrimciyse, M. Kemal ve onun temsil ettiği sınıflar da, o kadar millî kurtuluşçu ve devrimcidir.

Kemalizm demek, aynı zamanda, toprak ağaları sınıfıyla kolkola, omuz omuza köylü kitlelerini ezmek, menfaat birliği etmek, sınıf kardeşliği etmek demektir.

Bütün bu gerçekler, Kemalizmin sınıf karakterini, hangi sınıfın ideolojisi olduğunu açıkça gösteriyor. Kemalizm, komprador büyük Türk burjuvazisinin ve orta burjuvazinin sağ kanadının ideolojisidir.

Kemalizmin faşizmle bağdaşması bir yana, Kemalizm, bizzat faşizm demektir; Kemalist diktatörlük, askeri faşist bir diktatörlüktür. 1930'ları yaşayan birinden dinleyen, eski bir devrimci arkadaşın ifade ettiğine göre, o günlerde TKP'nin şiarı şudur: «Kahrolsun Kemalistlerin faşist diktatörlüğü» (!) Ama bu şiar, her nedense sonraları terkedilmiştir.

«M. Kemal, halkımızın ilerici tarihinin bir parçasıdır» diyorlar. Halkımızın tarihi zaten tümünden ilericidir. Bütün dünya halklarının tarihi ilericisidir. Ama M. Kemal, halkımızın tarihinin bir parçası değil, komprador büyük burjuvazisinin, toprak ağalarının ve onlarla birleşen orta burjuvazinin sağ kanadının, yani gerici sınıfların tarihinin bir parçasıdır. Meselâ Fatih Sulta Mehmet, ne kadar halkımızın tarihinin bir parçasıysa(!), M. Kemal de, o ölçüde halkımızın tarihinin bir parçasıdır.(!).

Şafak revizyonistleri, M. Kemal'i, Sun Yat-Sen'e benzetiyorlar. M. Kemal, Sun Yat-Sen'e değil, Çan Kay-Şek'e benzer; hatta Türkiye'nin Çan Kay-Şek'idir. Sun Yat-Sen, ülkesindeki komünistlerle ittifaktan yanadır; birçok komünist, bu arada Mai Zedung yoldaş, Sun Yat-Sen'in partisinin merkez komitesindedir. Sun Yat-Sen, Sovyetler Birliği ile samimi ve yakın bir dostluk kurmuştur. Sun Yat-Sen, işçi-köylü yığınlarının hayat seviyelerinin yükseltilebilmesinden ve onlara burjuva demokrasisinin verebileceği azamî hak ve özgürlüklerin verilmesinden yanadır; hayatta olduğu sürece de, bunun için mücadele etmiştir. Sun Yat-Sen, toprak ağaları sınıfının amansız düşmanıdır; onlara karşı köylü kitlelerinin menfaatinden yanadır. Sun Yat-Sen kapitalistlerin ve toprak ağalarının değil, köylü kitlelerini sözcüsüdür. Lenin yoldaşın daha 1912 yılında Sun Yat-Sen için söylediklerine kulak verelim:

«...Cumhuriyete kavuşan militan ve başarılı Çin demokrasisinin bu aydın sözcüsü... ilerici bir Çin demokrati olduğu halde tıpkı bir Rus gibi düşünmekte. Bir Rus Narodniğine benzerliği öylesine ki (abç), temel fikirlerde ve birçok ifade biçimlerinde tam bir özdeşliğe varıyor» (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, S. 62).

Narodnikler, bilindiği gibi, Rusya'da köylü kitlelerinin menfaatini temsil eden bir küçük burjuva demokratik hareketinin mensuplarıydılar. Bunların amacı istibdada son verilmesi, büyük toprakların köylülere dağıtılmasıydı. Narodniklerin yanlış, tutarı demokratik devrim programını sosyalizm sanmalarıydı.

«Rus burjuva demokrasisi, uzak ve yalnız öncüsü soylu Herzen'le başlayarak ta yığın temsilcilerine, 1905'in Köylü Birliği üyelerine, 1966-başlayarak ta yığın temsilcilerine, 1905'in Köylü Birliği üyelerine, 1906-1912'nin ilk üç Duma'sındaki Trudovik milletvekillerine kadar, Narodnik bir renk taşımıştır. Şimdi bakıyoruz, (Sun Yat-Sen'in temsil ettiği) Çin'deki burjuva demokrasisi de aynı Narodnik rengi taşıyor» (age, S. 63).

Aynı kitabın dipnotunda şunları okuyoruz:

«Köylü Birliği, 1905'de (Rusya'da) kurulan devrimci bir köylü örgütüdür... Tarım programı, toprakta özel mülkiyetin kaldırılmasını, hükûmet, kilise ve krallık topraklarının tazminat ödemeksizin köylülere devredilmesini öngörüyordu» (abç).

«Trudovikler, Birinci Duma'da bir köylü milletvekilleri grubu, Nisan 1906'da küçük burjuva demokratlar tarafından kurulmuştur.

Trudovikler, Narodnik eşit toprak tasarrufu programını benimsiyor, toprak sahiplerinin topraklarıyla hükûmet, kilise ve çarlık topraklarının köylülere devrini, toprak eşitsizliğinin ve millî eşitsizliğin kaldırılmasını, genel oy hakkının tanınmasını istiyorlardı» (abç).

Lenin yoldaş, Sun Yat-Sen'i işte bu köylü temsilcisi devrimci demokratlara benzetmektedir. Bu benzerlik o kadardır ki, Sun Yat-Sen de Narodnikler gibi, tutarlı ve militan demoktarik devrim programına «sosyalizm» adını vermektedir.

Lenin yoldaşı okumaya devam edelim:

Sun Yat-Sen'in programının herbir satırında militan ve içten bir demokrasi ruhu seziliyor. Program bir «ırk» devriminin yetersizliğinin iyice anlaşıldığını göstermektedir. Siyasî sorunları önemsememenin, hatta siyasî özgürlüğün değerini küçümsemenin dahi, ya da Çin sosyal reformu'nun, Çin Anayasa reformlarının, vs. Çin istibdadıyla bağdaşabilirliği fikrinin tek bir izi bile yok bu programda. Tam demokrasi ve Cumhuriyet dileğinden yana bir program bu... Çalışan ve sömürülen halka duyulan yakınlığı, halkın gücüne ve davasının haklılığına duyulan inancı dile getiriyor» (abç) (age, S. 63).

Lenin yoldaş şöyle devam ediyor:

Çin'de Cumhuriyetin Asyaî geçici cumhurbaşkanı [Sun Yat-Sen], çökmekte olan değil, yükselmekte olan bir sınıfın, gelecekte korkmayan, geleceğine inanan, kendini feda etmeyi göze alarak da gelecek için çarpışan bir sınıfın; imtiyazlarını korumak için geçmişin ayakta kalmasına ya da yeniden başa geçmesine bel bağlayan bir sınıfın değil geçmişten nefret eden, geçmişin ölü ve boğucu çürüklerini nasıl temizleyip atacağını bilen bir sınıfın soyluluğu ve kahramanlığına sahi bir devrimci demoktrattır» (age, S. 64).

Lenin yoldaş, Sun Yat-Sen'in hangi sosyal sınıfa dayandığına da açıkça işaret ediyor:

«Tarihî olarak halâ ilerici bir davanın savunuculuğunu üzerine alabilecek güçte olan bir Asya burjuvazisinin başlıca temsilcisi, ya da başlıca sosyal dayanağı KÖYLÜ'dür» (abç) (age, S. 65).

Lenin yoldaş, Asya'da burjuvazinin bir başka kesimine daha işaret ediyor:

«Ve onun, yanısıra [yani köylülerin yanısıra], Yüan Şih-Kay gibi önderleri pekalâ ihanet edebilecek tiyette bir liberal burjuvazi (abç) vardır» (aynı yerde).

Lenin yoldaşın liberal burjuvazi ile neyi kastettiğini biraz sonra belirtceğiz. Şimdi onun, Sun Yat-Sen hakkında söylediklerini okumaya devam edelim:

«Emekçi yığınları harekete geçiren, onlara mucizeler yarattıran ve Sun Yat-Sen'in siyasî programının her bir satırından dışarı vuran o büyük içtenlikle demokratik heyecan olmaksızın Çin halkını yüzyıllar süren esaretinden kurtulmasına imkân yoktur» (abç) (aynı yerde).

Lenin yoldaş, aynı yazıda Çinde'ki üç sosyal gücü birbirinden ayırıyor ve bunların nasıl bir siyaset izlediklerini ve izleyebileceklerini belirtiyor:

«İmparator, muhakkak, yeniden başa geçmek için feodal beyleri, bürokrasi ve din adamlarını birleştirmeye çalışacaktır. Liberal kralcılıktan, Liberal Cumhuriyetçiliğe daha henüz geçen (a'da ne zamana kadar) bir burjuvazinin temsilcisi Yuan Şih-Kay, krallıkla devrim arasında kapak bir siyaset izleyecektir.

Sun Yat-Sen'in temsil ettiği devrimci burjuva demokrasisi, siyasî ve tarımsal reformlar konusunda köylü yığınlarının inisiyatifini, kararlılığını ve gözüpekliğini azamî ölçüde geliştirme yoluyla Çin'i yenileştirmeye çalışmakla doğru hareket etmektedir» (abç) (age, s. 68-69).

Nihayet Lenin yoldaş Çin'de, ilerde kurulacak bir proleterya partisinin, Sun Yat-Sen hareketine karşı nasıl bir tutum takınacağını da büyük bir uzak görüşlülükle tesbit ediyor:

«Bir ihtimal, proleterya bir çeşit Çin sosyal-Demokrat İşçi Partisi [yani Çin Komünist Partisi] kuracak ve bu parti, Sun Yat-Sen'in küçük burjuva ütolarıyla gerici görüşlerini [yani demokratik devrim programına «sosyalizm» demesini] eleştirmekle birlikte, muhakkak ki, onun siyasî ve tarımsal programının devrimci-demokratik özünü ortaya çıkarmaya, savunmaya, geliştirmeye dikkat edecek» (age, s. 69).

Sun Yat-Sen hareketi görüldüğü gibi geniş köylü kitlelerine dayanan, onları harekete geçiren, gerçekten devrimci ve militan bir köylü hareketidir. ÇKP elbette bu mirasa sarılacaktır. Ama, M. Kemal hareketiyle bunun arasında bir benzerlik var mıdır? yoktur ama, M. Kemal hareketi ile liberal burjuvazinin hareketi olan Yüan Şih-Kay hareketi arasında, tam bir benzerlik vardır.

Liberal burjuvazi kavramıyla Lenin yoldaşın kastettiği nedir?

«Burjuvazinin siyasî yönden en az gelişmiş kanadı adına hareket eden eğilim Liberal, burjuvazinin daha fazla gelişmiş kesimi ile küçük burjuvazi adına hareket eden eğilim de liberal demokratik eğilim» dir (Bir adım ileri, iki adım geri, s. 156).

«Bizde [Rusya'da] liberal demokratik eğilimin en demokratik kesimi olan Sosyalist-Devrimciler...» (age, s. 156).

Rusya'da Sosyalist-Devrimciler, bilindiği gibi, Narodniklerin devamıdır. Lenin, Sun Yat-Sen hareketini Narodniklerle aynı gördüğüne göre, demek ki, Sun Yat-Sen hareketini de, «liberal-demokratik eğilimin en demokratik kesimi» olarak değerlendirmektedir.

Bugün yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde Lenin yoldaşın Liberal demokratik dediği eğilimin temsil ettiği sınıflar, proleterya önderliğindeki halkın birleşik cephesine katılan, millî burjuvazinin devrimci kanadı, şehir küçük burjuvazisi ve köylülerdir, yani orta köylülerdir; Lenin yoldaşın liberal dediği eğilimin temsil ettiği sınıflar ise, millî burjuvazinin karşı-Devrim safında yer alan gerici kanadı ve komprador büyük burjuvazidir (Rusya'da bu eğilimi Kadetler temsil etmekteydi).

Sun Yat-Sen hareketi, Liberal demokratik eğilimin en demokratik kesimi olduğu halde, yani orta köylüleri temsil ettiği halde, yani orta köylüleri temsil ettiği halde, Kemalist hareket, Liberal eğilimi, yani burjuvazinin sağ kanadını ve komprador büyük Türk burjuvazisini temsil ediyordu. Bu iki hareket arasında, böylesine kıyas kabul etmez, önemli bir fark vardır. Şafak revizyonistleri, işte bu son derece önemli farka gözlemini kapıyorlar.

14) Şafak revizyonistleri, M. Kemal'in istiklâl-i tam ilkesinin mirasçısıyız», bu mirası faşistlere terkedemeyiz; ona sıkı sıkıya sarılmalıyız, diyorlar. Bu [miras] denilen şeye komünistlerin neden sarılamayacağını, zannedirim ki, yeterince açıklığa kavuşmuştur. Bu «miras»'ı bugün, M. Kemal'in yakın silâh arkadaşı İ. İnönü devam ettiriyor, Nihat Erim devam ettiriyor. Bu kişilerin ve bunların mensup olduğu örgütlerin bugün hangi sınıfları ve hangi eğilimi temsil ettiğini biliyorsunuz. Hatta Bülent ECEVİT, Şafak revizyonistlerinin dört elle sarıldığı «miras»'ı birazcık eleştirdiği için, Kemal Satır güruhunun saldırısına uğradı. Şafak revizyonistleri, bu «miras» diye her olur olmaz şeye hırsıyla sarılan aç gözlü bezirgânlar, M. Kemal hareketini değerlendirirken, Kemal Satır güruhuyla birleşmektedir.

Komünistler, tarihin devrimci mücadelede silâh haline getirilmesini çok iyi bilirler. Ama, «miras» diye gerici şeylere sarılmak, halk kitlelerinin aldatılmasında, gericilerle ağıt birliği etmek, onlara suç ortaklığı etmek olur. «Miras» diye gerici şeylere sarılmak, bizi kitlelerle kaynaştırmaz, tersine, onlardan koparır. Kemalizme miras diye sarılmak, bizi, Kemalist iktidarın hunharca ezdiği işçi-köylü yığınlarından, emekçilerden koparır. Evet, bugün hâkim sınıflar tarafından kafası Kemalizm konusunda yanlış fikirlerle doldurulmuş, Kemalizme sempati duyan, işçi ve köylü yığınları da vardır. Ama(eğer bu yanlış fikirlerle mücadele etmezsek, eğer bu yanlış fikirleri işçilerin ve köylülerin kafasından söküp atmazsak, emekçi yığınlarının çeşitli kesimleri arasında, çeşitli milliyetlere mensup emekçiler arasında tam bir birlik, dayanışma ve güven sağlayamayız. Ayrımcı, bugün açısından, gerici sınıflara karşı doğru ve başarılı bir mücadele yürütemeyiz. Kemalizmin ilkelerini (bu ilkelerin neler olduğunu gördük) savunan ve uygulayan askerî faşist diktatörlükler karşısında kitleleri silâhsız bırakmış oluruz. Kemalist diktatörlük, Yahya Han diktatörlüğünden farksızdır; biz kitlelere böyle bir rejimi, sempatik gösteremeyiz. Şafak revizyonistlerinin yaptığı şey budur.

Komünistler, tarihin, devrimci mücadelede bir silâh haline getirilmesini bilirler. Kurtuluş Savaşında, canıyla, canıyla destanlar yaratan halk kahramanları vardır, meselâ bir Karayılan vardır, biz bunların mücadelelerinin mirasçısıyız. Biz, kitlelerin tükenmez enerjilerinin, mucizeler yaratan yaratıcılıklarının, sonsuz devrimci güçlerinin mirasçısıyız! Her fırsatta yığınların mücadelesini kanla ve zorbalıkla bastırmaya çalışanların onlara düşmanlık gösterenlerin değil!

Bazı silâhlar vardır ki, onu elinde tutanlar yenilmez bir güce sahip olurlar. Meselâ Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi böyle bir silâhtır. Kitlelerin devrimci tecrübeleri böyle bir silâhtır.

Bazı silâhlar vardır ki, onu elinde tutanlar, kendilerini yaralarlar: yani silâh geri teper ve kendisini elinde tutanları vurur. İşte Kemalizm böyle bir silâhtır! Şafak revizyonistleri böyle bir silâhı elimize almak istemediğimiz için, bizi diledikleri gibi suçlayabilirler. Ama, biz de, onların sağa sola reklâm ettikleri bu silâhın gerçek mahiyetini yığınlara anlatmaktan geri durmayacağız.

15) Şafak revizyonistleri «Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un, M. Kemal tahlilleri bize ışık tutsun» diyorlar. Evet, biz de aynı kanaatteyiz. Böyle bir ışığa çok ihtiyaçları var çünkü. Baksanıza, karanlıkta el yordamıyla yürümeye çalışan körlere benziyorlar. Ama, bunları körlüğün başka bir çeşididir: Siyasî körlük) .

Denmek suretiyle, uzun bir tarih dilimi içerisindeki çeşitli cumhuriyet iktidarları dönemiyle ilgili yönetim ve bu yönetim sırasında beliren siyasal, ekonomik, kültürel ve sosyal olayların tümü Marksist-Leninist açıdan kıymetlendirmeye tabi tutularak, bu düşünceye materyal hazırlamak amacıyla, gerçekler tamamıyla tahrif edilmiş ve her şey proleterya ihtilâli olgusuna yarar sağlayacak biçimde ele alınıp, sınıfsal bir sentezle açıklamaya çalışılmıştır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün esinlendiği ideoloji ve hareket yöntemini yansıtacak söz konusu tez ve diğer görüşlerini toplamış bulundukları belgelerin kapsamı ve niteliği, ortaya koymak istedikleri sonuç düşüncelerle ilgili olarak aşağıda toplu bir değerlendirme yapacağımız cihetle, şimdilik, TKPML örgütünün diğer bir yayını üzerinde durmak istiyoruz.

C. GENEL ELEŞTİRİ :

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi içerisinde beliren görüş ayrılıkları, aşamalı olarak ortaya konmuş ve her seferinde, belli bir konuya ağırlık verilerek ŞAFAK örgütü eleştirilip, yönetimi yerilmiştir. Böylece örgüt çevrelerinde bunun yerine geçmeye hazırlanan yeni bir örgüt oluşumu ile karşı karşıya bulunulduğu, etkilenmek istenmiştir.

Doğu Anadolu Bölge Komitesi kararı ve yukarıda belirtilen tezlerde işlenen konuların tümünü kapsıyacak şekilde ve daha da ilerilere gidilerek oluşturulan (GENEL ELEŞTİRİ) isimli yayın her bakımdan kesin bir ayrılık fikrinin nedenlerini etraflıca ortaya koyan örgütsel görüş ürünü olarak kendini kabul ettirmiş görünmektedir. Genel eleştirinin 47 nci sahifeye kadar olan bölümünde, DEV-GENÇ içerisinde ortaya çıkan proleter aydınlık gruplaşmasından beri meydana gelen görüş ayrılıkları ve bunları etkileyen nedenlere işaret olunarak, silâhlı mücadele yöntemin-

de Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü partisi örgütünün darbe örgütü olarak oluşturulduğu ve fakat bu örgüt yöneticilerinin Marksist-Leninist ve Maoist düşünce doğrultusundan saptıkları, silâhlı mücadele ve gerilla savaşları çekirdekli olabilecek bir hareket geliştiremedikleri çeşitli etki ve tepki fikirler öne sürülerek eleştirildikten sonra, Şafak hareketinin yönetim ve uygulamaya ilişkin hata ve zaafı sıralanmaktadır. Ancak Şafak yönetimi eleştirilirken, belli bir konuda Şafak örgütünün sapması ve hatalı uygulaması olarak öne sürülen görüşün karşıtı olan düşünce, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün fikir ve uygulamaya dönük görüşleri olarak kendini ortaya koyan bir dizi halinde işlenmiş bulunmaktadır.

Genel Eleştirinin getirmiş olduğu görüşlerin ve işaret ettiği konuların özü, esas itibarıyla Doğu Anadolu Bölgesi Komitesi Şubat kararı ilkelere dayalı görülmektedir.

Genel Eleştiri de Şafak örgütünün görüşleri ve yönetimine ilişkin olarak ele alınan başlıca konular şu önemli başlıklar altında ele alınıp işlenmiş bulunmaktadır:

1 — ŞAFAK REVİZYONİZMİ GEÇMİŞTEKİ SAĞ ÇİZGİYİ BÜTÜNÜ İLE SAVUNUYOR:

Şafak örgütünün Sosyalist Kurultay denemesinden itibaren Sağ bir çizgi izlediği ve özellikle örgütsel mücadelede Legal düşünceden yana olduğunu ortaya koyduğu öne sürülerek, Devrimci Mücadelenin uzun vâdede legal bir örgütsel mücadele ile elde edilemeyeceği belirtildikten sonra, (1. Sosyalist kurultay Legalizm çamuruna batmaktadır, 2. Sosyalist Kurultay oportünist klikler arasında bir barış çağırısıdır, 3. Sosyalist Kurultay yolu ile Devrimciler arasında bir birlik asla sağlanamaz, 4. Sosyalist Kurultay, silâhlı mücadelenin önüne dikilen bir settir, 5. Kadroları Faşizmin kabaran iştahına tabakta meyve sunar gibi sunmaktır, yani ihanettir, 6. Sıkıyönetimden iki ay önce Sosyalist Kurultay kararı almak en hafif tabiri ile uzak görüşlülükten yoksunluktur.) denmekte ve Sosyalist kurultaydan beri şafakçıların belirlenen hatalarla malûl olduğu ifade edilmektedir.

2 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİNİN ÖRGÜTSEL POLİTİKASI İŞÇİLERİ VE KÖYLÜLERİ EĞİTİM GRUPLARI ŞEKLİNDE ÖRGÜTLEMEKTİR:

Şafakçıların öne sürdüğü «Eğitim grupları bir yandan halkımızın ileri unsurlarının, sempatizanların geri, bilinçli işçilerin Marksist-Leninist eğitimlerini sağlayacak, öte yandan da ihtilâlcı mücadelemizin gerektirdiği pratik görevlerini yerine getirecektir» şeklindeki eğitimle ilgili görüşlerinin silâhlı mücadeledeki pratik düşünceyi zedelediği belirtilmekte ve bu konuda, şu karşıt düşünceler öne sürülmektedir. (Biz sınıf mücadelesinden kopup entellektüel gevezeliği reddediyoruz. İdeolojik ve politik çalışma pratik mücadeleye bağlı olmalı ve ona hizmet etmelidir diyoruz. İdeolojik ve politik eğitimin belli bir sınırı ve sonu yoktur. Her görev grubu, her hücre, her gerilla müfrezesi bir yandan kendi alanındaki pratik faaliyeti yürütecek, öte yandan da sürekli bir eğitime tabi tutacaktır. Ve bu eğitim demokratik devrimin başarısından sonra da, proleterya diktatörlüğü altında da, sosyalizmin inşasında da devam edecektir. Sırf eğitim için, eğitim olmaz, burjuva bayların kaba mekanik mantıkları bunu anlamıyabilir ama, doğrusu budur.) denmektedir.

3 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ NE OLDUĞU BELİRSİZ KÖYLÜ KOMİTELERİNİN HER DİRDİN DEVASİ HALİNE GETİRİLİYOR:

Şafakçılar tarafından saptanan «Hazine toprakları köylülere dağıtılacak veya köylü komitelerinin denetiminde halk çiftlikleri haline getirilecektir.» — «Her köyde köylülerin mücadelesini yönetecek köylü komitelerini kurmalıyız» — «Toprak devrimi programının uygulanması ve dağıtım işini köylü komiteleri yürütecektir.» şeklindeki örgütsel düşüncenin teorik olmaktan öteye gidemeyeceği ifade edildikten sonra, Marksist-Leninist örgütün bu konuya ilişkin düşünceleri olarak şu görüşlere yer verilmektedir. (Marksist-Leninistlerin köylüler arasında örgütlenme politikası açıktır. Her köyde, Köy parti komiteleri örgütlemek, yine her köyde, partili ve partisiz devrimci yoksul köylülerin üretime bağlı silâhlı mücadele müfrezeleri, yani köylü milisleri örgütlemek. Köy Parti komitesine bağlı, partili veya partisiz unsurlardan silâhlı mücadeleye hizmet edecek, çeşitli görev, grup ve hücreleri örgütlemek, ayrıca köy esasına bağlı olmayan, bölgedeki parti komitesine bağlı profesyonel gerilla birlikleri örgütlemek. Bütün bu örgütlenme faaliyetlerin amacı yoksul köylüler ve tarım işçileri arasında partiyi ve halk silâhlı kuvvetlerini inşa etmektir. Bu inşa barış içinde değil, silâhlı mücadele içinde olacaktır. Ve parti örgütünün köylüleri örgütlemeye kavrayacağı halka, gerilla birliklerini ve köy milislerini örgütlemektir.) demek suretiyle bu husustaki mukabil düşünceler ortaya konmaktadır.

4 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ SİLÂHLI MÜCADELEYİ BAŞLATMAK İÇİN ÜLKE ÇAPINDA ÖRGÜTLENMEYİ VE BÜTÜN KİTLELERE KUMANDA EDER HALE GETİRMEYİ ŞART KOŞUYOR:

Şafakçıların Marksist-Leninist-Maoist düşünce yönteminde öngörükleri silâhlı mücadelenin başarılı bir sonuca ulaşması için ülke çapında örgütlenmek gerektiğini öne süren düşüncelerden örnekler verildikten sonra, başlıca bu konunun «kırmızı siyasi iktidarın kurulması üzerine» başlıklı yazıda işlendiği ifade edilerek, ülke çapında örgütlenme kavramının yanlış anlaşıldığı belirtilerek, Marksist-Leninist örgütü bundan ne anladığı şu görüşlerle ortaya konmaktadır. (Ülke çapında örgütlenmenin Marksist-Leninist'lerce bir tek anlamı vardır. O da, ülkenin her yanında veya hemen her yerinde, il il, ilçe ilçe örgütlenmektir.) dendiikten sonra, bu örgütlenmenin gittikçe yaygınlık kazanarak ve kitle üzerinde etki yaratarak gelişme göstereceği ve aynı hedefe yönelerek kitleler üzerinde hâkimiyet sağlayacağı çeşitli örneklerle canlandırılmaya çalışılmaktadır. Ayrıca Marksist-Leninistlerin mevzi bir silâhlı mücadele görüşünden yana olduklarının Şafakçılarca öne sürülmesine karşın şu düşüncelere yer verilmektedir. (Bugün ülkenin her köşesinde örgütlenme hem mümkün olmadığı için, hem de devrimin öncelikle gelişmeyeceği bölgelere kuvvetlerimizi dağıtmak faydadan ziyade zarar getireceği için, kuvvetlerimizin yettiği ölçüde devrimin öncelikle gelişeceği bölgelerde örgütlenmeyi ve silâhlı mücadeleye girişmeyi savunuyoruz. Sağlam bir örgütlenme böyle gerçekleşmiştir. Barış içinde örgütlenme kof bir örgütlenmedir, böyle bir örgüt bütün ülkeyi de kucaklasa halkın mücadelesine önderlik edemez, silâhlı mücadeleyi yönetemez beyaz terörün şiddetlendiği dönemde kâğıttan bir şato gibi dağılır. Biz, kadrolarımızın önemli bir kısmını kuvvetli kitle temeli olan, kendine yeterli ekonomik kaynakları ve askerî harekâta elverişli araziye sahip köylük bölgelere sefer-

ber edilmelidir dedik. Kaç bölgede çalışabileceğimizi kadroların sayısı ve imkânlarımız tayin edecektir. Faal kadrolar ne kadar çok ise, seferber edilecek bölge sayısı da o kadar çok olur. Biz bu konuda bir sayı vermiş değiliz. Ve elbette çalışılan bölge sayısının mümkün olduğu kadar çok olması iyi bir şeydir. Ama bugün bütün kadroları seferber etsek yine de ülke çapında örgütlü hale gelemeyiz ve bütün kitlelere kumanda edemeyiz. Durum böyledir diye silâhlı mücadeleye başlamıyacakmıyız? Me-sele şudur: Biz kaç bölgede seferber olabilmissek, oralarda silâhlı mücadeleyi başlatmalıyız diyoruz. Şafak Revizyonistleri ise bütün kıvırtmacalara rağmen, döne dolaşa ülke çapında örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden silâhlı mücadele başlatılamaz diyor ve böylece silâhlı mücadeleyi yıllarca geri atıyor.) demek suretiyle, koşulların mevcut olduğu ve imkânların elverdiği ölçüde giderek silâhlı mücadelenin bütün yurdu kaplıyacağı ifade edilmek isteniyor.

5 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ LENİNİST «DEVİRİMCİ DURUM» ÖĞRETİSİNİ TAHRİF EDİYORLAR:

(Şafak revizyonistleri ülke çapında örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden silâhlı mücadelenin başlatılamıyacağı tezini ispatlamak için tahrifat üzerine tahrifat yapmışlardır. Maozedunk yoldaşın» kızıl siyasi iktidarın var olması» şartlarından biri olarak ileri sürdüğü «ülke çapında devrimci durumun yükselmesi» şartını devrimci hareketin ülke çapında yükselmesi şeklinde tahrif etmişlerdir. Devrimci hareketin ülke çapında yükselmesi ifadesi ikinci bir kez daha tahrif edilerek «Komünist Partinin ülke çapında örgütlenmesi» şekline sokulmuştur. Bilindiği gibi «devrimci hareket» kavramı proleterya dışındaki halk sınıflarının siyasi hareketleri ile, kendiliğinden gelme kitle eylemlerini de kapsar. Böylece «ülke çapındaki devrimci durumun yükselmesi» şartı kaşla göz arasında komünist partinin ülke çapında örgütlenmesi haline getirilivermiş, üstelik Maozedunk yoldaşın kızıl siyasi iktidarın var olması şartlarından biri olarak ileri sürdüğü şeyi bunlar yukarıdaki tahrifatlara tabi tuttuktan sonra, hem silâhlı mücadelenin başlatılması şartı, hem de kızıl siyasi iktidarın var olması şartı olarak ileri sürmüşlerdir. Devrimci durumun ne olduğunu Lenin Yoldaştan okuyalım. «Bir devrimci durum olmadan devrimin mümkün olmayacağı Marksistler için tartışma götürmez bir gerçektir. Ayrıca her devrimci durum da devrime götürmez. Genel olarak bir devrimci durumun belirtileri nelerdir? Şu üç önemli belirtileri ileri sürersek herhalde yanılmış olmayız. Egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliği sürdürmek mümkün olmazsa üst sınıflar arasında şu veya bu şekilde bir buhran, egemen sınıfın politikasında, baskı altındaki sınıfların hoşnutsuzluğuna ve parlamasına sebep olacak bir çatlamaya götürecek buhran ortaya çıkarsa, bir devrimin olması için, genellikle alt sınıfların eski biçimde yaşamak istememesi yeterli değildir. Üst sınıfların eski biçimde yaşayamayacak durumda bulunması da gerekir. Baskı altındaki sınıfların sıkıntısı ve ihtiyacı normalden daha öteye kadar ilerlemişse. Yukarıdaki nedenlerin bir sonucu olarak barış zamanında kendilerinin soyulmalarına hiç ses çıkarmadan razı olan ama sıkıntılı zamanlarda hem buhranın her türlü şartları, hem de bizzat üst sınıflar tarafından bağımsız tarihi eyleme itilen yığınların eyleminde önemli bir artış var ise iradenin dışındaki bu objektif değişikliklerin hepsine birden devrimci durum denir) denmekte devrimci durum ile devrimci hareketin ayrı ayrı şeyler olduğuna ilişkin olarak Mark-

sist-Leninist hareketin şu görevleri ortaya konmaktadır. (Devrimci durum devrimin objektif şartlarıdır. Devrimci durum, tek tek grupların, partilerin, sınıfların iradesinden bağımsız objektif bir olgudur. Bu sebeple komünist partinin ülke çapında örgütlenmesine bağlı olmadığı gibi, varlığına da bağlı değildir. Partinin varlığı ve örgütlenme seviyesi sadece devrimin subjektif şartları ile ilgilidir. Partinin varlığı ve örgütlenme seviyesi devrimci durum üzerinde etki icra eder. Ama onu tayin etmez. Bunlar Marksizmin alfabesidir. Fakat Şafak Revizyonistleri bu aktif gerçekleri çığnıyorlar.) denmektedir.

6 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ SİLÂHLİ MÜCADELEYİ BAŞLATMAK İÇİN, BÜTÜN BOZKIRIN KURTARILMASINI ŞART KOŞUYORLAR:

Silâhlı mücadeledeki bu tür bir düşüncenin mücadeleyi yıllarca geri atmak sonucunu doğuracağı ifade edilerek, şu mukabil görüşlere yer verilmektedir. (Bozkır kuru olan bölgelerde «bir bölgeden demiyoruz» tutuşturulmalıdır. Yani silâhlı mücadele şartları elverişli olduğu bölgelerden başlatılmalıdır. Ve hemen başlatılmalıdır. Bozkırın henüz kuru olmayan bölgeleri, diğer bölgelerdeki silâhlı mücadelenin ateşi ile kavrulacaktır. Ve örgütümüz büyüyüp güçlendikçe, bu bölgelere de kollarını uzatacak, oralarda da silâhlı mücadeleye girecektir. Önce bütün bozkırın kurumasını beklemek sakattır. Devrimin dengesiz gelişeceği gerçeğine de aykırıdır. Üstelik silâhlı mücadele, barışçı propaganda ve eğitim çalışmalarından yüz kere, bin kere daha etkili olacaktır. Gerek Lenin yoldaş, gerekse Mao Zedung yoldaş silâhlı mücadelenin kitlelerin bilincinde nasıl sıçramalara yol açtığını defalarca belirtmişlerdir.) denmekte ve dolayısıyla silâhlı mücadelenin objektif şartlarının var olduğu yerlerde başlatılarak sirayet yoluyla genişlemesi önerilmektedir.

7 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİNİN ÇİZGİSİ «İHTİLÂLCİ KİTLE ÇİZGİSİ» DEĞİL İHTİLÂLİ KÖSTEKLEYİCİ BİR ÇİZGİDİR:

Bu konuda da Şafakçıların ihtilâlcî bilinç bakımından geri bölgeler düzeyini dikkate alarak mücadeleyi sürdürmelerinin bütün bozkırı kurutma teorisinde olduğu gibi devrimi engelliyen bir sonuç yaratacağı öne sürülmekte ve şu görüşlere yer verilmektedir. (Bütün bölgeler içinde, en ileri bölge halkı ile birleşmek orta bölgelerin seviyesini yükseltmek, geri bölgeleri kazanmaya çalışmak. En ileri bölgede de ileri unsurlarla birleşmek, aradaki unsurların seviyesini yükseltmek geri unsurları kazanmaya çalışmak. Yani, daima en ileri kitlelerin en başında olmak, fakat gerideki yığınlardan korkmamak, onları ileri doğru çekmek.) lâzımgeldiği ve bunun ihtilâlcî kitle çizgisi düşüncesine uygun bir hareket tarzı olduğu ifade edilmektedir.

8 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ, ACİL TALEPLER ADI ALTINDA REFORMİZMİ SAVUNUYOR:

Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi Program Taslağının 40 ncı Maddesinde öngörülen «hareketimiz, emperyalizmin gerilemesi, halkın demokratik haklar kazanması ve yaşama şartlarının düzelmesi yönündeki bütün acil talep ve ihtiyaçları savunmak» şeklindeki ilkeye karşı, bunu bütünü ile reddeden şu görüşler ileri sürülmektedir. (Açıktır ki, bu anlayış, bazı şartlarda kişiyi reformizmin en derin çukuruna batırır. Ya-

kın köylülerin silâhlı mücadelesini boğmak için gericiler kısmî bir toprak reformu uygulamasına girişirse, Şafak revizyonistleri bunlara destek olacaktır. Çünkü böyle bir şey, emperyalizmin - bütün mevzilerden sökülüp atılmak amacıyla - bir adım gerilemesi olacaktır. Yaşama şartlarında kısmî bir düzelme sağlayacaktır. Hâkim sınıfların, iktidarlarını tehlikede gördükleri zaman, sistemin temeline dokunmadan (onlar elbette dokunamazlar), kısmî düzeltmelere gittikleri çok görülmüştür. Tarihimizdeki köylü isyanlarının çoğu bu şekilde bastırılmıştır. Bugün Türkiye’de faşist sıkıyönetim «toprak reformu» sloganıyla ortaya çıktı ve kendini daha büyük tehlikelerden korumak için, bir parça toprak da dağıtabilir. Sovyet Sosyal-emperyalizminin dümen suyunda bir gericî iktidar daha fazlasını da yapabilir. Bunlar imkânsız şeyler değil, kuvvetle mümkün olan şeylerdir. Gericiler bütünü korumak için parçayı niçin feda etmesinler? Bütün imtiyazlarını, ellerindeki bütün sermaye ve servetlerini, bütün toprak ve emlaklarını kaybetmemek için niçin bunların bir kısmını feda etmesinler? Kitlelerin bizzat bugünkü sistemi yıkmak için silâha sarıldığı şartlarda ve yerlerde, «acil talep ve ihtiyaçları savunmak» gibi gösterişli bir sloganın arkasına saklanmak, düpedüz reformist ve gericî bir tutum olur. Halkın ağzına bir parmak bal çalarak onun öfkesini yatıştırmak ve bütün arı kovanlarını kurtarmak isteyen gericilerle aynı paralele düşmek olur. Öte yandan, şehirlerde işçilerin yığın halinde ayaklanması için, silâha sarılması için, vb.. şartların elverişli olduğu yerlerde ve zamanlarda, işçilere «acil talep» masalları anlatmak, yine düpedüz şarlatanlık olur. Kölelik sistemin kötülüğünü kavrayıp onu yıkmak için harekete geçen kölelerin karşısına, «sizin yaşama şartlarınız iyileştirilmelidir» diye çıkmaya benzer. Bilinçli işçi böyle çok bilmiş şarlatanları elinin tersiyle iterek «çekil be yolumuzdan» diyecektir.

Revizyonist hainler, faşist sıkıyönetimin arifesinde «acil talepler» demegojisiyle, kitlelerde Erim Hükûmetinin bunları gerçekleştireceği intibasını yaratarak, sıkıyönetimin «halk-dostu» çalışmalarına destek olmuşlardır. Erim köpeğinin «reform kabinesi» kurulduğu zaman, «biz emekçi halkın yararına olan her türlü reformu destekleriz» diyerek, tam bir gerçek reformist gibi hareket etmişlerdir. (PDA, Sayı 40, s. 2). Bütün Marksizm-Leninizm cilasına rağmen, hâlâ aynı anlayış, aynı sağ çizgi devam etmektedir.

Acil talepler asla her şart altında savunulmaz ve desteklenmez. Marksist-Leninistler «acil talepleri, genel politik taleplerimize ve kitleler içindeki devrimci ajitasyonumuza sıkı sıkıya bağlamak» şartıyla ve «devrimci sloganların yerine kısmî talepleri asla ön plâna çıkarmamak» şartıyla savunur ve desteklerler.

Birinci olarak, «acil talepler» genel politik taleplerimize ve devrimci ajitasyonumuza aykırı düşmemelidir. Yani kitleler, daha ileri hedefler için mücadele ederken, onlar «kısmî düzeltmeler» uğruna geriye-tilmemelidir. İkinci olarak da, acil talepler için mücadele daima tali kalmalıdır, devrimci sloganların yerine bunlar geçmemelidir. Reformistlerle devrimcileri birbirinden ayıran kıstaslar bunlardır. Bu ilkelere uygun düşmek şartıyla komünistler «genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri» elbette savunurlar ve desteklerler.

Revizyonist reformist hainlerin yaptığı gibi her şart altında değil) şeklindeki görüşlerle, reformist düşüncenin her hâl ve şart altında devrimci atılımı zedeleyeceği görüşü ortaya konmak istenmiştir.

9 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ, EKONOMİZMİN AŞAMALI BİLİNÇLENDİRME TEORİSİNİ SAVUNUYOR:

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin Program Taslağında ele alınan bu tarz bir düşüncenin köhne bir taktik olduğu belirtilerek, esasen bu düşünceye Lenini'de karşı olduğu ifade edilip, «Ne Yapmalı» isimli esere atfen bilinçli bir işçinin ağzından şu görüşlere yer verilmektedir. (Biz işçilerin kendi eylemimiz zaten vardır. Sizin desteklemekte inat ettiğiniz, elle tutulur sonuçlar vadeden somut istekler ileri sürerek işçi eylemi vardır. —Tabii köylü eylemi de vardır.— Ve her günkü alalâde meslekî hayatımız içinde çoğunlukla aydınlardan hiç bir yardım görmeksizin bu somut istekleri biz kendimiz ileri süremeyiz. Ama bu eylem bize yetmiyor, biz sadece «İktisadî Politika» lapasıyla beslenecek çocuk değiliz. Biz ötekilerin bütün bildiklerini bilmek istiyoruz. Siyase thayatının bütün yönlerini ayrıntılı olarak bilmek ve her siyasî olaya aktif olarak katılmak istiyoruz. Bunun için aydınların bizzat, bizim pek iyi bildiğimiz şeyleri biraz daha az tekrarlamaları ve henüz bilmediğimiz şeyleri, fabrikadaki iktisadî tecrübemizin bize hiç bir zaman öğretemeyeceği şeyleri, yani siyasî bilgileri biraz daha fazla vermesi gerekir.) demek suretiyle, işçi ve köylüleri kendi sorunları içerisinde kalkışmaya sevkedecek ve bunu proletarya ihtilâli hedefinde kanalize edecek siyasî bilincin, ekonomik bilinçten önemli olduğuna işaret edilmektedir.

10 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ KADRO 'POLİTİKASINDA DA SAĞ BİR ÇİZGİ İZLİYOR:

Bu konuda aynen şu düşüncelere yer verilmektedir. (Şafak revizyonistleri, kadroların gerici bağlarıyla uzlaşıyor. İleri işçi, köylü ve aydın kadroları, bütün gerici bağlarından kopararak, onları aktif siyasî mücadeleden içine çekmek yerine, onların gerici bağlarını muhafaza ediyor.

Lenin yoldaş, «gelişme vadeden bir işçinin, on saat fabrikada çalışmasına müsaade etmemeliyiz, onları aktif siyasî mücadelenin içine çekmeliyiz, profesyonel devrimciler haline getirmeliyiz» diyor. Oysa Şafak revizyonistleri, tamamen ters bir yol izliyorlar. İleri işçi ve köylüleri üretimden çekmek, profesyonel devrimciler haline getirmek yerine, elindeki çok sayıdaki profesyonel kadroyu da orada burada işe sokuyor, amatör devrimciler haline, artan vaktini devrimci mücadeleye ayıran kişiler haline getiriyor. Bazı özel amaçlarla, profesyonel kadroların çeşitli işlere sokulabileceğini reddetmiyoruz. Ama bu bir komünist hareketin genel politikası haline getirilemez; getirildi mi amatörlük ve istikrarsızlık bütün faaliyete damgasını basar. Genel politika, ilerleme vadeden herkesi, bunların mümkün olduğu kadar en çoğunu profesyonel siyasî faaliyete çekmektedir.) demek suretiyle, harekette amatörlük ruhunun giderek profesyonel faaliyetlere yöneleceği, özel görevler olsa dahi işçileri, kendi işçilerinden çekmenin sakıncalı olacağı belirtilmek istenmektedir.

11 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ DEVRİMİ İMKÂNSIZ HALE GETİRİYORLAR:

Şafakçıların öne sürdüğü (devrime katılan her ferdin, devrimin muhtemel sonuçlarını başından bilmesi devrimin anlamını ve mahiyetini

kesinlikle kavramış olması) şeklindeki düşüncenin saf bir sosyalist devrim beklemek düşüncesinde düğümleneceğini belirterek, devrimci düşüncede asıl olan şeyin, bütün hoşnutsuz sınıf, grup ve unsurların katıldığı dizi sonunda varılacak savaş olduğu ifade edilerek devrimci kişilerin niteliğinden ziyade bunların parti önderliğinde devrimi gerekli kılan nedenlerin bilincine ulaştırılarak, devrime katılıp, sürekli ve sistemli bir çalışma sonunda silâhlı mücadelenin seyri içinde, ona hizmet edecek Marksist-Leninist oluşumu sağlamak olduğu ifade edilmektedir.

12 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ, SİYASÎ MÜCADELEYE SİLÂHLİ MÜCADELEYİ KARŞI KARŞIYA KOYUYORLAR. «SİYASÎ MÜCADELE» BAYRAĞ ALTINDA, SİYASÎ MÜCADELENİN SİLÂHLİ BİÇİMLERİNİ REDDEDİYORLAR, SİLÂHLİ PROPAGANDA VE AJİTASYONU REDDEDİYORLAR:

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün önemli bir ilke kabul ettiği, Halk Savaşı biçimindeki silâhlı mücadele oluşumu bakımından kendilerinin Şafakçılar tarafından «Salt Askerî Görüş» taraflısı olarak nitelendirildiklerinden yakınlıkla bu hususta onları eleştiren şu karşı düşüncelere yer verilmektedir. (Revizyonistler, silâhlı mücadelenin esas olmasını savunmamızdan bu sonucu çıkarttıklarına göre, kendilerinin silâhlı mücadeleyi siyasî mücadelenin zıddı olarak gördüklerini ele vermektedirler. Silâhlı mücadele ile siyasî mücadeleyi birbiri ile çelişen şeyler olarak gördüklerini ele vermektedirler. «Salt Askerî» görüşü açısı, savaşmak için, savaşmak tutumuna sahip olanların görüşü açısıdır. Biz, devrimin siyasî görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırık bölgelerde, parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahallî ve merkezî otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için, silâhlı mücadeleyi savunuyoruz. Mao Zedung yoldaş şöyle diyor: «Bazı kimseler bizim [savaş herşeye kadirdir] taraflısı olduğumuzu ileri sürerek bizimle alay ediyorlar. Evet doğrudur, biz devrimci savaşın herşeye kadir olması taraflısıyız. Bu kötü değil, iyidir. Marksisttir. Rus Komünist Partisinin tüfekleri sosyalizmi yarattı. Biz de ortaya bir demokratik cumhuriyet çıkaracağız. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin tecrübesi, bizi işçi sınıfı ile emekçi yığınların silâhlı burjuva ve toprak ağalarını ancak tüfek gücüyle yenebileceklerini göstermiştir. Bu anlamda bütün dünyanın ancak değiştirilebileceğini söyleyebiliriz».

Bunda da mı «salt askerî» bir bakış açısı var acaba? Bu baylar silâhlı mücadelenin yani savaşın siyasî mücadelenin bir biçimi olduğunu bilmiyorlar mı? Silâhlı mücadele, siyasî mücadelenin tek biçimi değildir ama, bir biçimdir. «Savaş özel vasıtalarla sürdürülen bir siyasettir» ve «en eski zamanlardanberi siyasî bir nitelik taşımayan hiçbir savaş yoktur» (Mao Zedung). Bunlar, Marksizm-Leninizm'in alfabesidir.

Şafak revizyonistleri, silâhlı propaganda ve ajitasyonu reddediyorlar.

Şafak revizyonistleri, yine, silâhlı mücadelenin esas olmasını istememizden bizim kitleler arasında propaganda ve ajitasyon faaliyetini yürütmeyi reddettiğimizi çıkarıyorlar. Demek ki bunlar, silâhlı mücadelenin propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle çeliştiğini düşünüyorlar. Hayır burjuva baylar! Silâhlı mücadele ile, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri çelişmez, bunlar birbirlerinin zıttı şeyler değildir. Mao Zedung yoldaş şunu söylüyor: «Çin'in Kızıl ordusu, devrimin siyasî siyasî görevlerini uygulamakla görevli silâhlı bir guruptur ve özellikle şimdiki dönemde kızıl or-

du sadece savaşmakla yetinmez, düşmanların silâhlı kuvvetlerini yoketmek için girişilmesi gereken savaşlardan başka, daha yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi, yığınların silâhlanması, devrimci iktidarı yaratmak için yığınlara yapılan yardım ve hattâ KP'nin örgütlerinin kuruluşu gibi önemli görevler de üzerine alır. Kızıl ordusu sadece savaş için savaş yapmaz, savaşı yığınlar arasında propagandayı yürütmek, yığınları örgütlemek, yığınları silâhlandırmak, devrimci iktidarı ortaya getirsinler diye yığınlara yardım etmek amacıyla yapar».

Ülkemizde de, halk ordusunun çekirdeğini teşkil edecek olan gerillâ grupları, sadece savaşmakla yetinmeyeceklerdir. Aynı zamanda yığınlar arasında propaganda ve ajitasyon yapmak, yığınları örgütlemek ve silâhlandırmak... gibi önemli görevleri de yerine getireceklerdir. Bu baylar, silâhlı mücadeleyi siyasî mücadeleye karşı gördükleri için, siyasî mücadeleyi sadece yayınevi faaliyeti olarak gördükleri için, bizi siyasî faaliyeti reddetmekle, kitle çalışmasını reddetmekle, propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddetmekle suçluyorlar. Gerçekten kendileri genel olarak siyasî faaliyetin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun sadece barışçıl biçimlerini kabul ediyorlar. Siyasî mücadelenin silâhlı biçimlerini ve silâhlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddediyorlar.

Özetlersek, biz, silâhlı mücadele ile, diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silâhlı mücadelenin esas, diğer mücadele biçimlerinin talî olması gerektiğini savunuyoruz) şeklindeki görüşlerle, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist hareketin ağırlık noktası ve yönteminin silâhlı mücadele düşüncesine dönük olduğu ve diğer mücadele biçimlerinin bu oluşumu hazırlamak için ele alıp değerlendirmek ve silâhlı mücadele düşüncesini beslemek lâzımgeldiği fikrini ortaya koymaktadırlar.

13 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ GERİLLÂ MÜCADELESİNİ REDDEDİYOR :

Şafakçıların (Şehirlerdeki mücadele ile desteklemeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkûmdur) diğer bir deyimle (Köylülerin mücadelesi sanayi şehirlerindeki işçi sınıfımızın hareketi ile desteklenmiyorsa, Kızıl Siyasî İktidarı yaşatamaz) düşüncelerinden hareketle izlenecek yöntemin silâhlı mücadele esaslarına ters düştüğü, isyanla, silâhlı mücadele kavramlarının iyi bilinmediği, Şafakçıları bu düşüncenin askerî darbecilğe ve hattâ darbe sonu getirilecek reformistliğe sürüklediğinden, bunun ise, silâhlı mücadele öncelik ve sonralık taşıyan mücadele biçimlerini iyi bilmeksizin girişilen yanlış uygulamadan doğduğundan bahisle, şu görüşlere yer verilmektedir. (Marksist-Leninistler, ne ebedî olarak, ne de geçici olarak, hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece, esas mücadele biçimleriyle, talî olanları birbirinden ayırırlar; talî olanı, esas olana bağımlı kılarlar. Biz bugün, silâhlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerillâ savaşını görüyoruz. Gerillâ savaşı, zayıf bir gücün kendinden üstün bir düşmana karşı mücadele biçimidir. Aynı zamanda köylü gerillâ savaşı, köylülerin sınıf mücadelesinin gelişmesinin doğal sonucu ve en yüksek biçimidir. Köylü gerillâ savaşı, yürütüldüğü bölgede, köylülerin ayaklanmaya hazırlamanın da bir aracıdır ve en önemli araçlarından biridir. Gerillâ savaşı ile nihaî zafer kazanılması; gerillâ savaşı düşmanı yıpratır, zayıflatır, moralini bozar. Düşmana nihaî darbeyi düzenli ordu indirecektir. Gerillâ savaşı aynı zamanda düzenli orduya geçiş aracıdır da. Köylü isyanları, düzenli ordunun henüz doğmadığı ve doğması

İçin de, şartların elverişli olmadığı durumlarda, gerillâ savaşına dönüştürülmeli, isyan eden köylüler, gerilla birlikleri halinde örgütlendirilmelidir. Düzenli birliklerin doğması için şartlar elverişli ise, ya da düzenli ordu teşkil edilmiş ise, isyan eden köylüler düzenli birlikler halinde örgütlenabilir. Ülkenin bazı bölgelerinde de düzenli ordular kurulduktan sonra da elbette gerillâ savaşı yine devam edecektir. Ama, artık gerillâ savaşı asıl mücadele biçimi olmaktan çıkacaktır.

Düzenli ordu teşkil edilinceye kadar silâhlı köylü mücadelesinin biçimi esas olarak gerillâ savaşı olacaktır. Diğer bütün mücadele biçimleri buna tabi olacaktır. Düzenli ordu nispeten uzun bir mücadele sonunda, gerillâ birliklerinin adım adım düzenli birliklere dönüşmesi sonucunda kurulacaktır) demek suretiyle halk savaşı biçimindeki silâhlı mücadele çekirdeğinin ve giderek Kızıl Ordu nüvesinin örgütsel çalışma ile oluşturulacak gerillâ birliklerinden doğacağı, gelişip serpileceği hareketin özünün buna bağlı olduğu ifade edilmektedir.

14 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ UZUN SÜRELİ SAVAŞI REDDEDİYORLAR :

Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Program Taslağının 47 nci Madesinde «Demokratik Halk Hükümeti Hâkim Sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş orduyu kaldıracak, işçi ve köylülerin genel silâhlandırılmasına dayanan halk ordusu kuvvetlendirilecek —ordudaki her türlü eşitsizlik, rütbe ve ünvanlar kaldırılacak— askerler üzerindeki baskı ve dayak kesinlikle yasaklanacak» denmekte olup, bu görüş bütün halkın bir anda ayaklanıp, silâhlanacağını ve halk ordusunu teşkil edeceğini, hayal eden, dolayısıyla halk savaşını kısa süreli bir savaş olarak gören düşünce ürünüdür. Denmekte ve halk savaşının uzun süreli bir savaş olup, bu düşüncelerin aşamalı olarak gerçekleşeceği ifade edilmektedir. Kaldı ki, orduyla halk aynılaşmaya başladığı andan itibaren, ordu artık ordu olmaktan çıkıyor, devlet, devlet olmaktan çıkmaya başlıyor. Yani, bu sahada komünizme ulaşmış olunuyor. Bu ise, uzun bir mücadeleyi gerekli kılan aşamalarla doludur, denmektedir.

15 — ŞAFAK REVİZYONİSTLERİ SİLÂHLI MÜCADELEYİ KUŞA ÇEVİRİYOR :

Şafakçılar tarafından banka soymak, adam kaçırmak türündeki eylemlerin kitlelerden kopuk kalmaya mahkûm hareketler olduğu ve bunların T.H.K.O., I.H.K.C., T.H.K.P. gibi örgütlerce hedefinde saptırıldığı yolunda öne sürülen görüşlere karşı, merkezî otorite ve mahallî otoriteyi sarsmak amacı ile yürütülen Marksist-Leninist eylem yığınları arasında bu gibi anarşik nitelikteki olayların önemli bir yeri olduğu belirtilerek, amaca yarar sağladığı ölçüde bütün mücadele biçimlerinin reddedilemeyeceği ifade edilmektedir. Bu arada Lenin'in «Partizan Savaşı» isimli makalesinde devrimci amaca etkili olacak nitelikteki eylemlere değinildiği söylenerek, bunların doğrudan doğruya ihtilâl yapacak eylemler olmadığı ve fakat ihtilâl ortamını hazırlamaya yardım eden ve onu olgunlaştıran hareket biçimleri bulunduğu söylenmektedir. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün bu konudaki görüşleri şu şekilde devam etmektedir (yanlış olan bizzat eylemin biçimi değildir. O eylemi yürütenlerin bir bütün olarak ideolojileri ve politik çizgileri yanlıştır, sakattır. İktidar mücadelesinin yerini bizzat söz konusu eylemlerin almış olması ve bu ey-

lemlerin mücadelenin belkemiğini teşkil ediyor olması yanlıştır, sakattır. Ülkemizde, silâhlı mücadele esas olarak köylük bölgelerde mahallî ve merkezî otoritenin yıkılması yerine proleterya önderliğinde köylü hâkimiyetinin kurulması hedefine yönelmelidir. Bugünkü aşamad bu mücadelenin biçimi, köylülerin gerillâ savaşıdır. Gerillâ faaliyeti, toprak ağalarının halk düşmanı bürokratların, ihbarcılarının, faizcilerin imhasını, çeşitli şekillerde cezalandırılmalarını, paralarına, silâhlarına elkonulmasını, karakolların basılmasını ve silâhlara el konmasını, canlı ve cansız bir yığın hedefi içerir. Fakat tüm bu saldırıların bir ortak hedefi vardır: O da, gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak ve giderek yıkmak, yerine devrimci otoriteyi geçirmektir. Bugün ülkemizde silâhlı mücadele, esas olarak bu olmalıdır. Fakat, önce de belirttiğimiz gibi, bu mücadeleye destek olmak üzere «banka soymak ve adam kaçırmak» eylemleri de ilke olarak reddedilemez) denmekte ve bundan önce aynı mücadele düzeyinde hareket eden T.H.K.O., T.H.K.P., T.H.K.C. gibi örgütlerin sınıfsal mücadele gerçeğinden soyutlanarak, kitlelerin sınıfsal mücadelesi yerine bir avuç öfkeli aydınının komploculuğunu getirmek istedikleri, bunların esas itibarıyla proleterya ideolojisine, Marksist-Leninist düşüncenin evrensel ilkelerine aykırı hareket ettikleri, uğradıkları başarısızlığın, Marksist-Leninist ideolojinin yenilgisi sayılamıyacağı öne sürülmektedir.

Bu arada Şafakçıların şehirlerdeki gerillâ faaliyetlerine girişilmesini ilke olarak reddetmelerine karşı da şu görüşler sıralanmaktadır (Şehirlerde girişilecek gerillâ faaliyeti kırılık bölgelerdeki toprak devrimi mücadelesine bağımlı olmalı ve onu destekleyecek biçimde yürütülmelidir. Fakat şehirlerde gerillâ faaliyetini ilke olarak reddetmek, silâhlı mücadeleyi kağıtlara döken anlayışın ifadesidir. Ülke çapında bir bütün olarak düşman bizden güçlü olduğu sürece şehirlerdeki politikamız esas olarak «kuvvet toplamak ve fırsat kollamaktır» ve zaman zaman ayaklanmalar düzenlemek, köylü bölgelere çekilmektir. Birincisi, kırılık bölgelerdeki mücadeleye destek olmak üzere, ikincisi gerici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olarak, üçüncüsü, kuvvet biriktirme vasıtalarında biri olarak şehirlerde de gerillâ eylemlerine girişilebilir ve girişilmelidir. Bu amaçlarla, banka soyulabileceği gibi, hükümetin ve gericilerin paralarına el konulabileceği gibi şehirlerde sınıf düşmanları imha edilebilir. Meselâ, polis ajanları, faşist subaylar, işkenceci polisler, faşist eşkilâtların elebaşları, zalim patronlar ve yarıkçıları, grev kırıcılar, ajan provakatörler, ihbarcılar, devrimcileri kurşunlayanlar ve idam cezası verenler, emperyalizm ajanları.... v.b. kurşuna dizilebilir. Ulaştırma ve haberleşme hatları felce uğratılabilir. Cephanelikler, askerî depolar... v.b. soyulabilir. Ya da sabote edilebilir. Önemli evraklara el konulabilir, ya da bunlar imha edilebilir. Hapishanelerden adam kaçırılabilir. Bazı askerî üslere ve karargâhlara, polis karakollarına ve karargâhlarına, faşist teşkilâtların merkezlerine sabotajlar düzenlenebilir... v.b. Revizyonist baylarımız bütün bunları reddediyorlar. Onların silâhlı mücadeleyi, Lenin yoldaşın eleştirdiği ve «kakavanlıkla» suçladığı biçimde anlattıklarına bundan daha iyi örnek olabilir mi?... Biz, yukarıdaki eylemleri ilke olarak benimserken, toprak devrimi için köylük bölgelerde yürütülecek mücadelenin esas olması gerektiğinin diğer mücadelelerin ona bağlı olması gerektiğini asla akıldan çıkarmıyoruz) demek suretiyle, silâhlı mücadele yöntem ve onun biçimlerini ortaya koymaktadırlar.

D) BAŞKAN MAO'NUN KIZIL SİYASİ İKTİDAR ÖĞRETİSİNİ DOĞRU KAVRIYALIM :

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün düşüncelerine esas kabul ettiği Marksist-Leninist olguyu gerçekleştirebilmek için, silâhlı mücadele yönteminde, gerillâ unsurları ile Halk Savaşı çekirdeğini meydana getirebilmek amacı ile izlenecek hareket ilkeleri ve yöntemi bakımından Kızıl Çin Devriminin ve özellikle bu devrimin önderi kabul edilen Başkan Mao'nun görüş ve düşüncelerinin uygulama yönünden örnek alındığını görmekteyiz. Yurt koşulları ve proleterya ihtilâli hedefindeki hazırlayıcı unsurlar, Kızıl Çin devrimi arifesindeki düzeyde gösterilerek, Halk Savaşı biçimindeki aynı olgunun Türkiye'de de uygulanmasının tek çıkar yol olduğu ifade edilmekte ve bu amaçla kızıl siyasî iktidarın kurulması üzerine Mao'nun oluşturduğu düşüncelere ayrı bir önem verilmektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün Anayasal düzeni yıkmak ve onun yerine Marksist-Leninist ideolojinin gereklerine uygun sosyalist sistemi giderek komünizmi ikâme etmek amacı ile öne sürdüğü düşünceler (Başkan Mao'nun Kızıl Siyasî İktidar Öğretisini Doğru Kavriyalım) pratik görüşler ile bağlanmakta ve böylece örgütün fikir stratejisi ve hareket stratejisi bütünü ile ortaya çıkmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt tarafından, yurt koşullarına adaptasyonu önerilen söz konusu Mao'cu pratikle ilgili olarak aynen şu görüşlere yer veren broşür neşredilmiş bulunmaktadır.

(Yoldaş,

Bir gençlik komitesinin sorularına verdiği cevapla ilgili olarak benim başlıca itirazlarım, eleştirilerim ve açıklamalarım şunlardır) demek suretiyle Şafakçıların Kızıl Çin'de Siyasî İktidarın kurulması meselesi üzerine yanlış bir düşünce tarzı izledikleri ifade edilmek istenmiş ve Kızıl Siyasî İktidarın var olabilme ve gelişebilme şartları ile ilgili olarak şu düşüncelere yer verilmiş bulunmaktadır:

(Mao Zedung, Hunan-Kiangsi Sınır Bölgesi II. Parti Kongresi için hazırladığı «Politik Sorunlar ve Sınır Bölgesi Parti Örgütlerinin Görevleri» adı verilen 5 Ekim 1927 tarihli karar tasarısında «Kızıl siyasî iktidarın varolabilmesi ve gelişebilmesi sadece belirli şartlar altında mümkündür» dedikten sonra belirli şartları şöyle sıralıyor:

«Birincisi, bu bir emperyalist ülkede ya da dolayısıyla emperyalist yönetim altındaki bir sömürge de mümkün değildir, ama ekonomik yönden geri kalmış bir yarı-sömürge olan ve dolaylı emperyalist yönetim altında bulunan Çin» de mümkündür. Çünkü, bu olağanüstü olan (kızıl rejimlerin varolması ve gelişmesi), yine bir başka olağanüstü olayın varlığıyla, beyaz rejimin savaş içinde bulunmasıyla gerçekleşebilir (altını biz çizdik). Beyaz rejim içindeki savaşlar ise, emperyalist ülkelerde ve sömürgelerde değil, Çin gibi yarı-sömürge ülkelerde mümkündür».

«İkincisi, kızıl siyasî iktidarın doğduğu ve dayandığı yerler, işçilerin, köylülerin ve askerlerin daha önce büyük kitleler halinde ayaklandığı yerlerdir. Yani, buralarda kuvvetli bir kitle temeli vardır».

«Üçüncüsü, siyasî iktidarın küçük bölgelerde uzun zaman dayanabilmesi devrimci durumun (abç) ülke çapındaki gelişmesine bağlıdır. Eğer

ülke çapındaki devrimci durum gelişmeye devam etmez, durgunlaşırsa, küçük kırsal bölgelerin ömrü de oldukça kısa olacaktır. Fakat Çin» de devrimci durum sürekli bölünmeler ve savaşlarla gelişmeye devam etmektedir».

«Dördüncüsü, yeterli güce sahip düzenli (abç) bir kırsal ordu, kırsal siyasî iktidarın varlığı için gerekli bir şarttır».

«Beşincisi, ... Komünist Partisi örgütünün güçlü ve politikasının doğru (abç) olması gerekir».

Özetlersek, beyaz rejim tarafından kuşatılmış kırsal siyasî iktidar yönetimindeki küçük bölgelerin Çin'de yaşayabilmesinin nedenlerini Mao Zedung şu şartlara bağlıyor:

- 1) Beyaz rejimin savaş içinde bulunması (yarı-sömürgelelikten dolayı).
- 2) Kuvvetli bir kitle temelini mevcut olması.
- 3) Devrimci durumun ülke çapındaki gelişmesi.
- 4) «Yeterli güce sahip» ve «düzenli» bir kırsal ordunun varlığı.

Mao Zedung 25 Kasım 1928 tarihli (diğerinden daha sonra yazılmış) Çinkang Dağlarındaki Mücadele» yazısında ise, bu şartları şöyle özetliyor:

«Yaptığımız incelemeler, bu olayın nedenlerinden birinin, Çin'in komprador ve toprak ağaları sınıfları içindeki bitmez tükenmez parçalanmalar ve savaşlar (abç) olduğunu gösteriyor. Bu parçalanmalar ve savaşlar (abç) devam ettiği sürece işçilerin ve köylülerin silâhlı bağımsız rejimlerinin yaşaması ve gelişmesi mümkündür. Bu bağımsız rejimin yaşaması ve gelişmesi için, bölünmelerin ve savaşların (abç) yanında diğer şartlar şunlardır: (1) Sağlam bir kitle temeli, (2) Sağlam bir parti örgütü, (3) Oldukça güçlü bir kırsal ordu, (4) Askerî harekâta uygun arazi, (5) Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar».

Mao Zedung, burada daha önce gerekli gördüğü şartlardan birini «devrimci durumun ülke çapında gelişmesi» şartını zikretmemiştir. Fakat bu şartların hemen arkasında şunu belirtmektedir: «Bağımsız bir rejim, hâkim sınıflara karşı uyguladığı stratejiyi duruma göre değiştirmeli; hâkim sınıfların rejimi, geçici bir istikrar dönemine girdiği zaman (bu aynı zamanda devrimci durumun durgunlaşması demektir) başka, parçalandığı zaman (bu aynı zamanda devrimci durumun yükselmesi demektir) başka bir strateji uygulamalıdır». Mao Zedung daha sonra bu başka başka stratejilerin neler olduğunu açıklamaktadır. Buradan çıkarılacak sonuç şudur: Bir kırsal siyasî iktidar (yani mevcut bir iktidar), diğer şartların varlığı halinde ve doğru bir strateji uygulandığı takdirde, devrimci durum ülke çapında gelişmese bile, durgunlaşsa bile, varlığını devam ettirebilir. Yani, devrimci durumun bir süre durgunlaşması, onun varlığını ortadan kaldıramaz. Böyle bir şey sadece kırsal siyasî iktidar açısından onun gelişmesini, büyümesini yavaşlatır veya bir süre durdurur veya en kötü ihtimalle kısmî gerilemelere yol açar. Gerçekten de Çin'de bağımsız rejimler, beyaz rejimin istikrar içinde olduğu dönemlerde bile doğru bir strateji izlendiği zaman yaşamış, yanlış bir strateji izlendiği zaman kayıplara ve yenilgilere uğramıştır. Günümüzde ise, artık hiçbir yarı-sömürge (ve tabii sömürgelerde de) beyaz rejimlerin uzun süre istikrar içinde olacağı söylenemez. Devrimci durum, gerek dünya açısından,

gerek tek tek ülkeler açısından (bazı istisnalar olsa bile) fevkalâdedir. Emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin ise, bütün dünyada zafere ilerlediği çağımızın tipik bir özelliğidir bu.

Devam edelim:

Mao Zedung, ikinci yazısında, beyaz rejim içinde kızıl siyasî iktidarların yaşayabilmesi için iki şart daha ilâve etmiştir. Askerî harekâta uygun arazi ve beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar. Bu şekliyle yeniden özetlersek:

- 1) Beyaz rejim içinde parçalanmalar ve savaşlar.
- 2) Sağlam bir kitle temeli.
- 3) Sağlam bir parti örgütü.
- 4) Oldukça güçlü bir kızıl ordu.
- 5) Askerî harekâta uygun arazi.
- 6) Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar.

Daha sonra Mao Zedung'un emperyalizmin dolaysız yönetimindeki sömürgelerde bağımsız rejimler kurulamayacağı (yani kızıl rejimin doğup yaşayabilmesi için beyaz rejimin savaş içinde olması gerektiği) konusundaki görüşü değişmiştir. İkinci Dünya Savaşı sonrasında, emperyalist sistemin bütün dünyada sarsılması, ABD dışında bütün emperyalist güçlerin savaşta ya yıkılmış, ya da zayıflamış olması, Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi, Çin'de emperyalist cephenin yokedilmesi, bütün bunlar «uzun süre yaşayabilecek büyük ya da küçük devrimci üs bölgeleri ve devrimci rejimler kurmak, kırsal bölgelerden şehirleri sarmak için uzun süreli devrimci savaflara girişmek ve daha sonra şehirleri de ele geçirip ulus çapında bir zafer kazanmak Doğu'daki bütün sömürge ülkeleri (abç), en azından bazıları için imkân dahiline girmiştir». Sovyetler'de sosyal-emperyalizmin ortaya çıkışı da bu olguyu değiştirememiştir. Nitekim, bir yığın Uzak Doğu Arap Körfezi'nde ve Afrika'nın bazı ülkelerinde de ülkenin bazı alanlarında kurtarılmış bölgeler vardır. Kızıl iktidar organları doğmamış olsa bile, kurtarılmış olanlar yaygındır.

Öyleyse genel bir kural olarak şunu söyleyebiliriz:

Bugün bütün ezilen ve sömürülen ülkelerde (sömürge veya yarı-sömürge), (1) Sağlam bir kitle temeli, (2) Sağlam bir parti örgütü, (3) Oldukça güçlü bir kızıl ordu, (4) Askerî harekâta uygun arazi, (5) Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar şartlarının mevcut olduğu alanlarda, uzun süre yaşayabilecek kızıl iktidarlar kurulabilir ve buralardan şehirleri ele geçirmek için uzun süreli savaflara girişebilir ve giderek ülke çapında zafer kazanılabilir.

Ülkemiz açısından da ele alınıp incelenmesi gereken şartlar da bu beş şarttır:

(1) Sağlam bir kitle temeli: Bunu elbette bütün ülke çapında aramaya çalışacağız. Ülkemizin bazı bölgelerinde kitle temeli daha kuvvetli, bazı bölgelerinde daha zayıftır.

Bu başka etkenlerin yanısıra dengesiz iktisadî gelişmenin bir sonucudur ve tabiidir. Fakat ülkemizin birçok bölgesinde sağlam bir kitle temeli mevcuttur. Bu bölgelerde kızıl siyasî iktidarlar, diğer şartların da mevcut olmasıyla gerçekleştirilebilir ve gelişebilir.

(2), (3) Sağlam bir parti örgütü ve oldukça güçlü bir kırmızı ordu: Bunlar henüz ülkemizde mevcut değildir, fakat sağlam parti ve güçlü ordu, kırmızı siyasî iktidarın kurulması ve yaşatılması ve geliştirilmesi için gerekli şartlardır. Buna dikkat edilsin. Yoksa silâhlı mücadelenin başlatılması için değil, «sağlam bir parti örgütü» ve «oldukça güçlü kırmızı ordu» bizzat silâhlı mücadelenin içinde ortaya çıkar. Yani, parti zayıfken böyle bir mücadele içinde sağlamlaşır. Silâhlı kuvvetler önceleri güçsüz, küçük ve düzensizken, böyle bir mücadele içinde «oldukça güçlü» ve «düzenli» hale gelir ve zaten kırmızı iktidar bölgeleri bir anda değil, bir mücadele süreci içinde doğar, parti belli bir sağlamlığa ve silâhlı kuvvetler «oldukça güçlü» ve düzenli» hale geldiği zaman ortaya çıkar. Daha baştan «sağlam bir parti örgütü» ve «oldukça güçlü bir kırmızı ordu» arayıp, bunları bulamayınca da bundan silâhlı mücadeleyi ertelemek yönünde sonuçlar çıkarmak Mao Zedung'un halk savaşı çizgisine ve devrim teorisine aykırıdır.

(4) Askerî harekâta uygun arazi: Tâyin edici bir önem taşımakla birlikte, ülkemizin birçok bölgesi, birçok köşesi askerî harekâta uygundur.

(5) Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar: Bu, şu demektir. O bölge iktisadî ablukaya alındığı zaman bile oradaki iktisadî hayat devam edebilsin, ora halkı en tabîî ihtiyaçlarını kendi kaynaklarıyla karşılayabilsin. Yani o bölge halkının ihtiyaçları geniş ölçüde başka yerlerden sağlanıyor olmasın, iç pazara kopmaz bir şekilde bağlı olmasın. Meselâ; İstanbul, Ankara, İzmir ve bunun gibi yerler iç pazara kopmaz bir şekilde bağlıdır. Buralarda oturanların ihtiyaçları geniş ölçüde başka yerlerden sağlanır, buraların ürünleri ise, geniş ölçüde başka yerlerde tüketilir. Bu şehirler huşatıldığı, iktisadî ablukaya alındığı zaman, buralarda iktisadî hayat felce uğrar. Beslenme ve barınma imkânsız hale gelir. O halde kırmızı iktidarların yaşayabileceği bölgeler, iç pazarın vazgeçilmez bir parçası haline henüz gelmemiş geri bölgeler olabilir. Ülkemizin geri köylük bölgeleri geniş ölçüde bu şartı da sağlamaktadır.

O halde bütün bunlardan sonra ülkemiz açısından çıkaracağımız sonuç nedir? Şudur: Ülkemizde kırmızı siyasî iktidarın doğup yaşaması için bir kısım şartlar (sağlam bir kitle temeli, beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar, askerî harekâta uygun arazi) zaten uzun zamandan beri mevcuttur. Eksik olan «sağlam bir parti örgütü» ve «oldukça güçlü bir kırmızı ordu» dur. Bu iki şart da subjektif şartlardır, yani bizim çabalarımızla gerçekleştirilecek şeylerdir. Bize düşen görev, sağlam bir kitle temeline, beslenme için yeterli kaynaklara ve askerî harekâta uygun araziye sahip köylük bölgeleri tesbit etmek, faaliyetimizi ve kuvvetlerimizi buralarda yoğunlaştırarak, silâhlı mücadele içinde partiyi ve orduyu inşa etmektir. Bu inşa faaliyeti içinde parti belli bir sağlamlığa, silâhlı kuvvetlerimiz belli bir güç ve düzenli hale ulaştığı zaman, ülkenin bir veya birkaç yerinde «kırmızı siyasî iktidar» gerçekleşecektir. Ancak ülkenin bazı yerlerinde kırmızı siyasî iktidar gerçekleştikten sonradır ki, proleterya ve onun partisi için bütün devrimci sınıf ve tabakaları birleştirmek de, yani halkın devrimci birleşik cephesini (işçi-köylü temel ittifakı üzerine kurulan cepheyi) gerçekleştirmek de mümkün olacaktır.

Kırmızı siyasî iktidarın doğması ve yaşatılması şartları, silâhlı mücadelenin başlatılması şartlarıyla karıştırılmamalıdır. Birincisi için bugün ülkemizde dediğimiz sebeplerden dolayı şartlar mevcut olmadığı halde,

ikinci için esas itibariyle mevcuttur. Seçeceğimiz köylük bölgelerde kısa süreli bir propaganda-ajitasyon ve örgütsel hazırlıktan hemen sonra «meselâ partinin o bölgede yönetimi organını örgütleme, bunlar vasıtasıyla ilk gerillâ çekirdeklerini teşkil etme ve silâhlı mücadele ve parti politikası hakkında sürekli bir propaganda ve ajitasyon çalışmasından sonra) derhal silâhlı mücadeleye girişebiliriz ve girişmeliyiz. Bu mâcadelenin kitleleri muazzam bir şekilde uyandırıp eğiteceğini, sadece o bölgedeki değil, ülkenin diğer yerlerindeki kitleleri de uyandıracağını ve kitle temelinin de kuvvetlendireceğini, partinin ve silâhlı kuvvetlerin esas olarak bu mücadele içinde inşa olacağını ve kızıl iktidarların bu mücadelenin belli bir aşamasında ortaya çıkacağını unutmayalım.

Değerli yoldaş,

Sizin yazınızda ise, kızıl siyasî iktidarın doğup yaşayabilmesi için şu beş şart üzerinde duruluyor:

- 1) «Gericici rejim içindeki parçalanmalar».
- 2) «Köylü ayaklanmaları».
- 3) «Devrim hareketinin ülke çapında gelişmekte olması».
- 4) «Düzenli kızıl ordu».
- 5) «Güçlü bir komünist partisinin doğru bir politika gütmesi».

Mao Zedung burada ifade edilen birinci şart ile esas itibariyle «beyaz rejimin savaş içinde bulunmasını», savaş ağaları arasında sürüp giden silâhlı mücadelelerin olmasını kastetmektedir; yoksa hemen her ülkede görülen ve gericiler arasındabulunması tabii ve kaçınılmaz olan çelişmeleri değil. Zaten, sonradan bu görüşten vazgeçmiş olduğunu belirttik. Bu nedenle, yazıda bunu uzun uzun ele almanın, hem de hemen bütün ülkelerde görülen [Çin'dekinden farklı olan] ve çok tabii ve kaçınılmaz olan çelişmeleri ele almanın bence hiç gereği yoktur. Bu bölümdeki uzun uzun açıklamalar arkadaşların sorularına hiç de doğrudan bir cevap değil, çok dolaylı bir cevaptır.

İkinci noktaya gelince: Orada da meselenin özü doğru olarak ortaya konmamış, Mao Zedung, geçmişteki (o yakın geçmişi ele almıştır) köylü ayaklanmalarını halihazırdaki kitle temeli açısından ele almıştır. Yani meselenin özü, bugün kuvvetli bir kitle temelinin bulunup bulunmadığıdır.

Yazıda ise ta Selçuklu ve Osmanlı toplumundaki köylü ayaklanmaları peşpeşe sıralanıyor. Ama bu ayaklanmaların asıl mesele ile ilgisi kurulmuyor. Şu denilebilirdi: Bu ayaklanmaların olduğu yerlerde bugün kuvvetli bir kitle temeli mevcuttur; ayaklanmalar şuralarda şuralarda olmuştur ve bunun mirası oralarda halâ yaşadığı için, ilerde kızıl bölgeler esas olarak buralarda ortaya çıkacaktır. Bu denmiyor. (Ben de kendi açımdan böyle birşey söyleyecek bilgiden yoksunum). Denmeyince de bütün zikredilen o tarihi olaylar, bir tarih bilgisi sergilemesinden veya köylülerin devrimci bir geleneği olduğuna dair bir propaganda konusu olmaktan öteye geçmiyor. Onun yerine son yıllarda ortaya çıkan köylü hareketleri ele alınsa ve buralarda kuvvetli bir kitle temelini mevcut olduğu; kızıl siyasî iktidarı gerçekleştirecek, yaşatacak ve genişletecek ihtilâlcı bir kitle temelini mevcut olduğu örneklerle açıklansaydı çok daha iyi olurdu ve sorulan sorunun istediği cevap da bu olurdu.

Üçüncü nokta: «Devrim hareketinin ülke çapında gelişmekte olması». Mao Zedung'un ifadesi şöyle idi: «Devrimci durumun (abç) ülke çapında gelişmesi». «Devrimci durum» yerine «devrimci hareket» tabirinin geçirilmesi, içinde bulunduğumuz şartlarda bence çok vahim bir hataya sürüklenmektedir. «Devrimci durum» nedir?:

1) İdare eden «yukardaki sınıfların» eskisi gibi durumlarını sürdüremez hale gelmeleri,

2) Halk kitlelerinin eskisi gibi yaşayamaz hale gelmesi ve bir değişikliği zorunlu görmesi, Lenin'in ifadesiyle «devrimin objektif şartları»dır ve «tek tek grupların, partilerin iradesinden bağımsız olduğu gibi, tek tek sınıfların iradesinden de bağımsızdır» (geniş bilgi için bak; Aydınlık, Cilt 3, Sayfa 379 - 380). «Devrimci hareket» ise, genel olarak mevcut düzeni devirmeye yönelen ilerici hareketlerdir. Yazıda kastedilen «devrimci hareket» ise devrimci hareketlerden bir tansı olan «komünist hareket» tir. Böylece «devrimci durum» yerine «komünist hareket» geçirilmiş oluyor. Ve buradan nihayet şöyle bir sonuç çıkarılıyor: Eğer komünist hareket ülke çapında gelişmemişse, kıvıltı iktidar kurulamaz. Daha önce Kâzım arkadaş da, Çin Devrimi'ni özetlerken «sağlam ve doğru parti» yerine, «ülke çapında örgütlenmiş bir parti» ifadesini geçirdiği için bu nokta üzerinde duruyorum. Bu nokta niçin önem taşıyor? Şu bakımdan: Bugün biz ülke çapında örgütlenmiş bir hareket değiliz (Rüstem arkadaş ülke çapında örgütlüyüz diyor ama yanıltıyor). Eğer öyle olsaydık mesele yoktu. Kısa zamanda da (hatta üç beş yıl içinde de) ülke çapında örgütlenemeyiz. Bu birinci nokta. İkincisi, ülkemizde devrimin dengesiz gelişeceği gerçeğinden dolayı, ülke çapında yaygın bir örgütlenmeyi biz kendimiz de istemeyiz. Öncelikle ve özellikle devrimin ilk kabarcacağı alanlarda örgütlenmeye önem veririz, daha dğorusu vermeliyiz. Yazının bütününde «silâhlı mücadeleye başlama» şartlarıyla, «kıvıltı iktidarın doğması» şartları aynı görüldüğü için veya en azından bunlar hiçbir yerde birbirinden ayrılmadığı, aralarındaki sınır hiç belirtilmediği için, mantıkî olarak silâhlı mücadele bütün ülkede örgütlenmekten sonraya (yani belirsiz bir geleceğe) ertelenmekte ve bugün önümüze mücadelenin «diğer şekilleri» çıkarılmaktadır. İşte vahim olan budur.

«Devrimci durum'un ülke çapında gelişmesi meselesine gelince, birinci olarak bu, bütün dünya çapında ve özel olarak ülkemiz çapında mevcuttur, «beyaz rejimin» istikrarı dönemleri çok kısa ve geçici olmaktadır. İkinci olarak, bu, Mao Zedung'un daha sonraki yazısından aktarma yaparak gösterdiğim gibi, kıvıltı iktidarın bizzat varlığını değil, onun genişleyip genişlememesini, güçlenip güçlenmemesini ve kıvıltı bölgede uygulanacak politikayı etkileyen bir faktördür. Bu söylediğim şeylerin ise yazıda belirtilen şeylerle zaten uzak yakın ilgisi yoktur. Yazıda bambaşka meseleler ele alınıyor. Bunlar ise gençlik komitesinin sorularının cevabı değildir.

(Burada bir noktayı belirtiyim: Ülke çapında komünist hareketin örgütlenmiş olması, ülkenin her yanında, ilinde, ilçesinde veya bunların büyük çoğunluğunda partinin yönetim organlarının yani parti komitelerinin teşkil edilmiş olmasıdır bence. Bu konuda tutarsız ifadeler kullanılıyor. Meselâ yazıda «ülke çapında sesini duyurabilen bir devrimci siyasî akım» deyiimi kullanılıyor. Bu başka bir şeydir. Meselâ THKO, THKP T-HKC ülke çapında örgütlenmiş siyasî akımlar değillerdir ama,

«ülke çapında sesini duyuran» akımlardır. Bir de şöyle denmiş: «Ülke çapında mücadelenin birleştirilmesi ve tek bir hedefe yönlendirilmesi». Bununla kastedilen «siyasî yönlendirme» değil de «pratik mücadelenin» yönlendirilmesi ise, işte bu anladığım anlamda ülke çapında bir örgütlenmeyi gerektirir ve bu ancak devrimin ülke çapında zafere ilerlediği dönemde mümkün olabilecek bir şeydir. Bunu unutmayalım).

Bu bölümde ço könenli gördüğüm bir ilke meselesini daha belirteceğim. Şöyle deniyor: Bir hareketin ülke çapında olması... bütün ülke halkına bir siyasî parti olarak varlığını duyurması ve göstermesi ve ülke çapında devrimci iktidarı kurma hedefine yönelmesidir» (abç). (Bu çok bulanık ve lâstikli bir ifadedir. Çok çeşitli yorumlara yol açabilir. «Varlığını (veya sesini) duyurma» meselesine biraz önce dokundum. «Ülke çapında devrimci iktidarı kurma hedefine yönelme» ise hemen her devrimci siyasî akımın özelliğidir. Bu noktayı geçiyorum). »Meselâ şehirlerdeki mücadeleyle desteklenmeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkûmdur. Meselâ doğu bölgesindeki bir köylü isyanı bir proleterya partisi önderliğinde Ege ve Çukurova köylülerinin mücadelesiyle, başlıca sanayi şehirlerindeki işçi sınıfımızın hareketleriyle desteklenmiyorsa, kızıl siyasî iktidarı kuramaz ve yaşatamaz (abç)». Burada önemli bir ilke hatası söz konusudur. Köylüler, sadece kendi kuvvetleriyle kızıl siyasî iktidarı kurabilir ve yaşatabilirler. «Başlıca sanayi şehirlerinin» hepsinde gericiler kesin hâkimiyet kursalar ve işçi sınıfı hareketini uzun bir süre tamamiyle bastırsalar dahi köylüler yine de kızıl siyasî iktidar kurup yaşatabilirler ve bu imkânsız bir şey değildir. Bu takdirde köylü hareketini «bastırılmaya mahkûm» ilân etmek, bugün açısından başlıca sanayi şehirlerinde örgütlenmeden silâh patlatmamak gibi sağ bir hataya sürüklediği gibi, gelecek açısından da devrimi imkânsız göstermekle eşittir. İşçi hareketlerinin bastırılması, işçilerle köylüler arasındaki dayanışmanın koparılması elbette köylü hareketini zaafa uğratar ama, niçin «bastırılmaya mahkûm» etsin? şehirlerde gericiler tamamen hâkim olup bir süre işçileri susturabildikleri dönemlerde bile Çin Devrimi muzafferane ilerlemedi mi?

Nitekim bundan şöyle bir sonuca varılıyor: «Sonuç olarak diyebiliriz ki, kızıl siyasî iktidar mevziî olarak yürütülen bir mücadele ile değil, proleterya partisinin ülke çapında birleştirdiği ve yönettiği bir mücadele ile kurulabilir ve yaşatılabilir» (abç). Daha açık bir ifadeyle bütün ülke çapında örgütlenmeden ve bütün halkın mücadelesini «birleştirip» «yönetecek» hale gelmeden kızıl iktidar kuramayız. Aman elimizi kaldırmayalım, sanki burada sözü edilen kızıl iktidar, bir veya birkaç bölgede kurulacak siyasî iktidar değil de, bütün ülkede kurulacak siyasî iktidardır. Sonuç olarak, devrimin dengesiz gelişmesi gerçeğinin ve iktidarın kırlardan parça parça alınacağı tezinin geniş ölçüde terkedildiğini görüyoruz.

Ben şunu söylüyorum: Kızıl iktidarın kurulması ve yaşatılması için (silâhlı mücadele için değil) bütün ülke çapında örgütlenmek, bütün halkın birleştirilmiş olması ve bizim tarafımızda yönetiliyor olması şart değildir. Böyle bir şartı Mao Zedung da zaten koymamıştır. Bu iyi bir şeydir ama, bugün sahip olmadığımız devrimin ülke çapında zafere doğru ilerleyeceği döneme kadar da pek sahip olamayacağımız bir şeydir. Halbuki, mevcut kuvvetlerimizi üç-beş önemli bölgede (kuvvetlerimizi şartlarının elverdiği ölçüde) yoğunlaştırarak ve buralarda silâhlı mücadeleyi başlatarak «sağlam ve politikası doğru» bir parti ve «oldukça güç-

l  bir kızıl ordu» yaratabiliriz (bugün eksik olan da budur). Ve kızıl iktidarlar kurup taşatabiliriz. Ve işçi sınıfı mücadelesi tamamen bastırıldığı dönemlerde bile (bu aleyhte bir şey olmakla birlikte) bu iktidarlara doğru bir strateji izlemek şartıyla yaşatabiliriz. Meselâ Dersim İşyanı'nı alalım: Köylüler sadece kendi gayretleriyle ve aşiret reislerinin önderliğinde bölgeyi    scene kadar kontrol altında tutmuşlardır. Eğer aışretler birbirine d ş r lmeseydi ve doğru bir  nderlik, Komünist partisi  ndreliği olsaydı, hiçbir zaman Dersim Ayaklanması bastırılmazdı. Bu köylülerin ifadesidir ve buna benzeyen başka örnekler de vardır.

Dördüncü ve beşinci nokta: Parti ve ordu. Yazıda bu noktalar üzerinde hiç durulmamış, birer cümlelik açıklamayla yetinilmiştir. Parti ve ordu nerede, nasıl ve hangi mücadele içinde inşa edilecektir. Ve özellikle içinde bulunduğumuz dönemde bu konudaki görevlerimiz nelerdir? Bunlar hiç ele alınmıyor. Oysa bugün kızıl iktidar için asıl eksik olan şey bunlardır ve diğer şartları (kitle temeli, iktisadî bakımdan yeterli kaynak, askerî harekâta elverişli arazi) sağlayan bölgelerde partiyi ve orduyu inşa ettiğimiz takdirde buraları birer kızıl iktidar alanı yapabiliriz. (Parti elbette sadece söz konusu yerlerde inşa edilmeyecektir ama, esas olarak buralarda ve sil hl  mücadele içinde inşa edilecektir).

Birinci soruya verilen cevapla ilgili olarak iki noktaya da kısaca değinip diğer soruya geçelim.

Birincisi: Ordu içindeki çelişmeler ayrı olarak ele alınmalı, sosyal sınıflar arası çelişmelerin bir tezahürü olarak ele alınmalıdır. Neredeyse «yurtsever subaylar» diye yeni bir sınıf icat edeceğiz. Bütün bildirilerimizde ve yayınlarımızda da uzun süredir «işçiler, köylüler» dediğimiz her yerde, baş köşeye bir de «yurtsever subaylar»   oturtuyoruz. Eski «asker sivil-aydın zümre»nin yerini bu almışa benziyor. «Yurtsever subaylar» dediğimiz kimseler, millî burjuva ideolojisini benimseyen ve sınıflamada bunların arasına girecek olan kimselerdir. Millî burjuvazi diye ele alalım ve icabettiği yerde de «yurtsever subaylar»ı millî burjuvazinin bir parçası olarak ele alalım.

İkincisi: «Kürt milletinın tâyin hakkı». Artık bu Buharin'ci form l syondan da vazgeçelim. Ve «Kürt milletinın kaderini tâyin hakkı» diyelim.

Zamanım çok az kaldığı için ikinci sorunun cevabına geçiyorum.

Bu mesele incelenirken bence şu üç noktanın kuvvetle ve açık olarak belirtilmesi gerekir:

1) Emperyalizmin dolaylı yönetiminde olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde iktisadî yapıdaki değişme nasıl olmaktadır?

2) Genel olarak ülkenin iktisadî yapısındaki dengesizlik.

3) Emperyalizmin işgali altında olan herhangi bir ülkedeki millî devrim ile yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerdeki özü toprak devrimi olan demokratik devrim arasındaki farklılık.

Birinci nokta: Yazıda bir cümleyle belirtilmiş. Aydınlık sayılarında da bu konuda yazılan yazılarda açıklık yok. Genel olarak şöyle söyleniyor: «Bir yandan feodal ilişkiler üzülüyor, öte yandan bu  z l me sınırlı olur». Bunun pratikte neyi ifade ettiği pek anlaşılamıyor. Olan şudur: Toprak ağaları yavaş yavaş ve uzun bir süreç içinde kapitalist çiftlikler haline gelmekte ve bu arada köylü üzerindeki feodal hâkimiyet ve

sömürü biçimleri uzun bir süre devam etmektedir. Hatta toprak ağasının toprağında çalışan köylü, ücretli işçi haline geldiği zaman bile eski toprak ağası olan «yeni çiftlik beyi» köylü üzerindeki eski imtiyazlarından (meselâ angarya çalıştırma gibi) bir kısmını muhafaza etmektedir ve bu gelenek şeklinde yerleşmektedir. Köylü usulü hal tarzı veya devrimci hal tarzı ise, üçl übir köylü isyanıyla feodal mülkiyeti ve onun üzerinde kurulu olan feodal ilişkileri kökünden kazımak, yerle bir etmektir.

Öte yandan toprak ağalığının olmadığı, küçük ve orta köylü mülkiyetinin yaygın olduğu yerlerde esas olarak kendi içinde üretip tüketen ataerklî işletmelerde, emperyalizm bir yandan bu gibi yerleri pazara bağlamakta, öte yandan yarı-feodal bir özelliği olan ve sermayenin ilkel birikim şekli olan tefeciliği bankalar, kredi kurumları vasıtasıyla destekleyerek bunları güçlendirmekte, köylüleri mülksüzleştirmektedir. Ve bu süreç de çok ağır ve acılı olmaktadır.

Şehirlerde millî sanayi sönmekte, yerini emperyalizme bağımlı montaj sanayii almakta ve bu gelişmektedir. Büyük ticaret ve malî kurumlar emperyalizmin kontrolüne girmektedir.

Bu nedenlerle, emperyalizmin geliştirildiği işbirlikçi kapitalizm feodalizmi hiçbir zaman «köylü usulü» halledemez. Ve feodalizm kökünden tasfiye edilmediği sürece de köylü kitlesi önemli bir devrimci güç olarak mevcut olur ve devrimin muhtevası demokratik devrim olarak kalır.

İkinci nokta: Yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerin önemli bir özelliği de ülkede iktisadî yapının dengesiz oluşudur. Bazı bölgelerde feodal ilişkiler daha fazla çözüldüğü halde, diğer bazı bölgelerde kuvvetle devam eder. Emperyalizm, bu dengesizliği ortadan kaldırmak bir yana, daha da arttırır. Ülkemizin doğusuyla batısı arasında böyle bir durum kuvvetle mevcuttur. Ülkenin daha ileri olan kesiminde demokratik devrim genel köylü kitlesi için pek önem taşımasa bile (ki, bizde en ileri olan Ege bölgesinde bile taşıyor) geri bölgelerin geniş köylü kitleleri için hâlâ önemini koruyacaktır.

Demokratik devrim gündemde bulundukça, köylülere dayanma meselesi de gündemde olacaktır. Çünkü demokratik devrim özü itibariyle bir köylü devrimidir.

Kaldı ki biz bugün köylülerin % 70'i teşkil ettiği bir ülkede yaşıyoruz: Emperyalizm feodalizmi tasfiye etsin, biz de sosyalist devrimi yapalım demek tam bir menşevik mantığı olur. Menşevikler de Lenin'e karşı, demokratik devrim burjuvazinin görevidir, ona müsaade edelim, köylülerin başına geçerek burjuvaziye ürkütmeyelim, vs. demişlerdir. Lenin ise, derhal kararlı proleteryanın kararsız, korkak ve uzlaşıcı burjuvaziye bir kenara bırakarak proleteryanın köylülerle ittifak kurmasını, kararlı bir şekilde demokratik devrimi sonuna kadar götürmesini ve durmadan sosyalizme geçilmesini savunmuştu. Bu, Marksist - Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisidir. Mao Zedung bunu yarı-feodal, yarı-sömürge Çin şartlarında uygulamıştır. Bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin geri, kırlık bölgelerden şehirlere doğru gelişmesinin iki nedeni vardır: Birincisi, demokratik devrimin özünü «toprak devrimi olması, ikincisi de, ülkemize hâkim olan emperyalizmin ve onun uşaklığını yapan gericilerin (özellikle emperyalizmin) şehirleri ve ileri bölgeleri tamamen kontrolleri altına almış olmalarıdır. Emper-

yalizmin, yarı-sömürge olmamız dolayısıyla, ülkemiz üzerindeki boyuna duruşu da devrimin geri, kırılık alanlarda üsler kurarak oradan şehirlerle doğru gelişmesini gerekli kılmaktadır, (bizde demokratik devrim, milli devrimle ayrılmaz bir şekilde birleşmektedir).

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede feodalizmin zayıflığı, toprak devriminin görevlerini azaltır ve sınırlarını daraltır, o kadar.

Üçüncü nokta: Emperyalizmin fiilî işgali altında olan bir ülkede de devrim kırılık bölgelerden şehirlere doğru gelişir. Bu ülke ister feodalizmi tasfiye edememiş geri bir ülke olsun, isterse gelişmiş kapitalist bir ülke olsun. İşte İkinci Dünya Savaşı'na Fransa, çünkü emperyalizm ilk başta ulaşım imkânlarının fazla olduğu şehirleri ve ana yolları ele geçirir, buralara hâkim olur. Fakat geniş kırılık bölgeleri kontrol edemez. Yalnız bu durumda devrimin özü toprak devrimi değil, «millî devrim»'dir. Eğer işgal altındaki ülke aynı zamanda yarı-feodal bir ülke ise «toprak devrimi» tamamen ortadan kalkmaz ama, ikinci plâna düşer. Eğer kapitalist bir ülke ise (Fransa gibi) toprak devrimi meselesi söz konusu değildir.) demek suretiyle halk savaşı biçiminde Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüt tarafından sürdürülecek mücadelenin koşulları Çin Devrimi esas alınarak sıralanmakta ve mücadele yöntemleri bütün ayrıntıları ile belirlenmektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütün kurulması sırasında yukarıdaki (A, B, C, D) başlık bölümlerde ele alınan ve kapsamları açıklanan yazı, tez ve eleştiriler örgüt görüşü ve ideolojisi olarak oluşturulmuş ve pratik koşullara göre, Marksist-Leninist ve Maoist düşünceden sapma gösterniyecek biçimde adapte edilmeye çalışılmış ve çok miktarda basılıp, çoğaltılarak, belirli alanlar içersinde dağıtılarak aynı görüşler etrafında kümelenmeyi temin edecek yıkıcı bir birleşme manzumesi meydana getirilmiş ve böylece bütün kadrolarıyla Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüt ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüt amacı ve ideolojisi bakımından, esas itibariyle Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi (ŞAFAK) örgütünden farklı bir yapı taşımamaktadır. Ancak; yönetim ve uygulama yönünden, özellikle, halk savaşı düşüncesine dönük anlayış ve kavrayış ayrılıkları olarak kendini gösteren bir örgütsel bünye söz konusu olmaktadır. İlk kez Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin uygulamayı hedef aldığı Marksist - Leninist ve Maoist düşünce, dava konusu TKPML örgütü ile sürdürülmek istenmektedir. Bu itibarla, hâkim ideolojisi (Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesi) bakımından, TKPML örgütü proleter Devrimci Aydınlik ittifakından itibaren ŞAFAK örgütünün pratik yanı kuvvetli olan bir uzantısı durumundadır.

Diğer yandan; Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist illegal örgütü, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisinin Marksist - Leninist ve Maoist düşünce yönteminde oluşturduğu fikir temeli üzerine kurulduktan başka, bu örgüt zamanında gösterilen örgütsel çalışmalar sonunda kazanılan kadro ve alan platformuna oturtularak, bu örgüt saflarında elde edilen örgütsel tecrübe ile zorlanmadan kısa sürede pratiğe geçen bir örgüt seviyesindedir. Çünkü: Birçok yönleriyle de, ŞAFAK örgütü zamanındaki yayınlar beğenilip, aynen sürdürülmüş görünmektedir. Örneğin; İhtilâlcı Gençlik Birliği üyelerini görevleri, Arnavutluk Emek Partisi uygulamasından esinlenen yayınlar ve Komünist Çin Devrimi ile ilgili

(On Yıllık Savaş Üzerine - Cen Bo - Da) yazılar ve diğer yayınlar aynen benimsenmiş görünmektedir. Yeri geldiği zaman belirtileceği gibi birde bunlara, maddi olanaklar, silâh gücü bakımından tevarüs gerçeği de katılırsa, karşımıza, Marksist - Leninist ve Maoist ideoloji yönteminde birbirini tamamlıyan fikir örgütü ve hareket örgütü bütünü çıkmış olur.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün görüşleri olarak ortaya konan ve Marksist-Leninist-Maoist ideolojilerden kaynak alan teorik ve pratik düşüncelerin sonuç olarak özetini yapmak lâzımgelirse, şu tarz bir saptama bütün görüşlerin derli toplu ifadesi olacaktır, sanırız.

ÖZETLE :

1. TKPML örgütü, Marksist-Leninist ideolojiyi amaç olarak kabul etmiş, bu teori gereklerine uygun olarak, aynı doğrultuda görüşlerden esinlenerek, temel düşüncelerini buna göre oluşturmuş bulunmaktadırlar.

2. Marksist-Leninist ideolojinin uygulama biçimi olarak, Maoist ideoloji benimsenmiş, hattâ; proleterya ihtilâli hedefindeki kalkışmada Kızıl Çin'de uygulandığı öne sürülen halk savaşı şeklindeki bir mücadeleye toplumu götürecek sistem ve yollar önerilmiştir.

3. Örgütsel çalışmalarla sağlanacak bilinç ve eğitim tabanı üzerine bir proleterya partisi önderliği ve yönetiminde ihtilâl hazırlıklarının sürdürülmesi düşünülmüştür.

4. Proleterya ihtilâlini gerekli kılan koşullar, objektif ve subjektif olmak üzere iki kısımda düşünülmüş, devrimci mücadelenin objektif şartlarının var olduğu kabul edilen yurt kesimlerinde yapılacak çalışmalarla subjektif şartların oluşturulacağı hesaba katılmıştır.

5. Türkiye Cumhuriyetinin (kurulmasına tekaddüm eden zamanlardan itibaren geniş bir tarih dilimi içerisinde, Cumhuriyet Hükümetleri zamanında beliren koşullar ve vukubulan çeşitli sosyal, ekonomik, kültürel ve siyasî olaylar Marksist-Leninist olguya yarar sağlayacak şekilde ele alınmış ve geçmiş zamanlarda bunların değerlendirilmemesinden yakınılarak, gelecekte daha kararlı ve cesur olunması istenmiştir.

6. Büyük Atatürk'ün önderliğinde tüm Türk milleti tarafından kazanılan İstiklâl Savaşından itibaren Cumhuriyet iktidarları zamanındaki gelişme ve olaylara örgütün Marksist-Leninist penceresinden bakılarak bu ideolojiyi ihya edecek ve ona materyal hazırlayacak biçimde olaylar ve gerçekler tahrif ve inkâr edilerek Kemalist düşünce üzerine sapık bir kapsamda tahlil, yorum ve görüşler ortaya konmuştur. Bir sınıf kavgasının koşullarını olgunlaştırmaya çalışan ve böyle bir kavgaya toplumun büyük bir kesimini hazırlamaya yönelik faaliyetler, bilinçlendirme ve eğitim gibi masumane sözcüklerle sürdürülmeğe çalışılmıştır.

7. Marksist-Leninist örgüt, İstiklâl Savaşında tüm Ulusca kazanılan bağımsızlık ve özgürlük ortamını yeterli görmiyerek, bunun aynı zamanda Marksist-Leninist bir olgu ile sonuçlanmamasına hayıflanarak, İstiklâl Savaşının millî burjuvazi ve toprak ağalarının hâkimiyetini ön gören bir netice meydana getirdiğini öne sürerek, Marksist-Leninist kalkışma koşullarını İstiklâl Savaşına kadar dayandırarak, bu konuda yeniden bir halk savaşı vermenin gerekliliğine toplumu inandırmaya uğraşmıştır.

8. İstiklâl Savaşının başlangıçta anti-emperyalist bir sonuç yaratmış olmasına rağmen, kısa sürede Alman emperyalizminin yerini İngiliz ve Fransız emperyalizmine bıraktığı; giderek Türkiye’de Amerikan emperyalizminin hâkim olduğu görüşü işlenmek suretiyle Türk milleti ayaklanma ve karşı koyma ortamına getirilerek bunun Marksist-Leninist yönde kanalizesi düşünülmüştür. Aynı zamanda İstiklâl Savaşının anti-feodal bir sonuç sağlamadığı öne sürülerek, özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu’ya dönük kaynağını etnik düşüncelerden alan bir kaynaşma ortamı yaratılmak istenmiştir.

9. İstiklâl Savaşından sonra ilkeleri Büyük Atatürk tarafından tesbit edilen ve ilk kez 1924 Anayasasında ifadesini bulan Türkiye Cumhuriyeti, en iyi bir toplum idare tarzı olarak, Atatürk’cü düşünce yönteminde çok partili özgürlükçü demokratik rejimle tahkim edilmiş ve 27 Mayıs 1960 devrimi ile sosyal devlet esprisinin gerekli kıldığı devlet yönetimi kurulmuş olmasına rağmen, bütün bu dönemlerin büyük ticaret burjuvazisini ve toprak ağalarını yaratıp, koruduğu ve bu sınıfların iktidarı durumunda olduğu öne sürülerek sınıf tahriki maksimum seviyeye çıkarılmak suretiyle proleterya ihtilâlinin ortamı hazırlanmak istenmiştir.

10. Gerçekte toplumun kendi kendini idare tarzı olan demokrasi hâkim sınıfların diktatörlüğü olarak gösterilmeye çalışılmış, bunun yerine çoğunlukta olduğu söylenen işçi ve köylü sınıfının hâkimiyetini öngörecektir. Marksist-Leninist ideolojinin önerdiği bir sistem getirilmek istenmiştir.

11. Cumhuriyet dönemlerindeki kamu yararını esas alarak geliştirilen devlet teşebbüsleri, devlet kapitalizmi olarak nitelenmiş, özel teşebbüs ise, devlet eliyle hâkim sınıfların zengin edilmesi şeklinde kabul edilmek suretiyle, işçi-köylü hâkimiyetini sağlayacak bir yapı değişikliğinin yolları ve metodları sıralanmıştır.

12. Anayasamızda demokrasinin temel dayanaklarından birisi olarak kabul edilen siyasal partilerin her yöndeki icraatları yerilerek, partiler demokrasisi gözden düşürülmeğe çalışılmış ve başta Büyük Önder Atatürk olmak üzere, devlet adamlığı niteliği taşıyan ve belli zamanlarda toplumu yöneten büyüklere hakarete kadar varan bir kötüleme kampanyası açılmıştır.

13. Marksist-Leninist örgüt, kendi ideolojisi yönteminde işçi ve köylü sınıfını aynı düzeyde sınıf kalkışması unsuru olarak, görmüş, bu sınıfların bir proleterya partisi önderliğinde ihtilâli gerçekleştireceğini önermiştir.

14. Proleterya ihtilâli doğrultusundaki koşulların, yurdun her yanında aynı düzeyde olmadığını, bazı kesimlerde bu şartların oluşmuş olmasına karşı, bazı kesimlerde ise, sürdürülecek çalışmalarla ihtilâl şartlarının olgunlaştırılacağı ifade edilmiştir.

15. Proleterya ihtilâli koşullarının var kabul edildiği bölgelerde, silahlı faaliyetlerin başlaması ve buradan şartları oluşan diğer yurt kesimlerine doğru yaygınlık kazanacağı belirtilmiştir.

16. Örgütsel faaliyetlerin köye ve kıra dönük olması ve bu merkezlerden hareketle şehirleri içine alan bir strateji izlemesi esas kabul edilmiştir.

17. Kısa bir eğitim ve bilinçlendirme döneminden sonra ve hattâ bu bilincin var olduğu yerlerde buna dahi ihtiyaç göstermeden kırılık alanlarda gerillâ birimleri oluşturularak silâhlı mücadelenin bu askerî üniteler mihveri etrafında genişletilmesi ve giderek gerillâ birliklerinin ve milis biçimindeki gayri nizamî askerî güçlerin aynı amaca dönük olarak birleşmesinden halk savaşının meydana geleceği, köylerden şehirlere doğru kuşatma stratejisi sonunda kanlı proleterya ihtilâlinin gerçekleşeceği ifade edilmiştir.

18. Proleterya ihtilâli döneminden sonra halk iktidarını öngören sosyalist rejimin proleterya partisi önderliğinde kurulacağı ve Marksist-Leninist düşüncenin bütün ilkeleriyle hâkim kılınmasından sonra komünizm mutlu geleceğine yönelineceği belirtilmiştir.

19. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt, kendi ideolojisi yöntemindeki silâhlı halk savaşı düşüncesine yarar sağlaması amacıyla, yurdun özellikle Doğu ve Güneydoğu kesimlerinde etnik ayrıcalık fikirlerini kışkırtacak biçimde görüşler ortaya koymuştur.

20. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da yaşayan bir kısım vatandaşların kürt oldukları öne sürülerek, girişilen kışkırtmalar sonucu, elde edilecek potansiyelin proleterya ihtilâli düşüncesindeki potada toplanmasının yaratacağı katkı sonunda, daha etkili bir neticeye yönelineceği hesap edildiğinden, özellikle kürt milliyeti adı altında bir görüş işlenmiş bulunmaktadır. Bu düşüncelerin ardından sırf etnik nedenlere dayanarak, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da devrimci mücadelenin objektif koşullarının varlığı öne sürülmüş ve dolayısıyla gerillâ savaşı ünitelerinden gelişecek silâhlı mücadelenin bu bölgelerde öncelikle başlatılması istenmiştir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt kurucularının, öte-denberi çalışma alanı olan Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerindeki silâhlı eylem uygulamasının ilk kez başlatıldığı yer olan Doğu bölgesi örgüt bakımından stratejik bir önemle ele alınmış görünmektedir. Bu itibarla, sanıklarımızın Marksist-Leninist ve Maoist düşünce ile burada silâhlı eylem uygulamasına yönelmelerine neden olan, evvel düşünce ve özellikle enernasyonel anlamdaki Marksist-Leninist ideolojinin öğütlemeleri üzerinde durmak isteriz. Çünkü; Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi saflarındanberi sanıklarımızın enternasyonel proleterya koşulları bakımından uygun ve cazip gördükleri bu bölgedeki duruma ve bölgesel şartların ele alınıp işlenişine açısına değinmenin örgüt stratejisindeki özü anlama yönünden yarar sağlayacağı kanısındayız.

Marksist-Leninist örgüt yöneticileri konuyu Osmanlı kökeninden itibaren ve hattâ daha önceki devreleri kapsıyacak şekilde ele aldıklarından biz de, kürtçü düşüncenin gelişimi ve muhtelif dönemlerde bölücü düşünceye bakış açısını değiştiren görüşlere değineceğiz.

Bilhassa, 1961-1971 döneminde kürtçü düşünceye kazandırılmak istenen potansiyelin esinlendiği destek güc durumundaki Marksist-Leninistlerin konuya bakış açısı ve bunlar tarafından bölücü düşüncelerin proleterya ihtilâli hedefinde kanalize edilme gayretlerine topluca gözetmek istiyoruz.

Kürtçülük, tarihin çeşitli dilimleri içerisinde değişik biçimlerde işlenmiş bir konudur. Fakat, her devirde bu bölücü hareketin iki ana niteliği değişmemiş ve daima kendini iki yönlü bir maşa hareketi olarak göstermiştir.

Çeşitli zamanlarda sahnelenen kürtcülük çalışmaları; bir takım kişi ve grupların kendilerinin kürt oldukları fikrine inandırılarak, onların toplumsal yapıdan ve Devlet bütünlüğünden koparılmasına çalışılmış ve bununla da Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti Devletleri zayıflatılmaya gayret edilmiştir.

Kürtcülük hareketini körüklemeye çalışan unsurlar olarak 1961-1971 dönemlerinde çeşitli legal ve illegal örgütler kendini göstermiştir. Bunun arkasında kalan ve kürt oldukları öne sürülen kitle ise, her zaman istismar konusu hammadde düzeyinde görülmüştür.

Kürt oldukları ve Arî ırktan geldikleri öne sürülen Kürt Toplumunun belli kesimindeki kitle, tarihin hiçbir döneminde müstakil bir varlığa sahip olamamış ve fakat hemen her devirde bundan dolayı gocundurulan ve belirli çevrelerce maksatlı olarak istirmar ve tahrik edilen nüfus unsuru durumunda mütalâa edilmiştir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün MİLLÎ MESELE isimli tezde işlediği yöntemdeki kürtcü düşüncelerin, bu örgütten önce de de aynı ideolojiye hizmet edecek şekilde ele alınıp geliştirildiğine şahit olmaktayız.

Orta Asya steplerinden yaşama ve yayılma düşüncesiyle kopup gelen ve çeşitli Devlet aşamalarından sonra Osmanlı Devletini ve giderek Orta Avrupa kapılarından Hazar Denizine kadar imparatorluğu oluşturan Atalarımız bu topraklar üzerinde çağ değişimi yaratacak devrimler yaratmışlardır. Bunu yaparken de bünyesinde barındırdığı ve çeşitli ırklardan oluşan toplumda herhangi bir ayrıcalık yaratılmasına kesinlikle karşı olmuşlar ve böyle olmayı varlıklarının ve gelişimlerinin yegâne sebebi saymışlardır. Osmanlı İmparatorluğu fetihlerle elde etmiş olduğu geniş topraklar üzerinde ırkı ve kültürel bakımdan ayrı görünen unsurların haklarına hürmet etmişler ve aynı düzen içerisinde onların da hayat ve gelişme kazanmalarına olanak sağlamışlardır. Esasını Türkler teşkil etmekle beraber çeşitli etnik gruplardan oluşan Devlet yapısında birlik ve beraberlik, Devletin devamlılığı bakımından başta gelen ilke sayılmıştır. Toplumun çoğunlukla islâm oluşu duyulan beraberliğe dinî açıdan katkı sağlamıştır. Yavuz Sultan Selim'in Mısır seferinden sonra şahsında Osmanlı toplumunun hilâfeti de üstlenmesi birlik ve beraberlikte etki sağlayacak bir unsuru olarak düşünülmüştür. Çoğunlukla Türklerin oluşturduğu Osmanlı Toplumunu akılcı ve adil bir yoldan sevk ve idare edilmiştir. Ne var ki, Devletin zayıf düştüğü zamanlarda dahilde ve hariçte çeşitli yönlerden etnik kışkırtmalar meydana gelmiştir. Bu durumu basiretle sezen ve tedbirler getirmek isteyen zamanın idarecileri sorunları kendi içinde halletmeye çalışmışlardır. İmparatorluğun gerileme dönemlerinde beliren etnik ayrıcalık fikirleri ile yapılan kışkırtmaların en yoğun olduğu zaman olarak 2. Abdülhamit dönemini görmekteyiz.

Genellikle Doğu Anadolu'da yaşayan ve Kürt oldukları öne sürülen bir kısım toplum, Doğuda çöküntü yaratmak düşüncesiyle ifal edilmek istenmiş ve bunlar üzerinde oyunlar oynanmak yoluna gidilince, durumun gerçek mânasını ve amacını kestiren kürt ileri gelenleri ve beyleri tarafından oluşturulan Hamidiye alayları kurulmuştur. 1891 yılında kurulan bu alaylar, Doğudaki birlik ve beraberliği uzun süre muhafazadada etkili olmuşlardır. Ne var ki, Cumhuriyet döneminde huzur ve sükûnu birlik ve beraberliği sürdürmeyi amaçlıyan bu alaylar yeniden hortlatılmak istenen kürtcü harekette baskı unsuru olarak ifade edilmiştir.

Örneğin; komünist ve kürtcü faaliyetlerinden dolayı Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No. 11 Askerî Mahkemesince 14 Ağustos 1972 tarih ve 1972/6 esas ve 1972/34 karar sayılı gerekçe ile mahkûm edilen İsmail BEŞİKÇİ, Doğu Anadolu'nun Düzeni Sosyo-Ekonomik ve Etnik Temeller isimli kitabının 236 ncı sahifesinde ve diğer bölümlerinde Hamidiye alayı kuruluşlarını hâkim sınıfların baskı unsuru olarak ifade etmiş ve daha da ileri giderek Kürdün Kürde kındırılması şeklinde göstermeye çalışmıştır.

Sonuç olarak, Cumhuriyet dönemine kadar sürdürülen kürtcülük hareketi bir ara örgütlenme ve yayın olanağı bulmuştur. Özellikle 2. Meşrutiyet döneminde (1908) İstanbul'da Kürt Teavün ve Terakki Cemiyeti kurulmuş ve 1912'de Balkan Harbinin patlak vermesiyle kapatılmıştır. Daha sonra Nevi-imit isimli bir örgütün kurulduğunu ve İstanbul'da 1912 yılında Roja Kurt isimli Derginin yayınlandığını görmekteyiz. Osmanlı İmparatorluğunun 1. Dünya Savaşı sonunda yeni çıkmasından yararlanarak, Kürtcü düşünce bu defa Kürdistan Teali ve Terakki Cemiyeti adı altında tekrar oluşturulmaya çalışılmış ve bu örgütün Elâzığ, Malatya, Diyarbakır ve Muş'da şubeleri açılmış ve buradaki Kürt Kulüpleri etrafında yeni bir kümelenme sağlanmaya gayret edilmiştir. Öte yandan Kürtcü çevreler Tarihçi NİKİTİN'in saptamalarına göre yeniklikten aldıkları cüretle geniş bir yayın olanağı sağlamışlardır. Bu dönemde dikkati çeken Basın ve Yayınlar olarak; Hatavi Kurt, Jin, Kürdistan, Peşketih, Bağ, Kürdistan, Roja Kürdistane, Zare Kurmançı mevkutelerini sayabiliriz. Bununla da kalmıyarak galip Devletler ve Emperyalist güçler tarafından öaleme alınan Serv anlaşması hükümleri arasında İmparatorluklar ülkesinin son varlığını da ortadan kaldırmak için müstakbel Kürdistan Devleti ile ilgili hükümler konularak Kürtcülük hareketinin mutlak bir bölünme ve başarı kazanmasına olanak sağlamak istenmiştir.

Ne var ki, büyük önder Atatürk'ün yaktığı İstiklâl ineşalesi ve tüm toplum olarak sürdürdüğümüz varlık mücadelesi başarı kazanınca çıkarıcı güçlerin parçalanınayı amaçlayan hesapları yarım kalmış ve Temmuz 1923 tarihinde imzalanan Lozan antlaşması her türlü etnik ayrıcalık fikrini geri püskürten millî bünye ve sınırları oluşturan tarihî bir gerçek olarak aktedilmiştir. Halbu ki, muhtasar Sevr antlaşmasının 62 ve müteakip maddeleri aşamalı bir Kürdistan düşüncesini öngörüyordu. Lozan antlaşmasının 38 ve 39 ncu maddeleri en kesin ifadeyle Türk Ulusunun varlığını ve bu Ulus içerisinde ayrıcalık tanınan başkaca unsur bulunmadığını hükme bağlamıştır.

Lozan antlaşması ile sönen Kürdistan kâbusundan hemen uyandırılmak istenen kitle üzerinde yeni çalışmalara geçilmiştir. Esasen bu ümit'in sönmeye yüz tuttuğu İstiklâl Savaşı boyunca da yabancı unsurlar tarafından bölücü çalışmalar sürdürülmüş bulunmaktadır. Bunun en belirgin misali Savaş boyunca ortaya atılan ve üzerinde cazibe yaratılmak istenen Ermenistan ve Kürdistan plânları üzerine çalışmalar yapılmış ve geniş bir İngiliz ajanlığı faaliyetinde bulunulmuştur. Örneğin; Güney Doğu Bölgesinde Kürt ileri gelenlerini tahrike çalışan İngiliz Binbaşısı Mr. Noel'in çalışmalarına karşı Atatürk, 24 EYLÜL 1919 tarihinde General Harbord'a Kuvvayı Milliye imzasını taşıyan bir muhtıra vermiştir. Atatürk, yapılan bu bölücü çalışmaları ve bunlar karşısında Kürt diye koparılmak istenen kitlenin durumunu şöyle ifade etmektedir:

(İmparatorluğu bölmek ve Türklerle Kürtler arasında bir kardeş harbine sebebiyet vermemek için Kürtleri İngiliz himayesi altında müsta-

kil bir Kürdistan kurma plânına iştirak etmek üzere tahrik ettiler. İleri sürdükleri tez, İmparatorluğun nasıl olsa dağılmaya mahkûm olduğudur. Bu teşebbüslerini tahakkuk ettirmek için her türlü casusluğa baş vurdular, hattâ hafiyeler gönderdiler. Bu suretle Noel isimli bir İngiliz subayı uzun bir zaman Diyarbakır'da gayretler sarfetti ve faaliyetlerinde her türlü sahtekârlık ve aldatmaya baş vurdu. Fakat bizim Kürt vatandaşlarımız hazırlanan komplonun farkına vararak onu ve vicdanlarını para ile satan diğer bir grup haini o muhitten kovdular. Diyarbakır faaliyetlerinde sükûtu hayle uğramış olan Mr. Noel, Bedir Han kabilesine mensup ve para vererek ikna ettiği fakat Kâmuran Celâdet ve Diyarbakırlı Cemil Paşazade EKREM gibi hısımları arasında hiçbir itibarı olmayan bir grup maceraperestle Malatya'ya gitti. Burada müstakil bir Kürdistan kurulması yolundaki teşebbüslerini aynı zamanda Bedirhan Kabilesine mensup Kâmil Bey ile teşriki mesai yaparak tamamladı. Öte yandan yalnız kendi menfaatini düşünen Dahiliye Vekili Adil Beyin aynı zamanda yine kendi menfaatini düşünen ve Millî Hareket ve bilhassa Sivas Kongresi aleyhinde tedbirler alan Harbiye Vekili Şefik Paşa'nın bir aleti olan Harput Valisi Galip Bey ile birleşti ve arkadaşlar Ermeni askerleri memleketi işgal edecekler, hemen silâh başına diye feryatlara başladılar. Bu suretle bizim saf kürt vatandaşlarımızın ayaklanmasını tahrik etmek istediler. Bu hain plânın 3 amacı vardı. Kürtlerin menfaat duygularını canlandırmak, millî kuvvetleri imha etmek ve aynı memleketin evlâtları arasında bir mücadele ve kan dökmeye sebep olmak suikasti tertipliyenler, tasarladıkları faciaya Halil Beyin postayı yağma ettiği söylenen bir grup eşkiyayı takip edeceği bahanesiyle istettiği askerlerden bir kısmını da dahil etmekten çekinmediler...) demekte ve bu uğurda yapılan bölücü çalışmaları dile getirmektedir.

Sonuç olarak gerek 1. Cihan Savaşı sonunda yanıp sönen işğa, gerekse İstiklâl Savaşı boyunca sürdürülen sinsi çalışmalara rağmen, Kürtçü hareket başarılı olamamış ve bir süre yeni bir atılım kazanabilmek için uygun ortam kullanmaya daha doğrusu bu ortamın fikir hazırlıklarına geçmiş, susmayı uygun bulmuş ise de; bu susuş, fikirden öte kanlı girişimlerle bozulmuştur.

Cumhuriyet döneminin millî bünyeyi kuvvetlendirme çalışmalarının büyük Atatürk öncülüğünde sürdürüldüğü yıllar içerisinde Kürtçü kalıntıların etki ve tahriki ile 1925 - 1937 yılları arasında çeşitli isyanlar belirmiştir. Bu isyanların hemen hepsinin kökeninde hortlatılmak istenen Kürtçü düşüncelerle buna önayak olan yeni düzenle birlikte çıkarları bozulan şeyhleri ve ağaları yine yabancı çıkar çevrelerinin oyunlarını görmektedir.

Bu cümleden olarak 1924 yılında Nasturi, 1925 yılında Şeyh Sait ve Reman ve Roçkoya, 1926'da Koçuvi, Ağrı 1928'de Sason, 1930'da Zeylân deresi ve Şemdilli, 1932'de Ağrı isyanlarını görmektedir. Bu isyanların en kanlısı ve son halka olarak 1937'de Dersim isyanı ile son bulmuştur. Bütün bu isyanlar sonunda Kürt olduğu öne sürülen Doğu ve Güney Doğu toplumu kendisinin hammadde mesabesinde bir istismar vasıtası kılındığının idrakine varmış ve isyanlar dönemi kapanmış, birlik ve beraberlik içerisinde Cumhuriyet döneminin yararlarından istifade edilmekte iken, bu defa konu demokratik özgür düzenin sağladığı hak ve menfaatlardan yararlanarak değişik bir biçimde işlenmeye başlanmıştır.

Tarihin acı saptamlarına konu olan atılım ve girişimler yeniden dile getirilerek, halklar ve özellikle Kürt halkı ve ulusu görüşleri altında haktan ve özgürlükten yana görünen bir temaa işlenmeye başlanmıştır.

İsyanlardan sonra Kürkçülük hareketi fikir alanına dökülmüş Anayasal hak ve özgürlük teraneleri ile yaygınlaşmak ve giderek örgütlenmek olanağı bulmuştur. Diğer yandan bu dönemde Kürkçülük çalışmalarını Marksist-Leninist ilkeler yönteminde ve proleterya ihtilâli hazırlıkları eşliğinde kalkışma sürecine hız kazandıran biçimde görmekteyiz. Konu sadece Kürt halkı olarak ele alınmıyor, halklar sorunu olarak dile getiriliyordu. Proleterya kalkışmasının sebep ve esas aldığı istismar konuları büyük bir ustalıkla işleniyordu.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün işlediği açıda Kürkçü düşüncüyü ele alan ve aynı doğrultuda görüşler ortaya koyan Devrimci Doğu Kültür Ocakları örgütünün KÜRT ULUS HAREKETİ başlığını taşıyan yazılarında şu fikirlere yer verilmektedir:

(Kürt ulusunun tarih boyunca ilk defa görülen bu geniş anlamdaki sömürü biçimi bu ulusun çeşitli sınıflarında derin bir tepki yarattı. Nitekim Kürt ulusuna tam anlamı ile aşağılık ve sefalet getiren Türk Burjuvazisinin bu yeni politikası, tarihte ilk kez Kürt ulusu hareketinde geniş halk kitlelerini bilinçli bir şekilde politik alana çıkarttı. 1923'den 1937'ye kadar devam eden bu Kürt ulusu hareketi süresi boyunca, köylü sınıfının bu hareketin candamarı rolünü oynadığı, hareketin niteliği, çıkış biçimi ve sömürü kapsamını göstermesi bakımından üzerinde durulması gerekli önemli bir noktadır....

Bu dönemdeki Kürt hareketi aşağıdan yukarıya doğru bir çıkış gösteren hakikî halk devrimlerinin özelliğini taşır. Bu isyanların millî karakteri ve sürüklediği geniş halk kitleleri ile arzettiği tarihî anlam, Türk burjuvazisinin dikkatinden kaçmıyor.... Diyarbakır İstiklâl Mahkemesi Reisinin dediği gibi Şeyh Sait isyanının oluşunda ileri sürülen bahane, ister halifeliğin müdafaası, isterse şapka inkılâbı olsun, hareketin kapsamı tamamen millî idi, bağımsız bir Kürdistan amacına yönelmişti...) denilmek suretiyle amaç ve ortak mücadele yöntemi açıkça ilân edilmekte idi.

1946 yılı ile başlayan çok partili Demokratik düzen ve 1961 Anayasasının getirmiş olduğu geniş özgürlükler ortamı içerisinde daha da ileri gidilerek tarihe mal olmuş üzüntü ile kaydedilecek Kürkçü hareketler yeniden gözler önüne serilmiş ve uğranılan başarısızlıklardan hız alınması istenmiştir. Hattâ Kürt toplumunun İstiklâl Savaşının kazanılmasında katkı sağlaması bile nedamet duyulan bir işbirliği olarak ifade edilmiştir. Çok partili Demokratik hayatın hâkim sınıflara ve onların sömürü düzenlerine yasal bir kuvvet kazandırdığı ileri sürülmüştür. Bu dönemde bile Kürtler hilâfet ve saltanatın daha müsamakâr olduğunu belirtmişlerdir. Bu düşünce aslında samimî olarak kabul edilemez ve fakat hilâfet ve saltanat olsa idi, Kürdistan gerçekleşeceği düşüncesiyle hilâfet ve saltanata değil o devrin zaafına ve acizine hasret duyulmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi, Marksist-Leninist örgütün millî mesele kapsamındaki görüşleri ele almada esinlendiği muhakkak olan kendinden evvelki örgüt ve Kürkçü komünist düşünürlerin bu konudaki fikirlerine de yer vermenin, millî mesele üstüne yazılan örgüt görüşüne açıklık getireceği kanısındayız.

1961 - 1971 döneminde işlenen Kürtçü ideolojinin izleyeceği mücadele yöntemi ve varılacak sonuç konusunda, en ilginç fikirleri hain-i vatan derecesinde meseleyi ele alıp, işliyen ve tutarsız görüşlerini Kürtçü ve Komünist çevrelere benimseten ve onlara malolmuş ideoloji ve fikirler olarak yansıtan sözde Sosyoloji Doktoru 13 yıl ağır hapse hükümlü İsmail BEŞİKÇİ olmuştur.

Kürtçü düşünceyi, Marksist-Leninist olgu doğrultusunda ele alan Kürtçü Komünist İsmail BEŞİKÇİ, DOĞ ANADOLU'nun DÜZENİ, SOSYO-EKONOMİK ve ETNİK TEMELLER isimli kitabının 2. Basımında bütün materyali ideolojisine uygun düşecek şekilde tahrif etmiş ve açıklamalarını bu ideolojiye yarar sağlayacak biçimde ve özellikle Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün; Millî Mesele başlığı altında işlediği konu düzeyinde geliştirmiştir. Öncelikle Doğu Anadolunun geri kalmışlığı sorununun aslında Türkiye'nin geri kalmışlığı sorunu ile ilgili bir konu olmadığını ve bunun çoğunlukla Doğuda yaşayan vatandaşların Kürt olmaları nedeniyle hâkim sınıflar ve bürokrasinin ittifakı ile geri düzeyde tutulmalarından ileri geldiğini öne sürüp, geniş bir tarih dilimi içerisinde, konuyu sınıfsal açıdan ele alıp, yanlış tahlil ve yargılara vararak, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün Millî Meseleyi düğümlediği gibi, aynı sonuca yönelen şu görüşleri öne sürmektedir.

(Mustafa Kemal Kurtuluş Savaşı boyunca, Doğu Anadoludaki Kürt aşiretlerini dolayısıyla Kürt halkını devrime kazanabilmek için dinci ideolojiyi, yani hilâfet ve sultanlığa dayanan ümmetçilik ideolojisini geniş ölçüde kullanmış ve Kürt aşiretlerinin İngiliz emperyalizminin tahriklerine kapılmamaları yolunda büyük başarılar kazanmıştır. 1919-1922 Kurtuluş Savaşı sırasında dinci ideolojinin kullanılmasının Devrimci bir yol olduğu, yani dinin devrimci bir görev yaptığı söylenemez. Yalnız İngiliz emperyalizminin etkisini azaltmak bakımından çok yerinde ve zamanında kullanılmış bir taktik olduğu her zaman ileri sürülebilir. Nitekim dinin, hilâfet ve saltanatın devrimi bir görev yapamayacağını Mustafa KEMAL çok iyi biliyordu. Bildiği için de Cumhuriyetin ilân edilişinden hemen sonra hilâfetin kaldırılmasıyla ilgili düşüncelerini gerçekleştirmeye başladı.

Hilâfetin kaldırılması, onun yerine hilâfetin oynadığı görevi yapacak yeni bir ideoloji getirilmesi, giderek bu ideolojinin sonuçları, araştırılması gereken son derece önemli olaylardır. Çünkü; hilâfetin Osmanlı toplumunda oynadığı rol çok önemlidir. Hilâfet, çeşitli halkları birleştirici ve bütünleştirici bir fonksiyona sahipti. Hilâfetçiler, o tarihte, bunun çok geniş propagandasını yaptılar, örneğin; Sebilüreşad'da yazdığı bir yazıda Mehmet ÂKİF şöyle diyordu:

«Ey cemaat-i müslimin, siz ne Arapsınız, ne Türksünüz, ne Arnavut-sunuz, ne Kürtsünüz, ne Lâzsınız, ne Çerkezsınız, siz ancak bir milletin fertlerisiniz ki, bu büyük İslâm milletidir. Müslümanlığa veda etmedikçe milliyetçilik dâvasında bulunamazsınız. Milliyetçilik gayretine düştükçe de müslüman olamazsınız». Hilâfetin kaldırılması konusunda yapılan tartışmalarda Kastamonu Milletvekili Halit Bey şöyle diyordu: «... Bildiğiniz gibi 1300 yıldanberi 4 halifeler, Emevîler, Abbasiler ve sonra Fatimîler, Mısırdan geçerek bir zincirdir gidiyor. 1300 yıllık bir kurumdur. Bunun için bu kurumu ortadan kaldırmak için uzun boylu düşünmek gerekir kanısındayız. Hepimiz biliyoruz ki, bağımsızlık savaşı ilân edildiği zaman halkın halife makamına olan bağlılığını gözönüne alarak, hepimiz

«Halifeyi kurtaracağız» diye telkinlerde bulunduk. Hattâ birçok şeyhi ve bilgini Büyük Millet Meclisine getirdik. Bu sırf halkın duygularına saygı göstermek içindir. Böyle olmakla beraber, bugün halk, hilâfet makamı olmazsa Cuma namazı kılmak inancıdayım. Âkif ve Halit Bey gibi hilâfet grubunu çok benimsiyen Rauf ORBAY görüşlerini şöyle dile getiriyor: «Ben saltanat ve hilâfet makamına vicdanen ve hissen bağlıyım. Çünkü benim babam Padişahın nimet ve ekmeği ile yetişmiş Osmanlı Devletinin büyükleri arasına girmiştir. Benim de kanımda o nimetin zerreleri vardır. Biz de umumî vaziyeti tutmak güçtür. Bunu ancak herkesin erişmeyeceği kadar yüksek görülmeye alışılmış bir makam temin edebilir. O da saltanat ve Hilâfet Makamıdır. Bu makamı kaldırmak, lâğvetmek, onun yerine başka bir mahiyette bir varlık yerleştirmesine çalışmak, felâket ve hüsrânı mucip olur. Aslâ caiz değildir».

Bütün bunlar da gösteriyor ki, üst yapı kurumundan meydana gelen bu değişme, Doğu Anadolu'da üretim ilişkilerinin değişmemesi yüzünden çok öneml i etkilerde bulunmuş, alt yapının değişmesini engellemiştir. İşte bunun için Doğu Anadolu'da geri kalmışlığın oluşumunu bu olayla birlikte ele almak ve bu süreç içinde üst yapının alt yapıya olan etkilerini araştırmak gerekir.

Hilâfetin birdenbire ve çok kısa bir süre içinde kaldırılması, Doğu Anadolu'daki aşiret reisleri üzerinde derin ve olumsuz bir etki yarattı. Çünkü; onlar savaş yıllarında olduğu gibi, Mustafa KEMAL'i hilâfet ve saltanatın koruyucusu ve islâm âleminin kurtarıcısı olarak biliyorlardı. Mustafa KEMAL'in bu makamlar için savaştığını ve kendilerinden de yardım istediğini anlatan 2-3 yıl önce yazılmış mektupları henüz ellerinde idi. Hilâfetin ve saltanatın kaldırılabilceğine hele bunu Mustafa KEMAL'in yapacağına bir türlü inanmıyorlardı. Nitekim bu iş kesin olarak öğrenilince Mustafa KEMAL'e karşı duyulan eski sevgi ve güven Kürt aşiret ve reisleri arasında azaldı ve bu hilâfetin kaldırılması saltanata ve hilâfete inanan Kürtlerde huzursuzluk yaratmaya başladı.

Bugün Doğu Anadolu'nun bazı kesimlerinde yaşlı kimselerle konuşulduğu ve Mustafa KEMAL'den söz edildiği zaman, «Hangisini soruyorsun, iki tane Mustafa KEMAL var, birisi seferberlikte aşiret reislerini teker teker ziyaret eden; Hilâfeti, Saltanatı, Padişahı, dini, imanı koruyacağız, gâvurlara karşı savaşacağız diyen ve aşiret reislerinden yardım isteyen Kemal, öteki de Seferberlikten sonra Padişahı kovan, medreseleri kapatan, Kur'anımıza, dinimize önem vermiyen Kemal, hangisini soruyorsunuz?» diyorlar.

Bilindiği gibi, Osmanlı İmparatorluğu içindeki İslâm haklarını birleştiren, halklar arasında ortak olan bir tek ideol kuvvet vardır. Bu «Hilâfet ve Saltanat» kurumu idi. Bu Kurum, Cumhuriyetle birlikte siyasî iktidarı lâikleşmesi süresi içinde ortadan kaldırıldı. Onun yerine konabilecek, yani halk yığınları arasında birlik ve beraberliği sağhyabilecek yeni bir siyasal kuruma ihtiyaç vardır. Bu kurum «Türk Milliyetçiliği» olarak saptandı. Fakat Türk milliyetçiliği fikrine toplumsal bir içerik kazandırılmadığı için, (Bu husus milliyetçiliğin köklü ekonomik ve toplumsal devrimler sonucu gelmediği sorunu ile ilgilidir), bir takım gelişimlerin önünden geçilemedi. 1924 Anayasasının hazırlanmasında bunun etkisini görmek mümkündür. Anayasanın, «Türklerin Hukuk-u Âmmesi» bölümündeki «Her Türk...» (Mad. 68) «Türkler kanun nazarında...» (Mad.

69) «.. Hak ve hürriyet yeri, Türkleri tabii hukukundandır» (Mad. 70), «Türkler gerek şahıslarına...» (Mad. 82), «İptidaî tahsil bütün Türkler için mecburidir...» (Mad. 87), «Hukuk-u siyasiyeyi haiz her Türk...» (Mad. 92) gibi ifadeler bunun en güzel örnekleridir. Gerçi aynı Anayasanın 80 nci maddesinde, [Türkiye ahalisine din ve ırk farkı gözetilmeksizin Türk ıdlak olunur] deniliyor ise de; bu da toplum yapısı ile en ufak bir bağı olmayan bir maddeden öte geçememiştir.

Yine 1924 Anayasasındaki şu ifadeler, Türklerin öteki uluslara olan üstünlüğünü açıkça dile getirmektedir. «Türk Milletini...» (Mad. 4), «Her Türkün hakkıdır...» (Mad. 10), «... Her Türk millet vekili seçilebilir...» (Mad. 11), «Türk Milletinin mutluluğu..., Türk devletine yöneltilecek...» (Mad. 38) işte, bütün bunlardan ötürü özellikle Doğulu Halk Anayasasının bu maddeleri karşısında her zaman eziklik duymuş ve kendini Türk'lerden ayrı bir topluluk olarak görmeye başlamıştır.

Kaldırılan Hilâfet ve Sultanlık kurumları yerine getirilen Türk milliyetçiliği ideolojisinin toplumdaki etkilerini üç ana grupta toplayabiliriz:

a) Osmanlı İmparatorluğu döneminde, hilâfet, saltanat gibi dinci ideolojinin etki alanının dışında kaldı. 1924 Anayasasının «Türkiye ahalisine din ve ırk farkı gözetilmeksizin Türk ıdlak olunur...» yargısı fiilî durumunu değiştirmemiştir. Çünkü hilâfet ve sultanlığa, yani ümmete dayanan islâm ideolojisinin kapsamı çok daha dardır ve sadece temsil ettiği milleti içine alır.

b) Türk milliyetçiliği ideolojisinin ikinci etkisi Türk halkının hızlı bir uluslaşma süreci içine girmesini sağlamasıdır. Böylece Osmanlı İmparatorluğu döneminde küçümsenen, küçük görülen Türkmen denilerek aşağılanan ve ilk olarak Mehmet Emin Yurdakul'un «Ben bir Türküm; dinim, cinsim uludur» şiirinde değerini bulan Türk halkı, Türk milliyetçiliği ideolojisi sayesinde hızlı bir uluslaşma süreci çine girmiştir. Fakat, bu uluslaşma kapitalist dönüşler sonucu meydana gelen bir uluslaşma değil, tepeden inme ideolojiler yoluyla meydana getirilen bir uluslaşmadır. «Bir Türk dünyaya bedeldir», «Dünyanın en asil ırkı Türklerdir», «Ne mutlu Türküm diyene» gibi sloganlar bu fikrin ürünleridir. «Türk tarih teorisi», «Güneş - dil teorisi» gibi zorlamalarda, bu ideolojilere bilimsel bir nitelik kazandırmak zorunluğundan doğmuşlardır.

c) Türk milliyetçiliği ideolojisinin toplum yapımızda yarattığı üçüncü büyük etki ikinci etkende gizlidir. Daha önce belirtildiği gibi, Türk halkının uluslaşması ekonomik yapıda hızlı kapitalist dönüşmeler sonucu meydana gelmiş bir ulusçuluk değildir. Üst yapı kurumlarında yapılan değişikliklerle getirilmiş bir ulusçuluktur. Bu ise, birden çok halkın yaşadığı bir toplumda «hâkim ulus» ideolojisinin meydana gelmesine sebep olmuştur. O halde, Türk halkının toplumsal içerik ile beslenmeyen bir milliyetçilik fikriyle uluslaşmaya başlaması kısa zamanda «hâkim ulus» ideolojisini meydana getirmiş ırkçı bir karaktere bürünmüş, bütün bunlar ise, Kürt halkının uluslaşmasını engellemiştir. Geciktirmiştir.

Bürokrasi, aslında egemen sınıfların ideolojisi doğrultusunda hareket eden bir üst tabakadır. Sınıflı toplumlarda bu daima böyledir. Fakat 1923-1945 arasında, Türk bürokrasinin durumu son derece ilginçtir. Aslında Türkiye'deki sınıf yapısında hiçbir değişiklik olmadığı, feodaller, burjuvalar vs. tamamen ayakta oldukları halde Türk bürokrasisi, bu feo-

dalite sınıfına hizmet şöyle dursun, onunla müthiş bir çelişme süresi içine girdi. Çünkü hâkim ulus ideolojisi Türk bürokrasisini kısıvrak bağlamıştı. Fakat bu çelişme süreci içine girdi. Çünkü hâkim ulus ideolojisi, Türk bürokrasisini kısıvrak bağlamıştı. Fakat bu çelişme, bütün isyan ve bu isyanlar sonundaki sürgünlere karşı feodalizmin sosyo-ekonomik gücüne karşı olmayıp, sadece feodalizmin kültürüne özellikle Kürt dili ve kürtülüne karşıdır. Hem «Kürt demek Kurt (dağlı) demektir, Kürt yok Türk milleti vardır» deniyor. Hem de Kürt oldığı için küçümsendiği gibi dili ve kültürü de reddediliyor.

Türk bürokrasisinin Türk halkıyla çelişmesinin somut bir örneğini yine Mustafa Kemal'de buluyoruz. Savaş yıllarında, özellikle 1919 - 1922 yılları arasında Kürt aşiretlerini kurtuluş hareketine işleyen Kürt aşiret reislerine mektuplar yazıp, «Hamiyetli Kürtlerden» ve «Kürdistan»'dan söz eden, Diyarbakır'daki Kürt kulübü üyeleriyle anlaşma yapılabileceğini kabul eden Mustafa Kemal, 1937 yılında Kürtlerin yoğun olduğu Diyarbakır'da şöyle diyordu: «... Memleketin on bir vilâyet merkez ve dolaylarını gezdim. Bütün bu merkez ve dolaylarındaki Türkleri; babaları, anaları, çocukları ile gördüm. Madenleriyle, teknisyenleriyle, ameleleriyle baştan aşağı Türk olan yüksek anlayışlı bir insan sosyetesidir. Öyle memleket bölgeleri geçtik ki, orada kadınlar erkeklerden daha çok sapana yapmış elinde çapasıyla Türkün azıcık topraklarını zenginleştirmeye çalışıyor, toprağı seviyor, ona gönülden bağlıdır. Bütün bu insanlar, Türkiye Cumhuriyeti zengin, kuvvetli ve muhteşem olsun diye kendi rızkının fazlasını seve seve, tereddütsüz, büyük bir fedakârlıkla Devlet hazinesine veriyor. Bütün bu gördüklerimizi, bu kısa ifade içinde az çok gezen, dolaşan, tetkik eden, her akıllı insan kendini dünyaya büyüklük saçan kuvvetli ve asil bir varlığın içinde duymamak imkânı yoktur. Böyle duymayan şuur-suzlar bir tarafa bırakılınca, hakikî insanlık tereddütsüz kabul eder ki, Türkiye Cumhuriyeti ve onun bugünkü sahipleri olan Türkler, bütün dünya medeniyet ve insanlığı için bir imtisal örneğidir. Yalnız bu kadar değil, Türkler tarihin çok eski devirlerinde beşeriyete karşı yaptıkları kültürel vazifeleri yeniden, fakat bu sefer daha iyi surette sapmaya hazırlanan yüksek bir varlıktır. İşte Doğu seyahatimden dönerken, Ankara'ya ulaşmak için şu kısa zaman içinde seyahat arkadaşlarıma ifade edebileceğim intiba budur».

Yukarıda değindiğimiz gibi, halk yığınlarının gerçek kurtuluşu alt yapıda köklü bir reforma gitmek, yani devrimleri alt yapıya indirmektir. Bu yapılmadan halkın kurtuluşunun hiçbir olanağı yoktur. Böyle olmasına karşı, Cumhuriyet Türkiye'si içinde alt yapıda hiçbir devrim yapılmamıştır. Bunun nedeni, Ulusal Kurtuluş Savaşının anti-feodal bir nitelik göstermesi, Cumhuriyetten sonraki siyasî iktidarların geniş ölçüde feodalite ve burjuva sınıflarına dayanmasıdır. Başta bu olmak üzere çeşitli nedenlerden ötürü, alt yapı devrimi yapılamamış, dolayısıyla ne Doğu Anadolu halkının ne de tüm Türkiye halkının kurtuluşu yolunda yeni düzenlemelere gidilmiştir. Gerçek bu iken ve daha 1920'lerde, Türk-Kürt kardeşliğinden söz eden Mustafa Kemal'in 1937'de Kürtlerin en yoğun olduğu Diyarbakır'da, Diyarbakır'ı tamamen Türk olarak göstermeye çalışması, doğal ölçüler içinde anlaşması son derece güç bir olaydır. Mustafa Kemal, Türk ve Kürt halklarını köklü yapısal dönüşümlerle bütünleştireceği yerde neden «Hâkim Ulus» ideolojisiyle bütünleştirmeye çalışmıştı? Birinci yolun, son derece zor, büyük çabalar gerektireceği şüphesiz.

dir. İkincisinin ise; yanlış ve başarıyla ulaşamayacak bir tutum olduğu açık bir gerçektir. Çünkü, çeşitli halkların «hâkim ulus» ideolojisi ile bütünleştirilmeye çalışılması, toplumların nesnel gelişim doğrultusuna zıt bir davranıştır. Başarıya ulaşmasına da olanak yoktur.

Fakat, bu yanlış tutum, Cumhuriyet başlangıcından bu yana ısrarla izlenmiş Kürt halkının vrlığı tamamen inkâr edilerek, onu Türkler içinde eritmek amacı güdülmüştür. Anayasa hukukçusundan, Sosyal Antropoluğuna, tarihçisinden coğrafyacısına kadar bilim adamlarının bütün çoğunluğu bu «yanlış»ı isbat etmeye çalışmaları ayrıca üzerinde durulmaya değer bir olaydır.

Osmanlı İmparatorluğu devrinde, Doğu Anadolu'da, tamamen feodal bir üretim biçiminin ve feodal toplum yapısının egemen olduğunu belirtmiştik. Ayrıca daha önceki bölümlerde bu yapıda hiçbir değişme olmadığını ,aksine batıdan aktarılan özel hukukun feodalitenin daha önemli bir meşruluk kazanmasını sağladığını ortaya koymuştur. Fakat, yine Cumhuriyetle birlikte, bu feodaliteye dışarıdan bazı etkiler ve karışmalar olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu döneminde, saray, Doğu Anadolu'daki feodal hükümetlere hiç karışmıyor, onları her işlerinde serbest bırakıyordu. Feodal hükümetlerle Merkezî Hükümet arasında organik hiçbir bağ yoktu. Böyle bir bağın olmaması için feodal hükümetlerin kendi isteklerine göre hareket etmelerini sağlıyordu.

Cumhuriyetten sonra durum değişti. Feodal üretim biçimi ve buna göre belirlenen feodal toplum yapısının aynen devam etmesine karşın, Merkezî Hükümet aşiret reisleriyle organik bir bağ kurarak onları merkezî otorite içinde tamamen eritmek istiyordu. Ayrıca, üst yapı kurumlarında yapılan reformların Doğu Anadolu'da da yürürlüğe konması gerekiyordu. Bunlardan en önemlileri şunlardır: Tahsildar, Jandarma, Zorunlu Eğitim, Türkçe konuşmak vs. Osmanlı İmparatorluğu döneminde vergi toplamak ve bunları gerektiği gibi harcamak yetkisine sahip olan Doğunun feodalleri, şimdi kendi dışındaki bir otoriteye vergi ödemek zorunda kalıyordu. Ancak, bu vergi sorunu, Doğudaki üretim biçimini değiştirememiştir. Aşiret reisleri, toprak ağaları, şehirler ile köylüler arasındaki ilişkiler yine feodaldır. Yer yer feodalizmden daha aşağı üretim biçimindedir. Fakat feodal egemen sınıfın, dış etkenlerle ilişki kurmaları, sadece onları, ilkel bir kapitliz mile karşı karşıya getirmiştir.

Vergiden sonra, ikinci müdahale jandarmanın görevleriyle ilgilidir. Bilindiği gibi, Osmanlı döneminde güvenlikten sorumlu olan, bölgedeki üretim ilişkilerini denetleyen feodal idi. Herşey feodalın kişiliğinden sorulurdu. Oysa Cumhuriyetle birlikte merkezî otorite, taşrada, yavaş yavaş Doğu Anadolu'daki feodal diyarlarda da yayılmaya başladı, merkezî otoritenin yayılması, bölgede serbestçe hareket etmek olanağını kısıtladığı gibi, eskiden sahip olduğu nimetleri ce yapmakla görevli bulunduğu işleri, artık yapamaz bir duruma geldi. Feodalın bu görevleri yavaş yavaş jandarmaya geçiyor bu işe, feodalleri içten içe kızdırıyordu.

Doğudaki feodalizme karşı üçüncü bir müdahale, eğitim sorununda görülmüyordu. Osmanlı döneminde istediği yerde medrese açan, istediği dilde eğitim yapan ve yaptırabilen feodaller, Cumhuriyetle birlikte bu konuda da rahatsız oldular. Medreselerin çalışması yasaklandığı gibi, Türkçe eğitim de zorunlu kılınıyordu. Buna bağlı olarak anayasal bir zorunluluk olarak Türkçe konuşma zorunda kalıyorlardı.

İşte Cumhuriyetle birlikte temel yapıda yeni üretim biçiminde herhangi bir değişiklik olmamış, fakat üst yapı reformları sayesinde Doğu-daki feodalizm ile merkezî otorite arasında organik bir bağ kurulmak yani, Merkezî otorite içinde Doğu feodalizmi eritilmek istenmiştir. Bu eylemin başarısızlıkla sonuçlanacağı tırtışma götürmez bir gerçektir) denilmek suretiyle Doğu Anadolu'da yaşayan ve Kürt olarak nitelenen vatandaşlarımıza yeni bir atılım yolu ve ulusculuk savaşının yöntemi gösterilmek istenmektedir.

İsmail BEŞİKÇİ'nin Marksist-Leninist ve Kürtçü çevrelerde kabul gören bu çelişik ve tutarsız görüşleri, Türkiye İşçi Partisi tarafından dahi benimsenmek yoluna gidilmiştir. Daha doğrusu Türkiye İşçi Partisine Doğu'daki Kürt Halkı sorununa etnik açıdan bakıp meseleyi bu yönüyle ele aldığı takdirde, güç kazanacağı empoze edilmiş ve bu parti de 29-31 Ekim 1970 tarihinde icra ettiği 4. Büyük Kongre kararlarının 6. maddesinde; Doğu sorununu sınıfsal bir açıdan ele aldığını ve bunun geri kalmışlıktan ziyade etnik nedenlere dayandığını ifade ve teyit etmesi üzerinedir ki, adı geçen parti ırkçılık yaptığı gerekçesiyle Anayasa Mahkemesinin 20.7.1971 tarih ve 1971/3 esas sayılı kararı ile temelli olarak kapatılmıştır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt, sırf Kürtçü amaçlarla faaliyet gösteren örgüt ve kuruluşlardan daha da ileri giderek, Kürtler arasındaki dil birliği düşüncesinden hareketle onların millet niteliğinde bir toplum olduklarını dahi ileri sürmüş ve Türkiye İhtilâlcî İşçi-Köylü Partisi yöneticilerinin Kürt meselesine dönük görüşlerinde Kürt halkından söz edilmesine karşı çıkılarak, dil ve anane beraberliğine dayanarak bunların millet olduğu ve ulusculuk savaşı vermeleri gerektiği ısrarla ifade edilmiştir. Keza, Kemalist tezle ilgili düşüncelerde de geniş ölçüde, BEŞİKÇİ'nin görüşlerine paralel, sınıfsal düşüncelerin işlendiğini görmekteyiz.

Çünkü; Marksist-Leninist yöntemde mücadele için, millet niteliği gerekli görülmektedir. Fakat zorlama ile, varlığını farzetme ile millet oluşumu meydana gelmez. Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı vardır. Tüm olarak Türk milleti vardır. Modern çağın millet ve devlet anlayışında evvelce millet oluşumunda maddî bir unsur olarak kabul edilen ırk birliğinin ve hattâ dil birliğinin dahi geçerliliği kabul edilmemektedir. Esasen modern çağın ulaşım ve yer değiştirme olanakları ile varlığını sürdürebilmek için insan oğlunun giriştiği atılımlar yer yüzünde saf bir ırkın muhafazasına dahi imkân bırakmayacak düzeydedir. ırk iddiası ile, ulusculuk ile, öne sürülen taşkın görüşlerin değeri yoktur. Asıl olan sınırları devletlerin karşılıklı kabulleri ile belirlenmiş toprak parçasını vatan kabul etmek ve bu ülke üzerinde birlik ve beraberlik ülküsüyle her gelecek günün toplumu daha güçlü ve mutlu bir yarını hazırlamaya çalışmasını bilmektir. Hitler Almanya'sının Alman ırkını üstün ırk olarak kabul eden çılgın girişimi ve onun Nasyonel Sosyalist idaresi 2 nci Dünya Savaşının çıkmasına ve üstün ırkın hüsrana sebep olmuş ve bu taşkınlığın, açtığı yaralar hâlâ kanamaktadır. Hitler'in öncülüğünde üstün olduklarını kabul ettikleri ırklarına tüm-lük kazandırmak isteyen Almanlar değil, kendi uluslarının hâkimiyetini temin etmek, bugün aynı aileye mensup kişiler bir utanç duvarının arkasında birbirlerine hasret çekmektedirler.

Marksist-Leninist teörinin ana ilkelerinden olan «Ezilen Ulusların Bağımsızlıklarını Kazanması» ve «ulusların kendi kaderlerini tâyin hakkının verilmesi» şeklindeki  nergelerden hareketle Kürtçülük ideolojisi son zamanlarda sosyalist mücadele kapsamında mütalâa edilmiş ve bu teori doğrultusunda hareketle faaliyetlere giri ilmi  ve çalışmaların beynelmilel bir yaygınlık kazanması istenmiştir.

Arap dünyasında beraber olamamak, birlik halinde bulunamamanın verdiği eziklik ve bunalıma karşı emperyalizmle ve hâkim sınıflarla mücadeleyi amaçlayan illegal tedhi i gerillâ örgütlerinde de aynı fikirlerin bayrakla tı ını görmekteyiz.

Nitekim sanıklardan bir kısmının eğitim gördüğü, Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi örgütlerinden olan, Umman Halk Cephesi lideri olarak anılan NA F HAVETME bir m l katında aynı paraleldeki  u görüşlere yer vermektedir.

(Irak kom n st partisi merkez yönetimi ile herhangi bir ilgi kurulmadan önce  u hususun belirtilmesi gerekir ki; Demokratik cephe millî meseleye ba  ından herhangi bir halkın kendi mukadderatını, kendi toprağında tâyin etmekte haklı olduğunu tanıyan beynelmilel proleterya safhası hükmüne bağlıdır. Kral Marks'ın dediği gibi «Başka halkları baskı altında tutan bir halk asla  zg r olamaz» Millî ve sınıf  herhangi bir baskı şeklini reddeden beynelmilel demokratik cephenin durumu ı ı ı altında demokratik cephe, KÜRT MESELES  üzerinde durumunu tamamı ile bundan önce açıklamıştır. Kendi toprağı üzerinde; Irak'da, Türkiye'de ve Suriye'de kendi mukadderatını tâyin etme hakkına sahip olduğu hususunu şüphe götürmez vazıh bir şekilde a ıklamı ızdır. Çünkü; Kürt halkı müşterek dil, müşterek tarih, müşterek  rt ve adetlerinde mevcut varlık teşekkülü bakımından bir tek milletin haiz olacağı bütün hususiyetlere haizdir. Bundan dolayı cephe Kürt halkına kendi toprakları üzerinde mukadderatını kendisinin tâyin etmesi hakkını verilmesi ve tanınması hususunda  a ırıda bulunmaktadır. Şayet zarurî ise, maddî yardımda dahi bulunmayı gözönünde tutan cephe, ilerici Kürt kurtuluş hareketini ideolojik ve siyasi yönlerden desteklemeye hazırdır. Irak'da Kürt meselesi üzerinde çıkan anlaşmazlık hakkında cephemiz, Kürt-Arap federasyonu zımmında Kürt halkına otonom bir h k met sağlanması zorunlu olduğunu ileri sürmüş ve Kürt millî hareketinin bastırılması için yönetilen askerî bütün halleri kınamı tır. Bu husus kuvvet veya baskıya dayanarak asl   z lmez. Bil kis Irak'da otonom bir hükmün sağlanması sayesinde Kürt halkının hakkında dayanan demokratik bir hal çaresi bulmakla olur) denilmek suretiyle Kürtçülük konusunda Marksist-Leninist düşünceden kaynak alan beynelmilel bir işbirliği sağlamak ve Türkiye, Irak ve Suriye'deki Kürtlerin de aynı yoldan mücadelelerini sürdürmeleri önerilmektedir.

Marksist-Leninist teori sınıfsal bir açıdan inşa edilmiş olmakla beraber; proleterya atılım sürecine hız kazandırmak için, toplum içindeki bölünmelerle ihtilâl potansiyelini artırmak ve onu kaçınılmaz bir  fet haline getirebilmek için Marks ve Lenin ulusların ba ımsızlı ı, ulusların eşitliği ve karde li i mücadelesini de sınıfsal doğrultuda ele alarak i lemi lerdir. Çünkü; toplum içindeki grupla malar ve çeşitli etnik nedenlerle ortaya atılan ayrıcalıklar karşısında; «halkların eşitliği ve karde li i» — «ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tâyin hakkı» şeklinde formüle

edilen anarşik buluşun milletleri içinden çökertip sosyalist oluşuma hız kazandıracağı ve sınıfsal diğer kalkışmalarla birlikte Marksist-Leninist devrimin bir an önce meydana geleceği hesap edilmiştir.

Bunun için de, Marks şu ünlü formülü bir bütün halindeki toplumları parçalamak için öne sürmüştür. (Başka halkları baskı altında tutan bir halk, bizzat kendisi de baskı altındadır) demek suretiyle tek bir millet şeklinde oluşum kazanmış toplumlarda kaynaşmaya sebep olmuştur.

Lenin, uygulamasında halklar teorisini genişletmiş emperyalist ve feodal baskı ve sömürü biçimlerini de öne sürerek sosyalist aşamanın yaygınlaşmasına çalışmıştır.

Bu cümleden olarak, Çin devriminin Japon emperyalizmine karşı bir halk savaşı ile kazanıldığı öne sürülmüş ve zamanımıza bu olay halk savaşlarının âbideleşmiş bir başarısı olarak gösterilmeye ve bu yolda bir özenti yaratılmaya çalışılmıştır.

LİNPIAO «Emperyalist saldırıya karşı mukavemet savaşının ve devrimci ve devrimci iç savaşların zengin deneyi içinde Mao Zedung tarafından genişletilen halk savaşı teorisinin özü YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ isimli kitabında Çin devriminin halk savaşı ile başarılp, emperyalist güçlere karşı konduğunu açıklayarak, bu teorinin sadece Çin için geçerli değil, dünyanın her yerindeki ezilen ulusların ve halkların devrimci mücadelelerine de büyük katkılar sağlayacağını ifade etmiştir.

Diğer taraftan aynı özentiye kapılan ve halk savaşları vermek yolunda girişimler yapan güney Amerika'nın geri kalmış ülkelerinde anarşi sürüp gitmektedir. Şimdilik halk savaşının kahramanı olarak FİDEL KASTRO gösterilmektedir.

Millî Mesele konusunda yurdumuzda illegal olarak yıkım faaliyetlerini sürdüren bütün Marksist-Leninist örgütler ittifak etmiş bulunmaktadır.

Bu konuda son bir örnek daha vermek isteriz:

Türkiye'de Kürdistan Demokrat Partisi illegal örgütünün tüzüğünde şu görüşlere yer verilmektedir. (2. Dünya Savaşı ile birlikte kendisini Türkiye'nin siyasî şartlarına adapte etmiş bulunan Kürt milliyetçiliğinin fikir mücadelesi, demokratik ilerici ve meşru bir muhteva taşıyan bu silâhlı direnme hareketlerinin tabii bir devamından ibarettir) şeklindeki görüşlerden sonra Kürt milliyetçiliğinin tarihi kökenleri ve «dahilî millî çelişki» başlıklı bölümde TKPML örgütüyle ayniyet gösteren şu kapsamdaki düşüncelere yer verilmektedir.

(O halde günümüzde Kürt halkının temel millî demokratik haklarını istirdat uğrunda giriştiği mücadele kökenlerini bu tarihî gerçeklerden ve çağdaş millet hareketlerinin kaçınılmaz evrensel espirisinden almakta ve bu nedenle de; ilerici, haklı ve meşru bir çıkış noktasından hareket etmektedir. Bu mücadele az gelişmiş bir ülkede «Türkiye'de» iktidarı ele geçirmiş bulunan, Askerî Cuntaların «Açık ya da kapalı» kontrolündeki ırkçı-Turancı subay-aydın politik elitler ve bu elitlerin icra organı olup, Türk milleti adına siyasî iktidarı sürdürdüğünü iddia eden zorba hükümetlere karşı verilmektedir. Zira, biçimsel seçim oyunlarına rağmen, sivil şahsiyetli sivil hükümetlerde perde arkasında Cunta gruplarının kontrolü altında bulunmaktadır. Türk halkının gerçek özlem ve çıkarları,

aslâ Kürt halkının demokratik millî haklarının gasbını gerektirmez ve bu doğal hakların kullanılması ile çelişmez. Bu nedenledir ki; Kürt halkının bir dile... bir kültüre... bir bölge, e... bir millete tanınmış tüm imtiyazlara karşı verdiği mücadele Türk halkının gerçek demokratik mücadelesinden ayrılmaz. Yani, Kürt halkının temel demokratik millî haklarının istirdadını amaç edinen bir eylem birliği bizatihi Türk halkının sosyal ve demokratik gerçek iktidarının önüne dikilen Cunta iktidarı engelini ve dolayısıyla Kernalist ideolojinin uzun yıllardanberi Türk kamu oyunu şartlandırmış bulunan dar çemberini de parçalıyacaktı. İşte Türkiye ırkçı faşist hükümetleriyle bu hükümetleri de kontrolünde tutabilen baskı kuvvetleri «Cunta grupları» tarafından bir millet adına zorla sürdürülen millî ezme tatbikatından doğan dahilî millî çelişki, kısaca budur. Yani, Kürt halkını rızası hilâfına ve kaba kuvvet yolu ile inkâr etmek... horlamak... tahkir etmek... baskı altında tutmak... ve de yok etmek. Yani, Türkleştirmek) şeklindeki görüşler Marksist-Leninist örgütlerin Millî Me-sele konusundaki birleşikliği fikrini doğrulamaktadır.

Bütün bu açıklamalarımız ve karşılaştırmalarımızla demek istiyoruz ki, tarihin hiçbir döneminde Anasayal düzene karşı yıkım örgütleri bu derece dayanışma ve ilke beraberliği içerisinde olmamışlardır.

Marksist-Leninist yöntemdeki örgütler, düzeni parçala ve yık düşüncesini esas alarak, bölücü örgütler ise, Marksist-Leninistlerle birlikte işbirliği yap, yıkıma katıl ve yıkıldıktan sonra parçala düşüncesiyle hareket etmekte ve bu örgütler iki dairenin birbirini merkezinden keser şekilde iç içe bir dayanışma hali göstermektedirler. Anayasal düzeni yıkabilmek için çok yönlü olarak sürdürülen faaliyetlerde TKPML örgütünün saptadığı ilkeler ve izlediği hareket yöntemi geçmişteki örgütsel tecrübelerin sonucuna dayandırılmış bulunmaktadır.

Buraya kadar yapmış olduğumuz açıklamalarımızla Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü sanıklarının çoğunlukla ŞAFAK örgütü zamanındanberi devam eden Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesi yöntemindeki fikir ve görüşlerini ve bu uğurda fikir niteliğindeki faaliyet ve çabalarını izlemiş olduk.

Yukarıda 2 nci Bölümün 2 nci Kısımının sonlarında açıkladığımız üzere, Temmuz 1972 ortalarında İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Malatya'dan tekrar İstanbul'a gelerek, kendilerine düşünme mehli verdiği arkadaşları; ASLAN KILIÇ, HİKMET ŞENSES, İRFAN ÇELİK ve diğerleriyle görüşükten sonra, Türkiye Komünist Partisi Koordinasyon komitesi, bölgesel komiteler ve yan kuruluşlarla ilgili hazırlıklara geçilmiş bulunmaktadır.

Artık, örgütün temel düşüncesi ve hareket yöntemi bütün açıklığı ile ortaya çıkmış olup, bundan böyle elde mevcut kadroların süratle göreve sevkı gerekli hale gelmiş görülmektedir.

III. BÖLÜM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜN KADRO ÇALIŞMALARI VE TÜRKİYE MARKSİST-LENİNİST GENÇLİK BİRLİĞİ TIKKO YAN KURULUŞLARI OLUŞUMU VE BU DESTEK ÖRGÜTLERİN GÖREVLERİ İLE HEDEFLERİ

Sanık İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın TEMMUZ 1972 ortalarında İstanbul'a gelişi ile birlikte, TKPML örgütünün hızlı bir genişleme gösterdiği ve örgüt düşüncelerini ortaya koyan yazıların Türkiye İhtilâlcı İş-

çi-Köylü Partisi saflarından ayrılan veya buradaki hizmetlerinden dolayı takibata uğramıyan çevrelerce benimsenip, kısa sürede TKPML örgütü etrafında yeniden örgütsel bir kümelenme meydana getirildiği anlaşılmaktadır.

1. TKPML'NİN KADRO VE TEŞKİLÂT ÇALIŞMALARI :

TKPML örgütü, ötedenberi elde mevcut kadronun yettiği ölçüde belirli görevlere sevkini ve kadroların boş tutulmaması şeklindeki düşüncenin bir uygulaması olarak, fikir çalışmaları sonunda oluşum kazanan kadronun belirli kesimlerde teşkilâtlanması amacıyla, yakın gelecekteki gelişmeler de gözönünde bulundurularak, bütün yurt alanını kapsıyacak şekilde teşkilât düzenlemesine gidilmiştir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın öncelikle İstanbul'daki yönetici kadro ile yaptığı istişare sonunda, ASLAN KILIÇ'la beraber örgütün kuruluş ve teşkilât şemasını düzenledikleri anlaşılmaktadır. Nitekim ASLAN KILIÇ'ın evinde ele geçirilen belgeler arasında görülen ve İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın yazısı olduğu anlaşılan şema kapsamı bu görüşümü-zü doğrulamaktadır.

Söz konusu teşkilât kadrosunu ortaya koyan şemanın tetkikinden; örgütsel ilişki ve faaliyet düşüncesiyle Türkiye'nin 8 bölgeye ayrıldığı ve her bölgenin de kendi içerisinde büyüklüğüne göre ve örgütsel çalışma olanağı itibariyle talî bölgelere ayrıldığı görülmektedir. Keza, bu şemada filhâl örgütün çalışma gösterdiği ve belirli yöneticiler eliyle faaliyetlerini sürdürdüğü bölgeler üzerinde, takma isimlerle yönetici ve görevlilerin isimlerinin belirtildiği görülmektedir.

TKPML örgütünün, kuruluş hazırlıkları devresinde öngörülen ve İBRAHİM KAYPAKKAYA, MUZAFFER ORUÇOĞLU, ALİ TAŞYAPAN, ALİ MERCAN ve CEM SOMEL'den oluşan koordinasyon komitesinin yerini normal kuruluş olarak Merkez Komitesine bıraktığı görülmektedir.

Sanık CEM SOMEL'in samimî beyanına göre, başlangıçtaki oluşum çalışmaları bakımından Hindistan Komünist Partisi modeline göre yürütülen kuruluş çalışmaları hedefinin örgütü işler hale getirecek düzeye ulaştırmak olduğu, Merkez Komite ve Parti Genel Kurulunu oluşturacak üyelerin belli olmasından sonra, koordinasyon komitesi görevinin son bulacağı ifade edilmiştir. Gerçekten de TKPML örgütü oluşum devresini geride bırakarak, belli bir kadroya sahip olmuş ve artık teşkilâtlanmak zamanı gelmiş görünmektedir. Merkez Komitesi partinin karar ve yürütme organı durumunda olup, örgüt görüşleri doğrultusunda bölgesel faaliyetlerin sürdürülmesi ve bir bakıma denetimi bu komite eliyle sağlanacağı anlaşılmaktadır. Her ne kadar bu hususa açıklık getiren yazılı bir belge mevcut değilse de, sanıkların Merkez Komitesinin görevlerine ilişkin beyanları ve diğer yandan Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi modeline uygun örgütsel bünye gerçeği, söz konusu komitenin yükümlülüklerini belirlemektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün teşkilât şeması aynen şöyledir:

Yürütme ve karar organı mevkiindeki MERKEZ KOMİTE takma isimleri belirtilen ve bilâhare soruşturmayla gerçek isimleri saptanan şu üyelerden oluşmaktadır:

1. HASAN (ALİ MERCAN).
2. CEMAL (ALİ TAŞYAPAN).
3. KADİR (ALMANYA'DAN GELEN)
4. HİDİR (MUZAFFER ORUÇOĞLU).
5. HAMZA (İBRAHİM KAYPAKKAYA).
6. ABBAS (CEM SOMEL)
7. SEYİT (ASLAN KILIÇ).

Merkez Komitesine dahil bu üyelerin aynı zamanda bölgesel görevler de yüklendikleri görülmektedir. TKPML örgütünün süratli bir yaygınlaşma göstermesi ve örgütsel tecrübesi ve yeteneği teslim edilmiş olup, geçmişteki hizmetleriyle Merkez Komiteye girmek seviyesinde görülen bu sanıkların daha önceleri çalışma alanı bulunan bölgelerde veya talî bölgelerde örgütsel görev yüklenmelerinin yararı düşünülerek, Merkez Komitesinin dışında örgütsel başarıyı etkiliyecek biçimde bölgesel görevler yüklendikleri anlaşılmaktadır.

TKPML örgütünün, birinci bölge komitesi olarak saptadığı Doğu Anadolu Bölge Komitesine, diğer bölgelere nazaran farklı bir ağırlık verildiği görülmektedir.

Bunun da nedeni, Doğu Anadolu Bölge Komitesinin Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi saflarından tasfiye edildikten sonra bile, TKPML oluşumunun yegâne dayanak çalışma alanı durumunda olmasıdır. İBRAHİM KAYPAKKAYA, MUZAFFER ORUÇOĞLU, ALİ TAŞYAPAN ve ALİ MERCAN'ın çalışma alanları Doğu Anadolu Bölgesi olup, ŞAFAK'dan ayrılmış olmasına rağmen, Doğu Anadolu Bölgesi Komitesi Şubat Kararı deklarasyonunda saptanan görüşler doğrultusunda TKPML çekirdek hareketini meydana getirecek örgütsel faaliyetler sürekli ve kesintisiz olmuştur. Dolayısıyla TKPML koordinasyon komitesi Doğu Anadolu Bölgesi taban çalışmalarına tutunarak yayılma göstermişler ve diğer üyelere örgütsel bünyelerinin kaybolmadığını göstererek her geçen gün kuvvet kazanmak suretiyle TKPML gibi bağımsız bir örgüt bünyesine ulaşmak olanağı bulmuşlardır.

TKPML örgütü yöneticilerinin başlangıçtanberi, Doğu Anadolu Bölgesindeki, örgütsel koşulları diğer bölgelerden ayrı gördüklerini ve burada Millî Mesele-Kürt Meselesi sebebiyle silâhlı mücadelenin objektif şartlarının varlığı çeşitli yayın ve görüşlerde ileri sürülmüştür. Hattâ ŞAFAK örgütü saflarında iken dahi, Doğu bölgesinde görevli komite üyeleri zaman zaman Doğu bölgesinde silâhlı mücadele koşullarının varlığını öne sürerek, bu yolda girişimlerde bulunmayı Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi Merkez Komitesine yansıtmıştır. Bir bakıma neticesiz kalan bu istekler Doğu Anadolu Bölge Komitesi kararı gibi patlama bir harekete yol açmıştır.

Örgütsel faaliyetler bakımından birinci bölge olarak nitelenen Doğu Anadolu bölgesi (DAB) yedi talî çalışma ünitesinden meydana gelmektedir. Bunlardan birinci talî bölgeyi teşkil eden Van, Siirt ve ikinci talî bölgeyi teşkil eden Bitlis, Muş ve Bingöl'de henüz bir kadro belirtilmemiş ancak, talî bölgelerin sınırları iller olarak tâyin edilmiş bulunmaktadır. Doğu Anadolu'nun üçüncü talî bölgesine dahil sayılan Elâzığ, Tunceli, Erzincan ve dördüncü talî bölgeden sayılan Mardin, Diyarbakır ve Urfa illerinin yönetici komite üyeleri olarak Hıdır (MUZAFFER ORUÇOĞLU), Süleyman (ALİ HAYDAR YILDIZ), Doğan (DAVUT KURUN) görev al-

rmış görünmektedir. Birinci bölgenin beşinci talî bölgesini teşkil eden Kars, Erzurum ve Ağrı illerinde de herhangi bir kadro saptaması yapılmamış olduğu ve fakat talî bölge alanının iller olarak kayıtlandırılmakla yetinildiği anlaşılmaktadır. Kanaatimizce bunun iki nedeni vardır: Birincisi elde mevcut örgüt kadrosunun yetersizliği, diğeri de, ŞAFAK örgütü döneminde de burada herhangi bir taban çalışması yapılmamış ve böyle bir hazırlığın bulunmamış olmasıdır.

Doğu Anadolu bölgesinin örgütsel faaliyetlerdeki hareketlilik itibarıyla en ileri düzeyde bulunan talî bölgesi altıncı talî bölge olup, bu bölgeyi Malatya (Güney Kesimi), Maraş, Adıyaman ve Gaziantep illeri sınırlamaktadır. Altıncı talî bölge komitesi ise; Hasan (ALİ MERCAN), Cemâl (ALİ TAŞYAPAN), Kadir (ALMANYA'DAN GELEN) meydana gelmektedir. Yedinci talî bölge olarak tâyin edilen Malatya, (Kuzey), Sivas ve Tokat illerinde de komite üyeleri belirlenmiş bulunmaktadır. Altıncı talî bölge ile, yedinci talî bölge arasında coğrafî bakımdan mevcut olan irtibat gözönünde bulundurularak, uygulamada birlikte mütalâa edildiği görülmektedir. Örneğin; bu bölgenin komite üyeleri olarak saptanan Şefik (ÖMER İNCE), Yunus (İRFAN ÇELİK), Mehmet (CAFER ŞEN)'in bütün Malatya ve Adıyaman'ı ve hattâ Gaziantep'i kapsıyacak şekilde çalışma gösterdiği müşahede edilmektedir.

TKPML örgütünün teşkilât ve kadro şemasında ikinci bölge ve üçüncü bölge olarak ifade edilen ve ikişer talî bölgeden oluşan Artvin'den Samsun'a kadar olan kıyı şeridinden itibaren Gümüşhane, Kastamonu, Çankırı, Çorum ve Amasya iç kesimlerini de içine alan bölgede herhangi bir örgütsel kadronun saptanmadığı, bunun kuruluşa geçen bölgelerden alınacak olumlu çalışmalarla ileride sağlanacağı ve işlerlik kazandırılan bölge ve talî bölgelerdeki güvenilir elemanların bu bölgelere sevkedileceği beyan edilmekte ve örgütün ulaşmış bulunduğu teşkilât ve kadro seviyesinden anlaşılmaktadır.

TKPML örgütünün, Birinci Bölge (DAB)'den sonra, teşkilât ve kadro yönünden en çok önem verilen diğeri bir bölgesi de DÖRDÜNCÜ BÖLGE (Marmara Bölgesi) olmuştur. Dört talî bölgeden oluşan Dördüncü Bölgenin ilk görev alanı İstanbul olup, ikinci talî çalışma bölgesi İzmit, Adapazarı ve Üçüncü Talî Bölgesi Zonguldak, Bolu ve Dördüncü Talî Bölgesi Edirne, Kırklareli ve Tekirdağ'dan meydana gelmektedir.

Dördüncü Bölgenin sorumlu yöneticileri olarak, Abbas (CEM SOMEL), Abdullah (AHMET MUHARREM ÇİÇEK) tâyin edilmiş ve bu kişiler aynı zamanda birinci talî bölgede sorumluluk yüklenmiş görünmektedirler. Birinci talî bölgenin diğeri sorumlu komite üyesi YALÇIN BÜYÜKDAĞLI olarak belirlenmiş ve Abbas (CEM SOMEL) ile Abdullah (AHMET MUHARREM ÇİÇEK)'e Dördüncü Bölge Komitesi sorumlusu, Birinci Talî Bölge (İstanbul) görevlisi olmanın dışında, İkinci Talî Bölge (İzmit, Adapazarı) sorumlulukları da yüklenmiş bulunmaktadır. Dördüncü Bölgenin, Üçüncü ve Dördüncü Talî Bölgelerini teşkil eden illerde yine kadro yetersizliği ve bazı bölgelerin işler hale getirilmesindeki alt çalışma varlığı sebepleriyle herhangi bir kadro saptaması yapılmadığı görülmektedir.

TKPML örgütünün teşkilât ve kadrosunun belirlendiği şemada; Beşinci, Altıncı ve Yedinci Bölge Komitelerinin çalışma alanları iller olarak tâyin edilmiş olmakla beraber, yukarda tekrarladığımız mülâhazalarla

komite üyelerinin saptanmadığı görülmektedir. Ancak Sekizinci Bölge (EGE BÖLGESİ) ile ilgili olarak kadro verildiği anlaşılmaktadır. Üç talî bölgeden oluşan Ege Bölgesi Komitesinde Seyit (ASLAN KILIÇ), Hakkı (MUHSİN CANIK), Şeref (GÜNER ALAKOÇ) görev almış bulunmaktadır.

TKPML örgütünün görev üniteleri ve çalışma alanları bu şekilde belirlenmiş ve buna göre bir yayılma düşünülmüş olmasından başka, her görev bölgesindeki örgütsel görev, ünite ve birimleri bakımından da teşkilât ve kadrolar örgütün amacı, ideolojisi ve silâhlı mücadele düşüncesi-ne göre saptanmış bulunmaktadır.

Her görev bölgesinin kendine özgü özellikler taşıyacağı bilinen ve örgüt yetkililerince kabul edilen bir gerçek olmakla beraber, TKPML örgütü Merkez Komitesi İstanbul Bölge Komitesi kadro saptaması ile görev ünitelerini belirleyen örnek bir kadro ortaya koymuş ve diğer bölgeler için de (Bazı özellikler hariç) uygulaması düşünülen, silâhlı mücadele biçimine uygun düşen bir kadro belirlenmiş bulunmaktadır.

Buna göre İSTANBUL İL KOMİTESİ şu ana görev ünitelerinden oluşmaktadır:

1. Siyasî Büro (P).
2. Askerî Büro (P).
3. Diğer geçici ve kalıcı görev grupları.

Parti Siyasî Bürosu;

1. Ajitasyon propaganda bürosu.
2. Örgütlenme bürosundan meydana gelmektedir.

Örgütlenme, ajitasyon ve propaganda yönünden İstanbul cihetinde sürdürülen çalışmalarla siyasî büronun ulaşmış bulunduğu merhale birimleri de bu arada belirtilmiş bulunmaktadır. Siyasî Büronun işçiler ve diğer yerlerdeki teşkilleri olarak aşağıdaki görev birimlerine yer verilmektedir:

1. Alibeyköy, Kâğıthane bölge grubu.
2. Topçular, Topkapı bölge grubu.
3. Bakırköy, Zeytinburnu bölge grubu.
4. Kadıköy, Pendik bölge grubu.

Bu bölge grupları içerisinde Türk Demirdöküm (TDD) fabrika komitesi ve Gıslavet Fabrikasının örgüt düşüncesine uygun biçimde çalışma alanı haline getirilerek, gerekli hücrelerin kurulduğu ifade edilmektedir. Örneğin: Türk Demirdöküm Fabrikasında:

- a) Yayın dağıtım hücreleri,
- b) Yasak yayınları okuyan hücreler,
- c) Ajanları izliyen hücreler,
- d) Sendika hücreleri,
- e) Tahrikçi ve propagandacı hücreler,
- f) Fabrika kızıl muhafızları.

Teşkil ve kadrolarına gidildiği belgesel olarak ifade edilmektedir. Askerî büronun; şu görev hücrelerinden oluştuğu anlaşılmaktadır:

1. Savaşçı hücreler,
2. Silâh temin eden hücreler,
3. İstihbarat toplıyan hücreler.
4. Ordu içindeki hücreler,
5. Silâh taşıyan hücreler,
6. Silâh ve cephane imal eden ve onaran hücreler, saptanmış bulunmaktadır.

Diğer geçici ve kalıcı görev grupları olarak da, şu görev üniteleri tâtîn edilmiştir:

1. Geçici gruplar;
 - a) Araştırma-inceleme,
 - b) Toplantı yeri ayarlıyan.
2. Kalıcı gruplar;
 - a) Pasaport, evrak vesaire düzenliyen,
 - b) Casus takip eden,
 - c) Gelir temin eden,
 - d) Gençlik içinde çalışan komite;
 - aa) Marksist-Leninist gençlik birliği İstanbul İl Komitesi,
 - bb) Okullardaki hücreler,
 - cc) Fabrikalardaki hücreler görev ünite ve birimlerini teşkil etmekte ve bu husus ASLAN KILIÇ'ın evinde ele geçirilen şematik belgeden kuşkusuz anlaşılmaktadır.

Açıklamış olduğumuz bu kadro ve görev üniteleri yönetiminde sürdürülen çalışmalar sırasıyle şöyle bir faaliyet dizisi takip etmiş bulunmaktadır:

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın TEMMUZ 1972 ortalarında İstanbul'a gelmesinden hemen sonra Ümraniye'de (Direğin dibindeki ev tâbir edilen) bir ev kirahiyarak, daha önce kapsamalarını verdiğimiz örgüt görüşlerini yansıtan yazıları çoğaltmaya başlamışlardır. Bu arada, HİKMET ŞENSES ile ASLAN KILIÇ da Pendik'de ayrı bir ev kiralamışlar ve MERAL YAKAR'ın serî daktilo yazmasından yararlanarak TKPML örgütünün bütün yazı ve düşüncelerini çoğaltmaya koyulmuşlardır.

Bir süre Pendik'deki evde yapılan çoğaltma çalışmalarına, AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve İRFAN ÇELİK'in de katıldığı anlaşılmaktadır. Süratle çoğaltılan yazılar, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın dağıtımını uygun bulduğu çevrelerde yayılmıştır. Dolayısıyla yayın ve yayım çalışmaları birlikte sürdürülmüştür. İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Ümraniye'deki evine taşrada çalışma yapan örgüt üyeleri ve bölge veya talî bölgelerden tavsiye ile gönderilen kişilerin zaman zaman gelip gittikleri ve bunlar aracılığı ile yeni yayınların bölgelere kadar ulaştırıldığı görülmektedir. Örneğin: Temmuz 1972 sonlarında ve Ağustos 1972 ayı başlarında Sive rek bölgesinden SEYİTHAN DOKAY ve Diyarbakır Bölgesinden HAMZA OĞUZER (ZAZA) İstanbul'a gelerek İBRAHİM KAYPAKKAYA (MUSA-HAMZA-AŞUR) ile görüşmüşler, gerekli yayınları ve örgüt talimatı aldıkları sonra, bölgelerine dönmüşlerdir.

İstanbul'da sürdürülen kadro ve yayın çalışmalarında İBRAHİM KAYPAKKAYA, ASLAN KILIÇ ve HİKMET ŞENSES'in nâzım rol oynadı.

dığı görülmektedir. Bu arada daha önceden İstanbul'a gelmiş bulunan CEM SOMEL, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın eski bir arkadaşı olan MUS-TAFA ÇOBAN'ın evinde İBRAHİM KAYPAKKAYA ile buluşmuştur. Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, Filistin'den Malatya'ya döndükten sonra koordinasyon komitesi üyeliğine alınan CEM SOMEL partinin eski bir üyesi ve sorumlusu olması itibarıyla, geçirmiş olduğu sarılık hastalığından hemen sonra yoğun bir örgütsel faaliyete girişmek suretiyle yararlı olmaya ve aradaki boş geçen mesafeyi kapamaya çalışmış görünmektedir.

Nitekim, İBRAHİM KAYPAKKAYA; CEM SOMEL'i İstanbul'daki bir çoğunu evvelden tanıdığı kadroyu tanıştırmış ve yapılanlar ile yapılacaklar hakkında bilgi vermiştir.

Kısa bir süre, Pendik'deki evde yapılan çoğaltma çalışmalarına nezaret eden CEM SOMEL, bu yayınların dağıtım işini AHMET MUHARREM ÇİÇEK'le birlikte üstlenmiştir. Örgüt çalışmalarındaki hızlı gelişme, yeni bazı örgüt üsleri kazanmayı gerekli kılmış görünmektedir. Bunun sonucu olarak HİKMET ŞENSES'le, GÜNER ALAKOÇ sitelerde yeni bir ev kiralarak örgütün hizmetine koyduktan başka, MERAL YAKAR'ın İRFAN ÇELİK ve MUHARREM ÇİÇEK'le birlikte çalışma yaptığı Pendik'deki evinde çevrede kuşku yarattığı düşüncesiyle değiştirildiğini ve MERAL YAKAR ile MURAT AYDIN'ın karı-koca gösterilerek sitelerde ikinci bir ev kiralandığını görmekteyiz. Ayrıca, Pendik'den ayrılan İRFAN ÇELİK'in de, MUHSİN CANİK'le beraber Bağcılar Muratpaşa Durağında bir ev daha kiralarak İstanbul cihetindeki çalışmalarda kullanılmak üzere tahsis edildiği anlaşılmaktadır.

Bu arada, örgüte maddi olanak kazandırma yolunda bazı girişimlerde bulunulduğu görülmektedir. Anlatım sistematliğini bozmamak düşüncesiyle olaylar bölümünde bu tür çalışmalara genişliğine yer verilecektir. Esasen sanıkların İstanbul'da yaptıkları çalışmaların kadro ve yayılma faaliyetlerinden ibaret olmadığı ilerde ayrıntılarıyla ele alacağımız banka soygunu, adam kaçırmaya, ev soymak ve baskın yapmak türündeki olaylarla somut ifadesini bulacaktır.

AĞUSTOS 1972 sonlarına kadar yapılan çalışmalarla, hemen hemen bütün üyelerin faaliyet türü ve çalışma kesimleri konusunda bir ayrımın uygulamadan doğan bir klâs gösterdiği anlaşılmaktadır.

Bu cümleden olarak; İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın çalışmaları yönetmek ve denetlemek şeklinde birimsel görev üstü bir mevkide bulunmasından gayri, ASLAN KILIÇ'ın gençlik ve öğrenci kesimi arasında, CEM SOMEL'in propaganda ve yazıların çoğaltılıp dağıtılmasında, MUHSİN CANİK'in işçiler arasında örgütlenme, HİKMET ŞENSES'in silâhlı faaliyetlerde, AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in Anadolu yakasındaki işçiler arasında ve MERAL YAKAR'ın çoğaltma çalışmaları yanısıra kadın işçiler arasında örgütsel faaliyetlerde bulundukları anlaşılmaktadır. CEM SOMEL'in aynı zamanda, AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in işçi kesiminde sürdürdüğü propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini denetlemek görevini de üstlendiği görülmektedir.

MERAL YAKAR'ın kadın işçilerin yoğun olduğu Gürün Handaki kahveci Süleyman DURSUN aracılığı ile GÜL isimli bir kız işçiye çengel attığı ve bir süre ilişkilerine devam etmesine rağmen, olumlu bir sonuç alınmadığı anlaşılmaktadır.

ASLAN KILIÇ'ın AĞUSTOS 1972 içerisinde, Bağcılar Muratpava semtindeki örgüt üssüne sanık İSMAİL DOĞAN'ı getirip, örgüt kadrolarına kattığı ve bu kişinin ileride önemli silâhlı faaliyetlerde bulunduğu görülmektedir. ASLAN KILIÇ, İSMAİL DOĞAN'ı arkadaşlarına eski Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi faal üyesi olarak takdim etmiş, bu tanıtım sonucudur ki, adı geçen militana önemli görevler verilmiştir.

Sanık ASLAN KILIÇ, Anadolu yakasındaki çalışmaları koordine eden ve bazı görev ünitelerini denetliyen CEM SOMEL'e, ESER KIRAN ve SELÇUK isimli öğrencilerin profesyonel olarak TKPML kadrosuna katılacağını ifade etmiş ve bu kişilerle CEM SOMEL ile diğer ilgili yöneticilerin yaptığı görüşme sonunda, ESER KIRAN'ın kadroya dahil olup, Pendik'deki evini örgüte bir süre bıraktığı ve hattâ bankada çalışan ablasından dahi yararlanılabileceğini ifade etmesine rağmen, kısa bir zaman sonra sürdürülen çalışmaları beğenmiyerek örgütten ayrıldığı anlaşılmaktadır.

1972 AĞUSTOS sonları ve EYLÜL başlarında HİKMET ŞENSES'in Gazlıçeşme semtindeki işçi çevresi ile yakın örgütsel ilişki kurmak ve TKPML'nin düşüncelerini bu kesimde yaymak amacıyla bir oda tuttuğu ve bazı çengel ve propaganda çalışmalarında bulunduğu görülmektedir. Bu cümleden olarak, başka bir işi sebebiyle İstanbul'a gelen ve daha evvelce İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Diyarbakır bölgesinde örgütsel görev yüklediği HAMZA OĞUZER'in, SÜLEYMAN DURSUN aracılığı ile HİKMET ŞENSES'i tanıdığı ve Gazlıçeşme çevresindeki Erzincan'lı bazı işçileri örgüte kazanına çalışmalarının yapıldığı anlaşılmaktadır.

HAMZA OĞUZER'in hemşerileri olan Erzincan'lı işçiler MUZAFFER ve CELÂL PELÜK'ün HİKMET ŞENSES'le tanıştırılmasından kısa bir süre sonra, örgüt düşüncesini ortaya koyan yazıların verilmesini takiben gerçek niyetlerini anlıyan işçilerce kendilerine itibar edilmediği anlaşılmaktadır. Sanık HİKMET ŞENSES'in örgüt tarafından kadın işçiler arasında yapılacak çalışmalarda da sanık HAMZA OĞUZER'den yararlanmak istediği ve HAMZA OĞUZER'i, MERAL YAKAR'la tanıştırıp bazı bilgiler aldığı ve fakat bunu aşan bir ilerlemenin kaydedilmediği görülmektedir.

TKPML örgütünün çalışmaları bakımından EYLÜL 1972, EKİM 1972 ayları kadro propaganda ve yayılma faaliyetleri olarak devam etmekle beraber; bu günler içerisinde örgüte maddî olanak kazandırmak ve silâh temin etmek gibi düşüncelerle birçok soygun ve hırsızlık girişimlerinde bulunduğu da görülmektedir. Bu konuda somut olaylara dayanan ayrıntılı açıklama olaylar diliminde yapılacaktır.

Sanıklarca, İstanbul'un her iki yakasında sürdürülen kadro, yayılma ve propaganda çalışmaları sonunda, gençlik ve öğrenci kesimindeki katılmaların çoğunlukla eski ŞAFAK kadrosundan olduğu görülmektedir. ASLAN KILIÇ, MERAL YAKAR, CEM SOMEL ve AHMET MUHARREM ÇİÇEK tarafından yapılan çalışmalarla, kısmen Doğu Anadolu bölgesinde sürdürülen faaliyetleri somut olarak bilen kişiler olarak, MURAT AYDIN, DAVUT KURUN, HASAN GÜLMEZ, ADNAN KÖLE ve KAMER ÖZKAN'ın örgüt kadrolarına dahil olduğunu görmekteyiz. Bu arada YILMAZ KARAKOÇ'un da NAKİ ÖZGÜL ve ADNAN KÖLE vasıtasıyla profesyonel olarak çalışmayı kabullenip, örgütsel görev yüklenecek düzeyde bulunduğu anlaşılmaktadır. Ayrıca TKPML örgütünün hiçbir zaman ke-sintiye uğramıyan Güneydoğudaki özellikle Tunceli, Malatya, Elâzığ, Si-

verek ve kısmen Diyarbakır'daki faaliyetleri de sürüp gitmekte, karşılıklı çalışmalar belirli biçimde saptanan buluşmalarla sağlanmakta ve örgüt düşüncesine uygun olarak bütünleştirilmektedir. Örgütün Doğu bölgesine dönük çalışmaları ayrı bir dilimde ele alınacağından, şimdilik bu kadarla yetineceğiz.

1972 KASIM ayı içerisinde, ASLAN KILIÇ'ın arkadaşlarına, daha önce ŞAFAK örgütüne bağlı olarak İHTİLÂLCİ GENÇLİK BİRLİĞİ kadrolarında görev almış, örgüt bilinci yüksek olan tecrübeli bazı arkadaşlarının TKPML saflarına katılmak arzusunda bulunduklarını bildirmiştir. Daha doğrusu ASLAN KILIÇ ve MERAL YAKAR'ın sürdürdüğü çalışmalar, yapılan yayın ve propaganda faaliyetleri işi anlaşma düzeyine getirdiği görülmektedir. Esasen uzun süre aynı kadrolarda mücadele eden bu kişilerin hâkim görüşleri, diğer bir deyimle temel ideolojileri farklı olmayıp, çalışma yöntemleri bakımından ayrı düştükleri bilinen bir gerçektir. Binaenaleyh, olumlu bir anlaşma ve bütünleşip, kenetlenmeyi engelliyecek ciddi bir neden mevcut değildir.

Bu düşünce sonunda, 1972 KASIM ayı içerisinde sanıklar ASLAN KILIÇ ve HİKMET ŞENSES aracılığı ile gerçekleştirilen toplantı olanağı aynı saflarda birleşme sonucunu yaratmış bulunmaktadır.

İhtilâlcî Gençlik Birliği üyelerinden KUTSİYE ve KAYA BOZOKLAR'ın evinde yapılan toplantıya YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, KUTSİYE BOZOKLAR, CEM SOMEL ve İRFAN ÇELİK katılmışlar ve birleşme yolundaki görüşleri ortaya koymuşlardır.

İhtilâlcî gençlik birliğinin yetkili temsilcisi durumunda söz alan YALÇIN BÜYÜKDAĞLI yaptığı konuşmada (İhtilâlcî Gençlik Birliği üyeleri olarak örgütsel özellik ve bünyelerini muhafaza ettiklerini ve TKPML tarafından ileri sürülen görüşleri beğenip beraber çalışmak istediklerini ve arkadaşlarının da aynı düşüncede bulunduklarını) ifade ile İhtilâlcî Gençlik Birliği kadrolarındaki arkadaşlarının hep birlikte TKPML örgütü saflarında yer alacağını belirtmiştir. Bu samimî katılma arzusunu inenmininle karşılayan CEM SOMEL ve İRFAN ÇELİK kabul ve mukabil birleştirici düşüncelerde bulunmuşlardır. Ayrıca CEM SOMEL'in İhtilâlcî Gençlik Birliği üyelerinin ALPASLAN ÖZTÜRK'ün Gültepe'deki evinde ÖMER İNCE ile yapılan görüşmede birleşme ittifakının pekleştirildiği ve sağlanan maddî katkı ile uygulamaya konduğu anlaşılmaktadır. Nitekim bu görüşmeden sonra, ÖMER İNCE'nin ŞAFAK zamanından kalma bazı örgüt eşyaları özellikle 1 adet tabanca, muhtelif mermi, daktilo ve örgüt düşüncesinin dayanağı olan yayın ve kitapları yeni örgütlerine vererek maddî olanak ve güç sağladığı görülmektedir.

Böylece. İhtilâlcî Gençlik Birliği kadrolarından KUTSİYE BOZOKLAR, KAYA BOZOKLAR, YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, ÖMER İNCE, ALPASLAN ÖZTÜRK, HAYRETTİN URALLAR, İZZET OĞUZ, İBRAHİM GÜLGEÇ, AYŞE İSMAİL, NEZİHE BAHAR ve daha sonra ZEKİ ŞERİT ile FERYAL SARIOĞULLAR'ın TKPML saflarına katıldıklarını görülmektedir.

Katılmadan hemen sonra YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ve HAYRETTİN URALLAR'ın Ümraniye Atatürk mahallesi Çavuşbaşı Caddesi No. 42'deki evlerini örgüt faaliyetlerine tahsis ettikleri ve bu suretle TKPML'nin gerek kadro, gerekse olanak yönünden büyük ölçüde güç kazandığı anlaşılmaktadır.

EKİM 1972 sonları ve **KASIM** 1972 ayı başlarında bir ara **İBRAHİM KAYPAKKAYA**'nın Malatya ve Tunceli bölgelerine giderek burada sürdürülen çalışmaları denetleyip, örgütsel faaliyetler ve gelişmeler hakkında bilgi verip, gerekli yönetici talimatta bulunduktan sonra İstanbul'a döndüğü anlaşılmaktadır. **KASIM** ayı sonlarında ve **ARALIK** ayı başlarında yoğun ve çok yönlü çalışmalarla ortaya çıkan kadroya yeni bir biçim verilmesi ve örgüt faaliyetlerinde disiplin ve düzenliliği hâkim kılmak amacıyla bazı girişimlerde bulunmak gerektiği görüşü üzerinde, arkadaşları **CEM SOMEL**, **ASLAN KILIÇ**, **HİKMET ŞENSES**, **MUHARREM ÇİÇEÇ** ve diğer üyelerle ortak bir faaliyet yöntemi tâyin ettikleri görülmektedir.

2 — TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜN YAN KURULUŞLARI OLARAK TÜRKİYE MARKSİST-LENİNİST GENÇLİK BİRLİĞİ VE TÜRKİYE İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU OLUŞUMLARI :

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün proleterya ihtilâli hedefinde ve halk savaşı biçiminde Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yönteminde bir olguya toplumu tümüyle sürükleyebilmesi için, gençlik, öğrenci, işçi, köylü ve diğer proleterya ihtilâli potansiyeli yaratabilecek kesimlerde sürekli ve çok yönlü olarak faaliyet göstermenin zorunluluğunu kabul eden yöneticiler, değişik kesimlerde örgütsel görev ifasına hizmet edecek kuruluşlara da ihtiyaç duymaya başlamışlardır. Bu düşünce yan kuruluşlar fikrini davet eden ve onu gerçekleştiren bir sonuç yaratmış bulunmaktadır. Kaldı ki, sanıklar Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi zamanındanberi diğer komünist partisi modellerinde uygulanan **GENÇLİK BİRLİĞİ** ve **KÖYLÜ BİRLİĞİ** gibi örgütsel hizmet kurumlarından hareketle, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte bağlı olarak; Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği ve Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu yan örgütlerini oluşturmuşlardır.

A — TÜRKİYE MARKSİST-LENİNİST GENÇLİK BİRLİĞİ (TMLGB):

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün gençlik ve öğrenci kesimlerinde sürdüreceği faaliyetleri bakımından katkı sağlayacak nitelikte öngördüğü bu kuruluş, Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi örgütünün **İHTİLÂLCİ GENÇLİK BİRLİĞİ** modeline göre oluşturulmuş bulunduğu gibi, amaç ve hareket yöntemi bakımından da aynı ilkeler benimsenmiş görünmektedir. Bu cümleden olarak, **ŞAFAK** örgütü yayınlarından olan **İHTİLÂCİ GENÇLİK BİRLİĞİ PROGRAMI**, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütüne de aynen benimsenip, kabul edilmiş bulunmaktadır. İleride yer vereceğimiz örgütün genç kadrolara öğütlerine ilişkin kapsamlar ve **ASLAN KILIÇ**'ın evinde ele geçirilen söz konusu 88 sahifeden ibaret cep kitabı şeklindeki yayın bu iddiamızı doğrulamaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün gerek teorikte, gerekse pratikte gençlik ve öğrenci kesimleri arasında yapılacak çalışmalarla ilgili olarak yer verdiği görüşler **ŞAFAK** örgütünün İhtilâlcı Gençlik Birliği Programı kapsamında ele alınan ve işlenen doğrultudur. **TKPML**'nin Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği yan kuruluşunda esindendiği bu görüşlerden hareketle, adı geçen kitapçıkta yer verilen düşüncelerden söz etmek isteriz. Bu suretle gençlik örgütünün amacı ve görevinin bütün ayrıntılarıyla anlaşılabacağı kanaatindeyiz.

TKPML örgütünün Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği kuruluşu yönünden rehber kabul ettiği İHTİLÂLCİ GENÇLİK BİRLİĞİ PROGRAMININ birinci sayfasından 72 nci sayfasına kadar 1961 - 1971 dönemindeki öğrenci hareketleriyle başlıyan kıpırdamalar ele alınarak Türkiye'nin zulüm altında yarı bağımlı yarı feodal bir ülke olduğu çeşitli koşullar istismar edilerek anlatılmakta ve gençliğin buna karşı giriştiği mücadelede yöntem birliği halinde olmadığından yakınılarak, onları aynı mücadele çizgisinde ve Marksist-Leninist, Maoist düşünce üzerinde birleştirecek ortak bir ittifak ve çalışma birliğine ihtiyaç olduğu öne sürülerek, devrimci mücadelenin 12 Mart hareketiyle engellendiğinden bahisle yeniden mücadeleye atılmanın zorunlu olduğu belirtilerek şu görüşlere yer verilmektedir:

(Devrimci gençler, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi rehberliğinde faşizme ve emperyalizme karşı ihtilâlcî mücadeleye yeniden girişirken, devrimci gençlik mücadelemizin son on yılını iyice incelesinler. Tecrübelerimiz önümüzdeki savaşa ışık tutsun.

Devrimci saflardaki her türlü bireyci ve terörist eğilimi mutlaka yemeliyiz. Bireyci çalışmanın bizi gençlik yığınlarından kopardığını, hâkim sınıflar karşısında kolumuzu, kanadımızı kıldığını hatırlayalım. Gençliği bir sürü olarak gören ve bunlar adamı olmaz diyen zihniyeti yoketmeliyiz. Bu, gençlik içinde komünist bir hareketin inşası için mutlaka yıkılması gereken oportünist bir anlayıştır. Komünist gençler bu ve buna benzer her türlü bireyci, anarşist fikir ve tutumlarla tâvissiz mücadele etmelidir. Gençlik için de, gençlik yığınlarının mücadelesinden kopuk, halkımızın mücadelesinden kopuk bir şekilde militanlar yetiştirmek mümkün değildir. Gençliğin ve halkın mücadelesine dört elle sarılalım. Gençliğin ve halkımızın gücüne ve cesaretine güvenelim. Bir komünist savaşçı, sabır ve yüksek bir iradeyle halk için halkla beraber savaşan, halkın gücünün emperyalistlerin tekellerindeki her türlü modern tcnk ve silâhları alt edeceğine inanan insandır. Faşistler ve emperyalistler bol paraya ve modern silâha sahiptir. Ama, hepsi de haksız bir savaşın sorumlularıdır. Halkımızın haklı mücadelesi, ancak bu mücadele, emperyalistlerin ve faşistlerin zorbalıklarına son verebilir. Gençlik içinde bireyci çalışmanın, baskılar karşısında bizi daima dağınıklığa ve teslimiyete götürdüğünü unutmayalım. Devrimci gençliği parçalayan, sunî kamplara ayıran her klikçi ve küçük burjuva rekabetçi tutum mahkûm edilsin. Her durumda gençliğin ve halkımızın menfaatlerini şahsî menfaatlerden, dar klik menfaatlerinden üstün turalım. Bir komünist için en yüksek mevki, emekçi halkımızın saflarında gösterişsiz ve mütevazî çalışan bir savaşçı durumunda olmaktır. Bütün gençliğin ve halkın menfaatlerini ayaklar altına alıp, kendi dar çevresini üstün tutan ve bu yolla devrimci gençliği parçalayan zihniyet, düşmana hizmet etmektedir.

Eleştiri ve özeleştiri yapmakta cesur olalım. Halkın mücadelesinin zaferine inan ve ona karşı sorumluluk duyan bir komünist gerçekleri tesbit etmekten ve komünist gerçekleri tesbit etmekten ve onları savunmaktan korkmaz. Çünkü gerçek devrimcidir. Elektirilerde somun gerçeklerden hareket edelim ve ikna edici, kazanıcı olalım. Eleştiri ve özeleştiri de dürüst ve cesur davranıldığı zaman, işte o zaman, bütün sunî ayrılıkların sahte klikleşmelerin ne kadar saçma ve zararlı olduğunu görür, devrimci gençliğin birliğini sağlamak için olumlu adımlar atarız. Bireycilik, pozculuk, kabadayılık ve palavracılık mahkûm edilsin. Bunlar, küçük burjuva

ve lumpen proleterya sınıflarından gelen kötü alışkanlıklardır. Yoldaşların kendi aralarında ve yoldaşlarla halk arasında birbirine güveni sarsan, önderliği zedeleyen ve örgütlü çalışmayı tahrip eden çok zararlı alışkanlıklardır. Özellikle kitleler içinde çalışan yoldaşlar her davranışlarında çok dikkatli ve titiz olsunlar. Halk kitlelerine örnek olacak ve onlara önderlik edecek bir devrimci için en yüz kızartıcı olan bu alışkanlıklara sahip olmaktır. Devrimci saflardan bu kötülükleri kaldıralım. Kitlelerden öğrenmede ve onlara önderlik etmede mütevazı, sabırlı, gösterişsiz ve cesur gençler yetiştirelim.

Bütün gençlik saflarında yoğun ideolojik eğitim seferberliği başlatılm. Halkımızın yüzyıllardır kandökerek elde ettiği zengin tecrübeleri Marksizm-Leninizmin evrensel tecrübeleriyle birleştirmek için azimli ve sistemli bir inceleme ve öğrenme çalışmasını başlatmalıyız. Gençler komünizmi öğrenmek istiyor. İşçiler, köylüler komünizmi öğrenmek istiyor. İhtilâlcı mücadelemizin bilinçli, tecrübeli Marksist-Leninist önderlere ihtiyacı var. Boşa geçirecek bir dakikamız bile olamaz. Gençlik içinde Marksizm-Leninizm'i öğrenmeyi açıkca ve gizli kapaklı engelleyenler gençliğe ve ihtilâlcı mücadelemize en büyük düşmanlığı yapıyorlar. Gençler, küçük burjuva ihtilâlcilerinin halktan kopuk «foko teorilerini», «sehir gerillası» sağmahklarını etraflı bir şekilde incelesinler, bunların ne kadar uydurma ve hatalı teoriler olduğunu görürler. Ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedun düşüncesinin bütün dünya halklarına yol gösteren evrensel devrimci teorisini o derece derinlemesine kavramaya başlarlar.

Gençler ve aydınlar ancak işçi ve köylü yığınlarıyla kaynaşarak, bu yığınlar içinde küçük burjuva çalışma tarzını terkederek, komünist çalışmayı uygulayıp proleterleşebilirler ve halkımızın ihtilâlcı mücadelesine hizmet edebilirler. Devrimci gençliği proletarya ideolojisiyle silâhlandırma, onların hayatlarını halkla birleştirmelerini ve böylece proleterleşmelerini sağlamalıyız. İşçi ve köylüler bizden görev bekliyor. İhtilâlcı gençler halk savaşında halkımıza hizmet edebilmek için bütün hazırlıklarını tamamlasınlar. Türkiye komünist hareketinin en eski önderlerinden Mustafa Suphi yoldaşın şu sözlerini daima hatırlıyalım: «Münevver ve inkilâpçı gençlerimiz beyaz yakalı frenk gömleklerini ve parlak kılıçlarını omuzlarından atarak eli nasırlı mazlum halkımızın arasına girerler ve komünist fırkası saflarında bütün hayat ve mevcudiyetlerini biçare, bahtsız işçi ve çiftçilerimizin açlık, karanlık ve kulluktan kurtulmaları yolunda feda ederlerse, halkımız hakiki ve içtimâî inkilâba doğru yükselecek, memleket yağmacıların elinden tamamen kurtulmak iktidarını gösterecek ve böylece komünistler şarkta büyük bir amele fırkasının mümessilleri sıfatıyla beynelminel inkilâpçılar arasında hürmetli bir yer tutmaya hak kazanacaklardır».)

Denilmekte ve İhtilâlcı gençlik birliğinin hedefi, görevleri şu düşünceler ardından sıralanmaktadır:

(İGB, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini rehber edinmiş Türkiye'nin komünist gençlerinin bir teşkilâtıdır. Bundan dolayı bütün dünya işçilerinin, ezilen halkların, sömürülen işçi ve köylülerimizin ve bütün ülkelerin komünist ve ilerici gençliğin can dostudur.

İGB, bütün Türkiye gençliğini faşizme ve emperyalizme karşı savaş sokmak uğrunda bıkmadan usanmadan çalışacaktır. Teşkilâtımız, demokratik halk ihtilâlinin zaferi için varını yoğunu ortaya koyacaktır.

İGB, faşizm ve gericiliğin çökertilmesi için en geniş gençlik yığınlarını örgütleyecek, zulme ve sömürüye karşı seferber edecektir. Bu uğurda bütün anti-faşist, anti-emperyalist, sosyal demokrat ve diğer devrimci örgütlerle ve gruplarla güçbirliğine hazırız.

İGB, gençlik yığınları içinde komünizmin propaganda ve ajitasyonunu yapacak ve gençliğin ileri unsurlarını proletarya ideolojisi ile silâhlandırmak, gençlik içinden komünist gençler yetiştirmek için çalışacaktır. İGB, bir komünist gençlik teşkilâtı olarak, proleter devrimci hareketimizin güçlenmesi için herşeyi yapacaktır. Bağımsız komünist siyasetimizin gelişmesine hizmet etmek ve gençliğe doğru önderlik edebilmek için teşkilâtımız revizyonizm, anarşizm gibi hertürlü oportünizmle mücadele edecektir. «Oportünizmi açığa çıkar ve ideolojik mücadele ile yık» devrimci ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalacağız. İGB, devrimci gençlik mücadelesinde uygulayacak ve hertürlü bireyci, anarşist ve revizyonist çabasına ile tavizsiz mücadele edecektir. İGB, gençliği bölen, hâkim sınıfların baskıları karşısında savunmasız bırakan bütün sekte ve oportünist eğilimlerle, dar klik çalışmalarıyla mücadele edecek gençliğin Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi rehberliğinde birliğini sağlayacaktır.

İGB, yiğit gençliğimizin emekçi halkımızla birleştirilmesi için karardır. İGB, işçi ve köylülerin mücadelesinin gelişmesine hizmet edecek, halkla birleşerek demokratik halk iktidarı yolunda omuz-omuz ilerleyecektir. İGB, ihtilâlcî halkımıza lâayık bir gençlik teşkilâtı olmak için halk savaşı yolunda azimle çalışacaktır.

İGB, gençliği ideolojik, siyasi ve askerî her bakımdan eğitecek, halkımızın silâhlı mücadelesi için gerekli bilinçli, sıhhatli proleter gençler yetiştirecektir.

İGB, demokratik halk iktidarının zaferinden sonra durmadan dinlenmeden sosyalizm ve komünizm yolunda ilerleyecek, proletarya diktatörlüğü altında işçi sınıfına ve halka hizmet etmesi için gençliği eğiterek örgütleyecektir.

İGB, gençliğin faşizme ve emperyalizme karşı sosyalist mücadelesini, demokratik ve kısmî talepler uğruna yürütölen «demokratik üniversite» mücadelesiyle birleştirecektir. Gençliğin haklarını çığnetmeyecek her durumda geniş gençlik kitlesinin ve halkın menfaatlerini sonuna kadar savunacaktır.

İGB, bütün gençlik yığınlarının aşğıdaki acil taleplerinin gerçekleştirilmesi için «demokratik üniversite» mücadelesini sürdürür.) denilmekte ve aslında ideolojik bir savaşa gençliği itmek istiyen bu düşünceler üniversite gençliğinin bir takım sorunlara karşı direnmesi ile ilgili maddeler sıralayarak gerçeğı kamufle etmeğe çalışmakta ve şu görüşlerle son bulmaktadır. (İhtilâlcî gençlik birliğı ihtilâlcî gençlerin örgütlü çalışmalarıyla komünist fedakârlık ve halka hizmet ruhuyla dolu olarak sarsılmaz azim ve disiplinle gençliğe önderlik edecek, demokratik halk ihtilâli yolundaki bütün engelleri aşarak zafere ulaşacaktır. Yaşasın ihtilâlcî gençlik birliğı - Yaşasın Türkiye'nin yiğit ve devrimci gençleri - Yaşasın Türkiye'nin İşçi-köylülerinin ihtilâlcî mücadelesi - Yaşasın Marksizm - Leninizm ve Mao Zedung düşüncesi) denilmektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü bünyesinde oluşturulan Gençlik ve Öğrenci kesimine dönük olarak kadro, propaganda ve yayılma faaliyetleri göstermesi istenilen Türkiye Marksist-Leninist Genç-

lik birliği de aynı ilkelerden esinlenerek hareket etmiş yan örgüt durumundadır. Bilhassa, İhtilâlcı Gençlik Birliği Üyelerinin TKPML saflarına katıldıktan sonraki dönemde gençlik ve öğrenci kesimleri arasında ve kısmen genç işçilere dönük olarak sürdürölen örgütsel faaliyetler ve çeşitli olaylarla ortaya çıkan durumlar TMLGB'nin örgüt içerisinde etkili olan varlığını ortaya koymaktadır.

B — TÜRKİYE İŞÇİ — KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU (TİKKO):

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün taktik nitelikteki yan kuruluşu olarak TİKKO'yu görmekteyiz. Bu kuruluşta gençlik örgütü gibi model bir kuruluş olarak kendini göstermektedir. Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi yan kuruluşlarından olan köylü birliği yerine, TKPML örgütü silâhlı mücadele düşüncesine uygun düşecek biçimde Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunu oluşturmuş bulunmaktadır.

Ancak, TİKKO'nun örgütsel bünyesi kuruluş amacı bütünüyle silâhlı mücadele düşüncesine dönüktür. Diğer bir deyimle, TİKKO örgütsel çalışma olarak, bilinçlendirme, eğitimi ve kadrolanmayı hedef alan bir kuruluş olmanın dışında ana amacı, proletarya ihtilâl ihedefinde halk savaşı biçimindeki silâhlı hareketi meydana getirecek her türlü faaliyet ve eylemde bulunmaktadır.

TKPML örgütü silâhlı mücadele düşüncesini ön plânda gördüğü içindir ki, örgüt içerisinde TİKKO'nun faaliyet ve eylemlerine ağırlık vermiş görünmektedir.

TKPML örgütü kendi emrinde ve hizmetinde olarak oluşturduğu TİKKO'nun uygulayacağı ilkeleri teorik bakımdan genişliğine saptamaktan ziyade, uygulamada; silâhlı mücadeleyi başlatabilecek ortamı sağlamak ve silâhlı hareket kıvılcımını yakmak amacı içerisinde kalan her türlü faaliyet ve silâhlı eylem TİKKO'ya görev olarak tevcih edilmiş bulunmaktadır. Gençlik kuruluşunda olduğu gibi belirli bir teorik esas getirilmemiş, ana hedefler belirtilmek suretiyle Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu yan örgütünün görev alanı ve hareket yöntemi ortaya konmuştur.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün yürüteceği, gerilla savaşları biçimindeki gelişmelerin gidererek halk savaşına dönüşmesinde Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunun çekirdek hareketi yaratacağını ve günün birinde bu savaş örgütünün Halk Ordusu şeklinde bir oluşum kazanacağını ve onun temeli bulunduğunu muhtelif yazılarında ifade etmişlerdir. Bir bakıma Marksist-Leninist hareketin iki yan kuruluşu durumunda bulunan TMLGB ve TİKKO birbirini tamamlayan ve örgütsel çalışmaları belirli düzeylerde birbirine devreden kuruluşlardır.

MUZAFFER ORUÇOĞLU ve CEM SOMEL'in yakalanmış oldukları evde ele geçirilen bazı belgeler bu görüşümüzü doğrulamaktadır.

Örneğin; Söz konusu belgelerden TMLGB ve TİKKO'nun aynı amaçla yönelik görevleri konusunda şu düşüncelere yer verilmektedir:

1. TMLGB'nin tüm halk gençliğini kapsayan bir teşkilât olması gerekir.

2. TMLGB silâhlı mücadeleyi temel olarak alır.

3. Hareketimizin bu döneminde TMLGB'nin temel çalışma alanı oğreñçi gençliktir. Ayrıca 1 nci maddedeki esasa yönelik olmak üzere halkı gençliği arasında da ana teşkilâtla koordinasyon halinde çalışır.

4. Örgütlenmede gizlilik ve demokratik merkezîyetçilik esastır. Leninist örgütlenmeyi esas olarak alır.

5. TMLGB gençlik kitlelerinin olduğu her yerde okullarda, yurtlarda legal örgütlerde v.b. propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarını yürütür.

6. Bu dönemde öğrenci gençlikle ilgili tüm olanlarda TMLGB'nin askerî kolu silâhlı eylemlerde bulunur. Diğer alanlarda da TİKKO ile koordinasyon halindedir.) denilmektedir.

TMLGB ve TİKKO'nun Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt içerisindeki yeri ve görevleri konusunda özlü açıklamalarda bulunan sanık YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ifadesinde parti ve yan kuruluşlarla ilgili olarak şu görüşlere yer vermektedir.

«TKPML örgütünün oluşturacağı halk savaşı hareketinin başarı kazanabilmesi için evvelemirde bir kadronun mevcudiyeti şarttı. Bunun arkasında partinin hareket unsuru olan ve silâhlı mücadelenin asıl yapısını ortaya çıkaracak bir kuruluş gerekli idi. TMLGB hareketin öğrenci-gençlik arasında çalışan, gençliğin ihtilâlcî mücadelsine önderlik eden ve onun en ileri unsurlarını parti ve TİKKO saflarına kazandıran bir kuruluş olup bu göreve sahiptir. Tipik olarak tanımlamak lâzımgelirse, komünist partisinin gençlik teşkilâtı idi. Buna Çin'de KOMSOMOL TEŞKİLÂTI diyorlar. Yarı sömürge, yarı feodal bir ülke'olan Türkiye'de devrim; Çin, Vietnam gibi ülkelerin devrimlerinin yolunu izleyecektir. Bunun için ülkemiz komünistlerinin temel görevi halk silâhlı kuvvetlerini inşa etmektir. Parti bu silâhlı kuvvetlerin siyasî bakımdan yöneticisi olacaktır. Bir insana benzetmek gerekirse, bu vücudun tüm organları halk ordusu ise, beyni de parti olacaktır. Yani ordu partinin emrindedir. Gençlik teşkilâtı ise gene partinin emrinde gençlik arasında ihtilâlcî çalışmayı yürütmekle görevli bir kuruluştur. Toparlamak gerekirse; TİKKO, TMLGB ve TKPML bir organizmanın birbirini tamamlayan parçaları olup TİKKO ve TMLGBG siyasî önderliği yürüten Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün emrindedir.» demek suretiyle uygulama ile ortaya çıkan örgütsel görev ve iş bölümünün en özlü düşüncesini ortaya koymuştur.

ARALIK 1972 — NİSAN 1973 tarihleri arasında TİKKO'nun silâhlı mücadele yolundaki faaliyetlerinin ve sürdürdüğü eylemlerin yoğunluk kazandığını ve olaylar bölümündeki açıklamalarımızdan anlaşılacağı üzere TİKKO'nun ön plâna geçmiş olduğu görülmektedir. Bu dönemde peş peşe yayınlanan beyanname, bildiri ve bültenlerde siyasî örgütün (TKPML)'nin isminden hiç bahsedilmemiş, ortaya konan eylemler tamamen TİKKO'nun eylemsel ürünü olarak ifade edilmiştir.

Genel anlatım düzenini bozmamak için, TİKKO'nun eylemlerine olaylar bölümünde yer verilecektir. Aneak, TİKKO'nun bazı önemli karar ve yasaları olarak ifade edilen ve MUZAFFER ORUÇOĞLU — CEM SOMEL'in evinde ele geçirilen ve TİKKO'nun görev kapsamını ortaya koyan belgelere dayanarak açıklamalarda ve nakillerde bulunmak isteriz.

Bu cümleden olarak;

TÜRKİYE İŞÇİ—KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU'NUN 1 NOLU KARARNAMESİ:

1. Yönetim organları alınan kararları mutlaka uygulayacaktır. Eğer bu disipline sadık kalmazsak gevşeklik ve dağınıklıktan kurtulamayız. Biz doğru kararlar almak ve bunları doğru bir şekilde uygulamak suretiyle gelişip güçleneceğimize inanıyoruz.

2. Bıkmadan usanmadan inatçı ve kararlı bir şekilde savaşmalı ve bu stili geliştirmeliyiz. Bilelim ki devrimci savaş, başarılar ve yenilgilerle dolu uzun süreli bir savaştır. Devrimin kayıplar verdiği, sürekli geri çekildiği dönemler olacaktır. Düşmanla çarpışan kuvvetlerimiz mutlaka kayıplar verecektir. Biz bunu normal karşılarız; fakat çarpışmadan kuvvet kaybetmeyi anormal, halkın çıkarlarına ters ve hatalı çalışmaların sonucu olarak görürüz.

3. TİKKO'nun savaşçıları, düşman kuvvetleri tarafından sarıldığı zaman çemberi yarmak veya düşmanla çarpışmak disiplinine bağlı, canını ve silâhını düşmana ucuza teslim etmeyen savaşçılar olmalıdır.

4. TİKKO Bölge Komitesi her yakalanmayı veya olayı derinlemesine tahkik edip, bu olayda hatalı ve suçlu durumda olanları mutlaka yargılar.

5. TİKKO'nun aslî görevi, her zaman yeni yeni saldırılara hazırlanmak başarılı saldırılar gerçekleştirmek ve mukabil misillemeleri ustaca savunmaktır.

6. Gerilla savaşının esas amacı düşmanın canlı ve cansız güçlerini parça parça yok etmektir. Böyle bir hareketin başarısı ise halkın kurtuluşuna hizmet eden doğru bir politika izlemekle mümkündür. Bizim yürüteceğimiz gerilla savaşı bu ilkeye bağlı kalmalıdır. Bizim saldırılarımızın esas amacı imha olmalıdır. Düşmanın moralini çökertecek, onları birbirine düşürecek ve halkı seferber edecek olan savaş, işte böyle bir savaştır.

7. TİKKO'nun her mensubu, gerilla mücadelesinin asgarî taktik ve stratejik kurallarını öğrenmek, kullandığı silâhları söküp takmak ve patlayıcı maddeler hakkında bilgi sahibi olmak zorundadır.

8. TİKKO Bölge komutanlığı, gönüllü intihar grupları kurma yetkisine sahiptir.

9. Her TİKKO hücresi, hücre başkanıyla irtibatı olan üstün denetiminde 10 günde bir kere asgarî üç saatlik bir toplantı düzenliyecektir. Bu toplantıda görevlerin yapılıp yapılmadığı görüşülecek, yeni görevler tesbit edilecek ve eğitim yapılacaktır. TİKKO'nun teorik eğitiminin esasını halk savaşının stratejik ve taktik bilgileri teşkil edecektir.

10. TİKKO işçi sınıfı arasında çalışırken her fabrikada bir TİKKO fabrika komitesi kurmayı ve bunları derhal fabrika içinde ve şehirde askerî faaliyete sokmayı amaçlayacaktır. Komite üyelerine öncelikle silâh kullanma, bomba yapma gibi askerî bilgiler öğretiləcəktir.

11. TİKKO bölge komitesi her askerî harekâttan sonra toplanacak, başarıları, hataları tesbit edecek ve gerekli görürse harekâtın sebep ve sonuçlarını halka açıklayacaktır.

12. TIKKO'nun her hücresi kendi görev sahasında tam inisiyatif ve-
ya bağımsız hareket etme hakkına sahiptir.

13. TIKKO bölge komutanlığı:

- a) Grevlerin ve kitle hareketlerinin bastırılması,
- b) Devrimcilerin asılması,
- c) Ülkenin herhangi bir yerinde, veya birden çok savaşımızın saldırıya maruzkalarak imha edilmesi halinde bütün bölgede genel saldırıya geçmekle yükümlüdür. Bunun dışında, genel misillemeler düzenlemek TIKKO bölge komutanlığının inisiyatifine bağlıdır.

14. TIKKO bölge komutanlığı mücadelede şehit olan savaşçıların devrimci hayatını ve örgüt içindeki yerini halka tanıtan bildiriler, broşürler yayınlar. Resimlerini basıp dağıtır, afişler. Yoksul şehit ailelerine gücü oranında yardım elini uzatır gizli bağış kampanyaları açar.

Denilmek suretiyle TIKKO'nun yapacağı işler belirlenmektedir. Gerçekten TIKKO tarafından sürdürülen eylemler ve diğer faaliyetlerin kararnamede öngörüldüğü biçimde tezahür ettiği olaylar dizisinden ve ortaya konan örgütsel eylemlerin tümünden anlaşılmaktadır.

TIKKO'NUN ŞEHİR GEGRİLLALARINA 2 NOLU KARARNAMESİ:

Söz konusu kararname 1 Nolu kararnamede saptanan uygulama esaslarıyla ilgili değerlendirme sonucu ortaya çıkmış belirli ilkeleri kapsamakta ve görev unsurlarına emir niteliğinde bulunmaktadır.

1. Görevler zaman süreleri tesbit edilerek verilecektir.

2. Birinci sürede hareket uygulanmamış ise, Bölge Komutanlığı durumu görüşecektir. Uygulamayı engelleyen hataları, gevşekliği tesbit edecek ve hücre başkanını uyaracaktır.

3. Eğer birinci sürede görevler uygulanmamış ise, Komutanlık birinci sürenin yarısı kadar ikinci süreyi verecek ve b usürede hareketin uygulanmasını emredecektir.

4. Eğer hareket ikinci sürede uygulanmamış ise Komutanlık durumu yeniden görüşecektir. Hücre başkanının sorumluluğunu ve silâhını alarak başka bir hücreye verecektir. Boşalan başkanlığa ya, aynı hücreden bir başarılı militan ya da diğer hücrelerden başarı olanlar getirilecektir.

Sorumluluğu alınan başkanın silâhı:

Harekete katıldığı zaman verilecek ve hareketten sonra tekrar alınacaktır.

b) Hareket sırasında cesur, fedakâr, soğukkanlı ve başarılı olduğu görülürse silâhı kendisine iade edilecektir.

5. Tesbit edilen zaman süresi içinde hücre başkanı birden fazla harekete girme yetkisine sahiptir (ancak komutanlığı istediği plânı uygulamak şartıyla).

6. Dört defa başarısızlıkla sonuçlanan hareketin (uygulamanın) sorumlusuna dördüncü maddedeki cezalar uygulanır.

7. Zaman süresinin tesbitinde harekete girecek olan hücre başkanının görüşleri alınacak ve süre ondan sonra tesbit edilecektir.

8. Verilen süre içinde hiçbir objektif ve subjektif engel gerekçe sayılamaz.

9. Hareketin uygulanması ve kararların alınmasında oylama olmaz. Son söz hücre başkanının ve tam yetkiye sahiptir.

Denmekte ve TİKKO'nun sürdüreceği silâhlı mücadele eylemlerinin hücre biçimindeki görev unsurları tarafından yapılacağı ve mutlak bir disiplin içerisinde yürütüleceği esast belirlenmiş olmaktadır.

Söz konusu TİKKO kararnamele ilgili görev unsurlarına dağıtıldığı ve eylemlerde kararnameye uygun bir izleme yapıldığı sanıkların malûmatından ve ele geçirilen aynı kapsamdaki muhtelif yazılı belgelerden anlaşılmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesine bağlı olarak TİKKO saflarında görev alan unsurlara verilecek görevde gözönünde bulundurulacak esaslar ve riayet edilecek ilkeler belirlenmeyle kalmamış, bunlara uyulmaması halinde tatbik edilecek cezalarda saplanmış bulunmaktadır.

Yine MUZAFFER ORUÇOĞLU ve CEM SOMEL'in evinde ele geçirilen ve hatta Güneydoğu bölgesindeki örgüt unsurlarında bulunan TÜRKİYE İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSUNUN CEZA YASALARI örgütsel müeyyide olarak kendini ortaya koymakta ve halk savaşı düşüncesinin ilginç bir sonucu şeklinde kendini göstermektedir.

TÜRKİYE İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSUNUN CEZA YASALARI:

Ön açıklama;

TİKKO Partimizin emrinde silâhlı mücadeleyi yürüten askerî bir teşkilâttır.

1. TİKKO bölge komitesi halk mahkemesi kurabileceği gibi kendisinde bu görevi yürütmeye yetkisine sahiptir.

2. TİKKO bölge komitesi cezaların verilmesinde en yüksek yargı organı görevini üstlenir.

3. Halk mahkemesi her yargılamanın sonucunu TİKKO Bölge Komitesine bildirir. Eğer Bölge Komitesi davaya yeniden bakılmasını isterse mahkeme buna uyar, çıkan ikinci karar uygulanır.

4. Aşağıdaki ceza yasaları TİKKO'nun bütün mensuplarına uygulanır.

Ceza yasaları;

Madde 1 — a) Teşkilât içinde düşman hesabına gizli ajanlık yapanlar,

b) Düşmanla çarpışma halinde (genel bozgun halleri hariç- silâh arkadaşını bırakarak kaçanlar,

c) Halkının ve arkadaşının namusuna tecavüz edenler,

d) Özel meselelerinden dolayı silâh arkadaşını vuranlar,

ÖLÜMLE CEZALANDIRILIRLAR:

Madde 2 — a) Teslim olanlar,

b) Poliste konuşanlar,

c) Teşkilât malını özel çıkarları için harcıyanlar,

d) Özel çıkarları için halkın malına zorla el koyanlar,

e) Sağlam gerekçeler göstermeden buluşmaya üst üste gelmeyenler,

f) Verilen görevleri üst üste üç sefer yerine getirmeyenler,

g) İzin almadan çalışma bölgesini terkedenler, üstün emrine uymayanlar,

TEŞKİLATTAN ATILIR:

Madde 3 — a) Dikkatsizlik yüzünden yoldaşlarını vuranlar veya bu derece vahim hatalar işliyenler,

b) Yoldaşlarına karşı kaba kuvvete başvuranlar,

c) Örgüt sırlarını boşboğazlık yaparak dışarda ifşa edenler, ve bu tutumlarından dolayı iki ihtar alanlar,

d) Liberal, sekter ve lûmpen tavırlar takınanlar, tutumlarından dolayı iki ihtar alanlar,

e) Keidi görev sınırları dışında kendi başına karar alanlar ve uygulayanlar, aynı fiilden üç kere ihtar cezasına çarptırılanlar,

f) Örgüt sırlarını veya isim listesini üzerinde veya barındığı yerde yakalatanlar, gevşek hatalarla ve başarısız bir çalışma yürütenler,

SORUMLULUKLARINDAN ALINIR:

Şeklindeki cezalar ve bunları gerekli kılan haller sayılmaktadır.

Sürekli ve örgüt amacına katkı sağlayan etkili bir faaliyet içerisinde bulunabilmek için öngörülen bu cezaların, örgüt disiplinini sağlamayı hedef aldığı anlaşılmaktadır. Ancak ölüm cezası gibi bir ceza tayin edebilmek yetkisini kendilerinde görmek fikri, ortada herhangi bir uygulama bulunmasa dahi silâhlı mücadele yolundaki çalışmalarda ve amaç için kişi hayatının dahi önemli sayılmadığı, örgütün gayeye varmak düşüncesiyle herşeyi mubah sayan bir anlayışa sahibolduğu ibretle görülmekte ve sözkonusu yasa kapsamı bunu en geniş anlamıyla belgelemektedir.

TİKKO'nun eylemlerinde canlılık yaratmak ve hareket içerisinde amaca dönük olarak üyelere heyecanı hâkim kılmak ve onları aynı amaç uğrunda canları pahasına olan tehlikelere dahi kolaylıkla sürüklüyebilmek düşüncesiyle TİKKO MARŞI oluşturulmuş ve hareketliliği etkileyecek biçimde bestelenmiş bulunmaktadır.

Özellikle, sanıkların yakalanma operasyonları sırasında bu marşı hep bir ağızdan söylüyerek, son bir direniş hareketi gösterdikleri yaşanan bir vakiadır.

TİKKO MARŞI :

Biz Türkiye'nin kahraman halkları,

Devrim ile alacağımız hakları,

Biz top, tüfek kızılordu tankları,

Proleter ihtilâl kuşakları,

Hey, Hey, Hey, Hey, (4)

Biz her şeyiz,

Biz işçiler,

Biz köylüler,

Biz işçi - Köylü Kurtuluş Ordusu hey, heey (2)

Selâm olsun apaydınlık günlere,

Çekiçle dirgenle yürüyenlere,

Selâm olsun halk için ölenlere,

Silâh elde toprağa düşünlere,

Bugün çete yarın kızıl orduyuz,

Faşist cellatlara büyük korkuyuz,

Bugün kurşun yarın halkın topuyuz,

Yürekten savaşan ihtilâlcileriz.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün sahip olduğu siyasi ve hareket stratejisi doğrultusunda halk savaşı biçiminde bir olguya varabilmek amacıyla oluşturulan Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği ve Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu yan örgütlerine halk savaşının kapsamı, günün koşullarına göre ele alınarak gerekli kışkırtmalar yapılmak suretiyle izah edilmiş ratiğe dökülmüş bulunmaktadır.

Örneğin; Örgütün Merkez Yöneticilerinden olan MUZAFFER ORUÇ-OĞLU ve CEM SRMEL'in yakalandıkları evde ele geçirilen Yaşasın Halk Savaşı başlıklı yazı bu görüşümüzü doğrulamaktadır.

YAŞASIN HALK SAVAŞI :

Kardeşler,

Sıkıyönetim geleli tam iki sene oldu. Sıkıyönetimin maksadı huzur getirmektir diyorlar. Doğrumu? YALAN!

Sıkıyönetim işçilere ne getirdi? Grev yasağı, bir sürü lokavt, topluca işten çıkarmalar, polis zulümü!

Sıkıyönetim esnafa sanatkâra ne getirdi? Bağ-Kur kazığını!

Sıkıyönetim toprağa susamış köylüye ne getirdi? Jandarma dipçigi!

Sıkıyönetim ufak memura ne getirdi? Sendika yasağı!

Ve bütün halka pahalılık, pahalılık, pahalılık.

Sıkıyönetim devrimcileri ezmek için getirildi diyorlar. Bu doğrudur. Ama onların asıl korktukları, silâhı eline alan az sayıda devrimci değildir. Onların yüreklerini ağızlarına getiren halkla devrimcilerin birleşmesi, halkın da harekete geçmesi fikridir. Milyonlarla fakir işçi ve köylü devrimcilerle birleşirse hiçbir gerici hükûmetin yerinde duramayacağını biliyorlar. Onun için de, devrimcileri kan ve ateşle bastırmak istiyorlar.

Hükûmet ve Sıkıyönetim, patronların, ağaların, tefecilerin diktatörlüğüdür.

Bu, gün gibi ortada, ama Sıkıyönetimin faydaları da oldu. Gözümüzü zü açtı. Kanunların nasıl lâstik gibi sündüğünü, dün serbest olan bir hareketin bugün nasıl ağır hapisle cezalandırıldığını gördük.

Sendikalara bakın! Patron-ağa-tefecî hükûmeti Sıkıyönetim ilân etti. Grev yasaklandı. Eskiden yapılan haksızlıklar bir kat arttı. Bir sürü lokavt oldu. Ama sendikalar kapattılma korkusundan suspus oldular. Yarın hükûmet şu veya bu sendikayı kapatma kararı alırsa, sendika kendini neyle savunacak? Türkiye İşçi Partisini kapattılar ne oldu?

Kanunlara dayanarak kurulan, kanun müsaadesiyle çalışan teşkilâtlar fakir fukaranın dâvasını savunamaz. Çünkü meclis, hükûmet, mahkeme, polis hep patron, ağa, tefecî sınıflarının teşkilâtıdır. Onlara hizmet eder. Böyle bir meclisin kanununa, böyle mahkemelerin adaletine güven olmaz. Bunlar taa başından fakir fukarayı ezmek için kurulmuştur.

Sendikalar, dernekler, solcu partiler her zaman patron-ağa, tefecî hükûmetinin insafına kalmıştır.

Seçim ve demokrasi lâflarının nasıl bir sahtekârlık olduğunu da gördük. Halkın öfkesi artınca demokrasi ve hürriyet kahramanları nasıl halkı nefes alamaz hale getirdiler! Sıkıyönetim bütün bunları bize gösterdi. Ama hâlâ daha birçok yoksul insan ümidini Ecevit'e bağlıyor. Ecevit iktidara gelirse patronlara karşı mücadele edebiliriz diyorlar. Hatta bazıları Ecevit'in işçileri-köylüleri sömürüden kurtaracağına inanıyor.

Fakir halkın kurtuluşu, devrimle, bugünkü devletin yıkılması ve işçi-köylü devletinin kurulmasıyla olur. Ancak, işçi-köylü devletinin kurulması için çalışanlar halkın sömürüden kurtulmasını sağlar.

Ecevit ne yapıyor? Ecevit halka —Biz hem işçiyi, hem patronu, hem köylüyü memnun edeceğiz diyor. Patronların kulağına şöyle fısıldıyor - iscinin sofrasına bir kaç kırıntı fazla at ki, işçi uyusun, yoksa halımız duman olur, diyor.

— Ecevit işte bu yüzden gazetelere, Biz sermayenin akıllı dostlarıvız. Dedi. Ama halkın devrimci fikirler benimsediğini gördüğü için de devrimci lâflarla oy avcılığı yapıyor. İşte Ecevit'in kurnaz siyaseti bu!

Hem işçiyi hem de patronu memnun edecekmiş. Kurtla kuzuyu barıştırarak. Bak hele! Ecevit kime neyi yutturuyor?

Memlekette birkaç yüz bin sermayedar, ağa, tefeci takımı, nasıl oluyor da milyonlarla fakir işçiye köylüye zulmedebiliyor? Çünkü onlar teşkilâtlı; onların devleti, ordusu, polisi var da ondan. Biz sayıca çokuz ama teşkilâtsız, birlik değiliz. Ama yine de bizden korkuyorlar. Sıkıyönetimin 2 sen sürmesi bunu gösteriyor.

ÇİVİYİ ÇİVİ SÖKER. Şiddete şiddetle cevap vermek lâzım. Biz de kendi silâhlı kuvvetlerimizi yaratmazsak, sınıf düşmanlarımıza saldırmazsak ömür boyu eziliriz. Ve çocuklarımız ve torunlarımız da ezilir.

Şehirlerde zalim patronlara, rüşvet yiyen, dayak atan karakollara, polisleri, muhbirleri, sarı sendika zorbalarını cezalandırmalıyız! Gerekliyorsa dövmeli, gerekliyorsa idam etmeliyiz. Silâhlanmak için onların haksız kazançlarına el koymalıyız!

Bizim savaşımız gerilla savaşı olmalıdır. Bu, devrimci savaşma tarzıdır. Gerilla savaşı, vur kaç savaşıdır. Düşmanı yıpratın, moralini bozan, onu altüst eden bir savaştır.

Gerilla, haklı bir dava güden zayıf kuvvetlerin, haksız bir dâva güden büyük kuvvetlere karşı savaşıdır.

Dünyanın her yerinde patronlara, ağalara, tefecilere karşı birleşen işçiler, köylüler gerillâ savaşına giriyorlar. Yurdumuzda da şimdi Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu, işçilerin köylülerin düşmanlarını imha savaşına başladı. Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) halkımızın hizmetinde bir silâhlı kuvvettir. TİKKO'nun esas maksadı patron-ağa-tefecî hükümetini yıkarak yerine işçi-köylü hükümeti kurmaktır. Bunun için de bugünden gerillâ savaşına düşmanı parça parça yoketme savaşına girişmiştir. Biz gerillâ savaşıyla iktidarı alamayız. Ama bu, ilerde iktidarı almak için yapacağımız büyük savaşların başlangıcıdır.

Hükümetin askerleri polisleri şimdiye kadar biri Tunceli'de, diğeri İstanbul'da iki savaşımızı katletti. Bu bizi yıldırılmaz! Halkımız bugüne kadar çok şehid verdi. İşçi, köylü, talebe hep polis ve jandarma kurşununa hedef oldular. Onların kanı boşuna akmadı, bunu göstereceğiz!

Her devrimci; işçi, köylü, esnaf, sanatkâr, memur, talebe arkadaş TİKKO'nun savaşçılarıyla ilişki kurmalıdır. Onlara düşman hakkında istihbarat vermeli ve onlara destek olmalıdır.

Kardeşler,

Fakir halkın dâvası haklı bir dâvadır. Eninde sonunda mutlaka zafer kazanacaktır.

TİKKO etrafında birleşelim!
Kahrolsun işçi-köylü düşmanı hükümet!
Kahrolsun faşist paşalar!
Yaşasın halk savaşımız!
Yaşasın Devrim!

Denmekte ve aktüel koşullar ele alınarak istismarcı düşüncelerle halk savaşı kalkışmasına toplumu hazırlamak ve bunun tek çıkar yol olarak gösterilmek istendiği ve halk savaşı düşüncesine dönük hareket yöntemlerinin belirlendiği anlaşılmaktadır.

TKPML örgütü içerisinde, Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu kuruluşunun; söz konusu ilkeleri uygulamak ve halk savaşı çekirdeği olabilecek gerillâ savaşı biçimindeki faaliyet ve eylemleri ile pratiğe dayanan bir mâna ve varlık kazandığı görülmektedir.

TİKKO'da görev alan unsurların silâhlı mücadelede ve gerillâ savaşlarında başarılı olabilmeleri bakımından özellikle bunların silâhlı eğitimi konusuna titizlik gösterilmiş bulunmaktadır.

Örneğin; Esenlerdeki örgüt üssünde ele geçirilen belgeler arasında görülen (ŞEHİRLERDEKİ GERİLLÂLARIN ASKERÎ EĞİTİMİ KONUSUNDA BAZI ÖN AÇIKLAMALAR) başlıklı yazıda gerillâların silâhlı eğitim kapsamları şu şekilde saptanmaktadır:

1. TİKKO'nun her savaşçısına çeşitli bombaların (en az üç çeşit) yapımı, bizzat kendisine yaptırılarak öğretilecektir.

2. TİKKO'nun her savaşçısına teşkilât silâhlarının taşınması, söküp takılması öğretilecektir. Bunun için teşkilât silâhlarının sürekli el değiştirmesi gerekmektedir.

3. TİKKO'nun her savaşçısına aşağıdaki silâhları teorik veya görecelik mutlakla tanıtmak mecburidir:

a) Kırıkkale piyade tüfeği (çap, ağırlık, şarjör, ilk hız, yiv ve set, uzunluğu, azarnî ve müessir mesafesi, delme kuvveti, parçaları v.s.).

b) M-1 piyade tüfeği » » » »

c) Tomson makinalı tabanca » » » »

d) Sten » » » »

e) G-1 piyade tüfeği » » » »

4. TİKKO'nun her savaşçısına asgarî beş atış yaptırılacaktır.

a) Tüfek ile beş atış.

b) Tabanca ile beş atış.

5. TİKKO'nun her savaşçısına.

a) Sabotaj.

- b) Bubi tuzakları.
- c) Baskın usulleri hakkında detaylı bilgi verilecektir.

6. TİKKO savaşçılarının teorik askerî eğitimi halk savaşının stratejik ve taktik meselelerinin kavratılmasına dayandırılacaktır.

Bu eğitimde:

- a) Askerî yazılar.
- b) Halk savaşı, halk ordusu.
- c) Gerillâ savaşı ve Marksizm kitapları esas alınacaktır.

Eğitimde dikkat edilecek hususlar:

- a) Tartışılacak konuya herkes daha önceden hazırlanarak gelecektir.
- b) Tartışma sonucunda mücademizin pratik meselelerine dair ne gibi derslerin çıkarıldığı tesbit edilecektir.
- c) Okuduğumuz veya tartıştığımız yazının ülke şartlarına uygulanıp uygulanamayacağı tesbit edilecektir.

Ayrıca; Marigella, Regis Debray, Che Guevera gibi devrimcilerin kitapları okunup eleştirilmelidir.

Denilmek suretiyle TİKKO'nun görevi uyarınca silâhlı eğitime ağırlık verildiği görülmektedir.

Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunun silâhlı mücadeledeki hareket yönteminden ayrı olarak, savaşına hedef olan kişi ve kuruluşlarında toplumda güvensizlik yaratacak biçimde seçilip belirtildiği görülmektedir.

Sanıklar; CEM SOMEL ve MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun yakalanmış olduğu Esenlerdeki evde ele geçirilen ve örgütün Güneydoğu kesimiyle ilgili operasyonda da rastlanan (TÜRKİYE İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSUNUN ŞEHİRLERDE SALDIRACAĞI HEDEFLER ÜZERİNE BAZI AÇIKLAMALAR) başlıklı yazısında silâhlı mücadele hedefleri şu şekilde saptanmış bulunmaktadır:

1. TİKKO şehirlerde esas mücadelesini işçi sınıfı arasında yürütecektir.
2. TİKKO'nun şehirlerde yürüteceği esas mücadele biçimi gerillâ mücadelesidir.
3. TİKKO'nun şehirlerde yürüteceği gerillâ savaşı kırılık alanlardaki silâhlı mücadelenin emrinde ve ona tabi bir savaştır.
4. TİKKO'nun şehirlerde yürüteceği gerillâ savaşı, işçi sınıfı hareketinin en yüksek seviyesi olacaktır ve gerillâ savaşı işçi sınıfının mücadelesiyle bütünleşmiş, esas olarak bu sınıfın emrinde bir savaş olacaktır.

HEDEFLER:

1. ASKERÎ HEDEFLER

- A) Canlı
- B) Cansız

2. SİVİL HEDEFLER

- A) Canlı
- B) Cansız

A — CANLI ASKERÎ HEDEFLER:

- a) Halkın ve özellikle işçi sınıfının çok iyi tanıdığı faşist polis şefleri.
- b) Takipte usta, grevleri bastırmada faal, tecrübeli polisler.
- c) Baskınları yöneten tanınmış faşist subaylar.
- d) İşkence uzmanları.
- e) Devrimcileri yakalamakta ve kurşunlamakta usta bekçiler.
- f) Rüşveti, dayağı ve işkencesiyle tanınmış polis ve askerî karakollar.

B — CANLI SİVİL HEDEFLER:

- a) Grevleri bastırmak için fabrika içinde patronun kiraladığı zorbalar grubunun başı ve azıllıları.
- b) İşçi düşmanı işbirlikçi patronlar veya bunların uşaklığım yapan fabrika müdürleri.
- c) İhbarcılar.
- d) Azıllı faşist politikacılar.
- e) Faşizmin örgütleyip beslediği sivil vurucu güçlerin şefleri.

C — CANSIZ ASKERÎ HEDEFLER:

- a) Asker ve polise ait savaş veya taşıt araçları (cip, cemse, tank, vs.)
- b) Cephanelik,
- c) İrtibat ve haberleşmeyi sağlayan merkezler.
- d) Emperyalist kültür merkezleri, radar ve askerî üsler.

C — CANSIZ SİVİL HEDEFLER:

- a) Bankalar,
- b) İşbirlikçi burjuvaziye ait iş yerleri (PARALARINA EL KOYMA).

Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunun belirlenen ilkeler doğrultusunda süratle gelişen bir uygulamaya girdikleri; baskın, soygun, adam kaçırma ve gasp şeklinde kendini ortaya koyan eylemler dizisinden anlaşılmaktadır.

TKPML örgütünün bu iki yan kuruluşu içerisinde görev alan kişilerin yer, zaman ve gelişmelere göre değişim gösterdiği görülmektedir.

Herhangi bir kuruluşta görev verilen kişinin gösterdiği başarı veya başarısızlık ve belli çevrelerdeki etki olanağı ile yetenekleri dikkate alınarak görevlerin tevcih edilmiş bulunduğu anlaşılmaktadır. Esasen, tüm TKPML içerisinde ve onun TMLGB, TİKKO yan kuruluşlarında ayrılmaz bir bütünlük mevcut olup, aynı amaca dönük olarak şu veya bu görev alanında faaliyet göstermek durumlarını örgütsel bakımdan etkileyen ve değiştiren bir sonuç yaratmaz görüşündeyiz. Bu itibarla, herhangi bir üyenin TKPML’de veya onun yan kuruluşlarında görev alması, onların hukukî ve cezaî sorumluluk noktalarına durumlarını hiçbir surette değiştirmez.

TKPML örgütü faaliyetlerinde genişlemenin hızlandığı ve olayların tezahürü bakımından dönüşüm yaratan belli olgulara rastlamaktayız. Bundan sonradır ki, örgütün hareket yönteminde yeni vâziyetler tesbit edildiği ve yöneticilerin belli kesimlerde değiştiği ve örgütsel çalışmalar da eskisinden farklı bir şekilde akım olduğu görülmektedir.

IV. BÖLÜM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST ÖRGÜTÜ VE ONUN YAN KURULUŞLARI OLAN TMLGB - TIKKO ÖRGÜTLERİNİN SİLÂHLİ MÜCADELE YÖNTEMİNDE GÖSTERDİKLERİ ÇOK YÖNLÜ YOĞUN FAALİYETLER

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün sürdürdüğü çalışmalar sonucu, ortaya güvenilir bir kadro çıkmış ve İhtilâlcı Gençlik Birliği üyelerinin örgüt saflarına katılmasıyla güç kazanılmış bulunmaktadır. Artık bu kadroları silâhlı mücadele amacına dönük olarak kullanmak ve onları savaş görevine sevk etmek zamanı gelmiştir. Diğer yandan örgütün Güneydoğudaki faaliyetleri kesintisiz olarak devam etmektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü etrafında silâhlı mücadele düşüncesiyle ittifak ederek kümelenen kadronun belirli alanlardaki, belirli görevlere sevkı için, ARALIK 1972 başlarında İBRAHİM KAYPAKKAYA, CEM SOMEL, ASLAN KILIÇ ve diğer bazı yöneticilerin katıldığı bir toplantı yapılmış ve önemli görev kararları alınmış bulunmaktadır.

Söz konusu toplantıda:

1. İstanbul'daki örgüt faaliyetleri yönünden yeni bir yönetici ve denetleyici kadronun oluşturulması uygun görülmüş ve CEM SOMEL, AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve YALÇIN BÜYÜKDAĞLI'dan oluşan bir komite kurulmuştur. Bu komitenin örgüt faaliyetlerini organize ve koordine etmesi düşünülmüştür.

2. İstanbul merkezinde gençlik ve öğrenci kesimleri arasında başarılı çalışmalar yapan ve TKPML kadrosuna büyük katkılar sağlayan ASLAN KILIÇ'ın örgüt tecrübesi dikkate alınarak onun yönetiminde GÜNER ALAKOÇ, MUHSİN CANİK ve İSMAİL DOĞANIN Ege Bölgesine giderek kadro, eğitim ve propaganda çalışmaları yapmaları uygun görülmüştür. Çalışma alanı olarak öncelikle Söke ve dolaylarının seçildiği anlaşılmaktadır. Çünkü Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi döneminde bu kesimde yapılan taban çalışması TKPML yöneticileri için aşama ve hazırlık olarak görülmüş, böylece silâhlı hareketin buradan kolaylıkla başlatılabileceği hesaba katılmıştır.

3. Ötedenberi ALİ MERCAN, ALİ TAŞYAPAN ve Filistin Halk Kurtuluş Örgütünden gelerek TKPML kuruluşunda koordinasyon komitesine katılan KADİR'in, Malatya, Adıyaman ve kısmen Gaziantep bölgelerinde sürdürdükleri kır faaliyetlerinin genişlik ve atılım kazanması amacıyla, buradaki kadronun da genişletilmesi uygun görülmüş, yapılacak takviye ile desteklenecek kır faaliyetlerinin kısa zamanda silâhlı hareket dönüşmesi öngörmüş olduğundan, KAYA BOZOKLAR, ALPASLAN ÖZTÜRK, İRFAN ÇELİK, İBRAHİM GÜLGEÇ, ÖMER İNCE ve AZİZ VATAN isimli militanların bu bölgeye sevkı kararlaştırılmıştır.

4. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt gibi bağımsız ve diğer emsali örgütlerin icraatını beğenmeyen silâhlı mücadele örgütünün ilk kıvılcım verdiği yer olan Tunceli Bölgesinde yürütülecek faaliyetlerle ilgili olarak da silâhlı kalkışmayı hedef alan yeni bir düzenleme düşünülmüştür.

Bilindiği gibi Tunceli Bölgesi Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi za-

manındanberi İBRAHİM KAYPAKKAYA ve MUZAFFER ORUÇOĞLU, çalışma alanı olarak kendini göstermiş ve adı geçen yöneticilerin buradaki faaliyetleri sonucu bağlı örgütlerle aralarında geniş görüş ayrılıkları belirmiş, Doğu Anadolu bölgesi komitesi deklârasyonundan sonraki gelişmeler ve sürdürülen çalışmalar Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün oluşumuna sebebiyet vermiştir. Bu bakımdandır ki, Tunceli Bölgesi, TKPML hareketinin çekirdek çalışmalarının hüküm sürdüğü bir alan durumundadır. Diğer yandan, TKPML örgütü kadroları ve görüşleri tam olarak ortaya çıkmadan evvel dahi, İBRAHİM KAYPAKKAYA ve MUZAFFER ORUÇOĞLU silâhlı mücadele yönteminde kır gerillâ savaşı eylemlerini kurmaya hazırlandıkları TKPML örgütüne model olarak göstermek için, ilkkez silâhlı hareketi Tunceli Bölgesinde başlatarak, pratikten esinlenen bir sonuç ortaya koymak suretiyle, çalışma arkadaşlarına ve kendilerine yakın çevrelere güvence sağlamışlardır.

Bu bakımdan, öncelikle hareket merkezi olarak Tunceli'deki kır çalışma kadrosunu genişletmenin yararlı olacağı düşünülerek MURAT AYDIN, KAMER ÖZKAN, YILMAZ KARAKOÇ, DAVUT KURUN ve HÜSEYİN BOZKURT'la MUZAFFER ORUÇOĞLU yönetimindeki kır kadrosunun takviye edilmesi uygun görülmüştür.

Örgütün almış bulunduğu bu kararlardan sonra, durum ilgililerle görüşülüp, peyderpey her görevli çalışması tensip edilen bölgelere gitmeye başlamışlardır.

Diğer bölgelerdeki katılma ve oradaki unsurlarla bütünleşmeye geçmeden evvel, İstanbul'daki CEM SOMEL, YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ve AHMET MUHARREM ÇİÇEK'den oluşan kadro yönetimindeki önemli faaliyetler ortaya koyan gelişmelerden söz etmek isteriz.

1 — TKPML ÖRGÜTÜ VE YAN KURULUŞLARIN İSTANBUL BÖLGESİNDE GÖSTERMİŞ OLDUKLARI FAALİYETLER VE GİRİŞTİKLERİ EYLEMLER :

ARALIK 1972 tarihinden, HAZİRAN 1973 tarihine kadar geçen süre içerisinde, İstanbul'daki örgüt faaliyetlerini önemli dönüşüm olayları itibarıyla üç dilimde ele alarak açıklamanın örgütsel gelişme dizisine uygun düşeceği görüşündeyiz.

A — ÖRGÜTÜN BÖLGESEL KARARLAR ALMASINDAN, ASLAN KILIÇ VE HİKMET ŞENSES'İN YAKALANMASINA KADAR DEVAM EDEN ÖRGÜTSEL FAALİYETLER :

İstanbul'daki örgüt kadrosunun belirtilen bölgelere sevki kararından hemen sonra, 1972 ARALIK ayının ikinci yarısında İBRAHİM KAYPAKKAYA Tunceli ve Malatya bölgesine gitmiştir. Çünkü; oradaki kır faaliyetlerini düzenlemek, yeni katılmalarla güçlenen kadroları silâhlı mücadele yönteminde harekete geçirmek için, uygulanması lâzımgelen eylem biçimlerini tâyin etmek ve gerekli görev taksimatında bulunmak için mahallinde denetleme yapmanın yararı düşünülmüştür.

Ege Bölgesine gitmesine karar verilen sanık ASLAN KILIÇ, orada TUNCELİ ve Malatya bölgesinde olduğu gibi faaliyet gösterir bir kadro ve örgüt kaynağı bulunmadığından, silâh ve maddî olanak sağlamak düşüncesiyle bölgeye intikalini bir süre erteliyerek İstanbul'da kalmış ve buradaki yönetici kadro ile beraber çalışmalara katılmıştır.

CEM SOMEL, AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve YALÇIN BÜYÜK-DAĞLI'dan oluşan örgütün, İstanbul Komitesi İBRAHİM KAYPAKKA-YA'nın gidişinden sonra geniş ölçüde faaliyet içerisine girmiş bulunmaktadır.

İstanbul'da mevcut örgüt kadrosunda:

a) CEM SOMEL'in İstanbul yakasında çalışması ve Anadolu yakasında silâhlı faaliyetleri yürütmeyi üslenen AHMET MUHARREM ÇİÇEK ile işçiler arasında çalışmalara başlıyan YALÇIN BÜYÜKDAĞLI'yı denetlemesi eş görevlerini yüklediği anlaşılmaktadır.

b) NEZİHE BAHAR ve AYŞE İSMAİL'in İstanbul Teknik Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi kesimlerinde kadro, yayın ve propaganda faaliyetlerinde bulunmaları istenmiş ve bu militanlar görev alanları içerisinde derhal çalışmalara geçmişlerdir.

c) Ege Bölgesine gitmek için olanak temini amacıyla bekleyen AS-LAN KILIÇ da boş durmıyarak, YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ve HAYRETTİN URALLAR'ın Ümraniye'deki evine yerleşerek, örgüt görüşlerini yansıtan yazıları çoğaltmak yolunda faaliyet göstermiş ve MERAL YAKAR'ı silâhla öldürdüğü 22 OCAK 1973 tarihine kadar bu düzeyde çalışmalarına MERAL YAKAR ile birlikte devam etmiştir.

d) Kazlıçeşme semtinde deri işçileri arasında örgüt faaliyetlerini sürdüren HİKMET ŞENSES, KUTSİYE BOZOKLAR'la beraber, Bağcılar yakınındaki parseller semtinde bir ev kiralarak burasını örgüt faaliyetlerinde bir üs merkezi halinde kullanmaya ve bu bölgede çalışmaya başlamışlardır.

e) ZEKİ ŞERİT ile sözlüsü bulunan FERYAL SARIOĞULLARI'nın İstanbul Üniversitesi kesiminde örgütsel faaliyetlerde bulunması istenmiş ve bu çevrede sürdürülen çalışmalara KUTSİYE BOZOKLAR da katılmış görünmektedir.

f) GÜNER ALAKOÇ ve MUHSİN CANİK ise, Sağmalcılar Kartaltepe'de kiraladıkları evi örgüt üssü haline getirmişler ve bu çevredeki örgütsel faaliyetlere merkez olmuşlardır. Bu arada GÜNER ALAKOÇ'un Anadolu Yakasındaki işçi kesimi arasında AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve YALÇIN BÜYÜKDAĞLI tarafından sürdürülen faaliyetlere de katıldığı özellikle eski bir Arçelik işçisi olarak kendisinden yararlanıldığı görülmektedir.

g) YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ile ZEKİ ŞERİT, örgütün Anadolu yakasında göstereceği faaliyetler bakımından merkezî olmak düşüncesiyle Fikirtepe'de yeni bir ev tutmuşlar ve Anadolu yakasında faaliyet gösteren üyeler bu evde barınmışlar ve bu dönemde TMLGB ve TİKKO'nun bazı beyanname, bildiri ve afişleri burada basılıp çoğaltılmış bulunmaktadır.

İstanbul'un her iki yakasında da üsler edinen örgüt silâhlı mücadele yolunda daha kararlı ve kendi deyimleriyle daha cesur atılımlarda bulunabilmenin ön şartı olarak gördükleri silâh ve maddî olanak temini düşüncesiyle gasp, soygun ve baskın türünde bazı girişimlerde bulunmuşlardır. Aynı bir bölüm halinde ele alacağımız olaylara ilişkin açıklamalarımızda, bu eylemleri yer, zaman ve kişi göstererek bütün ayrıntıları ile ortaya koyacağız.

İstanbul'da faaliyet gösteren ve son olarak çalışma alanları yukarıda belirtilen, üyelerin kadro, bilinçlendirme, adam kazanma ve propaganda çalışmaları ve silâhlı eylemlerin ön hazırlıkları belli olaylarla gelişmeler gösterirken, OCAK 1973 içerisinde, örgüte yeni katılmalar olduğunu görmekteyiz.

Bunlardan birisi, KAYA BOZOKLAR'ın Malatya bölgesine gitmeden evvel örgüte kazandırdığı NİZAMETTİN KARAKOÇ ve bunun aracılığı ile örgüt saflarına alınan ENGİN GİRAY olmuştur. Bu üyeler de, derhal kendi çevrelerinde örgüt amacına dönük çalışmalara koyulmuşlar, örgüte dahil diğer unsurlarla temas ederek Anadolu yakasında AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in emrine girerek Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu yan kuruluşu içerisinde görev yüklenmişlerdir. İlk iş olarak örgüt hesabına, Maltepe'de bir ev kiralamışlar ve ENGİN GİRAY tarafından örgüte, bir adet tüfek ve bazı askerî menşeli eşyalar getirilerek teslim edilmiştir.

Aynı ay içerisinde diğer önemli bir gelişme de, NEZİHE BAHAR'ın ağabeyisi KEMAL BAHAR ve onun arkadaşı olan GÜRSEL BEZEK'in TKPML örgütüne dahil olmalarıdır. Ötedenberi Marksist-Leninist düşünceye sahip olup, bu yolda arkadaşları NEJDET YILDIRIM, ORHAN SÖZER, ŞEMSETTİN AYGÜNEYLİ ve BEKİR EROL BİRİNÇ gibi asker kişilerle örgütsel düzeyde faaliyetlerde bulunan bu sanıklar, TKPML'nin gençlik kesiminde görev yüklenen NEZİHE BAHAR'ın aracılığı ile TKPML saflarına katılmışlar ve özellikle Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu yan kuruluşunun ihtiyacı olan silâh, mermi, dinamit ve baskın gerillâ savaşları ile ilgili bazı askerî yayınları örgüt yöneticilerine teslim etmek suretiyle ilerisi için ümit verici katkı sağlamışlardır.

Ayrıca sanıklar, KEMAL BAHAR ve GÜRSEL BEZEK, yeni bazı malzeme yardımları yapabilmenin imkânlarını arayacaklarını söylemişler ve hattâ bazı asker kişileri de örgüte getireceklerini ifade etmek suretiyle tüm örgüte cesaret ve güç kazandırmışlardır.

NEZİHE BAHAR ve AYŞE İSMAİL tarafından sürdürülen çalışmalarla MUKADDES ERDOĞDU, İSMAİL ÖZBAY, YILMAZ KARAKOÇ'un çalışmalarıyla ÜNSAL ALANYA gibi üyelerin TKPML örgütü saflarına katıldıklarını görmekteyiz. Yeni katılmaların da etkisiyle İstanbul'daki çalışma olanağını artıran örgüte müteakıp günler içerisinde de yeni yeni isimlerin dahil olması, ortamı bütün genişliği ile sağlamış olmaktadır.

Bu arada İhtilâlcı Gençlik Birliği dönemindenberi örgütsel çalışmalarda bulunan NAKİ ÖZGÜL ve ADNAN KÖLE'nin CEM SOMEL'le irtibat kurarak TKPML örgütünde çalışmayı kabullendikleri anlaşılmaktadır. Hattâ bundan da önce, ADNAN KÖLE'nin ASLAN KILIÇ'la temas ettiği ve birlikte ADNAN KÖLE'nin memleketi olan Mardin yöresinde örgüt için yeni bir çalışma ortamı hazırlamayı kararlaştırdıkları anlaşılmaktadır. Nitekim ASLAN KILIÇ'ın TKPML örgütü görüşleri sırasında yukarıda vermiş olduğumuz Cemal isimli arkadaşına yazmış olduğu mektup kapsamı böyle bir girişimi doğrulamaktadır. Ege bölgesine gitme koşullarını olumlu bulmayan ve çeşitli soygun girişimlerinin akim kalmasıyla silâh ve para elde edemiyen ASLAN KILIÇ'ın çalışma alanının böylelikle değiştirme kararı verdiği görülmektedir.

22 - 23 OCAK 1973 günleri TKPML örgütü için engelleyici iki yakalama olayını peşpeşe getiren tarihler olmuştur.

Kazlıçeşme kesimindeki deri işçileri arasında faaliyet gösteren ve onları yeni bir patlama eyleme hazırlamaya çalışan HİKMET ŞENŞES; 1973 OCAK ayı başlarında Diyarbakır'da ele geçen HAMZA OĞUZER'in sorgusundan sonra faaliyet alanı öğrenilerek, tertiplenen yaklama operasyonunda, Kazlıçeşme semtindeki bir kahvede görülmüş ve Güvenlik Kuvvetlerince ele geçirilmek istendiği sırada kaçmış ise de, güvenlik görevlilerinin «DUR!» ihtarına da aldırış etmediğinden, ayağından yaralanmak suretiyle, örgütün önemli yöneticilerinden olan HİKMET ŞENSES yakalanmış bulunmaktadır.

Bu hususu, HİKMET ŞENSES'in örgüt arkadaşlarıyla olan randevusuna zamanında ve müteakıp günler içerisinde gitmemesi açığa çıkarmıştır.

Diğer yandan söz konusu olayı takiben, ASLAN KILIÇ, MERAL YAKAR'la beraber kaldıkları Ümraniye Atatürk Mahallesi Çavuşbaşı Caddesi No. 42'deki evde, bir yandan Anadolu'ya gitme hazırlıkları yaparken, diğer yandan MERAL YAKAR'la sürdürdükleri müşterek mesai sonunda, örgüt yayınlarını çoğaltmaktaydılar. Keza bu arada ASLAN KILIÇ İstanbul'daki bazı önemli örgüt faaliyet ve kararlarında katkı sağladığı gibi, bu sırada Malatya ve Tunceli'ye gönderilen üyelerin çalışmalarıyla ilgili irtibatları da temin etmekte iken, 22 OCAK 1973 sabahı örgüte ait olan 7,65 çapındaki MODELO Rr. 51 POLİS marka tabanca ile arkadaşı MERAL YAKAR'ın ağır şekilde yaralanmasına yol açmış ve olaydan hemen sonra yaralı yoldaşını Haydarpaşa Numune Hastahanesine getirdiği sırada gerçek kimliği ve örgütsel geçmişi açığa çıktığından, Güvenlik Kuvvetlerince yakalanmıştır. Bilâhare MERAL YAKAR'ın ölümü ile sonuçlanan olay, eylemler ve olaylar diliminde genişliğine açıklama ve analize tabi tutulacaktır.

B — ASLAN KILIÇ'IN YAKALANMASINDAN, MUZAFFER ORUÇOĞLU'NUN TUNCELİ'DEKİ EYLEMLERDEN SONRA İSTANBUL'A GELİŞİNE KADARKİ ZAMAN İÇERİSİNDE MEYDANA GELEN ÖRGÜTSEL GELİŞMELER VE GÖSTERİLEN FAALİYETLER :

ASLAN KILIÇ ve HİKMET ŞENSES gibi TKPML örgütünün iki as yöneticisinin yakalanmış olmasının örgüt faaliyet ve kalkışmalarında yarattığı boşluk muvacehesinde, geride kalan yöneticilerin bazı yeni kararlar almasını ve bunu telâfi edecek düzenlemelere gidilmesini zorunlu kılmış görünmektedir. Bu düşünce ile, CEM SOMEL'in İstanbul kadrosundaki arkadaşlarıyla yaptığı toplantıda, silâhlı mücadele hedefindeki çalışmaların kesintisiz sürdürülmesi ve eylemlere devam edilmesi kararı, prensip olarak alınmış ve bu devredeki yönetimde örgütsel tecrübesi ve geçmiş hizmetleri itibarıyla CEM SOMEL etkinlik kazanmış bulunmaktadır. Bir takım soygun girişimleri konusundaki çalışmaların GÜNER ALAKOÇ, İSMAİL DOĞAN, MUHSİN CANİK tarafından yürütülmesi kararlaştırılmıştır.

Bunu izliyen gelişmeler şu şekilde sıralanabilir:

a) HİKMET ŞENSES'in yakalanmasıyla parsellerdeki evde yalnız kalan KUTSİYE BOZOKLAR'ın orada tutulması sakıncalı görülmüş, Bağcılar'da yeni bir ev kiralanarak KUTSİYE BOZOKLAR'ın AHMET MUHARREM ÇİÇEK'le birlikte kalmaları istenmiştir. Bilâhare bu evde önemli örgütsel faaliyetlerin geliştirildiği; MUZAFFER ORUÇOĞLU geldikten sonra görülecektir.

b) Örgütün iki önemli görev unsurunun yakalanmasına rağmen, varlığını ortaya koyabilmek düşüncesiyle OCAK 1973 sonlarına doğru YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ve ZEKİ ŞERİT'in Fikirtepe'deki evlerinde, TİKKO ve TMLGB örgüt riimuzları altında, «Kahrolsun faşizm - yaşasın halk savaşı» gibi sloganların bulunduğu afiş şeritler hazırlanarak Anadolu ve İstanbul yakasının muhtelif yerlerinde dağıtılmış ve yapıştırılmış bulunmaktadır. Özellikle; Anadolu yakasında NİZAMETTİN KARAKOÇ, ENGİN GİRAY ve AHMET MUHARREM ÇİÇEK, İstanbul yakasında ZEKİ ŞERİT, ÜNSAL ALANYA, MUKADDES ERDOĞDU, İSMAİL ÖZBAY, NEZİHE BAHAR ve AYŞE İSMAİL'in söz konusu afişleri yaymakta görev aldıkları anlaşılmaktadır.

c) OCAK ayı içerisinde, Malatya'da kır çalışmalarına katılmış olan KAYA BOZOKLAR'ını İstanbul'a gelerek, CEM SOMEL ve diğer örgüt ilgilileriyle görüşerek kendisiyle beraber Malatya'ya giden İRFAN ÇELİK, ALPASLAN ÖZTÜRK, İBRAHİM GÜLGEÇ, ÖMER İNCE ve AZİZ VATAN'ın kırdaki arkadaşlarla (ALİ TAŞYAPAN, ALİ MERCAN, CAFER ŞEN) irtibat kuramadıklarını ve paralarının bittiğini söyleyerek bir miktar para istedikten başka, ALPASLAN ÖZTÜRK (UĞUR) ile CAFER ŞEN'in fotoğraflarını bırakarak, kendilerine birer sahte nüfus cüzdanı yapılmasını istemiştir. Örgütçe sağlanan 980.00 TL'sı, KAYA BOZOKLAR'a verilmek suretiyle tekrar Malatya'ya yollanmış bulunmaktadır.

d) Olaylar bölümünde ele alınıp etraflıca anlatılacağı üzere, yine bu dönemde de banka soygunu konusunda bazı çalışmalar yapılmıştır.

e) OCAK 1973 sonlarına doğru Tunceli Vartınik mezrasında vukubulan müsademe sonunda, bir kısmı olay yerinden kaçmayı başaran (SÜLEYMAN YEŞİL, HÜSEYİN BOZKURT) bir kısmı da kısa bir süre önce olay yerinden ayrılan kır gerillâları MURAT AYDIN, YILMAZ KARAKOÇ İstanbul'a gelerek DAVUT KURUN aracılığı ile yeniden irtibat sağlayarak, örgüt ilgilileriyle görüşmüşlerdir. CEM SOMEL ile yapılan konuşma sonunda, her ne kadar bu kişilerin tekrar Tunceli bölgesine gitmeleri ve oradaki artık unsurlara para ve silâh götürmeleri istenmişse de, hava muhalefeti nedeniyle bunu yerine getirmek mümkün olmamış ve esasen bu teklifi SÜLEYMAN YEŞİL, MURAT AYDIN ve DAVUT KURUN kabul etmekle beraber, HÜSEYİN BOZKURT itirazla karşılaşmış bulunmaktadır.

f) Tunceli'de kır gerilla faaliyetlerini sürdüren MUZAFFER ORUÇOĞLU ve İBRAHİM KAYPAKKAYA yönetimindeki militanlardan Vartınik operasyonu sonunda; ALİ HAYDAR YILDIZ'ın ölmesi, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın yaralı olarak kaçması ve bilâhare yakalanması safahatlarını ayrıntılarıyla Tunceli'den gelen arkadaşlarından öğrenen İstanbul örgüt ilgilileri, bu durum karşısında örgüte silâh ve para sağlayacak biçimde yeni eylemlere girmenin mutlak bir zorunluluk olduğu görüşünde birleşerek, banka soygunu, karakol baskını, bir bakkalın soyulması yolunda bazı girişimler yenilenmiş bulunmaktadır. Söz konusu eylem girişimleri olaylar bölümünde açıklanacaktır.

g) Örgütün Anadolu yakasında sürdürülen faaliyet ve eylemleri sırasında bir üs olarak kullanılan ENGİN GİRAY ve NİZAMETTİN KARAKOÇ tarafından işgal edilen Maltepe - Cevizli dolaylarındaki ev 13 ŞUBAT 1973 günü Güvenlik kuvvetlerince basılarak her iki sanık da örgüte ait silâh ve malzeme ile birlikte ele geçirilmişlerdir. Bunu takiben Anadolu yakasındaki çalışmaları sonunda bu durumdan habersiz olan

GÜNER ALAKOÇ'un ele geçmesi mümkün olmuş ve fakat YILMAZ KARAKOÇ kaçmayı başararak, İstanbul cihetine geçerek, NAKİ ÖZGÜL ve ADNAN KÖLE aracılığı ile Şehremini Deniz Abdal mahallesi Kaşkarlı Mahmut sokak no: 16 da oturmakta bulunan sanıklar TURAN ÇETİNER, FİKRET SONER, HİKMET ANIK ve BİLÂL GÜNDÜZ'ün evine yerleşmiş ve kısa zamanda öteden beri Marksist-Leninist görüşlerce eğitildikleri anlaşılan bu kişileri örgüte kazanmak olanağını bulmuştur. İleride bu evin önemli bir örgüt merkezi halinde kullanılmakta olduğunu Şehremini operasyonları sırasında açıklayacağız.

h) ŞUBAT 1973 ortalarında KAYA BOZOKLAR'ın Malatya bölgesinden tekrar İstanbul'a dönerek, orada arkadaşlarının verimli olarak çalıştıklarını, kendisinin yapacak bir işi olmadığından, İstanbul'a döndüğünü ifade ile, daha önce İstanbul'da iken İZZET OĞUZ vasıtasıyla tanıyıp, ilişki kurduğu SAMİ SARI ve AHMET SATAN'ın örgüte profesyonel olarak girmek istediklerinden bahisle CEM SOMEL'in görüşlerini aldığı ve böylece bu iki üyenin de örgüt saflarına dahil oldukları anlaşılmaktadır.

1) Önceleri YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ile beraber Ümraniye'deki evde oturmakta olan HAYRETTİN URALLAR'ın ilk zamanlarda örgütsel faaliyetlere birden bire girmiyerek durumu izlediği ve evini ASLAN KILIÇ ile MERAL YAKAR'a bırakıp, ASLAN KILIÇ'ın yakalanması ve MERAL YAKAR'ın ölümünden sonra, CEM SOMEL'i görerek, yeni bazı arkadaşlarıyla beraber örgüt kadrolarına profesyonel olarak girmek arzusunu gösterdiği ve bu isteğin kabul edildiği anlaşılmaktadır. ŞUBAT 1973 ortalarında vukubulan bu katılma olayı sırasında HAYRETTİN URALLAR'ın Levent'de MİTHAT TOPÇU ve İHSAN UÇAR'la beraber kaldıkları görülmektedir. Müteakip günlerde, Levent'deki bu evde, bir kısım örgüt eşyalarının taşınarak, örgüt üssü haline getirilmiş görülmektedir. HAYRETTİN URALLAR ayrıca örgüte bazı olanaklarda kazandırmış bulunmaktadır. HAYRETTİN URALLAR'ın CEM SOMEL'e Teknik Üniversiteden tanıdığı lâz ENVER lâkabıyla tanınan arkadaşının öteden beri TKPML örgütüne girmek istediği ve evvelce ASLAN KILIÇ'la bir görüşme yapmış olmasına rağmen buna muvaffak olamadığını söyleyerek görüşme temin ettiği, yapılan konuşmada Lâz ENVER'in ŞAFAK zamanından beri örgütsel faaliyetler içinde bulunduğunun anlaşıldığı ve bu arada ŞAFAK döneminde kendisine verilen sahte nüfus cüzdanı ve belge tanziminde lâstik mühür, kaşe ve resmî damga klişelerinin hâlâ muhafaza ettiğini ifade ederek, bunları olduğu gibi CEM SOMELE vererek katkı sağladığı ve müteakip günler içerisinde CEM SOMEL yönetiminde çok sayıda sahte nüfus cüzdanı ve resmî belge tanzim edildiği anlaşılmaktadır.

TKPML örgütünün bir yandan kayıplar vermesine karşın, diğer yandan eksilen kadroların ziyadesiyle doldurulmaya ve silâhlı mücadele yöntemindeki örgütsel faaliyetlerin aksatılmamaya çalışıldığını görmekteyiz. Esasen bu dönem içerisindeki gelişmeler, İstanbul yöneticilerinin hata ve zaafından doğmuş, sonuçlar olmayıp, diğer kesimlerde vukua gelen kayıplar olarak kendini göstermektedir.

Bu dönemde CEM SOMEL, AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve YALÇIN BÜYÜKDAĞLI'dan oluşan, İstanbul komitesi silâhlı mücadele hazırlığı uğrunda verimli bir faaliyet gösterdiklerini olaylar dizisi teyit etmektedir.

C — TUNCELİ BÖLGESİNDEN MUZAFFER ORUÇOĞLU'NUN İSTANBUL'A GELMESİ VE İSTANBUL'DAKİ ÖRGÜT YÖNETİMİNİ ELE GEÇİREREK SİLÂHLİ MÜCADELE DÜŞÜNCESİNE AĞIRLIK VEREREK ÖRGÜTSEL FAALİYETLERİ BUNA GÖRE DÜZENLEMESİ SONUCU MEYDANA GELEN GELİŞMELER

ŞAFAK örgütünden tasfiye hareketinin vukubulduğu NİSAN 1972 tarihinden beri, Tunceli bölgesinde kır çalışmaları yapıp, gerilla üsleri tesis ederek TKPML örgütünün halk savaşı düşüncesi yolunda silâhlı mücadele örnekleri vermeye çalışan MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun Tunceli ve kısmen Elazığ kesimindeki bu faaliyetleri 24 OCAK 1973 tarihine kadar sürmüştür. Yukarıda ifade edildiği gibi, örgütün İstanbul Merkezinden aldığı yeni takviyeler ile birlikte bir seri silâhlı patlama olaylar meydana getirmeye muvaffak olmuş ve bu durumu izleyen İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın aynı günlerde örgütün savaş karargâhı olan Tunceli - Nazimiye Deşt bölgesindeki Düzgündağ'da bulunan Barınak mezrada mevcut kadroyu topluyarak, yeni silâhlı atılımların hedef ve plânlarını hazırladıkları sırada, Diyarbakır'da ele geçirilen bazı örgüt sanıklarının beyanlarını değerlendirerek ve Tunceli kesiminde vukubulan bombalama olaylarından hareketle, Güvenlik Kuvvetlerinin Vartinik mezarına yaptıkları baskın sonunda, karşılıklı ateş teatisine rağmen kaçmayı başaran MUZAFFER ORUÇOĞLU bir süre Elazığ'da kaldıktan sonra, Mart 1973 başlarında İstanbul'a gelerek örgüt ilgilileriyle temas kurmuştur. Kendisinden önce İstanbul'a gelmiş bulunan MURAT AYDIN, YILMAZ KARAKOÇ, HÜSEYİN BOZKURT, SÜLEYMAN YEŞİL ve DAVUT KURUN ile İstanbul kesimi yöneticileri esasen daha evvelce ilişki kurmuş ve Tunceli'deki gelişmeleri öğrenmiş bulundukları için, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun İstanbul'a gelişi beklenen bir durum olarak kendini göstermektedir. İlkkez Aksaray'daki Süleyman isimli bir öğretmen aracılığı ile MURAT AYDIN'ı bulan MUZAFFER ORUÇOĞLU, daha sonra o dönemde TKPML örgütünün en eski yetkilisi olarak kalan CEM SOMEL ile ilişki kurmuştur.

Önce Tunceli'deki olay ve gelişmeleri anlatan MUZAFFER ORUÇOĞLU, buna karşın örgütün İstanbul kesimindeki son durumu ve kadrodaki kişiler, İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ARALIK 1972 ortalarında Malatya ve Tunceli'ye gidişinden sonraki örgütsel faaliyetler ve eylemler konusunda bilgi almıştır.

CEM SOMEL, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nu oradan alarak AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve KUTSİYE BOZOKLAR'ın Bağcılar'da kaldığı eve götürmüş, müteakip günler içerisinde İstanbul kadrosuyla teker teker tanıştırmıştır. Ayrıca o zamanki örgüt kadrosunda bulunan YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, AHMET MUHARREM ÇİÇEK, YILMAZ KARAKOÇ, KAYA BOZOKLAR, KUTSİYE BOZOKLAR, NEZİHE BAHAR, ZEKİ ŞERİT, MUHSİN CANİK, İSMAİL DOĞAN, ADNAN KÖLE, SAMİ SARI gibi yoldaşlarının örgütsel tecrübe ve yetenekleri konusunda CEM SOMEL tarafından MUZAFFER ORUÇOĞLU'na bilgi ve referans verilmiştir. Bu arada, YILMAZ KARAKOÇ, DAVUT KURUN, HÜSEYİN BOZKURT, MURAT AYDIN ve SÜLEYMAN YEŞİL gibi arkadaşlarının da İstanbul'a gelip, örgüt saflarına katıldığı ifade edilmiştir.

MUZAFFER ORUÇOĞLU kendisine intikal eden bu bilgiler ve gelişen olaylar karşısında, örgüt olarak yeni bir vaziyet takınmak lâzımgeldiğine işaret etmiş ve özellikle örgütün silâhlı mücadele düşüncesine

dönük olarak çalışmalarını yeni baştan organize etmek ve silâhlı faaliyetlere ağırlık vermek gerektiği görüşünü öne sürerek, tüm örgütün sevk ve idaresini eline alan bir üstünlük ortaya koymuştur.

MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun bu dönemde TİKKO'ya önem vermek lâzımgeldiği ve Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu tarafından gerçekleştirilecek gerilla savaşı biçimindeki silâhlı kalkışmalar sonrası, halk savaşına dönüşecek bir düzenlemeye gitmenin esas amaç olduğu görüşleri doğrultusunda, alınan kararlar yapılan uygulamalar ve girışilen eylemleri şu şekilde sıralayabiliriz:

a) ASLAN KILIÇ ve HİKMET ŞENSES'in yakalanmasından sonra oluşturulan CEM SOMEL, AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve YALÇIN BÜYÜKDAĞLI'dan meydana gelen üçlü İstanbul komitesi lav edilmiş, yerine silâhlı savaşı önlânda mütalâa eden ve TİKKO yönetim kadrosu olarak MUHSİN CANİK, AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve İSMAİL DOĞAN'dan oluşan yeni bir komite kurulmuştur.

b) MUZAFFER ORUÇOĞLU kendisinin İstanbul'daki TİKKO faaliyetlerini tanzim ettikten sonra tekrar Tunceli bölgesine döneceğini, bu nedenle faaliyetlere çabukluk vermek lâzımgeldiğini ifade etmiş, CEM SOMEL'in ise çalışmalarda kadro üstü bir fonksiyon icra etmesini istemiştir. Bu dönemde örgütün girişmeyi tasarladığı faaliyet ve eylemlerde CEM SOMEL'in koordine ve denetleme biçiminde bir görev yapması yararlı görülmüştür.

c) Bu arada TKPML örgütü teşkilât kadrosunda 7 nci bölge olarak yeri belirlenmiş, Ankara'da da bir örgüt kadrosu oluşturulması düşünülmüştür. Kadro yetersizliği ve diğer kesimlerdeki örgüt faaliyetleri nedeniyle çoktan beri düşünülen bu bölgeye YILMAZ KARAKOÇ ve DAVUT KURUN'un gönderilmesine karar verilmiştir. Daha önce sağlanan sempatizan isimleri ve belirli çengeller vasıtasıyla kurulacak ilişkileri talimat şeklinde alan bu görevliler, Mart 1973 başlarında Ankara'ya gitmişlerdir. YILMAZ KARAKOÇ ve DAVUT KURUN'un Ankara'da yapacağı çalışmaları izlemesi ve gelişmeleri değerlendirmesi görevi de ayrıca yine CEM SOMEL'e tevcih edilmiştir.

Ancak, Ankara'daki ilişki ve faaliyetleri olumlu bir düzeye getiremeyen DAVUT KURUN ve YILMAZ KARAKOÇ kısa bir çalışmayı takiben tekrar İstanbul'a dönerek, buradaki eylem kadrosuna katılmışlardır.

d) Bir yandan pratik çalışmaları sürdüren MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun diğer yandan yönetimde ve örgüt varlığında, özellikle silâhlı mücadele düşüncesinde etkili olabilecek ve onu geliştirecek bazı yersel faaliyetlerde bulunduğunu görmekteyiz.

aa) Esas itibariyle Bağcılar'daki eve yerleşen ve bu arada AHMET MUHARREM ÇİÇEK vasıtasıyla Şehremini'deki ev ile de ilişki kuran MUZAFFER ORUÇOĞLU, Tunceli olaylarını örgüt amacına yarar sağlayacak biçimde öykü haline getiren bir bildiri kaleme almıştır. Bu bildiri ZEKİ ŞERİT ve YALÇIN BÜYÜKDAĞLI'nın Fikirtepe'deki evinde üç bin adet basılmış, İstanbul ciheti ve Anadolu yakasında o zamanki kadronun el birliği ile dağıtılmıştır. Bu arada, Şehremini'deki evin asıl sahipleri olan HİKMET ANIK, FİKRET SONER, TURAN ÇETİNER ve BİLÂL GÜNDÜZ'den dağıtım işinde istifade edildiği anlaşılmaktadır.

bb) MUZAFFER ORUÇOĞLU bomba ve patlayıcı madde üretilmesini öngören, ve bunu pratikleyen şemaları çoğaltarak İstanbul kadrosuna dağıtmış ve bunların yapılmasını CEM SOMEL, AHMET MUHARREM ÇİÇEK ve MUHSİN CANİK'e bağcılardaki evde bizzat öğretmiştir. Bilâhare bu şemalar yine Fikirtepe'deki evde NEZİHE BAHAR vasıtasıyla çoğaltılmıştır.

cc) Bunlardan başka MUZAFFER ORUÇOĞLU, TİKKO'nun Hedefleri-TİKKO'nun Ceza Yasaları-TİKKO'nun Emirnameleri ve Kararnameleri ile silâhlı harekette uyulacak esas ve ilkeleri kapsayan notları çoğaltıp, İstanbul kadrosuna dağıtmıştır.

Söz konusu örgütsel öneri ve emirler daha önce saptanmış bulunmaktadır. Ancak, örgütün yeni alacağı durumlarda tekrar hatırlatmalarında bulunmak ve gözönüne alınmasını sağlamak amacıyla çoğaltıldığı anlaşılmaktadır.

dd) MUZAFFER ORUÇOĞLU Fikirtepe'deki örgüt üssünde, TKP-ML kuruluşuna bağlı TİKKO ve TMLGB silâhlı atılım örgütlerinin bazı sloganlarını yaygın hale getirmek düşüncesiyle, tokyo lâstığından klişeler yapmış ve basımlarda bulunarak, dağıtılmak üzere arkadaşlarına vermiştir. Keza, bu basma sloganlard İstanbul ve Anadolu yakalarında muhtelif yerlerde dağıtılmıştır.

e) YALÇIN BÜYÜKDAĞLI ile ZEKİ ŞERİT Fikirtepe'deki örgüt üssünün o güne kadar gösterilen faaliyetlerde kuşku yaratabileceği düşüncesi ile aynı semtte başka bir ev kiralayarak değiştirmişler ve örgüt çalışmaları 19-20 NİSAN 1973 tarihine kadar (evin basılması) burada sürdürülmüştür.

f) MUZAFFER ORUKOĞLU'nun talimatı ile İSMAİL DOĞAN tarafından Beşyüz Evler semtinde yeni bir ev kiralanmış ve münhasıran burasının bomba ve patlayıcı madde imalî işlerinde kullanılması kararlaştırılmıştır.

g) MUZAFFER ORUÇOĞLU İstanbul'a gelmeden örgüt kadrolarına profesyonel olarak giren Mardin'li ADNAN KÖLE'nin Diyarbakır'a gönderilmesine karar verilmiştir. Bu konudaki görevi üslenen ADNAN KÖLE'ye örgüt görüşlerini yansıtan basılmış not, eleştiri ve tezler verilmiş, kendisiyle belirli randevu kararlaştırılarak, Diyarbakır'daki tutuklu örgüt sanıkları hakkında bilgi toplaması ve oradaki durumu kıymetlendirmesi istenmiştir.

h) Örgüte alınan SAMİ SARI ve AHMET SATAN tarafından Beş Bin TL. sı örgüt işlerinde kullanılmak üzere MUZAFFER ORUÇOĞLU'na verilmiş; MUZAFFER ORUÇOĞLU ise bu parayı İSMAİL DOĞAN'a verip, silâh temin etmesini söyliyerek, parayı başka bir cihette kullanmamıştır. Kısa bir süre sonra İSMAİL DOĞAN kaçak Fransız tipi 2 adet silâh satmalarak MUZAFFER ORUÇOĞLU'na bizzat teslim etmiştir.

ı) MUZAFFER ORUÇOĞLU ani bir kararla, CEM SOMEL'in Ege Bölgesine giderek orada çekirdek bir çalışma yapmasını emretmiştir. TKPML örgütünün öteden beri 8 noi bölge olarak öngördüğü Ege mintikasında çalışmalar yapması yolunda bazı girişimlerde bulunulmuş isede, olanaksızlık ve elde olmayan engeller nedeniyle bu bölgeye dönük bir örgüt çalışması yapılamamış görünmektedir.

CEM SOMEL Ege Bölgesine gitmekteki amacını şu şekilde ifade etmektedir. (Yeni kadrolar kazanmak ve bundan daha önemli silah ve para temin edecek faaliyetlerde bulunduktan sonra silâhlı hareketi bu bölgede de başlatmaktır.) Demekte olup, hareketinden önce yanına aldığı örgüt tez ve notları ve önemli teorik yayın ile resmî evrak tahrifine yarayan bazı maizemeleri ve sempatizan isimlerini havi olarak İzmir'e giden CEM SOMEL, öncelikle evvelce saptadığı isimlerden Nizipli ALİ'yi bulduğu ve beraberce Ege Üniversitesi çevresinde çalışmalara başladıkları görülmektedir. Yine tespit edilmiş isimlerden YUSUF METİN'i bulup, kendisi ile yapıkları görüşmede, MERAL YAKAR vasıtasıyla evvelce TKPML örgütü ügülleriyle temas ettiğinin anlaşıldığı ve örgüt kadrolarında profesyonel olarak çalışmayı kabul ettiğı ve daha sonra birlikte AHMET BAKAR isimli bir sempatizan ile ilişki tesis ettikleri anlaşılmaktadır. CEM SOMEL örgüt yayınlarından bir kısmını bu kişilere vererek yakın çevrelerinde kadro ve propaganda çalışması yapmaları yolunda talimat verdiği ve fakat faaliyetlerinin yaygınlık kazanmamsı, İstanbul'dan haber alamaması, herhangi bir irtibat sağlıyamaması nedeniyle NİSAN 1973 ortalarında tekrar İstanbul'a döndüğü görülmektedir.

k) İstanbul kadrosunda bulunan ve örgütsel faaliyetlerde tecrübesine güvenilen, KAYA BOZOKLAR'ın AHMET SATAN'la birlikte Gaziantep'e gönderildiğı ve burada çalışmalar yapan arkadaşlarına katılmaları istendiğı anlaşılmaktadır. Bu sevkın tarihi konusunda, AHMET SATAN'ın beyanına nazaran bir tereddüt hasıl olmakla beraber; kendilerinin Gaziantep'e götürmüş oldukları «Halkımıza Bildiririz» başlıklı AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in ölümünü konu alan bildiriden Şehremini operasyonundan sonra yollandıkları anlaşılmaktadır. TKPML örgütünün kuruluşundan beri Gaziantep bölgesinde bazı çalışmalar yaptığı ve özellikle ŞUBAT 1973 başlarında CAFER ŞEN'i (HÜSEYİN - MEHMET) bu bölgeye göndererek kadro, propaganda ve eğitim çalışmaları yapması istendiğı görülmektedir. Böylece Gaziantep kesiminde CAFER ŞEN'in oluşturduğu bir kadro ve örgütün belirli bir faaliyet alanı doğmuş olmaktadır. TKPML örgütünün Gaziantep'le ilgili faaliyetlerine kendi bölümünde ayrıntılı olarak yer verilecektir.

1) Diyarbakır'a gönderilen ADNAN KÖLE 10-11 MART 1973 gecesi durumundan şüphe edilerek gece bekçisi tarafından yakalanmış ve beraberindeki valiz içerisinde Diyarbakır-Siirt illeri Sıkıyönetim Savcılığınca yürütölen TKPML örgütüne ait olduğı bilinen bir kısım yayınların görölmesi üzerine, örgütsel ilişki düşüncesi esas alınarak yapılan derinliğine sorgusu sonunda; kendisinin bölgesel faaliyetlerde bulunmak ve Diyarbakır'daki örgüt tutukluları hakkında bilgi toplayarak İstanbul'daki aynı örgüt yöneticilerine ulaştırmak amacıyla geldiğini beyan etmesi ve bu arada İstanbul'daki örgüt üssünü göstereceğini vaadetmesi karşısında, Güvenlik görevlileri nezaretinde İstanbul'a getirilen militan ADNAN KÖLE, örgütün İstanbul çalışmalarında üs halinde kullandığı Şehremini Deniz Abdal Mahallesi Kaşkarlı Mahmut sokak No: 16 daki evi, 18 MART 1937 günü Güvenlik ilgililerine göstermiştir.

Aynı gün, gözaltına alınan eve baskın vaki olmuş, böylece HİKMET ANIK, TURAN ÇETİNER ve YILMAZ KARAKOÇ yakalanmışlardır. Bu kişilerin ilk sorgularından hemen sonra, YILMAZ KARAKOÇ'un Topkapı'da TİKKO yöneticilerinden MUHSİN CANİK'le randevusu olduğı anlaşılmış ve Güvenlik Kuvvetleri nezaretinde randevü mahalline götüröle-

rek MUHSİN CANİK'in gelmesi beklenilmiştir. Randevü saatinde kararlaştırılan mahalle gelen MUHSİN CANİK'in yakalanmak istendiği sırada hamil olduğu Türkiye Cumhuriyeti Ordusu Subaylarına mahsus bulunduğu anlaşılan tabancasını çekip, ateş etmek istediği ve fakat kaçmasına fırsat verilmiyerek, yakalandığı, bunu takiben MUHSİN CANİK'in Bağcılar Kartaltepe Mahallesi Ordu caddesi 152/1 deki evine gidilerek yapılan aramada, ele geçirilen malzeme, eşya ve yayınlardan burasının örgüt üssü olarak kullanıldığı anlaşıldığı görülmektedir.

m) Şehremini operasyonundan sonra emniyet görevlilerince tarassut altında bulundurulanan aynı evde, 19 MART 1973 günü 2 nci operasyon vukubulmuştur. O'aylar bölümünde etraflıca açıklanacağı üzere, bu evde bastırılan örgüt üyelerinden AHMET MUHARREM ÇİÇEK, ALİ ŞENCİ, KUTSİYE BOZOKLAR ve FERYAL SARIOĞULLAR ile Güvenlik görevlileri arasında vukubulan karşılıklı ateş teatisi sonunda; AHMET MUHARREM ÇİÇEK ölü olarak, ALİ ŞENCİ ve KUTSİYE BOZOKLAR kaemakta iken yaralı olarak ve FERYAL SARIOĞULLAR'da sağlam olarak ele geçirilmişlerdir.

n) Şehremini operasyonlarından bir kaç gün önce MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun Malatya bölgesinden haber almak, çalışmaları koordine etmek üzere Malatya'ya gittiği anlaşılmaktadır. İRFAN CELİK ve arkadaşlarının yakalandığından habersiz bulunan MUZAFFER ORUÇOĞLU halivle herhangi bir irtibat temin edemeden İstanbul'a dönmek durumunda kalmış görünmektedir.

o) MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun İstanbul'a dönüş tarihi olan MART 1973 sonlarında, örgütün önemli elemanlarından AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in ölmesi MUHSİN CANİK ve diğerlerinin yakalanması karşısında, beliren huzursuzluk ve örgüt üslerinin kaybedilmesine mukabil yeni bir takım karar ve tertiplerin alındığını görmekteyiz.

Bu arada Esenler Semtinde bir ev kiralanarak örgüt hizmetine konmuştur. Ayrıca SAMİ SARI ve YALÇIN BÜYÜKDAĞLI tarafından Anadolu yakasında işçi kesimi arasında sürdürülmekte olan örgütsel faaliyetlerde kullanılmak üzere Topselviler semtinde bir ev daha kiralanmış bulunmaktadır. YALÇIN BÜYÜKDAĞLI'nın yönetiminde Anadolu yakasında sürdürülen çalışmalar neticesinde; özellikle işçilerin yoğun olduğu Jawa-Skoda-Adel ve Eas fabrikalarına dönük bazı faaliyetler gösterilmiştir. Adel fabrikasından ALİ RIZA EROĞLU, Topuz Torçelik Fabrikasından BİNALİ ÇELİK, Oto-Yol fabrikasından ABBAS ÖZEL, yine Adel fabrikasından ALİ DEMİR isimli işçilerle ilişki kurulmuş ve bunların örgüt amacına dönük olarak fabrikalarda çalışmalarına gayret edilmiş bulunmaktadır. Ayrıca Topselviler semtinde bir işçi çocuğu olan MEHMET ALİ KILIÇ ile de aynı amaçla ilişki kurulmuş bulunmaktadır.

p) MUZAFFER ORUÇOĞLU son olarak TIKKO'nun sürekli silâhlı eylemlere girebilmesi için, silâh, dinamit ve patlayıcı madde imaline duyulan ihtiyaç karşısında bunun örgüt saflarına yeni alınan asker kişiler aracılığı ile temini çareleri üzerinde durmuş ve yeniden GÜRSEL BEZ-EK ve KEMAL BAHAR'dan fünüye, fitil ve 45 lik kolt askerî tabanca ve ayrıca 1 adet Kırıkkale tabanca ile bazı askerî menşeyli eşya sağlamış bulunmaktadır.

r) 1973 NİSAN ayının ilk haftasında SÜLEYMAN YEŞİL, MUZAFFER ORUÇOĞLU tarafından Elazığ'a gönderilmiştir. SÜLEYMAN

YEŞİL'e bir tabanca ile birlikte bir miktar örgüt yayını veren MUZAFFER ORUÇOĞLU, tabancayı Elazığ Celâyır Palas otelinde bulacağı MEHMET YILDIZ'a vermesini ve kendisinden bunun karşılığı 1400 TL. sı almasını ve bu arada Keban barajında sürveyan olarak görevli bulunan bu kişinin evvelden beri örgüte dinamit ve yardımcı malzemesini vermekte olduğunu bilen SÜLEYMAN YEŞİL'e yeniden dinamit istemesini söylemiş ve bunu Saray sineması önünde kendisini parola ile bulup, tanıtabilecek kimseye vermesini istemiştir. Bu arada MUZAFFER ORUÇOĞLU tarafından SÜLEYMAN YEŞİLİN hareketinden hemen önce basılan «Halkımıza Bildiririz» başlıklı AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in ölmesini faşist bir hareket olarak niteliyen bildiriye de vererek, MEHMET YILDIZ'a götürmesini emretmiştir. Kendisine verilen talimat veğiyle hareket eden SÜLEYMAN YEŞİL, MEHMET YILDIZ'la gerekli buluşmayı sağlamış, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun gönderdiği tabancayı vererek mukabilinde 1400 TL. sı para almış, ayrıca örgüt yayınları ve bildirimleri de teslim ederek, MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun dinamit isteğini kendisine iletmiştir. Tunceli bölgesindeki çalışmalardan beri örgüte Keban barajındaki sürveyanlık görevinden yararlanarak dinamit temin etmekte olduğu anlaşılan MEHMET YILDIZ, ancak 25 kadar dinamit ve malzemesini temin ettiğinden bahisle SÜLEYMAN YEŞİL'e teslim etmiştir. Yine talimat üzere SÜLEYMAN YEŞİL bu dinamitleri Saray sineması önündeki randevuda ismi tesbit edilemeyen diğer bir örgüt yetkilisine devretmiştir. Parayla birlikte İstanbul'a dönen SÜLEYMAN YEŞİL, MUZAFFER ORUÇOĞLU'na görev tekmilini vermiştir.

s) Şehremini operasyonu sırasında ölü olarak ele geçen AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in Güvenlik Kuvvetlerine karşı girişmiş olduğu evvel tecavüz bir tarafı bırakılarak, MUZAFFER ORUÇOĞLU ve İstanbul'da bulunan diğer yöneticiler tarafından kaleme alınan «Halkımıza Bildiririz» başlıklı bildiri çok sayıda basılarak İstanbul'da dağıtıldıktan başka Anadolu'ya da gönderilmiş ve yayını sağlanmış bulunmaktadır.

Söz konusu bildirinin kapsamı pratik çalışmalar bölümünde ele alınacaktır.

ş) 1973 NİSAN ayı ortalarında MUZAFFER ORUÇOĞLU tarafından SAMİ SARI Gaziantep'deki örgüt ilgilileriyle buluşma temin etmek üzere gönderilmiş, giderken de kendisine AHMET MUHARREM ÇİÇEK'in ölümü üzerine basılan bildiri verilmiştir. Gaziantep'de CAFER ŞEN ve diğer örgüt üyeleriyle buluşma sağlayan SAMİ SARI gerekli görüşmeden sonra onların isteklerini alarak, bir hafta içerisinde İstanbul'a dönmüş ve Gaziantep'deki yoldaşlarının para sıkıntısı çektiklerini MUZAFFER ORUÇOĞLU'na iletmiştir.

t) 12 NİSAN 1973 günü İzmir'den İstanbul'a dönen CEM SOMEL, HAYRETTİN URALLAR, İHSAN UÇAR ve MİTHAT TOPÇU'nun Levent'deki evlerinde MUZAFFER ORUÇOĞLU'yla buluşmuş ve İzmir'deki örgüt faaliyetleri hakkında bilgi vermiş ve oradaki arkadaşlarının bir süre kendi başlarına çalışacağını ve tekrar İzmir'e gitmeyi düşündüğünü söylemiştir. İstanbul'daki gelişmeler hakkında da CEM SOMEL'e mukabil bilgi veren MUZAFFER ORUÇOĞLU örgütün içinde bulunduğu para sıkıntısını gidermek ve TİKKO'nun varlığını etkili biçimde topluma duyurmak için bazı silâhlı eylemlerde bulunmaz zamanının geldiğini söylemiş ve müteakip günler içerisinde bu konuda önemli plânlar hazırlanmıştır. Öncelikle İstanbul kadrosunda mevcut üyelerin zengin, durumu

iyi ve silâhı bulunan kişilerin istihbarını yapmaları istenmiştir. YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, SAMİ SARI, ZEKİ ŞERİT, NEZİHE BAHAR tarafından getirilen bilgiler, soygun ve hırsızlık açısından kıymetlendirmeye tabi tutulmuştur. Ayrıca örgüte silâh temini amacıyla bilhassa kenar semt karakolları üzerinde baskın plânları yapılmıştır. Bu yoldaki uygulamalardan olaylar bölümünde ayrıntılarıyla belirtileceği gibi bir kısmı girişim safhasında kalmış, bir kısmı da vazifeli bekçilerin ölümü gibi teessür verici olaylarla sonuçlanmıştır. Bu dönemde silâhlı mücadele düşüncesiyle öngörülen soygun, gasp, adam kaçırma, intikam almak ve silâh temin etmek amacıyla, karakol basmak türünde yaratılan zincirleme olaylarla, TİKKO'nun hamle yapması ve hedeflerde korku tesiri ve güvensizlik yaratılması düşünülmüştür. Söz konusu girişimlerle ilgili olarak ZEKİ ŞERİT sorgusunda şu ilginç görüşlere yer vermektedir:

«TİKKO'nun hedeflerinde belirtilen canlı ve cansız hedeflere saldırmaktan amaç, bizi yok etmeye çalışan burjuva sınıfının silâhlı mekanizmaları olan ordu ve polise darbeler indirmek, bunun yanında mücadelemiz için gerekli olan para ve silahı temin idi. Bunun yanı sıra örgüte olanak temin etmek düşüncesiyle işbirlikçi burjuvazi işçi sınıfının düşmanı patronlar ve Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki yerli ortakları seviyesindeki kişilerden para ve Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki yerli ortakları seviyesindeki kişilerden para ve silahı temin etmek düşüncesiyle soygun yapmayı hedeflerimiz arasında görüyorduk.» demekte ve amaçlarının karşılarında gördükleri devlet gücü ve otoritesini yıkmak ve buna mukabil kendi örgütlerinin silah ve maddî gücünü artırmak olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

u) Altunozade Polis Karakolunun basılması eyleminin uygulandığı sırada ZEKİ ŞERİT ve SAMİ SARI tarafından 14.4.1973 bekçi HALİL HAVVAKARA'nın öldürülmesi ve FİKRET KARAÇAY'ın yaralanması olayından sonra güvenlik görevlilerinin bölgede sıkı tedbirler aldıkları ve kendilerini olay faillerine götürecek şekilde delilleri değerlendirdikleri anlaşılmaktadır. Nitekim olaydan bir gün sonra SAMİ SARI Topselviler'de uygulamayı düşündüğü yeni bir patlama eylem hazırlığı için aralarında periyodik randevu bulunan MEHMET ALİ KILIÇ ve BİNALİ ÇELİK'le buluşmak üzere Yakacık Topselviler semtindeki Şükrü ULAŞ'ın kahvesine geldiği sırada, kuşku ile kendisini izleyen polisin kuşatma ve dur ihtiarına muhatap olmuş ve üzerindeki patlamaya hazır bomba, 7,65 çapındaki 649969 numaralı ağzına mermi sürülü Fransız Ünik marka tabanca ve TİKKO'nun tedhişçi kapsamlar taşıyan beyennameleri ile yakalanmıştır. Kendisinden hemen sonra BİNALİ ÇELİK ve MEHMET ALİ KILIÇ da aynı yere buluşmaya geldikleri için ele geçmişlerdir. İlk sorgusunda TKPML ve onun yan kuruluşu olan TİKKO üyesi olduğu ve Altunozade Polis Karakolu olayı faillerinden bulunduğu anlaşılan SAMİ SARI'nın Güvenlik Görevlilerini diğer örgüt üyelerine götürmesini için gerekli tedbirler alınmış, 15 NİSAN, 16 NİSANA bağlayan gece saat 01.00 sularında SAMİ SARI Emniyet görevlilerini; refakatinde YALÇIN BÜYÜKDAĞLI, ZEKİ ŞERİT ve NEZİHE BAHAR'ın barınıp, örgüt üssü olarak kullandıkları Fikirtepe Arif bey sokakdaki gecekonduya götürmüştür. SAMİ SARI tarafından örgüt parolasına uygun olarak kapının çalınması ve içeridekilere takma isimleriyle seslenilmesi karşısında uyanıp, kapıyı ilk kez açan YALÇIN BÜYÜKDAĞLI'nın dışarı alınmasından sonra durumu farkederek ZEKİ ŞERİT ve NEZİHE BAHAR'ın silâhlı mukavemet ve evi ateşe vermeleri şeklinde sonuçlanan olay ve örgüt üssünde

ele geçirilen savaş malzemeleri konusunda olaylar diliminde etraflı açıklamada bulunulacaktır.

Çünkü Fikirtepe operasyonu olarak nitelenen bu olayın TKPML rgt ve onun yan kuruluşu olan TKKO'nun silhl mücadele yöntemindeki kararlılığını ve amaca ulaşmak için herşeyi göze alan üyelerin aci cesaretini ve boş çabalarını gösteren bir yanı bulunmaktadış.

Ele geçirilen bu sanıklarında sorgusunu takiben yeni bir yakalama operasyonuna girilmiş ve böylece Küçükköy Beşyüzevler etinkaya Sokak No: 31 de TKKO yesi SÜLEYMAN YEşİL ele geçirilmiştir. SÜLEYMAN YEşİL'in sorgu ve beyanından yeni bir kıymetlendirmeye gidilerek örgütün iki önemli yöneticisinin bulunduğu Esenler Kazımkarabekir mahallesi No: 3 de; (20-21 NİSAN 1973 gecesi) MUZAFFER ORUÇOĞLU ve CEM SOMEL ile MUHSİN CANİK'in kardeşi HANİFE CANİK silâh, bomba ve savaş malzemeleri, örgütsel fikir ürünleriyle birlikte ele geçirilen malzemelerin yayınların, belgelerin ve diğer kayıtların savaş gücü ve düşüncesi bakımından ifade ettiği anlam ve kapsamaları üzerinde olaylar bölümünde bilgi verilecektir.

2 — TKPML ÖRGÜTÜ VE YAN KURULUşLARININ TUNCELİ BÖLGESİNDE GöSTERMİş OLDUKLARI FAALİYETLER VE GİRİşTİKLERİ EYLEMLER:

Yukarıda 2 nci bölümün 1 nci dilimini kapsıyan açıklamaların sonuna doğru, İBRAHİM KAYPAKKAYA ve MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun şAFAK rgt zamanındaki çalışmaları, örgütten tasfiye edilme olayı ve bunun uzantısı olarak, Tunceli'de oluşturulan kadronun ayrılık toplantısı dediğimiz noktada bırakmıştık. Silhl mücadele düşüncesine dönük olarak sürdürülen Türkiye Komünist Marksist-Leninist rgt dönemine ait faaliyet ve eylemler MAYIS 1972 - OCAK 1973 tarihlerini kapsadığını görmekteyiz.

NİSAN 1972 sonlarında MUZAFFER ORUÇOĞLU'nun Tunceli kadrosunu topluyarak yaptığı ayrılık toplantısında, şAFAK örgütünden ayrılma nedenlerini sıralamış ve bundan böyle silhl mücadele düşüncesinin esas olduğu bir strateji izleneceğini belirtmiş olduğuna yukarıda işaret etmiştik. MUZAFFER ORUÇOĞLU henüz o zaman yeni örgütün ismi konusunda herhangi bir beyanda bulunmamış ve fakat yeni örgüt düşüncesinin halk savaşı biçiminde bir olguyu gerilla mücadelesi suretiyle hazırlıyacaklarını ana hedef olarak bildirmiş ve bunun kırlardan şehirlerle doğru bir yöntem takip edeceğini ifade etmiştir. İşte MAYIS 1972 tarihinden itibaren TKPML rgt amacına dönük olarak sürdürülen faaliyetler ve girişilen eylemler silhl mücadele düşüncesinin zorunlu kıldığı hareketlerle gelişip, serpilmiştir.

Bölgedeki faaliyetlere geçmeden önce, şAFAK rgt zamanında beraber Tunceli Bölgesinin kır faaliyetlerinde çalışma alanı olarak seçilmesinin nedenleri ve bunu olumlu kılan koşulları Marksist-Leninist ve Maoist düşünceler doğrultusunda bu bölgede görülen potansiyelin ne olduğu konusu üzerinde durmak isteriz.

MUZAFFER ORUÇOĞLU Tunceli Bölgesinin rgtsel çalışmalara alan olarak seçilmesini lehe kılan koşullar yönünden sorgusunda aynen şu görüşlere ve düşüncelere yer vermektedir:

«Genel olarak Tunceli, devrimci düşüncelere açık bir kitledir. Anladığım kadarıyla bunun sebeplerini şöyle sıralıyabilirim;

1. Dersimde Tunceli halkı kuvvetli bir darbe yemiş,
2. Tunceli çoğunlukla alevi olup, kürt olmasının yanısıra aleviliği sebebiyle de ezilip horlanmıştır.
3. Tunceli'nin şehirlerle çok ilişkileri var ve medeni ilişkilere önem veriyorlar, İstanbul lisanı gibi konuşuyorlar, köyden ve kentten okuyanı çoktur.
4. KEMAL BURKAY İşçi Partisi zamanında bilinçlendirme çalışmaları yapmış, tabanda; devrime inanan ve sosyalizmi benimsiyen bir kitle meydana getirmiştir. Dolayısıyla devrimci düşüncenin izahı ve onlara kabul ettirilmesi bu temel üzerine kolayca inşa edilebiliyor. Yalnız silâhlı mücadeleye taraftar görünmüyorlar ve bundan da kaynıyacak ve büyük bir patlama olacaktır. Şayet bu ateş kuvvetli yakılırsa kaynamanın önüne geçilemez.» demekte ve Tunceli bölgesinde Marksist-Leninist ve Maoist harekete katkı sağlıyacak bir potansiyelin varlığı peşinen kabul edilerek örgütsel faaliyetlere girişildiği ve Tunceli'nin bu özellikleriyle yıkım örgütleri yönünden uygun ve yararlı çalışma ortamı laşılmaktadır.

Gerçekten, çok yönlü iç kışkırtmalar, ırkçı ve ayrımcı görüşlerle dersim bölgesinde 1937-1938 yıllarında vukubulan ayaklanma Cumhuriyetin varlığı, devletin otoritesi, vatanın bütünlüğü, vatandaşların birlik ve beraberliği düşünceleri doğrultusunda tedip herakâtı ile son bulmuştur. Günün koşullarına göre o zaman uygulanan tedbirler daha sonraki dönemlerde, Anayasal düzeni ve vatan bütünlüğünü bozmakta kişisel çıkar gören kimse ve böylelerinin meydana getirdiği örgütler tarafından genişliğine istismar edilmeye çalışıldığını, özellikle 1961-1971 döneminde siyasal uğraşı görünümü altında istismarcı temanın tehlikeli bir şekilde işlendiğini üzüntüyle müşahade etmekteyiz. İşte MUZAFFER ORUÇOĞ-LU'nun silâhlı mücadele ve halk savaşı noktayı nazarından Tunceli'de bulduğunu ifade ettiği koşullar Anayasal düzeni yıkmayı hedef alan görüşlerin bizzat kendi ifadesidir.

Tunceli bölgesiyle ilgili olarak dinlenen bir çok tanığın anlatımlarından, 1961-1971 dönemi içerisinde Türkiye İşçi Partisi Merkez Yöneticilerinden Avukat KEMAL BURKAY ve Tunceli Lisesi Matematik öğretmenlerinden eşi bulunan TASVİR BURKAY tarafından, aslında Marksist-Leninist ideolojiye dönük olan ve ona ortam hazırlamaya çalışan görüşler, görünümde bir siyasal partinin faaliyetleri olarak yansıtılmaya çalışılarak kırlara kadar uzanan ideolojik kapsamda derinliğine ve genişliğine bir faaliyet ortaya konduğu kuşkusuz anlaşılmaktadır. Avukat KEMAL BURKAY'ın Marksist-Leninist ve ırkçı düşünceden kaynak alan söz konusu bölge içerisindeki faaliyetlerini kendisi hakkında, DDKO ve TİP davalarındaki iddia ve sonuçlar bütünüyle doğrulamaktadır.

Daha sonra çeşitli yıkım örgütleri, bu ortamı kendi ideolojileri lehine matlup kaydederek, Tunceli bölgesinde kapanmış bir defterin ve hesabın sayfalarını karıştırarak tehlikeli yöntemde çalışmalar yapmışlardır. Bölge insanların düşünce özellikleri yanı sıra, bir de arazinin kır çalışmasına ve uzun süre barınıp, yeraltı düzeyindeki faaliyetleri mümkün kılan tabiat örtüsü ve arazi koşullarının cazibe yaratan ideolojik nedenlere ilâve bir sebep olarak hesaba katmak lâzımgelir.

Tarihe malolmuş dersim harekâtından çok önceki zamanlarda Cumhuriyet Hükûmetlerinin Doğu Bölgesinde alacağı tedbirlere esas olmak üzere zaman zaman Doğuya göndermiş bulunduğu müfettişlerin bu bölgedeki kaynaşma ve huzursuzluk nedenleri üzerinde ileri görüşlü ve isabetli teşhisler koyduklarını görmekteyiz. Örneğin: bunlardan Mülkiye müfettişi Hamdi Beyin 2 Şubat 1926 tarihinde İçişleri Bk.aaanlığına sunduğu raporunda şu görüşlere yer vermektedir. (Hükûmeti senelerden beri meşgul etmekte bulunan Dersim meselesi eski idarenin Syyyiat mirasından başka bir şey değildir. Yeni hükûmetin bazen adil davranış, bazen zayıf ve bazen de sebepsiz ve neticesiz şiddet gösterme gibi dengesiz ve faydasız politikası dersimi daimi bir hercümerc yuvası haline getirmiştir. Sivil ve asker büyüklerin İslâhat ve tedibat gibi zıt fikir ve düşünceleri, mütereddit ve tehdit etmek iktidarında olmayan eski idare merkezlerini devamlı surette işgâl etmiştir. Dersim! Cumhuriyet Hükûmeti için bir çibandır. Bu çıkan üzerinde kesin bir ameliyat yapmak ve Elim ihtimalleri önlemek memleket selâmeti bakımından mutlaka lâzımdır. Aşiretlerin durumları ve silâhları hakkında verilen bilgi tevsik ve teyid ihtiyacından uzaktır. Bu konuda alınan malûmat gerçeğin tam ifadesidir. Son derece zeki, kurnaz ve hileci olan bu halk, hükûmetin zayıf veya kuvvetli olduğuna göre mütecaviz veya iteatlidir. Cehaletin geçim darlığının iç ve dış aldatmaların Kürtlük eğilimlerinin son irtica hareketini tedipten doğan intikam hislerinin, dinî ve içtimai devrimler vesilesi ile Kara Kuvvetlerin uyandırdığı kötü telkinlerin etkisi altında bulunan avam halk; şeyh, bey ve ağanın esir ve oyunağıdır.) denmekte olup, Tunceli bölgesinin bugün dahi aynı karakter özelliğini ve bölgesel hassasiyetini sürdürdüğünü görmekteyiz. Bu bölgedeki yıkımı destekleyen unsurların ve düşüncelerin siyasal kanaldan oluşturulmaya çalışıldığını ve temel bilinç bakımından elde edilen başarı üzerine yıkım örgütlerinin Tunceli yöresinde belli istismar konularından hareketle geniş ölçüde faaliyet gösterdiklerini müşahade etmekteyiz.

İşte Anayasal düzeni yıkmak ve bölücü unsurların desteğini kazanmak amacı ile hareket eden yıkım örgütlerinden Tunceli bölgesinde en yoğun faaliyet gösteren illegal çalışma Türkiye İhtilâlcı İşçi Köylü Partisi zamanından beri Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist Örgüt tarafından yapılmıştır.

Muzaffer ORUÇOĞLU Mayıs-1972 başlarından itibaren Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü adına Tunceli bölgesinde ve kısmen Elâzığ kesiminde sürdürmüş olduğu kır faaliyetlerini belirgin olaylar ve dönüşümler bakımından üç dilimde ele alarak ortaya koyacağız.

1 — MAYIS 1972 DEN TEMMUZ 1972 SONUNA KADAR GEÇEN DÖNEM İÇERİSİNDEKİ ÖRGÜTSEL FALİYET VE EYLEMLER:

Bu dönemde Şafak örgütü ile olan ilişki tamamen kesilmiş ve yeni oluşturulan Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninsti örgütün görüşleri doğrultusunda geliştirilen silâhlı mücadele yöndemindeki çok yönlü ve yoğun çalışmalar kendini göstermektedir.

Muzaffer ORUÇOĞLU Tunceli'de oluşturulan kadro içerisinde yaptığı ayrılık toplantısından sonra açıkça silahlı mücadele yöntemindeki çalışmalarını benimseyip katıldığını ifade eden sanıklar Ziya AYDIN, Hayrettin İPEK, Musa SÖĞÜT, Baki İŞÇİ, İsmail ERDOĞAN, Mehmet Çİ-

ÇEK, Düzali AYDOĞMUŞ, Hüseyin TEKİN, İbrahim Halil AKYOL eşliğinde Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncelerinin gerekli kaldığı şekilde bir çalışma yöntemi izlenmiştir.

Her ne kadar Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından ayrılık toplantısında Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt şeklinde bir nitelemeye bulunulmamış görünüyorsa da, bu yöneticinin ortaya koyduğu ayrılık nedenleri ve Silahlı mücadele düşüncesine dönük olarak gerçekleştirilmeyi amaç edindikleri şeyin Anayasal düzeni Silahlı Halk Savaşı ile yıkmak olduğunu açık seçik beyan etmesi karşısında ortak amaç etrafında tam bir ittifak temin edilmiş görünmektedir. Nitekim ayrılık toplantısından kısa bir süre sonra, Muzaffer ORUÇOĞLU silahlı mücadele hedefinde yürütecekleri faaliyetlerde örgüt olarak varlıklarını etkili bir şekilde duyurabilmek amacı ile bir eylem ortaya koymak gerektiği görüşünü ifade etmiştir. Bu bir bakıma elde edilen kadroya duyulan güvenin ve onların bilinç ve inanç yönünden eylem yapma düzeyine getirilmiş olduğunun belirtisidir.

Söz konusu düşüncelerin ilk silahlı eylem uygulamasına Tunceli merkezinde yol açtığı anlaşılmaktadır. Muzaffer ORUÇOĞLU çevrede yapmış olduğu istihbarata göre kendi deyimleri ile faşist bir görevli olarak nitelenen ve fakat aslında üstün bir görev anlayışında olan kişi ve gözünü ölümünden dahi esirgemiyecek şekilde vatan sevgisi ile gönlü dolu bulunan Tunceli İl Merkez Jandarma Bölük Komutanı Jandarma Teğmeni Fehmi ALTINBİLEK'in evine dinamit atılması düşünülmüş ve bunun için gerekli plânlar bizzat Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından yapılarak, bu görev Süleyman YEŞİL ve Hayrettin İPEK'e tevcih edilmiştir. 6-7 Mayıs 1972 gecesi Tğm. Fevmi ALTINBİLEK'in balkonuna dinamit atılarak infilâke ve bina ve kısmî eşya hasarına sebebiyet verilmiştir. Muzaffer ORUÇOĞLU bu silahlı eylemi bir ihtar hareketi olarak nitelemektedir. Neyin ihtarı yapılmak istenmiştir. Doğru yolda görev yapmanın, Emniyet ve güvenliği tehlikeye düşürecek her türlü hareketin karşısına dikilmek ve bunu engellemek gibi bir anlayışın yıkım örgütü ve silahlı mücadele düşüncesine ters düştüğünden dolayı adı geçen görevlinin hedef alındığında kuşku duymamak lâzım gelir.

Bu eylemin icrasından bir buçuk gün önce Nazimiye bölgesine intikal etmiş bulunmaktadır. Hüseyin TEKİN'in köyü bulunan Bostanlı köyüne gelen Muzaffer ORUÇOĞLU, Fehmi ALTINBİLEK'in evine dinamit atıldığı tekmilini Süleyman YEŞİL'den burada almış bulunmaktadır.

Kısa bir süre sonra tekrar Tunceli'ye dönen Muzaffer ORUÇOĞLU, yeni bir eylemin hazırlıklarını Baki İŞÇİ'nin Derviş Kömü'deki gecekondualarında geliştirmiştir. Tokyo lâstığından oyduğu harflerle basmış bulunduğu (YAŞASIN İHTİLÂL - KAHROLSUN FAŞİZM) başlıklı ve TİKKF rumuzlu beyannamelerin dağıtılması için aynı kadroya yeni bir görev tevcihinde bulunmuştur. Muzaffer ORUÇOĞLU beyanname dağıtmaktan beklediği sonucun da yeni örgüt düşüncesini yaymak amacına dönük olduğunu, eylemde görev alacak ZİYA AYDIN, SÜLEYMAN YEŞİL, MEHMET ÇİÇEK, İSMAIL ERDOĞAN'a açıkça ifade etmiş, bu eylemi ifade Süleyman YEŞİL'i sorumlandırmıştır. Bu suretle görev yüklenen adı geçen sanıklar, 17-17 Mayıs 1972 gecesi Tunceli Merkezinin muhtelif yerlerine Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Fedailerinin çok sayıda beyannameyi dağıtarak, çevreyi örgütsel varlıklarından haberdar kılmak ve etkilemek istemişlerdir.

Bu olaydan iki gün önce Muzaffer ORUÇOĞLU mutad şekilde Nazimiye bölgesine geçmiş bulunmaktadır. Eylemci sanıklardan Süleyman YEŞİL dışındaki kişiler güvenlik kuvvetlerince tesbit edilip ele geçirilmiş ve ortaya konan eylemin niteliği karşısında Diyarbakır - Siirt illeri Sıkıyönetim Askerî Savcılığına suç delilleri ile birlikte teslim edilmişlerdir. Her iki eylemle ilgili ayrıntılı bilgi olaylar bölümünde ve kısmen de kişisel faaliyetler bölümünde etraflıca ele alınıp açıklanacaktır.

Beyanname dağıttıktan sonra gece vakti Nazimiye yolunu tutan Süleyman YEŞİL diğer eylemde olduğu gibi beyanname dağıtma eylemini de eksiksiz yerine getirdiklerini Muzaffer ORUÇOĞLU'na ifade etmiştir. Bu sırada Muzaffer ORUÇOĞLU ve Süleyman YEŞİL çevrede uygulanacak kır çalışmaları bakımından uygun arazi ortamını seçebilmek için, Bostanlı, Değir, Düzgündağ yörelerinde arazi etüdü ve meskûn bölgelerde nabız yoklamaları yapmaya girişmişlerdir. Kısa bir süre sonra bu ikili ekibe Ali Haydar YILDIZ'da mü'lâki olmuş bulunmaktadır. Çevreyi tanıma ve yiyecek ikmalî konusunda Nazimiye Bostanlı köyünde oturan ve daha önce silâhlî mücadele düşüncesini benimsiyerek örgüte giren Hüseyin TEKİN'in İstanbul'a gittiği 1972 Haziran sonlarına kadar geniş dımları dokunmuştur.

Keza Tunceli'de bakkal dükkânı bulunan ve örgüte alınan Düzali AYDOĞMUŞ'un da ilgisini kesmiyerek zaman zaman Nazimiye bölgesine gelerek bazı yiyecek maddeleri getirdiği görülmektedir.

2 — TEMMUZ 1972 DEN ARALIK 1972 TARİHİNE KADAR OLAN ÖRGÜTSEL FAALİYETLER:

Temmuz 1972 başlarından itibaren Nazimiye, Bostanlı, Doğantaş, Düzgündağ, Kutuderesinin aynı mevkilere raslayan ormanlık bölgelerinde gerekli barınak seçimleri yapılarak kır faaliyetlerine başlanmıştır. Mahallî dağ, dere, ova ve mağara isimleri değiştirilerek örgüt kullanımının gerekli kıldığı gizlilik düzeyinde buralara çeşitli isimler verilmiştir. Örneğin; Çayan deresi, Çayan Mağarası, Yıldız Mağarası, Devrim Mağarası gibi takma isimlerle anlaşma temin edilmeğe çalışılmıştır.

Muzaffer ORUÇOĞLU, Süleyman YEŞİL ve Ali Haydar YILDIZ'ın geliştirmeye çalıştıkları kır faaliyetleri yanı sıra, Elazığ'da temin edilen periyodik buluşmalarla Malatya bölgesi ve İstanbul Bölgesi çalışmaları hakkında bilgi alınmış ve Tunceli faaliyetleri ile ilgili mukabil bilgiler ulaştırılarak örgüt amacında birlik temin edilmeğe çalışılmış görülmektedir.

Temmuz 1972 ortalarında Türkiye Komünist Partisi Marksist-Lenist örgütün İstanbul teşkilâtına dahil olan Tunceli Baylık Köyü Tomayık mezrası halkından olup İstanbul Eczacılık Fakültesinde okuyan Hasan GÜLMEZ, İstanbul Komitesi tarafından Elazığ'da örgüt ilgilileri ile buluşma yapmak üzere gönderilmiş ve öncelikle Malatya'daki çalışma alanına uğrayan sanık Hasan GÜLMEZ buradan Mümtaz ÇELTİK'i de alarak Elazığ'daki randevuya gelmiştir. Bir ara yukarıda belirttiğimiz üzere, Mümtaz ÇELTİK Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütünden Mayıs 1972 tarihinde dönerek Türkiye Komünist Partisi Marksist-Lenist Örgütün saflarına katılmıştır. Çünkü kendi beyanına göre, illegal silâhlî mücadele uğrunda pratiğe dayanan engin tecrübeler edinmesi karşısında, bunu Türkiye'de uygulamaya koyabilmek için, ideolojisine ve

amacına en uygun silâhlı örgüt olarak kendisine ta Filistin'de iken Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist örgüt tavsiye edilmiş ve ayrıca bu kişinin örgüte alınmasının sağlıyacağı yarar ve katkı yönünden de Filistin'deki aynı örgüt temsilcileri tarafından olumlu referans verilmiş bulunmaktadır.

Yanında Mümtaz ÇELTİK olduğu halde Elazığ'a gelen Hasan GÜLMEZ, garajlardaki randevu yerinde, Tunceli kır çalışma alanından gelen Ali Haydar YILDIZ'la buluşmuşlardır. Buluşmayı takiben adı geçen üyeleri dogruca Nazimiye Değst mevkiindeki Çayan mağarasına getiren Ali Haydar YILDIZ, onları Muzaffer ORUÇOĞLU ile tanıştırmış ve böylece kır çalışmalarına dahil olmuşlardır.

Burada sürdürülecek kır faaliyetleri ve özellikle gerilla hareketinin çekirdeği olabilecek çalışmalar yönünden Mümtaz ÇELTİK'in görüşleri alınmış ve Muzaffer ORUÇOĞLU yeni üyelere çalışmanın yöntemi ve hassas olan bölgeler ve geçmiş çalışmaların seviyesi hakkında bilgi vermiştir.

Temmuz 1972 sonlarına doğru Elazığ hudutları içerisinde kalan ve mülki bakımından bu il'e bağlı olup, arazi uzantısı olarak Nazimiye ve kısmen Mazgirt ilçeleri ile yakın ilişkisi bulunan Karakoçan ilçesine de geçilmiş bulunmaktadır. Öncelikle, Muzaffer ORUÇOĞLU, Ali Haydar YILDIZ tarafından burada bir sondaj yoklaması yapılmış ve bazı ilişkiler kurulmaya çalışılmıştır. Karakoçan'da kahvecilik yapan Zülfi YILDIZ'la tesis edilen ilişkiden hareketle, ilçedeki sol görüşlü kişilerin tesbitine çalışılmış görülmektedir. Bu cümleden olarak Karakoçan Devrimci Öğretmenler Birliği başkanı bulunan Niyazi İLGAZİ, Zülfi YILDIZ ve Adil isimli kişilerin yardımı ile Muzaffer ORUÇOĞLU ve Ali Haydar YILDIZ'la tanıştırılmıştır. İlçedeki yöneticiler ve memurlar hakkında da bilgi toplayan Ali Haydar YILDIZ ve Muzaffer ORUÇOĞLU, İlçe kaymakamının ve İlçe Jandarmasının Faşist ve gerici bir tutum içerisinde oldukları şeklinde bir yargıya varacak istihbaratı elde etmişlerdir. Şanıklar esas itibarıyla kendi düşüncelerinin karşısında olan ve görevi icabı onu engellemek durumunda bulunan her yöneticiyi ve memuru faşist olarak suçlamaktadırlar. Aynı günler içerisinde birkaç kere Karakoçan'a gelen gelip, sondaj ettikleri bilgileri ileride uygulayacakları eylemlerde kullanmış bulunmaktadır. Karakoçan'a bir gelişinde, Niyazi İLGAZİ'nin evine uğrayan Ali Haydar YILDIZ kendisinden 135 lira kadar yardım almış ve bunu Muzaffer ORUÇOĞLU'na örgüt ihtiyaçları için vermiş bulunmaktadır. Her ne kadar Niyazi İLGAZİ'nin bunun tehdit ile kendisinden alındığını öne sürmekte ise de, böyle bir teslimiyete zorlamanın sebep olması olanak dışıdır. Çünkü Ali Haydar YILDIZ Karakoçanlı olmadığı gibi, Niyazi İLGAZİ böyle bir tehditten kimseye şikayette bulunmamıştır. Kaldı ki Niyazi İLGAZİ çevrede sol tandanslı olarak isim yapmış bir öğretmen durumunda gözükmemektedir. Muzaffer ORUÇOĞLU kır çalışmaları ve örgüte maddi katkılar sağlamak uğrundaki faaliyetlerinde neden öğretmenlerin seçildiği konusunda şu samimi ve gerçeğe uygun görüşlere yer vermektedir. (Yaz aylarından birinde Ali Haydar Yıldız'la beraber Karakoçan'a gittim ve orada çevreyi tanımak, öğretmenlerden bir miktar yardım almak ve örgüte girmeye fikri yatkın olanları çekmek için çalışacaktık. Biz örgüt olarak çalışmaya gittiğimiz yerlerde daha ziyade öğretmen çevresine dayanarak hareketi uygun buluyorduk. Çünkü öğretmenler ön bilince sahip, devrimci düşüncede kimselerdi. Az

çok paraları da vardı. Devrimci olduğumuzu söylediğimiz zaman da, bizi reddetmiyorlardı. Para ve barınak temini ve faaliyetlerimizi gizli olarak sürdürülebilmek bakımından hep öğretmenlerle ilişki kuruyorduk.) demek- te ve Niyazi İLGAZİ ile hangi düzeyde bir ilişki tesis edilmiş olduğunu bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Karakoçan'dan tekrar Düzgündağı Çayan Mağarasına dönen Muzaffer ORUÇOĞLU ve Ali Haydar YILDIZ geldiklerinden beri Eylül 1972 başlarına kadar aynı yerde kalan Hasan GÜLMEZ ve Mümtaz ÇELTİK'le beraber kır çalışmalarını sürdürmüşlerdir. Ekipler halinde dolastıkları köy ve köyden küçük yerleşme birimi olan mezrağalarda oturan vatandaşlara kendilerinin patronlar ve hâkim sınıflar tarafından sömürüldüklerini ve bu arada, alevî ve Kürt olmaları nedeni ile geri düzeyde tutuldukları görüşlerini işleyerek, bundan kurtulmanın çareleri üzerinde bir fikir ortamı yaratmak istedikleri anlaşılmaktadır. İlk aşamada kendilerinden yana bir görünüşle işe başlayan sanıklar, daha sonra sömürü düzenine nihayet vermenin çıkış yolları konusunda kendi örgütlerinin silâhlı mücadele düşüncesini uygun gördükleri ortamlarda yavaş yavaş açıklamaya başlamış görünmektedirler. Her ne kadar bu hususta, ifadelerine başvuru çeşitli kimseler şu veya bu düşünce ile ketum beyanda bulunmuşlar ise de, sanıkların bizzat kendi ifadeleri ve örgüt görüşlerini yansıtan düşünceleri karşısında, bilinçlendirme çalışmalarında en hafif kapsamı ile bu ve bundan daha ileri görüşleri kitleleri harekete geçirebilmek bakımından işlediklerine kuşku duymamak lâzım gelir.

Diğer yandan aksini kabul etmek, çalışmanın amacına ve örgütün düşüncesine ters düşen bir tutum olup ve hareketi anlamsız bırakır.

Eylül 1972 başlarına kadar, aynı şekilde çalışmalarına devam eden kır kadrosu, bu tarihte Mümtaz ÇELTİK ve Hasan GÜLMEZ'i Ovacık Yöresine göndermeye karar vermiştir. Böylece yanlarına iki adet Çin yapısı tahta saplı bomba bir adet kırma, yeteri kadar fişek barut ve saçma alan Mümtaz ÇELTİK, Hasan GÜLMEZ ikilisi Ovacık dolaylarında kır çalışmalarına geçmişler ve aynı temayı işlemeğe koyulmuşlardır.

Bu arada, İstanbul'dan çalışmaktan dönen Hüseyin TEKİN Çayan mağarasında, kır ekibine katılmıştır. Keza Mayıs ayı başlarından beri tutuklu bulunan Süleyman YEŞİL, İsmail ERDOĞAN, Musa SÖĞÜT kır çalışmalarına dahil olmak üzere Çayan mağarasına gelerek Muzaffer ORUÇOĞLU'na ve onun şahsında örgütlerine olan bağlılıklarını ortaya koymuşlardır. Kır çalışmaları hakkında bu üyelere ayrı ayrı bilgi veren Muzaffer ORUÇOĞLU kendilerine Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı'nın tutumları ve Cezaevindeki durumları ile ilgili bazı sorular sormuş ve bilgiler almıştır. Diyarbakır Cezaevinde tutuklu kaldıkları süre içerisinde, teorik eğitimlerini daha da kuvvetlendirmek olanağını bulduklarını ifade eden bu kişiler Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı ve Askerî Savcılıkta kendilerine hiç bir baskı yapılmadığını söylemişlerdir.

Öte yandan, Şafak zamanından beri örgüte dahil olup, yaz aylarından bir kısmını babasının yanında çalışmakla geçiren Baki İŞÇİ beraberrinde Hüseyin AÇIKGÖZ olduğu halde Çayan mağarasına gelmiş ve harekete katılacağını ifade etmiştir. Vaki katılmalarla genişleyen kır kadrosu, günü birlikte olsa Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından bilinçlendirme çalışmalarına görev üniteleri halinde sevk edilmiş ve kendi deyimleri ile «Köylük İktidarlar» oluşturmaya çalışan sanıklar dağınık olarak geniş bir alan içerisinde örgütsel faaliyetlerini sürdürmüşlerdir.

Örgütün kır faaliyetleri yönetimini elinde tutan Muzaffer ORUÇOĞLU üyeleri hücreler halinde göreve sevkederken, kendi görev kapsamı dışında bir bilgi vermeksizin hareket etmiş ve ancak verdiği görevle ilgili talimatları sıralamış ve ciddi bir şekilde görevin yerine getirilmesini istemiş görünmektedir. Hareketin başarı şansını gizlilikte ve kesin emir ilkelerinde gören Muzaffer ORUÇOĞLU silâhlı mücadele görevinin teorik yanları konusunda da görevli kişilere fazla bir bilgi vermeksizin «geçek devrimci hareketin içerisinde yetişir» sloganı ile görev grupları faaliyet ve eylemlere sevk etmiş bulunmaktadır. Aynı zamanda pratik olarak formüle ettiği bazı görüşleri de tekrarlıyarak çalışmalarına üyelerin dikkatini çekmiş görünmektedir. Bu cümleden olarak Muzaffer ORUÇOĞLU militanlara örgütsel eylemlerin yapılmasında «Görünmeden vur, Vurulmadan kaç» taktiklerini uygulamalarını önermiştir.

Kır çalışmalarına katılan Baki İŞÇİ ve Hüseyin AÇIKGÖZ Eylül 1972 sonlarına doğru okuyacakları gerekçesiyle Tunceli'ye gideceklerini söylemişler ve bundan böyle Muzaffer ORUÇOĞLU'ya kendilerine şehir görevi vermesini istemişlerdir. Muzaffer ORUÇOĞLU bu militanlara ev tutmalarını ve oraya gelen arkadaşları gizlemelerini söylemiş ve ayrıca görev emrini beklemelerini ifade etmiştir. Çok geçmeden Tunceli Lisesi öğretimi ile ideolojik heyecanlarını bağdaştıramıyan bu sanıklar kısa fası'alarla kır'a gelip gidip, irtibat ve kısmen ikmâli temin etmişlerdir. Eylül ayı içerisinde yine kır'a gelen eski üyelerden birisi de Düzüali AYDOĞMUŞ olup, bu gelişinde kendisinden örgüte yiyecek yardımı yapması Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından bizzat istenmiştir. Eylül ve Ekim aylarında aynı düzeydeki kır çalışmalarına devam eden örgüt unsurları Karakoçan Paş köyü yakınlarında metruk bir binayı barınak olarak işgal etmişler ve o çevredeki çalışmalarda burasını örgüt üssü olarak kullanmış bulunmaktadırlar. Kır çalışmalarında Muzaffer ORUÇOĞLU'nun en büyük yardımcısı olarak, Ali Haydar YILDIZ bir yandan Elazığ, Malatya, İstanbul irtibatını temin ederken, diğer yandan zaman zaman Tunceli'ye uğrayarak buradaki ortamı ölçmeye çalışmış görünmektedir. Hasan GÜLMEZ'den sonra bir ara İstanbul'dan Davut KURUN'un da irtibatçı olarak Değir bölgesinde geldiği anlaşılmaktadır. Baki İŞÇİ'nin mağaradan şehre döndüğünden sonra beraberinde Lise öğrencisi Erdoğan AKTAŞ ve Nuri YAMAN gibi arkadaşlarını da dağa götürerek Muzaffer ORUÇOĞLU'na takdim ettiğini ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun bunları örgütsel çalışmalar yolunda kanallize etmeğe uğraştığını görmekteyiz.

Kır görevlerinde belli zamanlarda mağaraya dönen sanıkların boş vakitlerini teorik silah eğitimi ve diğer eğitimlerle geçirdiğini görmekteyiz. Böyle zamanları değerlendirmeye çalışan Muzaffer ORUÇOĞLU militanlara silâh ve atış bilgisi verdikten başka, bomba ve patlayıcı maddeler imali konusunda da pratik yapımları gösterdiği anlaşılmaktadır.

İşgal ettikleri mağaralarda bomba yapmaya yarayan, dinamit, demir, çivi, cam parçaları, alçı, konserve kutusu gibi malzemeleri bulundurdıkları ve eylem hazırlığı olarak Ekim - Kasım ayı içerisinde imalat yaptıkları görülmektedir.

Muzaffer ORUÇOĞLU kır çalışmalarına başladığı ve buna devam ettiği süre içerisinde patlayıcı madde imalinde ve çeşitli sabotaj eylemleri kullanmak üzere, ana malzeme olarak Dinamit ve Levazımını elde etmek için Ali Haydar YILDIZ aracılığı ile önemli bir kaynak temin etmiş bulunmaktadır. Keban barajı inşaatında sürveyan olarak çalışan Tunceli'.

li Mehme ildız'a çengel atan Ali Haydar YILDIZ onu Marksist-Leninist ideolojiye yatkın olarak teşhis edip örgüt amalinde geniş ölçüde yararlanmış görülmektedir. Mehmet YILDIZ daha sonra Muzaffer ORUÇOĞLU ile tanışmış ve amaçta ittifak ederek örgüte devamlı surette dinamit temin etmiştir. Keban barajı inşaatındaki patlama hizmetlerden çalışan ve bu suretle biriktirilen dinamitler belli zamanlardaki buluşmalarla örgüte aktarılmış ve silahlı mücadele uğrunda hizmete konmuştur.

Kasım ayı sonlarına doğru (22-23) Ovacık bölgesinde kır çalışmalarını Eylül ayı başlarından beri sürdüren Mümtaz ÇELTİK ve Hasan GÜLMEZ en son olarak gittikleri Yalmanlar köyünde durumlarından kuşku duyularak ihbar edilmiş ve yakalanmışlardır. Yanlarındaki silah, bomba ve patlayıcı madde imaline yarar bazı malzemelerle ele geçen sanıkların durumlarının Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından öğrenilmesi karşısında, dağda bir toplantı yapılarak, ihbarcılara karşı kesin bir vaziyet alınması ve ihbar mekanizmasının kökünü kurutmak düşüncesi ile bazı eylemler yapılması gereğinden söz edilmiştir. Bu arada Malatya'daki ihbarcı Mustafa MORDENİZ'in devrimciler tarafından öldürüldüğünü Muzaffer ORUÇOĞLU arkadaşlarına nakletmiş bulunmaktadır. Bu örnekle ay, türde bir eylem yaratmak düşüncesinin militanlara telkin edilmeğe çalışıldığı anlaşılmaktadır.

3 — ARALIK 1972 BAŞLARINDAN, 29 OCAK 1973 TARİHİNE KADARKİ GELİŞMELER:

Aralık 1972 nin ilk günlerinde Tunçeli'den kır alanına gelerek mağarada Muzaffer ORUÇOĞLU ile buluşma yapan Baki İŞÇİ, yapılan görüşmeden sonra Muzaffer ORUÇOĞLU'nun mağarada tokyo lâstik baskısından hazırladığı bir kısım beyannameleri Baki İŞÇİ'ye vererek bunları dağıtmasını emretmesi üzerine, Tunçeli'ye dönen adı geçen militanın 2-3 Aralık gecesi üzerlerinde silâhlı mücadele kompozisyonu bulunan ve Tİ KKF rumuzu taşıyan (KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ KAHROLSUN FAŞİST HÜKÜMET - YAŞASIN DEVRİM) ve (KAHROLSUN FAŞİZM - YAŞASIN İHTİLAL) yazılı beyannameleri İl merkezinde muhtelif yerlere dağıttığı ve bu olayın faili olarak yakalandığı anlaşılmaktadır.

Baki İŞÇİ'nin bu son gidişinden bir gün önce, yani 30 Kasım 1972 tarihinde Tunçeli'deki evine gelen örgüt üyesi Ziya AYDIN'ı da Mağaraya götürmüş ve onun silâhlı mücadele yönteminde örgüte iltihakını sağlamış bulunmaktadır. Eylül 1972 ortalarında Diyarbakır Sıkıyönetim Cezaevinden tahliye edilen Ziya AYDIN, Lise tahsiline devam etmek düşüncesi ile bir ara Ankara'daki ağabeyisinin yanına gitmiş ancak silâhlı mücadele düşüncesinden arınmış bir zihin selametine ulaşamıyan bu sanık daha sonra kısa bir süre İstanbul'daki ağabeyisi Avukat Dursunali AYDIN'ın yanına gitmiş ise de kendisini örgüt düşüncesinden kurtaramıyarak onun karargâhına teslim etmek suretiyle, her türlü hizmete amade olduğunu belirtmiştir.

Aralık 1972 ayı, örgüt faaliyetleri bakımından hareketlilik ifade eden bir zamanı kapsamaktadır. Düzgündağdaki kır kadrosuna yeni yeni katılmalar olmuştur. Bunlardan İbrahim Halil AKYOL evvelen angaje olduğu örgütün silâhlı saflarında yeniden yer almış ve İstanbul'dan gelen Davut KURUN, Hüseyin BOZKURT, Kamer ÖZKAN ve Murat AYDIN kır kadrosuna dahil olmuşlardır.

Muzaffer ORUÇOĞLU; Ali Haydar YILDIZ, Hüseyin AÇIKGÖZ, Ziya AYDIN, Hüseyin TEKİN ve yeni katılan üyeleri hücreler halinde mahallî görevlere sevketmiş, onları bir takım yeni eylemlere hazırlama yolunda plânlar yapmıştır.

Dağdaki kadro yeter sayıda bulunduktan başka, o güne kadar yapılan eğitim ve çalışmaların militanları eylem düzeyine getirdiği görülmektedir. Bu seviye onları yeni eylemlerde kullanma düşüncesine yolaçmış ve esasen örgütün amacı da bunu zorunlu kılmaktadır.

Ali Haydar YILDIZ, Ziya AYDIN ve İbrahim AKYOL'dan meydana gelen hücreyi Paş köyündeki örgüt üssüne gönderen Muzaffer ORUÇOĞLU, Karakoçan ilçesinden bazı istihbari bilgiler toplamalarını istemiştir. Bu sırada Elazığ'daki randevuya giden Ali Haydar YILDIZ beraberinde İstanbul'dan gönderilen Yılmaz KARAKOÇ'u (Veli) kır çalışma alanına götürerek kadroya katmıştır.

İstanbul'dan gelirken beraberinde tabanca, bir kısım kitap ve askeri giyecek eşyaları getirdiği anlaşılan Kamer ÖZKAN ve Murat AYDIN'da ayrı bir görev hücresi olarak çevrede çalıştırılmıştır. Aynı zamanda Tunceli'ye gönderilen bu militanlar, mağaraya önemli miktarda yiyecek maddesi getirmişlerdir.

Yapılan kır çalışmaları sonrası ortaya sürekli ve etkili silâhlı bazı eylemler koyabilmek düşüncesinin Mayıs 1972 tarihinden beri ilk tatbikatı Mazgirt ilçesi Darıkent (Muhundu) bucağı Jandarma Karakol komutanı Ertuğrul TAŞTEMEL'in (uzman çavuş) evine bomba atılması şeklinde gerçekleştirilmiştir. Bunun yanı sıra bomba eylemini takiben Kin ile silahlanmış işçi kompozisyonu ve TİKKO rumuzu altında, silâhlı mücadele amblemi ile donatılmış üzerinde kızıl yıldız taşıyan (YAŞASIN İŞÇİ KÖYLÜ DEVRİMİ — HALKIMIZ FAŞİZMİ ER GEÇ EZECEKTİR - BİRLEŞİN - KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ — KAHROLSUN FAŞİST HÜKÜMET - YAŞASIN DEVRİM) ibarelerini taşıyan beyannameler etrafa serpiştirilmiş ve bunun bir Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu örgütünün silâhlı eylemi olduğu ilân edilmek ve böylece etkilenmek istenmiştir. Olaylar bölümünde bu patlama eylemi ilgili ayrıntılı bilgi verilecektir. Ancak şurasını ifade etmek lâzım gelirse, mağdur uzman çavuşun seçilişi tesadüfi değildir. Çünkü bu görevli Temmuz 1972 tarihlerinde anarşist Yusuf ASLAN'ı elde edip, ilgili Sıkıyönetim Makamlarına teslim etmiştir. Bundan dolayı kendisine husumet duyulmaktadır ve bunun intikamına uyularak bu görevli zarar verici bir eylemin süjesi olarak seçilmiş bulunmaktadır.

Muzaffer ORUÇOĞLU kırdaki toplanan kadroyu boş tutmak istemiş ve onları hücreler halinde sürekli bir silâhlı işleme sürüklemek düşüncesi ile yeni bazı plânlar geliştirmiştir.

Bunun sonucu olarak; 4 Ocak 1973 günü Tunceli Emniyet Müdürlüğü Karakolu ve lojmanına bomba konması ve patlaması olayı gerçekleştirilmiştir. Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından daha geniş çapta bir olay olarak düşünülen bu patlama paniği ile karakolun basılıp bekçi ve polislerden silahların alınması hesap edilmiş ve bu yolda eylemci sanıklara talimat verilmiş ise de, peş peşe vukuubulan patlamaların heyecanı ile eylemci sanıklar Ziya AYDIN, Süleyman YEŞİL, Hayrettin İPEK, Hüseyin AÇIKGÖZ sür'atle olay yerinden kaçmışlar ve böylece istenen yönde

bir uygulama yapılamamıştır. Bu patlama eylemin amacı, meydana getirdiği zarar ve aynı günler içerisinde sürdürülen diğer eylemlerle bağlantıları ve görev alan sanıkların fonksiyoner durumları olaylar ve kişisel faaliyetler bölümünde ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

Olaydan hemen sonra Düzgündağın Doğu Kuzeyinde kalan Haydaran bölgesine gelen Süleyman Yeşil İcra tekmilini Muzaffer ORUÇOĞLU'na vermiştir. Diğer sanıklar ise ayrı istikametlerde kaçmışlar ve şehirde kalanlardan Hayrettin İPEK ve Hüseyin AÇIKGÖZ ele geçirilerek olay aydınlığa kavuşturulmuştur.

Giriştikleri silahlı eylemlerden hız alan TİKKO zihniyeti Mazgirt İlköğretim Müfettişi İbrahim TAŞDELEN'in evine de 6 Ocak 1973 gecesi bomba atmış bulunmaktadır. Çevrede milliyetçi olarak tanınan bu müfettişin bazı solcu öğretmenlere karşı vaziyet alması Marksist-Leninist örgütün husumetini çekmiş görünmektedir. Söz konusu olaydan birkaç gün öncede Mazgirt ilçesinde Darıkentte dağıtılan beyanname kapsamındaki TİKKO beyannameleri dağıtılmıştır.

Tunceli Emniyet Müdürlüğü Karakolunun bombalanması ve Mazgirtteki bu patlama olay arasındaki kısa zaman her iki eylem arasında bir bağlantı fikrine yol açmış ve bu düşünceden hareketle geliştirilen soruşturma sonunda olay yerinde ele geçirilen patlamamış bomba ve patlamış bomba kalıntıları karşılaştırması sonunda, imalat tarzı, bombanın türü ve eylem biçimi ile artık kabloların uygunluk göstermesi karşısında, her iki olayın da aynı merkeze ve düşünceye bağlı olarak yaratıldığı yargısını kuşkusuz yaratmış bulunmaktadır. TİKKO örgütünün Tunceli kır kadrosu tarafından düzenlenip uygulamaya konulan silahlı eylemlerin sonuncusu, daha doğrusu sanıkların ele geçmeden evvel evvel yaptıkları en son eylem 12 Ocak 1973 günü gecesi Karakoçan İlçesinde görevli uzman çavuş Mehmet GÖVDE'nin evine bomba atılması olayı olmuştur. Keza bu patlama olay hakkında da ilgili bölümde ayrıntılı bilgi verilecektir.

Birbirini izleyen silahlı eylemlerden dönen görev hücresi unsurlar kırdaki toplanmışlar ve bu arada İbrahim KAYPAKKAYA'da İstanbuldan Malatya üstü Tunceli'ye gelerek kır ekibine katılmış bulunmaktadır. Bir araya gelen sanıklar Muzaffer ORUÇOĞLU İbrahim KAYPAKKAYA, Ali Haydar YILDIZ, Süleyman YEŞİL, Musa SÖĞÜT, Hüseyin TEKİN, Murat AYDIN, Kamer ÖZKAN, Davut KURUN, Hüseyin BOZKURT ve Yılmaz KARAKOÇ'tan oluşan örgütün kır kadrosu son eylemlerin sonuçları ve bunlardaki başarı seviyesi üzerinde karşılıklı görüşlerde bulunmuşlardır. Olaylarla su yüzüne çıkan örgütsel olgu düşüncesi güvenlik kuvvetlerini bu bölgeye yöneltmiş ve alınan istihbarî bilgiler değerlendirilerek 14 Ocak 1973 tarihinde Nazimiye Bostanlı - Deşt bölgesinde girilen yakalama operasyonu akim kalmış, o sırada mağarada bulunan bu kadro kuşkulananarak ekipler halinde dağılmıştır. Bir kısmı şehre yiyecek almak üzere gönderilmiş, diğer bir kısmı da yakın köy ve mezralara dağılarak kendilerini bir süre daha gizlemeye çalışmışlardır. Esasen devamlı surette kırdaki bulunmayan ve peyderpey İstanbul'dan gelerek kır ekibine dahil olan sanıklar Murat AYDIN, Kamer ÖZKAN, Yılmaz KARAKOÇ ve Davut KURUN'un şehre gitmesinde bir sakınca görülmediğinden yiyecek almaya bu kişiler gönderilmiştir. Diğer münferit veya ikili dağılmaların dışında, Deşt bölgesindeki yerlerini değiştiren ve bir arada bulunan Muzaffer ORUÇOĞLU, İbrahim KAYPAKKAYA, Ali YILDIZ, Süleyman YEŞİL ve Hüseyin BOZKURT havaların da soğuma-

şını dikkate alarak kış boyunca barınabilecekleri bir yer aramışlar ve Vartinik'te bulunan sanık Hüseyin AÇIKGÖZ'ün babasına ait (Kör Zeyno'nun metruk kömüsüne (koyun ağılı) yerleşmişlerdir. Yanlarında bulunan tabanca, tüfek, bomba, dinamit ve bomba imaline yarayan malzemeler ile birlikte yerleşmelerini tamamlayan bu yöneticiler kışı aynı yerde geçirebilmek için de bazı tedbirler almışlardır. 14 Ocak 1973 tarihinde başlatılan yakalama operasyonu girişimi akim kalmakla beraber, failer izlenmiş ve yeni alınan İstihbarî bilgilerde kıymetlendirilerek en son 23 Ocak 1973 günü bir grup sanığın Vartinik Mezrasındaki Kör Zeyno'nun kömüsünde olduğu tesbit edilmiştir. Bozuk hava şartları ve yoğun kar tabakasına rağmen Tunceli İl Merkez Jandarma Birlik Komutanı Üsteğmen Fehmi ALTINBİLEK tarafından teşkil edilen özel görev müfrezesi 23 Ocak 1973 gecesi yola çıkmış ve 24 Ocak 1973 sabaha karşı 0.4 sıralarında barınak kömüye yaklaştıklarında evin etrafında dolaşan silâhlı bir nöbetçiyi hemen görerek, silâhlı örgüt unsurlarının burada bulunduğu kat'i kanaatine vararak, üsteğmen Fehmi ALTINBİLEK'in emirleri ile baskın düzenine geçirilmişler ise de; bu sırada nöbetçi olduğu anlaşılan Ali Haydar YILDIZ'da jandarmaların kendilerini kuşattığını görür görmez içeri girerek arkadaşlarını uyandırmıştır. Bunun üzerine durumu farkederek Kömü'den çıkan sanıklar Muzaffer ORUÇOĞLU, İbrahim KAYPAKKAYA, Süleyman YEŞİL, Ali Haydar YILDIZ ve Hüseyin BOZKURT çeşitli istikametlere doğru sür'atle kaçmaya başlamaları üzerine, kendilerine kuşatma kuvvetlerince dur ihtarında bulunulmasına karşın, uymak şöyle dursun ateşe başlamışlar ve müteaddit ihtarlara rağmen vaziyetlerini değiştirmeyen silâhlı militanlara görevin zorunlu kıldığı silâhlı mukabele gösterilmiştir. Güvenlik kuvvetlerinin Kömü'ye nazaran bulundukları nokta seviye itibarıyla çukurda kaldığından kaçak sanıkların gittikçe mesafeyi açmaları ve ateşe devam etmeleri karşısında dağılma gösteren Jandarma görevlilerinin birkaç yönlü olarak ateşe devamı sonunda, sanıklardan Ali Haydar YILDIZ belirli olmayan bir görevlinin kurşununa hedef olup aldığı yaranın tesirinde ölmüştür. Diğer sanıklardan İbrahim KAYPAKKAYA ise yaralı olarak düşmüş yapılan kontrolde öldüğü sanılarak, kaçmakta bulunan diğer sanıkların peşine düşürülmüşse de yoğun kar örtüsü sür'atli müdahaleyi engellediği gibi, kömünün üçyüz metre ilerisine rastlayan Dil deresi mevkiine ulaşan Muzaffer ORUÇOĞLU, Süleyman YEŞİL ve Hüseyin BOZKURT izlerini kaybettirmişlerdir. Bir süre daha kaçakları izleyen görevliler ilerleme imkânını engelleyen hava ve arazi şartları karşısında takibi orada bırakarak geriye dönmüşler ve yaralı olarak düşüp öldüğüne hükmedilerek bırakılan İbrahim KAYPAKKAYA'nın yerinde olmadığını hayretle görmüşlerdir. Bu durum karşısında etrafta yeni bir araştırmaya girişen görevli müfrezenin timleri tarafından yürütülen araştırma çalışmaları da bir sonuç vermemiş ve Kömü yakınlarında bulunan Ali Haydar YILDIZ'ını cesedi alınmış ve keza kömü'de yapılan aramada ele geçirilen bir adet tüfek, dört adet bomba, bomba yapımına yarayan çok miktardaki malzeme, fişek ve kurşunlar, örgüt yayınları ve örgütün esinlendiği ve ideolojisinin kaynak aldığı çok sayıdaki Marksist-Leninist kitaplar ve askerî parka, bot ve ekmek torbası gibi eşyalar silâhlı faaliyetlerinin delili olarak toplanmış ve soruşturmaya esas olacak şekilde koğuşturma makamlarına intikal ettirilmiştir.

Daha sonra yerinden yaralı olarak kaçan ve o an için kimliği bilinmeyen kişinin aranmasına tekrar devam olunmuştur. Bu şahsın yaralı olduğu sırada daha doğrusu yaralı olarak düşüp öldüğü yargısına varıl-

diği sırada üzerinden alınan nüfus cüzdanında Haydar MECİT isminin yazılı olduğu görülmüştür. Nihayet 28 Ocak 1973 günü toplanan bazı istihbarî bilgilerden hareketle ve Tunceli Gökçe Köyü Mirik mezrası halkından Hüseyin GÜNGÖR'ün ihbarı üzerine, İbrahim KAYPAKKAYA başından, boynundan yaralı olarak ve ayak uçları yarı donmuş bir vaziyette ele geçirilmiştir. 24 Ocak 1973 operasyonundan sonra çevre köy ve mezarları durumdan haberdar eden ve bir yaralının kaçtığını bildiren İlçe Jandarma Birlik Komutanlığının uyarıları sonunda çevre sakinleri keyfiyetten haberdar olmuşlar ve böyle bir kimsenin varlığını rastlantı da olsa beklemeğe ve izlemeğe başlamışlardır. 29 Ocak 1973 günü sabahı Mirik mezrası civarında görülen İbrahim KAYPAKKAYA perişan bir vaziyette kendisini gören köylülere avcı olduğunu, arkadaşlarını kaybettiğini ve Alacık köyünü aradığını söylemiş ise de halinden kuşku duyularak, bir taktikle biraz ısınırısın demek suretiyle Hüseyin GÜNGÖR'ün evine çağırılmış ve burada oyalanarak keyfiyetten jandarma Komutanlığı haberdar edilip bu azılı anarşistin yakalanması temin edilmiştir. Yakalanmadan evvel durumu sezinlendiği anlaşılan İbrahim KAYPAKKAYA, odada bulunan köylülere «Beni yakalatmaya kalkmayın, ben devrimciyim nasıl olsa idam olacağım, şayet beni yakalattırırsanız geride kalan devrimci arkadaşlarım hepinizin kökünü kazır» demek suretiyle mücadelelerini ifade ettikleri gibi fakire ve köylüye dönük olmayıp Anayasal düzeni yıkmak hedefinde silâhlı bir hareket olduğunu ve o ana kadar kendilerinin idamı gerektirecek şekilde bir çok eylemleri gerçekleştirdiklerinin samimi bir beyanını ortaya konmuştur.

Tunceli'de vukubulan patlama eylemi sanıkları ile birlikte Diyarbakır, Siirt illeri Sıkıyönetim Komutanlığına teslim edilen ve haklarında kovuşturma açılan eylemcilerden İbrahim KAYPAKKAYA'nın durumu itibariyle uzun süre Diyarbakır Askerî Hastahanesinde iyileştirme tedavi ve bakımına tabi tutulduğunu görmekteyiz.

Diğer yandan Kaçmayı başaran sanıklar Süleyman YEŞİL, Muzaffer ORUÇOĞLU ve Hüseyin BOZKURT peyderpey İstanbul'a gelerek Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün burada faaliyet içinde bulunan unsurlarına katılarak yukarıda ifade edildiği gibi silâhlı mücadele yolunda bir süre daha hizmet etmek olanağını bulmuşlardır.

3 — TKPML ÖRGÜTÜ VE YAN KURULUŞLARININ SİVEREK VE KISMEN DİYARBAKIR BÖLGESİNDE GÖSTERMİŞ OLDUKLARI FAALİYETLER VE GİRİŞTİKLERİ EYLEMLER:

Türkiye İhtilalci İşçi Köylü partisi zamanında Siverek ve kısmen Diyarbakır yörelerinde örgütsel faaliyetler üslenen Muzaffer ORUÇOĞLU'nun örgütten tasfiye edilerek, İbrahim KAYPAKKAYA ile birlikte Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü oluşturmada çok önceki tarihlerde, kendisinin bağımsız bir yönetim biçimi izlediğini yukarıda ifade etmiştik. Kaldı ki Muzaffer ORUÇOĞLU gerek Şafak örgütü saflarında iken gerek TKPML örgütünü oluşturduktan sonraki faaliyetleri örgütsel bir bütün teşkil etmekte ve silâhlı mücadele yolu ile Halk Savaşı düşüncesine dönük bulunmaktadır.

Muzaffer ORUÇOĞLU 1971 Haziranından 1972 Nisan sonlarına kadar Siverek ve kısmen Diyarbakır yöresinde çalışmış ve kendi düşüncelerine bağlı kadrolar oluşturmaya ve bunları çeşitli eylemlere sürüklemeye gayret etmiş ve bir ölçüde bunda başarı kazanmış bir yöneticidir.

En son olarak Muzaffer ORUÇOĞLU Mart 1972 başlarında bir kısım militanları Kahrolsun Faşizm, Kahrolsun Ağalık, Yaşasın İhtilâl sloganları ile dolu olarak Siverek İlçesini Yağlıboya yazılarla donatmış ve etkili bir örgüt düşüncesi ortaya koymuştur. Bu olay üzerine bir kısım sanıklar ele geçirilmiş ve Şafak Örgütü operasyonu ile haklarında soruşturma yapıp Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı üç numaralı Askerî Mahkemesinde tüm örgütle ilgili dava Şafak örgütü davası olarak açılmıştır. Muzaffer ORUÇOĞLU bu operasyonun dışında kaldıktan başka, söz konusu aktif eyleme katılmayan ve fakat Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Marksist-Leninist eğitimine tabi olduktan sonra aynı düşünce etrafında bilinç ve inanç kazanan diğer hücre unsurları da o zamanki operasyonlarda su yüzüne çıkmamış görünmektedir. Nitekim aynı düşünce uğrunda silâhlı faaliyetlerin ve eylemlerin Muzaffer ORUÇOĞLU Siverek'ten ayrıldıktan sonra dahi silâhlı mücadele amacına dönük olarak devam ettiğini görmekteyiz.

Muzaffer ORUÇOĞLU beyanlarında Nisan 1972 tarihinde Siverek'ten ayrılıp Tunçeli bölgesine geçtiğini ve o tarihten sonra bir daha Siverek'e gitmediğini belirtmektedir. Ancak bir kısım Siverek sanıkları Muzaffer ORUÇOĞLU'nun zaman zaman Siverek'e gelerek ilişkilerini sürdürdüğü ve bazı çalışmaları denetlediğini ifade etmektedirler. Bu hususta kesin bir yargıya varacak diğer deliller bulunmamakla beraber; Şafak örgütünden sonra Türkiye Komünist partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesine bağlı olarak Siverek'teki çalışmaların sürdürüldüğünü kanıtlayan faaliyet ve eylemler dizisi bütün açıklığı ile kendini göstermektedir. Binaenaleyh, ister Muzaffer ORUÇOĞLU Siverek'e gelsin, isterse gelmesin evvelce yapılan çalışmaların sonucu olarak Siverek'te Silâhlı mücadele düşüncesini benimseyen gözü pek eylemci bir grup oluşturulmuş ve bunlar bağımsız olarak aynı düşünceye hizmet amacı ile hareket içinde bulunmuşlardır.

Nisan 1972 - Ocak 1973 dönemini kapsayan geniş zaman içerisinde Türkiye Komünist/Marksist-Leninist örgütün silâhlı mücadele hedefindeki görüşlerin Siverek'teki temsilcisi ve yöneticisi Seyithan DOKAY olmuştur.

Muzaffer ORUÇOĞLU'dan başka doğrudan doğruya İstanbul'la ilişki tesis eden Seyithan DOKAY İbrahim Kaypakkaya ile tanışmış ve onun talimat ve emirleri doğrultusunda bir hareket geliştirmeye çalışmış görünmektedir.

Temmuz 1972 ortalarında Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütle ilişki kuran Hamza OĞUZER'e Diyarbakır Bölgesinde göstereceği faaliyetler bakımından Siverek'teki güvenilir üye Seyithan DOKAY tavsiye edilmiştir. Bunun üzerine Siverek'e gelen Hamza OĞUZER daha sonraki tarihlerde Siverek'e gelerek Terzi Bekir EROL aracılığıyla Seyithan DOKAY'ı görmüş ve İstanbul örgütünün silah istemini kendisine bildirmiştir. Bu arada Seyithan DOKAY'ın İbrahim KAYPAKKAYA (Musa) tarafından İstanbul'dan çağrıldığını bildirmiş ve bundan böyle ortak çalışma yapmak düşüncesi ile buluşma adresleri vererek ayrılmışlardır.

İstanbul'dan bir kısım örgüt yayınlarını da beraberinde Siverek'e getiren Hamza OĞUZER bazılarını Seyithan DOKAY'a bırakmış ve diğer nüshaları beraberinde Diyarbakır'a götürmüştür.

Seyithan DOKAY, Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Temmuz 1972 tarihinde Siverek'e gelip kendisini Talimatlandırdığını, bu arada Ramazan BALPETEK, Bayram LAÇİN gibi kişilerle ilişki kurup faaliyetlere devam etmesini istediğini söylemektedir. Temmuz 1972 tarihi itibarıyla süreklilik kazanan TKPML örgütü düşüncesine dönük faaliyetler Siverek grubunun ele geçmesi tarihi olan Ocak 1973 günlerine kadar devam etmiştir.

Seyithan DOKAY'ın Hamza OĞUZER ile görüşmesini takiben İstanbul'a gittiği ve kendisine verilen talimat uyarınca gürün handa kahvecilik yapan Süleyman DURSUN aracılığı ile İbrahim KAYPAKKAYA'yı bulduğu, bu arada kendisinin Hikmet ŞENSES gibi diğer bazı örgüt ilgililerini tanımak olanağı elde ettiği ve hep birlikte İbrahim KAYPAKKAYA'nın o zaman örgüt üssü olarak kullandığı Ümraniyedeki direğin dibindeki ev olarak tabir edilen eve geldikleri, burada yapılan konuşmada İbrahim KAYPAKKAYA'nın Siverek örgütüne temin edilecek silahların durumunu sorduğu ve Ali TURAN'ın silâh temin edip etmediğini öğrenmek istediği anlaşılmaktadır. Yapılan görüşmeler neticesinde, Ali TURAN'ın silah alma işine ehemmiyet vermesini söyledikten başka bu amaçla 900 lira para verdiği ve ayrıca Şafak Revizyonizmi tezleri ve diğer örgüt görüşlerini yansıtan teksir ve notlardan çok sayıda vererek, Siverek çalışmalarında bunlardan istifade edilmesini söylediği anlaşılmaktadır. İbrahim KAYPAKKAYA ayrıca Ali TURAN'ın silâhları mülk olarak temin etmesini sıkı sıkı tembih ederek bu iş için yeniden ona para göndereceğini ifade ettiği görülmektedir.

Bu arada Muzaffer ORUÇOĞLU zamanından beri örgütsel çalışmalarda barınak, gizleme ve öğretmenler arasındaki çalışmalarda geniş ölçüde yararı dokunan öğretmen Fatma EREZ'le yeniden ilişki kurulduğu anlaşılmaktadır. Fatma EREZ'in Şafak Örgütü zamanından beri evini bir örgüt karargâhı halinde Muzaffer ORUÇOĞLU ve arkadaşlarına açtığı görülmektedir. Birçok yasak yayın ve kitapları da evinde saklayan Fatma EREZ'in ihtiyaç olduğunda bunları ilgililere verdiği anlaşılmaktadır.

Bölgeyi ve Hudut haddini çok iyi bilip öteden beri örgütün silah temini ve huduttan adam geçirme gibi hizmetlerinde kullanılan Ali TURAN'ın kendisine gönderilen paralarla silah temin ettiğinde kuşku yoktur. Çünkü kendi aile yakınları dahi Ali TURAN'ın bir süre evinin arkasındaki pencere oyucu içerisine silah ve bomba saklayıp sonradan bunu götürdüğünü açıkça ifade etmektedirler. Kaldı ki Ali TURAN, tedhişçi örgütlerde bilinç ve eğitim görmüş bir kişi olup Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütünden getirdiği tahta saplı bombalar ta Tunçeli'ye kadar iletilerek silâhlı mücadele düşüncesindeki çalışmalar zaman ve mekan düşüncesinin üstünde görülerek hareket edilmiştir.

Seyithan DOKAY İstanbul Dönüşünde getirmiş bulunduğu örgüt yayınlarında bir kısmını Fatma EREZ'e vererek bunları Diyarbakır'daki arkadaşı Hamza OĞUZER'e göndermiş, Hamza OĞUZER irtibat adresi olarak verilen Bağlarda Saatçilikle iş gâh eden Nejat GENÇ aracılığı ile Fatma EREZ tarafından aranmış ise de bulunamamış ve bunun üzerine Fatma EREZ getirmiş olduğu tezlerin boşa gitmemesi ve belli bir alanda tesir yaratması düşüncesi ile Diyarbakır DEV-GENÇ üyelerinden olduğu bilinen Cengiz DİNÇER'e bırakarak Diyarbakır'dan ayrılmıştır.

Bilâhare Seyithan DOKAY Hamza OĞUZER'i eğitim enstitüsünden arkadaşı bulunan Mehmet Emin KANPAK'tan sormuş ve böylece Hamza OĞUZER'in Erzincan'a gittiğini kendisini Foto-Stil Hüseyin YILDIZ vasıtasıyla aramasını söylemiştir. Seyithan DOKAY Eylül 1972 itibariyle İstanbul'dan döndükten sonraki çalışmalarını eski Şafak çevresi olan Ramazan BALPETEK, Bayram LAÇİN ile sürdürmeğe ve onların yardımlarını almağa çalışmıştır. Bu arada Hafız Şah Mehmet olarak çörede tanınan ve hemen hemen her yere girip çıkabilme durumunda bulunan amâ Mehmet KIRKAN ile de ilişki kurmuştur. Kendisine nakledildiği ve ifade edildiği ölçüde Marksist-Leninist düşünceyi benimsediği anlaşılan Mehmet KIRKAN'ın örgüt çalışmalarında Körler Derneği binasını kullandığı ve burada bazı toplantıların yapıldığı anlaşılmaktadır. Okumaya dayanan esaslı bir bilinci elde etmeğe kör oluşu bakımından sahip olamayan Mehmet KIRKAN, Marksist-Leninist düşünceyi ve bu uğurda çaba göstermeyi o derece benimsemiş bir kimse durumunda gözükmemektedir. Nitekim dini amaçla kendisine okutulan mevlûtların sonunda dahi, devrim uğruna ölenler ve devrimci mücadele için can verenlerle ilgili ayrı bir dua pasajı dahi eklemiş ve bunu her yerde tekrar ederek devrimci düşüncenin yaygınlık kazanmasına kendi aklı ve yetenekleri ölçüsünde çalışmıştır. Keza örgütsel faaliyetlerin gizliliğini temin düşüncesi ile bazı örgüt yayın ve kitaplarını kritik dönemlerde kendisinden kuşku düşüncesi ile evinde saklamış ve en son olarak bir kısım kitap ve örgüt yayınları evinde yapılan aramada ele geçirilmiştir.

Bu arada Şafak örgütü zamanından beri örgütsel faaliyet içerisinde bulunan Celal ERDOĞMUŞ ile Fatma EREZ ve Seyithan DOKAY'la ilişki kurmuş bazı toplantılara katılmıştır.

Seyithan DOKAY etrafında kümelenen sanıklar Ramazan BALPETEK, Bayram LAÇİN, Ali TURAN, Mehmet KIRKAN çalışmaların belli bir eylem düzeyine varmasından sonradır ki ortaya silahlı eylemler koymuşlardır. Bu hususta aralarında karar alan adı geçen sanıklar kısa fassallarla üç ayrı silahlı eylemi belirli hedeflere yöneltmişlerdir.

Ağalar ve zenginlere karşı düşmanlık güden ve öteden beri Siverekteki bu gibi kimseleri saptayan Seyithan DOKAY yapılan toplantı sonunda Siverek İlk öğretim müdürü ve arazi sahibi Mehmet OYMAN'ın evine bomba atmayı kararlaştırmışlar ve bu görevi Seyithan DOKAY üstlenmiştir.

İlk kez muhtemelen 14 veya 15 Aralık 1972 günü gecesi arkadaşı Mehmet ÇIPLANLIK'la birlikte Mehmet OYMAN'ın evinin uygun bir köşesine dışarıdan bomba koyan sanıklar, patlamayı beklemek için derhal mahalden uzaklaşmışlar ise de herhangi bir infilâk olmamasına rağmen, şüphe çekmemek düşüncesi ile konserve kutusundan imâl edilen örgüt ürünü bombayı koydukları yerden almaksızın uzaklaşmışlardır. 16 Aralık 1972 günü sabahı evlerinin çevresini temizlemekte bulunan Mehmet OYMAN'ın kızı Nurdan OYMAN'ın bu kutuyu görerek mahiyetini anlamadan sokağa yuvarladığı ve bu hali ile orada oynamakta bulunan küçük çocukların dikkatini çeken kutuyu alarak kurcalamaya başladıkları Cuma isimli çocuğun bunu yakalım demesi üzerine Kenan SAATÇİ isimli küçüğün kibrit getirerek kutunun orta kısmından dışarı sarkan fitili tutuşturmaya çalıştıkları, önce yanmadığı daha sonra gazete ile yakmağa gayret etmeleri sonunda fitilin ateş aldığı ve gayri ihtiyari çocukların sağa sola kaçtıkları bir sırada bir patlamanın vukua gelmesi

sonunda çivi, demir ve cam parçalarının etrafa saçılıp yarattığı parça tesiri sonunda Nihat İNAL'ın kolundan ve diğer bir çocuğun da başından hafif yaralar aldıkları anlaşılmaktadır. Şayet Fitilin yanmaya başladık-tan sonra çıkan dumanın heyecanı ile çocuklar oradan uzaklaşmaya baş-lamamış olsalardı infilâkın daha vahim sonuçlar yaratacağından kuşku yoktur.

İlk bomba eyleminde patlama meydana gelmediğini gören sanıklar bu hususta müteakip denemelere de girişmişlerdir. Aynı kişilerin yaptık-ları toplantı sonunda, Mehmet OYMAN'ın ve Adliye Başkâtibi Adnan DİKMEN'in evlerine yeniden bomba atılmasına karar verdiklerini gör-mekteyiz.

Seyithan DOKAY ve Mehmet ÇIPLANLIK tarafından 4 Ocak 1973 günü gecesini Mehmet OYMAN ve Adnan DİKMEN'in evlerine örgüt ima-li konserve kutusu türündeki dinamit ve parçalayıcı maddelerden yapılmış bombalar konmuş, bu defa beklenen patlama ve kişisel zararlar hu-sule gelmiştir.

Bu durum karşısında Güvenlik Kuvvetlerince sürdürülen soruşturma sonunda her ne kadar önce, soruşturma asıl faillere yönelik olarak yürütülmemişse de, bilâhare her üç olay arasındaki bağlantının yarattığı örgütsel düşünce fikrinden hareketle bunların TKPML örgütüne bağlı TİKKO Silâhlı eylemi olduğu kuşkusuz anlaşılmıştır.

Söz konusu eylemlerden sonra mahiyetini ve kaynağını kesinlikle bi-zim de tesbit edemediğimiz bir eylemden daha söz etmek isteriz. Bomba sanıkları yakalanmış ve Siverek'teki diğer örgüt unsurları teker teker ele geçirilmiş bulunmaktadır. Bu dönemde 30 Ocak 1973 günü Siverek Lise-sinde Faşistlere Ölüm başlıklı ve T.D.G.C. rumuzlu el yazması beyannameler dağıtılmıştır. Her ne kadar başlangıçta bu beyannameyi Celâl ERDOĞMUŞ kendisinin dağıttığını öne sürmüş ve kabul etmiş ise de bu kabulün samimi olmadığı görüşündeyiz. Kanaatimizce bu beyanname ortaya çıkan örgüt düşüncesinde bir karartı yaratmak amacı ile değişik bir örgüt rumuzu altında TKPML örgütü mensuplarınca yazılmış bulunmaktadır. Çünkü beyanname kapsamı TKPML örgütü düşüncelerinin uzantısı olan tahrikçi ve tezyifçi bir görüşü yansıtmaktadır.

Diğer yandan Celâl ERDOĞMUŞ ifadesinde Ocak 1973 sonlarına doğru Muzaffer ORUÇOĞLU Siverek'e gelmiş ve bazı ilişkileri tazelemek ve tanzim etmek istemiştir. Her ne kadar bu hususta teyit edici başkaca bir delil mevcut değilse de, Muzaffer ORUÇOĞLU Vartinik Mezrasındaki müsademedan kaçışından sonra kısa bir süre Siverek'e gelmiş olması ihtimali dahilindedir. Çünkü Muzaffer ORUÇOĞLU Vartinik takibinden kaçtığı 24 Ocak 1973 tarihi ile Şubat 1973 sonlarına kadar Elazığ'da kaldığını ifade etmektedir. Siverek'e bu dönemde kısa bir süre için de olsa geçiş olanağı vardır.

Beyanname olayından sonra vekil öğretmenlik yaptığı Siverek Lise-sinde Emniyet görevlilerince yakalanmak isteyen Fatma EREZ «Bir toplumun uyanışı» isimli sol yayını Adnan GÜNAYDIN'a vermiş, Adnan GÜNAYDIN'dan da Celâl ERDOĞMUŞ alarak bunu gizlemek suretiyle Fatma EREZ hakkında soruşturmanın yöntemini etkilemeğe çalışmıştır.

Ocak 1973 günlerinde, Fatma EREZ'in evinde bazı toplantılar icra edilmiş ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun bir kısım eylem talimatları verdiği Celal ERDOĞMUŞ tarafından ifade edilmiştir. Her ne kadar Ramazan

ÖZGÜR isimli öğretmenin de Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından bir eylemle görevlendirildiği öne sürülmüşse de bu hususta kanıtlayıcı başkaca delil elde olunamaması karşısında eylemin mahiyeti ve hangi düzeyde olduğu anlaşılamamıştır.

Siverek'teki örgütsel faaliyetlerle ilgili olarak haklarında kovuşturma açılan sanıklar Mahmut KİPER, Mevlüt TAMSES, Sefer ÖZKE, Mehmet ÖZGÜL gibi kişilerin Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt dönemini kapsayan faaliyetlerine rastlanmamıştır. Bunların daha önce Şafak ÖRGÜTÜ döneminde suç düzeyine varmayan bazı ön ilişkiler içerisine sokulmaya çalışıldığı anlaşılmaktadır.

Siverek ve Diyarbakırdaki örgütsel faaliyet ve eylemleri bitirmeden önce, TKPML örgütüne İstanbul'da angaje olan Diyarbakır Eğitim Enstitüsü öğrencisi Hamza OĞUZER'in burada geçen ilişkilerinden yukarıda söz edilmekle beraber aynı düşüncenin temsilcisi olarak Diyarbakırda giriştiği veya girişmek istediği çalışmalardan söz etmemiştik. Hamza OĞUZER Eylül 1972 sonlarında Siverek üstü Diyarbakır'a geldikten sonra beraberinde getirmiş olduğu yayınlar doğrultusunda arkadaşlarını etkilemek istemiştir. Bu düşünce ile Mehmet Emin KANPAK, Zekai YÜKSEL, Kenan YİĞİT, Ali KARA, Yaşar İŞLER ile ilişki kurmaya çalışmışsa da gözle görünür bir başarı sağlayamamış bulunmaktadır. Ancak Yusuf ERNEZ'i etkilemiş ve buna Milli Mesele - Şafak Revizyonizmi tezleri isimli notları vererek kendisini örgüt düşüncesine angaje etmiştir. Nitekim 10 Ekim 1972 günü Eğitim Enstitüsünde yapılan aramada, Yusuf ERNEZ'in yatağının altında bu tez çıkmış ve ilk kez yeni bir örgüt düşüncesinin belirtileri Diyarbakır Siirt İlçeri Sıkıyönetim Savcılığınca saptanarak bu örgütsel düşünce gelişim zinciri izlenmiş ve Hamza OĞUZER esas alınarak geliştirilen soruşturma sonunda çok yanlı örgüt bütünü ortaya çıkmış bulunmaktadır.

4 — TKPML ÖRGÜTÜ VE YAN KURULUŞLARININ MALATYA VE GAZİANTEP BÖLGESİNDE GÖSTERMİŞ OLDUKLARI KIR FAALİYETLERİ VE GİRİŞTİKLERİ EYLEMLER :

Şafak örgütü zamanındanbri Malatya, Adıyaman ve Gaziantep'in kır çalışma alanı olarak seçilip burada çeşitli faaliyetlerin sürdürüldüğüne yukarıda işaret etmiştik. Malatya ve Adıyaman bölgesi İbrahim KAYPAK-KAYA ve Bora GÖZEN'in sorumluluğunda bulunan kesimlerdir. 1972 Mayıs ayında İbrahim KAYPAK-KAYA'nın Doğu Anadolu Bölgesi Şubat kararı deklârasyonundan sonra bir süre Malatya'ya gelerek Şafak Örgütüne bağlı olarak kır çalışmalarını sürdüren Ali MERCAN ve Ali TAŞYAPAN ile görüşmeler yaptığı anlaşılmaktadır. Şubat kararı muhtırasında Doğu Anadolu Bölge Komitesi olarak Ali MERCAN ve Ali TAŞYAPAN'ın da isimlerine yer verildiği anlaşılmaktadır. Bu bakımdan İbrahim KAYPAK-KAYA'nın muhtıradan önce Şafak Örgütü yönetiminden hoşnut olmadıkları anlaşılan Ali TAŞYAPAN ve Ali MERCAN'ın icazetini aldığı veya kararın iradından sonra zımnî muvaffakat ihtisal ettiği eş kuvvette ihtimal dahilinde görünmektedir. Her iki halde de İbrahim KAYPAK-KAYA'nın Malatya'ya gelişi ile birlikte yeni bir örgüt kurma fikri etrafında ortak bir anlaşmaya varıldığı görülmektedir.

Bu sırada İbrahim KAYPAK-KAYA son gelişmenin Suriye ve Lübnan'daki tedhişçi gerillâ örgütlerinde bulunan unsurlara duyurulması ve ayrılmanın haklı nedenlere dayandığının öncelikle izah edilmesi bakımın-

dan Ali MERCAN'ı Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütü Cephesine gönderdiğine ve burada Ali Mercan'ın, İbrahim KAYPAKKAYA ve kendileri tarafından oluşturulacak yeni örgüt düşüncesi etrafında ılımlı bir muvaffakat iklimi yaratmaya çalıştığına yukarıda işaret etmiştik. Ali MERCAN, Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütüne gitmeden önce, İbrahim KAYPAKKAYA «ortaya etkili ve bizim silâhlı düşüncemize yarışır bir eylem koymak lâzım gelir» demek suretiyle Ali MERCAN gelinceye kadar çalışmalara Ali TAŞYAPAN'la beraber devam edileceğini ifade etmiştir.

Ali MERCAN'ın gerillâ örgütüne varışından ve oradaki arkadaşlarına durumu anlatıp kendilerini yeni örgüt fikrine ikna etmelerinden sonra, ilkkez Mümtaz ÇELTİK ve takma isimleri bahsedilen dört beş kişinin Malatya'ya dönerek İbrahim KAYPAKKAYA'ya iltihak ettikleri ve kendilerine bölgesel görevler verildiği anlaşılmaktadır. Temmuz 1972 ortalarında da, Cem SOMEL ve Ali MERCAN yanlarında Almanya'lı Kadir olarak ifade ettikleri arkadaşları ile birlikte yurda dönmüşler, Cizre tırki ile Gaziantep'e gelerek, İbrahim KAYPAKKAYA ile henüz karşılaşmadan önce Ali MERCAN karşılayıp konuştuğu bir ilgiliden Kâhyalı köyü Muhtarı Mustafa MORDENİZ'in İbrahim KAYPAKKAYA ve Ali TAŞYAPAN tarafından öldürüldüğü haberini almış ve kendisinde sevinç yaratan bu durumu gizlemiyerek Cem SOMEL'e bizim arkadaşlar dediğini yaptı, ihbarcı muhtarı temizledi şeklinde nakledici beyanda bulunmuştur. Daha sonra hep birliktede Malatya'ya intikal ederek Başyurt yaylasında, Akçadağ ve Kürecik dolaylarındaki uygun mahallerde bir araya gelerek yeni örgüt düşüncesi etrafında görüş teatisi ve eleştirilerde bulunmuşlardır. Sonuç itibarıyla Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesinde ittifak eden bu üyeler, Partinin Merkez Komitesi ve genel kurul üyelerinin teşekkülüne kadar Hindistan Komünist Partisi modeline uygun olarak Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün koordinasyon komitesini oluşturmuşlardır. İbrahim KAYPAKKAYA, Muzaffer ORUÇOĞLU, Ali MERCAN, Ali TAŞYAPAN ve Almanya'dan gelen Kadir'den oluşan komiteye İbrahim KAYPAKKAYA, Cem SOMEL'i de almak düşüncesinde olduğunu bildirmiş ve fakat kısa süre sonra Cem SOMEL İstanbul'a dönmüş ve esasen bundan sonraki gelişmelerde Merkez Komitesi oluşumuna yol açarak Cem SOMEL asıl karar organı olan heyette görev almıştır.

1972 Temmuz ayının ikinci yarısında arkadaşları Ali MERCAN, Ali TAŞYAPAN ve Kadir'i kır alanında bırakarak İstanbul'a dönmek ve buradaki faaliyetleri organize etmek durumunda olduğunu bildiren İbrahim KAYPAKKAYA, Malatya'da kalan arkadaşlarına çalışmalara devam edilmesi şeklinde talimat vermiş ve onlar da yaz boyunca kır çalışmalarına devam etmişlerdir. Bu arada İstanbul'dan kendilerine Çapa'lı Cafer ŞEN de iltihak ederek çalışmalara katkı sağlamıştır.

Bu durum, Aralık 1972 ortalarına kadar aynı düzeyde devam etmiş ve bu tarihlerde İstanbul'daki örgüt kadrosunun keskin hadları ile ortaya çıkması ve güvenilir üyelerin Örgüte alınması karşısında, Malatya Bölgesi; İrfan ÇELİK, Alpaslan ÖZTÜRK, Ömer İNCE, İbrahim GÜLGEÇ, Kaya BOZOKLAR, Aziz VATAN gibi militanlarla takviye edilmiştir.

Bunların arkasından bir ara Malatya'ya gelen ve kısa bir süre sonra Tunceli bölgesine geçen İbrahim KAYPAKKAYA, Malatya'daki kadronun şişkin olduğunu görerek dağılmalarını, Cafer ŞEN ve bazı arkadaşla-

rının Gaziantep yöresine gitmelerini, diğerlerinin ise Maraş'a taşacak şekilde faaliyetleri genişletmelerini söylemiştir. Keza İrfan ÇELİK'e Malatya'daki çalışma ortamına kısa sürede oryanta olmasını ve buradaki hücrenin başı olarak kalacağını ifade etmiştir. İbrahim KAYPAKKAYA'nın Malatya'ya geldiği sırada çevrede çalışmalara giden Ali TAŞYAPAN ve Ali MERCAN'a aynı düşünceleri taşıyan bir mektup bıraktığı ve talimatı veçhile hareket edilmesini istediği anlaşılmaktadır. Böylece daha önceden Malatya'da kiralanmış ve örgüt üssü olarak kullanılan evde kırdan döndükçe barınan militanlar, çeşitli yörelerde dağılmaya başlamışlardır. Akçadağ tarafından dönen Ali MERCAN ve Ali TAŞYAPAN, orada çalışma alanının düşünce ortamı bakımından kısıtlı olduğunu bildirmişler ve İrfan ÇELİK, İbrahim KAYPAKKAYA'nın talimatını yazılı şekilde kendilerine vermiştir. Bilâhare, İrfan ÇELİK, Ali MERCAN'la beraber Elbistan'a giderek bazı çalışmalar yapmışlar ve gelecekteki faaliyetlerin zeminini hazırlamak düşüncesi ile bir kısım öğretmen çevre ile ilişki kurmaya çalışmışlardır. Özellikle Demircilikli köyü Öğretmeni İbrahim ile bu konuda bir görüşme yapıldığı somut olarak bilinmektedir. Ali MERCAN'ı, Elbistan bölgesinde bırakarak Malatya'ya dönen İrfan ÇELİK, Cafer ŞEN ile yaptığı görüşme sonunda, Cafer, İrfan ÇELİK'in bundan böyle Malatya'da yönetici olarak kalacağını düşündüğünden, kendisini bazı yerli kişilerle tanıştırmış ve ilişkilerini bunlar aracılığı ile tanzim etmesini söylemiştir. Bu kişiler, Mustafa KARAOĞLAN ve Kalender DURDU olmuştur. Marksist-Leninist ideoloji ve örgütsel yöntemdeki çalışmalara yatkın olan Malatya'lı bu kimseler, yapılacak çalışmalarda kılavuzluk görevi yapmışlardır. Nitekim tanışmadan kısa bir süre sonra İrfan ÇELİK, yanına bir kısım örgüt görüşlerini yansıtan yayın ve kitap alarak Kalender DURDU ile birlikte Darende yörelerince çalışmaya çıkmışlardır. Darende Kuluncuk nahiyesi, Kalender DURDU'nun eskiden öğretmenlik yapıp iyi tanıdığı bir çevre olması itibarıyla buradaki yatkın kişilerin örgüte alınması ve kendilerinden istifade edilmesi düşüncesi öncelikle buraya geliş tercihini yaratmıştır. Darende'de Kuluncuk nahiyesine bağlı Alvar-Bıdır ve Başören köylerinde ve nahiyede çeşitli temaslarda bulunan sınıklar, Kuluncak'ta Mehmet GÜNDÜZ, Başören'de Ekrem YAŞAR, Alvar'da Musa DİNÇ ile görüşmeler yapmışlar ve imkân ölçüsünde çalışma sebeplerini Marksist-Leninist bir açıdan izaha çalışmışlardır. Bu sırada bir ara Malatya'ya dönen İrfan ÇELİK, beraberindeki bombayı Alvar köyü ilkokul binasının arka tarafına gömerek gitmiş ve gelmemesi karşısında arkasından Malatya'ya giden Kalender DURDU, İrfan ÇELİK'i bulamıyarak tekrar Alvar'a gelmiş ve bomba ile bir kısım notları alarak gitmiştir. Kalender DURDU bu arada Süleyman KUŞDOĞAN isimli bir şahıstan tüfek satın almış ve fakat kısa bir zaman sonra iade etmiş olduğu anlaşılmaktadır. Tekrar Darende bölgesine giden İrfan ÇELİK bir süre daha yalnız başına bilinçlendirme çalışmalarına devam etmiştir. Daha sonraki günlerde, Cafer ŞEN ile Kalender DURDU tekrar buluşmuşlar ve Cafer ŞEN, Kalender'i Alpaslan ÖZTÜRK'le tanıştırmıştır. Bu arada Cafer ŞEN kendisinin Malatya'dan ayrılacağını ve örgütün malî durumunun bozuk olup paraya ihtiyaç bulunduğunu söyleyerek para temini bakımından bir yer soyulmasını önerdiği anlaşılmaktadır. Kalender DURDU'nun beyanına göre müteakıp günlerde Alpaslan ÖZTÜRK'ün Malatya'da çarşının uç bir mevkiinde bulunan Anadolu Bankasını soymanın uygun bir iş olacağını söylemiştir. Fakat bu yönde bir gelişme olanağı zaman itiba-

riyle mümkün olmadan İrfan ÇELİK ve Alpaslan ÖZTÜRK'ün kalmakta oldukları Malatya Cevheriye Mahallesi No. 164'deki örgüt üssü yapılan evde istihbarat ve takip sonunda 10 Mart 1973 gecesi basılmıştır.

Bu tarihten önceki zamanlarda sıra ile Şubat ayı içerisinde; Ali TAŞ-YAPAN, İbrahim GÜLGEÇ'le Kayseri yöresine çalışmaya gitmiş, Kaya BOZOKLAR bir ara İstanbul'a gelerek para getirmiş. Cafer ŞEN ise, yanına birkaç kişi alarak Gaziantep'deki çalışmaları organize etmek üzere ayrılmıştır.

10 Mart 1973 günü gecesi güvenlik kuvvetlerinde alınan tertip sonucu son olarak İrfan ÇELİK ve Alpaslan ÖZTÜRK'ün kaldıkları örgüt üssü basılmış ve bu sırada İrfan ÇELİK, Güvenlik Kuvvetlerine karşı Çin yapısı bombayı kullanmak istemesine rağmen, atak davranılarak tesirsiz hale getirilmiştir. Evde tabanca, bomba, patlayıcı madde imaline yaranan malzeme, örgüt yayınları ve Marksist-Leninist Maoist düşüncüyü yansıtan kaynak kitaplar, daktilo makinası ve çok sayıda giyim eşyası ele geçirilmiştir.

Malatya bölgesine katıldığını ifade ettiğimiz daha doğrusu katıldıkları anlaşılan Ömer İNCE, Aziz VATAN gibi üyelerin buradaki çalışma ve fonksiyoner durumlarının ne olduğu kendilerinin ele geçmeleri nedeni ile aydınlığa kavuşamamıştır.

Diğer yandan, Cafer ŞEN'in Mart 1973 ortalarında Gaziantep'e giderek burada evvelce belirlenen bazı kişilerle ilişkiler kurarak örgütsel faaliyet ortamı yaratmaya çalıştığı anlaşılmaktadır. İlk kez Mustafa TATAR ile temas kuran Cafer ŞEN, Gaziantep Düğmeci Mah. Hasırcılar Sokak No. 4'de bir ev kiralamışlar ve Marksist-Leninist görüşlere yatkın öğrencilere dönük çalışmalara geçmişlerdir. Bu cümleden olarak Sanat Enstitüsü öğrencisi Mehmet ALTUNBAŞ, Lise öğrencisi Celâl BOZATLI ile ilişki tesis ederek bunları örgüt kadrosuna almaya gayret etmişlerdir. Mehmet ALTUNBAŞ ve Celâl BOZATLI aracılığı ile Yaşar DENİZ, Vakkas YAĞŞUN, Hamza KILIÇ ile örgütsel ilişki tesisine çalışılmış ise de, belli bir düzeyden öteye ilerleme kaydedilememiştir. Mart 1973 sonlarına doğru ve Nisan 1973 başlarında örgütün İstanbul komitesi tarafından Gaziantep'e Ahmet SATAN ve Kaya BOZOKLAR gönderilmiş çalışmalarda koordine ve birlik temini düşünülmüş görünmektedir. Ahmet SATAN, Kaya BOZOKLAR'dan sonra bir ara Sami SARI da Gaziantep'e gönderilerek çalışmalar ve faaliyet düzeyi hakkında bilgi alınıp koordine sağlanmıştır.

Gaziantep'deki örgüt çalışmaları; İstanbul, Tunceli ve daha sonra Malatya Bölgesindeki örgüt gelişmesini engelleyen operasyonlar sonunda ilerleme göstermemiş ve örgüt tarafından gereği gibi desteklenememiş gözükmektedir. Ancak Cafer ŞEN kendi yetenekleri ve mevcut olanaklar ölçüsünde Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesini yaymaya ve ortaya bir şeyler koymaya çalışmıştır.

Örgütün, Gaziantep kesiminde bu koşullar altında yoğun bir eyleminden ve faaliyetinden söz edilemez. Ancak, Şehremini operasyonunda ölü olarak ele geçirilen Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in devrimci mücadelesini kahramanlık öyküsü halinde takdim eden «HALKIMIZA BİLDİRİRİZ» başlıklı bildiri, Ahmet SATAN ve Kaya BOZOKLAR tarafından Gaziantep'e getirilip, Cafer ŞEN'e verilmiş, Cafer ŞEN de bunları Mustafa TATAR aracılığı ile Mehmet ALTUNBAŞ'a ve daha sonra Celâl BOZATLI'ya verilerek, söz konusu beyannameler Gaziantep'te dağıtılmıştır.

TKPML örgütünün Gaziantep'te kadro ve genişleme faaliyetleri ön ilişkiler ve uygun ortam arama sondajları şeklinde devam etmiş ve fakat örgüt düşüncesine bağlı bir kadro oluşumuna yol açmamış görünmektedir. Bir bakıma örgütün Gaziantep'deki çalışmalarının bu düzeyden ileri gidememesinin diğer bir nedeni de Gaziantep Emniyet Teşkilâtının başlatılan ilişkileri yakinen takip örgütsel bir olgun imkânı bulmadan girilen zamansız operasyonlar beklenen gelişmeleri engellemiş bulunmaktadır. Halbuki kurulan ilişkilerin yönelik olduğu düşünce ve öz kavranıp ta, bir süre militanlara hareket imkânı bırakılsa idi, örgütsel faaliyetler bütününün keskin hatları ile ortaya çıkacağından şüphe yoktu. Fakat her halukârda TKPML örgütünün Gaziantep yöresindeki çalışmalarının serpilmesi önlenmiş olmasını başarılı bir sonuç olarak nitelemek lâzım gelir.

26.4.1973 günü Cafer ŞEN ve Mustafa TATAR'ın örgüt üssü olarak kullandıkları Düğmeci Mah. Hasırcılar Sokaktaki evde yapılan arama sonunda örgütün kaynak düşüncelerini ortaya koyan Marksist-Leninist ve Maoist kitaplar ile örgüt düşüncesini yansıtan eleştiri ve notlar ele geçilmiş ve bu arada «halkımıza bildiririz» başlıklı bildiri bulunmuştur. Bütün bunlar, esaslı bir çalışma hazırlığının yapılmakta olduğunu gösterecek muhtevadadır. Söz konusu yayınların TKPML örgütü tarafından belirlenen ve okunması ve uyulması istenilen kitaplar olduğu müşahade edilmektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün ve onun yan kuruluşlarının çeşitli bölgelere dönük olarak gösterdikleri faaliyetler ve gerçekleştirdikleri eylemler gelişme dizisine uygun olarak anlatılmış bulunmaktadır. Bu açıklamalarımızda herhangi bir takdim tehir olabilir. Ancak hiç vâki olmamış bir faaliyet ve eylemden söz edilmemiştir. Örgütsel faaliyetler dizisi gelişme zincirine uygun olarak ve kanıtlayıcı belge ve beyanlara dayanılarak ortaya konmuş bulunmaktadır. Esasen yeraltı düzeyinde sürdürülen illegal bir örgüt çalışmasının bundan daha ileri bir düzeyde ortaya konması kanaatimizce olanak dışıdır. Elde mevcut bütün beyanlar ve belgeler saptanan ilişki ve hattâ çelişiklere göre doğru yönde bir değerlendirmeye tabi tutularak, iddiamız gerçek düzeyde inşa edilmek istenmiş ve bu hassasiyet içerisinde bulunulmuştur.

V. BÖLÜM

TKPML ÖRGÜTÜNÜN SİLÂHLİ MÜCADELE HEDEFİNDE TEORİK VE PRATİK ÇALIŞMALARINI YANSITAN BELGELER VE ÖRGÜTSEL KAYITLAR

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve onun yan kuruluşlarının sürdüreceği silâhlı mücadelenin yapılması belirli esaslara bağlandığı gibi, çok yönlü olarak ortaya konan silâhlı yöntemdeki faaliyetlerin Marksist-Leninist ve Maoist düşünce doğrultusunda pratik bir uygulamaya döküldüğünü görmekteyiz.

Örgütün işçi ve öğrenci kesimi arasında yaptığı kadro çalışması, çengel ilişkiler, eğitim ilkeleri, silâhlı hareketin gerekleri, kırlık alanlarda geliştirilecek gerillâ savaşları, eğitim ve bilinçlendirme gibi konular, halk savaşı oluşumuna yol açacak şekilde esaslara bağlanmış ve bunların pratik örnekleri gösterilmiştir. Böylece ortaya çok yönlü örgütsel faaliyet ürünü çıkmakta ve silâhlı örgütün saptanan bu ilkelerden hareketle uygulama yolunda bütün olanağı ile hareket ettiği kuşkusuz anlaşılmaktadır.

1. ÖRGÜTSEL ÇALIŞMALARİ TEORİK VE PRATİK BAKIMINDAN KAYITLAYAN VE BELLİ İLKELERE BAĞLAYIP, DİSİPLİNE ETMEYE YÖNELEN SAPTAMALAR :

TKPML örgütü ve onun yan kuruluşları saflarında girişilecek faaliyetlerin kesinlikle belirli bir amaca sapına göstermeksizin yöneltilebilmesi düşüncesiyle teorik ve pratik çalışmalar belirli esaslara bağlanmış gözükmeğtedir.

Bu cümleden olarak; örgütsel çalışmalarda kazanılacak nosyon ve gözönüne alınacak hususlar ilkeler halinde tesbit edilmiş bulunmaktadır.

(ÇALIŞMALARIMIZDA GÖZÖNÜNE ALACAĞIMIZ HUSUSLAR) :

Başlığı altında örgütsel çalışmanın belirli düşüncede yöneltilmeye çalışıldığını ve disipline edilmek istendiğini ASLAN KILIÇ ve CEM SOMEL'in evinde ele geçirilen el yazması ve daktilo edilmiş metinlerde bütün ayrıntıları ile görmekteyiz.

Buna göre devrimci çalışmalarda dikkate alınacak hususlar şu şekilde sıralanmaktadır:

1. Boş kalan zamanlarını değil, hayatını devrime adadığını unutma.
2. Bütün çalışmanı, halkı silâhlı mücadeleye hazırlama hedefine yönelt.
3. Legaliteyi ve illegaliteyi iyice kavra ve bunları doğru bir biçimde birleştir.
4. Yaratıcı çalışmayı teşvik et.
5. Hareket için yeni malî imkânlar ara, yaratıcı önerilerin üzerine eğil ve onları doğru değerlendir.
6. Seni çevreleyen şartlara boyun eğme, onları zorla yenmeğe çalış, çalışmada şartları zorlayarak yapılabilecek olanın azamîsini yap.
7. «Poz atmak» tan, zamanı boşa geçirici ıvır zıvır eğlencelerden, «ilerici» lâflarla dolu gevezeliklerden uzak dur.
8. Çalışmaların hakkında düzenli rapor ver.
9. İdeolojik sağlamlığını pekiştir, düzenli toplu eğitim yap.
10. İnsiyatifini geliştir.
11. Eleştiri ve özeleştiride samimî ve cesur ol; ikna edici, yapıcı, hataları düzeltici eleştiri yap.
12. Hataların kaynağını bul, çözüm yolunu göster.
13. Ulu-orta eleştirilerden kaçın.
14. Ancak ciddî ve samimî eleştirinin dedikodu ve iki yüzlülüğü yok edeceğini unutma.
15. Demokratik merkezîyetçiliğe uy ve uygula.
16. Her konuyu geniş bir şekilde tartış, alınan kararlara uy.
17. Üst kademe kararlarına uy.
18. Merkezîyetçilik memur tavrı değildir. Üstten emir gelmedikçe çalışmamak değildir. Herşeyi yukarıya sormak değildir.
19. Arkadaşlarına sorumluluk vererek çalıştır, onlara temel politikayı kavrat. Yapılacak işin bütün içindeki yerini kavrat, işin nasıl yapılacağını ona bırak. Onun insiyatifini ve yaratıcı çalışma yeteneğini geliştir. Ayrıntıya girme, tavsiyelerin varsa, onları arkadaşına ilet.

20. Çevrendekilerin ufkunu genişlet, onlara yeni çalışma alanları göster (onların ilkyardım, baskı, resim, evrak düzenleme gibi işlerle ilgilenmelerini sağla).

21. Stratejide merkeziyetçi, taktikte adem-i merkeziyetçi olduğumu zu unutm.

22. Çalışmada gizlilik kurallarına uy. Ama, gizlilik halkın dâvasına sırt çevirmek değildir.

23. Gizliliğe kendini gizlemek için değil, iş yapabilmek için önem ver.

24. Başka arkadaşın işine bulaşma. Ama, bunu bir memur gibi uygulama. Onun pratik ihtiyaçlarına göre davran.

25. Birisine görev verirken o işle ilgisi olmayan bilgileri verme.

26. Bir işte ancak yeterli sayıda arkadaşı faaliyete geçir, fazlasını bulaştırma.

27. Kendi yapabileceğin işi başkasına havale etme.

28. Kişilere karşı güven bireysel değil, kolektiftir. Ancak burada da memur tavrına düşme. Arkadaşlara danışmadım diye iş yapabilecekleri boş bırakma.

29. Gerekmedikçe bağ kurma.

30. Gizli çalışma yapıyormuş havasına girme. Öyle bir poz takınma, normal davran.

31. Kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söyleme.

32. Bilmen gerekmeyeni öğrenme.

33. İçini dökme eğilimini önle, susmasını bil.

34. Devrimci hareketin sırlarını en yakınlarına bile açma. İsim, yer, zaman ve belirli olayları kimseye açıklama. Arkadaşın sana bazı şeyleri anlatmazsa aldırma.

35. «Başka kimler var?» sorusundan, meraklılıktan, boşboğazlıktan kurtul

36. Temasta bulunduğun kimse yakalanınca, kullandığın takma adı değiştir.

37. Temasta bulunduğun her çevrede kendini başka bir adla tanı.

38. Birbirini tanımayan iki arkadaş hiçbir zaman birbirine gerçek adlarıyla tanıştırma.

39. Evinde, üzerinde isim ve adres bulundurma, gerekli şeyleri ezberle.

40. Bazı bilgileri yazılı olarak bulundurmak gerekiyorsa, bunları ancak kendinin anlayabileceğin şekilde yaz.

41. Gerektiğinde yutabileceğin kadar küçük ve ince kâğıt kullan.

42. Adres ve sayı yazmak için kendi özel tekniğini geliştir.

43. Mektup yazmaktan kaçın. Yazman gerekiyorsa şifreli ya da alanın anlayabileceği şekilde yaz.

44. Mümkünse el yazını değiştir.

45. Polisçe tanınmış bir el yazısıyla yazılmış metni kimseye verme.

46. Telefonla görüşmekten kaçın. Görüşecek olursan ad, adres, tarih verme, telefonla ancak önceden kararlaştırdığın şifreyle randevulaş.

47. Randevu yeri olarak iyi bildiğin bir yeri ver.

48. Birbirini tanımayan iki kişiyi bir randevuda biraraya getirecek sen, mutlaka ortak bir parola ve işaret tsebit et.

49. Verdiğin sözü yerine getir. Randevu kaçırma. Randevuya tam zamanında git.
50. Randevuda tabîi davran. Şüphe çekecek davranışlardan kaçın.
51. Randevuya giderken takibe karşı dikkatli ol.
52. Yürürken mümkün olduğu kadar تنها yolları seç. Bu arada arkayı kontrol et. Kontrolü tabîi bir şekilde yap (ayakkabı bağlama, kaldırım değiştirmek gibi).
53. Önemli bir yere hiçbir zaman tek taşıtla gitme. Mümkünse özel araba kullanmaktan kaçın.
54. Taşıttan gideceğin yerde inme. Başka yerde in. Tenha bir sokakta yürüyüp arkayı kontrol et.
55. Takip edildiğini farkedersen, randevuya sakın gitme.
56. Eğer sürekli takip ediliyorsan, emin bir yolla arkadaşlarına haber ulaştır. Onlardan direktif gelene kadar kimseyle temas etme.
57. Sürekli takip altındaki bir kimse için yapılacak en iyi şey, takibi atlatıp onu tanınmadığı bir yere nakletmektir.
58. Takip eden polisi genellikle tanıyabilirsin, aına hiçbir zaman ihtiyatı elden bırakma. Polis tanıyamayacağın bir kılığa girebilir. Ama kendini, herkesi polis olarak görme hastalığına kaptırma.
59. Yolda rastladığın arkadaşlarında selâmlaşma. Onları tanıdığını belli edecek davranışlarda bulunma.
60. Tutuklanınca ne yılgınlığa kapıl, ne de polisi kışkırt.
61. Ser ver, sır verme.
62. İlke: Hiçbir şey söylememektir.
63. Durumu izah etmeğe, kendini savunmaya kalkışma.
64. Polisi teferruatlı hikâye ve yalanlarla aldatacağını sanma, uydurduğun her hikâye yeni sorulara yol açar.
65. İtirafıta bulunma, daima inkâr.
66. Okumadığın hiçbir şeyin altına imza atma.
67. Tehditler veya «biz herşeyi biliyoruz», «bilmem kim itiraf etti» palavraları karşısında paniğe kapılma. Biri öyle bir hata yapmış olsa bile, senin aynı hatayı tekrarlayan gerekmez.
68. İtirafıta bulunmuş biri ile yüzleştirilsen bile, inkâra devam et.
69. Mahkemede gerçeği ortaya koyma hevesine kapılma, burjuvazi ve proleterya için ortak bir gerçek yoktur.
70. Siyasî savunma yap. Mahkemeyi devrim dâvasını savunduğun bir kürsü haline getir. İhtilâlcî fikirlerden hiçbir tâviz verme.
71. Mahkemeyi zalimlere ve sömürücülere hizmet ettiği ve halkı baskı altına almak amacıyla kurulduğu için reddet. «Heyetinize saygımız büyük, ama mahkemenin kuruluşu hukuka aykırı» kıvırtmasına girişme.
72. Düşman hep hareketi belli bir yüksekliğe ulaştığı sırada yıkmak için çalışır. Bunun için, devrimci hareketin içine ajanlar sokar. Hareketi oluşmadan engellemeğe kalkışmaz. Buna karşı uyanık ol. İçine ajan sızmasına karşı dikkat et, şüpheli davranışlarını gördüklerini arkadaşlarına bildir.
73. Çok şey bilmek isteyenlerden, çok soru soranlardan şüphe et. İyi niyetle merak edenleri uyar.

74. Şüpheli davranışlarını gördüklerini izle, verdiği açıkları kafana not et. Arkadaşlarına da danışarak, onun hakkında kesin karara var. Salıntıdaki bir durum veya güvensizlik çok zararlı olabilir.

75. Ajan veya örgüt yıkıcısı olduğu kesinleşen, bütün arkadaşlarına duyur, arkadaşlarını uyar.

Denmek suretiyle örgüt faaliyetlerinin gizli düzeyde yürütülmesi bütün ihtimalleri kapsıyacak şekilde sıralanmış ve örgüt üyelerinin hareket talimatı ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Sadece hareket bakımından değil, örgüt amacı doğrultusunda kazanılacak ideolojik nosyon bakımından da tedrisi öngörülen Marksist-Leninist ve Maoist kapsamındaki kitap ve yayınların sıralandığını ve sıkı kayıtlara tabi tutulduğunu görmekteyiz.

ASLAN KILIÇ'ın evinde ele geçirilen belgelerde saptandığı üzere, TKPML örgütü saflarına katılan her üyenin Marksist-Leninist ve Maoist düşüncelere can pahasına bağlılığını temin edecek ve onda yaratacağı tecessüsle kendini izletecek biçimdeki teorik ve pratik yayınların okunmasının önerildiği görülmektedir. Hattâ Marksist-Leninist ve Maoist, kanalizasyonu tesadüfe bırakmamak düşüncesiyle sempatizanlara ve amatör üyelere gösterilecek teorik dersler dahi takvimli programlara bağlanmış görünmektedir. Örneğin:

ASLAN KILIÇ'ın evinde ele geçirilen belgelerden birinde 17 TEMMUZ tarihinden, AĞUSTOS sonuna kadar izlenecek teorik eğitimin kapsamı ve günlerin takvime bağlanmış bulunduğunu görmekteyiz.

Keza, aynı şekilde çalışmalarda kullanılan ve muhaberatın gizliliğini temin edecek şekilde mektupların bile şifreli olarak yazıldığını yine ASLAN KILIÇ'da ele geçen belgelerden anlamaktayız.

Yapılan teorik çalışmaların dersi verecek üye tarafından daha önceden titizlikle saptandığını ve buna hazırlık olmak üzere teorik denemeler yapıldığını kanıtlayan sayısız yazılı belgelere rastlamaktayız. ASLAN KILIÇ ve CEM SOMEL'in evlerinde ele geçirilen «Marksist-diyalektik yönteminin incelenmesi» ve «Kapitalist üretim tarzı» gibi alıştırma bu görüşümüzü doğrulamaktadır. Yine aynı şekilde üyeleri silâhlı mücadele yolunda gerillâ çevikliğine ulaştırabilecek fizik hareketlerin dahi belirli esaslara bağlandığını görmekteyiz.

ASLAN KILIÇ'ın evinde ele geçirilen «Erkekler için hareketler-11 dakikada 5 temel hareket plânı» isimli metin bu iddiamızı doğrular niteliktedir.

Zaman içerisinde geliştirmeye çalışılan örgütsel faaliyetlerin belirlenen esaslardan şu veya bu şekilde sapma göstermesi karşısında sık sık dikkatlerin çekildiği ve bu vesileyle önerilerin tekrarlandığına şahit olmaktadır.

Bu cümleden olarak MUZAFFER ORUÇOĞLU ve CEM SOMEL'in yakalanmış olduğu evde ele geçirilen «ARKADAŞLAR» başlıklı kurşun kalemle yazılmış üç sahifelik metinde örgütsel çalışma stratejisi ve yöntemi hakkında şu görüşlere yer verilmektedir.

(Arkadaşlar, Mao Zedung yoldaş, Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini yarı-sömürge, yarı-feodal Çin'in şartlarına uygulayarak şu neticelere varmıştır: Bu ülkede emperyalizme karşı mücadeleyle

feodalizme karşı mücadele birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Demokratik halk devriminin özü toprak devrimidir. Proleterya partisi yoksul ve orta halli köylülere önderlik ederek halk savaşı ile köylük bölgelerde iktidarı parça parça almalı, buralardan büyük şehirleri kuşatmalı ve nihayet şehirleri de zaptetmek suretiyle ülke çapında iktidarı almalıdır. Parti ve ordu devrimci savaş içinde inşa edilir. Halkın devrimci cephesi, işçi sınıfı, yoksul ve orta köylüler, şehir küçük burjuvazisi ve millî burjuvaziden oluşur. Cephe, işçi-köylü temel ittifakı üzerine inşa edilir. Kurulacak iktidar proleterya önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğüdür. Ülke çapında iktidarın ele geçirilmesinden sonra proleterya, önderliğini geliştirecek yoksul ve aşağı orta köylülerle birlikte sosyalizmin inşasına girecektir. Proleterya önderliğinde halkın diktatörlüğü, proleterya diktatörlüğüne dönecektir. Çin devrim tecrübesinden çıkan neticeler bunlardır.

Mao Zedung, ikinci devrimci iç savaş yıllarında «Çin'de Kızıl siyasî iktidar nasıl varolabilir?» (5 EKİM 1928) ve «Çingank dağlarındaki mücadele» (25 KASIM 1928) başlıklı iki yazı yazmıştır. Mao Zedung bu yazılarında, Çin'de, beyaz rejim tarafından sarılmış ufak bölgelerde kızıl siyasî iktidarın nasıl varolabildiğini ve genişleyebildiğini tahlil eder. Mao Zedung, beyaz rejim tarafından kuşatılmış kızıl iktidarın varolmasını şu şartlara bağlar: 1. Kuvvetli bir kitle temeli, 2. Kendi kendine yeterli ekonomik kaynaklar, 3. Askerî harekâta elverişli arazi, 4. Sağlam bir parti teşkilâtı, 5. Güçlü bir kızıl ordu.

Mao Zedung yoldaşın bu yıllarda eklediği bir şart daha vardır. O da beyaz rejimin gerici klikler arasında bölünmüş olması ve bunların birbirleriyle savaş halinde olmaları. Fakat II. Dünya Savaşından sonra genel olarak dünyada devrimci durumun gelişmesiyle ve özellikle emperyalizmin bütün dünyada toptan çöküşe doğru gittiği, sosyalizmin ise, zafere doğru ilerlediği günümüzde bu gereklik ortadan kalkmıştır.

Şimdi yarı-sömürge yarı-feodal bir ülke olan Türkiye'mizi de bu şartlar açısından inceliyelim:

1. Kuvvetli bir kitle temeli: Bunun mânası şudur: Söz konusu bölgede yoksul köylülerin çoğunluğunun hükümetin silâhlı mücadele ile devrilmesini istemesi ve devrimcileri desteklemesi.

Türkiyenin bazı bölgelerinde kitle temeli ötedenberi kuvvetlidir. Bazı bölgelerde son yıllarda kuvvetlenmiştir. Bazı bölgelerde ise, hâlâ zayıftır.

Genel olarak yakın tarihimizdeki isyan bölgelerinde ve son yıllarda işçi ve köylü mücadelesinin yoğun ve şiddetli olduğu bölgelerde kitle temeli kuvvetlidir. Fakat bir bölgede kitle temelinin kuvvetli olup olmadığını anlamanın en sağlam yolu, o bölgeye giderek sınıf mücadelesine katılmaktır.

Kitle temeli konusunda ortaya son derece subjektivist yargılar öne sürülmektedir. Bunları inceleyelim:

a) Meselâ bazı kimseler; birkaç olaya bakarak bir bölgeyi değerlendiriyorlar. Birkaç ihbar olayına bakarak bütün bir bölge hakkında konuşuyorlar. Gericilerin davranışlarını genelleştirmek yanlıştır. Dünyada gericilerin hâkim olduğu her yerde, gericiler at oynatırlar ve bu normal bir şeydir. Gericilerin davranışlarını halka mal etmek ancak gericilere yakışır.

b) Bazı kimseler kuvvetli bir kitle temeli deyince, kafalarında şunu canlandırıyorlar: Bölgede devrimciler hâkim sınıflara bir iki darbe indirince, kitleler kendiliklerinden silâhlanıp, ayaklanmalı ve devrimcilerle birleşmeli. Meselâ birisi bir konuşmada şöyle dedi.

— Kızıldere olayı esnasında neden çevredeki köylüler pasif durdu? ve bundan da oradaki köylülerin gerici olduğu neticesine vardı. Bazı kimseler de SİNAN CEMGİL'in ihbar edilmesi ve şehit edilmesi olayına dayanarak Nurhak çevresindeki köylülere demediklerini koymuyorlar. Oysa o bölgede yoksul köylülerle temas kuran gerillâlar, onların nasıl bir devrimci ateşle yanıp tutuştuklarını, SİNAN'ın adı geçtiğinde nasıl ağladıklarını ve o katliâmı düzenliyenlere nasıl kin beslediklerini pek iyi bilirler.

Komünistler, kitlelerin kendiliklerinden silâhlanıp ayaklanmaları ihtimali üzerine hesap yapıp, siyaset tesbit etmezler. Komünistlerin vazifesi, kitlelerle sınıksız bağlar kurmak, onları teşkilâtlandırmak, maddî mânevî desteklerini kanallandırmak, onları eğitmek ve silâhlandırmaktır. Kitle çalışması yapılmadan ancak bu işler yapıldığı ölçüde kitlelerin desteği maddî bir güç haline gelir. Köylülerden katılmalar başlar. Bu vazifeleri yerine getirmeden kitlelerin kendiliklerinden teşkilâtlanmalarını, yardımlarını ulaştırmalarını ve devrimcilerle birleşmelerini ummak, Guevera'nın fikridir ve yanlış olduğu yurdumuzda bir kere daha acı olaylarla ispatlandı. Nitekim, Nurhak bölgesindeki yoksul köylüler Sinan'ı bu açıdan eleştiriyorlar. Kendileriyle temas kurmadığını, köylere sadece parayla ekmek satın almak için yaklaştığını söylüyorlar.

Kaldı ki, komünist gerillâların yoksul köylülerle sıkı bağlar kurmaları sadece yardım sağlama bakımından gerekli değil, aynı zamanda siyasî bir zorunluluktur. Gerillâ harekâtını plânlarken kitlelere zulmedenlerin hükûmet otoritesini temsil eden gericilerin kimler olduğunu ancak kitlelerden öğrenebiliriz. Bunun için de kitlelerle bağlar kurmak şarttır.

c) Bazı talebeler ve öğretmenler de kendi köylerini veya tanıdıkları köyleri değerlendirirken subjektivizme düşüyorlar) denmekte ve silâhlı mücadeleye esas olan temel ilkelere dikkatler çekilmek istenmektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve yan kuruluşları tarafından sürdürülen silâhlı mücadele uygulamaları sırasında, temel ideoloji gerekleri konusunda yapılan diğer bir uyarıdan söz etmek isteriz.

MUZAFFER ORUÇOĞLU ve CEM SÖMEL'in yakalandığı evde ele geçirilen belgeler arasında görülen el yazması mükerrer, «Yoldaşlar» başlıklı metin örgütsel hareketin özü hakkında şu görüşlere yer vermektedir.

Örgüt tarafından yapılan bir toplantıda bulunamayıp ve fakat bazı uyarılarda bulunmak isteyen bir üyenin görüşü olarak; şöyle denmektedir:

(16 NİSAN 1973, Yoldaşlar, Kendim gelemediğim için, görüşülmesini istediğim konuları alınmasını teklif edeceğim kararları yazılı olarak sunuyorum:

1. Hareketin pratik önderliği meselesi: Hareketin bütününün pratik işlerini görecektir daimî bir organa ihtiyacımız var. Bu organın vazifeleri şunlardır: 1. Güçlerin dağılımını yönetmek. 2. Askerî Harekâta

bölgelerarası koordinasyonu gerçekleştirmek «tabîî gerillâ savaşında ne ölçüde koordinasyon gerekli ve mümkünse», 3. Bölge komutanlarının denetlenmesi, kurulması, dağıtılması... 4. Siyasî teşkilâtımızın genişletilmesi ile ilgili prensipleri tesbit etmek, siyasî teşkilâtın gelişmesini yönlendirmek ve kuruluş kongresinin hazırlıklarını yapmak. Bugünkü durumda siyasî teşkilâtımız son derece dar olduğu için, bir de siyasî bakımdan ileri yoldaşların aynı zamanda askerî meselelerde en tecrübeli olmaları sebebiyle siyasî önderlikle askerî önderlik aynı organda birleşiyor.

Bu organın teşkili, ister istemez bazı yoldaşların köylerdeki gerillâ faaliyetlerinden çekilmesini gerektirecek. Bu fedakârlığı yapmak zorundayız. Şimdiden aynı bölgeye iki ayrı merkezden kadroların gönderilmesi gibi durumlarla karşılaşyoruz. Bu, bugün pek önemli değil ama, bu yaz böyle durumlar çoğalabilir. Sonra, sürekli olarak tanımadığımız bölgeler hakkında iyi şeyler duyuyor, çalışmamız mümkün olan bir süre bölgeyi duyuyoruz. Bütün bu istihbaratı değerlendirip zamanı gelince yeni cepheleeri açma kararı alacak bir organa ihtiyaç var.

Bu organ iki veya üç kişiden müteşekkil olabilir. Ama, en azından iki kişi her zaman birbirlerini derhal bildirecek şekilde yerleşmeli ve bütün bölgelerde her türden irtibatı ayarlamalıdır. Ayrıca, bunların yedekleri de tesbit edilmeli. Asıllar, irtibatlar hakkında bilgileri ve diğer önemli bilgileri, yedeklerin de bildiği bir yere saklamalıdır. Bu da ihmal edilmemelidir.

2. İdeolojik siyasî önderlik: İdeolojik siyasî önderliğe, pratik önderlik kadar ihtiyacımız var. Hareketimizin merkezi teorik bir yayın organı olmalıdır. Yayın organının muhtevası hakkındaki fikirlerimi daha teferruatlı... teorik bir yayın organımız olmalıdır ve bu en kısa zamanda çıkarılmalıdır. Bunun iki ana vazifesi vardır: 1. Siyaset ve taktikleri tesbit etmek. Şimdiye kadar malûm yazılar bize kabaca ışık tuttu. Ama, değişen durumlarla birlikte önümüze yeni meseleler çıkacaktır. Meselâ; seçim kampanyaları esnasında ne yapacağız. Seçim günü ne yapmalıyız. Genel olarak propaganda çizgimiz ne olmalıdır. Bütün gazeteleri okumayan arkadaşlar için, geniş siyasî tahliller lâzımdır. «Propaganda malzemesi olarak».

2. Teorik organın ikinci önemli vazifesi, tecrübeleri yaygınlaştırmaktır. Özellikle askerî tecrübelerin ve kitle çalışmalarında edinilen tecrübelerin yaygınlaştırılması bir yerde yapılan hatanın başka bir yerde tekrarlanmaması için gereklidir. Savaşçılarımızın genel tecrübesizliği bunu âcil bir hale getirmektedir. Savaşçılarımızın büyük bir kısmı bizim hareketimizin içerisinde profesyonel faaliyete katılmışlardır) demek suretiyle örgütün bir yayın organına olan ihtiyacı nedenleriyle birlikte belirtilmektedir.

TKPML örgütünün «Halk Savaşı» isimli bir yayın organı çıkarması yolundaki çalışmaların başlangıçtanberi sürdürüldüğü ve bu özlemin her vesilede ortaya konduğu anlaşılmaktadır. Nitekim yine aynı şekilde MUZAFFER ORUÇOĞLU ve CEM SOMEL'in yakalandığı sırada ele geçirilen belgeler arasında rastlanan «Yayın organımızın muhtevası ile ilgili düşüncelerim» başlığı altındaki metinde şu görüşlere yer verilmektedir:

(Yayın organımız, esas itibarıyla teorik bir yayın organıdır. Bir propaganda aracıdır. «Şafak» gibi bir haber bülteni ajitasyon bildirisi karması bir ucube olmamalıdır.

Devrimci kadrolara, kitlelerin ileri unsurlarına hitap eder.

Muhtevası yazılardan ve kısa haberlerden ibaret olmalıdır.

Yazılar şu üç türden olabilir:

1. Siyasî olayların tahlili:

Dünyada ve Türkiye'de siyasî gelişmelerin tahlili, siyasî akımların eleştirisi. Bu tür yazılar devrimci kadrolara propaganda çizgimizi anlatır. Propaganda ve ajitasyonda birliği sağlar.

Bu tür yazılarda özellikle halkın kafasını meşgul eden olaylar ve bu olaylarla ilgili yaygın yanlış fikirler üzerinde durulmalıdır. Konular rastgele geçilmemelidir.

2. Tecrübelerin özetlenmesi:

Devrimci hareketin her faaliyet sahasında edinilen tecrübelerin yaygınlaştırılması zorunludur. Özellikle askerî tecrübelerin ve kitle çalışmasında edinilen tecrübelerin yaygınlaştırılması elzemdir. Bütün arkadaşlar pratikten öğrendiklerini yazmaya teşvik edilmelidir. Önder yoldaşların, hareketimizin bütününün tecrübelerini özetlemesiyle strateji, siyasetimiz ve taktiklerimiz ortaya çıkar.

Bu tür yazıları tecrübesiz arkadaşlara Marksizm-Leninizm günlük çalışmada pratikle nasıl kaynaştırılması gerektiğini öğretecektir ve hareketimize yeni bir atılım sağlayacaktır.

Siyasî olayların tahlili ve tecrübelerin özetlenmesi yazıları, yayın organımızın esas muhtevasını teşkil etmeli ve en çok yeri bunlara ayırmalıyız.

Şafakta olduğu gibi hâkim sınıflar arasındaki çelişmeleri yansıtan dedikodulara yer vermemeliyiz. Haberler, sınıf mücadelesinden gelmelidir.

3. Edebî yazılar:

Gerekli görülürse demokratik halk edebiyatımızdan örnek hikâyeler ve şiirler yayınlanabilir. Bunların da propagandif ve ajite edici tesirleri olur. Her sayıda değil de arada sırada fakir fukara edebiyatı yapan halkın kefaletini burjuvaziye tasfir ederek «devrimcilik» yaptığını sanan burjuvazi sanatçıları eleştiren yazılar yayınlamak çok faydalı olacaktır. Çünkü, bu heriflerin devrimci kadrolar üzerinde çok gerici tesirleri oluyor. Kadroları bunların tesirinden kurtarmak lâzım.

Bu yazılardan ayrıca, kısa haberler de yayın organımızda yer alabilir. Bunlar daha ziyade burjuva basınında çıkmayan veya yanlış anlatılan silâhlı mücadeledeki veya kitle mücadelelerindeki zaferler veya yenilgiler olmalıdır. Basında çıkan haberleri tekrar yayınlamaya lüzum yoktur. Önemli olmayan veya öğretici olmayan haberler yayınlanmamalıdır.

Haberler faslı kısa tutulmağa çalışılmalıdır.

Siyasî olayların tahlili yazıları ile tecrübelerin özetlenmesi yazıları, genel olarak yayın organının sayfalarının % 75'ini (dörtte üçünü) doldurmalıdır. «Genel olarak diyorum, her bir sayıda bu oranı tutturmalıyız demiyorum». Edebî yazılarla haberler genel olarak % 25'i geçmemeli.

Yayın organının birinci sayısının muhtevası da kabaca böyle olmalıdır.

Bizim dışımızdaki genel olarak devrimci hareketin durumu ve sınıf mücadelesinin durumunu kısaca tahlil eden bir yazı, bir de 1972 yılında ve bu kış hareketimizin durumunu, kazanılan tecrübeleri, eksiklerimizi ve yayın organının vazifelerini anlatan ikinci bir yazı, ikinci yazı Türkiye'deki bütün Marksist-Leninistlere bir çağırı ile sona ermelidir) denmekte ve bu konudaki düşünceler ortaya konmaktadır. Her ne kadar söz konusu yayın organını çıkarmak olanağını zaman bakımından elde edememişler ise de, bu husustaki uygulamaya yönelik düşünceleri kısmen bu metin vasıtasıyla öğrenmiş bulunuyoruz.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt silâhlı mücadele hedefindeki çalışmalarını mutlak bir başarı düzeyine getirebilmek amacıyla ile örgütsel faaliyetlerin belirli sınırlar içerisinde, her türlü sapmayı önleyecek biçimde yöneltmeye çalışmış olduğunun sayısız kanıtlayıcı belgelerine rastlanmaktadır. Bunlardan bir tanesi de yine Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU'na ait belgeler arasında görülen Lenin'in (BİR YOLDAŞA ÖRGÜTSEL GÖREVLERİMİZ ÜZERİNE MEKTUP) isimli örgütsel öneridir. Keza Aslan KILIÇ'ın yazısı olduğu anlaşılan bir metinde de hareket yöntemi ile ilgili Halk Savaşı biçimindeki mücadele gerekleri hatırlatılmakta, bunun ciddi bir savaş olduğu, maceracılık ve kuyrukçuluk gibi yollarla devrimci mücadelenin yürütülemeyeceği ifade edilmekte ve komünist Çin Devriminin can alıcı tâbir edilen önemli ilkeleri ve devrimin özü hatırlatılmaktadır.

2 — TKPML ÖRGÜTÜNÜN TİKKO YAN KURULUŞU ELİ İLE YÜRÜTÜĞÜ SİLÂHLİ MÜCADELE KONUSUNDAKİ TEORİK VE PRATİK ÇALIŞMALARI YANSITAN BELGELER :

TKPML örgütünün faaliyetleri belirli bir düzeye kadar kadro çalışması eğitim çalışması şeklinde görünmekle beraber; asıl amaç Halk Savaşı biçiminde bir olguya sebebiyet verecek silâhlı mücadelenin kurulacak gerillâ üsleri eli ile yürütülmesi ve böylece bir parti yönetiminde proleterya ihtilâlini gerçekleştirerek Kızıl diktatörlüğün kurulmasıdır. Bu hedefe varmak için, mücadele unsurlarına sık sık uyarılarda bulunulmuş ve silâhlı mücadele amacının daima gözönünde bulundurulması ve bütün çalışmaların bu amaca dönük olacak ve katkı sağlayacak şekilde bir yöntem izlenmesi istenmiştir.

Bu düşünce ile her şeyden evvel örgüt üyelerinin silâh bilgisini artırmak ve onları girişecekleri silâhlı mücadelede başarılı kılmak için, teorik ve pratik çok yönlü çalışmalar ortaya konmuş görünmektedir.

1 — Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in eşyaları arasında ele geçen belgelerden (ŞEHİRDEKİ GERİLLÂLARIN ASKERİ EĞİTİMİ KONUSUNDA BAZI ÖN AÇIKLAMALAR) başlıklı metinde her TİKKO savaşçısının silâhla ilgili öğretiminin ana esasları belirlenmektedir.

2 — Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunun yürüteceği silâhlı mücadelenin hazırlığı ile dahi yetinilmiyerek, silâhlı savaşın yönetileceği hedeflerde ayrıntılı olarak saptanmış bulunmaktadır. Yukarda yer vermiş olduğumuz «TİKKO'NUN SALDIRAĞI HEDEFLER» kapsamı Devlet Otoritesi ve vatandaş güvenliğini yok edecek hassas görev ve hizmet unsurlarına yöneltilmiş bulunmaktadır.

3 — Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in yakalandıkları Esenlerdeki örgüt üssünde ele geçen «KARŞI DEVRİMCİ ŞİDDET USULLE-

Rİ» başlıklı metinde Devletin Ordusu ve Tüm Güvenlik Kuvvetleri düşman ilân ve kabul edilerek yürütülecek gerillâ savaşında dikkat edilecek önemli hususlar saptanmış bulunmaktadır.

TİKKO'nun yürüteceği silâhlı mücadele biçimini yansıtan önemli bir belge olarak söz konusu karşı devrimci şiddet usulleri ile ilgili örgüt düşüncelerine yer vermek isteriz.

KARŞI DEVRİMCİ ŞİDDET USULLERİ :

Gerillâ bölgesini diğer bölgelerden tecrit etmek;

- a. Sıkı kontrol kurmak;
- b. Bölgeyi boşaltmak.

a. Düşman; bölgede yürütülen gerillâ savaşını bastırmak için tecrit politikasını uygular. Savaşın olduğu bölgeye girişi çıkışı yasaklar. Bölgenin stratejik noktalarına askerî garnizonlar kurar. Köylerde devriyeler gezdirir, anti-gerillâ birlikleri halinde kayalık, ormanlık gibi gerillâların üslenebileceği yerleri tarar. Keşif uçakları ve helikopterlerle sıkı aramalara başvurur. Bu durumda gerillâlar düşmana hiçbir iz ve ip ucu vermemelidir. Eğer düşmanın sıkı kontrolünde bulunan bölgede düşmana iz veya ip ucu kaptırırsa, takipten veya imhadan zor kurtulur. Sıkı kontrol bölgelerinde gece harekâta girmek, iz bırakmamak, harekât sahasından uzak yerlerde gizlenmek, gerillânın gövdesini küçültmek, gündüzün arazide görünmemek.

b. Bölgeyi boşaltmak: Düşman, bir bölgede gerillâ mücadelesini bastıramadığı zaman o bölgeyi boşaltabilir. Ekinleri yakar, evleri harabe haline getirir. Halkı o bölgeden çıkarır ve giriş çıkışı yasaklamak suretiyle bölgeyi tecrit edebilir. 1938 Dersim Halk isyanına aynı metodu uygulamıştır. Halk direnişinin en güçlü olduğu Haydaran ve Demenan bölgelerini tamamen boşaltmıştır. Düşmanın bu tedbirine karşı gerillâlar derhal bölge değiştirmelidir. Düşmanın bu gibi tedbirlerini suya düşürmek için gerillâlar çok geniş bir bölgede çalışmalıdırlar. Çünkü o zaman düşman bölgeyi sıkı kontrol altına almak veya boşaltmakta büyük güçlüklerle karşılaşır.

Gerillâ mücadelesinin seviyesi"eldeki imkânlarla göre biçim kazanır. Kadro azlığı, silâh yetersizliği olabilir. Bu böyledir diye harekâta girmek hatadır. Gücümüzü iyi değerlendirirsek üstesinden gelebileceğimiz hedeflere saldırabiliriz. Ancak saldırıdan sonra geri çekilmeye ve kamuflâja son derece önem vermek zorundayız. Çok zayıf olduğumuz anlarda düşmanla yüzyüze gelerek karşılıklı çarpışmak veya cephe savaşı vermek gerillânın yok olması demektir.

Bölgenin birden fazla mıntakasinda aynı anda kıvılcımlar çıkarmak: Mıntakalarda üslenen gerillâ hücreleri aynı anda birden fazla harekâta girmeli ve bölgede genel bir kızıl terör havası estirmelidir. Bu düşmanın dikkatini bölge çapında dağıtır. İhbarcılarının ve bölgedeki ajanların morallerini bozar. Halkın kafasında gerillâların sadece bir bölgede değil, birçok bölgelerde döğüştüğü ve her yere sızdığı intibamı uyandırır. Halka silâhlı propaganda ve geçici bir devrimci bir moral veya heyecan imkânı kazandırır. Partinin halk arasındaki propagandacı ve ajitatörlerine geniş makam ve otorite sağlar.

Bölgede güçlü harekâtlar koymak: Mıntakalardaki gerillâ hücrelerini bir gecede birleştirerek güçlü baskınlara girmek ve harekâttan sonra hücreleri tekrar kendi mintakalarına göndermek ve bu savaşıma stilini sistemli bir hale getirmek. Gerillâ savaşını yürüten savaşçıların askerî eğitimlerini gerçekleştirmek ve yürütmek çok önemlidir. Savaşçı, savaşarak öğrenmek, hiç şüphesiz eğitimin esasıdır. Fakat savaşa sokacağımız kadrolara nasıl savaşmalarını öğretmek onları teorik ve uygulamalı eğitime sokmak harekâtların başarı derecesini önemli ölçüde etkiler.

Denmektedir. Bir bakıma sözü edilen çok yönlü gerillâ harekâtı ve bunların birden fazla kesimde başlattıkları silâhlı hareketlerin uygulanması aynen yapılmış görünmektedir. Tunceli bölgesinde TİKKO'nun kısa sürede giriştiği birbirini izleyen silâhlı sabotaj eylemleri ortaya, bu görüşlerden esinlenen bir sonuç koymaktadır.

4 — TİKKO'nun şehirlerdeki silâhlı harekâtı bakımından da «KARŞI POLİS» harekâtının ilke ve esaslarının da aynı şekilde tesbit edildiğini Aslan KILIÇ'ın el yazısı ile yazdığı «POLİS TAKTİKLERİ» başlıklı yazıda müşahade etmekteyiz.

5 — Keza Aslan KILIÇ'ın evinde ele geçirilen ve kendi el yazısı olduğu anlaşılan çalışma ve not kapsamlarında sabotaj-tuzaklama, bunlarda kullanılan ateşleyici ve patlayıcı malzemeler ve hafif silâhların tesirleri üzerinde geniş derlemeler yapılmış ve bunlar üyelerin pratik istifadesini sağlayacak şekilde şematik hale getirilmiş görülmektedir. Aynı paraleldeki çalışma örneklerine örgütün diğer iki önemli yönetmeni Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'de ele geçirilen belgeler arasında da rastlanmaktadır ve hattâ daha da ileri gidilerek gerillâların kendi olanakları ile yapacakları bombaların kimyasal terkip bakımından imali pratik ve şematik olarak gösterilmiş bulunmaktadır. Bunların parça tesiri yapan veya savunma tesirli şarapnel bombaları, ses bombaları, sis ve göz yaşartıcı bombalar, yangın ve aydınlatıcı bombalar şeklinde sıralanıp öğretiyi sağlayacak şekilde komprime edildiği görülmektedir.

6 — Sanıklarda ele geçirilen eşyalar arasında, Türk Ordusunda kullanılan gayri nizamî harp esası ile ilgili çeşitli gerillâ savaşı yakın boğuşma ve gerillâ harekâtları hakkında «Hizmete Özel» dereceli talimname ve notlara da rastlamaktayız. Silâhlı mücadele hazırlığında sanıkların bunlardan da geniş ölçüde yararlandıkları anlaşılmaktadır. Nitekim bazı aktarmaların talimname esaslarına uyduğu kolaylıkla görülmektedir.

Bütün bunlar; örgütün gerçekleştirmeyi amaçladığı Halk savaşı düşüncesini hedef alan hazırlık ve gayretleri kuşkusuz ifade etmektedir. Örgütün girişeceği silâhlı hareketin ve oluşturacağı gerillâ ünitelerinin başarısı bakımından öngörülen bu çalışmalar, devletin nizamî ordusu ve güvenlik kuvvetlerinden üste gelmek ve kamu oyununda tüm güvenlik kuvvetlerini gözden düşürmek taktiği ve metodu ile geliştirilmek istenmektedir.

3 — ÖRGÜT ÜYELERİNE ÖĞÜTLENEN VE ÖNERİLEN SİLÂHLI MÜCADELE ESASLARINA UYGUN OLARAK HAREKET EDİLDİĞİNİN PRATİK ÖRNEKLERİNİ YANSITAN BELGELER VE BU KONUDA YAPILAN OTO-KONTROL ÖRNEKLERİ :

TKPML Örgütü ve onun yan kuruluşları bulunan TİKKO ve TMLGB örgütlerinin öğrenci - gençlik, işçi-köylülere dönük olarak şehir ve kır ke-

simlerinde çok yönlü faaliyet içerisinde bulundukları çeşitli belge ve beyanlardan kuşkusuz anlaşılmaktadır.

Yapılan çalışmalar bazen ön tesbiti icabettirdiği gibi, bazen de faaliyetten sonraki dönemde ortaya konan eleştiri kapsamı örgütsel çalışma konusunu ve alanını ortaya koymaktadır.

Bu cümleden olarak;

Aslan KILIÇ'ın evinde ele geçirilen belgeler arasında rastlanan bir notta, örgüt çalışması ile ilgili işçi kesimine dönük ilginç bilgilere rastlanmaktadır. Buna göre ilişki kurulan fabrikalar ve ilişki kurulmak istenen işyerleri ve buralardaki elde edilmesi ön görülen veya elde edilmiş işçiler saptanmış bulunmaktadır. Özellikle İstanbul kesimindeki işyerlerini hedef aldığı anlaşılan çalışma kapsam ve yöntemi ile ilgili bazı özel işaretli notlarda şu isim ve işyerlerine rastlanmaktadır. (Topuz Çelik - Torçelik, Singer, Otoşol, Tasaş, Arçelik, Elka, Parsan, Oto-Par, Jawa-Skoda) hakkındaki kısa şifreli notlardan sonra ilişki kurulacak işyerleri olarak da şu isimler sıralanmaktadır. (Otosan, Simko, Pimaş, Malazlar, Mutlu Akü, TDD «TÜRK DEMİR DÖKÜM», Apa-Ofset, Profilo, Phillips, Derby, Santa-Farma) fabrikaları sayılmaktadır. Aynı notun diğer bir yüzünde de işçi kesiminde çalışmalara geçildiğini ifade eden ve ortaya konan çalışmaları bazı bakımlardan eleştiren kapsamı görmekteyiz. Nitekim Genel Durum başlığı altında şu tenkitlere yer verilmektedir: «Perspektiften yoksunluk, çalışmalar hedefe yönelmiyor, hedef, amaç kavranmamış, ilişkiler ilkel canlılıktan yoksun. Evlerde değil kahvelerde konuşuluyor. Eğitim çalışmaları yok. Plânlı çalışma yok. Pratiğe boğulma var. Fabrikalar ve çelişkileri bilinmiyor. Propaganda imkânları «bildiri yayın dağıtımı...» araştırılmıyor. Pratik görevler verilmiyor) demek suretiyle örgütün işçi kesimine yönelik faaliyetleri belgelenmekte ve ortaya konan çalışmaların kritiği yapılmaktadır. Aynı belgede tesbite konu iş yerlerinde bazı isimlere yer verilmekte, Abbas, Ali Osman, İlhan, Emin, Abdullah gibi isimler sıralanmaktadır.

Aynı türde diğer bir çalışma örneğine de, Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in yakalandıkları evde ele geçirilen belgelerde rastlamaktayız. Bunda; deri işyerlerine yönelik bazı faaliyetlerin yansıtıldığını ve özellikle işçilerin işverenden hoşnutsuzluğunu mucip olacak ve direnişe neden olabilecek işçi sorunlarının derinliğine saptandığı görülmektedir.

Herhangi bir işçi direnişinde önemli nedenler olarak ortaya konabilecek ve genişliğine istismara vesile teşkil edecek biçimde ele alınan konuların örgüt gözü ile telâkkisi ve parmak basılan noktaları ilginç bulduğumuz için bir örnek kabilinden aynen vermenin örgütsel faaliyet hedefini belgelemesi bakımından yararlı olacağı kanısındayız.

Söz konusu örgütsel tesbitte (Ham derinin fabrikaya girişi, işlenip satılacak hale gelişindeki masraflar) başlığı altında şu emek ve sermaye unsurlarına yer verilmektedir:

- Fabrikada ham derinin masrafı.
- İşçi ücreti.
- Fabrikada deri işlerine ne gibi ilaçlar katılıyor.
- Amortisman masrafı.
- Fabrika sipariş işi yapıyor mu, yoksa normal bir üretimi mi var.
- Fabrikada kaç işçi çalışıyor, kaç sendikalı,

- Bundan önceki toplu sözleşmedeki şartlar.
- İşçiler grev ve lokavt için neler düşünüyor, hakları için uğraşlar.
- İşçilerin kurtuluş yolu nasıl.
- Sendika yayınları düzenle işçilere ulaşıyor mu.
- Ecevit hakkında neler düşünüyorlar.
- Sıkıyönetim hakkında neler düşünüyorlar.
- Devlet nedir, devlet hakkında neler düşünüyorlar.
- İşe alınmalar ve işten çıkarılmalar.
- İz kazaları, iş kazaları hakkında patronun tutumu ve örnekler.
- Bir ayakkabı kaç Dm.² den olur.
- Fabrika içindeki aletlerin, iş yerinin fiatı sabit sermaye, değişen

sermaye gelir ve giderler, şeklinde örgütsel saptamalar yapılmış bulunmaktadır. Bundan da anlaşıldığı gibi TKPML örgütünün bir iş yerine bakış açısı emek unsurunun geniş ölçüde istismarına esas olabilecek bilgileri toplamak ve bilâhare bunları en geniş ölçüde işçi çevresinde kullanmak suretiyle işçileri işverene, sendikaya giderek devlete karşı hoşnutsuz bir atmosfere sokarak, kendilerini bir kurtuluş hareketi olarak etkilemek ve tüm işçileri özledikleri biçimde silâhlı kalkışmanın içine almak veya hiç değilse onların desteğini kazanmak düşüncelerine yönelik olarak hareket edildiği görülmektedir.

Aynı belgeler arasında yine çeşitli işyerlerine ait örgütün faaliyetlerini ve yıkım çalışmalarını ortaya koyan beyan ve görüşlere rastlanmaktadır.

Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in yakalandıkları Esenler'deki evde ele geçirilen belgelerin birinde de 15.5.1972, 31.12.1972 tarihleri arasında Anadolu Yakasında sürdürülen işçi kesimine dönük çalışmalarla ilgili kayda değer bir rapora rastlamaktayız. Her ne kadar bu çalışma Şafak Örgütü zamanında başlamış ise de, sonuç itibarıyla TKPML örgütü zamanını kapsamaktadır. Kaldı ki, TKPML örgütü temel ideoloji itibarıyla Şafak Örgütünün silâhlı mücadele yolunda uygulama farkları getiren bir uzantısıdır.

Bahse konu raporda aynen şu görüşlere yer verilmektedir:

(15.5.1972 - 31.12.1972 arası Kadıköy bölgesi işçi çalışmaları üzerine;

Revizyonist Şafak hareketi sırasında ilk defa 15 Mayıs 1972 günü bir işçi ile tanıştım, bundan bir hafta sonra yine bir işçi ile evli olan Üniversiteli bir arkadaşla tanıştırıldım. Ayrıca tanışabileceğim üç isim verdiler, ilk tanıdığım işçi arkadaş tam Şafak hareketinin istediği tipten birisi idi. Entellektüel eğilimleri fazla, meraklı ve silâhlı mücadeleye pek yanaşmayan, diğeri ise fazla ileri olmayan hareketten bir arkadaş göbeğinden bağlı birisi idi. Kitle çalışmasına ilk başladığım anda durum bu idi, bundan sonra o mahaldeki çalışmalar neticesinde bağ kurduğumuz fabrikalardaki gelişmeleri sırası ile inceleyelim.

Şoför arkadaşla ikinci buluşmamızda onun yeğeni ile tanıştım. Bir No. 11 fabrikada çalışan bu arkadaş, Dev-Genç'e üye olmuş, İşçi-Köylü gazetesi ile bağlı olan bir arkadaştı. Bir No. 11 fabrikadaki gelişimi şöyle sıralayabiliriz: Arkadaşla tanıştığım sırada, fabrikada sendika yoktu, arkadaşla birlikte fabrikaya Maden-İş sendikasını getirmek için çalışmaya başladık, ancak, başarısızlığa uğradık. Harekete önderlik eden diğer arkadaş işten atıldı. Başarısızlığın nedenlerini şöyle sıralayabiliriz: 1 — Re-

vizyonist Şafak Hareketinin hatalı tutumu, fabrika küçük olduğu için, fazla üstünde durulmadı. Gerekçe olarak üs kademedeki arkadaş şöyle dedi. «Biz aslında Maden-İş'i oraya sokabiliriz ancak bizim Maden-İş'te bağımız olduğu anlaşılır. Onun için üstünde durmuyoruz». 2 — O sırada işçi sınıfı arasında hiçbir tecrübem olmaması ve meseleleri çözümlüye-mem. 3 — Diğer arkadaşın işten atılması neticesinde bizimle bağı olan arkadaşda bir çekingenlik doğması.

Patron bir işçiyi işten attıktan sonra işçilere 20-30 kuruş zam vere-rek hareketi tamamen durdurdu. Daha sonra bu arkadaşla fabrikadaki özel çelişkileri tâyin ederek propaganda ve ajitasyon faaliyetine başla-dık. Büroşürlerden eğitim çalışmaları yaptık. Şafak Revizyonistlerinden ayrıldıktan sonra, arkadaş Şafak revizyonizme karşı cephe aldı. Bizi des-tekledi. Bundan sonra tekrar sıkı bir çalışmaya girdik. Fabrika komite-sini kurmak için kendi bulduğu arkadaşlarla konuştuk. İki arkadaşla ko-nuştuk. a) Arkadaş canını çok sevdiğini, silâhlı mücadeleye gelemeyece-ğini ve ancak fabrikada propaganda ve ajitasyon çalışmalarına yardım edeceğini söyledi. b) Arkadaş ise, o sırada patron tarafından fabrikaya sokulan Tek-Met-İş'in temsilcisi idi. Bu sırada sendika işleri ile uğraştığı-nı ileride yardım edebileceğini söyleyerek ayrıldı. Bu fabrikadaki arkadaş-ın durumu, propaganda ve ajitasyon kabiliyeti olan bir arkadaş bizim DABK kararı, Kızıl Siyasî İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım ve Bir Yoldaşa Örgütsel Görevlerimiz hakkında mektubun özeti ile Grev ve Devlet Broşürlerinin eğitim çalışması yapıldı) demek suretiyle işçiler üzerinde yapılan çalışmanın örneği ortaya konulmakta ve onların kendi haklarının savunulduğu görünümü altında belirli bir noktaya kadar iş-ledikten sonra silâhlı mücadeleye katkı sağlayacak şekilde kanalize et-mek amacının güdüldüğü ve örgütsel faaliyetlerin bu noktaya vardırıl-mak istendiği kuşkusuz anlaşılmaktadır.

Diğer yandan sadece erkek işçiler değil, kadın işçiler üzerinde de, ka-dın yapısından doğan özellikler dikkate alınarak bazı çalışmalar yapıl-dığı anlaşılmaktadır. Nitekim Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'de ele geçirilen (KADI İŞÇİLERİ TEŞKİLÂTLAMAK İÇİN FABRİKAYA Gİ-REN BİR DEVRİMCİ KIZ ARKADAŞIN İLK TECRÜBELERİNİN ÖZET-LENMESİ) başlığı altında daktilo edilmiş iki sahifeden ibaret bir metne rastlanmaktadır. Söz konusu metin kapsamında TKPML örgütünün ama-cında başarı sağlayacak bir çalışma senaryosu görünümü hâkimdir. Öyle sanıyoruz ki, ortaya konan görüşler birçok çalışmaların ürünü olarak va-rılan bir sentez ve aynı konuda yapılacak çalışmalar yönünden bir örnek-leme niteliğinde gözükmetedir.

TKPML örgütünün işçilere yönelik çalışmalarının diğer bir yazılı de-liline de yine ORUÇOĞLU ve Somel'in belgeleri arasında rastlamaktayız. Küçük kâğıt parçalarına zaptedildiği görülen notlarda; Oto-Par, Çayır-ova, Tekel, Tasaş, Elka Fabrikalarında ilişki kurulduğu anlaşılan birçok işçi isimlerine yer verilmekte ve bazıları anlamı çıkarılamayan özel işa-retler ile belirlenmiş bulunmaktadır.

Yapılan çalışmalardan sonra TKPML örgütü çevresince işçi sorun-larına sahip çıkıldığını gösteren bir tavır da takınılmış olduğunu ifade eden belgelere de rastlamaktayız. Bu cümleden olarak; Muzaffer ORUÇ-OĞLU ve Cem SOMEL'de elde edilen «Emekçi Kardaşlar» başlıklı el yaz-ması metinde işçilerin ücret, konut iş bağlantıları ve bunlara karşı dev-

let ve sendikaların tutumları ele alınıp eleştirilmekte ve beyanname taslağı olduğu anlaşılan el yazması metin şu görüşlere yer vererek son bulmaktadır. (Hak verilmez alınır. Yoksa, yoksul kalınır. Artık zalimlere karşı göğüs vermenin zamanı gelmiştir. Varsınlar üstümüze kanunları ile gelsinler. Varsınlar üstümüze dozerleri ile, polisleri ile, jandarmaları ile gelsinler. Biz bu namussuzlar sürüsüne şunu ispat ederiz. En büyük kanun emekçilerin kanunudur. En büyük güç Emekçilerin gücüdür. Gelecekleri var ise, görecekları de olacaktır. İş arayan açlar bizim, yaban ele göçler bizim, alınacak öçler bizim, bizim, bizim hepsi bizim) denilmek suretiyle işçi kesimi kışkırtılarak kend görüşleri etrafında kalkışma düzeyine getirilmek istenmektedir.

Keza aynı nitelikte diğer bir beyanname de «YİĞİT ARÇELİK İŞÇİLERİ» başlığını taşımakta ve kapsamında işveren, sendika ve hükümet eleştirildikten sonra şu görüşlerle son bulmaktadır. (İşçinin kurtuluşu ancak kendi bilinçlenmesi ve mücadelesi ile ve yoksul köylülerle birleştiği zaman olacaktır. Zafer, yoksul Türkiye Halklarının ve devrimci işçilerinin'dir. YAŞASIN TÜRKİYE HALKLARININ KURTULUŞ SAVAŞI! YAŞASIN İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ KARDEŞLİĞİ! KAHROLSUN İŞÇİ-KÖYLÜ DÜŞMANLARI! Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu).

TKPML örgütünün işçi-köylü ve öğrenci kesimine yönelik olarak sürdürdüğü açlışımların sonuçları ortaya çıktıkça, örgüt amacına uygun olarak elde edilen ve edilemeyen hususlar örgüt düşüncesinin gerekli kıldığı bir biçimde oto-kontrol sistemi ile eleştiriye tabi tutulduğunu görmekteyiz. Bu cümleden olarak militanların vermiş olduğu raporlar ve devre bilgileri esas alınarak oluşturulan tenkitler ve olması lâzım geleni işaretleyen örgütsel uyarılardan Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in evinde ele geçirilen ayrı ayrı defterlere yazılmış not ve eleştirilere rastlamaktayız. Söz konusu lise defterine yazılmış notların başında defter kabının yüzündeki matbu kimlik hanesinin adı, soyadı karşısına Adsız Nefer, Okulu karşısına Sınıf mücadelesi okulu, sınıfı karşısına işçi sınıfı, Okul No: karşısına sayısız ibareleri belirli düşünceleri ortaya koymak bakımından yazıldıktan sonra «Arkadaşlar» başlığı altında örgütün iki aylık faaliyetlerinin teşkilatlanma, Askerî Siyaset, kitle çalışması, Eğitim Metodu noktayı nazarından eleştirileri ayrıntılı olarak yapılmaktadır. Aynı eleştirinin «Askerî Siyaset bölümüne» ait ek açıklama başlığı altında devam ettiği ve şu görüşlere yer verdiği anlaşılmaktadır. (Arkadaşlar, 2 aylık askerî faaliyetimizde birçok askerî eyleme teşebbüs edildi bu iki aylık süre içinde bazı hatalar yapıldı ve bazı eylemler gerçekleştirilemedi. Bu arada askerî eylemleri tek tek anlatmıyacağız, ancak genel olarak yapılan hatları belirtip bu süre içindeki tecrübelerimizi arkadaşlara aktarmaya çalışacağız.

Yaptığımız belli başlı hatalar şunlardır:

1 — Genel olarak faaliyetimizi silâh ve para temin etme sorununu çözümlemeye çevirdik. Bundan dolayı da askerî faaliyetlerimizi işçi sınıfının mücadelesi ile birleştiremedik. Gerçi şu anda silâh ve para temin etmek sorunu çözümlenmesi gereken en âcil sorunlardan biridir. Ancak bu demek değildir ki, tek bu konuda faaliyet göstereceğiz. Diğer askerî faaliyetlere de bu arada devam etmek gerekir. Biz ise, iki aylık süre zarfında sadece iki sefer işçi sınıfının somut hedeflerine karşı harekâta geçtik. «İhbarcı ve Sarı sendikacı» ilkinde objektif şartların el vermemesi»

ki, bu istihbaratın eksikliğindendi yüzünden başarısızlığa uğradık. İkincisinde ise, ânında harekâta geçemedik.

2 — Eldeki kadroların çok az bir kısmına görev verdik. Diğerleri ise, beklediler.

3 — Hedefleri seçerken ve o hedeflere karşı koyacağımız eylemin tarzını seçerken, kitle çizgisine uymadık. Seçilen hedefler objektif olarak işçi sınıfının düşmanı idiler. Ancak işçi sınıfının bunun farkında olup olmadığından haberimiz yoktu. Bu hedefler canlı hedeflerdi ve imha edilecekti. Gerçi bu hedeflerin bazılarının imhasından sonradan vazgeçildi ama, bu son anda olmuştu. Böylece maceracı bir çizgiye düştük. Silâh temin etmek için koyacağımız bu eylemler bizi kitlelerden tecrit edebilirdi. Bu çizgiye düşmemizin nedeni ise, kitlelerle olan bağımızın geriliğindendi.

4 — İstihbaratlar tam olarak alınamadı ve değerlendirilemedi. Ayrıca istihbarat toplanırken gizliliğe riayet edilmedi. Böylece hiç ilgisi olmayan kimselerin dahi konulacak eylemlerden haberi oldu. Bu çok kötü bir şeydi.

Arkadaşlar, genel olarak işlediğimiz hatalar bunlardı. Bu hatalara karşı aşağıda yazdığımız şeyleri öneriyoruz:

1 — Hedefler iyi seçilmeli, iyi araştırılmalı ve bu hedeflere karşı konulacak harekât doğru bir şekilde kararlaştırılmalıdır. «İmha, silâhlandırma, kamulaştırma, sabotaj v.s.».

Seçeğimiz hedefler kitle çizgisine uymalı ve gücümüzle orantılı olmalıdır.

2 — İstihbarat toplanırken gizliliğe son derece riayet edilmelidir. Bir istihbaratta bir, en fazla iki kişi görevlendirilmelidir. Bu görevlilerin ise, ağzı son derece sıkı olmalıdır.

3 — İstihbarat tam olarak alındıktan sonra her türlü objektif şartlardaki değişiklik düşünülerek değerlendirilmelidir.

4 — Harekât sırasında katı bir disiplin uygulanmalı, çok kararlı olmalı ve en küçük bir tereddüdün bize büyük zararlar vereceğini unutmamalıyız.

5 — (Kadrolara yapabilecekleri görevleri vermeliyiz) demek suretiyle örgütün silâhlı mücadele yönteminde ortaya koyduğu silâhlı eylemler belgelendiği gibi, bundan sonraki girişilecek silâhlı eylemlerdeki tavır ve tutum disipline edici ve örgütü mutlak başarıya götürücü öneriler sıralanmaktadır.

Keza aynı kişilere ait diğer defterde kaydedilen notlar örgütün silâhlı faaliyetleri hakkında pratik uygulamaları hedef almakta ve örgütsel başarının gerekleri çeşitli örneklerle ortaya konmaktadır.

4 — TKPML ÖRGÜTÜ VE YAN KURULUŞLARINDAN OLAN TİK-KO İLE TMLGB ADINA ÇEŞİTLİ NEDENLERLE AMACA YARAR SAĞLIYACAK NİTELİKTE YAYINLANAN BİLDİRİ, BEYANNAME VE SLOGAN AFİŞLER DİZİSİ :

TKPML örgütü silâhlı mücadele uğrunda giriştiği faaliyetlerde etkin olabilmek ve çalışma çevrelerinde ismini duyurabilmek düşüncesiyle birçok beyanname bildiri ve afişler yayınlamış ve bütün bunlar amaca yarar sağlayacak bir kapsamda ele alınıp propaganda biçiminde işlenmiş görülmektedir. Söz konusu bildiri, beyanname ve afişler, olaylar bölü-

münde bahsedileceği gibi çoğunlukla dağıtılmış olmakla beraber, aynı türden bir kısım ön hazırlıkların yapıldığı ve fakat operasyon sebebiyle dağıtma olanağını elde edilemediği anlaşılmaktadır. Bunlardan gençlik ve öğrenci çevresine yönelik olan çalışmalarda Türkiye Marksist-Leninist gençlik birliği imzası, işçi ve köylü çevresine dönük faaliyetlerde Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu imzası ile yayınların yapıldığı görülmektedir. Her iki halde de TKPML'nin silâhlı mücadele hedefindeki kalkışma ortamının yaratılması düşüncesi ağır basar bir kapsam kendini hissettirmektedir.

Bu cümleden olarak;

Aslan KILIÇ'ın evinde ele geçirilen örgütsel belgeler arasında «ARKADAŞLAR» başlıklı TMLGB imzası ile yayınlandığı anlaşılan beyanname aslında şu görüşlere yer verilmektedir:

(ARKADAŞLAR! Birbuçuk yıldan fazla zamandır halkımızın Milli Demokratik ihtilâl mücadelesini tüm baskı araçları ile ezmeğe çalışan faşist diktatörlük en küçük demokratik kırıntıları da koparmaya çalışıyor. Bu girişimlerin en son örneği «Üniversite Reform Tasarısıdır».

Bu tasarıya göre;

Yüksek öğrenim paralı olacaktır. Zaten pratikte yok olan kısmî üniversite özetliği kâğıt üzerinde de kaldırılacak. Üniversite üyeleri faşist diktatörlük tarafından seçilecek yüksek öğrenim kurulu ve yüksek denetleme kurulu üniversiteleri direkt olarak denetleyecektir.

Hükümet, istediği anda yönetime el koyacaktır. Üniversite öğretim üyesi olmak, faşist diktanın köpeği olmak gerekecektir. Dolayısıyla Demokrat ve Yurtsever aydınlar Üniversitelerde barınmayacaklardır. Üniversite öğretim üyelerini hükümet atayacaktır. Fakülte yönetim kurullarında öğrenci ve asistan temsilcilerine yer verilmeyecektir.

Arkadaşlar! bu tasarının faşist niteliği üzerine yorum getirmiyecek kadar açıktır. Biz, gasbedilmek istenen demokratik haklarımızı yıllardır verdiğimiz mücadele ile kan dökerek, can vererek kazandık. Bu uğurda sayısız ölü verdik. 1968'den bu yana demokratik üniversite mücadelemiz yeni boyutlar kazandı, bu mücadelemiz halkımızı MD İhtilâl kavgasının bir parçasıdır. Üniversiteleri demokratik kurumlar haline getirmek için sayısız direnişlerimiz oldu. Faşist diktatörlük yıllar süren kampanyamızın ürünlerini şimdi bir çırpıda süpürmek istiyoruz.

Arkadaşlar! Halkımız işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatöryasına karşı ülke çapında anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist kavgasını tüm kararlılığı ile sürdürüyor. Halkımız yiğit gençliğimizin bu tasarıya karşı takınacağı tavrı ilgi ile bekliyor. Uzun ve zorlu mücadelelerimiz sonucu kazandığımız demokratik halklarımızı canımız ve kanımız pahasına korumaya, bir adım bile geri gitmemeye hazır olalım. Bu faşist tasarıya karşı tüm gücümüzle mücadele edelim. Faşist cellâtlara yiğit gençliğimizin gücünü tekrar tekrar gösterelim. Bu tasarının faşist diktanın baskı politikasının bir parçası olduğunu bizim mücadelemizin de ancak şiddete dayanan bir mücadele olması gerekliliğini tüm gençliğe ve halkımıza anlatalım. Bu tasarıya ve diğer faşist girişimlere karşı TMLGB'nin yöneteceği direnişlere hazırlanalım.

Kahrolsun faşist diktatörlük.
Kahrolsun faşist köpekliği yapan üniversite yönetimi.
Yaşasın Demokratik üniversite mücadelemiz.
Yaşasın Halkımızın millî demokratik ihtilâl mücadelesi.
Yaşasın Yüce Marksizm-Leninist-Maozedung düşüncesi - TMLGB).

Denmekte ve Üniversite kanunu tasarısı neden gösterilerek gençliğin ihtilâlcı mücadelede saf tutması ve TMLGB'nin görüşleri yanında yer alması ve onların silâhlı aktif eylemlere yeniden girmesi istenmektedir.

22 Ocak 1973 günü örgüt üssü olarak kullandıkları evde Aslan Çİ-
LİÇ'in arkadaşı Meral YAKAR'ı tabancası ile yaralayarak ölümüne sebe-
biyet vermesi olayının kamu oyunda örgüt düşüncesine ters düşen bir
yansımayla yol açmaması bakımından bir beyanname daha doğrusu bil-
diri yayınlayarak olay ve sonucu bir kahramanlık olarak, kendini prole-
teryanın kurtuluşuna adanmış bir kişinin öyküsü şeklinde dile getirilmek-
te ve bundan bazı tecrübeler çıkarılması gerektiğine dikkatler çekilmek-
tedir.

Söz konusu bildiride aynen şu görüşlere yer verilmektedir:

(YOLDAŞLAR, 25 Ocak 1973 Perşembe günü hareketimiz İstanbul'da
ilk şehidini verdi. Meral YAKAR yoldaş bir kaza kurşunuyla öldü.

Olay, 22 Ocak 1973 Pazartesi günü sabahı meydana gelmiş, yoldaşla-
rımız sabah kahvaltılarını yapmışlar. Daha sonra Meral YOLDAŞ göre-
vini yapmak üzere diktilonun başına oturmuş Diğer yoldaş ise, divanda
akşam yağladıkları tabancanın son kontrolünü yapmağa başlamış. Yol-
daşın bir anlık dalgınlığı neticesinde silâh patlamış, kurşun Meral YOL-
DAŞ'ın karaciğer, bağırsak ve dalağını parçalayarak diğerı çıkmış. Vu-
ran yoldaş, yoldaşımızı derhal hastahaneye götürmüş. Yoldaşımız hasta-
hanede üç gün komada kaldıktan sonra, 25 Ocak 1973 Perşembe günü
saat 11.00'de ölmüş.

Meral Yoldaş, kendini proleteryanın kurtuluşu dâvasına adanmıştı. Bu
mücadele uğruna ailesi ile tüm feodal bağlarını koparmış ve profesyonel
devrimci olarak mücadelenin içine girmişti. Tüm mücadele hayatı boyun-
ca büyük, küçük iş ayırımı yapmamış teknik işleri küçümsememişti. Yi-
ne teknik işleri yaparken vurulmuştu. Mücadele azmini hiçbir zaman kay-
betmeyen yoldaşımız, koma halinde dahi devrimci tavrıdan en ufak bir
tâviz vermemiştir. Diğer yoldaşımıza zarar gelmesin diye poliste «ser ve-
rilir sır verilmez» devrimci tavrına sonuna kadar uymuştur. Meral Yolda-
şın bu tavrı hepimize iyi bir ders ve iyi bir örnek olmalıdır. Bu olaydan
çıkarcacağımız ikinci ders ise, dikkat sorunudur. Her işte çok dikkatli
davranalım. Bilhassa egemen sınıfların bütün gücü ile bastırdığı bugün-
lerden ufak bir dalgınlığın bize çok şey kaybettireceğini hiçbir zaman
unutmayalım) denmektedir.

TKPML ve yan örgütleri tarafından yayınlanan «Yiğit Arçelik İşçi-
leri» ve «Emekçi Kardaşlar» başlıklı beyanname kapsamına kısmen
yukarıda değinmiştik İfade edildiği üzere bunlar da işçi çevrelerinde ya-
ratılmak istenen silâhlı mücadele uğrunda işçi kitlesinin örgüt safında
yer alması amacı ile işlenmiş çalışma türleridir.

TKPML örgütü çok yönlü faaliyetlerinin su yüzüne vurması karşısın-
da güvenlik kuvvetlerinin kendileri hakkında giriştiği çeşitli operasyon-
larda, teslim olmak yerine, hareketi etkisiz kılmak ve hiç değilse en azın-

dan karşı kayıplara sebebiyet vererek bunların geride kalan unsurlarca yaygaralanması bakımından silâhla karşı koymuşlar ve yapılan silâhlı müsademelerde bazı militanların canlarını kaybettiği görülmektedir. Bunun üzerine örgütün hali-faaliyetteki diğer yöneticileri örgütleri adına yeni yeni kahramanlık menkibeleri dizerek, kamu oyunu yanıltmaya ve birçok gerçekleri inkâr etmeye çalışmışlar ve normal görevlerinin gereklerini yerine getirmekten başka hiçbir düşünce taşımaya ve devlet otoritesini kuruluşlarında temsil eden görevli güvenlik kuvvetlerinin hareketleri yerilerek çeşitli haksız taarruzlarda bulunulduğunumüşahede etmekteyiz.

Nitekim 24 Ocak 1973 günü Tunceli’de vukubulan Vartinik operasyonunda ölen Ali Haydar YILDIZ’ın ve 19 Mart 1973 günü Şehremini operasyonunda karşılıklı müsademelerde ölen Ahmet Muharrem ÇİÇEK’in ölümleri üzerine kıskırtıcı kapsamda bildiriler yayınlanmış ve uydurulan yalanlar doğrultusunda kamu oyu etkilenmek istenmiş bulunmaktadır.

Söz konusu bildirilerden Ali Haydar YILDIZ’ın ölümü ile ilgili «HALKIMIZA BİLDİRİRİZ» başlıklı olup, Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL’in evinde ele geçirilen bildiri aslında şu görüşlere yer verilmektedir.

(HALKIMIZA BİLDİRİRİZ, Ocak ayı içinde, Diyarbakır Sıkıyönetim Paşasının emriyle Tunceli Halkı polis, jandarma ve komando birliklerinin baskı ve tedhiş hareketiyle karşılaştı. Faşistler önce Muhundu nahiyelerini basarak 15’i aşkın köylüyü işkenceye çekerek içlerinden altı tanesini Diyarbakır’a gönderdiler. Hemen ardından polis harekete geçti. Şehir içinde, öğrenci, öğretmen, köylü demeden geniş tutuklamalara girişti. Hayrettin İPEK ve arkadaşları dünyanın en adî işkence usulleriyle komalık hale getirildi ve 15’e yakın yurtsever, Diyarbakır cellâtlarına gönderildi. 4-10 Ocak arası Mazgirt ve Tunceli merkeze bağlı köyler ve yolboyu kahveleri komando müfrezelerince basıldı ve yedi köylü içeri alındı. 14-20 Ocak arası Nazmiye’ye giden 5 cemse dolusu komando aramaya girişti. Düzgün dağı silsilesinin bir kesimini tarayan faşistler, dağ eteklerindeki bazı köyleri bastılar. Bir yoksul köylünün (elbiselerini giyinmek için gece yarısı) kapıyı geç açması, faşistlerin sabrını taşırdı. Evin kapısı stenlerle tarandı. Kapının ardındaki köylü öldürüldü 4 yaşındaki kızı ise, kurşunla iki gözden kör oldu. Faşistler kapıyı kırarak içeri girdiler. Köylünün karısı korkusundan gece buzlu dağlara kaçtı, ellerini ve ayaklarını üşüttü ve sakat hale geldi. Aynı günlerde Karakoçan merkez ve köylerine baskınlar düzenlendi. Ondan fazla kişi tutuklandı. İbrahim AKYOL, Zülfü YILDIZ, Öğretmen Niyazi ve Dal mezrasından ismini bilmediğimiz bir köylü komaya sokuluncaya kadar dövülüp, Diyarbakır’a gönderildi. Yine aynı günlerde Kutudere kahvesi basıldı. Kahve sahibi faşist polis ekipleince yol üstünde dövülerek korkunç bir hale getirildi ve köylü, akrabaları tarafından Elâzığ hastahanesine kaldırıldı.

24 Ocak Şafak vakti hiç şüphesiz olayların en acısı oldu. Dersim halkı bir kara gün daha yaşadı. Binlerce kadın, kız kinle ağladı. 24 Ocak Şafak vakti Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu’nun Haydaran dağlarındaki kampı bir faşist müfrezesi tarafından basıldı. Çatışma sonucunda halkımız değerli bir evlâdını daha kaybetti. Aziz yoldaşımız Ali Haydar YILDIZ şehit düştü. Silâh arkadaşı İbrahim KAYPAKKAYA ise, yaralı olarak ele geçti Dersim halkı Ali HAYDAR’ı çok iyi tanır. Çünkü onların

ekmeğini yemiş, döşğinde yatmış, onların kurtuluşu için canını bu yola koymuştu. Halk, Ali HAYDAR'ların kendileri için çarpıştığını çok iyi bilir ve onun için kinle ağlıyor. Faşistler Ali HAYDAR'ın cesedini Tunceli'nin içinde Cipin arkasına bağlayarak zafer havası içinde halka teşhir ettiler.. Ali HAYDAR'ın kanı, Ali HAYDAR'ın cesedi onbinlerce ihtilâlcı köylünün kinini biletti. Biz, bunu çok iyi biliyoruz ve halkımıza açıkça beyan ederiz ki,

Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu'nun mensupları faşizmin saldırılarına karşı tek savaşıncı kalıncaya kadar çarpışacaktır.

Gücünün elverdiği ölçüde, halka karşı işlenen cinayetlerin hesabını tek tek sormaya sonuna kadar çalışacaktır.

Aziz halkımız,

İşçi-Köylü düşmanı faşist hükümete karşı birleşelim!

Hangi fikir ve teşkilâttan olursa olsun, bütün yurtseverleri ve teşkilatları tek bir cepheye çarpışmaya çağırıyoruz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN
DEVİRİMCİ BİRLİĞİ!**

YAŞASIN DEVRİM! — Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu) denilmek suretiyle gerçeğe aykırı birçok yalanlarla anayasal düzeni hedef alan silâhlı bir hareketi engellemek kınanmakta ve yeniden devrimci kahramanlık öyküsü yaratılmaya çalışılmaktadır.

Keza aynı şekilde, TKPML örgütü militanlarının yuvalandığı ve İstanbul'da sürdürdükleri silâhlı faaliyetlerde örgüt üssü olarak kullandıkları Şehremini Kaşkarlı Mahmut Sokakta güvenlik kuvvetlerinin giriştiği operasyon, silâhla karşılık görmüş ve yapılan müsademe sonunda TİKKO Eylemcisi Ahmet Muharrem ÇİÇEK ölü olarak, diğer militanlar da yaralı olarak ele geçirilmişlerdir. Bu olaydan sonra da aynı nitelikte «Halkımıza bildiriz» başlıklı Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu İstanbul Bölgesi Komutanlığının bildirisi düzenlenmiş ve İstanbul'un bir çok semtlerinde dağıtılmış bulunmaktadır.

Söz konusu bildiride mütad olduğu üzere, aynen şu görüşlere yer verilmektedir:

(HALKIMIZA BİLDİRİRİZ, Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu bir savaşıncısını daha kaybetti. 19 Mart günü faşizmin polis gücü savaşıncılarımızın kaldığı yeri kuşattılar. Çelik yelekli, otomatik tüfekli yüzlerce faşist evi kurşun yağmuruna tuttu. Silâh arkadaşlarımız birbuçuk saat kahrmanca direndi ve aziz yoldaşımız AHMET MUHARREM ÇİÇEK şehit oldu, yakın omuzdaşı ise, ağır yaralandı, faşistler zafer havası içinde eve girdiler.

MUHARREM, kanrevan içinde yerde yatıyordu.

Otomatik tüfeği yoktu, çelik yeleği yoktu ama, çelik gibi bir yüreği vardı. Onun yüreği sefâlet içinde sömürülen halkın dâvası için çarpıyordu.

O, canını halkının kurtuluş dâvasına fedakârca bağışladı.

O, devrim içinde çarpışarak şahit olanların çizdiği kanlı yolda canını verdi.

Bu çarpışmadan sonra faşist sıkıyönetimin paşası sanki büyük bir zafer kazanmış gibi, savaşıncıları tehdit ederek teslim ol çağrısında bulundu.

Biz Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunun bütün fedaileri adına şunu tekrar beyan ederim ki,

Kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız ve hiçbir zaman faşizme teslim olmayacağız.

Bizim savaşımız halkın kurtuluş savaşıdır.

Şunu iyi bilin ki:

Silâhlarımız emperyalistlerin ve faşistlerin zalim saltanatını yıkınca-ya kadar susmayacaktır.

Bütün devrimcileri birliğe ve Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunu aktifçe desteklemeye çağırıyoruz.

YAŞASIN DEVRİM

YAŞASIN DEVRİM

Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu

İstanbul Bölgesi Komutanlığı) demek suretiyle bu olayın ardında dizilen uydurmalarla halkın desteği istenmekte ve TİKKO'nun halk savaşında sonuna kadar kararlı olduğu ifade edilmektedir.

TİKKO eylemi olarak gerçekleştirilen ve görevli bir bekçinin ölümü diğer bekçinin yaralanması ile sonuçlanan Altunizade polis karakolunun basılması girişimi bütün delilleri ile ortada olduğu halde, bunu mütad şekilde kamu oyuna Halk mücadelesi şeklinde yansıtmaya çalışan diğer bir bildiri de hazırlanmış, ancak yayınlanmaya fırsat bulmadan olayın canileri bütün unsurları ile ele geçirilmiş bulunmaktadır. Olaylar bölümünde mevcut delilleri ile ortaya koyacağımız bu katil olayının yapılış amacı ve düşüncesi en belirgin şekilde gözle görünür bir halde iken dahi Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu 6. Bölge Komutanlığı olarak kaleme alınan bildiri kapsamı beyanların ne derece gerçeklere ters düştüğünü her satırı ile kendini göstermektedir.

Adı geçen (HALKIMIZA 3 No. 11 AÇIKLAMA) başlığı altında aynen şu beyan ve düşüncelere yer verilmektedir.

(HALKIMIZA ÜÇ No. 11 AÇIKLAMA, 14 Nisan saat 03.00 sularında yeni bir çatışma çıkmıştı. Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusunun iki gerillâsı sokakta devriye gezen bekçilerin saldırısına uğramıştır. Fedaileri bir müddet takip eden bekçiler daha sonra aniden önlerine çıkarak pervasızca ateş etmeye başlamışlardır. Bunun üzerine kısa mesafede karşılıklı çatışma başlamıştır. Çok kısa süren bu çatışma, bir bekçinin ölümü ve diğerinin de ağır yaralanması ile sonuçlanmıştır.

EMEĞİ HALKIMIZA ŞUNU AÇIKLARIZ Kİ, gerillâ mücadelesini sürdüren halkın savaşçıları hiçbir zaman halka zulmetmeye ve teşkilâtımıza saldırmayan sıradan bekçiye, askere ve polise saldırmıyacaktır.

Bizim düşmanımız halkın düşmanıdır.

Bizim düşmanımız halka zulmeden patron, ağa, tefeci hükümetidir.

Bizim düşmanımız bu hükümetin arkasındaki Amerikan sömürgeci-leridir.

Biz, emperyalizmi ve faşizmi yıkmak için kanımızın son damlası, silâhımızın son kurşununa kadar çarpışacağız. Çünkü biz halkın ordusu-yuz ve halkımıza ancak böyle lâyük olabiliriz.

BİR KARIN EKMEK İÇİN FAŞİZME HİZMET EDENLERE ŞUNU BİLDİRİRİZ Kİ;

Amerikan köpeği üçbeş bilirlerin saltanatına hizmet etmeyin,
Emirleri uygulamayın,
Bize silâh çekmeyin,
Kararımız açık ve kesindir.

Bundan sonra kurşuna kurşun, kana kanla cevap vereceğiz. Şimdiye kadar döktüğümüz şehit kanları elimize kızıl bayrağı vermiştir. Yüreğimize ihtilâl kinini ekmiştir. Bunu kafanıza iyice sokun

TÜRKİYE İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSUNUN BÜTÜN MEN-SUPLARI;

Faşizme karşı her zamankinden daha uyanık ve amansız olun.

İşçi ve köylü düşmanlarının kara listelerini çıkarmaya devam edin.

Halkımızın desteğini en geniş ölçüde sağlamak için azamî gayret sarfedin.

Devrim meşalesini canlı ve yüksekte tutalım.

Yaşasın Devrim - Yaşasın devrim

Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu - 6 ncı Bölge Komutanlığı)

Denmekte ve bundan sonra sürdürülecek silâhlı mücadelenin yöntemi ve kararlılığı belirtilerek halk için sürdürüldüğü öne sürülen ve fakat aslında halkın tümüyle karşısında olan silâhlı kalkışmada devlet görevlileri, emekçi kitlesi tâbir edilen sınıf ve TİKKO militanları kesin savaş görevine çağırılmaktadır.

TİKKO'nun ortaya koyduğu silâhlı eylemlerle ilgili olarak olaylar bölümünde ayrıntılı bilgiler verilecek ve hareketin yönelik olduğu amaç, olaylar manzumesi olarak ayrıca izah edilecektir.

TKPML örgütü ve yan kuruluşları adına yayınlanan bildiri ve beyan-namelerin örgütün faaliyet içerisinde bulunduğu bütün bölgelerde geniş bir alanı kapsayacak şekilde dağıtıldığı görülmektedir. Faaliyetler bölümünde bu hususta kâfi açıklama yapıldığından, yer ve zaman tâyininde yeni bir izahta bulunmayıp gereksiz görmekteyiz.

TKPML örgütü silâhlı mücadele hedefinde bir kısım atılım slogan-ları zihinlere yerleştirmeye ve kendi düşüncesi ile bayraklaştırmaya çalıştığını müşahade etmekteyiz. Bu amaçla TMLGB ve TİKKO imzalı çeşitli kesimleri hedef alan slogan afişlerin basılıp faaliyet alanı içerisinde dağıtıldığı anlaşılmaktadır. Mahallî emniyet görevlilerinin ele geçirdikleri ve Cumhuriyet Savcılıklarının bundan dolayı takibe başlayıp da işin özünde örgütsel bir tema olduğunu gördükten sonra, Sıkıyönetim Savcılığına gönderilen slogan afişlerin başlıca şu ibareleri taşıdığı görülmektedir. (PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ, İŞÇİ-KÖYLÜ DEVLETİNİ KURACAĞIZ — TİKKO, KAHROLSUN PATRONLARIN, AĞALARIN FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ — TİKKO, YAŞASIN HALK SAVAŞI — TİKKO, FAŞİZMİ SİLÂHLI MÜCADELE İLE YIKACAĞIZ — TİKKO, KAHROLSUN FAŞİZM — TİKKO, YAŞASIN MİLLÎ DEMOKRATİK HALK İHTİLÂLİ — TİKKO, YAŞASIN İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKI — TİKKO, KURTULUŞUMUZ REFORMLA DEĞİL, DEVRİMLE OLACAKTIR — TİKKO, FAŞİST REFORM TASARILARINA KARŞI DİRENELİM — TİKKO, BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN — TMLGB, KANLA ALINAN, KANLA KORUNUR — TMLGB, YAŞASIN İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKI — TMLGB, ÇALIŞAN BİZ, YİYEN ONLAR — TMLGB, FAŞİST REFORM TASARILARINA KARŞI DİRENELİM. TMLGB, KAHROLSUN FAŞİZM —

TMLGB, YAŞASIN HALK SAVAŞI — TMLGB, EMPERYALİZMİN KÖPEKLERİ, ÜNİVERSİTEDEN DIŞARI — TMLGB) şeklindeki slogan afişlerle bir yandan TİKKO ve TMLGB rumuzlarını taşıyan örgütün varlığından kamu oyu ve çeşitli çevreler haberdar edilirken, diğer yandan yaftaların kapsamlarında belirtilen görüşler doğrultusunda etki alanı yaygınlaştırılmak istenmektedir.

5 — TKPML ÖRGÜTÜ VE YAN KURULUŞLARI TARAFINDAN YÜRÜTÜLEN SİLÂHLİ MÜCADELE ÇALIŞMALARI SIRASINDA ÜYELERİN VE MİLİTANLARIN GERÇEK KİMLİKLERİNİ GİZLEME YOLUNDA GİRİŞTİKLERİ SAHTECI VE YANILTICI FAALİYETLER :

Esas itibariyle illegal nitelikte olup, yeraltı düzeyinde silâhlı mücadele doğrultusundaki faaliyetlerini sürdüren Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist Örgüt ve onun hareket unsuru durumunda bulunan Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu ve Marksist-Leninist Gençlik Birliği gibi ünite örgütler içerisinde yer alan üye ve militanlar uzun süre hizmet yolunda olabilmek ve kendilerini yasaların takibinden kaçırabilmek amacı ile sahte hüviyet, kimlik kartı, memuriyet belgesi, evlenme cüzdanı ve diğer belirleyici resmî belgeleri kullanmayı geleneksel hale getirmiş bulunmaktadırlar. Şafak Örgütü zamanındanberi ihtiyar olunan bu metod, çeşitli örgüt öğüt ve önerilerinde üyelere hatırlatılmış ve bu konudaki yanıltıcı sahte resmî belge tanzimi örgütün bir merkezi tarafından idare edilmek durumunda kendisini göstermiştir. Hemen hemen bütün sanıklar sahte hüviyet cüzdanları ile ele geçirilmişler ve hattâ ilk sorgularında ve yakalanmaları sırasında gerçek hüviyetleri hilâfına sahte hüviyet doğrultusunda kimliklerini beyan ederek yanıltıcı çabalarına devam etmişler ise de, birbirini izleyen operasyonlar ve evvel bilgilerin ışığı altında gerçek yüzleri kısa zamanda açığa çıkmış ve böylece yasa nazarında aynı zamanda sahtekâr olan bu kişiler, gerçek kimlikleri ile ve gerçek fiilleri ile huzurunuzda hesap vermek durumundadırlar. Düzenledikleri sahte belgelerle yerine göre kendilerini başka isimde takdim eden, yerine göre askerlik yükümlülüğünden berî kılan, yerine göre kendisini evli olarak tanıtan, yerine göre resmî devlet memuru olarak kendisini ortaya koyan ve hattâ emniyet görevlisi olduğunu bile öne sürmek isteyen bu sanıkların gerçek amacı, Halk savaşı biçimindeki bir olguya sebep olunca ya kadar sahteliklerine devam ederek, kahraman olarak ortaya çıkmaktır. Fakat yasaların pençesinden kendilerini kurtaramamışlar ve bunların hesabı için ortaya koyduğumuz iddialarla karşınıza getirilmişlerdir.

TKPML örgütü içerisinde başlangıçta münferit olarak yürütüldüğü anlaşılan sahte belge tanzimi işinin bilâhare merkezî bir sisteme göre organize edildiğini görmekteyiz. Bilindiği gibi sahte belge tanziminden ziyade, bunun sahibi resmî belgesi ile ayırt edilemeyecek ölçüde aynılık taşıması önemlidir. Bu itibarla acemice yapılan bir sahte düzenleme çeşitli sakıncalar doğuracağı ve kuşku yaratacağı cihetle, bunun ehil kişiler eli ile tek elden yapılması uygun görmüş ve özel büro halinde çalışan örgütün usta görevlilerince bu hizmet yerine getirilmiş bulunmaktadır.

Bir ara yukarıda sözünü ettiğimiz üzere Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in yakalandıkları evde ele geçirilen sahte belge tanzimine yaran, sahte mühür, klişe, çeşitli askerlik şubesi yetkililerinin isim tertipleri, çok sayıda ecza ile silinmiş düzenlemeye hazır nüfus idaresi serilerine uygun boş nüfus cüzdanı, sahte olarak tanzim edilmiş nüfus cüzdan-

ları ve hüviyet belgeleri ile diğer sahteci düzenlemeye yarayan malzemeler bu konudaki görüşlerimizi doğrulayan nitelik ve kuvvetteki belgelerdir.

TKPML örgütü etrafında kümelenip, Anayasal düzeni yıkmaya ant içen sanıklar, yasalar karşısında birbiri arkasına işledikleri çeşitli suçlardan masun kalıp bir süre daha kan ve kin saçan çalışmalarına devam edebilmek için gerçek kimliklerini gizlerken ,birçok masum insanları da mağdur etmişlerdir. Şu veya bu şekilde elde edilen başka kişilere ait nüfus cüzdanları bazen hiçbir isim değişikliğine tabi tutulmaksızın, resim değiştirme ile üzerine resmi konan militan tarafından kullanılmıştır. Bu da herhangi bir yakalamada ceza koğuşturması bakımından mağduriyeti mucip sonuçlar yaratmış bulunmaktadır. Bu hususta dâva konusu TKPML soruşturması sırasında sanıkların sebep olduğu bir yanıltıcı nüfus beyanı üzerine yanlış yöntemde girişilen ve hattâ tutuklama ile neticelenen ilginç bir mağduriyetten söz etmek isteriz.

12 Ocak 1973 günü gecesi Karakoçan İlçe Jandarma Birliğinde görevli Uz. Çvş. Mehmet GÖVDE'nin evine bomba atılmıştır. Bu olaydan sonra sanık İbrahim Halil AKYOL ele geçirilmiş ve bunun TIKKO eylemi olduğunun anlaşılması üzerine patlama eyleme katılan, diğer sanıkların yakalanması için soruşturma makamlarınca çaba gösterilmiş, bu arada sanık İbrahim Halil AKYOL bombayı Ali Haydar YILDIZ, Süleyman YEŞİL, kendisi ve ilk defa bu eylemde bir araya gelip şahsen tanıdığı Veli takma adlı bir militanın bombayı koyduklarını, Veli ile kendisinin gözcü olduğunu, patlamadan hemen sonra Karakoçan'dan Nazimiye tarafına doğru Veli ile birlikte kaçarak bütün gece yürüdüklerini ve sabaha karşı ormanda yol alırken çok üşüdüğünü, bu sırada Veli'nin ceketini çıkararak kendisine verdiğini, bilâhare bir mezraya gelip birkaç evin kapısını çaldıklarını, fakat kendilerinin kabul edilmediğini, bundan sonra velinin ceketini kendisinde bırakarak Elâzığ tarafına gittiğini ve yalnız başına kapısını çaldığı bir eve girerek ısındığını, bu esnada ceketin cebine elini attığında Veli ismindeki arkadaşının gerçekten Hüseyin YILDIRIM olduğunu bu hüviyet cüzdanından anladığını söylemiş ve gerçekten ibraz ettiği cüzdanda ismi geçen kişinin Hüseyin YILDIRIM olduğu görülerek eyleme bunun da katıldığı kabul edilerek, adı geçen kişi yakalanıp önce göz altına alınmış ve bilâhare bu beyan muvacehesinde tutuklanmıştır. Ancak tarafımızdan yapılan sorguda, Hüseyin YILDIRIM ismindeki kişi ısrarla böyle bir olayın faili bulunmadığını, İstanbul'da çalışır olduğunu söylemesi karşısında duyulan kuşkudan hareketle genişletilen soruşturma sonunda, Elâzığ İl Jandarma Alayından celbedilen Hüseyin YILDIRIM'a ait nüfus cüzdanı üzerinde Ali Haydar YILDIZ'ın resminin yapışık olduğu görülmüş ve bu arada İbrahim Halil AKYOL'la yüzleştirilen kimliğin sahibi Hüseyin YILDIRIM'ın patlama eylemine katılan Veli ismindeki kişi olmadığı bizzat İbrahim Halil AKYOL tarafından ifade edilerek, haksız yere tutulan ve böyle bir eylemle hiçbir ilişkisi olmayan ve fakat sahteci düzenleme sonucu tutuklandığı anlaşılan Hüseyin YILDIRIM derhal salınarak mağduriyetine son verilmiştir.

İşte bu ve bunun gibi mağduriyetler düzenledikleri sayısız sahte belgelerle TKPML örgütünün halk için yaptığı mücadelede, halka karşı olan ve onu kapris ve sapıkları uğruna perişan eden örneklerdir.

Diğer yandan TKPML örgütün geniş bir yayın olanağı ile hareket etmek ve toplumun çeşitli kesimlerini etki altında tutabilmek ve ortaya

koydukları görüşleri doğrultusunda kitle eylemlerine yol açabilmek amacıyla ile, sürekli basımı temin edecek alet ve edevatı da örgüte kazandırmışlardır. Ele geçirilen çeşitli basım aletleri, basit düzendeki merdaneler, daktilo makinaları, lâstikten kazma basım harf ve sloganlarını taşıyan klişeler ve basıma yarayan diğer araçlar TKPML örgütünün bu konudaki çalışmaları genişliğine yansımaktadır.

VI. BÖLÜM

TKPML ÖRGÜTÜNÜN TÜRKİYE İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU ADINA FAALİYET İÇERİSİNDE BULUNDUĞU ÇEŞİTLİ KESİMLERDE YARATTIKLARI SİLÂHLİ EYLEMLER VE OLAYLARDAN SONRA GİRİŞİLEN OPERASYONLAR

TKPML örgütünün oluşum döneminden sonra yukarıda belirtilen bölgelerde giriştiği kadro, yayılma, bilinçlendirme ve eğitim faaliyetlerini takiben silâhlı mücadele yönündeki ortak amaç etrafında tam bir ittifak elde eden üyeleri bölgesel çalışma esasına göre gerillâ mücadelesi görevine sevk etmiştir. Güvenilir yönetici mihraklar eli ile girişilen eğitim ve kırsal faaliyetleri belirli bir düzeyde olgunluk kazandıktan ve bölgesel çalışmalarla kitlelerin silâhlı eylemini kabul eder bir ortama ulaştıklarının deneysel teslimiyetinden sonra Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yönteminde proleterya ihtilâlini çıkaracak ve Halk Savaşının çekirdeği olarak kabul edilen gerillâ savaşı şeklindeki silâhlı eylemler daha önceden örgüt görüşlerini yansıtan tez, eleştiri ve yayınlarda ortaya konan doğrultuda geliştirilmeye başlanmış görünmektedir.

Örgütün silâhlı eylemler dönemi oluşum, kadro ve eğitim safhasını izleyen ve onun belirli bir noktaya kadar varlığını ve başarısını ifade eden önemli bir örgütsel aşamadır. TKPML örgütünün bölge esasına göre ötedenberi denenmiş ve tecrübesinde kuşku duyulmayan üyeleri harekete geçirerek ve bunları İstanbul Merkez Komitesi kaynağından devamlı surette takviye ederek, silâhlı eylem düşüncesinde kesin bir başarı elde edilmek istenmiş, birlik ve bütünlük sağlanmak yoluna gidilmiştir. Hatta girişilen eylemlerde şu veya bu şekilde herhangi bir sapmaya meydan vermemek amacı ile bölgeler zaman zaman denetlenmiş ve periyodik buluşma sisteminde merkez komitenin talimat ve önerileri en uçta hizmet eden örgüt unsurlarına kadar ulaştırılabilmektedir.

TKPML'nin TİKKO eliyle ortaya koyduğu eylemler dizisinin asıl amacı, Silâhlı Halk Savaşına dönük ve bunun ortamını hazırlamak bulunmakla beraber, örgüte geniş ölçüde silâh ve maddî olanak kazandırabilmek düşüncesinin de geniş mânada amaç kapsamına dahil olduğunu görmekteyiz. Diğer bir deyimle silâhlı eylemlerde başvurulacak eylemin türü, hedefin seçimi gibi konularda silâhlı mücadele düşüncesi etkili olmakla beraber, silâha yönelik, daha güçlü olmaya yönelik düşüncelerinde etkili olduğunu görmekteyiz. Aslında silâhlı mücadele amacı ile hareket eden bir örgütte silâh temini için silâhlı mücadeleye girişmek, para temini için silâhlı eylemlerde bulunmak birbirini tamamlayan düşünceler olup, amaca varmanın zorunlu kıldığı hareketlerdir. Çünkü, çok sayıda silâha, bol para ve diğer olanaklara sahip olan örgüt mücadelesinde muhakkak ki, daha güçlü ve başarılı olacaktır.

TKPML örgütünün daha önceden saptadığı ve TİKKO'nun emirnameleri ve hedefleri olarak belirlediği doğrultuda çeşitli bölgelerde yoğun

olarak girişilen silâhlı eylemler; sabotaj, karakol basma, soygun, adam kaçırmak, devlet otoritesini sarsacak diğer girişimlerde bulunmak faaliyetleri olarak kendini göstermektedir. TKPML örgütü, devletin varlığını ve anayasal düzeni tümü ile hedef almış silâhlı bir örgüt olması itibarıyla toplumun daha doğrusu vatandaşın devlete olan güvenini sarsmak, devlet otoritesini zedeliyerek onu yeni bir düzen arama düşüncesinin eşğine getirip inançsız kişileri de kendi saflarına katarak hareketin yaygınlık göstermesi hedefinde eylemler ortaya konmuş ve geliştirilmiş bulunmaktadır.

Devlet otoritesine karşı toplumda yaratılacak kuşkulu atmosfer ile silâhlı faaliyetlerde daha çok başarılı olacaklarını hesap eden örgüt üyeleri işçi-köylü, gençlik, öğrenci, memur ve görevli desteğini tüm olarak elde edebilmek düşüncesi ile her eylemin sonrası yayınladıkları bildirilerde kendilerini olduğundan ziyade bir silâhlı mücadele örgütü bulunduklarını ortaya koymak istemişlerdir.

TKPML örgütünün birçok bölgede giriştiği aynı türdeki silâhlı eylemlerin ve belirtilerin ortaya çıkmasından sonra güvenlik kuvvetlerince izlenmesi ve çeşitli yerlerde baş vurulan yakalama operasyonlarında dahi, örgüt üyeleri silâhlı mücadele düşüncesinin bir uzantısı olarak hareket etmişler ve devlet otoritesinin ifadesi bulunan güvenlik kuvvetleri ile yarattıkları çatışmalarda silâhlı mücadele gereğinin kendilerince zorunlu gördükleri bütün öğelerini yerine getirmek suretiyle, yeni olaylara sebebiyet vermişlerdir.

Her yakalama operasyonu sonunda sanıklarda ele geçirilen silâhlar ve örgüt üssünde bulunan bomba ve diğer patlayıcı maddeler kapsamı silâhlı savaş örgütünü kuşkusuz ortaya koyabilecek kemiyet ve keyfiyettir. Bir de bunlara örgütün silâhlı gücünü daha da arttırmak yolundaki girişimlerin başarı düzeyine ulaşmış olması halini de katarsak, TKPML örgütü bakımından her şey silâhlı mücadele için, her şey silâhlı Halk Savaşı için şeklinde bir oluşum ve kararlılığı kolaylıkla görebiliriz.

TKPML örgütü için silâhlı mücadele hareketlerinin başlatılacağı yer konusuna etki eden bazı düşünceler olmuştur. Her şeyden evvel örgütün ötedenberi faaliyet içerisinde bulunduğu Tunceli bölgesi, Siverek kesimi Kıvılcım silâhlı eylemlerin kaynak yerleri olmuş gözükmektedir. Şafak örgütü zamanındanberi bu bölgelerde sürdürülen kır çalışmaları ve örgütün bakışı ile bölgeye hassasiyet kazandıran MİLLÎ MESELE etrafında varlığı kabul edilen potansiyel gibi nedenler öncelikle silâhlı eylemlerin buralarda başlamasının başlıca amili olmuştur.

TKPML örgütünün silâhlı mücadele yolunda saptadığı esaslar doğrultusunda örgütün bütün çalışma alanlarını kapsayacak şekilde silâhlı eylemlerin birbiri peşinden başlatıldığını müşahade etmekteyiz. Tunceli ve Siverek bölgelerinde vukubulan Ocak 1972 içerisindeki operasyonlar sonunda bütün militanların ve artık unsurların İstanbul'da toplanarak eylemlere yoğunluk kazandırmak istedikleri ve yeniden kendine gelme ve kendini bulma şeklindeki bir silkinme ile kayıpların etkisinden kurtulmaya çalışarak İstanbul bölgesinin ağırlık kazandığı görülmektedir.

TKPML örgütünün TİKKO yan kuruluşu adına ve onun eli ile sürdürdüğü silâhlı faaliyetler ve eylemler dizisine bölge esasına ve olayların vukuu tarihine bakıp incelemek lâzım gelmektedir.

Buna göre, silâhlı eylemlerin Tunceli ve Siverek'ten başlayan bir gelişme sırası, bunu takiben İstanbul, Malatya ve kısmen Gaziantep'e sıçradığı ve İstanbul'daki yoğun faaliyetlerle son bulduğu anlaşılmaktadır.

1 — TKPML ÖRGÜTÜNÜN TUNCELİ'DE GİRİŞMİŞ OLDUĞU SİLÂHLİ FAALİYETLER SONUCU BELRİREN OLAYLAR :

İbrahim KAYPAKKAYA ve Muzaffer ORUÇOĞLU Şafak Örgütü zamanında çalışma alanları bulunan Tunceli bölgesi kendilerinin örgütten tasfiyelerinden sonra TKPML koordinasyon komitesini oluşturmalarını takiben yeni örgütleri adına ve hesabına olan ilk eylem girişiminin Tunceli'de gerçekleştirildiğini görmekteyiz. Bilâhare bir süre kır çalışmasına intikal eden faaliyetler peşinden birbirini izleyen yeni eylemleri getirmiş bulunmaktadır.

Bunları sıra ile ele almak lâzım gelirse aşağıdaki gelişim dizisine göre ifade etmenin anlamayı kolaylaştıracağı kanaatindeyiz.

a) 6-7 MAYIS 1972 TARİHİNDE TUNCELİ İLÇE JANDARMA BİRLİK KOMUTANI TEĞMEN FEHİMİ ALTINBİLEK'İN EVİNE DİNAMİT ATILMASI OLAYI :

Mayıs 1972 başlarında Muzaffer ORUÇOĞLU'nun silâhlı mücadele düşüncesi etrafında topladığı kadroya ilk silâhlı eylemi bir jandarma birliği görevlisinin evine dinamit atılması ile yaptırdığını görmekteyiz. Muzaffer ORUÇOĞLU, Tğm. Fehmi ALTINBİLEK'in hedef seçilmesindeki nedenlere işaretle, bu görevlinin devrimci düşünceye karşı olup, devrimci mücadelede bulunanları engellediği gibi; Deniz GEZMİŞ, Mahir ÇAYAN gibi devrimcileri de yerdüğinden dolayı, kendisini hedef aldıklarını ifade etmektedir.

6-7 Mayıs 1972 günü gecesi Fehmi ALTINBİLEK'in eşi ile birlikte sinemada bulunduğu bir sırada lojmanın balkonuna fitili ateşlenen dinamit atılmak istenirken çatıya takılan dinamit patlama ile birlikte lojmanda kısmî hasara sebep olmuştur. Başlangıçta bu eylemin kim veya kimler tarafından yapıldığı konusunda aydınlık bir durum mevcut olmadığından, mahalf savcılıkça başka kişiler üstüne soruşturma yürütülmüş ise de; bu olayı izleyen diğer silâhlı eylemler dizisi söz konusu patlama olayın bir örgütsel ürün olduğu sonucuna bizi götürmüş ve ortaya çıkarılan deliller bağlılığından hareketle olayın failleri Tunceli kadrosu içerisinde saptanmıştır. Sanıkları göreve sevkeden ve o sırada Tunceli'deki faaliyetleri yöneten Muzaffer ORUÇOĞLU, bu olayda Süleyman YEŞİL ve Hayrettin İPEK'in görev aldığını ifade etmektedir. Her ne kadar adı geçen eylemci sanıklar bunu inkâr etmekte iseler de, olayı takiben Nazimiye Bölgesine kaçan Süleyman YEŞİL'in eylemi yerine getirdiğine dair tekmi Muzaffer ORUÇOĞLU'na bizzat verdiğini ifade eden diğer örgüt üyelerinin beyanı karşısında Süleyman YEŞİL'in reddi, gerçeği inkâr düzeyinde kalmaktadır. Diğer yandan Muzaffer ORUÇOĞLU, Tğm. Fehmi ALTINBİLEK'in evine dinamit atılmasında imhayı değil, ihtarı hedef aldıklarını söylemektedir. Fakat olayın imha ile sonuçlanmaması bunun bu seviyede kalacak şekilde plânlanmasından ileri gelen bir sonuç olmayıp, tamamen tesadüfidir. Çünkü, atılan dinamit balkon yerine çatının saç bölümüne düşmüş olup, daha ileri derecede bir zarar ve hasara sebebiyet verebilecek nitelikte bir hareket olarak görünmektedir.

Olaydan sonra Muzaffer ORUÇOĞLU, Tunceli kadrosuna bunu örgütsel bir başarı olarak ifade edip, nitelemeye bulunmuştur.

b) 16-17 MAYIS 1972 TARİHİNDE TUNCELİ İL MERKEZİNİN ÇEŞİTLİ YERLERİNDE TİKKF BEYANNAMELERİNİN DAĞITILMASI OLAYI :

Tunceli il merkezindeki örgütsel çalışmalarını burada kazandığı öğrenci militanların evlerinde sürdüren Muzaffer ORUÇOĞLU, yukarıda bahsedilen patlama eyleminden kısa bir süre sonra tekrar kırdan Tunceli'ye gelerek Bâki İŞÇİ'nin evinde Tokyo lâstiklerinden kazdığı harflerle (KAHROLSUN FAŞİZM - YAŞASIN İHTİLÂL) sloganlarını taşıyan TİKKF rumuzlu beyannameleri basarak, Süleyman YEŞİL, Ziya AYDIN, İsmail ERDOĞAN, Mehmet ÇİÇEK, Musa SÖĞÜT'e vermiş ve örgüt olarak ortaya varlığımızı koymak ve etkili bir şekilde sesimizi duyurmak lâzımgelir demek suretiyle adı geçen sanıklarca kapsamı belirtilen kışkırtıcı nitelikteki beyannameler şehrin muhtelif yerlerine bu kimselerce dağıtılmıştır. Olayı takiben Süleyman YEŞİL hariç diğer sanıkların yakalanması mümkün olmuş ve haklarındaki soruşturma sonunda eylemin niteliği dikkate alınarak Diyarbakır-Siirt İleri Sıkıyönetim Komutanlığına sevk edilmişler ise de, sanıklar; Ziya AYDIN, Süleyman YEŞİL, Musa SÖĞÜT, İsmail ERDOĞAN'ın fiillerindeki örgütsel olgu gerçeği aydınlığa çıkarılamamış olduğundan ve bu eylem müstakilen T. C. K.'nun 312 nci maddesini ihlâl niteliğinde bulunduğundan adı geçen sanıklar hakkında Diyarbakır Siirt İleri Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Savcılığınca yapılan soruşturma sonunda bahsedilen nedenlerle münferit bir düzeyde dâva açılmış bulunmaktadır. Ancak Ocak 1973 tarihi itibariyle beyanname dağıtma eyleminin örgütsel bir faaliyet olarak yapıldığı gerçeğinin TKPML soruşturması ile ortaya çıkması karşısında, TKPML örgütünün diğer alanlardaki faaliyetlerinde de yeri ve hizmeti olan sanıklar; Ziya AYDIN, Süleyman YEŞİL, Mehmet ÇİÇEK, Musa SÖĞÜT ve İsmail ERDOĞAN'ın bu fiillerinden dolayı haklarında bağımsız bir dâva sürdürülmesinin hukuken mümkün olmadığı ve ileride sakıncalar doğuracağından bahisle dâvayı rüyet eden Diyarbakır - Siirt İleri Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askerî Mahkemesinin belirtilen yöntemde dikkati çekilerek, dâvanın açmakta bulunduğumuz işbu örgüt dâvası ile birleştirilmesi bakımından bekletici mesele sayılmasını istemiştir.

Bu konuda ileri sürdüğümüz gerekçe, Diyarbakır-Siirt İleri Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askerî Mahkemesine yazılan cevabi bir yazıda aynen şöyle ifade edilmiştir. (T. C. K.'nun 312 nci maddesini ihlâl kapsamındaki bildirileri Tunceli'de dağıtmak suçundan haklarında mahkemenizce dâva açılan ve ilgi yazı ile durumları sorulan sanıklar Ziya AYDIN, Musa SÖĞÜT, Süleyman YEŞİL, Mehmet ÇİÇEK ve İsmail ERDOĞAN'ın Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü militanlarından olduğu ve dâva konusu bildirinin örgütsel faaliyetler meyanında dağıttıkları ve ayrıca Tunceli bölgesindeki çeşitli silâhlı eylemlere katılmaları nedeni ile haklarında halen Komutanlık Askerî Savcılığında T. C. K.'nun 146 nci maddesini ihlâl suçundan soruşturma yürütüldüğü ve bu soruşturmanın aynı örgüte ilişkin diğer sanıkların soruşturmaları ile birlikte İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı As. Savcılığınca sürdürüleceği durumları gözönüne alınarak adı geçen sanıkların beyanname dağıtmak şeklinde beliren fiillerinin müstakil olarak yargıya konu edilmesinin bütünlüğü boğan bir netice ve sakınca doğuracağı cihetle, esasen aynı fiil TKPML soruşturmasına da konu olduğundan, yargılamanın sanıklar hakkında tüm olarak dâva açılıncaya kadar durdurulup, işbu yazımıza da

yanarak bekletici mesele halinde karar ittihazını teemmül edilmesini arz ederim) denmiştir.

Halen söz konusu beyanname dağıtmak eyleminin delilleri ve bu olayla ilgili belgelerin en kısa zamanda işbu dâva bünyesine alınması hususunda aynı görüşleri tekrar ederiz.

c) 14 ARALIK 1972 GECESİ MAZGİRT İLÇESİ DARİKENT (MÜHUNDU) BUCAĞINDA GÖREVLİ UZMAN ÇAVUŞ ERTUĞRUL TAŞTEMEL'İN EVİNE BOMBA ATILMASI VE AYNI YERDE TİKKO BEYANNAMELERİ DAĞITILMASI OLAYI :

14-15 Aralık 1972 gecesi Mazgirt bucak jandarma birliğinde görevli uzman Çavuş Ertuğrul TAŞTEMEL'in evinde bulunmadığı bir sırada dışarıdan eşinin ve misafir Gülbahar DEMİRCİ'nin bulunduğu odaya bomba atılmış ve uykuda bulunan bu kişiler, anı patlama ile birlikte uyanmışlar ve patlamanın tesiri ile evdeki eşyalar kısmen hasar gördükten başka, Gülbahar DEMİRCİ ismindeki kız çocuk da sol kolundan ağır şekilde yara almıştır. Evin penceresinden içeri atılan bombanın patlamasını beklemeksizin olay yerini terkettikleri anlaşılan failer, kaçarlarlarken aynı zamanda gerek evin etrafına, gerekse kaçış yolları üzerine (YAŞASIN İŞÇİ-KÖYLÜ DEVRİMİ — HALKIMIZ FAŞİZMİ ER GEÇ EZECEKTİR — KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ — KAHROLSUN FAŞİST HÜKÜMET — YAŞASIN DEVRİM) sloganını taşıyan ve üzerinde silâhlı mücadele kalkışmasını kompoze eden ve kıızıl yıldız bulunan TİKKO beyannamelerini dağıtmışlardır. Buna rağmen olayla örgütsel bağlantı gerçeği dışına çıkılarak mahallî savcılıkça soruşturmanın başka kişiler üstüne yürütüldüğü ve özellikle olay gecesi nahiyedeki bir evde düğün münasebetiyle bulunan Hayri GÜNGÖR, Haydar Halis ÇELİK, Düzgün GÜL, Naci DOĞAN ve Düzgün ÇOLPAN'dan kuşku duyularak soruşturmanın oluşturulduğu ve böylece Diyarbakır-Siirt İleri Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Savcılığına gönderildiği, bundan sonra başlayan TKPML ve TİKKO soruşturmasının ileri bir safhasında bu patlama eylemin de aynı örgüt ürünü olduğu sonucuna bizi götüren deliller elde edilmiştir. Her ne kadar TİKKO'nun Muzaffer ORUÇOĞLU yönetimindeki Tunceli eylemci kadrosu içerisinde bahis konusu eylemi hangi kişilerin yaptığı aydınlık kazanmamış ise de, olay akabinde dağıtılan beyannamelerle eylemin altına TİKKO imzası atıldığı gibi, atılan bombanın türü ve eylemin biçimi de kendisini bir TİKKO örgütü faaliyeti olarak ortaya koymaktadır. Bununla beraber bu eylemin Tunceli'deki eylemci gurubun bir eseri olduğundan hiç bir şüphe duymamak gerekir. Çünkü, o bölgedeki TİKKO faaliyetlerinin yöneticisi ve sorumlusu tüm Tunceli gurubu sanıklarındır. Kaldı ki, aynı bünyedeki diğer patlama eylemlerle bu olay arasında ayniyet ve aynı örgütten kaynak alma düşüncesinden doğan bir bağlılık mevcuttur. Muzaffer ORUÇOĞLU ifadesinde, Tunceli bölgesinde girilen faaliyetlerle ilgili olarak mütevaffa Ali Haydar YILDIZ'ın da en az kendisi kadar yetkili olduğunu ve esasen hücreler şeklinde bir çalışma yaptıklarını ve dolayısıyla eylemi kabul etmekle beraber, kimler tarafından yapıldığını ayrıntılı olarak hatırlıyamamış bulunduğunu söylemiştir. Her halükârda imhayı hedef alan biçimde gerçekleştirilen bu eylem, TİKKO'nun şahsında Tunceli gurubu sanıklarına atfedilecek bir olay durumunda ve delil kuvvetindedir.

d) 4 OCAK 1973 GÜNÜ GECESİ TUNCELİ EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ KARAKOLU VE LOJMANINA BOMBA ATILMASI OLAYI :

Muzaffer ORUÇOĞLU, Tunceli bölgesinde yapmış olduğu kır çalışmaları sonucu buradaki militanları düşünce ve eylem yapma düzeyine getirdikten sonra onları sürekli olarak eylemlere sevk etme kararını verdiğini yukarıda ifade etmiştik. Bu cümleden olarak, en geniş çapta plânlanan eylem Tunceli Emniyet Müdürlüğü Karakolu ve lojmanına bomba atılması olayı olmuştur. Bir kısım sanıkların beyanlarına göre daha geniş kapsamda öngörüldüğü anlaşılan bu eylemden beklenen sonuç, bombanın atılması ile birlikte, karakolun basılması, polis ve bekçilerin silâhlarının alınması suretiyle örgüt olanağının genişletilmesi olmuştur. Her ne kadar düşüncenin bu yolda olduğu ifade edilmekte ise de, karakol ve lojman binasının iki ayrı noktadan bombalanması ve bombaların patlaması neticesinde meydana gelen kısmî bina hasarı sınırını aşan bir durum meydana gelmemiştir. Söz konusu olayda, Ziya AYDIN, Süleyman YEŞİL, Ali Haydar YILDIZ, Hayrettin İPEK ve Hüseyin AÇIKGÖZ görev almışlardır. Ziya AYDIN, Süleyman YEŞİL ve Ali Haydar YILDIZ bombayı atmışlar, diğerleri ise, gözcülük yaparak eylemin gerçekleşmesini sağlamışlardır. Diğer yandan aynı olayda Hüseyin TEKİN ve Musa SÖĞÜT de gözcülük ettiğini ifade etmişlerse de, bunu kanıtlayıcı başkaca bir beyan olmamıştır. Olaydan sonra, Hayrettin İPEK ve Hüseyin AÇIKGÖZ şehri terketmemişler, diğer sanıklardan Ziya AYDIN, PÜLÜMÜR'e gitmiş, Süleyman YEŞİL ve Ali Haydar YILDIZ da, Haydaran'daki toplanma noktasına giderek, vukuat tekmilinde bulunmuşlardır. Hayrettin İPEK ve Hüseyin AÇIKGÖZ'ün sorgularından hareketle olayın örgütsel bir eylem olduğu ortaya çıkmış ve böylece diğer failer de öğrenilebilmiştir. Bu arada Hayrettin İPEK'in evinde yapılan aramada yeşil renkte kablo parçaları ve bomba imalinde kullanılan bazı malzeme bulunmuş ve özellikle yeşil renkli tek telli kablonun, karakolda atılan bomba mahallinde bulunan yeşil kabloya ve keza Nazimiye'de atılıp yanmayan bombanın kablosu ile aynıyet gösterdiği görülmüş ve bu eylemlerle Hayrettin İPEK'in bağlı olarak hareket ettiği örgüt arasında gerekli irtibat temin edilebilmiştir. Yaptırılan bilirkişi tetkikatı bu gerçeği kuşkusuz ortaya koymaktadır. Kaldı ki, TİKKO'nun Tunceli bölgesinde bu eylemleri izleyen diğer patlama eylemleri de aynı yoldan ve aynı biçimdeki davranışlarla meydana getirildiği gibi, patlama olaylardaki gerek hedefler, gerekse kullanılan örgüt ürünü bombanın türü aynıyet göstermektedir. Sanıklar sorgularında, Tunceli Emniyetinin bazı kişilere baskı yapmalarından dolayı hedef alındığını belirtmişlerdir. Diğer yandan Devlet otoritesinin temsilcisi ve onun varlığının ifadesi bulunan güvenlik kuvvetleri ve görevlilerinin TİKKO'nun asıl hedefleri arasında olduğu çok önceden saptanmış bir ilke bulunduğu yukarıda ayrıntılı olarak işaret etmiştik.

Bu olayın çevredeki yankıları ve vatandaş gözü ile ifade ettiği anlam, devletin varlığı ve hâkimiyeti bakımından zedeleyici olmuştur. Yeraltı düzeyinde sürdürülen hazırlıklarla meydana getirilen bu patlama ve sabotaj niteliğindeki olaya karşı, failer gerekli cezayı gördükleri takdirde kamu oyu teskin olacaktır.

e) 6 OCAK 1973 GÜNÜ GECESİ MAZGİRT İLKÖĞRETİM MÜFETTİŞİ İBRAHİM ERTUĞRUL'UN EVİNE BOMBA ATILMASI VE BU EYLEMDEN BİRKAÇ GÜN ÖNCE TİKKO BEYANNEMELERİNİN DAĞILTILMASI OLAYI :

Görev çevresinde ve halk arasında Milliyetçi bir öğretmen olarak tanınan Mazgirt ilk öğretim müfettişi Ertuğrul da yurtsever tutumu nedeni ile TİKKO hedefi olmuş bir kişidir. 6 OCAK 1972 günü gecesi evinin penceresinden içeri örgüt ürünü olan bomba atılmış ve patlama sonucu ev ve eşyalar hasar görmüştür. Diğer olaylarda olduğu gibi, hemen vak'a yerini terkeden sanıkların olay akabinde yakalanmaları mümkün olmamış ise de, mağdurun evinin köşesine konan diğer bir bombanın patlamaması ve bu suretle ele geçirilmesi sonunda, bu olayla iki gün önce aynı biçimde meydana gelen Tunceli Emniyet Müdürlüğü binasının bombalanması eylemi arasındaki irtibat hemen müşahade edilmiş ve patlamadan sonraki artık maddelerin karşılaştırılması ve keza patlamamış bombanın kablosu ile Hayrettin İPEK'in evinde ele geçirilen kablo parçaları arasındaki aynıyet fikrinden hareketle her iki olayın aynı örgüte bağlı olarak işlendiği düşüncesini doğurmuş, bu iistikamette geliştirilen soruşturma, bütün delillerle teyit edilerek kendisini TİKKO eylemi olarak göstermiştir.

Sanıklar Hüseyin TEKİN ve Musa SÖĞÜT'ün beyanlarına göre bu silâhlı eyleminde kendilerinden başka Ali Haydar YILDIZ ve Süleyman YEŞİL tarafından gerçekleştirildiğini ve bombayı Ali Haydar YILDIZ ve Süleyman YEŞİL'in atıp, kendilerinin gözcülük yaptıklarını ifade etmektedirler. Muzaffer ORUÇOĞLU ise, Mazgirt'te atılan bu bombanın TİKKO eylemi olduğunu, ancak faillerinin kimler olduğunu, hangi militanların bu işte görev aldığını bilmediğini söylemiştir. Fakat olayın faili kimler olursa olsun, ortaya konan eylem biçimi, bombanın türü ve diğer olaylardaki bağlantılar dikkate alındığında, bunun da bir TİKKO eylemi olduğunda kuşku yoktur. Kaldı ki, olaydan birkaç gün önce, Mazgirt ilçesinde Darıkent'te dağıtıldığını belirttiğimiz kapsamda TİKKO beyannameleri dağıtılmış ve örgütün bu kesimde faaliyet içerisinde olduğunun da işareti verilmiştir.

Gerek olaydan önce, gerek olaydan sonra mağdur ilköğretim müfettişi İbrahim ERTUĞRUL'un meslektaşları tarafından imzalı ve imzasız mektuplarla meslekî denetiminde tarafsız davranmadığı gerekçesi ile şikâyet edilerek dikkatler bu yöne çekilmiş ve kendisine vâki sabotaj hareketinin öğretmen çevresinden geldiği intibayı yaratılmaya çalışılmışsa da, bu tamamen tertip olarak kendini göstermiş bir şikâyet sinsilesi olarak görünmektedir. Çünkü, imzalı şikâyetlerde dahi, imzası söz konusu olan öğretmenler, imzanın kendilerine ait olmadığını idarî tahkikatte ifade etmişlerdir.

Söz konusu bomba eylemi de TİKKO adına Tunceli sanıklarınca plânlanıp gerçekleştirilen bir eylem olduğu delillerin tümünden ve diğer olaylarla bu eylem arasındaki bağlantı değerlendirilmesinden anlaşılmaktadır.

f) 12 OCAK 1973 GÜNÜ GECESİ KARAKOÇAN İLÇESİNDE GÖREVLI UZMAN ÇAVUŞ MEHMET GÖVDE'NİN EVİNE BOMBA ATILMASI OLAYI :

TKPML'nin Muzaffer ORUÇOĞLU yönetiminde Tunceli bölgesinde faaliyet gösteren ekibi Karakoçan İlçesi Tunceli'nin dışında kalmakla beraber Nazimiye ve Mazgirt bölgesi ile olan yakın sınır ilçe ilişkisi ve doğal yapı itibarıyla aynı alan içerisinde mütalâa edilerek, burada da bir takım çalışmalar yapılmıştır. Kurulan ilişkiler sonunda halka baskı yaptığı istihbar edilen ve kendilerince değerlendirmeye tabi tutulan Karakoçan İlçe Jandarma Birliğinde görevli uzman Çavuş Mehmet GÖVDE de, TİKKO hedefi olarak seçilmiş bir kimse durumunda gözükmemektedir.

Nazimiye İlçesi sınırı ile Karakoçan ilçesinin hemhudut olduğu noktaya yakın Paş köyünde metruk bir evi üs olarak edinen Tunceli gurubu militanları sadece burada kır çalışmaları yapmakla yetinmiyerek, kendi deyimleri ile varlıklarını etkili bir biçimde ortaya koyabilmek amacı ile diğer eylemlerde olduğu gibi, burada da Ali Haydar YILDIZ, Süleyman YEŞİL, İbrahim Halil AKYOL ve Veli takma adlı militanla 12 Ocak 1973 gecesi Mehmet GÖVDE'nin evine bomba atmışlar ve kısmî zarara sebebiyet vermişlerdir. Olaydan sonra yakalanan İbrahim Halil AKYOL eylemci ekibin diğer üyelerini bu şekilde belirtmiştir. Ancak Veli takma ismindeki kişi ile ilk defa bu eylemde karşılaştığını bombanın infilâkinden sonra birlikte kaçarak ormanda gizlendiklerini, Veli'nin gerçek ismini bilmediğini ve fakat kendisine verdiği ceketinde çıkan nüfus cüzdanında Hüseyin YILDIRIM isminin yazılı olduğunu, dolayısıyla Hüseyin YILDIRIM ismindeki kimsenin Veli takma adını kullandığını ifade etmiş ve bu kişi soruşturmaya sanık olarak ithal edilmiş ise de, Veli takma adlı eylemci kişinin, Hüseyin YILDIRIM olmadığı anlaşılmıştır. Soruşturmaya devamla patlama olayında görev alan Veli'nin gerçek kimliği üzerinde durulmuşsa da, herhangi bir aydınlık durum hâsıl olmamakla beraber, Veli takma isimli örgüt üyesi Yılmaz KARAKOÇ'un bu sırada Tunceli bölgesinde bulunduğu dikkate alınırca, Veli'nin Yılmaz KARAKOÇ olması kuvvetli bir ihtimal olarak kendini göstermektedir.

Karakoçan silâhlı eylemi TİKKO'nun bu bölgedeki son silâhlı kalkışması olmuştur. Birbirini izleyen aynı bünyedeki olaylar, yekdiğerine benzeyen hedef seçimindeki birlik, yeraltı düzeyindeki çalışma biçimi, bütün bu olayların ardında bir örgüt faaliyeti gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Bu temel fikirden hareketle geliştirilen istihbarat ve sürekli soruşturma çalışmaları sonunda, silâhlı mücadeleyi amaç kabul eden bir örgütün bu bölgede hali faaliyette olduğu neticesine varılmıştır. En son olarak Nazimiye Bostanlı dolaylarında yuvalandıkları haber alınan militanların yakalanması yolunda girişilen ilk operasyon bir emniyet görevlisinin dikkatsiz davranışı sonucu akim kalmış ve durumdan endişe duyan militanlar; Muzaffer ORUÇOĞLU, İbrahim KAYPAKKAYA, Süleyman YEŞİL, Ali Haydar YILDIZ, Hüseyin TEKİN, Musa Söğüt, Yılmaz KARAKOÇ, Murat AYDIN, Hüseyin BOZKURT ve Kamer ÖZKAN çeşitli istikametlere dağılarak bir süre toplu olmadan gizlenmeye karar vermişlerdir. Bu arada yiyecekleri tükenen militanlara Tunceli'den bazı yiyecek maddesi getirmek üzere Murat AYDIN, Yılmaz KARAKOÇ, Kamer ÖZKAN görev almışlar ve Muzaffer ORUÇOĞLU, İbrahim KAYPAKKAYA, Süleyman YEŞİL, Ali Haydar YILDIZ ile Hüseyin BOZKURT da, Vartinik mezrasında boş bir kömü'yü barınak olarak seçip eşyalarını buraya yerleştirerek durumu izlemeye başlamışlardır.

g) VARTİNİK OPERASYONU :

Güvenlik kuvvetlerinin Bostanlı dolaylarında giriştikleri yakalama faaliyetinin sonuç vermemesinden sonra durumu yakından izleyen Tunceli Merkez İlçe Jandarma Birlik Komutanlığı çevreyi sıkı bir tertiple uyarılmış ve toplamış olduğu bilgileri son bir değerlendirmeye tabi tutarak, bir kısım militanların Vartinik mezrasında bulundukları neticesine varmıştır. Herhangi bir hareketi engelleyecek hava muhalefetine ve kötü kış şartlarına rağmen, Tunceli Merkez İlçe Jandarma birlik komutanı teşkil ettiği 12 er bir onbaşidan oluşan ve daha sonra tim komutanı olarak

bir uzman çavuşun da iştirak ettiği müfreze ile Tunceli'den Vartınik'e 23 Ocak 1973 gecesi yaya olarak hareket etmişlerdir.

Bundan sonraki gelişmeleri, yemin tahdında gerçek oluşa göre beyan eden görevli Üsteğmen Fehmi ALTINBİLEK'in beyanı ve bunu tamamiyle teyit eden diğer görevli erlerin beyanlarından mülhem olarak ifade etmek isteriz.

Üsteğmen Fehmi ALTINBİLEK söz konusu yakalama operasyonu hakkında aynen şu beyanlara yer vermektedir (Tunceli bölgesindeki sakinlik, Mazgirt Darıkent Bucağında görevli Uzman Çvş. Ertuğrul TAŞTEMEL'in evine bomba atılmasıyla bozuldu. Bu olaydan sonra çevreye dağıtılan TIKKO rümuşlu ve evvelki beyannameler kapsamındaki ve ona bazı ilâveler yapılmış şekildeki beyannameler bu işin aynı örgüt tarafından yapıldığını teyid ediyordu. 14.12.1972 tarihinde vukuubulan bu olaydan 20 gün kadar sonra yani 4.1.1973 tarihinde Tunceli Emniyet Müdürünün evi ve karakol bombalandı. Yine bundan evvel Mazgirt'te TIKKO başlıklı beyannamelerin dağıtıldığı bildirildi ve 6.1.1973 günü Mazgirt İlköğretim Müfettişinin evi bombalandı. Bütün bu zincirleme patlama olaylarının ardındaki gerçek, bölgemizde anarşik bir örgütün varlığı idi. Ben, işi bu nokta üzerine ağırlık vererek soruşturmaya koyuldum. Anarşistlerin kırlarda bu eylemleri plânlayıp, zaman zaman şehirlere inerek bu tertiplere giriştikleri anlaşılıyordu. Diğer yandan hedef olarak seçilen kimseler istisnasız görevini başarı ile yürüten ve memleket sever kimselerdi. Nitekim, Darıkent'te görevli Pzm. Çvş. Ertuğrul TAŞTEMEL, anarşist Yusuf ASLAN'ı yakalayan bir görevli idi. Keza İlköğretim Müfettişi İbrahim ERTUĞRUL da ideolojik faaliyetlere katılan ve görevine başka düşünceler sokan öğretmenlere karşı denetleme görevini tam olarak yerine getirdiğin zaman zaman duyuyorduk.

Bende, bütün bu olayların bir örgüt marifetiyle yaratıldığı fikrinin yerleşmesinden sonra köylerdeki istihbarat sistemine daha da önem verdim. Bilhassa sığınmaya elverişli Dişt ve Kutuderesi mıntakası tanıdığım kadariyle anarşistlerin kalabilecekleri yerler olduğu için, oradan yeni elemanlar temin ettim ve kendilerine teşvik edici vaatlerde bulundum. Aynı zamanda MİT Diyarbakır Bölge Başkanlığı ile de koordinelik bir çalışma ilişkisi kurdum. Bütün bu çalışmaların sonucu olarak, 13 OCAK 1973 günü bir kısım anarşik grubu Nazimiye, Bostanlı mevkiinde olduklarını haber aldık. Derhal bir takip ekibi kurarak, kendi komutamda yola çıktık Ekibe ayrıca emniyetten de bir görevli almıştık. Bize verilen haberde belirtilen yere geldiğimizde, bir dikkatsizlik eseri olarak polisin patlattığı silâh sesi baskınımızı tesirsiz hale getirdi. Bir şey yapamadan döndük. Bundan 10 gün kadar sonra yine bir grup anarşistin Kutuderesi mevkiindeki VARTİNİK mezrasında barındıklarını haber aldım. Gökçek Karakolundaki Pzm. Çvş.'un dikkatini çektik ve çevreyi tarassut altında bulundurmasını emrettim, karakoldan aldığım haberler de teyid edici oldu. Bahsettiğim mezra çevresinde sık ayak izlerine rastlandığının söylenmesi üzerine, 23 OCAK 1973 günü gayrimüsait hava şartlarına rağmen bir takip ekibi kurdum. 12 erden meydana gelen bu ekipte genellikle tecrübeli ve keşif hizmetlerinde çalıştırılmış erlere yer verdim. Göreve çıkmadan önce yapacağımız işin önemini belirtir bir konuşma yaptım ve bu hususta alınacak ve uygulanacak tedbirleri bir bir saydım. Böylece Gökçek Karakoluna kadar araçla ve oradan sonra da yaya olarak yolumuza devam ettik. Gökçek karakolunda ekiben Uzman Çvş. Cemil ŞAHİN'i de

alarak dağlık ve ormanlık bölgeye girdik. 5 saat kadar yürüdükten sonra, VARTİNİK mezrasının bulunduğu yere ortalığın henüz aydınlanmaya başladığı sırada geldik. Mezra 3-4 evlik küçük bir ünite idi. 100-150 metre yaklaştık. Evlerin bulunduğu yer bizim bulunduğumuz yerden epeyce yüksekte bulunuyordu. Biraz daha yaklaşıncaya bir evin damı üzerinde silâhlı bir şahıs dikkatimizi çekti. Ben hemen erlere yere yatmalarını söyledim ve mevcut kadroyu üç time ayırdım. Birinci tim komutanı bendim. Ben ortada kalacaktım. Yani, evlere karşı durumu kollayacaktım. İkinci tim sağdan kuşatma görevi yapacaktı. Üçüncü tim de soldan kuşatma yapacaktı. Bu arada ben hiç bir surette ateş edilmemesini, onları kuşatıp kaçamayacak bir duruma geldikten sonra teslim olmaya zorlayacağımızı söyledim. Çok geçmeden damdan içeri giren ve bizi farkettiğini sandığım nöbetçi, anarşist arkadaşlarını uyarmış olmalı ki, soldan ilerleyen ekip, Ütgm. nim 4 kişi kaçıyor diyerek beni haberdar etti. Ben ortada olduğum için evler istikametinde kaçanları görmeme imkân yoktu. Bu defa soldan ve sağdan ben de onların gerisinden sîratle yaklaşmaya başladıysa da, peşlerinden geldiğimizi gören 4 anarşistten birkaçı hem kaçıyor, hem de ateş ediyordu. Onlar tarafından ilk ateşe başlanması üzerine, erlerin dikkatini çektim. Ben söylemeden ateş etmeyin, ateş etmek en son çaremiz olacaktır dedim. Bu sırada yoldan yaklaşan timin bulunduğu kısımda onlarla geriden gelen bizim aramızda bir patlama oldu. Önden giden erler bir şey atıldılar diye bağırdı ve erler bunu görünce geri çekildi, biz de yere yattık ve mümkün olduğu kadar siperlendik. Anî bir patlama oldu. O esnada atılan şeyin ne olduğunu tetkike zaman yoktu. Ben biraz daha ilerleyerek ateş etmeyin ve durun kaçmayın diye üç dört kere ihtarda bulundumsa da dinlemediler. Arayı daha da fazla açıp evin 200-300 metre ilerisindeki dereye ulaştıklarında onları ele geçirmenin mümkün olamayacağını bildiğim için, son bir kere daha bağırarak ihtarda bulundum. Yine aldırmadılar ve ateşi de kesmediler. Bu durum karşısında kısa bir durum muhakemesi yaparak ateşle mukabele etmenin zorunlu bir hal olduğu sonucuna vardım. Hepimiz ateş etmeye başladık. Ateşten hemen sonra kaçan anarşistlerden elinde tüfek olan bir tanesi vuruldu. Peşinden diğeri vurularak düştü. Diğer ikisi daha önde idiler. Ben vurulanları bir tarafa bırakıp hep birlikte diğer ikisinin peşine dağıldık, diyerek sîratle kaçan anarşistlerin peşine düştük. Ancak, erler çok yorulmuştu ve yer yer bir metreyi bulan kar sîratle ilerlememize engel teşkil ediyordu. Kaçan bu iki kişi kurşuna hedef olmamak için bazen yuvarlanıyorlar, bazen de atik hareketlerle ilerliyorlardı. Dereye indiler ve burada kayboldular. Bir süre aramaya devam ettiysek de bir netice alınamıyacağı kanaatine vararak tekrar mezraya doğru toparlandık. Son vurulan anarşistin bulunduğu yere geldiğimizde, öldüğü, erler tarafından söylenen bu anarşistin yerinde olmadığını gördük. Erlerden bir kısmı biz baktık öldü diyorlardı. Hattâ bir tanesi yüzüstü düşmüştü, saçından tutup baktım ölmüştü. Cebinden de nüfus cüzdanını aldım diyerek bana verdi. Nüfus cüzdanında Haydar MECİT yazılı idi ve bir de soluk bir fotoğraf yapıştı. Yerde kan lekeleri mevcuttu. Bu lekeleri takip ettik, Dil Deresine doğru izledikse de, daha sonra bu izi de kaybettik. Böylece ilk vurulan anarşistin yanına geldik. Bu anarşistin tüfeği elinden düşmüş ve ölmüştü. Cesedi alarak mezradaki eve getirdik. Evi sıkı bir şekilde aradık. Diğer evleri de aradık mezra metruktu. Anarşistlerin kaldığı odalar tavandan birkaç yerinden delinmişti. Soba borusunun çıktığı yerleri çalıyla kapatmışlar, evde askerî parka, battaniye, eski elbiseler, bol mik-

tarda yiyecek un, bulgur, dumdum kurşunu, tüfekte kullanılmak üzere dolu ve doldurulmaya hazır fişek ve barut malzemesi, konserve kutusundan yapılmış bombalar, dinamit lokumu ve tapalar bulduk. Ayrıca kitaplar ve bomba imaline yarayan şema ve notlar ile Mao'nun askerî yazılar kitabını ele geçirdik. Bütün bunlar, anarşistlerin bu evde üstlendiklerini ve yeni bir eyleme girişme hazırlıkları yaptıklarını belgeliyordu. Ben, erlerime orada bir konuşma yaparak bu vatan hainleri kendi yurdunun güvenliğini sağlayan askerini bile düşman ilân etti. Ruhsuzlardır, bunlardan her şey beklenir dedim. Daha sonra Tunceli'ne dönük. Ben Savcılığa müsademe ile ilgili bilgileri verdim. Vurulan anarşistin Ali Haydar YILDIZ olduğu tesbit edildi. Fakat benim asıl üzerinde durduğum yaralı olarak kaçan anarşist oldu. Ölen anarşistin otopsi ve bununla ilgili işlemin tamamlanmasından hemen sonra yine bir ekip teşkil ederek aynı bölgede yoğun bir arama yaptık. Ben, çevre mezralarda kalan güvendiğim adamları uyardım. Elimde bulunan istihbarat teşkilâtınca bana verilen anarşist resimlerini mutemet adamlarına gösterdim. Tekrar geri döndüm. 29 OCAK 1973 günü sabahı Gökçek Karakolunda inceleme yapmak üzere bulunduğum sırada, Mirik Mezrası halinden ve daha önce kendisini görevlendirip uyardığım Hüseyin GÜNGÖR geldi ve bana yaralı anarşisti ele geçirdik, ağabeyimler bizim evde tutuyor dedi. Yanıma yeteri kadar kuvvet alarak Mirik mezrasına geldik. Burada muhafaza edilen anarşisti görür görmez, İbrahim KAYPAKKAYA olduğunu anladım ve nasıl kaçtığını sordum, bana sizin gibi faşistlerin elinden kurtulmak için nasıl kaçmak gerekiyorsa o şekilde canımı dişime takıp kaçtım. Diyerek inatçı bir cevap verdi. Başından, boynundan yara aldığı anlaşılan bu anarşisti uzun süre dışarıda barınması ve soğuk hava şartları yüzünden ayak uçlarında donma olduğu anlaşılıyordu. Elbiseleri ıslak bir haldeydi. Bir süre ısıtıp ayaklarını oğuşturduktan sonra Tunceli'ye hareket ettik. Yolda gelirken sık sık yere yatıyor ve beni götürmeyin diyordu. Zaten ben gelmeden evvel de çok yalvarmış, ben idamlıkım beni bırakın demiş ve devrimci arkadaşlarım sizin kökünüzü kazır diyerek tehdit etmiş. İbrahim KAYPAKKAYA'yı Tunceli'ne getirdikten sonra, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığına teslim edilmek üzere muhafaza altında yolladık. Biz İbrahim KAYPAKKAYA'nın yaralı olarak kaçmasından sonra, kan izlerini ikinci defa aramaya çıktığımızda da bulmuştuk. Bu izler, Barıkbaşı mezrası yakınlarına kadar geldiğinden, burada sığınmış olabileceği düşüncesiyle bu mezra halkından Mehmet SARIKAYA, Hüseyin SARIKAYA ve Hıdır KARAGÜN'ü yataklık etmek zanlısı olarak yaklarında muamele yapıldı. Ancak bu şahısların, İbrahim KAYPAKKAYA'ya yardım edip onu barındırdıklarına dair görgüye müstenit bir bilgi mevcut değildir.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın ihbarını yapan Hüseyin GÜNGÖR'e, Tunceli'den atılmış bir mektup elimize geçti. Çünkü posta kanalıyla Gökçek ve Barıkbaşı, Mirik ve Vartinik dolaylarına giden mektupları kontrol ederek ilişkileri takip ediyorduk. Kontrol ettiğimiz bu mektup, Hüseyin GÜNGÖR'e, Tunceli'den atılmıştı. Muhtevası Hüseyin GÜNGÖR'ün, İbrahim KAYPAKKAYA'yı yakalatmasından dolayı, kendisini tehdit amacını taşıyordu. Bu hal karşısında hâlâ aynı düşüncenin takipçileri olan militanları mevcudiyeti kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Ben bu gerçeği dikkate alarak polisle işbirliği yapmak suretiyle, İbrahim KAYPAKKAYA ile işbirliği yapan militanları bir bir ele geçirdim ve hepsini de Sıkıyönetime yolladım. Bilhassa Tunceli Emniyet Müdürlüğü lojmanına ve karakola bomba atılması olayı aydınlığa kavuştu. Hayrettin İPEK isimli öğ-

rencinin evinde bomba imaline yarar malzemeler ele geçti. Ayrıca bu malzemelerden yapılmış olan patlamamış bir bomba da Mazgirt'ten getirildi. Yapılan kontrolde kablolarının dahi aynı renk olduğu anlaşıldı. Diğer failer de bu ipuçlarından hareketle toparlandı) demek suretiyle Vartınik operasyonu ve onu izleyen gelişmeler hakkında gerçek olguya uygun bir anlatımda bulunmaktadır. Görevli tanığın bu beyanlarını operasyonda vazife alan diğer erler de aynen ortaya koymaktadırlar. Hal böyle iken Muzaffer ORUÇOĞLU'nun İstanbul'a geldikten sonra Ali Haydar YILDIZ'ın ölümü ile ilgili olarak yayınlanan (HALKIMIZA BİLDİRİRİZ) başlıklı beyannamede sözü edilen, Ali Haydar YILDIZ'ın Tunceli'de cesedinin sürüklenmesi, arama sırasında kapıyı geç açan bir köylünün kurşunlanması gibi güvenlik kuvvetlerine izafe edilen olaylar tamamen yalan ve uydurma şeylerdir. Ali Haydar YILDIZ'ın cesedi dağdan getirildikten sonra normal otopsisı yapılmış, teşhis ettirilerek durumdan haberdar edilen babası Mehmet'e teslim edilmiştir. Operasyondan bir süre sonra aynı yörede sürdürülen arama çalışmalar Vartınik'ten kaçan diğer anarşistlerin yakalanmasını hedef alan nizamî güvenlik faaliyetlerinden ibaret bir harekettir. Kanun önünde her fiilleri ile suçlu durumda bulunan artık militanlar kamu oyunda sun'î bir acıma ve haklılık duygusu yaratmak düşüncesi ile olmadık yalan ve şarlatanlıklarda bulunmuşlardır. Vartınik operasyonundaki güvenlik kuvvetlerinin hareketi tamamen görev sınırları içerisinde gelişmiş ve kaçmaya başlayan suçluların «DUR!» ihtarına uymamaları ve bunu da taşarak ateş etmeleri karşısında kanunlarımızın öngördüğü ve müsaade ettiği bir müdahale biçiminden ileriye herhangi bir görev sınırını aşım söz konusu değildir. Vartınik Operasyonu jandarma görevlilerinin cesaretle ve feragâtle gerçekleştirdikleri ucu, örgütün tümü ile çökertilmesi sonucuna kadar uzanan başarılı bir görev ifadesi taşımaktadır.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın yakalanmasına tekaddüm eden günlerde kendisine yardım ettiği öne sürülen Mirik mezrası halkından Hıdır KARAGÜL, Mehmet SARIKAYA ve Hüseyin SARIKAYA'nın böyle bir müzaheretle bulunduklarını kanıtlayan doğrulayıcı bir delil elde olunamamıştır.

2 — TKPML ÖRGÜTÜNÜN SİVREKTE GİRİŞMİŞ OLDUĞU SİLÂHLİ FAALİYETLER SONUCU BELİREN OLAYLAR :

Muzaffer ORUÇOĞLU, Şafak Örgütü zamanında Siverek'te başlamış olduğu Marksist-Leninist ve Maoist yöntemdeki çalışmaları, Haziran 1971 tarihinden itibaren kesintisiz olarak devam etmiş ve Nisan 1972 sonlarında Tunceli bölgesine geldikten sonra da irtibatını kesmiyerek, orada oluşturduğu kadroları ortak silâhlı mücadele doğrultusunda eylemlere sevk etmeye çalışmış görünmektedir. Belirli fâsılalarla Siverek'e gelerek çalışmaları denetleyen Muzaffer ORUÇOĞLU'dan başka, İbrahim KAYPAKKAYA da, Seyithan DOKAY vasıtasıyla doğrudan doğruya ilişki kurarak TKPML örgütünün silâhlı mücadele düşüncesine dönük bir çalışmanın sürdürülmesine gayret etmiştir. Bütün bunların sonucu olarak, Siverek'te TKPML örgütünün silâhlı halk savaşı düşüncesine bağlı olan bir grup, sanık Seyithan DOKAY mihveri etrafında TKPML örgütünün amacına hizmet etmiştir. Faaliyetler bölümünde bunların kimler olduğuna ve ilişkilerinin derecesine işaret etmiştik.

Seyithan DOKAY etrafında kümelenen sanıklar Ali TÜRAN, Fatma EREZ, Ramazan BALPETEK, Bayram LÂÇİN, Mehmet KIRKAN, Celâl ERDOĞMUŞ ve Mehmet ÇİPLANLIK gibi sanıklar, silâhlı mücadele düşüncesine dönük olarak ortaya Tunceli'deki patlama eylemler türünde ve yönteminde olaylar koymuşlardır.

Kaldı ki, Mart 1972 tarihinde Siverek lisesinden teksir makinasının çalınması, Devlet otoritesini küçük düşürücü ve silâhlı ihtilâl düşüncesini yaymak amacı ile duvarlara yazı yazılması olaylarının vukuubulduğu zamanda Doğu Anadolu Bölgesi Komitesi deklârasyonunun Şafak Örgütü merkez yöneticilerine verildiğini düşünürsek, bu olayların dahi yeni örgüt düşüncesinden kaynak aldığı ve ona mal edilmesi gerektiği sonucuna varabiliriz. Esasen değişik bazı görüşlerle ortaya konan eylemler, hangi örgüt hesabına sayılırsa sayılsın, silâhlı mücadele amacına yönelik kalkışmalar olduktan başka aynı sanıkların eseri olan anarşik nitelikte olaylardır.

Bu iki olayı takiben yeraltı düzeyinde sürdürülen ve TKPML düşüncesi etrafında ittifak temin eden çalışmalar bir müddet hareketsizlik göstermiş ve silâhlı mücadele yöntemindeki uygulamada fark yaratan bazı yeni görüşlere oryanta sağlanmış görünmektedir. 1972 Nisanından, 1972 Aralık ayına kadar devam eden yeraltı seviyesindeki sessiz ve olaysız gidiş ilk kez 16 Aralık 1972 günü bozulmuş bulunmaktadır.

a) 16 ARALIK 1972 GÜNÜ SİVEREK İLKÖĞRETİM MÜDÜRÜ MEHMET OYMAN'IN EVİNE KONAN BOMBANIN ÖNCE PATLAMAMASI VE DAHA SONRA SOKAKTA GÖRÜLEREK ÇOCUKLAR TARAFINDAN OYNANDIĞI SIRADA İNFİLÂK ETMESİ SONUCU YARALANMAYA YOL AÇILMASI OLAYI :

Siverek bölgesinde sürdürülen çalışmalar sonunda, saptanan zengin ve ağa kökenli kişilerden birisi olduğu aynı zamanda devlet bürokrasisinde görev aldığı ifade edilen Siverek İlköğretim Müdürü Mehmet OYMAN'ın evine bomba atma kararı verilmiş ve muhtemelen 14 Aralığı 15 Aralığa bağlayan gece veya ertesi gece örgüt imali olan konserve kutusu, dinamit, çivi, demir parçası, çam ve alçı karışımından yapılan bomba, Seyithan DOKAY ve Mehmet ÇİPLANLIK tarafından konmuştur. Ancak beklenen patlama meydana gelmemiş ve sanıklar olay yerini terketmişlerdir. Ertesi sabah evlerinin önünde temizlik yapan Mehmet OYMAN'ın kızı Nuran OYMAN mahiyetini bilmediği kutuyu evlerinin duvarı dibinde görerek sokağa fırlatmış ve öğleye doğru mahalle çocukları oynarlarken kutuyu görmüşler ve merakla kurcalarken üs kısımdan çıkan kordonu yakmak şeklinde bir arzunun beyan edilmesi karşısında fikri cazip bulan diğer küçük çocuklar, kibrit getirerek fitili tutuşturmaya çalışmışlar ve gazete ile yakarak fitilin ateş alıp duman çıkmasından korkarak kaçtıkları sırada vukubulan anî patlama sonucu Nihat İNAL kolundan ve diğer bir çocuk da başından hafif yaralar almışlardır. Bu bir bakıma patlamanın rastlantı sonucu en hafif şekli olarak vukubulmuş neticesidir. Demek oluyor ki, örgüt tarafından ne kadar belirli hedefler seçilirse seçilsin, eylemlerden zarar gören başkaca kişiler her zaman mevcut olagelmıştır. Halk için sürdürüldüğü öne sürülen mücadelenin halka zarar verdiğinin tipik bir örneği olarak bu olayı ifade etmek isteriz.

Bu eylem denemesinden sonra bombanın patlamadığını bilen ve sonraki gelişmeden haberdar olmayan sanıklar, aynı türde yeni bir patlama eylem koyma kararına varmışlardır.

**b) 6 OCAK 1973 GECE Sİ VEREK ADLI-
YE BAŞTABİBİ ADNAN DİKMEN'İN EVLERİNE BOMBA ATILMASI
OLAYLARI :**

Söz konusu patlama, eylem görevi de yine Seyithan DOKAY ve Mehmet ÇİPLANLIK tarafından yerine getirilmiş ve peşpeşe konan örgüt yapısı konserve kutusu türündeki bombalar aynı gece patlayarak, ev sahipleri üzerinde ve çevrede panik yarattığı gibi, kısmî hasara da yol açmıştır. Özellikle Adnan DİKMEN'in evine konan bombanın infilâkı sonucu aynı evin karşısına rastlayan Celâl BÜYÜKPOLAT'ın elektrikçi dükkânında önemli hasar meydana getirmiş bulunmaktadır. Böylece Şafak eylemlerinden bir süre sonra huzur ve sükûna kavuşan Siverek'te yeniden heyecanlı günler yaşanmaya başlanmıştır. İlk kez patlama olayların hangi düşünce ile ve kimler tarafından yapıldığı konusunda isabetli bir tesbit ve değerlendirme yapılmaksızın soruşturma başka kişiler üzerine yürütülmüşse de, diğer patlama eylemlerle bu olay arasında kurulan bağlantı neticesinde, bunun da TİKKO örgütüne bağlı olarak ortaya konan bir eylem olduğu yargısına varılacak deliller elde olunmuştur. Tunceli kesimindeki patlama eylemlerle Siverek'te vukubulan bu üç patlama eylem aynı günlere rastlayan TKPML'nin silâhlı mücadele yönteminde yarattıkları olaylardır. Çünkü örgütün faaliyet alanı içerisindeki huzur ve sükûn, sanıkları rahatsız etmekte ve toplumda kuşkular yaratacak, şunun bunun yanlışlıkla yakalanmasına sebebiyet verip, sonunda soruşturma makamlarını gözden düşürecek hareketlere girişmek, hedef alınan devlet otoritesini zayıflatmaya yarar sağlayacak girişimlerdir. Yaratılacak anarşik ortamdan istifade ile yeni eylemler geliştirmek istenmektedir. Bütün bunların sonunda, halkın silâhlı mücadeleye ve silâhlı savaşa davet edilmesi ve katılması ümit edilmektedir. TKPML örgütünün silâhlı mücadele stratejisi bu doğrultuyu göstermektedir. Bunun örgütün ortaya koyduğu görüşler ve eylemler karşısında başka türlü tavsife imkân olmadığı kanaatindeyiz.

**c) 30 OCAK 1973 TARİHİNDE Sİ VEREK LİSESİNDE (FAŞİSTLERE
ÖLÜM) BAŞLIKLİ BEYANNAME DAĞITILMASI OLAYI :**

Patlama olaylarından sonra, Siverek Lisesinde el yazması olarak dağıtılan bu beyanname ve bildirinin kaynağı tam olarak tesbit edilememiş olmakla beraber, bildiri kapsamında yer verilen görüşler, TKPML örgütünün ötedenberi işlediği konu ve düşünceleri dile getirmektedir. Bildirinin altındaki T. G. D. C. rumuzu ise, kanaatimizce meydana gelen silâhlı eylemler düşüncesi etrafında TKPML örgütünü masun kılacak bir yanlışlı yaratma amacına matuftur.

Söz konusu beyannamede aynen şu görüşlere yer verilmektedir.

FAŞİSTLERE ÖLÜM, başta sayın Bay Sunay - Melen - Gürler Hükümetine 20 nci yüzyılın ikinci yarısında yaşıyoruz. Orta çağ değil, bunu iyi bilin. Sonunuz geldi. Faşist cellâtlar. Yıllardır halk için çalışan bütün yurtseverleri idam ettiniz. Kurşuna dizdiniz. Yıllarca hapis cezasına mahkûm ettiniz. 20 nci yüzyılın ikinci yarısında yaşayan milletlerde yalnız birkaç tane bağımsızlıklarına kavuşmamış milletler hariç, diğer medenî ülkelerin hangisinde bu tür cezalar veriliyor.

Sayın yurtsever halkımız ve öğrenciler, dünyadaki en kutsal varlık hiç şüphesiz ki, bağımsızlıktır. Atatürk, Türk milletinin bağımsızlığını kazanıncaya kadar binlerce atalarımızın kanı su gibi aktı. Şimdi hiç emeği geçmeyenlere bu mübarek vatan teslim edilir mi? İşte görülüyor ki, baş-

taki işbirlikçi vatan hainleri emperyalist ülkelerle birleşerek memleketi teslim ediyorlar. Size sesleniyoruz faşist cellâtlar. Sizin Türk milletini gü-lünç duruma düşürmeye hakkınız yoktur.

Nihat ERİM gibi bir faşisti gönderip Avrupa konseyine üye yapmak-la elinize hiçbir şey geçmez. Son olarak şunu söyleriz ki, zalimin zulmü-nü, toponu, tüfeğini yerle bir edeceğiz. Zafer her zaman ezilen halkların-dır. Yaşasın özgürlük için mücadele veren vatanseverlere — TDGC) den-mektedir. Bu kapsam karşısında söz konusu eyleminde TKPML örgütü düşüncesinden kaynak aldığı sonucuna varmaktayız.

3 — TKPML ÖRGÜTÜNÜN SİLÂHLİ MÜCADELE DÜŞÜNÇESİNE DÖNÜK OLARAK İSTANBUL BÖLGESİNDE GİRİŞMİŞ OLDUĞU SİLÂHLİ FAALİYETLER VE BUNUN SONUCU OLARAK ORTAYA ÇIKAN OLAYLAR :

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün oluşumundan itibaren kurucu kadronun ve daha evvelki ortak örgütsel çalışmaların et-kisi ile gelişme bakımından beklenen yararlar dikkate alınarak, İstan-bul bölgesine büyük önem verilmiş görünmektedir.

Örgütün, kadro ve teşkilât çalışmalarını burada ikmal ettikten son-ra ilk kez öğrenci, gençlik, işçi ve işveren çevrelerindeki uygulama faali-yetlerine İstanbul'da geçilmiş bulunmaktadır. Yapılan çalışmalarla her geçen gün gelişme kaydeden kadrolar, örgütün diğer teşkilât merkezle-rine sevk edilmiş ve böylece silâhlı mücadeleye yönelik düşünce ve kal-kışmanın diğer kesimlerde de güç kazanmasına çalışılmıştır. Örgütün sadece militan bakımından değil, maddî varlık ve olanakları yönünden de İstanbul ikmal merkezi olarak görülmüştür. Bu nedenlerle, silâhlı mü-cadele hedefinde Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve onun yan kuruluşları adına girişilen faaliyetler İstanbul yöresinde yoğun ve sürekli olmuştur.

İstanbul'daki örgüt yetkililerince plânlanıp uygulamaya konulan ey-lem ve kalkışmaların bir yandan öncelikle örgüte maddî olanak ve silâh gücü sağlayacak tür ve kapsamda olmasına özellikle dikkat edilmiş bu-lunmaktadır. Çünkü örgütün kazanacağı silâh ve elde edeceği maddî im-kânların her geçen gün kendilerini daha başarılı silâhlı mücadele verme yoluna koyacağını ve giderek daha büyük çapta silâhlı eylemlere girme olanağının sağlanacağını hesap etmişlerdir. Diğer yandan örgüt düşünce-sine hammadde teşkil eden ilişki ve çelişkilerin de dikkate alındığı bir gerçektir. Özellikle büyük bir iş merkezi olan İstanbul'da, işçi, işveren ilişkilerinde meydana getirilecek her büyük gerginlikten örgüt hesabına büyük gelişmeler kaydedilmesi ve şu veya bu nedenle herhangi bir silâhlı harketin işçi kesiminde başlatılması düşüncesi de İstanbul'daki faaliyet-lerin yoğunluk kazanması nedenlerinden bir diğeri olarak gözükmemektedir.

TKPML örgütü ve onun yan kuruluşu olan TİKKO adına İstanbul'da girişilen silâhlı eylemlere, fikrî çalışmaların bittiği, kadro ve teşkilât ça-lışmalarının tamamlandığı bir zamandan sonra başlanıldığı görülmekte-dir. Temmuz 1972 tarihinden, Ekim 1972 tarihlerine kadar devam eden oluşum, kadro ve genişleme faaliyetlerini takiben, ortaya konan düşünce-leri uygulayabilmek bakımından yeterli bir maddî güce sahip olmak ama-cı ile soygun, gasp, adam kaçırma, karakol basma, silâh taşıyan görevli-lere tarruz türünde birbirini izleyen sayısız eylemlere girişilmiştir. Bun-

lardan bazıları gerçekleşmiş, bazıları da ortaya konan gayretlere rağmen elde olmayan nedenlerle girişim safhasında kalmış görünmektedir. Fakat bu eylemler ister belirli bir sonuç meydana getirsin, isterse kalkışma safhasında kalsın, hareketler silâhlı mücadele amacı ile icra edilmiş bulunmaktadır.

Bu cümleden olarak TKPML örgütünün İstanbul kesiminde ortaya koyduğu silâhlı faaliyetler ve bunların sonucu olarak beliren olaylar dizisi:

Bu cümleden olarak TKPML örgütünün İstanbul kesiminde ortaya koyduğu silâhlı faaliyetler ve bunların sonucu olarak beliren olaylar dizisi:

a) 28.10.1972 TARİHİNDE MÜTEAHHİT YUNUS EKŞİ'NİN ÇOCUĞUNUN KAÇIRILMASI DÜŞÜNCESİ İLE EVİNE YAPILAN BASKIN VE SEBEBİYET VERİLEN YARALAMA OLAYI :

Bütün çalışmalarını silâhlı mücadele amacına göre tamamlayan TKPML örgütünün, gelecekte girişeceği silâhlı eylemlerde başarı şansını artırabilmek düşüncesiyle geniş bir maddî imkâna sahip olmak zorundadır. Bu düşüncedir ki, örgütü ilk kez bir adam kaçırma eylemine sevk etmiştir.

Başlangıcından sonucuna kadar bütün gelişmeleri ile aydınlık gösteren bu eylemin vukuuna tekaddüm eden günlerdeki düşünce ve ilişkiler ve olaydan çok zaman sonra örgütsel bir eylem olarak durumun ortaya çıkması ihtimali karşısında işi örtbastı etme uğrunda çalışmaları olaya bütün yönleri ile açıklık getirmiş bulunmaktadır.

Aslen Elâzığ'lı olup, İstanbul Hukuk Fakültesinde okumakta bulunan Hıdır AKGÜN, hali vakti yerinde bir ailenin çocuğu olup, sanık Davut KURUN ile arkadaşlık kurmuştur. Ekim 1972 başlarında arkadaşı Hıdır AKGÜN ile buluşan Davut KURUN, Üsküdar taraflarında bir ev kiralamak istediğini söylemiş ve bunun üzerine, aynı semtlerde beraberce ev aramaktan dönerlerken, Hıdır AKGÜN, zengin bir müteahhidin oğlu olan arkadaşı Mahmut EKŞİ ile karşılaşmış ve bu arkadaşını Davut KURUN'la tanıştırmıştır. Bundan sonra Davut KURUN, Mahmut EKŞİ'nin durumlarını sormuş ve zengin olduğunu, babasının müteahhitlikle uğraştığını söylemiştir. Bu arada evlerini de soran Davut KURUN'un soygun ve adam kaçırma istihbaratı yaptığından habersiz olan Hıdır AKGÜN, Mahmut EKŞİ'nin ailesi ile ilgili yeterli bilgilerin tamamını Davut KURUN'a vermiş bulunmaktadır.

Arkadaşından masumane olarak Mahmut EKŞİ'nin maddî durumları hakkında öğrendiği bilgileri hemen gelerek örgüt arkadaşlarına ifade eden Davut KURUN, anlattıkları ile ortaya kaçırılacak müsait bir adam örneği koyduğundan, kısa zamanda bu yoldaki adam kaçırma girişiminin hazırlıkları İbrahim KAYPAKKAYA yönetiminde tamamlanmıştır.

Zengin olarak istihbar edilen Yunus EKŞİ'nin oğlunu kaçırmak, şayet bu mümkün olmaz ise, evini soymak düşüncesi ile İbrahim KAYPAKKAYA, Muhsin CANİK, Hikmet ŞENSES, İrfan ÇELİK ve Davut KURUN harekete geçmişler, 28.10.1972 günü saat 21.00 sularında Üsküdar Selmanağa Mah. Selmanpaş Cad. No. 107/A-10 numaralı apartmana gelerek, Hikmet ŞENSES'in gözcülük yapmak üzere dış kapıda bırakıldığı, iç kapı sahanlığında ise, Davut KURUN ve İrfan ÇELİK'in gözcü olarak vazifelen-

dirildikleri ve ellerinde silâh bulunduğu halde İbrahim KAYPAKKAYA ile Muhsin CANİK'in de bahis konusu kişiye ait daire kapısını çalmaları karşısında, kapıyı Yunus EKŞİ'nin kızı Müyesser EKŞİ'nin açması üzerine önce «babam evde mi» şeklinde bir soru tevcih edildiği, «babam yok, ağabeyim evde» tarzındaki cevabın verildiği sırada Dursun EKŞİ'nin konuşmanın geçtiği daire antresine geldiği, tam bu esnada İbrahim KAYPAKKAYA ve Muhsin CANİK biraz daha içeri girerek silâhlarını çekerek Dursun EKŞİ'yi dışarı davet ettikleri, Dursun EKŞİ'nin bu davete uymaması karşısında her iki failin de ellerinde bulunan tabancaları sırtına dayayarak kendisini dışarı çıkmaya mecbur ettikleri, ancak bu sırada geri dönerek duruma ne oluyorsunuz şeklinde mâni olmak isteyen Dursun EKŞİ'nin hareketine mukabil, tarife göre İbrahim KAYPAKKAYA'nın tabancasını ateşliyerek Dursun EKŞİ'yi karın nahiyesinden yaraladığı, Dursun EKŞİ'nin göbeğinden giren kurşunun vücudunu terkettikten sonra hastahaneye kaldırılıp uzun süre tedavi gördüğü ve olaydan hemen sonra her beş sanığın da süratle vaka mahallinden uzaklaştıkları anlaşılmaktadır. Başlangıçta olay failleri konusunda yanlış bir soruşturma yöntemi izlendiği ve fakat kaçışı müteakıp sanıklardan Davut KURUN ve muhtemelen aynı olayda yan görev aldığı anlaşılan Güner ALAKOÇ'un silâhlı ve maskeli bir durumda Hıdır AKGÜN'ün Kuzguncuk İcadiye Cad. Simitci Tahir Sokak No. 27/1'deki evine geldikleri ve geceyi yanlarında silâh ve yüzlerinde maske olduğu halde burada geçirdikleri, bu kişilerin heyecanlı ve şüpheli bir şekilde gelmeleri ve evi sabah karanlığında terketmeleri karşısında, durumlarından kuşku duyan Hıdır AKGÜN'ün müteakıp günler içerisinde durumu öğrenmeye çalıştığı ve bu arada Mahmut EKŞİ'lerin evinin basılıp kardeşinin yaralandığını öğrenmesi üzerine, Davut KURUN'ların gelişi ile bu olay arasında bir bağlantı kurmaya çalıştığı görülmektedir. Özellikle Davut KURUN'un Mahmut EKŞİ'ler hakkında tevcih ettiği sualler ve onların yüzlerini maskelemeyi gerektirecek kadar gizlenmelerine yol açacak bir suç işlemiş olmaları şeklindeki düşüncelerini açıklığa kavuşturmak için Hıdır AKGÜN'ün, Davut KURUN'u olaydan 2-3 ay sonra bularak, durumu sorduğunda, inkâr ederek Yunus EKŞİ'nin evini basmadıklarını söylemesinden sonra, Hıdır AKGÜN'ün Esenlerdeki bir eve dostça götürüldüğü ve burada «sen bizi ihbar mı edeceksin» diyerek ve «zaten o soygundan bir şey elde edemedik bir de çamurunu bize bulaştırma» tarzındaki sözlerle Hıdır AKGÜN'e ağır baskılar yapıldığı, ayağının altına jiletle kesilmek suretiyle sigara ile yakıldığı ve kimseye bir şey söylersen seni gebertiriz demek suretiyle silâh tehdidi altında durağa kadar götürülerek salındığı anlaşılmaktadır.

Bu işkence olayından bir süre sonra Hıdır AKGÜN'ün bir tertiple BEYAZIT'daki köylüler kahvesinden alınarak Aksaray'daki bir eve götürülüp aynı işkencelerin tekrar edildiği gibi, bundan önceki bir zamanda da yolunun kesilmesi suretiyle dövüldüğü maddî asarları ile anlaşılmaktadır. Hıdır AKGÜN kendisini döven sanıklardan Güner ALAKOÇ, Davut KURUN ve Hüseyin BOZKURT'u tanımaktadır. Bu arada Esenlerdeki işkence sırasında verdiği eşkâle göre Süleyman YEŞİL'in de buradaki işkence eden kişilerden olduğu anlaşılmaktadır. Hıdır AKGÜN'ün olayı açıklamaması bakımından vâki bu işkencelere rağmen, gelişmeleri olay sonrası durumları olduğu gibi emniyet makamlarına anlatmasından sonra, Davut KURUN'un yakalandığı ve olaya katılan diğer eylemci sanıkların durumlarının açıklık kazandığı görülmektedir.

Bu arada Davut KURUN ve Güner ALAKOÇ'un Hıdır AKGÜN'e basının zengin olduğundan bahisle, kendisinin kaçırılmış gibi gösterilerek ailesinden örgüte para almalarına vasıta olmasını istedikleri ve işkencelerin bir kısmını da mağduru buna ikna etmek üzere işledikleri anlaşılmaktadır. Başlangıçta failleri bilinmeyen, baskın ve yaralama olayı ile ilgili olarak Üsküdar Cumhuriyet Savcılığınca açılmış soruşturmanın, durumun örgütsel bir eylem olduğunun anlaşılması üzerine, TKPML örgütü soruşturması bünyesine alınmak suretiyle soruşturma doğru yöntemde götürülmüş, 25.5.1973 tarihinde Davut KURUN huzuruyla olay yerinde yapılan tatbikat ve tutulan yer gösterme tutanağı, vâkı yüzleşmeler sonunda diğer delillere itibar olunarak anlatılan gelişmeler teyid olunup, bütün ayrıntıları ile subut bulmuştur. Birbiri içinde gelişme gösteren ve örgüte maddî imkân kazanmak hedefinde baş vurulan eylemler amaca varmak için insanlık dışı davranışları ve tertipleri doğrulayan delillerle yüklü olup, örgütün gayeye varmak için her şeyi mübah sayan saplantısının tipik bir nümunesi olarak kendisini göstermektedir.

b) ÖRGÜTE PARA TEMİNİ AMACI İLE GİRİŞİLEN MÜNFERİT SOYGUN KALKIŞMALARI :

Tarihleri gün olarak tesbit edilememiş olmakla beraber, sanıkların birbirini doğrulayan beyanları ve bir kısım maddî olaylara göre Ekim 1972 ve 1972 ayları içerisinde de birçok soygun girişimlerinde bulunulmuştur.

Bunlardan Murat AYDIN ve İrfan ÇELİK'in Ekim 1972 günlerinde Anadolu yakasında bir şoförü soymaya teşebbüs ettikleri ve fakat kimliği bilinmeyen mağdur şoförün direniş göstermesi karşısında vazgeçtikleri anlaşılmaktadır. Keza Aslan KILIÇ, Güner ALAKOÇ ve Muhsin CANIK'ın Göztepe semtinde bir eve soygun yapmak düşüncesiyle girdikleri ve fakat bunda başarıya ulaşamadıkları anlaşılmaktadır. Keza, Kasım ayı içerisinde İrfan ÇELİK, Güner ALAKOÇ ve Muhsin CANIK'ın nöbetçi bir eczaneden gece vakti 180,— lirayı zorla gasbederek örgüte getirip, Cem SOMEL'e verdikleri bizzat parayı alan Cem SOMEL tarafından sanıkları beyan edilmek suretiyle belirtilmektedir.

c) SAFRAKÖYDE BİR BANKA SOYGUNU YAPMAK ÜZERE GİRİŞİLEN VE FAKAT ÇEŞİTLİ NEDENLERLE GERÇEKLEŞTİRİLMİYEN ÖRGÜTSEL KALKIŞMALAR :

TKPML örgütüne geniş bir maddî olanak sağlamak düşüncesi ile başlangıçta Aslan KILIÇ tarafından Safraköyde bir bankanın soygunu yolunda plânlar hazırlandığı ve örgütün İstanbul kesimindeki militanların bu düşünceye oryanta olarak bazı girişimlerde bulundukları anlaşılmaktadır. Kasım -1972 sonlarında örgüt üyelerince itibar gören banka soygunu fikrini gerçekleştirmek üzere Hikmet ŞENSES ve İrfan ÇELİK'in soygunda kullanılacak bir taksiyi kaçırmak amacı ile rastgele bindikleri bir otomobilin şoförünü silâhla tehdit ettikleri ve aracı kendilerine bırakmaya zorladıkları halde şoförün aracını bırakmaması karşısında geriliyerek döndükleri örgüt üssünde durumu arkadaşlarına anlattıkları ifade edilmektedir. Keza aynı maksatla temin edilecek silâhlar içinde bir benzincinin soyulması fikri üzerinde bazı tesbit çalışmaları yapıldığı ve fakat ilerleme kaydedemediği anlaşılmaktadır. Bu başarısız girişimlerden sonra bir ara geri bırakılan banka soygunu düşüncesi, Şubat 1972 tarihinde örgütün sıkışık maddî durumu nedeni ile yeniden tazelenmiştir.

Cem SOMEL'in örgüte vaziyet ettiği bu sıralarda Adnan KÖLE vasıtasıyla tanıştığı ve daha önce Aslan KILIÇ'la ilişki kurup örgüt düşüncelerine âşına olan Vatan Mühendislik Yüksek Okulu öğrencilerinden Fehmi AYANOĞLU'nun ücretle çalıştığı taksinin banka soygunu hizmetinde kullanılması yolundaki teklifin Fehmi'ye yapıldığı, bunun üzerine, Fehmi'nin teklifi her ne kadar kabul etmiş olmasına rağmen, kötü bir tesadüf olarak işten çıkarılması sebebiyle bu fikrin gerçekleşemediği ve fakat Fehmi AYANOĞLU aracılığı ile İsmail DOĞAN'ın şoför olarak işe girmesi ve bu otomobilin soygunda kullanılması şeklinde bir dönüşüm yapıldığı halde bunun da bir sonuç vermediği anlaşılmaktadır. Banka soygunu konusunda girişim hazırlıklarından öteye, teşebbüs safhasında kalan yan olaylardan gayri herhangi bir gelişme olmadığı görülmektedir.

d) TKPML ÖRGÜTÜNÜN FAAL ÜYELERİNDEN MERAL YAKAR'IN, ASLAN KILIÇ TARAFINDAN TABANCA İLE ÖLDÜRÜLMESİ OLAYI :

TKPML örgütünün merkez komite üyelerinden olup, ötedenberi örgütsel tecrübesine güven duyulan Aslan KILIÇ'ın 1972 sonlarına doğru Hayrettin URALLAR ve Yalçın BÜYÜKDAĞLI'ya ait Ümraniye Atatürk Mah. Çavuşbaşı Cad. No. 42 sayılı eve Meral YAKARLA beraber yerleşerek örgüt görüşlerini yansıtan tez, eleştiri ve diğer yazıları çoğalttıklarına yukarıda işaret etmiştik. Aynı düzeydeki çalışmalarına devam eden Aslan KILIÇ ve Meral YAKAR ikilisinin 22.1.1973 günü sabahı evde bulundukları sırada anî bir patlama duyulmuş ve kısa bir süre sonra Meral YAKAR'ı sırtlayarak dışarı çıkan Aslan KILIÇ, 34 AV 874 numaralı minibüsle Nümune Hastahanesine getirdiği anlaşılmaktadır. Hastahane arkadaşını kaza ile yaraladığını söyleyen Aslan KILIÇ'ın beyanlarına karşı, Meral YAKAR önceleri konuşabilecek durumda olduğu halde, bütün ısrarlara rağmen herhangi bir ifade de bulunmaktan kaçınmış, olaydan sonra üç gün yaşadığı halde, herhangi bir sorgu vermeksizin, karaciğer ve pankreas nahiyyelerinde delinme olduğu otopside anlaşılan Meral YAKAR, iç batın kanamadan 25 Ocak 1973 günü ölmüştür.

Durumundan şüphe edilen ve esasen Sıkıyönetim Komutanlığınca aranılan Aslan KILIÇ ilk sorgusunda ve müteakip sorgularında Meral YAKAR'ı kaza ile vurduğunu ısrarla beyan etmiş ve buna göre bir soruşturma yöntemi izlenmiştir. Olaydan bir gün sonra evde yapılan aramada, 7,65 çapında Modelo Rr. polis marka Cal marka tabanca ağzında bir mermi sürülü olduğu halde bulunmuş ve sanık Aslan KILIÇ'ın anlatımlarına göre de olaydan 9 gün sonra tatbiki tutanak tutulmuş bulunmaktadır. Sanık, anlatımından gayri olayın herhangi bir tanığı ve olay öncesi husumete dayanan veya örgütsel bir nedene dayanan ilişkiyi ortaya koyabilecek delil bulunmamaktadır. Tatbiki keşif tutanağı sanık Aslan KILIÇ'ın beyanlarına göre inşa edilmiş bulunmaktadır. Hâdise sırasında Meral YAKAR, odanın sol yanında yazı makinasının başında bulunmaktadır. Aslan KILIÇ ise, saat 10.00 sularında bir randevusuna gideceğinden bahisle, yastığının altındaki tabancasını almıştır. Tam bu sırada ağzında mermi olup, horozu kalkık olan silâhının horozunu indirmek istemektedir. Bu ameleği yerine getirmek isterken dikkatsizlikle patlamaya yol açtığını ifade etmektedir.

Sanık Aslan KILIÇ tarafından bu suretle hikâye edilen oluşum karşısında kendisini kasdî bir öldürmeyle suçlayabilecek yan deliller bulunmamakla beraber, bazı önemli çelişkilere değinmek isteriz. Her şeyden

önce Aslan KILIÇ silâh konusunda tecrübeli ve usta sayılan bir örgüt yöneticisidir. Silâh konusunda değil dikkatsizlik göstermek, silâhına karşı hafif davrananları her zaman muaheze eden bir kimse durumundadır. Şu veya bu vesile ile silâh konusunda arkadaşlarını uyaran bir yönetici olarak, ne surette dikkatsizlik gösterilmiştir.

Yastığın altındaki tabancanın ağzında mermi sürülmüş olması herhangi bir tehlike fikrinin davet ettiği bir tedbir şeklinde düşünülebilir. Ancak bu şekilde yastık altına konan bir silâhın horozunun kalkık olmasının yol açabileceği tehlikeler en ufak silâh tecrübesi bulunan bir kişi tarafından kavranabilecek ve bilinebilecek objektif bir gerçektir. Kaldı ki, horoz indirilmek istendiği sırada karşıda canlı bir hedef oturmaktadır. Bütün bunlar dikkatsizliğin ötesinde böyle bir yaralanma nedenlerini araştırmaya bizleri sevk etmiş ise de, duruma aydınlık getirecek bir delil elde edilememiştir. Madem ki olay kasıtsız bir kazadır, aynı şeyi yani kendisinin kaza ile arkadaşı tarafından yaralandığı gerçeğini Meral YAKAR niçin ifade etmekten çekinmiştir. Meral YAKAR'ın yaralanması konusunda kaza veya kasıt olduğuna aydınlık getirecek hiçbir beyanda bulunmaması da calib-i dikkattir. Diğer yandan, Meral YAKAR'ın ölümü ile ilgili olarak yayınlanan «YOLDAŞLAR» başlıklı bildiride (mücadele azmini hiçbir zaman kaybetmeyen yoldaşımız, koma halinde dahi devrimci tavrıdan en ufak bir tâviz vermemiştir. Diğer yoldaşımıza zarar gelmesin diye poliste «ser verilir, sır verilmez» devrimci tavrına sonuna kadar uymuştur) demek suretiyle, her şeye rağmen, Meral YAKAR'ın gösterdiği mukavemetten övgü ile bahsedilmek istenirken, bunun altında bir gerçeğin gizlendiği de ifade edilmektedir. Şaşırtıcı Meral YAKAR'ın yaralanması bir kaza ise, bunun saklanması Aslan KILIÇ'a daha çok zarar geleceği ve durumunun daha da ağırlık kazanacağı gerçeğini Meral YAKAR bütün yönleri ile kavrayabilecek seviyede bir kimsedir. Neden Aslan KILIÇ beni kaza ile vurdu şeklinde bir cümle sarfetmekten ve durumu aydınlatmaktan imtina etmiştir. Gerçek bu ise, konuşma durumuna sahip olan bir kimsenin bu yolda beyanını engelleyecek hiçbir makul neden düşünülemez. Biz, kaza şeklinde ifade edilen bir ölüm olayına zorla kastî bir ölümdür demek istemiyoruz. Ancak bu olayın dikkatsizlik, tedbirsizlikle sebebiyet verilen bir ölüm olayı olduğuna da kanaat getiremiyoruz. Çünkü, bunu imkânsız kılan bazı yan deliller ve beyanlar karşısında şüpheli olan bu durumu maalesef sanık lehine olarak yorumlayamayacağız. Bu nedenle biz bu olayın örgütsel bir ilişkiden doğan gerginlikten ötürü kaza süsü verilerek girilen bilinçli bir ölüm olduğuna inanmaktayız. Bütün örgüt sanıkları mahkeme huzurunda bulunacaktır, evvel ve âhir ilişkilerle mahkemede hesap vermek durumunda bulunan bu sanıklar arasında şu veya bu şekilde gerçeğe ışık tutan bir beyan olabileceği ve bunun da olaya aydınlık getirebileceği görüşünü hâlâ muhafaza etmekteyiz.

Aslan KILIÇ, TKPML örgütü içerisindeki yeri ve mevkii itibarıyla Anayasal düzeni yıkmayı hedef alan silâhlı bir birleşmede önemli görevler ifa eden ve örgütü çeşitli eylemlere sürükleyen bir yönetici durumundadır. Diğer bir deyimle T. C. K.'nın 146/1 maddesinde tanımlanan yıkım kalkışmasının başında yer almış bir kişidir. Meral YAKAR'ın ölümü; ister kaza, ister kasıtlı olsun, silâhlı örgüt ilişkisinin yol açtığı bir sonuçtur. Aslan KILIÇ'ın evinde ele geçirilen örgütsel belgeler, bütün unsurları ile silâhlı mücadele düşünce ve azmini ortaya koyacak niteliktedir. Bu arada aynı evde bulunan bazı ilâçlardan ve kaşelerden şüphe

edilmiş ve adli tıp merciine yaptırılan tetkikat ve tahlilden sonra kaşelerden birinde zehirli maddelerden «Sulfatedatropina» bulunduğu tebeyyün etmiştir. Örgütsel bir çalışmanın yapıldığı ve tam bir işbirliği ve arkadaşlık havasının hâkim olduğu bir evde bu zehirli maddenin bulunmuş olmasını da calib-i dikkat görmekteyiz.

e) ÖRGÜTE SİLÂH TEMİNİ AMACI İLE GİRİŞİLEN ÇEŞİTLİ KARAKOL BASMA EYLEMLERİ :

Aralık 1972 tarihindeki bölgesel görev taksiminden sonra çeşitli kesimlerde girişilecek silâhlı eylemlerde kullanılmak üzere bol silâha havuşmak, kendisini her zamankinden ziyade olarak ortaya koyan bir ihtiyaç şeklinde göstermiştir. Bunun üzerinedir ki, örgüte silâh temini hedef alan çeşitli plânlar öngörülmüştür. Bu cümleden olarak bir takım kenar semt karakolları saptanmış ve buraların basılarak bekçi ve polislerden silâh zoru ile alınacak tabancaların, örgütün silâh gücünü arttıracığı hesap edilmiştir.

Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Yalçın BÜYÜKDAĞLI, Zeki ŞERİT, Sami SARI tarafından Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU'na getirilen karakol durumları istihbaratında tesbit edilen karakollar ve girişilen bir takım eylemler sonucuna göre bazı hususlara dikkat edildiği görülmektedir. Herşeyden önce kenar semt karakolları seçilmiş olup, takviye ile anı ve baskın müdahaleye imkân yaratmayacak mevki ve kadrodaki karakollar saptanmıştır. Keza karakolun çevre ilişkileri de dikkate alındığı gibi baskından sonraki kaçış imkânları da gözönünde bulundurulmuştur. Keza karakolların çevre ve halk ile olan ilişkileri konusu da dikkete alınmış görülmektedir. Esasen TİKKO'nun hedefleri arasında yer alan güvenlik kuvvetleri bu baskınlar sonunda yıpratılmış ve halkın gözünden düşürülmüş olacağı için de, örgütün silâhlı mücadele amacı bakımından da yarar sağlanmış ve toplumda çalkantı yaratılmış bulunacaktı. Örgütün durumunu çok yönlü yararlarla takviye edeceği öngörülen karakol baskınları fikri, bütün örgüt üyelerince benimsenmiş ve bilhassa Aslan KILIÇ'ın ve Hikmet ŞENSES'in yakalanmasından sonraki zamanlarda Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun dönemlerinde bir seri olaylar dizisi olarak kendini göstermiştir. Bu arada bir takım müessese ve fabrikaların bekçilerinin silâhlarının alınması üzerinde de durularak bazı girişimlerde bulunulmuştur.

TİKKO'nun silâhlı bir eylemi olarak düşünülen karakol baskınlarının organizesinde yukarıda belirtilen mülâhazalar hâkim olmuş ve netice itibariyle aşağıda zikredilecek karakollara Şubat 1972 döneminde baskınlar düzenlenmiştir.

DRAGOS KARAKOLU BASKINI :

Ahmet Muharrem ÇİÇEK tarafından yapılan tavsiye ve elverişli koşullara sahip olduğu ifade edilen Dragos kenar karakoluna baskın yapılarak buradaki bekçi ve polislerin silâhlarının alınması kararlaştırılmış ve bu düşüncüyü Muhsin CANİK, Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Nizamettin KARAKOÇ ve Engin GİRAY, Şubat ayı içerisinde kendilerinin de tarihini veremedikleri bir zamanda uygulamaya koymuşlardır. Ancak yapılan sürekli takiplere rağmen, baskına mâni çeşitli engeller müşahade ederek baskını gerçekleştirme olanağı bulamamışlardır.

KOZYATAĞI POLİS KARAKOLU BASKINI :

Şubat ayı içerisinde uygulamaya konula ikinci karakol Kozyatağı semtindeki güvenlik üssü olmuştur. Hem bir silâhlı eylem ortaya koymak, hem de baskın sonucu elde edilecek silâhların örgüte sağlayacağı katkı düşüncesi ile Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Muhsin CANİK, Yılmaz KARA-KOÇ ve Davut KURUN ekibi söz konusu karakolu basmak için müteaddit defalar harekete geçmişlerse de, uygun bir ortam bulamamaları ve esasen bunu takip eden günlerde ele geçmeleri nedeni ile, bu plânda girişim safhasındaki hareketlerle son bulmuştur.

Her iki baskın girişimi yolunda yapılanları ve iştirakçileri, sanıkların birbirini teyid eden ifadeleri doğruladıktan başka, vak'a yeri tesbit ve görgü zabıtları ile de durum teyid edilmiş bulunmaktadır. Kaldı ki, bunu izleyen bir karakol baskını ve çeşitli karakol mntakalarının plânlarına ait Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in evinde ele geçirilen yer krokileri durumu bütün açıklığı ile teyit etmektedir.

25.2.1973 günü gecesı saat 0.3 sularında Kayışdağı Caddesinde gece bekçileri tarafından şüpheli bir vaziyette görülen Zeki ŞERİT, bekçiler; Selim Güneri GÖK, Ahmet AYDEMİR tarafından durdurulmuş ve nereye gittiği sorulduğunda «Halâşkârgazi Caddesine gidiyorum, gece kulübünden geliyorum» demesi üzerine bulunduğu yerle gideceğini ifade ettiği mahal arasındaki semt irtibatsızlığı kendisine karşı duyulan kuşkuyu daha da arttırdığından, hüviyeti görevli bekçilerce sorulmasına karşı, hüviyet ibraz edemiyen sanık Zeki ŞERİT, karakola davet edildiği sırada anıdan tabancasını çekerek «kıpırdamayın vururum, tabanca ile oynamayın» diyerek yakın mesafeden görevli bekçileri ölümle tehdit edip, onları sindirmeye çalıştığı ve bu arada süratle kaçmaya başladığı, arkasından koşan bekçilerin sokağa dönmesi nedeni ile Zeki ŞERİT'i durdurmaya muvaffak olamadıkları ve fakat daha ileride kendisinin kaçmakta olduğunu gören devriye bekçi ve polisin «DUR!» ikazına karşı da silâhını ateşliyerek bunun yarattığı korku ve endişeden istifade ederek uzaklaştığı anlaşılmaktadır. Görevli bekçilerin beyanı ve yüzleştirme tutanağı olayı bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Aynı güne tesadüf eden İçerenköy Caddesi 63/2 numaralı evde hırsızlık maksadı ile girişilen hareketin şoför Mehmet MERCAN'ın müdahalesi ile yaralamaya dönüşü, meçhul iki kişinin kaçmasına dair failleri bilinmeyen soruşturma dosyası da, bu olayla irtibatlandırılarak, dâva konusu soruşturma bünyesine alındığı görülmektedir. Olay yerinin yakınlığı, birbirini izlemesi bakımından bu fiilin de Zeki ŞERİT'e izafesi ihtimal dahilinde görülmekte ise de, verilen eşgal tariflerine göre bu hususta inandırıcı bir kanaat elde olunamamış ve durum aydınlatılamamıştır. Mehmet MERCAN'ın yaralandığı tabanca mermisinin 9 mm. çaplı Brownik tipi tabancadan atılmış bir mermi olduğu ekspertiz sonu anlaşılmıştır. Diğer taraftan Zeki ŞERİT'in daha sonraki bir eylemde bekçi Halil HAKKAVARAN'ın ölümünü intaç eden yaralamayı da 9 mm. çaplı Brownik bir tabanca ile meydana getirdiği ekspertiz sonucunun ortaya koyduğu bir gerçektir. Mehmet MERCAN'ın yaralı olarak Gebze'de bulunması nedeni ile herhangi bir yüzleştirme olanağı sağlanamamıştır. Ancak Zeki ŞERİT'in bekçilerle yarattığı ilk olay ile bu yaralama olayı arasında birleştirici bağlantıların mevcudiyeti de inkâr edilemediğinden, bunun da belirtilmesi bir zorunluluk olmuştur. Duruşma safhasında huzuren dinlenilecek Mehmet MER-

CAN'ın salâha kavuşmuş olarak durumu aydınlığa çıkaran beyanları sonunda tam bir kanaate ulaşılacağı görüşündeyiz.

ALTUNİZADE POLİS KARAKOLU BASKINI GİRİŞİMİ SONUCU MEYDANA GELEN OLAYLAR :

TİKKO tarafından yürütülen karakol baskını uygulamalarının sonuncusu bir bekçinin ölümü diğer bir bekçinin yaralanması ile sonuçlanmıştır. Evvelce yapılan baskın plânını gerçekleştirmek amacı ile, sanıklar Zeki ŞERİT ve Sami SARI, 14 Nisan 1973 gecesi silâhlı ve bombalı olarak Altunizade Polis Karakolu civarına gelmişler ve karakolu gözaltında tutmaya başlamışlardır. Yaptıkları izlemeler neticesinde ortamı uygun görmiyerek bir süre karakol mıntakasından uzaklaşarak gizlenen sanıklar, peşpeşe iki defa daha gelerek durumu elverişli şartlar bakımından kontrol etmişlerse de, herhangi bir baskına elverişli ortam göremedikleri kanaati ile Küçükçamlıca yolunu takiben yürümekte bulundukları bir sırada, aynı karakolda görevli olarak bulunan ve mıntaka vazifesi yapan bekçiler, Halil Havvakara ve Fikret Karaçay tarafından görülen sanıklar, kuşku bir vaziyet gösterdiklerinden, durdurulmak istenmiş ve fakat bu ikaza sanıklar riayet etmemişlerdir. Bunun üzerine, silâhlarını çeken bekçiler, durmayan sanıklar Zeki ŞERİT ve Sami SARI'yı silâh göstermek suretiyle durmaya mecbur etmek istedikleri bir anda, bekçiler tarafından herhangi bir atış vâki olmaksızın her ikisi birden silâhlarını çekerek görevli bekçiler Halil HAVVAKARA ve Fikret KARAÇAY'ın üzerine boşaltarak, süratle olay yerinden uzaklaşmışlardır. Her ne kadar sanıklar kendilerine ateş edildiğini, zorla durdurulmak istendiklerini öne sürmekte iseler de, yakın mesafeden «DUR!» uyarısından gayri, taarruzî bir durumun söz konusu olmadığı ve keza bekçiler tarafından kendilerine herhangi bir ateş edilmediği anlaşılmaktadır. Altunizade karakolunu basmak ve bombalamak düşüncesini gerçekleştiremeyen sanıklar, TİKKO eylemi olarak bu silâhlı olayı bilinçli bir şekilde yaratmışlardır. Karın nahiyesinden aldığı yaranın etkisi ile bağırsak, karaciğer yaralarının sebebiyet verdiği iç batın kanama sonucu Halil HAVVAKARA olaydan hemen sonra ölmüştür. Fikret KARAÇAY'ın ise her iki bacağından aldığı kurşun yaraları ile sakatlandığı otopsi ve tabip raporlarından anlaşılmaktadır. Diğer yandan, aşağıda ifade edileceği gibi olaydan bir gün sonra daha doğrusu ertesi gün Sami SARI ve onu takip eden 15-16 Nisan 1973 gecesi Zeki ŞERİT silâhları ile birlikte ele geçirilmişler ve üzerlerinde yakalanan silâhlar ile diğer silâhlı hareket ifade eden emare ve delillere dayanarak, Altunizade Polis Karakolu olayının bu kişiler tarafından meydana getirildiği fikrinden hareketle geliştirilen soruşturma sonunda; olayın bir TİKKO eylemi olarak karakolun basılıp bombalanması amacı hedefinde Zeki ŞERİT ve Sami SARI tarafından yaratıldığı bütün maddî delilleri ile anlaşılmış bulunmaktadır.

Bu cümleden olarak; Sami SARI'nın üzerinde yakalanan 7.65 mm. çaplı Fransız yapısı Rr. Police model 649969 numaralı Unic marka tabanca ve Zeki ŞERİT'in yakalandığı Fikirtepe'deki evde ele geçirilen 9 mm. çaplı yerli el yapısı Brownik takldi 2503 numaralı kısmen yanmış tabanca ile olay yerinde bulunan mermiler ve mütevaffa bekçi Halil HAVVAKARA ve yaralı bekçi Fikret KARAÇAY'ın vücudunda çıkarılan mermilerin yapılan ekspertiz incelemesi sonunda, ölümü intaç eden merminin, Zeki ŞERİT'in kullandığı 9 mm. çaplı Fikirtepe'deki ateşe verilen örgüt üssünde ele geçen tabancadan atıldığı, keza yaralanmaya sebebiyet veren

mermilerin bir kısmının da yine bu tabancadan atıldığı ve diğer bacağındaki yaradan çıkarılan merminin 7.65 çaplı bir tabancadan çıktığı ve keza olay yerinde bulunan mermilerle yaralama ve ölümü meydana getirilen mermilerin aynı olduğu anlaşılmıştır. Buna ilâveten olay yerinde yapılan tatbikat ve her iki sanığın anlatımları oluşa uygun düştükten başka, olayı takiben Fikirtepe'deki arkadaşları Yalçın BÜYÜKDAĞLI ve Nezihe BAHAR'ın yanına gidip görüşme yapan sanıklar, sebebiyet verdikleri olayı bütün ayrıntıları ile anlatmışlar ve netice itibariyle Faşist baskı temsilcisi olarak gördükleri bekçilere karşı girişilen bu caniyane hareketten TIKKO eylemi olarak gerçekleştirdikleri için pişmanlık duymadıklarını ifade etmişlerdir.

f) CEVİZLİ'DE İHBARCI OLDUĞU ÖNE SÜRÜLEN BİR BAKKALIN SOYULMASI GİRİŞİMİ :

Ahmet Muharrem ÇİÇEK tarafından devrimci bir işçiyi ihbar ettiği öne sürülen bir bakkalın soyulması ve icabında öldürülmesi yolunda bazı faaliyetler gösterildiği anlaşılmaktadır. Ahmet Muharrem ÇİÇEK başkanlığında, Cevizli yakınlarındaki örgüt üssünde kalan Nizamettin KARAKOÇ ve Engin GİRAY hedef alınan kimliği bilinmeyen bakkalı bir süre izledikleri ve dükkânını soyabilmek için olumlu bir ortam kolladıkları, ancak bunu takibeden yakalanma olayları nedeni ile bu düşüncenin sonuca ulaştırılamadığı görülmektedir.

Keza bundan daha önceki tarihlerde Jawa fabrikası bekçilerinin silâhlarını almak üzere Aslan KILIÇ, İbrahim KAYPAKKAYA ve Cem SOMEL tarafından kalkışmada bulunulduğu ve fakat bir neticeye götürülemediği anlaşılmaktadır.

g) ZENGİN OLDUĞU TESBİT EDİLEN ETHEM UTKU'NUN EVİNİN SOYULMASI OLAYI :

Örgütün birbirini izleyen çeşitli eylemleri nedeni ile çektiği maddî sıkıntının had bir safhaya varması karşısında, maddî soruna bir çare getirmek amacı ile yeni bir takım istihbaratlara girişildiği ve Nisan 1973 başları itibariyle toplanan çeşitli bilgilerin değerlendirilerek soygun eylemi için müsait olan kişiler üzerinde uygulama ve ön girişimlerde bulunulduğu görülmektedir.

Bu cümleden olarak parası ve silâhı olduğu istihbar edilen, Beşiktaş Barbaros bulvarı 40/16'da oturan Ethem UTKU'nun evini soymak üzere, 11 Nisan 1973 günü Muzaffer ORUÇOĞLU yönetiminde Zeki ŞERİT ve Sami SARI'nın harekete geçtiği ve öğle sularında eve gelen Zeki ŞERİT ve Sami SARI'ya kapıyı hizmetçi kız Münevver DEMİRTAŞ'ın açtığı anda «Ethem Bey evde mi» diye sordukları, hayır cevabını aldıktan sonra birdenbire içeri dalarak Münevver DEMİRTAŞ'ın ve o sırada evde bulunan komşu kızı 8 yaşlarındaki Şebnem KALYONCU'nun ağzını kapatarak bayıltmak için eter koklattıkları ve fakat her iki mağdurenin de çırpınarak mukavemet göstermesi ve bağırmaya çalışmaları karşısında, başarılı bir sonuca ulaşamayacaklarını anlayan sanıkların daireyi süratle terkedip, Mithatpaşa Stadi yanında beklemekte olan Muzaffer ORUÇOĞLU'na giderek, durumu anlattıkları görülmekte ve mevcut delillerden kuşkusuz olarak anlaşılmaktadır.

Bu olaydan sonra, yeni soygun plânları üzerine kafa yordukları anlaşılan, Muzaffer ORUÇOĞLU, Cem SOMEL, Zeki ŞERİT, Sami SARI ve

Yalçın BÜYÜKDAĞLI'nın ve bu arada Nezihe BAHAR'ın yeni soygun teklifleri öne sürdükleri görülmektedir. İstihbarat ve ön hazırlık safhasında kaldığı anlaşılan bu soygun düşüncesine konu olan kişilerle ilgili birçok bilgilerin toplandığı, ancak herhangi bir girişime fırsat kalmadan birbirini izleyen operasyonlar sonucu sanıkların cümlesinin ele geçirildiği görülmektedir. Yeni plânlamaya konu olan soygun hedefleri olarak aşağıdaki yer ve isimlerin belirlendiği birbirin doğrulayan sanık anlatımları ve Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun evinde ele geçirilen bir kısım yer plânlarından anlaşılmaktadır. Bunlar; Nezihe BAHAR'ın bir ara ücretli olarak gece çocuğuna baktığı, Bebekte oturan, Derby fabrikasında mühendis bulunan Alman Bernard Fabricius'un çocuğunun kaçırılması, işçilere iyi davranmadığı örgütçe tesbit edilen iş adamları Adnan ELLİALTI ve Nuri YAZICI'nın evlerinin soyulması ve nihayet film akristi Filiz AKIN'ın çocuğu YUMURCAK'ın (İlker İNANOĞLU) kaçırılması ve fidye istenmesi düşünceleri üzerinde bir takım ön hazırlıklar yapılmış ise de, herhangi bir girişim olanağı elde edilemeden eylemci unsurlar tümüyle yakalanmış bulunmaktadır. Söz konusu soygun ve çocuk kaçırma tasarılarının fiile dönüşmüş bir durumu olmamakla beraber, örgütsel amaç uğrunda düşüncelerin belirlenmesi ve diğer olaylar muvacehesinde örgüt düşüncesinin tümüyle ortaya çıkarılabilmesi ve çok yönlü bir değerlendirmeye esas alınması bakımından arzedilmiş bulunmaktadır. Bundan ayrı olarak, Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun yakalandığı evde ele geçirilen ve Davutpaşa kışlasına ait olduğu anlaşılan plânla, Denizcilik Bankasına ait Fenerbahçe ve Dolmabahçe şehir hattı vapurlarının teknik iskelet ve özelliklerini gösterir kroki ele geçirilmiştir. Cem SOMEL, Davutpaşa kışlası ile ilgili plânı örgüt eylemleri ve düşüncesi bakımından Gürsel BEZEK'ten aldığını ifade etmesine rağmen, bunun somut olarak hangi eylemde kullanılacağı yolunda bir açıklama yapmamıştır. Bir silâhlı mücadele örgütüne ait üste ele geçen devletin ordusuna ait bir krokinin ifade ettiği anlamın ortaya koydukları devlet kuvvetlerini hedef alır eylemler karşısında değerlendirmeye tabi tutmak lâzım geldiği görüşündeyiz.

Sanıklar Fenerbahçe ve Dolmabahçe vapurları ile ilgili teknik krokinin kendilerine Şafak örgütü zamanından intikal ettiğini, bu konuda herhangi bir düşünceleri olmadığını söylemektelerse de, bunun da silâhlı mücadele amacına yönelik olarak kıymetlendirilmesi gerektiği görüşünü tekrar ederiz.

4 — TKPML ÖRGÜTÜ FAALİYETLERİNE DÖNÜK OLARAK GİRİŞİLEN ÇEŞİTLİ YAKALAMA OPERASYONLARI SIRASINDA GÜVENLİK KUVVETLERİNE MUKAVEMETLE SEBEBİYET VERİLEN OLAYLAR :

İlk kez Tunceli'de meydana gelen ve ayrıntılı olarak yukarıda yer verdiğimiz Vartınik operasyonundan sonra, TKPML örgütünün silâhlı mücadele yöntemindeki düşünce özü ve bunun dönük olduğu alan içerisinde geliştirilen faaliyetler tümüyle kavranmış ve bunu takiben girişilen yakalama operasyonları bilinçli olarak güvenlik kuvvetlerince başarı ile gerçekleştirilmiş bulunmaktadır. Ancak Anayasal düzene karşı silâhla teşkillenen ve ayaklanan bu örgüt üyelerinin ele geçirilmesi kolay ve tehlikesiz olmamıştır. Hemen hemen bütün militanlar yakalama sırasında kendilerinin silâhlı mücadele örgütü üyeleri olduğu gerçeğini gözden uzak tutmayarak ve hattâ bunu son anda dahi fiilî ve silâhlı olarak ispat ve

ilân etmek amacı ile güvenlik kuvvetlerine mukavemet ve taarruzda bulunarak teslim olmamakta direniş göstermişlerdir. Çoğu yerde TİKKO marşı ile mukavemetlerini bilemek isteyen sanıklar, kendilerini kanun adına yakalamak isteyen görevli güvenlik kuvvetlerine son kurşunlarına kadar karşı koymuş bulunmaktadır. Anî baskın ve karşı koymaya imkân vermeyecek şekildeki kısıkvra yakalamalar hariç, bütün yakalama operasyonları silâhlı çatışma halinde kendini göstermiştir.

Bazen de selâmeti kaçmakta bulan ve yapacak başka iş olmadığını anlayan militanlar, polisin «DUR!» ihtarına riayet etmemeleri sonucu, görevli güvenlik kuvvetlerinin ateşine müstahak ve muhatap olmuşlardır.

Biz, bu olaylardan küçük çaptaki yakalanmaları faaliyetler bölümünde ifade ettiğimizden, ölüm ve kayda değer bir olayla sonuçlanan ve anlam ifade eden operasyonların anlatımına yer vereceğiz.

a) 18-19 MART 1973 TARİHLERİNDE GERÇEKLEŞTİRİLEN ŞEHREMİNİ OPERASYONU :

10 Mart 1973 tarihinde İstanbul'dan Diyarbakır'a gönderilen ve oradaki TKPML tutukluları hakkında bilgi edinmesi ve çevrede örgüt düşüncesini yayması istenilen Adnan KÖLE'nin Diyarbakır'da Emniyet kuvvetlerince yakalanması ve sorgusu sonunda, TKPML militanı olduğunun anlaşılması ve üzerindeki örgüt yayınlarının bunu teyit etmesi karşısında, örgütün İstanbul'daki üssü ve unsurları hakkında da derinliğine bilgiler alınmıştır. Adnan KÖLE'den sağlanan ve örgütsel faaliyet merkezlerini açığa vuran bilgiler doğrultusunda girişilen ilk operasyon Şehremini operasyonu olmuştur. Bunu takiben diğer örgüt merkezleri öğrenilerek, operasyonlar genişletilmiş ve 18 Mart 1973 tarihi ile 20 Nisan 1973 tarihleri arasında bütün örgüt üsleri basılmış ve örgütün en önemli yönetici ve hizmet unsurları ele geçirilmiştir.

Adnan KÖLE'nin sorgusunda öğrenilen ve Muzaffer ORUÇOĞLU ile bir takım arkadaşları ile örgütsel ilişkisini başlattığını ifade ettiği Şehremini Deniz Abdal Mah. Kaşkarlı Mahmut Sokak No. 16'daki zemin kat güvenlik kuvvetlerince gözaltına alınıp, durum haricen izlenmeğe başlanmıştır. Aynı gün saat 13.30 - 14.00 sularında eve anî bir baskın yapılmış ve bir takım örgütsel faaliyet belirtileri ile sanıklar Orhan TURHAN, Hikmet ANIK ve Turan ÇETİNER ile Yılmaz KARAKOÇ yakalanmışlardır. Bu sırada, Muhsin CANİK ile saat 18.00 sularında örgütsel bir buluşması olduğunu ifade eden Yılmaz KARAKOÇ'un beyanı karşısında, randevu mahalli olan Topkapıda yeni bir yakalama tertibi alınmış ve belirtilen saatte randevusuna geldiği görülen Muhsin CANİK kaçmak istemesine rağmen, silâhlı olarak yakalanmıştır. Bundan hemen sonra Muhsin CANİK'in örgüt üssü haline getirdikleri Bayrampaşa Kartaltepe Mah. Ordu Caddesi No. 152/1'deki evde geliştirilen arama sonunda, silâhlı örgüt çalışmalarını bütün vasıtalarıyla ortaya koyan; bomba, dinamit, bomba imaline yarar malzeme, örgütsel yayın bildiri ve afişlerle birlikte birçok örgütsel belge ele geçirilmiş bulunmaktadır. Diğer yandan Şehremini Denizabdal Mah. Kaşkarlımahmut sokaktaki örgüt üssünde gözlemlerine devam eden güvenlik kuvvetleri, 19 Mart 1973 günü apartman zemin kat girişinde polis memurları Sezai ÖNER ve Muammer KİRDİŞ hücre görevi alarak söz konusu daireye giriş çıkışı izlemeye başlamışlardır. Saat 10.30 - 11.00 sıralarında iki kız ve iki erkekden müteşkil dört kişinin zemin kata doğru inmeye başladıkları bir anda polis

memurlarından Sezai ÖNER tabancasını çekerek bu kişileri teslim olma-ya davet etmiş ve herhangi bir şekilde mukabelede bulunmaya kalkma-malarını bildirmiştir. Bunun üzerine, anahtarı kendilerinde olan örgüt üssü daire açılarak sonradan Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Ali ŞENCİ, Kut-siye BOZOKLAR ve Feryal SARIOĞULLARI olduğu tesbit edilen militan-lar içeri alınmış ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK ile Ali ŞENCİ'nin üzerleri aranmış ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK'te ağzında mermi sürülü olduğu halde çıplak vaziyette 9 mm. çapında T. C. Ordusu subaylarına mahsus olduğu anlaşılan numarası kazınmış tabanca bulunarak alınmıştır. Da-ha sonra her iki erkek sanık birbirine kelepçe ile tek kollarından bağlan-mıştır. Bunu takiben durumun sakinleştiğini müşahade eden Muammer KİRDİŞ gelişmeyi ilgili şubeye haber vermek düşüncesi ile dışarı çık-mış ve tam bu esnada Feryal SARIOĞULLARI üşüdüğünü ifade ederek divanın üstündeki pardesüyü polis memuru Sezai ÖNER'den istemiştir. Bir süre sonra kapı çalınmış, kapıya doğru yürüyen polis memuru Se-zai ÖNER'in arkadaşı Muammer KİRDİŞ'e kapıyı açtığı bir esnada ken-dilerini hedef alan anî bir ateşin başlaması karşısında çareyi dışarı çıkıp kurşunlara hedef olmamakta bulmuşlardır. Bir yandan da militanlar kaçmamaları yolundaki ihtarlarını tekrar eden görevli polis memurları, herhangi bir hedef almamak suretiyle birkaç el mukabil ateşle durumu sindirmek istemişlerdir. Daha sonra ekibin takviye edilerek genişletilen tertibat sırasında sürdürülen ihtarlara rağmen, içerdeki militanlar «biz devrimciyiz, devrimci ölür de teslim olmaz, devrimci ölür devrimler ya-şar» gibi sözlerle mukavemetlerini ateşe devamla pekleştirmişlerdir. Du-ruma müdahale şekli konusunda muhakemede bulunan görevliler, mili-tanlardan iki kişinin arka taraftan kaçtığını öğrenmişler, bunun üzerine görevli polis memurları Özner KESKİN ve Turgut DÖNMEZ, binanın ar-ka tarafına geçerek kaçtıklarını gördükleri militanlar Ali ŞENCİ ve Fer-yal SARIOĞULLARI teslim olmaya mecbur ederek yakalamışlardır. Bi-lâhare yakalanan bu militanlar vasıtasıyla teslim olmaya çağırılan içeri-deki militanlar, Ahmet Muharrem ÇİÇEK ve Kutsiye BOZOKLAR'dan olumlu bir cevap alınmaması karşısında, çelik yelekle içeri girilmesine karar kılınmıştır. Bu arada içerideki militanların teslim olmama yolun-da direniş ifade eden devrimci kelâmlarda bulundukları görülmüştür. Çe-lık yelekle donatılarak aşağı gönderilen Turgut Dönmez, balkon kapısı-nın önünde Kutsiye BOZOKLAR'ın sırtüstü yatmakta olduğu görülmüş ve daha sonra diğer çelik yelekli görevliler içeriden devam eden ateşe mukabele ederek içeri girildiğinde, mutfak ve banyo sahanlığında sonra-dan Ahmet Muharrem ÇİÇEK olduğu öğrenilen militanın elinde 7.65 mm. lik Fransız yapısı 650188 numaralı tabanca olduğu halde görevlilere hi-taben «yaklaşmayın vururum» dediği ve yaralı olduğu görülmüştür. Mü-sademe sırasında başından, koltuk altından ve göğsünden aldığı yaralar-la ölen militanın, Orhan oğlu, 1952 doğumlu Elâzığ Harput Nahiyesi Ho-camescit Mah. H. 56, C. 3, S. 49'da kayıtlı Ahmet Muharrem ÇİÇEK ol-duğu teşhis ettirilip otopsisı yapılmıştır. Bilâhare elde edilen bilgilerle bu mütevaffa sanığın TKPML örgütü içerisinde Türkiye İşçi-Köylü Kur-tuluş Ordusu amacına dönük olarak uzun süren çeşitli ve geniş kapsamlı hizmetlerde bulunduğu ve son ânına kadar silâhlı mücadele yeminine sa-dakat göstererek o yolda can verdiği anlaşılmaktadır. Müsademe sırasında sanıklardan Kutsiye BOZOKLAR, kuyruk sokumuna yakın omurilik nahi-yesinden yaralanmış ve uzun süre iyileştirme tedavisi altında tutulmuş ve halen de bu tedaviye devam edilmektedir. Diğer sanık Mehmet Ali

ŞENCİ de sağ elinden yaralanmış ve elindeki 7.65 çapında bulunan mer-
mi, küçük bir operasyon sonucu çıkarılmış bulunmaktadır. Her üç mili-
tanın da güvenlik kuvvetlerine karşı giriştikleri mukavemet ve taarruzun
doğal sonucu olarak yaralandıkları ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in aldı-
ğı yaraların tesiri ile öldüğü anlaşılmaktadır. Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in
elinde bulunan 9 mm. çapındaki silâhın yaptırılan ekspertizinde, atış
edilmiş ve ateşe salih bir durumda olduğu görülmüş ve ifade edilmiştir.
Ayrıca başlangıçta sanık Ahmet Muharrem ÇİÇEK de, Ali ŞENCİ'nin bi-
rer koluna geçirilen kelepçeden ne suretle kurtularak taarruzlarını geniş-
lettikleri merak konusu olmuş, yapılan incelemede kelepçeye ateş edil-
mek suretiyle bağlantısının koparıldığı tesbit edilmiş ve bu hususa eks-
pertiz raporunda özellikle işaret edilmiş bulunmaktadır. Ahmet Muhar-
rem ÇİÇEK'teki silâhın alınıp, kelepçelenmesinden sonra ateşe başladığı
silâhın ne suretle ele geçirildiği keyfiydi, gelişmenin ortaya koyduğu bir
gerçek olarak kendini şu suretle göstermektedir: Kelepçe takılmasını ta-
kiben Feryal SARIOĞULLARI polis memuruna üşüdüğünü ifade ile par-
desüsünü vermesini söylemiş ve bir hanım eşyası olarak hiçbir kuşku
duymayan polis memuru istenen pardesüyü herhangi bir arayamay tabi
tutmadan kendisine vermiştir. Bu pardesünün cebinde olduğu anlaşılan
silâhı, polis memuru Sezai ÖNER arkadaşı Muammer KİRDİŞ'e çalınan
kapıyı açmaya gittiği sırada Ahmet Muharrem ÇİÇEK'e vermiş ve Ahmet
Muharrem ÇİÇEK ateşe başlayarak önce kelepçeyi koparan ateşlemeden
sonra, silâhını görevli memurlara tevcih ederek kurşunlarını boşaltmaya
ve onları geriletmeye çalışmıştır. Öz olarak ifade edilen bu operasyon ge-
lişiminde vazifeli polis memurunun silâh kullanma koşulları doğmuş-
tur ve bunun gereği olarak görevli polis memurları ateş etmek zorunlu-
luğunu kanunî bir yetki olarak duymuşlar ve yerine getirmişlerdir. Mü-
teveffa sanık Ahmet Muharrem ÇİÇEK TIKKO'nun «vurulmadan vur» il-
kesini uygulama uğrunda canını vermiş bulunmaktadır. Bu itibarla gö-
revli polis memurlarına müteveccih herhangi bir sorumluluk ve görev
hudutlarını aşan bir davranış olayımızda söz konusu değildir.

**b) SANIK SAMİ SARI'NIN SİLÂHLİ VE BOMBALI OLARAK BİR
EYLEM HAZIRLIĞI İÇERİSİNDE BULUŞMA YAPTIĞI TOPSELVİLER'
DEKİ BİR KAHVEDE YAKALANMASI OPERASYONU :**

14 Nisan 1973 günü gecesi Altunizade Polis Karakolu bekçilerinden
Halil HAVVAKARA'nın ölümü ve Fikret Karaçay'ın yaralanması ile so-
nuçlanan olayın faillerinin bulunması yolundaki soruşturma çalışmala-
rı, geniş bir açıdan istihbarat ve gerekli değerlendirme yapılarak ve biti-
şik olaylar arasında zorunlu bağlantılar kurularak genişletilmiş ve neti-
ce itibarıyla bu olayın TIKKO düşüncesine bağlı örgütsel bir eylem ol-
duğu fikrinden hareketle alınan tertipler sonunda 15.4.1973 günü Yakacık
Topselviler semtindeki Şükrü ULAŞ'a ait bir kahvede buluşma yapacağı
istihbar edilen Sami SARI'nın yakalanması için görevli güvenlik kuvvet-
lerince gerekli düzen alınmış ve Komiser Uğur GÜR yönetiminde polis
memurları Celâl DEMİRTAŞ, Uğur Temel ŞEN ve Recai ÜNAL bekleme-
ğe koyulmuşlardır. Saat 09.00 sularında yanında bir takım paket ve eş-
yalarla kahveye geldiği görülen Sami SARI, bir masaya oturmuş, daha
sonra Sami SARI'nın buluşma yapacağı kişiler Binali ÇELİK ve Mehmet
Ali KILIÇ gelerek, Sami SARI'nın oturduğu masanın başında yer almış-
lardır. Bu durum karşısında bir araya toplanan sanıkların herhangi bir
hareketine imkân bırakmadan tebdili kıyafet halinde bulunan Güvenlik

görevlileri birdenbire etraflarını çevirerek her üç sanığı da hareketsiz bir durumda bırakarak teslim almışlardır. Sanıkların teslim alınmasını takiben Sami SARI'nın üzeri aranmış ve elindeki paket kontrol edilmiş olduğunda; 7.65 mm. çapında Fransız Unic marka 649969 numaralı tabanca ağzına mermi sürülmüş olduğu halde ve emniyeti açık, horozu kalkık vaziyette üstünde yakalandıktan başka, elindeki masanın üzerine koyduğu paketin de patlamaya hazır üzerinde TIKKO yazılı örgüt imali bomba olduğu görülmüştür. Ayrıca iki şarjör 26 adet mermi ile dört adet kırmızı lâstik harflerle basılmış «Yaşasın Halk Savaşı - TIKKO - Yaşasın Devrim, Kahrolsun Faşist Hükümet - İŞÇİ sınıfına yapılan zulmü ezeceğiz - TIKKO - Faşizmi ezeceğiz - Yaşasın TIKKO» rumuzlu beyannameler ele geçirilmiştir. Hâmil olduğu tabanca ve bomba ile yeni bir TIKKO eylemi hazırlığı içerisinde olduğu anlaşılan sanık Sami SARI gerçekleştirmeyi tasarladığı bu eylemin altına TIKKO imzasını atabilmek için de gerekli beyannameleri yanında getirmiş fakat kötü emeline ulaşmadan yakayı ele vermiştir. Sami SARI'nın ilk sorgusunu takiben diğer örgüt üsleri ve arkadaşları hakkında bilgi edinilmiştir. Sami SARI'da yakalanan bu tabancanın Altunizade bekçilerine tevcih edilen tabancalardan biri olduğu yaptırılan ekspertiz sonucu anlaşıldığı gibi, sanık da bu konudaki eylemlerini olguyu doğrular biçimde ifade etmiştir. Sanık Sami SARI'nın buluşma yaptığı Binali ÇELİK ve Mehmet Ali KILIÇ işçi çevresinde örgütçe elde edilmiş kişiler durumunda olup, birkaç aydanberi devam ettiği anlaşılan ilişkiler sonunda kendilerinin bir eylemde yardımcı eleman olarak kullanılmak üzere birleşmenin yapıldığı kanaati hâsıl olmaktadır.

c) 15-16 NİSAN 1973 GECESİ YAPILAN FİKİRTEPE OPERASYONU V ESANIKLAR, ZEKİ ŞERİT VE NEZİHE BAHAR TARAFINDAN ÖRGÜTSEL BELGE VE SİLÂHLARIN YOKEDİLMESİ AMACI İLE EVİN YAKILMASI OLAYI :

Sami SARI'nın sorgu verilerinden hareketle görevli polis kuvvetleri refakatine alınarak arkadaşları Yalçın BÜYÜKDAĞLI, Zeki ŞERİT ve Nezihe BAHAR'ın barındığı Fikirtepe Arifbey Yumurtacı Aptibey Sokakta bulunan örgüt üssüne 15-16 Nisan 1973 günü gecesı saat 24.00 sularında gelinerek, örgüt parolasını kullanarak Sami SARI'ya kapının çaldırıldığı ve bir süre sonra içeriden gelen «kim o» sesine karşı, Sami SARI'nın Nezihe BAHAR'ın takma adı olan «Güler benim» diyerek cevap verilmesi üzerine, Yalçın BÜYÜKDAĞLI'nın yarı çıplak vaziyette kapıyı açması ile birlikte kapı önünde bekleyen polis memurları tarafından dışarı alınıp enterne edilmesinden sonra gürültüye uyandıkları müşahade edilen diğer kişilerin teslim olması uyarısında bulunulmasını takiben, içeride bulunduğu ve sonradan Zeki ŞERİT ve Nezihe BAHAR olduğu anlaşılan militanların camı kırarak dışarı ateş etmeye başladıkları ve bomba süsü vererek evde bomba imalinde kullanmak üzere bulundurdıkları konserve kutularını dışarı atmaya başladıkları, bu arada polisin her şeye rağmen soğukkanlılığını muhafaza ederek teslim olma çağırısına devam ettiği, alınan takviye kuvvetle evin etrafının sarıldığı ve ateşe devam olduğu bir sırada alevlerin görülmesi karşısında, suç delillerini kasten yakılması kanaatine varan Komiser Muavini Orhan ÜZELER başkanlığındaki ekibin mukabil ateşte bulunarak militanları teslim olmaya zorladığı ve bu esnada alevlerin gittikçe yoğunluk kazandığı, içeride bulunan militanların da kendilerini dışarı atmak mecburiyetini hissedinceye kadar

yangına rağmen dışarı çıkmıyarak örgütsel belge ve emarelerin yanması-
nın beklendiği bir anda, sanıklar Zeki ŞERİT ve Nezihe BAHAR teslim
olmaktan başka bir çare görmeyerek elleri başlarında silâhsız olarak ya-
kalanmışlardır. Güvenlik kuvvetlerine ateş ettikleri silâhlar yanında bu-
lunmayan ve bu şekilde dışarı alınan militanlarda nsonra derhal içeri
dalan görevliler tarafından yangına rağmen araştırmaya geçerek ele ge-
çirdikleri patlayıcı madde imaline yarar malzeme, örgüt düşüncelerini
yansıtan belge ve yazılar, çeşitli cephane ve diğer suç delili olabilecek
evrakı kısmen yanmış vaziyette kurtarmışlar, bu arada ateşler arasında
kısmen yanmış bir vaziyette Zeki ŞERİT'in Altunizade Karakolu bekçisi-
ni öldürmede kullandığı 9 mm. çaplı yerli yapı Brownik tipi 2503 num-
ralı tabanca ile 45 kalibre çapında Amerikan yapısı 1200734 numaralı ta-
bancaları ele geçirmişler, yerde ve keza dışarıda aynı tabancalardan atıl-
mış mermi kovanları bulunarak suç delili olarak muhafaza altına alın-
mıştır. Uzun süredenberi TİKKO'nun emrinde olarak örgüt hizmetinde
kullanıldığı anlaşılan bu evde ele geçirilen örgütsel belge ve silâhlı mü-
cadele düşüncesini ifade eden araçlar ve yardımcı malzemeler kapsamı
her yönüyle silâhlı bir hareketin hazırlık hali ve fiili durumunu ortaya
koymaktadır. Bu olayda evin yanmasına sanıkların ifade ettiği gibi lâm-
banın devrilmesi şeklinde bir raslantı olarak bakılamıyacağı kanaatinde-
yiz. Madem ki kötü bir tesadüf olarak elde olmayan nedenlerle yangın
başlamıştır, örgütsel belge ve araçların yanmasına kadar niçin beklenil-
miştir. Yangından ötürü sanıklardan Nezihe BAHAR omuzdan başlaya-
rak sol kolu boyunca ağır derecede yanık yarasına maruz kalmıştır. Nezihe
BAHAR'ın bu derece mukavemetini gerektiren düşünce, örgütsel ema-
relerin ve silâhların yanıp kül olması ve bunların hiçbir zaman delil kuv-
veti kazanamamaları amacından başka birşey olarak görülemez. Nezihe
BAHAR ifadesinde kuşatıldıkları sırada evde iki adet yangın bombası
iki adet çivi bombası olduğunu ve bu arada bomba imaline yarar mal-
zeme bulunduğunu belirtmekte ve kendilerinin güvenlik kuvvetlerine ateş
ettikleri bir sırada patlayıcı madde imalinde kullanılan sülfirik asit şişe-
sinin yangın bombası ile beraber masanın üstünden yere düşmesi sonu-
cu meydana gelen kimyasal birleşme ile yangının çıktığını beyan etmek-
tedir. Bu tarz bir tesadüfî ihtimal kanaatimizce olanak dışıdır. Şayet sül-
firik asitle bomba halindeki bir kimyasal terkinin sentezinden yangın çı-
kabiliyorsa, bunun sanıklarca bilinçli olarak yapıldığı kanaatindeyiz. Yan-
gına rağmen birinci derecede yanık husule gelinceye kadar mukavemet
gerçeği bu görüşümüzü doğrulamaktadır. Buna rağmen, yarı yanmış va-
ziyette de olsa kurtarılan belgeler ve silâhlı mücadele düşüncesini kuşku-
suz ortaya koyan silâh ve malzemeler bu yolda söylenebilecek her şeyi
ifade etmeye yeter sanırız.

Bir yandan alev alev içinde bulundukları ev yanmakta iken diğer yan-
dan güvenlik kuvvetlerine karşı sarfedilen hakaretimiz sözler ve yüksek
bir tonda söylenen TİKKO marşı silâhlı mücadele hedefinde sanıkların
ölüm pahasına kararlılığını ortaya koyan bir olgudur.

Gerek Sami SARI'nın üzerinde, gerekse yakılmak istenen örgüt üs-
sünde ele geçirilen sanık Naki ÖZGÜL'e ait nüfus cüzdanı ve Sami SA-
RI'nın kullandığı Ali ASLAN'a ait kendi fotoğrafı yapışık nüfus cüzdan-
larının sahte kapsamları işledikleri fiiller karşısında gerçek yüzlerini
saklamayı gereksindirecek bir anlam ifade etmektedir.

h) KÜÇÜKKÖY 500 EVLER EMTİNDEKİ ÖRGÜT ÜSSÜNÜN BASILMASI OLAYI :

Yapılan son operasyonlar verilerinden hareketle, TKPML örgütünün 500 evler gecekondı semtinde de bir üs edindiğinin öğrenilmesi üzerine, 12.4.1973 günü saat 18.30 sıralarında, Küçükköy 500 evler Çetinkaya Sokak No. 31'de bulunan eve güvenlik kuvvetlerince anı bir baskın düzenlenmiş ve burada Tunceli olaylarından sonra örgütün İstanbul kesimi unsurlarına iltihak eden Cemâl takma adlı Süleyman YEŞİL ele geçirilmiştir. Örgüt üssü olarak kullanıldığı anlaşılan evde yapılan aramada; silâhlı mücadele gereği olan ve patlayıcı madde imalinde kullanılan önemli miktarda dinamit tahrip kalıbı 106 mm. lik havan barut hakkı, saatli bomba imaline yarar malzeme, fûnye, boş konserve kutusu çeşitli mermiler ve TİKKO beyannameleri basmakta kullanılan lâstik klişeler, basılmış beyanname ve afişler ile TİKKO görüşlerini yansıtan yazılar ele geçirilmiştir. Bilâhare yapılan sorgularda; bu evin İsmail DOĞAN tarafından tutulduğu ve Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından verilen talimata göre münhasıran patlayıcı madde imali işlerinde kullanılmak için tahsis edildiği, ancak Süleyman YEŞİL'in yakalanmasına tekaddüm eden saatler içinde eve bütün gazı tüpünü almaya geldiği anlaşılmaktadır.

Gerçekten söz konusu örgüt üssünde ele geçirilen ve silâhlı hareket gücü ifade eden çeşitli patlayıcı madde ve yan malzemesi kapsamı bu evin patlayıcı madde imali işlerinde kullanılmak üzere tutulduğu fikrini bütün gerekleri ile ortaya koymaktadır. Kaldı ki, diğer operasyonlarda ele geçirilen patlayıcı madde imaline yarar malzeme ve silâhların durumu da düşünülürse, TİKKO'nun büyük bir silâhlı hareket hazırlığı içerisinde olduğu gerçeği kuşkusuz kendini göstermektedir.

ı) ESENLER SEMTİNDEKİ ÖRGÜT ÜSSÜNDE MUZAFFER ORUÇOĞLU VE CEM SOMEL'İN YAKALANMASI İLE ELE GEÇİRİLEN MALZEME VE YAYINLARIN İFADE ETTİĞİ ANLAM :

Süleyman YEŞİL'in sorgusunu takiben, güvenlik kuvvetlerince TKPML örgütünün iki önemli yöneticisi bulunan Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun yerleri de öğrenilmiş bulunmaktadır. Bunun üzerine, güvenlik kuvvetleri refakatine alınan Süleyman YEŞİL, arkadaşlarının bulunduğu Esenler Kâzım Karabekir Mahallesi 112 sokak No. 3'e güvenlik görevlilerini getirerek, aralarındaki mütad parolaya göre pencere önündeki ilâç şişesini gördükten sonra, Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in evde bulunduğunu söylemiştir. 20-21 Nisan 1973 gecesi saat 13.30'da başlatılan yakalama operasyonuna, sanıkların evde bulunduklarının öğrenilmesi üzerine, özel tüfeği ile pencereden gaz fişegi atılarak, evin etrafını kuşatan güvenlik görevlilerince içeridekilere teslim olmaları çağırısında bulunulmuştur. Önce teslim olmayacaklarını bildirerek, ateş eden sanıklar, kısa bir süre sonra atılan gaz tesirine dayanamıyarak teslim olacaklarını bildirmişler ve bilâhare Cem SOMEL, Muzaffer ORUÇOĞLU ve Hanife CANİK teker teker teslim alınmışlardır. Militanların teslim alınma işleminden sonra derhal evde aramaya geçen güvenlik görevlileri bir adet Belçika yapısı Brownik otomatik tabanca (647667 numaralı) ve aynı tabancaya ait iki adet şarjör, üzerinde kırmızı yıldız ve TİKKO ibaresi bulunan 6.5 metre çapında 11 santim yüksekliğinde konserve kutusu içerisine dinamit konduktan sonra alçı ile doldurulmuş ve dinamit içerisine fitille irtibatlanan tahrip kapsülü ve parça tesiri yaratacak de-

mir ve teneke parçaları yerleştirilerek meydana getirilen iki adet el bombası, gazete kâğıdına sarılı flasterle yapıştırılmış 106 mm.'lik havan topu barutu (100 gr.), kara barut çeşitli tabanca mermileri, tabanca kılıfı, tüfek kılıfı, dinamit lokumu gaz tüpü maskesi askerî menşeli giyim-kuşam eşyası iki adet av tüfeği, iki adet gaz maskesi tüpü, av fişeği tapası, dinamit fitilleri, av tüfeği malzemeleri ve patlayıcı madde imalinde kullanıldığı anlaşılan yardımcı maddeler ile örgüt görüşlerini yansıtan çok sayıda bildiri, beyanname, afiş, TİKKO Emirnamesi, TİKKO ceza yasaları ve Marksist-Leninist Maoist düşünce doğrultusundaki yayın ve kitaplar ile basım ve çoğaltma işlerinde kullanılan merdane, matbaa mürekkebi, basit düzendeki basım alet ve edevatı ele geçirmişlerdir.

TKPML ve onun yan kuruluşları bulunan TİKKO ve TMLGB örgütü ile ilgili olarak yapılan son operasyon, Esenler baskını olmuştur. Gerek bu operasyon sırasında ele geçirilen silâh, eşya malzeme ve yayınlar, gerekse diğer operasyonlarda elde edilen silâh, malzeme ve yayınlar geniş bir silâhlı mücadele potansiyeli ifade etmektedir. Şayet silâhlı mücadele hedefinde örgütün fiili uygulamalarla ortaya koyduğu silâhlı kapasitede yakalananlara ilâve edilirse, TKPML örgütünün silâhlı mücadele yönteminde halk savaşı biçiminde gerçekleştirmek istediği savaş kapsamı en geniş anlamı ile kendi kendisini belgelemiş ve büyük bir silâhlı mücadele gücünü teyit etmiş olur kanaatindeyiz. Elde edilen bilgilere göre, madî olanaklar bakımından kısır olan imkânlar ve akim kalan soygun ve gasp girişimlerine rağmen, TKPML örgütünün ulaştığı silâhlı seviye küçümsenecek bir derecede değildir. Birbiri arkasına uygulamaya konulan silâhlı hareketler örgütün silâh gücünü artırma hedefine yönelik olarak düşünülmüş ve organize edilmiş olduğuna yukarıda işaret etmiştik. Şayet geniş bir zaman içerisinde aynı yöntemdeki düşüncelerini gerçekleştirmek olanağı bulmuş olsalardı, ellerinde mevcut silâhlı güçle her geçen gün daha da takviye olarak, anayasal düzeni ve düzenin koruyup güvenlik altında tuttuğu toplumu temelinden sarsacak nitelik ve kuvvette silâhlı eylemlerin yoğun bir şekilde meydana getirileceğinde aslâ şüphe yoktu. Ne var ki, TKPML örgütünün silâhlı mücadele özünde gösterdiği hareketlerin yönelik olduğu düzen yıkıcı amacını kısa sürede kavrayan devletin istihbarat ve güvenlik kuvvetlerinin zaman ve mekân düşüncesi tanımayan sürekli çalışmaları sonunda, Halk Savaşına yol açabilecek büyük bir silâhlı hareket girişim ve başlangıç eylemleri safhasında durdurulmuş ve yasaların adil pencesine teslim edilmiştir.

TKPML örgütü kendinden önceki yıkım örgütleri tecrübelerinden esinlenen ve mutlak surette silâhlı mücadeleyi hedef alan kuruluş ve unsurlara sahip yıkıcı bir birleşmedir. Silâhlı mücadele uğrunda kendilerinden önce yapılanları eleştirmek suretiyle kısmen yapmak istediklerini imâ ettikten başka, giderek silâhlı halk savaşını ne surette meydana getirecekleri görüşlerini açık seçik ortaya koymuşlar ve bununla da yetinmeyerek aynı düşünceler doğrultusunda geniş bir alan içerisinde bölgesel çalışma esasına göre silâhlı mücadele uygulamasına geçerek, bunun hedeflerini belirtip çeşitli türlerini silâhlı hareket örgütü olarak ortaya koymuşlardır.

j) TKPML ÖRGÜTÜ VE ONUN YAN KURULUŞLARI BULUNAN TMLGB İLE TİKKO ADINA ÇEŞİTLİ BEYANNAME, BİLDİRİ VE AFİŞLERİN DAĞITILMASI OLAYLARI :

Türkiye Komünist Partisinin silâhlı mücadele yöntemindeki görüşler etrafında etki alanı yaratabilmek ve çok yönlü olarak giriştikleri faa-

liyetleri örgütleri adına yansıtabilmek ve türlü olaylar karşısında duydukları etki ve tepki doğrultusunda belirli kesimleri etraflarında toplayabilmek amacı ile TİKKO ve TMLGB imzası ile çeşitli zamanlarda bildiri, beyanname ve afişler dağıtıldığına yukarıda işaret etmiştik. Başlangıçta örgüt kökeni ve mahiyeti anlaşılamayan sınıf düşüncesini tahrik eder kapsamdaki bu yayınlar çeşitli çevrelerde dağıtıldıkça mahallî güvenlik kuruluşlarınca işleme konulmuş ve savcılıklara intikal ettirilmiş bulunmaktadır. Bilâhare TKPML örgütünün silâhlı mücadelesi düşüncesine dönük olarak girilen bu münferit olaylar, TKPML soruşturması bünyesinde birleştirilmiş ve böylece ortaya muhtelif zamanlarda dağıtılan örgüt beyannameleri olayları dizisi çıkmış olmaktadır. Keza, yapılan arama ve gerçekleştirilen operasyonlar sırasında da dağıtılmaya hazır hale getirilen aynı türde toplumu sınıfsal düşünce yönünden tahrik eden ve onlar arasında kin ve adavet duyguları husule getirebilecek kapsam ve nitelikte beyanname, bildiri ve afişler ele geçirilmiş bulunmaktadır. Suç delilleri arasında mevcut arama tutanakları örgütün gerek silâh, gerekse yayın gücünü en geniş anlamı ile yansıtmaktadır. Bu arada çeşitli okul ve yüksek öğrenim kurumundan alınan yazılarda, bu çevrelerdeki örgütün yayın faaliyetlerini ortaya koymaktadır. Söz konusu beyanname, bildiri ve afişlerin kapsamlarına yukarıda değinilmiş olduğundan, buradaki izahatımız bunları dağıtmaktan beklenen amaç ve meydana getirilen tesirleri ifade bakımından olmuştur.

5) TKPML ÖRGÜTÜNÜN OLUŞUMUNDAN HEMEN SONRA MALATYA AKÇADAĞ KÜRECİK BUCAĞI KÂHYALI KÖYÜ MUHTARI OLUP, SİNAN CEMGİL’İ İHBAR ETTİĞİ ÖNE SÜRÜLEN MUHTAR MUSTAFA MORDENİZ’İN ÖLDÜRÜLMESİ OLAYI :

İbrahim KAYPAKKAYA’nın Mayıs 1972 başlarında Tunceli’den ötedenberi Malatya Bölgesinde çalışmalar yapan arkadaşları Ali MERCAN ve Ali TAŞYAPAN’ın yanına döndükten sonra, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün oluşum hazırlıklarını tamamlayarak, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün koordinasyon komitesini teşkil etmişlerdir. Yeni örgüt oluşumu varlığından ve Şafak örgütünden ayrılarak silâhlı mücadele yönteminde bir örgüt kurmayı gerektirecek haklı nedenlerden Suriye ve Lübnandaki tedhişçi gerillâ örgütlerinde bulunan yoldaşları haberdar etmek amacı ile İbrahim KAYPAKKAYA, Ali MERCAN’ı Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesine gönderirken «senin dönmene kadar adımıza yaraşır bir eylem ortaya koyacağız» demek suretiyle örgütsel eylem tasavvurunu açığa vurmuştur. Ali MERCAN’ın gidişinden sonra Başyurt, Akçadağ, Kürecik kesimlerinde kır çalışmalarına devam eden İbrahim KAYPAKKAYA ve Ali TAŞYAPAN; Akçadağ Kürecik bucağı Kâhyalı Köyü Muhtarı Mustafa MORDENİZ tarafından anarşist Sinan CEMGİL’i ihbar edilmek suretiyle güvenlik kuvvetleri ile giriştikleri müsademe sonunda öldürüldüğünü öğrenmişlerdir. Aynı bölgede kır çalışmaları yapan ve bunu genişletmeyi düşünen TKPML örgütü yöneticileri faaliyetlerinden dolayı ileride başlarına herhangi bir ihbar sonucu bir yakalanma veya ele geçme durumu gelmemesi ve daha rahat bir çalışna olanağı temin edebilmek ve silâhlı mücadele yolunda Sinan CEMGİL’in intikamını alabilmek düşüncesi ile, ihbarcı olduğu öne sürülen muhtarın öldürülmesine karar vermişlerdir. Bu düşünceyi gerçekleştirmek için Kürecik’e gelerek durumu soruşturan ve izleyen İbrahim KAYPAKKAYA ve Ali TAŞYAPAN aynı nahiyenin Bekiruşağı köyüne

gelerek Öğretmen Haydar POLAT ve Çevirme köyü eğitmeni Zazo DEMİRKAYA'nın Almanya'dan gelen oğlu ile buluşmuşlar ve bu arada İbrahim POLAT ismindeki kişi ile muhtarın durumuna ilişkin görüşmeler yapmışlardır. 18 Mayıs 1972 gününe tesadüf eden bu ilişki sonunda Kâhyalı köyü Muhtarı Mustafa MORDENİZ'in Çevirme köyüne gittiği ve henüz dönmemiş bulunduğu Haydar POLAT, İbrahim POLAT ve Zazo DEMİRKAYA'nın oğlu tarafından ifade edilmesi üzerine, İbrahim KAYPAKKAYA ve Ali TAŞYAPAN tarafından Çevirme köyü yolu üzerinde bir mağaraya yakın bulunan gedikte pusu kurulmuş ve daha ileride yer alan İbrahim POLAT gözcülük yardımı ile geçişi beklemeğe başlamıştır. Bir ara aynı yoldan geçtiği görülen Mehmet MORDOĞAN isimli şahıs, muhtemelen İbrahim POLAT'ın uzaktan verdiği işaretin yanlış anlaşılması sonucu önu çevrilmiş, silâh tehdidi ile ismi sorulup hüviyeti kontrol edildiğinde, Mustafa Mustafa MORDENİZ olmadığı anlaşıldıktan sonra ölüm tehdidi ile «defol git, kimseye bir şey söylersen seni gebertiriz» demek suretiyle korkutularak salınmıştır. Kısa bir süre sonra geriden Mustafa MORDENİZ'in geldiği işaretini gizlice veren İbrahim POLAT, İbrahim KAYPAKKAYA ve Ali TAŞYAPAN tarafından müteveffa Mustafa MORDENİZ'in yolunun kesilmesini temin etmiş ve bilâhare sanıklar yaptıkları kontrolde önlerini kestiği kişinin Mustafa MORDENİZ olduğunu anlayarak, bulundukları yer yakınındaki Çetindere mevkiine rastlayan mağaraya silâh tehdidi altında muhtarı götürmüşler ve 19 Mayıs 1972 günü ortalığın kararmasını beklemişler ve havanın kararmasını takiben her iki sanık da, hâmil oldukları tabancaları çekerek, Muhtar Mustafa MORDENİZ'in başına ateş etmek suretiyle öldürmüşlerdir. Olayı müteakıp kaçarak izlerini yok eden sanıklar, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninst örgüt faaliyetlerinin açığa çıkmasına kadar hiçbir şüphe celbetmek-sizin kendilerini gizleyebilmişlerdir. Bu arada olaydan 16 gün sonra 6 Haziran 1972 tarihinde öldürüldüğü mağarada cesedi bulunan Mustafa MORDENİZ'in muayene ve otopsi yapılarak olay failleri üzerinde durulmuş ve daha ziyade köy çevresindek ilişkilerden hareketle yanlış yöntemde bir soruşturma izlenerek Haydar POLAT, Şeyho oğlu Mustafa DIŞKAYA, Rıza ÇAL, Hasan oğlu Mustafa DIŞKAYA, Köse GÜLER, İmam PEKDEMİR ve Ayşe ÖZGÜL soruşturma kapsamına alınarak tutuklanmışlardır. Müteveffa Muhtar Mustafa MORDENİZ'le evvel ilişkileri dikkate alınarak geliştirilen soruşturmada, aynı gün, aynı mahalden geçtiği tesbit edilen Mehmet MORDOĞAN'ın kendisinin önünü kesen ve silâhla tehdit eden kişiler olarak Şeyho oğlu Mustafa DIŞKAYA ve İmam PEKDEMİR'i teşhis ettiğini söylemesi karşısında soruşturmanın özüne ve asıl failleri tesbite yönelik başlıca işlem yapılmaksızın aynı istikamette soruşturma ilk tahkikatı müteakıp, Malatya Ağır Ceza Mahkemesine intikal ettirilmiş ve işbu soruşturma 972/242 esas sayılı dâva olarak rüyet edilegelirken; Ocak 1973 tarihi itibariyle peyderpey ele geçirilen Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninst örgüt militanlarının sorgularında ihbarcılarla mücadeleye ilişkin örnekler arasında, ihbar mekanizmasını engelleyen olumlu bir eylem olarak Malatya Kâhyalı köyü Muhtarı Mustafa MORDENİZ'in devrimciler tarafından öldürülmüş olması olayından söz edilmiştir. Bunun üzerine, değişik istikamette geliştirilen soruşturma sonunda, Cem SOMEL, Temmuz 1972 tarihinde Ali MERCAN'la beraber Filitin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesinden dönerek Gaziantep'e geldikleri sırada, İbrahim KAYPAKKAYA ile buluşmadan önce, Ali MERCAN'ın karşılaştığı bir kişinin kendisine «seninkiler muhtarı temizledi» dediğini

duyduğunu söyledikten başka, hep birlikte Malatya Başyurt bölgesine geldikten sonra da Ali TAŞYAPAN'ın, Sinan CEMCİL'in ihbarcısı Mustafa MORDENİZ'i, İbrahim KAYPAKKAYA ile beraber öldürdüklerini bütün ayrıntıları ile anlattığını ifade etmesi karşısında, birbirinn tamamlayan beyanlar ortaya ciddi bir örgütsel eylem gerçeğini çıkarmıştır. Bu sırada İbrahim KAYPAKKAYA intihar sonucu ölmüş bulunduğundan, olayın diğer faili olarak ifade edilen Ali TAŞYAPAN, aynı olaya ilişkin olarak sorgulanmış ve kendi elyazısı ile serbest bir irade içerisinde yazılı halde özellikle bu olaya dair olarak verdiği sorguda Muhtar Mustafa MORDE-NİZ'in öldürülme olayını, yer, zaman ve birbirini izleyen hareketler ve olayın sureti cereyanı bakımından somut olarak ifade etmiştir. Bundan sonra bu olaya ilişkin sanık ve tanık beyanlarının gerçek olguya uygunluk gösterip göstermediği tesbit bakımından askerî savcılıkça Malatya Cumhuriyet Savcılığından Mustafa MORDENİZ'in öldürülmesi olayı hakkındaki dosya istenmiş ve Malatya Ağır Ceza Mahkemesinde yürütüldüğü haricen bilinen dâva dosyası Malatya Cumhuriyet Savcılığının 13.7.1973 gün ve 7323 sayılı yazılarına bağlı olarak gönderilmiştir. Söz konusu dâva dosyası, Ali TAŞYAPAN ve olaya tanık durumunda bulunan diğer sanıkların beyanları muvacehesinde tetkik edilmiş bulunmaktadır.

İşbu tetkikat sonunda;

1 — Müteveffa Muhtar Mustafa MORDENİZ'in öldürüldüğü zaman, yer ve izlenme mahalli ve şekli bakımından,

2 — Aynı saatlerde aynı mahalden geçerken Mustafa MORDENİZ zannedilerek yolu kesilen Mehmet MORDOĞAN'ın tehdit edilmesi gerçeği yönünden,

3 — Olaydan bir gün önce İbrahim KAYPAKKAYA ve Ali TAŞYAPAN'ın Bekiruşağı köyü öğretmeni Haydar Polat'tan, Muhtar Mustafa MORDENİZ'in Çevirme köyüne gittiğini öğrenmeleri ve kendisinin yardımlarını istemeleri bakımından.

4 — Haksız yere Mustafa MORDENİZ'den önce tehdide uğrayan Mehmet MORDOĞAN korkudan dilinin tutulmuş ve şoka girmiş olmasından.

5 — Müteveffa Mustafa MORDENİZ'in başındaki ve boynundaki yaraların 7.65 mm. çapındaki bir tabancadan atılmış olması ve Ali TAŞYAPAN'd ayakalanan tabancanın 7.65 mm. çapında Belçika yapısı Brow nik marka (664382 No. 11) tabanca olmasından.

6 — Aynı tarihlerde sanıkların bu bölgede kır faaliyetleri içerisinde bulunması gerçekleri dikkate alınarak, sanık Ali TAŞYAPAN'ın bu olaya ilişkin beyanlarının olay, yer, zaman ve suret-i cereyan bakımından gerçek olguya uygunluk gösterdiği ve aynı hâdiseye yönelik bilcümle beyanların hiçbir kuşkuya meydan vermeyecek ölçüde açıklık ve somutluk gösterdiği kanaatine varılarak, Malatya Cumhuriyet Savcılığına 24.7. 1973 gün ve 1973/162 Y.D. sayılı yazımızla bu yoldaki delillerden kaynak alan kanaatimiz iletilmiş ve olayın gerçek faillerinin Haydar POLAT dışında diğer kişiler olmadığı belirtilerek, işbu soruşturma kapsamına alınmak üzere dosya istenilmiş ise de; İddianamenin yazıldığı şu anda adli tatil nedeni ile dosya Savcılığımıza görevsizlik kararına bağlanarak gönderilememiştir. Ancak olaya ilişkin önemli deliller ve iddiamıza esas kabul ettiğimiz gelişmeler söz konusu yazımızda ayrıntılı olarak saptanmış ve Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt soruşturması yönteminde bundan sonra izlenecek soruşturma yöntemi bildirilmiştir.

Gerek bu soruşturmada, gerekse Malatya Ağır Ceza Mahkemesinde bulunan son tahkikat safhasındaki soruşturmada mevcut deliller bütünleştirilmiş ve ortaya çıkan durum doğru bir yargı yönünde değerlendirmeye tabi tutularak, müteveffa Muhtar Mustafa MORDENİZ'in katli olayının aslı failleri olarak İbrahim KAYPAKKAYA ve Ali TAŞYAPAN'ın bulunduğu, Haydar POLAT, Zazo DEMİRKAYA'nın oğlu olarak ismi geçen kişilerle, İbrahim POLAT adı altında ismine yer verilen kişinin de fer'i fail mevkiinde oldukları kat'i sonucuna varılmıştır. Söz konusu dâva dosyası görevsizlik kararına bağlanarak geldiğinde bu soruşturmada sanık olarak isimlerine yer verilemiyen diğer fer'i failleri kapsayacak şekilde ek bir iddianame halinde asıl olay mahkemesi mevkiinde bulunan, mahkemenize ayrıca sunulacaktır. Bu arada fiilin işleniş nedeni bakımından önemli bir noktaya işaret etmek isteriz. Müteveffak Muhtar Mustafa MORDENİZ'in öldürülmesi olayı Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün silâhlı mücadele düşüncesi doğrultusunda meydana getirilmiş, örgütsel amacın ön plânda olduğu bir olgudur. Muhtarın öldürülmesi ile çift yönlü bir örgütsel yarar söz konusudur. Her şeyden evvel Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ideolojisi etrafında Malatya bölgesinde kır çalışmaları yapmak isteyen sanıklar, şu veya bu şekilde vâki olabilecek ihbar mekanizmasının kökünü ağır bir eylemle kurutmak istemeyi düşünmüşler ve buna yol açabilecek nitelikte gördükleri ve Sinan CEMGİL'in ihbarcısı olarak bildikleri Mustafa MORDENİZ'i öldürmek suretiyle bu sonucu elde edeceklerini hesap etmişlerdir. Diğer taraftan kendilerinden önce Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu saflarında silâhlı mücadele uğruna hizmet veren bir devrimcinin intikamı da bu şekilde işlenen bir katil eylemi ile alınacağından, sanıkları suça iten nedenler tamamen örgütsel amaca yönelik bulunmuş olduğu görülmekte ve bu olaya ilişkin tüm deliller kapsamından kuşkusuz anlaşılmaktadır.

Malatya Bölgesi ötedenberi uygun bir çalışma alanı olarak görülmüş ve burada daha büyük ölçüde örgütsel faaliyetlere girebilmek ve bunun peşinden eylemleri getirebilmek için TKPML örgütü tarafından yoğun çalışmalar yapılmış ise de, bu katil olayından sonraki kır çalışmaları ancak belli bir düzeye kadar sürdürülebilmüş ve bütün gayretler 10 Mart 1973 tarihinde örgüt üssünün basılması operasyonu ile son bulmuştur. Söz konusu operasyona yukarıda yer vermiştik.

Güvenlik Kuvvetlerince ele geçirilen İrfan ÇELİK ve Alpaslan ÖZTÜRK'ün yakalanmayı bertaraf etmek için Çin yapısı bombayı kullanmak istemeleri diğer operasyonlarda görülen silâhlı düşünce yönteminde bir kararlılık ifade etmektedir. Malatya bölgesinde sürdürülen kır faaliyetleri ve uygun çalışma ortamı çalışmaları dışında, bu iki olaydan başka kayda değer başkaca olay görülmemektedir.

VII. BÖLÜM

SANIKLARIN KİŞİSEL FİİLLERİ İLE İFADESİNİ BULAN ÖRGÜTSEL FAALİYETLER VE OLAYLAR İÇERİSİNDEKİ YER VE MEVKİİLERİ İLE HUKUKİ DURUMLARI

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün Anayasal düzeni ve toplumsal değerleri Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yönteminde, proleterya ihtilâli yolu ile değiştirerek yerine bu parti yönetiminde proleterya diktatörlüğünün kurulması amacını taşıyan ilkeler ve yöntem öncelikle tesbit edilmiş ve bu görüşler etrafında silâhlı mü-

cadeleyi hedef alan yıkıcı bir birleşme meydana gelerek, faaliyete geçilen çeşitli bölgelerde Halk Savaşına yol açacağı ön görülen silâhlı eylemlerin başlatıldığını bu bölüme kadar olan belgesel ve delilli açıklamalarımızla ortaya koymuş bulunuyoruz. TKPML örgütü ideolojisine dönük faaliyetler ve eylemler dizisi içerisindeki her sanığın yeri, hizmeti ve mevkii nedir? Ortak amaca hangi ölçüde yarar sağlamıştır? Ortaya kişisel faaliyet sınırlarını aşan bir sonuç çıkmış mıdır? Çıkmış ise bunun yasalar karşısındaki anlamı ve yönelik olduğu asıl amaç ne olmalıdır? Sanıkların kişisel faaliyetleri bakımından fiillerinin örgütsel bütün içerisindeki yeri ve suç niteliği bakımından anlamı nedir? Örgüt düşüncesine bağlı olarak sanıklarca işlenen münferit fiilleri bağımsız bir suç olarak ele almak ve öylece bir değerlendirme yapmak mümkündür? Sonuç itibarıyla kişilerin ihlâl ettikleri ceza yasaları karşısında durumları ne olmalıdır? gibi düşünceler bizi, kişisel faaliyet ve bunların doğru yolda hukukî değerlendirilmesi noktasına götürür.

Bu bakımdan adil ve yasaların öngördüğü yöntemde sağlam bir değerlendirme yapabilmek için, herşeyden önce kişisel faaliyet ve örgütsel faaliyet kavramlarının tanımına yer vermek lâzımgeldiği görüşündeyiz. Çünkü sanıkların cümlesinin iddiaya konu fiilleri TKPML örgütü ideolojisi etrafındaki ortak ittifak amacına dönük olarak işlenmiştir. Diğer bir deyimle hiç bir sanık kişisel bir suç işleme düşüncesi ve kastı ile hareket etmemiştir. Marksist-Leninist ve Maoist düşünceler yöntemindeki ortak amaçtan kaynak alan sürekli bir hareket hali söz konusudur.

1 — ÖRGÜTSEL FAALİYETLERİN KİŞİSEL FİİLLERDEN FARKLI YAPI GÖSTERİR ÖZELLİKLERİ:

Örgüt çalışmaları her zaman kişisel faaliyetlerden gerek kapsam gerekse anlam bakımından farklı bir yapı gösterir. Kişisel faaliyetler fiil sahibi kişinin kararı ve icrası ile son bulur. Kişisel eylem olarak ortaya çıkan bir suçun sonuca göre değerlendirilmesi ve mevcut bilgilere göre suç konusu fiilin faile bağlanması her zaman olanak dahilindedir. Ancak örgütsel faaliyetlerdeki süreklilik ve kolektiflik nedeni ile bir örgüt etrafında görünen kişilerin fiil ve mevkiilerini tesbit etmek, örgüte dönük faaliyetlerinin tedahülü sebebiyle örgüt içerisindeki kişilerin fiillerini ayrıntıları ile belirlemek kolay olamamaktadır. Örgütsel birleşmelerde örgüte dahil kişilerin fikir yapılarından aynı yöntemdeki temayül ve görüşlerinden ortaklaşa bir amaç konusu meydana gelir. Esasen kişilerin kümelenmesine üzerinde ittifak edilen bu ortak amaç ve ideoloji yol açmış bulunmaktadır. Daha sonra ortak amaca konu ideolojik yönteminde bunu gerçek kılmak için yollar ve metodlar aranır. Bir bakıma örgütün mücadele yöntemi de esas fikirleri gibi evvelce tesbit edilmiş olduğundan örgüt etrafında birleşen kişilerin bilgi, nitelik ve olanakları birleştirilmek suretiyle ortak düşüncüyü ihya edecek bir çalışma çizgisi izlenir. Bundan sonra aynı amaçta ittifak eden ve bütünleşen kişiler bütün boyutları ile saptadıkları ideolojilerini gerçek kılmak için çok yönlü ve yoğun faaliyetlere girişirler. Bu safhada örgüt üyelerinin ortak amaç doğrultusunda kendi yetenek ve olanakları ölçüsünde bir iş bölümü ve aynı hedefe yönelen faaliyetlerde süreklilik ve birbirini tamamlama hali söz konusu olur. Örgüte dahil üyelerin hepsi kendi iktidarları ve yetenekleri dahilinde ortak amaç doğrultusunda, örgütlemeye esas olan temel düşünce bir an için gözden uzak

tutulmaksızın örgütsel faaliyetler fikri çalışma düzeyini aşarak eylemlerle yoğunluk kazanan hareket düzeyine geçiş gösterir. Her üye kendine düştüğü ölçüde ortak amaca hizmet etmeye ve katkıda bulunmaya uğraşır. Ortak amaç hedefinde üyelerin yapmış olduğu çalışmalar ve gerçekleştirdikleri eylemler sonucu karşımıza örgüt düşüncesinin ifadesi olan örgütsel faaliyet ürünü çıkar. Örgütçe saptanan ortak ideoloji doğrultusundaki çalışmalar amacı gerçekleştirme düzeyine kadar kesintisiz ve aynı şekilde ortaklaşa sürdürülür. Birbirini tamamlayan ve kuvvetlendiren kişisel gayretlerin bütünü, etrafında kümelenilmiş bulunan örgüte varlık ve şahsiyet kazandırır. Bu dönemde artık fiilin sahibi kişi değil örgüttür. Kişi örgüt içerisinde bir hizmet ve ortak amaca yarar unsurudur. Örgüt içerisinde kişisel faaliyetler amaçtan beklenen sonucun alınmasına kadar devam eder. Bu düzeyde ortaya çıkan örgütsel faaliyetler manzumesi olan ve örgütün şahsında ifadesini bulan ortak amaç ürünü olan fiiller bölünemez ve kişisel faaliyetlerde olduğu gibi kimseye mal edilemez. Belirli aşamalardan sonra, kadro faaliyeti, teşkilât faaliyeti, eğitim faaliyeti ve eylemler dönemi şeklinde anlam kazanan örgütsel netice bu faaliyetlere katılan bütün üyelerindir. Bu bakımdandır ki örgütsel çalışmalar içerisinde bulunan ve belirli bir ideoloji etrafında kümelenen kişilerin o örgüt içerisinde gösterdikleri hizmeti çokluğuna veya azlığına bakarak bir değerlendirme yapmak çoğu kere uygulamacıyı yanılığa düşürür. Diğer taraftan Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninişt örgüt bakımından özellik arzeden iki aşamalı bir örgütsel bünye söz konusudur. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt kendi etrafında Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yönetiminde bir birleşmeyi temin edinceye kadar sürdürdüğü kadro, teşkilât ve üyeleri eğitime faaliyetleri belirli bir fikir düzeyindeki çalışmayı ifade etmektedir. Örgüt bu aşama ile elde ettiği ve kendi ideolojisi etrafında kanallize etmeyi başararak topladığı kişileri, aynı düşünceleri gerçekleştirmek amacı ile hareket alanına intikal ettirmiş bulunmaktadır. Fikir düzeyinde olduğu gibi, hareket düzeyinin kapsamı da evvelce tâyin edilmiş bulunduğundan ulaşılabilecek hedef proleterya ihtilâlini gerçek kılacak halk savaşı biçiminde bir olguya yol açacak silâhlı eylemler dizisi olan hareket halidir. Dolayısıyla Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt belirli bir safhaya kadar fikir örgütü, aynı fikirlerin uygulanmasına geçilmesinden itibaren ortaya konan silâhlı eylemler sonucu olarak bir hareket örgütüdür. Bu örgütün Fikir düzeyine kadar olan faaliyetlerinin ceza yasalarımız karşısındaki ifadesi ve yeri T.C.K.'nın 141/1 maddesini ihlâl kapsamındadır. Marksist-Leninist ve Maoist düşünce doğrultusunda silâhlı hareketlere başlanması hali fikir sınırlarını taşarak anayasal düzeni zorla değiştirmeyi hedef alan bir kapsam ifade etmektedir. Bu itibarla, örgüt içerisindeki bir kısım sanıkların yeri ve hizmetini katıldıkları faaliyetteki fikir ve hareket kıstası açısından ele alarak nitelemede bulunacağız. TKPML örgütü amacına dönü kolarak sanıklarca ortaya konan bazı fiiller bağımsız bir görünüm arzetye ise de, yönelik bulunduğu asıl amaç dikkate alındığı takdirde, münferit ve müstâkil görünümdeki bu gibi fiillerin örgütsel düşünceyi gerçek kılmak amacına yönelik bulunduğunu, dolayısıyla bu gibi fiillerin bağımsız olarak telâkkisine imkân olmadığını kavramış oluruz. Bu şekilde bir değerlendirmeyi formüle etmek lâzım gelirse «Gayeye varmak için her şeyi mübah sayan, «örgütsel faaliyetler dizisi ve bunun örgütün düşünce özünde görülmesini zorunlu kılan ve bütünü bölmeyen hukuk mantığı karşımıza çıkmış olur.

Bununla beraber, bağımsız bir suç değerlendirmesine imkân veren hallerde, örgütsel kombinezondan soyutlama yapılabildiği ölçüde, münferit bir suç niteliği düşüncesine yer verilecektir. Fakat aynı amaca yönelen örgütsel faaliyetler bütünü esas alınarak bir değerlendirme yapılacaktır.

İşte bu kıstas ve ölçüler karşısında sanıkların kişisel faaliyetleri ele alınarak bunun örgüt içerisindeki yeri ve mevki, yasalarımız karşısındaki anlamı noktayı nazarlarından kıymetlendirilerek gerekli nitelemelerde bulunulacaktır.

2 — SANIKLARIN FİİLİ VE HUKUKİ DURUMLARI:

Yukarıda belirtilen örgütsel fiil ve örgütsel bütün düşüncesi ve bunu değerlendirme esas olacak önemli ölçüler karşısında sanıkların Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde Proleterya ihtilâli hedefinde halk savaşı yolu ile gerçekleştirmeyi amaçladıkları proleterya diktatörlüğünü kurabilmek uğrunda göstermiş oldukları kişisel faaliyetlere esasen yukarıda ilgili bölümlerde yer verilmiş bulunmaktadır. Ancak somut ifadeler olarak kişilerin durumunu tâyin edip nitelemede bulunmak iddia tekniğinin geleneksel bir sonucu olduğundan, sanıkların Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesine dönük kişisel faaliyetleri hakkında öz'e yer veren ve delillere dayanan açıklamalarda bulunarak her sanığın durumunu özet olarak ortaya koyacağız.

1 — MUZAFFER ORUÇOĞLU:

Sanık Muzaffer ORUÇOĞLU Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün kurucularından olup, Şafak örgütü zamanında Siverek ve Tunceli bölgesinde oluşturmuş bulunduğu kadroya dayanarak Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yönteminde Halk Savaşına yol açabilmek amacı ile gerilla üniteleri halinde silâhlı hareketi başlatmış ve çalışma alanı içerisinde yukarıda belirtilen çeşitli eylemlerin yapılmasını organize edip gerçekleşmesini sağlayacak yönde bircümle yönetim görevini yerine getirdikten başka, Mart 1973 başlarında İstanbul'a gelerek TKPML örgütünün buradaki kesimine ve hareket unsurlarına vaziyet ederek özellikle Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusunun, soygun, gasp, adam kaçırmaya, ve görevli memurları öldürmeye kadar varan silâhlı eylemlerinin icrasında bizzat yönetim görevi alarak, Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek amacı ile çok yönlü ve yoğun silâhlı faaliyetlerde bulunmuştur. Sanığa atfı kabil, münferit görünümdeki bazı eylemleri Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirerek bunun yerine Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde işçi sınıfı diktatöryasını hâkim kılmak yönünden değerlendirmek lâzım gelmektedir. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün tüm faaliyetleri ve silâhlı eylemleri sırasında sanığın fonksiyoner durumu örgütün faaliyetler ve olaylar bölümünde açıklanmış bulunduğu cihetle; sanık Muzaffer ORUÇOĞLU Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek, bunun yerine proleterya diktatörlüğünü Halk Savaşı biçimindeki bir mücadele ile ikame edebilmek amacı ile T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı üzere faili aslı durumunda olduğu, çok yönlü delilleri ortaya koyduğu bir gerçektir.

2 — ABDULAHAT MUHİTTİN CEM SOMEL:

Sanık Abdulahat Muhittin Cem SOMEL, Mayıs 1972 tarihinde Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesinde bulunduğu sırada, İbrahim KAYPAKKAYA tarafından Cepheye gönderilen Ali MEHRCAN'ın Şafak

Örgütünden tasfiye hareketini ve bunun nedenlerini anlatması ve Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt oluşumundan söz etmesi anından itibaren, söz konusu örgütün ideolojisine tam bir bağlılıkla angaje olmuş ve Temmuz 1972 tarihinde Türkiye'ye döndükten sonra Malatya Başyurt yaylasında bir kısım kuruluş çalışmalarını İbrahim KAYPAKKAYA Ali MERCAN, Ali TAŞYAPAN ve Almanya'dan gelen Kadir'le birlikte yürüttükten sonra Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist Örgütün koordinasyon komitesinde ve daha sonraki zamanlarda, Merkez Komitede ve İstanbul Bölgesi görev ünitelerinde yer alarak silâhlı Halk savaşının başlatılması doğrultusunda geniş hizmetler ifa etmiştir. Bu arada yukarıda değindiğimiz üzere Aslan KILIÇ ve Hikmet ŞENSES'in ele geçirilmesinden Muzaffer ORUÇOĞLU İstanbul'a gelmiş olduğu dönem içerisinde örgütün silâhlı faaliyetlerinin yegâne güvence duyulan yöneticisi olmuş ve kendi zamanı idaresinde, olaylar bölümünde ve faaliyetler diliminde sözü edilen sayısız silâhlı eylemler meydana getirilmek suretiyle, Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirilmesi amacını güden bircümle silâhlı örgüt faaliyetlerinde, sanık Abdulahat Muhtittin Cem SOMEL T.C.K.'nun 146/1 maddesinde tanımlandığı biçimde fail-i aslî fonksiyonu oynamış bulunmakta ve bu nitelikteki suçluluğunu bütün deliller kuşkusuz ortaya koymaktadır. Sanık Abdulahat Muhtittin Cem SOMEL'in öğütsel tecrübesine dayanan uhdesinde topladığı sahte resmî evrak tanzimi şeklindeki sürekli görevini ve diğer münferit yapı gösteren T.C.K. nun 246, 311, 312, 495, 496 niteliğindeki fiillerin işlenişini, anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek düşüncesi uğrunda başvuru yollar ve ona elverişli ortam hazırlama doğrultusunda değerlendirmek icabetmektedir.

{ 3 — ALİ TAŞYAPAN:

İbrahim KAYPAKKAYA ve Muzaffer ORUÇOĞLU ile birlikte Çapa Yüksek Öğretmen Okulu sıralarından beri Marksist-Leninist ideoloji uğrunda kader birliği yaptığı anlaşılan sanık Ali TAŞYAPAN, Şafak Örgütünün Marksist-Leninist ve Maoist düşüncesine bağlı olarak Malatya kesiminde çalışmalar yaptığı sırada, bu arkadaşları ile beraber Doğu Anadolu Bölgesi Şubat Kararı isimli deklarasyonla Şafak örgütünden kopmuşlar ve onun yerine beraberce Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü oluşturmuşlardır. İlk kez bu örgütün önemli kuruluş kademesi olan koordinasyon komitesinde görev alan sanık, Malatya Adıyaman kısmen Maraş'ı içine alan bölgede geniş kır çalışmaları yapmış ve İbrahim KAYPAKKAYA ile beraber kendilerinden önce silâhlı mücadele veren devrimci Sinan CEMGİL'in ihbarını yaparak güvenlik kuvvetleri ile giriştiği çatışmada ölümüne yol açtığı öne sürülen Akçadağ Kürecik Bucağı Kahyalıköyü muhtarı Mustafa MORDENİZ'i 19-20 Mayıs gecesi tabancalarını ateşliyerek öldürmüşlerdir. Olaylar bölümünde ayrıntılı olarak yer verilen bu katil fiilini de, adiyen veya taammüden adam öldürmek cürmü olarak mülââa etmeye imkân görmekteyiz. Çünkü Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek amacına dönük olarak sanıklarca sürdürülen silâhlı örgüt mücadelesinin kapsamına dahil hareketler olarak gerçekleştirilmiş eylemlerden bir tanesi olup, sanıklar olaydan sonra kendi örgütleri adına giriştikleri bu katil olayını guru ve övgü ile bahsederek, aynı biçimdeki kalkışmalara örnek ve güç kaynağı olmasını istenmişlerdir. Bu itibarla T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlanan, anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek niteliğindeki suç, bunun ortamını hazırlamak düşüncesi ile girişilen adam öldür-

mek, adam kaçırmak, soygun yapmak ve toplumsal düzeni kökeninden sarsacak diğer benzer eylemleri içermektedir. Malatya kesimindeki kır çalışmalarına Şubat 1973 tarihine kadar devam eden sanık Ali TAŞYAPAN, bu bölgeye intikal eden militanların fazlalığı nedeni ile, İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN talimatına uyarak çalışma alanını değiştirmiş ve beraberine İbrahim GÜLGEÇ'i alarak kendi memleketi olan Kayseri bölgesine intikal etmiştir. Yanlarına gerekli ideolojik materyali alan bu sanıklar, Sarız kesiminde kır çalışması yapmaları yolunda hazırlıklar yaptıkları sırada 12.2.1973 günü Kayseri Tavukçu Mahallesi Gündoğdu sokak No. 43 deki evde yakalanmışlardır. Bu sırada sanık Ali TAŞYAPAN'ın üzerinde 7.65 çapında 664382 numaralı Brownik tabanca ve mermileri ile Hamza İNCE adına düzenlenen sahte nüfus cüzdanı ve mermiler ele geçirilmiştir.

Sanık Ali TAŞYAPAN Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün kurucusu olduktan başka silâhlı mücadele yolunda göstermiş olduğu kır faaliyetleri ve bu arada örgütsel bir eylem olarak Akçadağ Kürecik Bucağına bağlı Kahyalı köyü muhtarını öldürmede hizmet görmek suretiyle, T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlanan anayasal düzeni zorla değiştirmeyi temin edecek biçimle eylemlerde bulunduğu ve bu madde unsurlarının öngördüğü şekilde faili aslî derecesinde hareket ettiği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

4 — ASLAN KILIÇ:

Fen Fakültesi ve ondan önce Çapa Yüksek Öğretmen Okulu sıralarından beri İbrahim KAYPAKKAYA, Muzaffer ORUÇOĞLU ve Hikmet ŞENSES ile Marksist-Leninist ideoloji yolunda ittifak eden sanık Aslan KILIÇ, aynı ideolojiye dönük şafak örgütü saflarındaki hizmetini müteakip kesin silâhlı mücadele kararı ile bu örgütten ayrılıp arkadaşları ile beraber Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü kurmuştur. Örgütün gelişip serpilmesinde ve silâhlı faaliyetlere geçmesinde önemli hizmetler ifa eden sanık, bir ara İstanbul Bölgesinde yegâne sözü geçer yönetici olarak kalmış ve militanları soygun, gasp ve diğer silâhlı eylemlere sokmuştur. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün Halk savaşına yol açacak mücadele biçimini bizzat kendi yazıları ile dile getiren sanık yeni bir kır görevine çıkmak üzere hazırlıklar yaptığı ve Banka soygunu neticesinde elde edilecek imkânları beklediği bir sırada, örgütün Ümraniye Atatürk Mahallesi Çavuş başı sokak No. 42 de bulunan üssünde, yoldaşı Meral YAKAR'la birlikte çalışmalarını sürdürdükleri bir esnada, hâmil olduğu 7.65 çapındaki Modelo Rr. polis marka tabanca ile Meral YAYKAR'ın yaralanmasına ve bilâhare ölümüne yol açmıştır. Her ne kadar Meral YAKAR'ın ölümünün kaza ile olduğu sadece sanık tarafından ileri sürülmüşse de, ölümü intaç eden bu olgu örgütsel ilişki ve yakınlığın doğurduğu bir sonuç olması itibarıyla bu olayda silâhlı mücadele riski içerisinde mütalâa etmek lâzım gelmektedir. Her ne şart altında olursa olsun anayasal düzeni silâhlı mücadele yolu ile değiştirip proleterya diktatöryasını kurmak uğrunda herşeyi göze alan bu militanların cesaret kararlılık ve ortaya koydukları silâhlı mücadele örnekleri içerisinde ölmek ve öldürmekte olduğuna göre, bu münferit fiil geniş manada silâhlı mücadele amacını kapsayan bir netice olarak kendini göstermektedir. Keza sanığın 6136 sayılı kanuna muhalefet ve T.C.K. nun 264, 311, 312 ve 496, 497 nci maddelerini ihlâl şeklinde beliren faaliyetler ve olaylar bölümünde yer ve-

rilen fiilleri de silâhlı mücadele ortamını hazırlamak ve bu yolda elverişli imkân ve vasıta temini hedefine yönelik örgütsel bütüne varan fiillerdir.

Sonuç itibariyle, sanık Aslan KILIÇ'da Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün silâhlı mücadele yönteminde, T.C.K.nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek uğrunda fail-i aslî derecesinde hareket etmiş bir yönetici ve eylemci olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

5 — HİKMET ŞENSES:

Sanık Hikmet ŞENSES'de Yüksek öğrenim gördüğü Çapa Öğretmen Okulu sıralarından beri benimsediği Marksist-Leninist ideoloji yönteminde yoldaşları İbrahim KAYPAKKAYA, Muzafer ORUÇOĞLU, Aslan KILIÇ ve İrfan ÇELİK gibi üyelerle ittifak etmiş ve Anayasal düzeni bu istikamette değiştirmek düşüncesi ile bir süre Şafak Örgütü safalarında hizmet ettikten sonra bu kimselerle beraber Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütü oluşturmuşlardır. Silâhlı mücadele uğrunda bir çok soygun, adam kaçırma fiillerine bizzat iştirak eden sanık işçi kesimine dönük olarak aynı mücadelenin yaygınlık kazanmasına çalışmıştır. Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek amacı içerisinde sevk ve idare görevi alan ve bir kısım silâhlı eylemlere doğrudan doğruya katılan sanık Hikmet ŞENSES ve T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı ve unsurları belirtildiği şekilde hareket etmiş bulunmaktadır. 22 Ocak 1973 günü kendisinin yakalanmasına yol açan güvenlik kuvvetleri harekâtına dahi boyun eğmiyerek, mukavemette bulunmuş ve fakat ayağından yaralanmak suretiyle ele geçirilebilmiştir. TKPML örgütünün faaliyetleri ve olayları bölümünde sanık Hikmet ŞENSES'in faaliyet ve eylemlerine esasen genişliğine değinilmiş bulunmaktadır. Sanık Hikmet ŞENSES'de diğer sanıklarda olduğu gibi silâhlı mücadele hedefinde T.C.K. nun diğer bazı münferit maddelerini ihlâl gibi bir görünüm yaratmakta ise de, Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmeyi amaçlayan düşünce içerisinde, herşeyi mübah sayma felsefesi genişliğine yer bulmuş ve tatbik görmüş bulunmaktadır.

Netice itibariyle sanık Hikmet ŞENSES'in T.C.K. nun 146/1 maddesini fail-i aslî derecesinde ihlâl ettiği ve bunun gereği olan fiillerin tümünü işlediği tekml delillerden anlaşılmaktadır.

6 — YALÇIN BÜYÜKDAĞLI :

Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiyi benimsiyerek Şafak Örgütü safalarına katılan ve ihtilâlcı gençlik birliği yönetmeni olarak öğrenci-Gençlik kesimi arasında silâhlı mücadele düşüncesini yaymaya çalışan sanık Yalçın BÜYÜKDAĞLI, daha sonra Şafak'tan tasfiye hareketi olarak ortaya çıkan Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte katılmış ve aynı şekilde arkadaşlarının da iltihakını sağlayarak, örgütün silâhlı mücadele potansiyelini arttırmıştır. Ve hatta Nezihe BAHAR aracılığı ile, Asker kesime de el atan sanık, Kemal BAHAR, Gürsel BEZEK gibi subayların örgüte girmesini temin etmiş ve bu kişiler tarafından getirilen silâh ve asker menşei eşyalarla örgütün lojistik güçlenmesini sağlamıştır. İstanbul ve Anadolu yakasında çeşitli militanları silâhlı eylemlere yöneten Yalçın BÜYÜKDAĞLI Halk savaşı olgusuna yol açmak ve b usuretle Anayasal düzeni zorla değiştirmenin icabı olan bütün ha-

reketleri, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün tesbit ettiği istikamette yerine getirmiştir. Çeşitli soygun adam kaçırma, karakol basma grişimlerinin hazırlıklarında bizzat rol almış bir görevli ve yönetmen durumundadır.

Netice itibariyle, sanık Yalçın BÜYÜKDAĞLI'da Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün silâhlı mücadele yolu ile proleterya diktatöryasını kurması uğrunda, T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlanan ve bu maddenin unsurlarında öngörülen biçimde hareket ederek halk savaşı kalkışmasının doğmasına faili asli derecesinde katılmış bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

7 — ZEKİ ŞERİT:

Marksist-Leninist ve Maoist düşüncüyü halk savaşı yoluyla kızıl ordu vasıtası ile gerçekleştirmek düşüncesinin en aşırı savunucusu ve uygulayıcısı durumunda gözüken sanık Zeki ŞERİT İhtilâlcı Gençlik Birliği saflarında Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist Örgüte katılmıştır. Türkiye Komünist Partisi adına T.İ.K.K.O'nun giriştiği eylemlerde en ön safta yer alan ve silâhlı hareketleri hızlandırmak için ortaya yeni eylemler koyma fikrini atan olaylar bölümünde belirtildiği üzere birçok silâhlı soygun, karakol basma, T.İ.K.K.O'nun hedeflerinden sayılan güvenlik görevlilerine tecavüz gibi sayısı silâhlı kalkışmaların içerisinde bizzat yer alan sanık, en son olarak baskın amacıyla gittikleri Altunizade Polis Karakolu mntıkasında kendilerinin şüpheli durumunu müşahade eden görevli bekçilere silâhla tecavüz ederek bekçi Halil Havva KARA'yı öldürdüğü ve arkadaşı Sami SARI ile beraber bekçi Fikret KARAÇAY'ı yaraladığı anlaşılmaktadır. Keza bu olaydan sonra Fikirtepe'de girişilen yakalama operasyonunda Güvenlik Kuvvetlerine ateş açmış ve son kurşununa kadar vurucu bir mücadele için lazm gelen herşeyi yerine getirmiş bulunmaktadır. Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yönteminde proleterya diktatörlüğünün halk savaşı mücadelesi ile kurulması uğrunda Anayasal düzeni zorla değiştirmek amacıyla harekte eden sanık, ika ettiği sayısız silâhlı eylemlerle T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı üzere, Anayasal düzeni zorla değiştirmek yönteminde faili asli derecesinde fonksiyon icra etmiş ve bu maddenin unsurlarında belirtilen hareketlerin tamamını yerine getirmiş bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

8 — SAMİ SARI:

Aslen Gaziantep'li olup tahsili terkettikten sonra İstanbul'da seyyar kitapçılıkla işigal eden sanık Sami SARI, kısa zamanda Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt yöneticilerinin dikkatini çekmiş ve örgüte angaje edilerek, gözüpek bir eylemci düzeyine getirilmiştir. İstanbul kesimindeki Ocak 1973 tarihinden itibaren başlayan sürekli eylemlere katılan, özellikle soygun ve adam kaçırma türündeki örgütsel faaliyetlerde gayretini ortaya koyan sanık Sami SARI, örgütün Gaziantep'deki unsurları ile de koordine temin etmeye çalışmış ve İstanbul Topselviler semtinde bir ev kiralararak burayı örgüt üssü haline getirerek işçi kesimi arasında yoğun bir çalışma yöntemi izlemiştir. Kitap satıcılığından elde etmiş olduğu 5000.— lira parayı örgüte silâh alınması için Muzaffer ORUÇOĞLU'na vermiş ve bu arada bir ara kendisi ile seyyar satıcılık yapan hemşehresi terzi Ahmet SATAN'ı da örgüt ilişkileri içerisine sokmuştur. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist

Örgütün çeşitli silâhlı eylemleri içerisinde yer alan sanık Sami SARI, arkadaşı Zeki ŞERİT'le beraber Altunizade Polis Karakolunu basmak üzere harekete geçmişler ancak muntazam bekçileri ile yarattıkları çatışma sonunda, Halil Havva KARA'nın ölümü, diğer bekçi Fikret KARAÇAY'ın ağır yaralanmasını intac eden olayı birlikte yaratmışlardır. Sanık Sami SARI yanına aldığı bomba, silah ve eyleme imzasını atmayı tasarladığı T.İ.K.K.O. beyannamelerini alarak, yeni bir silâhlı harekete gireceği sırada güvenlik kuvvetlerince mukavemetine imkân bırakılmayacak bir şekilde yakalanmış olup; üzerinde bulunan bomba, silah ve diğer emareler kendisinin silâhlı mücadele uğrunda arkadaşı Zeki ŞERİT'in tabiri ile Kızıl Ordu fedaisi olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır. Sanık Sami SARI'nın Anayasal düzeni zor yoluyla değiştirmek düşüncesini gerçekleştirmek hedefinde oluşturulan silâhlı örgüte girerek, bunun icabından olan mücadelede T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde sürdürdüğü ve söz konusu maddenin unsurlarından olan, bilcümle hareketleri faili aslı olarak yerine getirdiği bütün delillerden kuşkusuz anlaşılmaktadır.

9 — SÜLEYMAN YEŞİL:

İbrahim KAYPAKKAYA ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Tunceli bölgesindeki çalışmaları sonunda, örgüte kazandırılan sanık Süleyman YEŞİL, Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütün girdiği silâhlı mücadelede en ön safta yer almış eylemcilerden bir tanesi olarak gözükmektedir. Muzaffer ORUÇOĞLU yönetiminde Tunceli bölgesinde başlatılan ilk silâhlı eylemi yukarıda olaylar bölümünde ifade edildiği üzere Tunceli Merkez Jandarma Birlik Komutanı Teğmen Fehmi ALTINBİLEK'in evine arkadaşı Hayrettin İPEK'le birlikte dinamit atarak gerçekleştirmiştir. Bunu izleyen günlerde «Yaşasın İhtilâl - Kahrolsun Faşizm» sloganını taşıyan beyannameleri Tunceli'de dağıttıktan sonra kır faaliyetlerine katılarak çalışmalarını sürdürmüş ve yaz boyunca devam eden kır faaliyetleri sonunda 4 Ocak 1973 günü Tunceli Emniyet Müdürlüğü Merkez Karakolu ve lojmanına arkadaşları Ziya AYDIN, Ali Haydar YILDIZ, Hayrettin İPEK ve Hüseyin AÇIKGÖZ'le beraber bomba koyarak imhayı hedef almışlardır. Tunceli bölgesinde bunu takibeden diğer silâhlı eylemlerde de önemli görevler alan sanık Süleyman YEŞİL 24 Ocak 1973 günü Güvenlik Kuvvetlerince girilen Vartinik yakalama operasyonundan kaçmayı başararak Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün İstanbul kesimindeki hizmet unsurlarına katılmış ve buradaki silâhlı faaliyetlerde yan görevler almıştır. Özellikle Keban barajında sürveyan olan Mehmet YILMAZ tarafından temin edilen dinamitlerin örgütün bir başka cephesine ulaşması için görev almış ve bu arada Mehmet YILDIZ'a silah ve Ali Haydar YILDIZ'ın ölümü ile ilgili örgüt beyannamelerini götürmüş ve ayrıca Diyarbakır bölgesinde çalışma yapmak üzere gönderilen Adnan KÖLE ile buluşma sağlamak için tutuklama ve diğer Sıkıyönetim tedbirlerine rağmen Diyarbakır'a gelmiştir. Herhangi bir buluşma yapmadan İstanbul'a dönen sanık Süleyman YEŞİL, Beşyüzevler semtinde İsmail DOĞAN tarafından tutulan ve münhasıran örgütün ihtiyacı bulunan patlayıcı madde imali hizmetlerinde kullanılmak üzere üs haline getirilen evde yapılan gerekli hazırlıklara katılmış ve malzeme yığınağı için gerekli zamanı kolalmakta bulunduğu sırada 17 Nisan 1973 tarihinde Güvenlik Kuvvetlerince yapılan baskın sonunda yakalanmış ve yukarıda yer verildiği üzere örgüt üssü olan evde patlayıcı madde imali hazırlıklarının yerine getirildiği görülmüştür.

Netice itibariyle, Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde Anayasal düzeni zor yolla değiştirmek uğrunda T.K.P.M.L. örgütünün sürdürdüğü silâhlı mücadelede sanık Süleyman YEŞİL T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımladığı şekilde faili asli derecesinde görev almış ve bu maddede öngörülen unsurların icabından olan bütün hareketleri yerine getirmiş bulunduğu tüm delillerirden anlaşılmaktadır.

10 — MUHSİN CANİK:

İşçi olan Muhsin CANİK hemşehrisi Hikmet ŞENSBS'in aracılığı ile Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüte girmiş ve bu örgütün silâhlı mücadele hedefindeki görüşlerini benimseyerek bizzat katılma göstermiştir. İnancı uğruna katı bir düşünce sahibi olduğu anlaşılan sanık Muhsin CANİK doğrudan doğruya örgütün taktik kuruluşu olan Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu içerisinde yer alarak silâhlı mücadele görevini yerine getirmiştir. Özellikle Muzaffer ORUÇ-OĞLU'nun İstanbul'a gelişinden sonra diğer örgütsel görevlerinden ziyade T.İ.K.K.O. içindeki silâhlı hareketlere ağırlık veren sanık, Kartaltepe semtindeki evini bir örgüt üssü ve cephaneliği haline getirmiştir. İstanbul kesiminde sürdürülen silâhlı faaliyetlerin en gizli plân ve yayınları bu evde gerçekleştirildikten başka, bir ara ziyaret amacıyla İstanbul'a gelen annesi ve kardeşi Hanife CANİK'i dahi yoldaşlarının bakımı için kullanan sanık, İstanbul kesiminde girişilen soygun, karakol basma türündeki çeşitli silâhlı eylemlere bizzat girmiş bulunmaktadır. En son olarak 18 Mart 1973 tarihinde örgütsel randevusuna gittiği sırada, Güvenlik Kuvvetlerince silâhlı olarak yakalanmak istenmiş, gösterdiği silâhlı mukavemete rağmen ele geçirilmiştir.

Netice itibariyle sanık Muhsin CANİK'de Anayasal düzeni zor yolla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak. T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde, faili asli olarak yer almış ve bu maddenin örgördüğü unsurlar istikametinde gerekli icrada bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

11 — NEZİHE BAHAR:

İhtilâlcı Gençlik Birliği zamanından beri Marksist - Leninist ve Maoist düşünce yönteminde hizmet eden sanık Nezihe BAHAR Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüte arkadaşları ile birlikte katıldıktan sonra bu örgütce benimsenen silâhlı mücadele gerçeğini en iyi şekilde kavrayarak İstanbul kesiminde çalışmıştır. İstanbul Teknik Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi kesimlerindeki çalışmaları ile örgüte sayısız militanlar kazandıran Nezihe BAHAR, onların biran önce silâhlı eylem düzeyine getirebilmeleri bakımından lâzım olan eğitmelik görevini de yerine getirdikten başka, örgütün silâhlı mücadele hedefinde kesin başarı kazanması amacına dönük olarak kardeşi teğmen Kemâl BAHAR aracılığı ile asker kesimi arasına da sızan Nezihe BAHAR, Üsteğmen Gürsel BEZEK, Nejdet YILDIRIM, Orhan SEZER, Şemsettin AKGÜNEYLİ gibi subay ve astsubayları örgüte kazanma yolunda sürekli çalışmalar yapmıştır.

Bu arada ilişki kurduğu asker kişilerden örgütün silâh gücü bakımından takviye edilmesini ve diğer harb malzemesi yönünden lojistik destek sağlanmasını istemiş ve kardeşi Kemâl BAHAR ile Gürsel BEZEK'in silâh ve malzeme yardımlarını alarak silâhlı mücadele uğrunda geniş katkılar elde edilmesinde önemli görevler ifa etmiştir. Aynı za-

manda bu asker kişileri belirli eylemlere sürükleyen sanık Nezihe BAHAR, örgütün çeşitli soygun ve adam kaçırma düşüncelerinde istihbarat hizmetinde bulunmuştur. En son olarak Fikirtepe'deki örgüt üssünde ele geçirilen sanık Nezihe BAHAR, Güvenlik Kuvvetlerinin giriştiği yakalama faaliyetine karşı silâhla karşı koyarak son kurşununa kadar harcamıştır. Bu esnada örgütsel faaliyetleri açığa koyacak silâh ve malzemenin ele geçmemesini teminen Zeki Şerit'le beraber evi ateşe vermişler ve yangının yoğunluk kazanması anına kadar evi terketmeyerek, örgütsel malzemelerin yanmasını beyleyen sanık Nezihe BAHAR yangının etkisi ile sol kolundan birinci derecede yanık yarası alma ızdırabı uğruna silâhlı mücadelesindeki kararlılığı bilfiil ispat etmiş bir militan durumundadır. Yakalama operasyonu sırasında Güvenlik Kuvvetlerine karşı, T.İ.K.K.O. marşı söyleyerek direnç gösteren sanık Nezihe BAHAR boş konserve kutularını dahi bomba edası ile polislerin üzerine yağdırmış ve bu suretle onlarda meydana gelecek moral çöküntüsünden istifade ile eve yaklaşımlarını önlemek, dolayısı ile örgütün silâh ve malzemelerinin diğer belgelerin yanmasını temin etmek istemiştir.

Netice itibariyle sanık Nezihe BAHAR Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek amacıyla girişilen harekete T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımladığı şekilde faili aslı derecesinde katılmış ve bu maddenin unsurları veçhile eylemlerde ve faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmıştır.

12 — DAVUT KURUN:

T.K.P.M.L. örgütünün gerek İstanbul gerekse Tunceli kesimlerinde hizmet eden sanık Davut KURUN, örgütün İstanbul'da giriştiği soygun ve adam kaçırma türündeki silâhlı eylemlerinde görev almış ve bu arada zengin bir ailenin çocuğu olan arkadaşı Hıdır AKGÜN'ün soygun ve adam kaçırma eylemine muttali olması karşısında susmasını teminen kendisine insanlık dışı ağır işkencelede bulunmuş ve ayrıca Hıdır AKGÜN'ün babasının zengin olması nedeniyle kaçırılmış bulunması görünümü altında örgütçe fidye almalarına Hıdır AKGÜN'ü razı edebilmek düşüncesiyle işkence ve taarruzlarına devam etmiştir. Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütün İstanbul merkezi ile Tuncelikesimi arasında korodineyi temin eden sanık Davut KURUN, Tunceli bölgesine gittiğinde Memleketi olması itibariyle çevreyi iyi tanıyıp özelliklerini bildiğinden, Muzaffer ORUÇOĞLU yönetimindeki kır faaliyetlerine geniş ölçüde katılmış bulunmaktadır. Vartınik operasyonundan sonra, tekrar İstanbul'a gelerek örgütün buradaki unsurlarına katılan sanık Davut KURUN, silâhlı mücadele yönteminde girişilen silâhlı eylemlerde bizzat görev almış bir militan durumundadır.

Müteahhit Yunus EKŞİ'nin evinin basılması ve oğlunun kaçırılması olayı ve bunu izleyen gelişmelerdeki sanığın fonksiyonunu kendisinin silâhlı mücadele uğrundağı gözüpekliği ve kararlılığını ortaya koymaktadır.

Netice itibariyle, sanık Davut KURUN Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek amacıyla girişilen harekete T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımladığı şekilde faili aslı derecesinde katılmış ve bu maddenin unsurlarında öngörüldüğü şekilde eylemlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmıştır.

13 — GÜNER ALAKOÇ:

T.K.P.M.L. örgütünün işçi kesiminden elde ettiğı sanık Güner ALAKOÇ silâhlı mücadele düşüncesini içtenlikle benimseyerek, örgütün soy-

gun, adam kaırma, karakol hasına türündeki faaliyetlerine bizzat katılmıştır. Ayrıca suçlarını örtbas etmek düşüncesiyle Hıdır AKGÜN'e işkence yapan sanıklardan birisi olup, silâhlı bir eylem hazırlığı sırasında, silâhlı olarak yakalanmıştır. Sinsi ve atılgan bir militan olan sanık Güner ALAKOÇ Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içersinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar istikametinde bilcümle icrada bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

14 — İRFAN ÇELİK:

Şafak örgütü zamanından beri Marksist - Leninist ve Maoist düşünce yönteminde hizmet veren sanık İrfan ÇELİK, Temmuz 1972 tarihi itibariyle Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüte katılarak çalışmalarını silâhlı mücadele şeklinde sürdürmeye devam etmiştir. Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütünün gerilla kamplarında eğitim görerek örgütsel bilincini arttıran İrfan ÇELİK silâhlı mücadele düşüncesi uğruna herşeyi göze almış sanıklardan bir tanesi olarak görünmek tedir. Örgütün adam soyma, adam kaırma ve devlet otoritesini zedeleyecek nitelikte giriştiği diğer silâhlı ve yıpratıcı eylemlerinde bizzat görev alan sanık İrfan ÇELİK, en son olarak Malatya bölgesinde kır çalışmaları yapmak üzere Malatya'ya intikal etmiş ve burada temin ettikleri örgüt üssünden kırlara doğru gelişme istidadı gösteren bir çalışma yöntemi takip etmiştir. Malatya yöresinde silâhlı ve bombalı olarak sürdürdüğü kır çalışmaları sonunda 10 Mart 1973 günü Güvenlik Kuvvetlerince örgüt üssünde basıldığı sırada Çin yapısı el bombasını Güvenlik görevlilerine karşı kullanmaya teşebbüs etmişse de yapılan müessir anı müdahale ile bunda muvaffak olamamıştır. Sanık İrfan ÇELİK'in Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesinden getirmiş bulunduğu tahta saplı iki adet Çin yapısı el bombası örgütsel birlik ve bütünlük sonucu olarak Viranşehir'den Tunceli'ye kadar ulaşmış ve en son Mümtaz ÇELİK ve Hasan GÜLMEZ'in kır çalışmaları yaptığı sırada ele geçirilmiştir.

Netice itibariyle sanık İrfan ÇELİK Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içersinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar istikametinde bilcümle eylemlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

15— ALİ TURAN:

Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Siverek bölgesinde yaptığı çalışmalar sonunda örgüte kazandığı bir militan olan Ali TURAN, gerek Şafak örgütü zamanında, gerekse T.K.P.M.L. örgütü döneminde bölgenin sınır ilişkilerini iyi bilmesi itibariyle Suriye ve Lübnan'daki tedhişçi gerillâ örgütlere sayısız militanı geçirmekte önemli görevler ifa ettikten başka, aynı örgütlere dahil olarak eğitim görmüş, İrfan ÇELİK'le beraber dönerken getirmiş bulundukları silâh ve bombaları T.K.P.M.L. örgütüne vererek onun gücünü arttırmak istemiştir. Silâhlı mücadele görevinde doğrudan doğruya yer alan sanık Ali TURAN, Siverek ve Tunceli kesiminde girilen silâhlı eylem malzemelerinin temini ve muhafazası ile eylem sahasına intikalinde hizmet etmiş bir kişi durumundadır. Örgüte tedhişçi örgütlerden ve çevreden silâh temin etme yolunda sayısız çalışmalarda bulunan Ali TURAN, örgütün her kademesi ile direkt ilişkisi olan bir sanık olup, silâhlı mücadeleyi içtenlikle benimseyerek hareket eden bir kişidir.

Traktör şoförü olması ve çevre ilişkilerde şüphe çekmemesi rahatlığından yararlanarak, örgütün silâhlı mücadelesine geniş katkılarda bulunmuştur.

Netice itibariyle sanık Ali TURAN, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist düşünce yönteminde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar istikametinde bircümle eylemlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

16 — SEYİTHAN DOKAY:

T.K.P.M.L. örgütünün Siverek kesimindeki önemli yöneticilerinden olarak görünen Seyithan DOKAY, Muzaffer ORUÇOĞLU'nun bu bölgeden ayrılarak Tunceli yöresine intikalinden sonra örgüt düşüncesinin Siverek'te yegâne temsilcisi durumunda kalmıştır. Marksist - Leninist ve Maoist düşünce yönteminde Şafak örgütü zamanında beliren kadroya dayanarak bir yandan İstanbul kesimi ile ilişkilerini sürdüren Seyithan DOKAY, diğer yandan örgüt görüşü etrafından Siverek'de çeşitli silâhlı eylemleri gerçekleştirmiş bulunmaktadır. Bu cümleden olarak 6 Aralık 1972 ve 6 Ocak 1973 tarihlerinde atılan sabote ve imha amacını güden bombalar ve bunların meydana getirdiği etkilere yukarıda değinmiştik. Sanık Seyithan DOKAY örgütün silâhlı mücadele düşüncesinin yaygınlık kazanması ve silâh temini ile güçlenmesi yolunda da geniş hizmetlerde bulunmuş bir kimse mevkiindedir.

Netice itibariyle, sanık Seyithan DOKAY, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar doğrultusunda gerekli eylemlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

17 — HAYRETTİN İPEK:

İbrahim KAYPAKKAYA ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Tunceli kesiminde yapmış oldukları çalışmalar sonunda örgüte katılan ve silâhlı mücadele düşüncesini benimseyen Hayrettin İPEK, T.K.P.M.L. örgütünün silâhlı eylemler döneminde gösterilecek faaliyetler bakımından Tunceli şehir merkezinde bulunan evini örgüte tahsis ettikten başka, bizzat silâhlı sabotaj ve imha eylemlerinde görev almış bir kişidir. Özellikle Tunceli Merkez Jandarma Birlik Komutanı Teğmen Fehmi ALTINBİLEK'in evine ve Tunceli Emniyet Müdürlüğü Merkez Karakoluna bomba atılması eylemlerinde görev alan sanık, örgüt hesabına kendi evinde bomba imaline müsaade etmiştir.

Netice itibariyle sanık Hayrettin İPEK, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen silâhlı örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar doğrultusunda gerekli eylemlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

18 — ZİYA AYDIN:

Tunceli kesiminde oluşturulan Marksist - Leninist militan kadrosunun en ön safında yer alan Ziya AYDIN, Muzaffer ORUÇOĞLU yönetiminde birçok silâhlı eylemlere katılmıştır. İlk kez 17 - 18 Mayıs 1972 tarihinde Tunceli bölgesinde ihtilâl kalkışmasını öneren kapsamdaki beyannamelerin dağıtılması ekibi önünde yer alan Ziya AYDIN, kısa bir süre tutuklanmasını takiben tahsiline devam etmek için önce Ankara'ya

daha sonra İstanbul'a gitmişse de 30 Kasım 1973 tarihinde tekrar Tunceli'ye dönerek Muzaffer ORUÇOĞLU yönetimindeki silâhlı örgüte iltihak ederek sadakatini yenilemiş ve teyit etmiştir. Bunu takiben Aralık 1972 ayı boyunca kır faaliyetlerinde çeşitli görevler alan sanık Ziya AYDIN, 4 Ocak 1973 günü Tunceli Emniyet Müdürlüğü binasına bomba atılması eyleminde görev almıştır. Herne kadar sanık Ziya AYDIN'ın Tunceli bölgesindeki diğer patlama eylemlerinin bir kısmında da görev aldığı öne sürülmüş ise de bu iddalar berraklık kazanmamıştır. Silâhlı mücadele düşüncesinin en ileri çizgideki militanlarından olan sanık Ziya AYDIN, kır faaliyetleri sırasında çeşitli hücre görevleri ifa etmiştir. Özellikle Karakoçan Paş köyü yakınlarındaki evdeki gözlemleri ile Karakoçan'da jandarma görevlisi olan uzman çavuş Mehmet GÖVDE'nin evine bomba atılması ihzari çalışmalarına katılmıştır.

Netice itibariyle sanık Ziya AYDIN, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen silâhlı örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar doğrultusunda gerekli eylemlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

19 — MEHMET YILDIZ:

Aslen Tunceli'li olup, Keban barajında sürveyan olan sanık Mehmet YILDIZ sahip olduğu Marksist - Leninist görüşlerin etkisinde kalarak Ali Haydar YILDIZ vasıtasıyla Muzaffer ORUÇOĞLU'nu tanıyarak, kısa zamanda silâhlı mücadele düşüncesine oryanta edilmiştir. Sanığın çalıştığı Keban barajındaki tünel açma arazi çalışmalarında kullanıldığını yakinen bildikleri patlayıcı maddelerden bir kısmını örgüte kanallize etmek isteyen Muzaffer ORUÇOĞLU ve Ali Haydar YILDIZ yapılan müteaddit görüşmelerden sonra sanık Mehmet YILDIZ'la ortak bir ittifaka varmışlardır. Silâhlı mücadele düşüncesini içtenlikle benimseyerek, verilecek dinamitlerin bu doğrultuda kullanılacağı bilincine sahip olan sanık Mehmet YILDIZ baraj çalışmalarında özellikle tünel açma faaliyetlerinde kullanılan dinamitleri perdepey, uygun aralıklarla çalarak gizlemiş ve 15 - 20 lik biriktirmek suretiyle aralarında kararlaştırdıkları periyodik randevularla bunları Muzaffer ORUÇOĞLU ve Ali Haydar YILDIZ'a vermiş ve eylemlerde kullanılmasını temin etmiştir.

Tunceli ve İstanbul kesiminde örgüt tarafından imal edilen bombalar çoğunlukla bu kaynaktan sağlanan dinamit ve yardımcı malzemelelerinden yararlanarak örgütün silâh gücü haline getirilmiştir. Sanık Mehmet YILDIZ dinamitlerin hangi yolda kullanılacağını bilmeksizin muhtemelen balık avlamak için verdiğini söylemekte ise de, somut olarak asıl amacı ortaya koyan son bir gelişme, sanık Mehmet YILDIZ'ın silâhlı mücadele bilinci ile hareket ettiğini kuşkusuz doğrulamaktadır. Nitekim Nisan 1973 başlarında İstanbul bölgesindeki silâhlı çalışmalara vaziyet eden Muzaffer ORUÇOĞLU diğer kesimlerde girilecek silâhlı eylemlerde kullanılmak üzere dinamit temini bakımından Süleyman YEŞİL'i Elâzığ'a göndermiş ve bu sırada Süleyman YEŞİL'e «Halkımıza Bildiririz» başlıklı beyannameler ile Ünük marka bir tabanca vererek bunları Celayir Palas otelinde Mehmet YILDIZ'ı görüp, mukarrer parolayı söyleyerek vermesini ve çok sayıda dinamit temin ederek Mehmet YILDIZ'dan almasını ve bunları, Elâzığ Saray sineması önünde buluşma yapacağı diğer bir militana aktarmasını söylemiş ve emretmiştir. Talimat veçhile hareket eden Süleyman YEŞİL, Mehmet YILDIZ'la kararlaştırılan parola uyarınca buluşup anlaşmış, getirmiş olduğu tabanca ve

bildirileri Mehmet YILDIZ'a verdikten sonra kendisinden Muzaffer ORUÇOĞLU m«tad şekilde eylemlerde kullanılmak üzere dinamit ve ilgili malzemesini istemekte olduğunu bildirmiş, bunun üzerine sanık Mehmet YILDIZ elinde fazla olmadığından bahisle, 20-25 kadar dinamit, kapsül ve ateşleyici malzemeyi Süleyman YEŞİL'e vererek silâhlı kalkışma amacına hizmet etmiştir. Örgütün harp gücünün geniş ölçüde artmasına sebep olan katkıları sağlayan Mehmet YILDIZ vermiş olduğu sayısız dinamitlerle bir yandan örgütün silâhlı gücünü arttırırken, diğer yandan millete enerji temin edecek, bitmesi sabırsızlıkla beklenen Ke- ban barajı inşaatında devlet görevinin gecikmesine yol açmak suretiyle iki yönlü bir tahripkâr görevi birden yerine getirmiştir. Sanığın Marksist - Leninist ve Maoist düşünceleri benimseyerek ve hareketinin menzili maksudunu bilerek hareket ettiğini ortaya koyan diğer bir gerçek de, kaldığı yerde ve işyerinde arama sonucu elde edilen aynı görüşleri yansıtır yayın ve eserler kapsamıdır.

Netice itibariyle sanık Mehmet YILDIZ, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen silâhlı örgüte dahil olarak T.C.K.'nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar doğrultusunda katkılarda bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

20 — KUTSİYE BOZOKLAR :

İhtilâlcı Gençlik Birliği dönemindenberi kendisini Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji uğruna adayan sanık Kutsiye BOZOKLAR, Yalçın BÜYÜKDAĞLI, ve diğer ihtilâlcı Gençlik Birliği kadrosundaki arkadaşlarının Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt saflarına katılmasını temin eden ve ortak iktifaka yol açan toplantıyı kendi evinde gerçekleştirdikten sonra, silâhlı mücadele yöntemindeki faaliyetlerine büyük bir hızla devam etmiştir. Kendisini karı-koca olarak tanıtarak, Yalçın BÜYÜKDAĞLI ile beraber Kartaltepe'de kiraladıkları evi örgüt üssü haline getirmişler ve örgütün son dönem çalışmalarının önemli bir kısmı bu evde Kutsiye BOZOKLAR'ın çalışmaları ile olumlu düzeye getirilmiştir. Kız olması bakımından eylemlerde doğrudan doğruya bir vazife alması mümkün olmayan sanık Kutsiye BOZOKLAR, Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU dönemlerinde meydana getirilen silâhlı eylemlerin hazırlığında geniş ölçüde katkılarda bulunmuştur. Bilhassa İstanbul Üniversitesi çevresinde, silâhlı mücadele düşüncesine sayısız katılmalar sağlayan Kutsiye BOZOKLAR, en son olarak 19 Mart 1973 günü örgütün silâhlı mücadeci saydıkları Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Ali ŞENCİ ve Feri SARIOĞULLARI ile birlikte Şehremini'ndeki örgüt üssüne görüşmeler yapmak üzere gelmişler ve burada güvenlik kuvvetleri ile silâhlı bir çatışma yaratarak silâhlı mücadele azmini bütün gerekleri ile teyit etmişlerdir, bu çatışmada kuyruksokumuna yakın nahiyedeki omurilik organından yaralanan Kutsiye BOZOKLAR'ın durumu, silâhlı mücadele hedefinde fiilî durum ifade etmektedir.

Netice itibariyle sanık Kutsiye BOZOKLAR, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen silâhlı örgüt içerisinde yer alarak T.C.K.'nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar doğrultusunda bircümle faaliyetlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

21 — KEMAL BAHAR :

Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiyi benimseyen Kemal BAHAR, bu düşünce doğrultusunda subay olmanın sağladığı geniş çevre içerisinde

birtakım faaliyetlerde bulunmuştur. Bu cümleden olarak, okul dönemin-denberi kendi ideolojisini yatkın gördüğü arkadaşları ile olan kişisel ilişkilerine devamla temasta bulunduğu arkadaşlarının aynı yöntemde bir kalkışmanın fikir tabanı ile ilgili gayretlerine devam etmelerini istemiş ve fırsat buldukça kıta arkadaşlarından Ütgm. Gürsel BEZEK, Nejdet YILDIRIM ve Astsb. Şemsettin AKGÜNEYLİ ile Vize'deki devre arkadaşı Orhan SÖZER'le beraber bir araya gelerek, Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji yönteminde bir silâhlı kalkışmanın boyutları konusunda görüşmeler yapmışlardır. Fikrî bakımdan esasen bu düşünceye hareket derecesinde hazırlıklı bulunan Kemal BAHAR, kardeşi Nezihe BAHAR'ın, etki ve yardımıyla Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girmiş ve en yakın arkadaşı olan Gürsel BEZEK'i de bu örgüt ilişkileri içerisine sokarak ileri derecede bir katılma gösterdikten başka, örgüt yetkililerine kısa zamanda asker kesimindeki genişleme istidadından söz ederek, ümit ve kuvvet vermiştir. Bir kısım arkadaşları ile fikir düzeyinde kalan çalışmaları bir yana, yoldaşı durumunda bulunan Gürsel BEZEK ile birlikte T. K. P. M. L. örgütünün silâhlı halk savaşı ve halk ordusu düşüncesini samimiyetle ve içtenlikle benimseyerek T. İ. K. K. O.'nun silâh gücünü arttırmak ve onun giriştiği silâhlı eylemlerde başarısını temin etmek amacıyla askerî bilgi ve olanaklarını ortaya koymuşlardır. Bu arada, örgütün çeşitli toplantılarına katılan Kemal BAHAR, İstanbul'un çeşitli kesimlerinde dağıtılan T. İ. K. K. O. beyannamelerinin yayılmasında ve serpilmesinde Gürsel BEZEK'le beraber görev ifa etmiştir. Örgüt yetkililerinin askerî kesimden sağlanacak silâh ve silâhlı mücadelede yardımcı malzeme isteğine karşı, öncelikle devletin kendilerine yakın güvenlik ve savunma amacıyla vedia ettiği ve onları onore kıldığı Türkiye Cumhuriyeti Ordusunun mahsus ibaresi taşıyan beylik tabanca, şarjör ve mermilerini örgüte veren sanık Kemal BAHAR, cihet-i askeriyeden temin edecekleri diğer harp malzemesini de bulma ve örgüte getirme çareleri arıyacaklarını vaadetmişlerdir. Nitekim bir kısım askerî giyecek eşyası ve gerillâ savaşı ile ilgili askerî talimnameleri örgüte getiren sanık Kemal BAHAR, kısa bir süre sonra birliğin nöbet hizmetlerinde kullanılan miri kolt —45 lik tabancayı da arkadaşı Gürsel BEZEK'ten alarak T. İ. K. K. O. örgütüne silâhlı katkıda bulunmuştur. Asker kesimindeki harekâtın gelişmesi yolunda da birçok temaslar yapan ve örgütün silâhlı mücadele düşüncesini yansıtan tez ve eleştirilerini çoğaltan sanık Kemal BAHAR, girişilecek silâhlı harekette müşavir görüşlerde bulunmuştur. Bilâhare T.İ.K.K.O. örgütü kendilerinden temin edilen silâhlarla birbiri arkasına silâhlı eylemler gerçekleştirilmiştir. T. K. P. M. L. örgütünün silâhlı mücadelesine dönük olan ilişkilerini ayrıntılı olarak anlatan sanık Kemal BAHAR'da, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen ve tarihin derinliklerinden kaynak alan Türk Ordusunun yerine Halk Ordusu kurmak isteyen silâhlı örgüt içerisinde yer alarak T. C. K. nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar doğrultusunda bilcümle faaliyetlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

22 — GÜRSEL BEZEK :

Sanık Gürsel BEZEK'in de Kemal BAHAR'la ilgili bölümde bahsedildiği gibi aynı çalışmalara paralel bir faaliyeti söz konusudur. Kemal BAHAR tarafından girişilen çalışmaların hemen hepsi, ikili bir hücre halinde sürdürülmüştür. Ancak bazı noktalarda Gürsel BEZEK daha da ileri giderek, bölüğüne ait miri patlayıcı malzeme, melbusat ve diğer eş-

yalardan ve talimnamelerden bol miktarda getirerek örgüt yöneticilerine vermiş ve tam bir teslimiyet ve ortak amaç doğrultusunda tam bir ittifak göstermiştir. Kendisinden askeri birliklerin durumu, yeri, cephanelik ve hassas bölgeler sorulan Gürsel BEZEK, mensup olduğu 66 ncı Tümen Garnizonuna dahil Davutpava kışlası ile ilgili önemli bilgi ve krokiyi Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU'na vermiştir. Örgütün görüşlerinin yayılması uğrunda, beyannamelerin ve tezlerin çoğaltılmasını Kemal BAHAR'la beraber yerine getirip, çeşitli semtlerde bunları dağıtmışlardır. Kemal BAHAR gibi miri tabancasını örgüte veren Gürsel BEZEK, aynı yoldaki cihet-i askeriyeeye yönelik yardım çareleri arayacağını ifade ederek, örgütün giriştiği silâhlı eylemlerde yautıkları ile ve yapmayı vadedtikleri ile kuvvet ve teşvik sağlamıştır. Örgütün silâhlı mücadele düşüncesi hedefindeki çeşitli toplantılarına katılan ve icra ile ilgili kararlarda bulunan sanık Gürsel BEZEK de, Anayasal düzeni zor yoluyla Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen Engin bir tarihî kültür ve kahramanlık gerçeğinden kaynak alan Türk Ordusunun yerine nizâmî bu orduyu yıkarak Halk Ordusu kurmak isteyen silâhlı örgün içerisinde yer alarak T. C. K.'nun 146/1 maddesinde tanımlandığı şekilde hareket etmiş ve bu maddenin öngördüğü unsurlar doğrultusunda bircümle faaliyetlerde bulunmuş olduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

Buraya kadar fiilî durumları ele alınan ve öz olarak eylemlerine temas edilen sanıklar T. C. K.'nun 146/1 maddesi düzeyindeki suçun faileri bulunmaktadır. Bu sanıkların genellikle eylemlerine, genişliğine yer verilmemiştir. T. K. P. M. L. örgütü ve yan kuruluşları içerisinde yönetmen ve faili aslî mevkiindeki görev ve yere sahip olan 22 sanığın T. K. P. M. L. örgütü görüşü etrafında meydana getirdikleri faaliyetler ve silâhlı olaylar dizisi yer, zaman ve katılan kişi ismi belirtilerek diğer bölümlerde ayrıntılı olarak ifade edilmiş bulunduğu cihetle tekrara yol açacak iddia ve açıklamadan özellikle kaçınıldığını ifade etmek isteriz. Haklarındaki iddia ve nitelik belirtilen bu sanıklarla ilgili diğer önemli bir noktaya temas etmek zorunluluğunu duymaktayız. T. K. P. M. L. örgütü içerisinde işlenip, haricen münferit ve bağımsız bir suç biçiminde gözüken, patlayıcı madde imal etmek, arkadaşını öldürmek, görevli kişileri öldürmek ve yaralamak, soygun ve gasp fiilleri, sahte resmî evrak düzenlemek, fesat heyetine silâh, cephane yardımında bulunmak, toplumu kin ve adavete teşvik eden, kanunun suç saydığı cürmü övmek amacıyla beyanname ve bildiri dağıtmak, görevli memurlara mukavemet ve ateşli silâhlar kanununa muhalefet gibi suç dizilerinin bağımsız bir amaca yönelmeleri söz konusu değildir. Bütün bunlar, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün Türkiye Cumhuriyeti Teşkilât-ı Esasiye Kanununun tamamını veya bir kısmını tağyir ve tebdil veya ilgaya ve bu kanun ile teşekkül etmiş Büyük Millet Meclisini iskata veya vazifesini yapmaktan men'e cebren teşebbüs etmek uğrunda girişilen halk savaşı biçimindeki bir olguya yol açmak ve böyle bir kalkışmaya ortam yaratmak ve elverişli vasıta gücünü arttırmak amacına dönük olarak işlenmiş suçlar dizisidir. Münferit görünümdeki bu suçları Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yöntemindeki silâhlı kalkışma doğrultusunda değerlendirip, tüm olarak mütalâa etmek gereğinin sonucu olarak, ayrı ayrı tecziye talebinde bulunulmaktan sakınılmıştır. T. C. K.'nun 146/1 maddesi ile ilgili literatür ve uygulama düşünceleri de bunu âmir bulunmaktadır. Devleti tümü ile yıkmak için silâhlı mücadeleye bütün olanak ve araçlardan istifade edilerek hayatını bile ortaya koyarak atılmış bir sanık için, münfe-

rit nitelikteki suçların işlenmesi asıl hedefe varma amacına dönük olup, bunun dışında bir anlam ifade etmediği gibi, yıkım topluluklarını çok yönlü silâhlı mücadele ile sonuca götüren kanal içerisinde böyle bir ayırma gitmek fiilin işleniş nedenine, örgütsel amaç bütününe ters düşen ve hattâ onu farkında olmadan zayıflatan bir istem olur kanaatindeyiz. Bu itibarla, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün silâhlı mücadele hedefindeki çalışmalarının etkin bir bölümünün sanığı olan bazı kişiler hakkında yıkım topluluğunun vahdet-i vücut gerçeğine uygun olarak devlet düzeninin aleyhine birikim faaliyetler ve eylemler ifade eden ve esasen yeter ağırlıktaki T. C. K.'nın 146/1 maddesinden tecziye talebinde bulunmaya yeter açıklama yapılmış ve bunların nedenleri öz olarak ifade edilmiştir.

23 — MÜMTAZ ÇELTİK :

Büyük bir tutku ile benimsemiş olduğu Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji yönteminde Türkiye'deki örgütsel faaliyet koşulları yetersiz görerek yurtdışındaki tedhişçi gerillâ örgütlerine Temmuz 1970 tarihinde katılan sanık Mümtaz ÇELTİK, Türkiye'den kaçarak Arap Gerillâ Örgütlerine katılış nedenini diğer örgüt üyeleri görüşleri paralelinde şu şekilde ifade etmektedir. (Kendimi devrimci alanda yetiştirmek ve bu uğurda yararlı bir çalışma yapmak istiyordum. Zaman zaman Ortadoğudaki olayları aktüel bir konu olarak izlediğim kadar, Arapların siyonizme ve emperyalizme ve tüm Arap gericiliğine karşı sürdürdükleri halk savaşı ilgimi çekmekte idi. Özellikle onların Halk savaşının çekirdek hareketi olarak oluşturdukları gerillâ savaş biçimindeki örgütleri ve bu örgütlerin İsrail'le Arap iktidarlarının aksi yöndeki tutumlarına rağmen, giriştikleri mücadele karşısında bu örgütler içerisindeki durumu büsbütün merakla değer buluyordum. Suriye'ye geçmeyi oralarda bu örgütlere dahil olarak devrimci ideolojimi sürdürmeyi istiyordum. Bir bakıma o günkü şartlarda Türkiye'de devrimci mücadeleyi sürdürmenin engellendiğini görüyordum ve devrim adına yurtdışında Enternasyonal anlamda savaşan örgütler içerisinde bile mücadele etmenin tüm devrimci doğrultuda yarar sağlayacağı inancı ile bu karara varmıştım. Çünkü, Arapların Emperyalist güçlere karşı mücadelelerini ilginç görüyordum ve onlara hak veriyordum. Böylece orada kazanacağım yeni pratik ve geliştireceğim teorik bilgilerle ileride devrim açısından yurda dönüp bir çalışma olanağı elde edeceğimden, sonuç olarak, yurt açısından devrimci mücadeleye katkıda bulunmuş olacaktım) demek suretiyle, Marksist-Leninist ideoloji yolunda Enternasyonal bir mücadeleye atılmak ve bu mücadele gerçeği içerisinde öğrendiklerini Türkiye'de uygulamaya koyabilmek amacıyla Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütüne gitmesinin asıl nedenini belirlemektedir. Marksist-Leninist yöntemde Enternasyonal bir düşünce statüsü ile Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesine iltihak eden ve oradaki Türk Gerillâ unsurları ile ilişki kurarak Türkiye'deki silâhlı mücadele örgütlerinden Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu ve Türkiye İhtilâlcı İşçi-Köylü Partisi (Şafak) örgütleri ile ilgili gelişmeleri günü gününe izlemiş, uzun ve yorucu bir gerillâ eğitimi ve tatbikatı sonucu tedhişçi örgüt içerisinde Ürdün'e karşı bizzat savaş görevi alarak sol kolundan ağır bir yara almıştır. Uzun süre tedavi gören sanık Mümtaz ÇELTİK, Türkiye'deki son silâhlı mücadele hareketleri ile ilgili bilgiler alarak bunları gerillâ savaş cephesinde aldığı pratik bilgiler ve teorik eğitim bilinci ile karşılaştırarak şu görüşlere vardığını ifade etmektedir. (Benim Türkiye'den devrimci bir amaçla Arap gerillâ örgütlerine gelişimden itibaren geçen iki yılı aşkın süre için-

de fikirlerimde değişmeler şunlardı :ilkönce enternasyonalizmi yanlış bir şekilde kavradığımı farkettim. Bu önceden sahip bulunduğum Gueveracı-Maceracı görüşüm etkisiyle oldu. Gueveracı görüşe göre bir devrimci hangi ülkede devrimin somut şartları varsa o ülkede savaşmak üzere gitmeliydi. Bu gerçek Marksist-Leninist anlayışla çelişen bir kavramdır. Zira Marksizm-Leninizm bir devrimcinin yurtsever ölçüde enternasyonalist, enternasyonalist olduğu ölçüde de yurtsever olacağını söyler. Yani bir devrimci, enternasyonalizme en yoğun şekliyle katkısını kendi ülkesindeki mücadeleyi hızlandırmakla yapar. Zira, belirli bir devrimci, dünyanın diğer ülkelerden çok kendi ülkesinin sosyo-ekonomik yapısını, kültürünü, adet ve geleneklerini en iyi bildiğinden, mücadelede çok daha etkili olur. İkinci olarak yine Türkiye’de iken aldığım Gueveracı, Kemalist, Cuntacı görüşlerin karışımından doğan kitlelere inançsızlık, burjuva kulüpçülüğü, sadece aydınlara ve iyi yetişmiş kadrolara göre, proleterya örgütü önemsememek gibi düşüncelerimin hatalı olduğunu bizzat içinde bulunduğum Filistin devrimci mücadelesi ve halk savaşı içinde buna bağlı olarak elde ettiğim çeşitli imkânlarla yaptığım ideolojik eğitimde, eski düşüncelerimin yanlış olduğunu kavradım. Bu devrimci çizgi Marksizm ve Leninizm’dir. Bundan kaynak aldığı ileri sürülen değişik yapıdaki sol görüşler Marksizm ve Leninizmin kokuşturulmuş şekilleridir. Marksist-Leninist yöntemdeki devrimci çizginin temel ilkeleri; devrimin gerici devlet mekanizmasını şiddet yoluyla parçalayıp yok edilmesi ve yerine proleteryanın önderliğinde yeni devlet mekanizması kuruluşuna ve sosyalist aşamada proleterya diktatörlüğünün gerekliliğine ve bu proleterya diktatörlüğünün Enternasyonalist dayanışma anlayışı ile dünya devrimci hareketine katkıda bulunmasıdır. Marksist-Leninistlerin nihaî hedefi, dünyadaki bütün insanlığı kapsayan sınıfsız topluma, yani komünizme erişmektir. Yurdumuz açısından proleterya ihtilâli hedefinde Marksist-Leninist bir devrimin başarı şansı kazanabilmesi için edindiğim teorik ve pratik bilgilerin aydınlığında şöyle bir yöntem takip edilmesi lâzım geldiği görüşündeyim. Her şeyden önce Türkiye’de ABD ve AET emperyalistlerine dayanan işbirlikçi ve serbest rekabetçi kapitalizm ve feodal ve yarı feodal ilişkiler vardır. Bu yüzden Türkiye’nin Sosyalizme varmak için gerek bağımsızlığını, gerekse se feodalizmi ve feodal kalıntıları tasviye ederek, proleterya önderliğindeki demokratik halk iktidarının denetimi altında kapitalist aşamayı tamamlaması lâzımdır. Yani, bir diğer deyimle Millî Demokratik Devrimi yapması, bu devrime katılacak tüm devrimci sınıfların siyasî örgütlerinin birleşiminden proleterya önderliğinde kurulacak demokratik halk diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi gereklidir. Millî Demokratik Devrim’in Türkiye’de ilk aşaması Demokratik Devrimdir. Zira, Türkiye’de dört temel çelişki vardır. Bunlardan birincisi feodal kalıntılarla köylü kitleleri arasındaki çelişki, ikincisi emperyalizmle Türkiye halkları arasındaki çelişki, üçüncüsü proleterya ile burjuvazi arasındaki çelişki, dördüncüsü de hâkim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerdir. Bunlardan baş çelişki feodal kalıntılarla geniş köylü kitleleri arasındaki çelişkidir. Marksizm-Leninizm toplumdaki çelişki, çelişkilerin çeşitli metodlarla çözümleneceğini söyler. Meselâ; feodal kalıntılarla köylüler arasındaki çelişki proleterya önderliğindeki demokratik devrim, emperyalizmle halklar arasındaki çelişki millî devrimle, burjuvazi ile proleterya arasındaki çelişki de sosyalist devrimle çözülür. Bu yüzden Türkiye’nin bugünkü % 70-80’i köylülüktür ve bu % 70-80’in % 50’sinden ziyadesi topraksız ve yoksul ve aşağı orta halli niteliğindedir. Bunların

baş sebepleri topraktır. İşçi sınıfı Türkiye gibi yarı sömürü ve feodal ülkelerde gayet nisbidir. Keza kapitalist değişme de bazı oportünist ve revizyonist görüşlerin aksine çok nisbidir. Türkiye toplumu esas olarak iki ulustan meydana gelir. Bunlar, Türk ve Kürt uluslarıdır, yine Marksist-Leninist görüşe göre hâkim ulus olan Türk ulusunun hâkid sınıflarının Kürt ulusu üzerinde yaptığı ulusal baskıyı yine bazı oportünist ve revizyonist görüşlerin aksine hiçbir art niyet gütmeksizin ve tamamen ulusların eşitliği, kardeşliği ve enternasyonalizm ilkelerinden hareket ederek reddeder ve yine Marksist-Leninistler, ulusların kendi kaderini tayin hakkının en gerçek savunucularıdır. Ulusların kendi kaderini tayin hakkının bir diğer anlamı da ezilen ulusların tamamen kendi serbest iradeleri ile ayrılma, yani ayrı bir devlet kurma hakkıdır. Bu demek değildir ki, Marksist-Leninistler mutlaka ezilen ulusların ayrılmasını isterler. Ezilen ulusun ayrılıp ayrılmaması hususunda vereceği karar veya federatif devlet kurma kararı tamamen kararın verileceği aktif koşullarla ilgilidir. Eğer ayrılma devrimci mücadeleyi hızlandıracaksa, buna gidilir, eğer zayıflatılacaksa daha değişik şekiller öngörülür. Bunlara ileride yapacağım savunmada geniş bir şekilde yer vereceğim. Ezilen ulus olan Kürt ulusunun kurtuluşunu ancak proleterya önderliğindeki Millî Demokratik Devrime Kürt ve Türk halklarının omuz omuza mücadelesi ile verecekleri halk savaşı sonucunda varılabilir. Bunun için Kürt ve Türk Marksist-Leninistleri tek bir Marksist-Leninist çizgide birleşmeleri gerekir. Birbirlerine ayrı ayrı veya toplu mücadeleler vermeleri her iki ulusun milliyetçi akımlarını benimsemeleri mücadeleyi parçalayıcı ve zayıflatıcıdır. Bu, emperyalistlerin ve gericilerin işine yarar. Türkiye’de Sosyo-Ekonomik gelişme dengesiz olduğundan, Türkiye’nin çeşitli bölgelerindeki halkın bilinç düzeyleri farklıdır. Dolayısıyla devrimci mücadelenin gelişimi de dengesiz olacaktır. Halk Kurtuluş Savaşı esas olarak proleteryanın önderliğinde olmasına rağmen, esas güç proleteryanın en yakın müttefiki yoksul ve topraksız köylülerdir. Bu yüzden esas gücün kırlarda olması sebebinden hareket ederek ve dünyadaki örneklerinin tecrübelerine dayanarak «Vietnam, Çin, Arnavutluk Halk Kurtuluş Savaşları» devrimin askerî stratejisini de kırlardan şehirlere verilecek silâhlı mücadele biçimindeki Halk Kurtuluş Savaşı ile başarılabilceğini saptıyorum. Bu kırlardan şehirlere mücadele çeşitli bölgelerde kurulacak devrimci üs bölgeleri ve giderek kurtarılmış bölgeler ve bunların birleştirilmeli ile meydana gelen bölgelerde kurulacak demokratik halk iktidarları ancak son merhalede büyük şehirleri de ele geçirerek ülke çapında iktidarı alabilir ve iktidarı aldıktan sonra ülkede en geniş anlamda toprak devrimi, işçilerin ve tüm emekçilerin demokratik haklarının sağlanması gibi demokratik tedbirler ele alınır ve bu süreç içinde proleterya önderliğinde sosyalist devrime yönelinilir. Samimiyetle benimsemiş olduğum Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda kazanmış olduğum teorik bilgiler ve Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Savaşı içinde uygulama ile elde ettiğim pratik bilgilerle kazandığım oluşum sonunda devrimci mücadelem yurdumda devam etmek amacıyla oradaki örgüt yetkililerine dönmek arzusununu izhar ettim....) demekte ve elde ettiği Marksist-Leninist düşünce düzeyini ve bunların uygulama biçimini pratikten esinlenerek Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt görüşleri doğrultusunda ortaya koymuştur.

Marksist-Leninist ilkeler uğrunda, halk savaşı biçiminde Türkiye’de silâhlı mücadele verme kararına varan sanık Mümtüz ÇELTİK, o sıralar-

da Türkiye’de halk savaşı mücadelesini yürüten örgütler arasında bir seçim yaparak, onun saflarına katılması bakımından meydana gelen gelişmeye yukarıda işaret etmiştik. Mayıs 1972 başlarında, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt koordinasyon komitesi oluşumundan sonra İbrahim KAYPAKKAYA koordinasyon komitesi üyelerinden Ali MERCAN’ı Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütü cephesine göndermiş ve; oradaki savaşçı unsurlara Şafak örgütünden ayrılma ve T.K.P.M.L. örgütünü kurmanın haklı nedenleri ile beraber bu örgütün görüşlerini anlatıp, iltihak ortamının sağlanmasını istemiş böylece Ali MERCAN’ın söz konusu tedhişçi örgütteki savaşçı Türk unsurları ile olan temasına keza yukarıda değinmiştik. İşte bu temaslar sonucudur ki, Mümtaz ÇELTİK ulaşmış olduğu mücadele ve halksavaşı düşüncesinde, kendi görüşlerine en yakın örgüt düşüncesi olarak Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün görüşlerini beyenerek, dönmeden önce bu örgüt saflarına katılmaya karar vererek, gerekli irtibatlar için lâzım olan bilgileri Ali MERCAN’dan almak suretiyle beraberine aldığı hakikî isimleri tesbit edilemeyen militanlarla Mayıs 1972 ortalarında Türkiye’ye dönerek, Malatya’da çalışmalar yapan İbrahim KAYPAKKAYA yönetimindeki kır ekibine katılmıştır. Kısa sürdüğü anlaşılın anlaşma ve çalışma devresinden sonra bir ara İstanbul’a gittiği istidlâl edilen sanık Mümtaz ÇELTİK, İstanbul’daki örgüt ilgileri ile temas etmiş ve örgüt üyesi Hasan GÜLMEZ refakatinde Temmuz 1972 tarihlerinde Tunceli bölgesinde çalışmalar yapan Muzaffer ORUÇOĞLU’na katılmak üzere talimat almış ve bu talimat uyarınca, Temmuz 1972 ortalarında Elâzığ’a gelerek, Tunceli kesiminde kır çalışmaları yapan ekip adına Ali Haydar YILDIZ kendilerini karşılayıp, Nazimiye, Deşt bölgesine götürerek, Muzaffer ORUÇOĞLU’na teslimiyetini sağlamıştır. Böylece bir süre Nazimiye kesiminde kır çalışmalarına katılan ve örgütün meskûn olduğu bölgeye gelip giden militanlara Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesindeki pratik tecrübelerinden söz eden ve onlara silâh ve patlayıcı maddeler hakkında geniş bilgiler veren Mümtaz ÇELTİK ve Hasan GÜLMEZ ikilisinin Tunceli Ovacık kesiminde çalışmaları yapmasını uygun gören Muzaffer ORUÇOĞLU, Ağustos 1972 sonlarına doğru bu militanları Ovacık yöresine göndererek orada kır çalışmalarına devam etmeleri talimatını vermiştir. Bu talimat uyarınca yanlarına aldıkları tüfek, bol biktardaki fişek ve tahta saplı el bombaları ile bölgeye intikal eden militanlar Ovacık’a bağlı köylerde halk savaşı düşüncesine dönük geleneksel temayı işlemeye devam ettikleri bir sırada, Ovacık Yalmanlar köyünde, konuşmalarından ve durumlarından kuşku duyularak ihbar üzere 22 Kasım 1972 günü yakalanmışlardır. Her ne kadar Mümtaz ÇELTİK Türkiye’ye dönüş amacını ve burada sürdüreceği silâhlı mücadele düşüncesini kabul etmekle beraber, kendisinin Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte bağlı olarak sürdürdüğü kır çalışmaları faaliyet dönemini dışarda bırakarak Kasım 1972 başlarında Türkiye’ye döndüğünü söylemekte ise de; Cem SOMEL’in Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesindeki örgütsel gelişmeler hakkında verdiği bilgiler ile, Muzaffer ORUÇOĞLU’nun Mümtaz ÇELTİK’i Hasan GÜLMEZ’le beraber göreve sevk edişi hakkındaki somut bilgiler karşısında, sanık Mümtaz ÇELTİK’in Anayasal düzeni zor yoluyla değiştirmek amacıyla Marksist-Leninist örgüt saflarına katılarak Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Örgütü savaş cephesinde edindiği pratik bilgilerden esinlenerek, geniş kır çalışmalarında ve öğretici faaliyetlerde bulunmuş ve bu suretle Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün bir kısım unsurla-

rınca girişilen T. C. K.'nun 146/1 maddesi düzeyindeki faaliyetlere, T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde katılıp hizmet ettiğı birbirini doğrulayan tüm delillerden kuşkusuz anlaşılmaktadır.

24 — HASAN GÜLMEZ :

Aslen Tuncelili olan ve İstanbul Özel Eczacılık Yüksek Okulunda okuyan Hasan GÜLMEZ, hemşehrisi Murat AYDIN vasıtası ile Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte angaje olup, onun görüşlerini benimseyerek çalışmalara başlamıştır. İlk sıralarda İstanbul kesiminde örgütün eylemleri yoğunluk kazanmadığından, Hasan GÜLMEZ'in Tunceli ile olan irtibatını dikkate alan örgüt yöneticileri kendisini birkaç kere İstanbul'dan Tunceli'ye irtibatçı olarak göndermişler ve en son olarak Mümtaz ÇELTİK, eşliğine verilerek Tunceli kır çalışma alanına gönderilmiştir. Mümtaz ÇELTİK bölümünde ifade edildiğı gibi, onunla beraber bu bölgede kır çalışmalarına girişip, Ovacık yöresine intikal eden sanık Hasan GÜLMEZ, yaptıkları düzen yıkıcı konuşma ve çalışmalar sonucu durumlarından kuşku duyularak ele geçirilmişlerdir. Silâhlı ve bombalı olarak yakalanan sanıklar, gerçek hilâfına soruşturma makamlarını yanılgıya düşürerek Mümtaz ÇELTİK'le ilk kez Kasım 1972 ortalarında bir rastlandı sonucu Tunceli'deki bir kahvede karşılaşıp tanıştıklarını öne sürmüşlerse de, örgüt bütünü tüm boyutları ile ortaya koyan soruşturma sonunda, Hasan GÜLMEZ'in çok önceki tarihlerde Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt saflarına katıldığı ve çeşitli görevler ifa ettiğı anlaşılmaktadır.

Netice itibariyle sanık Hasan GÜLMEZ de, Anayasal düzeni zor yoluyla değiştirmek bunun yerine halk savaşı biçimindeki bir olgu ile Marksist-Leninist düşünceyi hâkim kılmak amacıyla Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün bir kısım unsurlarınca girişilen T. C. K.'nun 146/1 maddesi düzeyindeki faaliyetlere, T. C. K.'nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde katılıp hizmet ettiğı birbirini doğrulayan tüm delillerden anlaşılmaktadır.

25 — YILMAZ KARAKOÇ :

Şafak Örgütü zamanındanberi Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde çalışmalarda bulunan Yılmaz KARAKOÇ arkadaşları Nâki ÖZGÜL ve Adnan KÖLE'nin etkisi ile, Şafak Örgütünden sonra aynı ideoloji uğrunda faaliyetlerde bulunan Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girmiş ve bu örgüt saflarında silâhlı mücadele düşüncesini hâkim kılmak için çeşitli bölgesel görevler almıştır. Bunun yanı sıra İstanbul Üniversitesi çevresinde sürdürdüğü çalışmalar sonunda Ünsal ALANYA ve Mehmet KOCABAŞ gibi arkadaşlarının örgüte girip hizmetini sağlamıştır. Aralık 1972 sonlarına doğru Aslan KILIÇ'ın talimatı ile Tunceli bölgesinde çalışmalar yapmakta bulunan Muzaffer ORUÇOĞLU'na iltihakı emredilen sanık Yılmaz KARAKOÇ, Elâzığ'a gelerek Tunceli kır kadrosu yönetmenlerinden Ali HAYDAR YILDIZ'la buluşmuş ve bu militanın eşliğinde Nazimiye Deşt Bölgesine giderek Muzaffer ORUÇOĞLU'na teslimiyet göstermiştir. Kısa bir süre aynı yörede kır faaliyetlerinde çalıştırılan Yılmaz KARAKOÇ'a VELİ takma adı verilmiştir. 12 Ocak 1973 tarihinde Karakoçan Jandarma Birliğinde görevli uzman Çavuş Mehmet GÖVDE'nin evine bomba atılması olayında sanık Veli'nin görev aldığı anlaşılmaktadır. Sahte nüfus cüzdanı kullandığı görülen Veli'nin hüviyet cüzdanına göre Hüseyin YILDIRIM olduğundan hareketle girişilen soruşturmada, gerçekten Veli ismindeki takma adlı kişinin Hüseyin YILDIRIM

olmadığı ve ilk kez bu eyleme katılan takma isim olarak Veli diye hitap edilen taşralı bir militan bulunduğu anlaşılmıştır. Biz TKPML örgütü içerisinde başkaca Veli adlı bir üye saptayamamış bulunuyoruz. Bu itibarla sanığın kır kadrosunda bulunma dönemine rastlayan söz konusu patlama eylemin faillerinden olduğu kanaatindeyiz. Kaldı ki, sanık Yılmaz KARAKOÇ, Karakoçan bomba olayını izleyen günlerde de kır alanını terketmemiştir. Bilâhare Muzaffer ORUÇOĞLU yönetimindeki eylemci kır kadrosuna katılan Murat AYDIN ve Kamer ÖZKAN'la beraber yabancı oldukları ve şüphe çekmeyecekleri düşüncesi ile 24 Ocak 1973 tarihine tekaddüm eden günlerde Tunceli'ye yiyecek almaya gönderildikleri sırada, Vartınik operasyonu vukuu bulmuş ve sanık Yılmaz KARAKOÇ, Murat AYDIN ile Kamer ÖZKAN tarafından bu olayın duyulması üzerine, tekrar Deşt'te dönmeksizin İstanbul'a gelerek örgütün burada sürdürdüğü çalışmalara katılmışlardır. Sanık Yılmaz KARAKOÇ İstanbul'a döndükten kısa bir süre sonra önceden tanıdığı ve Marksist-Leninist ideolojiye yatkın olarak görüp bazı eğitim çalışmaları yaptığı arkadaşları Hikmet ANIK, Fikret SONER, Turan ÇETİNER ve Bilâl GÜNDÜZ'ü bularak bu kişilerin Şehremini Deniz Abdal Mah. Kaşkarlı Mahmut Sokak No. 16'da müşterek olarak tuttukları evde, kendilerinin Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girmeleri yolunda bazı çalışmalar yapmış ve bunda kısa zamanda başarı sağlayarak, söz konusu evi örgütün çalışma karargâhı haline getirmiştir. Bu durum hakkında, 10 Mart 1972 tarihinde yakalanmasını takiben geniş bilgiler veren Adnan KÖLE'nin beyanlarından hareketle girilen Şehremini Operasyonlarına ve Muhsin ÇANIK'ın yakalanması olayına yukarıda değinmiştik. Sanık Yılmaz KARAKOÇ, Şubat 1973 tarihi ile yakalanmış bulunduğu 18 Mart 1972 tarihleri arasında silâhlı mücadele hedefinde İstanbul'da çeşitli yan görevler aldıktan başka, Muzaffer ORUÇOĞLU İstanbul'a geldikten sonra, Mart 1973 başlarında örgütün Ankaradaki kadrosunu oluşturmak ve çalışmaları organize ederek silâhlı mücadele görüşü etrafında bir işlerlik meydana gelmesi amacı ile Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cec SOMEL'in talimatı ile, Davut KURUN'la beraber Ankara'ya giderek, evvelce saptanan isimlere dayanarak bazı çalışmalar yapmışlarsa da, tam bir başarı elde edemedi İstanbul'a dönmüşler ve İstanbul'un her iki kesimindeki silâhlı mücadele faaliyetlerine devam etmişlerdir.

Netice itibariyle ortaya koyduğu bütün çalışmalarla sanık Yılmaz KARAKOÇ, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen silâhlı örgüt içerisinde yer alarak T.C.K.'nun 146/1 maddesi düzeninde sürdürülmekte olan faaliyetlere fikir seviyesini aşp, silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin 2 nci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T. C. K.'nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

26 — İBRAHİM GÜLGEÇ :

Şafak Örgütüne bağlı ihtilâlcı gençlik birliği kadrolarında iken Marksist-Leninist ve Maoist düşünceye hizmet eden sanık İbrahim GÜLGEÇ ile, Yalçın BÜYÜKDAĞLI ve Kutsiye BOZOKLAR grubu ile birlikte Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girmiş, katılımı takiben kısa bir süre sonra İbrahim GÜLGEÇ'in Malatya bölgesinde örgütün sürdürdüğü kır çalışmalarına gönderildiği anlaşılmaktadır. Aralık 1972 ortalarından, Şubat 1973 başlarına kadar Ali MERCAN, Ali TAŞYAPAN, Ca-

fer ŞEN öncülüğünde yürütülen kır çalışmalarına iştirak ettikten sonra, İrfan ÇELİK ve Alpaslan ÖZTÜRK ve Kaya BOZOKLAR gibi katılmalarla artan kadroyu başka alanlara sevk etme talimatı İbrahim KAYPAK-KAYA tarafından verilmiş ve bunun üzerine Ali TAŞYAPAN ile İbrahim GÜLGEÇ, Kayseri Bölgesinde yeni bir çalışma ortamı yaratmak ve silâhlı mücadele düşüncesine yaygınlık kazandırmak amacı ile, beraberlerindeki örgüt yayınları ve teorik eğitim kitaplarıyla birlikte Kayseri'ye gelerek, ortam yoklaması ve seçim yapabilmek düşüncesi ile Ali TAŞYAPAN'ın evine yerleşmişlerdir. İbrahim GÜLGEÇ kendi beyanına göre Sarız kesiminde çalışmalara geçmek için hazırlıklar yaptıkları sırada, 12 Şubat 1973 günü bu ikili çalışma süresi silâhlı olarak yakalanmışlardır.

Netice itibariyle sanık İbrahim GÜLGEÇ, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T. C. K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma gösterecek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

27 — NİZAMETTİN KARAKOÇ :

Kaya BOZOKLAR vasıtasıyla Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte giren Nizamettin KARAKOÇ bu örgütün proleterya ihtilâli hedefinde Halk Savaşı şeklindeki görüşlerini evvelce sahip olduğu nosyonunda tesiri ile içtenlikle benimsiyerek silâhlı mücadele uğrunda çalışmalara başlamıştır. Mensup olduğu İstanbul Teknik Üniversitesi çevresindeki arkadaşları ile bu yolda ilişkiler tesis eden Nizamettin KARAKOÇ, İzzet OĞUZ, Mustafa Haşim EKŞEMSİ, Mehmet Nuri ATADAN, gibi kimselerle münasebetini ilerletmiş, Nezihe BAHAR'la tanışarak örgüt düşüncesine tam bir bağlılık göstererek çalışmalarını sürdürmüştür. Bu arada Engin GİRAY'ın örgüte girmesini sağlamış ve Ocak 1973 tarihinden itibaren Ahmet Muharrem ÇİÇEK'e bağlı olarak Engin GİRAY'la beraber hücre oluşturmuşlardır. Feyza ERYILMAZ ve Figen ERYILMAZ isimli dekaratör ve yüksek okul öğrencisi kız kardeşlerle ilişki kurarak bunların örgüte girmesine çalışmışlardır. Engin GİRAY ve Nizamettin KARAKOÇ ikilisinin kısa zamanda gösterdikleri başarılı çalışmaları dikkate alan örgütün Anadolu Yakasındaki silâhlı faaliyetlerini yürüten Ahmet Muharrem ÇİÇEK bu militanların Maltepe dolaylarındaki örgüt çalışmalarında kullanılmak üzere bir ev kiralamalarını emretmiş ve bunun gereği olarak Nizamettin KARAKOÇ ile ENGİN GİRAY Kartal Maltepe Cevizli Talâtpaşa Caddesi Tınastepe Sokak No. 6'daki bir terziye ait evi örgüt hesabına 400 liraya kiralamışlardır. Bilâhare buraya getirilen örgüte ait silâhlı mücadele araçları ile beraber Anadolu Yakasının bu kesimindeki çalışmalar yoğunluk kazanmıştır. Dragos Karakolu Baskını, Cevizli'de bir bakkalın soyulması, çevre fabrikalardaki ilişkilerin arttırılması bu dönemde girilen faaliyetlerden olarak görünmektedir. Diğer taraftan Nizamettin KARAKOÇ ve Engin GİRAY TİKKO'nun toplumun kin ve adavete sevk edilmesi ve sınıfsal bir düşüncenin keskin hatları ile oluşum kazanması amacı ile şu veya bu sebebi ileri sürerek yayınladığı bildiri, beyanname ve afişleri çeşitli kesimlerde dağıtmışlardır. Nitekim her iki sanık Küçükyalı Bağdat Caddesi Koşarlar Sitesi önünde hareketleri ile yarattıkları şüpheli durum karşısında görevli polislerin dikkatlerini çekerek yapılan arama ve soruşturmada üzerlerinde TİKKO'nun kışkırtıcı ni-

teliktiki çeşitli beyannameleri zuhur etmiş ve bunları dağıtmak üzere bulundukları anlaşılmıştır. Keza Yiğit Arçelik işçileri isimli beyannamede bu sırada zuhur etmiştir. İlk sorgularını müteakip gerçek hüviyetleri meydana çıkan Nizamettin KARAKOÇ ve Engin GİRAY'ın TİKKO üyesi oldukları anlaşılmış ve sanıkları örgüt üssü olarak kullandıkları evde 15 Şubat 1973 günü yapılan aramada örgüt görüşlerini yansıtan çeşitli eleştiri, tez ve notlarla birlikte silâhlı mücadelelerde kaynak teşkil eden Marksist-Leninist ve Maoist eserler ele geçirilmiştir. TİKKO'nun Maltepe Kartal dolaylarında giriştiği eylemlerden dönen militanlar bu evde kalmışlar ve bir süre kendilerini gizledikten sonra, tekrar normal görevlerine dönmüşlerdir. Sorgu sonunda bu gerçeği öğrenen mniyet görevlileri bir süre bu evi gözaltında tutmuşlar ve böylece bir gün sonra Güner ALAKOÇ muhtemelen bir eylemden dönerken veya birlikte herhangi bir harekete girişmek amacı ile aynı eve gelmiş ve polisler tarafından silâhlı olarak yakalanmıştır. Bu sırada eve girmeyip durumu dışarıdan kollamakta olan bir militanın da kaçtığı dikkati çekmiş ise de, yakalanması mümkün olmamıştır. Bilâhare bunun Yılmaz KARAKOÇ olduğu öğrenilmiştir.

Netice itibariyle sanık Nizamettin KARAKOÇ, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T. K. K.'nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T. C. K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

28 — ENGİN GİRAY :

Arkadaşı Nizamettin KARAKOÇ'un etkisi ile Marksist-Leninist görüşleri benimsiyerek Türkiye Komünist Partisi örgütünün silâhlı faaliyetlerine giren sanık Engin GİRAY, Nizamettin KARAKOÇ bölümünde belirtildiği üzere onunla aynı kapsamda bir çalışma sürdürmüş ve örgütün silâhlı mücadele düşüncesine hizmet etmiştir. Ahmet Muharrem ÇİÇEK'e bağlı olarak hareket eden sanık Engin GİRAY için, Nizamettin KARAKOY hakkında sözü edilen faaliyet gelişmeleri aynen varit olduktan başka, emekli bir tabip Albay oğlu olan Engin GİRAY, örgütün silâhlı savaş gücünü artıracak nitelikte bazı malzemeleri getirerek katkıda bulunduğu görülmektedir. Askerî menşeli battaniye ve bazı eşyaları evinden getirerek, örgüt üssünü oturulabilecek hale soktukten sonra, iki adet av tüfeğini de babasının evinden getirerek örgüte vermiş ve bu silâhı Muzaffer ORUÇOĞLU ile Cem SOMEL'in yakalandıkları Esenler'deki evde ele geçirilmiştir. Ayrıca kendisine ait bisikleti de satarak, silâhlı mücadele amacıyla maddî katkı sağlamak istemiştir. Sanık Engin GİRAY, evvelce tâ yinen bulundukları Erzincan Lisesinden arkadaşı olan ve bir albayın oğlu bulunan Tanju OĞUZ'la ilişki kurarak onu ve yakın çevresindeki arkadaşlarının da örgüte girmeleri için çalışmalar yapmıştır. Sanık Engin GİRAY da, Nizamettin KARAKOÇ'un giriştiği silâhlı eylemlerin hemen hepsine katılmış, aynı paralelde ve hattâ ikili bir hücre şeklinde çalışmalarını sürdürmüşlerdir. Keza 14.2.1973 günü Küçükalyalı'da üzerlerinde TİKKO bildiri ve beyannameleri olduğu halde yakalanmışlar, sanık Engin GİRAY polislere gerçek hüviyetini söylemekten imtina ederek, kendisini Enis GÜNEY olarak tanıtmıştır.

Netice itibariyle; sanık Engin GİRAY, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T. C. K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

29 — ÜNSAL ALANYA :

Hemşehrisi ve liseden arkadaşı olan Yılmaz KARAKOÇ'un etkisi ile Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte giren Ünsal ALANYA, evvelce sahip olduğu Marksist-Leninist sempatinin sonucu olarak kısa zamanda örgütün silâhlı mücadele düşüncesini benimsiyerek çalışmalara geçmiştir. Bu cümleden olarak Ayşe İsmail, Mehmet KOÇABAŞ, Lütfü ÖZTÜRK'le ilişki kurmuştur. Kendisinden önce örgüt ilişkilerinde ileri bir merhale kaydeden Ayşe İsmail ÜNSAL, ALANYA'ya çok sayıda TİKKO beyanname ve bildirileri vererek örgüt görüşünün yaygınlık kazanmasına ve toplumun çeşitli kesimlerinde bir çalkantı meydana getirilmesine gayret etmiş ve Ünsal ALANYA tarafından bu beyannameler Teknik Üniversite çevresinde dağıtılmıştır. Bununla da kalmıyarak aynı nitelikteki örgüt beyannamelerini evinde çoğaltmış ve yine aynı şekilde dağıtmak suretiyle silâhlı kalkışma düşüncesine hizmet etmiştir. Kısa zamanda gösterdiği yoğun faaliyetleri sezinleyen güvenlik görevlileri 21-22 Şubat 1973 günü sanık Ünsal ALANYA'nın Isparta öğrenci yurdundaki odasına giderek, kendisine ait eşyalar arasında yaptığı aramada «Kurtuluşumuz Silâhlı Mücadele İle Olacaktır» ve «Tüm Halkımız Faşizme Karşı Birleşelim» ve «Faşizmi Silâhlı Mücadele İle Yıkacağız» başlıklı beyannameler ele geçirilmiş ve bu sırada sanığın Fatih'te bir evde kalmakta olduğu öğrenilerek, Millet Caddesi Seyran Kaya Apt. No. 243/6'da yapılan aramada sanık Ünsal ALANYA'nın aynı türde beyannameleri çoğaltmakta bulunduğu görülmüş ve «Faşist Câniler Tuncelileri Sindiremezsiniz» başlıklı 45 adet bildiri ve yazılmaya hazır 76 adet bildiri malzemesi ile hareketin kaynağını teşkil eden Marksist-Leninist yayınlar elde edilmiştir.

Netice itibariyle; sanık Ünsal ALANYA, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T. C. K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

30 — AYŞE İSMAİL:

İhtilâlcî Gençlik Birliği döneminde, Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji yolunda arkadaşı Nezihe BAHAR'la birlikte çalışmalara başlayan sanık Ayşe İSMAİL, Yalçın BÜYÜKDAĞLI' gayretleriyle kısa zamanda Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün görüşlerine de Temel Bilincin etkisi ile teslimiyet gösteren Ayşe İsmail, mensubu olduğu Boğaziçi Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi çevrelerinde Silâhlı mücadele doğrultusunda çalışmalara geçmiştir. Bu cümleden olarak çeşitli kimselerle ilişkiler kuran Ayşe İsmail Nezihe BAHAR vasıtasıyla, örgütün diğer üyelerini de tanımak olanağı bulmuştur. Özel-

likle Ünsal ALANYA ile tesis ettiği yakın ilişki sonunda örgütün silâhlı kalkışma hedefindeki slogan görüşlerini yansıtan beyanname ve çeşitli bildirilerini dağıtmış ve Ünsal ALANYA ile beraber bunların çoğaltılması yolunda hizmetlerde bulunmuştur. Sanık Ayşe İSMAİL'in çevre çalışması ve beyanname dağıtılması şeklinde beliren hareketleri fikir düzeyini aşan ve Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün silâhlı mücadele amacı doğrultusunda başarı elde etme hedefine yönelen bir anlam ve kapsam ifade etmektedir. Sanığın girişmiş olduğu bütün yan ilişkiler silâhlı mücadele hedefine yönelik olup, hiç bir zaman muayyen bir kışkırtıcı beyanname dağıtmak sınırları içerisinde kalmamış bulunmaktadır. Sanık Ayşe İSMAİL'in tüm faaliyetlerinin boyutları, silâhlı mücadele amacı ile sınırlı olup, bu düşünceye yönelik olduğu görülmektedir.

Netice itibariyle sanık Ayşe İSMAİL, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

31 — HİKMET ANIK, 32 — FİKRET SONER, 33 — TURAN ÇETİNER:

İlk kez Yılmaz KARAKOÇ'la tanışan Fikret SONER'in Yılmaz KARAKOÇ'u arkadaşı Hikmet ANIK'la tanıştırdığı ve böylece Yılmaz KARAKOÇ'un bu kişileri Marksist-Leninist düşünce yönteminde etkilediği anlaşılmaktadır. 1972-1973 Ders yılı başlarında öğrenci ilişkileri yakınlığı ile bir araya gelerek Şehreminde müşterek bir ev kiralayan Hikmet ANIK, Fikret SONER, Turan ÇETİNER ve Bilâl GÜNDÜZ'ün yanına Ocak 1973 sonlarına doğru, evvelden tanıştıkları Veli takma adlı Yılmaz KARAKOÇ gelerek, yurttan ayrıldığını söylemiş ve aynı evde kalma teklifinde bulunmuştur. Başlangıçta herhangi bir art niyet ifade etmeyen bu arzuya karşı olumlu cevap vermişler ve bundan sonra Yılmaz KARAKOÇ aynı evde kalmaya başlamıştır. Ancak gelişinden kısa bir süre sonra mensup olduğu Marksist-Leninist örgütün silâhlı mücadele düşüncesi doğrultusunda arkadaşları Hikmet ANIK, Fikret SONER ve Turan ÇETİNER'i etkilemeğe başlamıştır. Aynı evde oturan Bilâl GÜNDÜZ genellikle bu tesirin dışında kalmış görünmektedir. Örgütün silâhlı mücadele düşüncesini yansıtan yayınlardan esinlenerek üç sanık üzerinde yaptığı çalışmalar sonunda, kendilerinin örgüte girme düzeyine geldiklerini müşahade eden sanık Yılmaz KARAKOÇ, kısa bir zaman sonra şehremini operasyonlarını gerçekleştirildiği bu evi örgüt üssü haline getirmiştir. Çeşitli örgüt yayın, beyanname ve kitaplarını söz konusu eve taşıyan Yılmaz KARAKOÇ, Adnan KÖLE, Hüseyin CEVİZİÇİ, Nezihe BAHAR, Kutsiye BOZOKLAR, Zeki ŞERİT, Cem SOMEL, Muzaffer ORUÇOĞLU, Muhsin CANİK ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK'i zaman zaman aynı eve getirerek Hikmet ANIK, Fikret SONER ve Turan ÇETİNER'le tanıştırmış, böylece örgütün silâhlı mücadele ekibi ve düşünceleri belirgin hale gelmiş ve bilinçli bir diyalog kurulmuş bulunmaktadır. Zaman zaman örgüt ile ilgili beyanname ve bildirilerin çoğaltıldığı anlaşılan ve örgütün hareket merkezi haline getirilen bu evde yapılan çalışmalarla kalınmıyarak, Turan ÇETİNER, Hikmet ANIK

ve Fikret SONER bu beyannamelerin dağıtılması yolunda da görevler ifa ettikleri anlaşılmaktadır. Tamamiyle örgüt çalışmalarına giren sanıklar Hikmet ANIK, Fikret SONER ve Turan ÇETİNER örgütün diğer üyeleri ile tesis ettikleri periyodik buluşmalarla irtibatlarını ve ilişkilerini sürdürmüşlerdir. Birbirini itmam eden sanık anlatımları her üç sanığın da doğrudan doğruya örgüt çalışmalarında fikir düzeyini aşan ve silâhlı mücadele hedefine yönelik bir faaliyet ortaya koymuşlar ve aynı zamanda bu uğurdaki örgütsel çalışmalara yer olanağı sağlamışlardır. Esasen 18-19 Mart 1973 günü bu evde yapılan operasyonlar ve silâhlı çatışma sonucu ve ele geçirilen maddî deliller ile söz konusu operasyon mihrinden gelişen olaylar bu kişilerin içtenlikle silâhlı mücadele düşüncesine katıldıkları gerçeğini ortaya koymaktadır.

Netice itibariyle sanıklar Hikmet ANIK, Fikret SONER ve Turan ÇETİNER Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak ve ona maddî olanak temin ederek T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulundukları tüm delillerden anlaşılmaktadır.

34 — İZZET OĞUZ:

İhtilâlcı gençlik birliği döneminden beri Marksist-Leninist ideoloji yolunu tercih ederek çalışmalarda bulunan İzzet OĞUZ, arkadaşı Kaya BOZOKLAR'ın etkisi ile Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girmiş ve silâhlı mücadele görüşlerinin yaygınlık kazanması uğrunda çalışmalar yapmıştır. Yalçın BÜYÜKDAĞLI, Nezihe BAHAR, Kaya BOZOKLAR ve Nizamettin KARAKOÇ ile Sıkı ilişkiler kuran sanık İstanbul Teknik Üniversitesi çevresinde örgüte yeni militanlar kazanmak istemiştir. Bilâhare Mehmet Nuri ATADAN ve Mustafa HAŞİM EKMEKÇİ gibi teknik üniversiteli kişilerle ilişki kurmuş ve örgüt görüşleri doğrultusunda bu öğrencileri etkilemek istemiştir. Bu arada Cem SOMEL'le tanışan sanık İzzet OĞUZ şafak örgütü zamanından beri kendisinde olduğunu beyan ettiği bazı örgütsel yayınları Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte vermiş ve bir miktar da maddî katkıda bulunmuştur. Hemşehrisi olan Sami SARI ve Ahmet SATAN gibi militanların da örgüte girmesini temin eden sanık İzzet OĞUZ, TİKKO'nun tedhişçi kapsamındaki birçok beyannamelerini dağıtmakta aktif görevler almış bulunmaktadır. Sanık İzzet OĞUZ Marksist-Leninist mücadelesindeki kararlılığını belirtmek için Ahmet SATAN'a mühendis çıkıp fabrikalarda çalıştığı zaman, işçiler üzerinde daha etkili olabileceğini ifade ederek, mevcut çalışmasından dahi tatmin olmadığını ortaya koymak istemiştir.

Netice itibariyle; sanık İzzet OĞUZ, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yre alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

35 — KAYA BOZOKLAR:

Marksist-Leninist düşünceye katılmış olduğu ihtilâlcı gençlik birliği saflarında hizmet ettikten sonra, Yalçın BÜYÜKDAĞLI ve kardeşi Kutsiye BOZOKLAR'la beraber Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte giren sanık Kaya BOZOKLAR örgütün geniş çalışma alanı içerisinde çeşitli görevler almıştır. Silâhlı mücadele düşüncesi etrafında özellikle İstanbul Teknik Üniversitesi kesiminde faaliyet gösteren sanık Kaya BOZOKLAR, Nizamettin KARAKOÇ İzzet OĞUZ, Sami SARI ve Ahmet SATAN'la ilişkiler kurmuştur. Bu işler sonunda yeni yeni militanların örgüte girmesini teminden başka, onları eylem düzeyine getirecek şekilde eğittiği, çeşitli örgüt yayını ve kaynak eserler verdiği anlaşılmaktadır. İhtilâlcı Gençlik Birliği üyelerinin Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte katılma göstermesinden çok önceki tarihlerde dahi Aslan KILIÇ'la ilişki kurduğu anlaşılan Kaya BOZOKLAR, silâhlı mücadele bilincini her yönü ile kavramış bir kişi olarak Aralık 1972 sonlarına doğru, Malatya'da sürdürülen kır çalışmalarına katılması talimatı alarak Malatya bölgesine intikal etmiş ve buradaki çalışmalara katılmıştır. Bir ara Malatya'daki kadronun düştüğü para sıkıntısını gidermek için İstanbul'a gelen Kaya BOZOKLAR Cem SOMEL'den 900 lira alarak tekrar çalışma bölgesine dönmüştür. Malatya'da bulunan Ali MERCAN, Ali TAŞYAPAN, İrfan ÇELİK, Alpaslan ÖZTÜRK, Cafer ŞEN, İbrahim GÜLGEÇ ve yerli kadroların fazlalığı karşısında tekrar İstanbul'a gönderilen Kaya BOZOKLAR İstanbul kesimindeki faaliyetlere katılmıştır. Şehremini operasyonunu takiben İstanbul'daki örgüt gelişmelerini özetleyen ve silâhlı mücadele hareketinin boyutlarını Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in ölümü olayında vermeye çalışan «Halkımıza Bildiririz» başlıklı beyannameleri, örgütün Gaziantep'deki unsurlarına götürmek ve oradaki kadronun Cafer ŞEN yönetimindeki hizmetleri ile koordine sağlamak için Nisan 1973 başlarında Ahmet SATAN'la beraber Gaziantep'e gönderilmiş ve buradaki örgüt unsurları ile temas eden Kaya BOZOKLAR silâhlı mücadele amacı konusunda uyarıcı ve teşvik edici çalışmalar yapmış bulunmaktadır. Zaman zaman gösterdiği çekingen tavırlar nedeni ile, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün eylemlerinde ön safta yer almadığı görülen Kaya BOZOKLAR'ın, Silâhlı Mücadele hedefindeki eylemlerin hazırlanması fikir potansiyelinin harekete dönüşmesinde geniş yardımlarda ve yan faaliyetlerde bulunduğu anlaşılmaktadır. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün halk savaşı düşüncesine dönük ilişkiler içerisinde Kaya BOZOKLAR'ın aktif bir görünümde olmayan yoğun faaliyet dizisi önemli ve etkin bir yer işgal etmektedir. Dolayısıyla sanık Kaya BOZOKLAR'ın silâhlı mücadele hedefindeki çalışmaları fikir düzeyi üstünde hareket ifade eden bir sonuç göstermekte ve esasen katılmış olduğu kır eylemleri ve diğer faaliyetler bunu bütünü ile takviye etmektedir.

Netice itibariyle; sanık Kaya BOZOKLAR, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

36 — ADNAN KÖLE:

Marksist-Leninist ideolojiyi öteden beri benimsemiş olduğu anlaşılan Adnan KÖLE kısa bir süre ihtilâlcı gençlik birliği saflarında bu ide-

olojiye hizmet etmiş ve ilk kez Aslan KILIÇ'la kurduğu ilişki sonunda Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün varlığından haberdar olarak bu örgütün fikir ve hareket stratejisini öğrenmek olanağı elde etmiş ve ihtilâlcı gençlik birliğinin diğer üyelerince Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girilmesinden sonra Adnan KÖLE'de aynı çizgide görev almış bulunmaktadır. Silâhlı mücadele hedefinde örgütün giriştiği çeşitli çalışmalar içerisinde banka soygunu girişimi dolayısıyla, Cem SOMEL'i şoförlük yapan arkadaşı Fehmi ile görüştürüp, bu yoldaki yardımlarını sağlamaya gayret etmiştir. Adnan KÖLE'nin Silâhlı mücadele doğrultusundaki Kararlılığı ve sağlam inancını dikkate alan örgüt yetkilileri Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL kendisini Diyarbakır'da çalışmalar yapmak üzere vazifelendirmişlerdir. Bu arada Diyarbakır Sıkıyönetim Cezaevinde tutuklu bulunan kişiler hakkında da bilgi edinmesini ve örgüte izlenecek hareket yöntemi bakımından durumunu bildirmesi Adnan KÖLE'den istenmiştir. Beraberinde örgütün çeşitli yayınlarını alarak 10 Mart 1973 günü Diyarbakır'a gelen Adnan KÖLE kuşkulu hareketleri sonucu dikkati çekmiş ve bir emniyet görevlisinin dur ihtarına karşı kaçmak istemişse de bunda muvaffak olamayarak yakalanmış ve yapılan sorgusu ile elde edilen beraberindeki örgüt yayınları sonunda, kendisinin Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt üyesi olarak çevre faaliyetlerinde bulunmak üzere Diyarbakır'a geldiği anlaşılmıştır.

Netice itibariyle; sanık Adnan KÖLE, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

37 — FERYAL SARIOĞULLARI:

Sözlüsü bulunan sanık Zeki ŞERİT'in etkisiyle Türkiye Komünist Marksist-Leninist örgüte giren sanık Feryal SARIOĞULLARI, Ortak amaç yönteminde İstanbul Teknik Üniversitesi çevresinde bazı çalışmalar yapmış bu arada örgütün diğer üyeleri ile tanışmıştır. Murat AYDIN Ahmet Muharrem ÇİÇEK Kutsiye BOZOKLAR ile ilişkiler kuran sanık, örgütün yapacağı bazı soygun girişimlerinde istihbarat yaparak tesbit ettiği zengin kişileri bildirmiştir. Ahmet Muharrem ÇİÇEK son olarak kendisini Ali ŞENCİ ile tanıştırmış ve dört kişiden oluşan bir toplantı olanağı için 19 Mart 1973 günü randevu vererek buluşma sağlamışlar ve bu birleşmede yapacakları çalışmada yöntem ve bazı esasları tesbit etmek amacı ile Şehrindeki örgüt üssüne gittikleri esnada güvenlik kuvvetlerince yakalanmışlardır. Ele geçirilen sanıklardan Ahmet Muharrem ÇİÇEK ve Ali ŞENCİ bir kelepçeye bağlanmış ve ilk anda üzerleri aranarak, Ahmet Muharrem ÇİÇEK'te bir tabanca zuhur etmiş ve bu tabanca derhal alınmıştır. Sanık Feryal ve Kutsiye Bozokların kız olması itibariyle kendilerine kelepçe takılmamış olduğu halde, bir ara Feryal SARIOĞULLARI polisten müsaade istiyerek pardesü almış ve bundan sonra Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in üzeri aranmasına rağmen ve üstünde bulunan tabancanın emniyet görevlilerince alınmasına rağmen ani bir ateş başlamıştır. Olay yeri zaptı münderecatından ve sanık beyanlarından istidlâl edildiği üzere, büyük bir ihtimalle, Ahmet Muhar-

rem ÇİÇEK'in ateş ettiği tabancayı Feryal SARIOĞULLARI bilâhare müsaade ile almış olduğu pardesüden çıkararak, polisın sırtını dönüp kapıya doğru yönelmesinden istifade ile Ahmet Muharrem ÇİÇEK'e vermiştir.

Netice itibariyle; sanık Feryal SARIOĞULLARI, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

38 — ALİ ŞENCİ:

Arkadaşı Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in etkisi ile Marksist-Leninist örgüte giren ve gençlik kesiminde bir takım sonuçsuz çalışmalar yaptığı anlaşılan Ali ŞENCİ, 19 Mart 1973 günü Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Kutsiye BOZOKLAR ve Feryal SARIOĞULLARLA daha önceden tâyin edilen randevu üzerine buluşarak yapacakları çalışmalarda belirli esaslar tâyin etmek istemişler ve bu amaçla şehremindeki örgüt üssüne gittikleri bir anda güvenlik kuvvetlerince yakalanmışlardır. Ahmet Muharrem ÇİÇEK'le beraber kelepçelenen Ali ŞENCİ üzerinde herhangi bir silâh zuhur etmemiş ancak arkadaşısı Ahmet Muharrem ÇİÇEK'te görülen tabanca polislerce alınmıştır.

Daha sonra Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in belinden çektiği bir tabanca ile ateş etmeye başladığını sanık Ali ŞENCİ söylemektedir. Üzeri aranan bir kimsede bu tabancanın ne surette bulunduğu hayret verici bir beyandır. Ali ŞENCİ'nin sorumluluk düşüncesi ile bu konuda ketum davranışını kanaatindeyiz. Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in ateşe başladıktan sonra, Ali ŞENCİ ile bağlı oldukları kelepçeye de iki el atesedererek bağlantının kopmasına ve Ali ŞENCİ'nin sağ elinden yaralanmasına yol açmıştır. Bu kargaşalıktan bilistifade Feryal SARIOĞULLAR'la beraber aydınlık kapısından yandaki bir eve kaçmayı başarmışlar sa da, durumu farkedenden emniyet görevlilerince ele geçirilmişlerdir. Sanık Ali ŞENCİ'nin Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüt içerisindeki faaliyetleri yoğun olmamakla beraber, örgütün silâhlı mücadele amacına dönük olarak belirli bir düzeyde çalışmalar yaptığı geçreği de ortadadır.

Netice itibariyle; sanık Ali ŞENCİ, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

39 — M. ALİ KILIÇ, 40 — BİNALİ ÇELİK:

Torçelik Demir fabrikasında işçi olarak çalışan Binali ÇELİK ve bir işçinin oğlu olup Kartal Topselviler mntıkasında oturmakta olan Mehmet Ali KILIÇ Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüt yöneticileri ile ilişkiler kurarak bu bölgedeki çalışma ve örgütün girişmeyi düşündüğü eylemler bakımından olanak sağlayacaklarını söyle-

mişlerdir. Yalçın BÜYÜKDAĞLI, Ahmet Muharrem ÇİÇEK ile temas kuran heriki sanık, daha sonra Sami SARI'nın emrine verilmiş, kendilerinin eylem düzeyine geldiği müşahade edilerek, Sami SARI tarafından temin edilen periyodik buluşmalarla eylem plânlaması görüşmelerinde bulunulmuştur. Nitekim Sami SARI yanına aldığı patlamaya hazır bomba, silâh ve bildirilerle 15 Nisan 1973 günü daha önceden kararlaştırdıkları Topselviler'deki Şükrü ULAŞ'ın kahvesine gelmiş ve Mehmet Ali KILIÇ ile Binali ÇELİK'i beklemeğe koyulmuştur. Kısa bir süre sonra bu sanıklar gelerek Sami SARI ile buluşup bir masa etrafında oturdukları sırada, henüz konuşmaya başlamaları anında emniyet görevlileri tarafından yakalanmışlardır. Sanıklar Mehmet Ali KILIÇ ve Binali ÇELİK'in Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütü olan irtibatları fiili durum ifade etmekte ve silâhlı bir anlam taşımaktadır. Bir gün önce Altunizade polis karakolunu basmak istedikleri sırada görevli bekçilerin ölümü ve yaralanması gibi ağır bir suç işleyen sanık Sami SARI'nın, behemehal ertesi gün silâhlı olarak buluşma yapması ortaya önemli bir örgütsel görev düşüncesini koymaktadır.

Netice itibariyle, sanıklar Mehmet Ali KILIÇ ve Binali ÇELİK, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'î fail derecesinde faaliyetlerde bulundukları tüm delillerden anlaşılmaktadır.

41 — İBRAHİM HALİL AKYOL:

Tunceli Lisesi öğrencilerinden olan İbrahim Halil AKYOL arkadaşısı Musa SÖĞÜT aracılığı ile silâhlı mücadele düşüncesini benimsiyerek Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüte Nisan 1972 tarihinde girmiştir. Herne kadar bu tarihte keskin hatları ile T.K.P.M.L. oluşumu mevcut değilse de Şafak Örgütü hesabına Tunceli'de çalışmalar yapan İbrahim KAYPAKKAYA ve Muzaffer ORUÇOĞLU teşkil ettiği Tunceli kadrosu içerisinde sanık da mevcuttur. Ayrılık toplantısı tabir edilen toplantıdan sonra, Muzaffer ORUÇOĞLU silâhlı mücadele düşüncesinin Marksist - Leninist ve Maoist yöntemdeki bütün boyutlarını ortaya koyarak ilkeleri belirledikten sonra, sanık İbrahim Halil AKYOL'un ilişkileri söz konusudur. Haziran - 1972 tarihinden sonra bir ara irtibatını kestiği görülen sanık İbrahim Halil AKYOL, Eylül - 1972 tarihinde Muzaffer ORUÇOĞLU yönetimindeki kır kadrosuna katılarak, hizmete amade olduğunu ifade etmiş ve bunu takiben kendisine çeşitli kır görevleri verilmiştir. Aslen Karakoçan'lı olan sanık İbrahim Halil AKYOL yardımı ile örgüt Karakoçan Paş köyü yakınlarında metruk bir evi üs olarak elde etmiş ve buradan hareketle Karakoçan bölgesi de silâhlı mücadele alanı içerisine alınmıştır. Nitekim yapılan istihbarat ve çalışmalar sonunda Karakoçan İlçe Jandarma Birliğinde görevli uzman çavuş Mehmet GÖVDE'nin evine bomba atılmak suretiyle Faşist olarak nitelenen görev anlayışından dolayı cezalandırılmak istenmiştir. Bomba atma olayında sanık İbrahim Halil AKYOL görev almış ve patlamayı müteakip Nazimiye yöresine kaçarak, yeniden Deşt bölgesindeki eylemci kadroya dahil olmak istemişse de Güvenlik kuvvetlerinde ele geçirilmiştir.

Netice itibariyle sanık İbrahim Halil AKYÖOL, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist - Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

42 — BAKİ İŞÇİ:

Şafak Örgütü döneminde Tunceli Bölgesinde çalışmalar yapmpak üzere gelen İbrahim KAYPAKKAYA öğretmen Hasan İLTER aracılığı ile ilk kez Baki İŞÇİ'nin evine yerleşerek çalışmalara başlamış, daha sonra çevresini genişleterek oluşturduğu kadroyu eğitmiştir. Bu arada Baki İŞÇİ de Marksist - Leninist ideolojiyi benimsiyerek katılma göstermiş ve örgütsel faaliyetlere kendi evinde devam olunmasına bu nedenle müsaade etmiştir. Bilâhare Muzaffer ORUÇOĞLU geldikten kısa bir müddet sonra Şafak örgütünden ayrılma ve silâhlı mücadele düşüncesi etrafında çalışmaları sürdürme amacını ortaya koyan toplantı sonunda, silâhlı mücadele fikrini benimsiyerek, Muzaffer ORUÇOĞLU yanında yer alan kişilerdendir. Örgütün Mayıs - 1972 tarihinde Tunceli İl merkezinde uygulamaya koyulduğu eylemlerin hazırlığı Baki İŞÇİ'nin evinde yapılmıştır. Bu olaylardan sonra kır çalışmaları yapmak üzere Deşt bölgesine ve Haydaran yöresine intikal eden kadro içerisinde Baki İŞÇİ Eylül - 1972 tarihine kadar görünmemiş ise de, bu tarihte arkadaşı Hüseyin AÇIKGÖZ'ü de alarak dağa gidip, Muzaffer ORUÇOĞLU'nu görerek yeniden çalışmalara katılacağını ifade edip teslimiyet göstermiştir. Kısa bir süre kır çalışmalarında bulunan sanık Baki İŞÇİ, okulların açılacağından bahisle, kendisine şehir görevi verilmesini istemiş ve Tunceli'ye dönmüştür. Okula başlayan sanık Baki İŞÇİ yeniden Hüseyin AÇIKGÖZ ve arkadaşı Erdoğan AKTAŞ'ı da alarak Çayan mağarasına gidip Muzaffer ORUÇOĞLU'nun şehir görevi konusundaki talimatlarını alıp, Tunceli'ye dönmüştür. 30 Kasım 1972 tarihinde örgüte katılmak üzere İstanbul'dan gelen Ziya AYDIN, Baki İŞÇİ ile buluşmuş, bir gece onun evinde kalarak, silâhlı mücadeleye tekrar katılma arzusunu ifade ettiğinden, Baki İŞÇİ Ziya AYDIN'ı Deşt bölgesindeki Çayan mağarasına götürerek teslim etmiştir. Baki İŞÇİ'nin bu gidişinde Muzaffer ORUÇOĞLU kendisine evvelden hazırlamış bulunduğu «Kahrolsun Faşizm - Yaşasın İhtilâl» «Kahrolsun A.B.D. Emperyalizmi - Kahrolsun Faşist Hükümet - Yaşasın Devrim» sloganını taşıyan Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Fedaileri imzası taşıyan beyannameleri vererek bunları Tunceli'de dağıtmasını emretmiştir. Beyannameleri alarak Tunceli'ye gelen Baki İŞÇİ İl merkezinin çeşitli yerlerinde bunları dağıtmış ve bundan dolayı 2 Aralık 1972 günü Baki İŞÇİ Emniyet görevlilerince yakalanarak, Diyarbakır Siirt İlleri Sıkıyönetim Komutanlığına intikalen geliştirilen soruşturmada, örgütsel olgu gerçeği meydana çıkmış bulunmaktadır.

Netice itibariyle sanık Baki İŞÇİ, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist - Leninist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak ve onun çalışmalarına olanak sağlayarak T.C.K. 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilen-

den gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

43 — HÜSEYİN AÇIKGÖZ:

Arkadaşı Baki İşçinin etkisi ile Eylül 1972 tarihinde kır çalışmaları yapmakta olan Muzaffer ORUÇOĞLU'na teslimiyet gösteren sanık Hüseyin AÇIKGÖZ, kısa bir süre kır faaliyetlerine katılıp bazı hücre görevleri aldıktan sonra okula devam edeceğini Baki İŞÇİ ile beraber öne sürerek, şehir görevi istemiş bulunmaktadır. Bilâhare Baki İŞÇİ eşliğinde iki kere daha Deşt bölgesine giderek, Muzaffer ORUÇOĞLU'nun talimatını alan sanık Hüseyin AÇIKGÖZ, Baki İŞÇİ'nin son kere kırdan döndüğü 1 Aralık 1972 günü mağarada kalmış ve kendisine verilen göreve intizar etmiştir. Bir süre kır kadrosunda kalan sanık Hüseyin AÇIKGÖZ'e de Muzaffer ORUÇOĞLU örgüt imâli bjr adet bomba vererek bunu şehirde faşist bir tutum içerisinde olduğunu ifade ettiği polis Osman'ın evine atılmasını emretmiştir. Bomba'yı alarak Tunceli'ye dönen Hüseyin AÇIKGÖZ, yalnız başına bu eylemi gerçekleştirememiş ve bombayı Hayrettin İPEK'in evine koymuştur. Bunu takiben 4 Ocak 1973 günü icrası plânlanan Tunceli Emniyet Müdürlüğü Merkez Karakolu ve lojmanına bomba atmak eylemi için Ali Haydar YILDIZ, bu işte kullanılacak bomba'yı getirip Hayrettin İPEK'in evine bırakmış ve bu esnada Hüseyin AÇIKGÖZ'ün de daha önce kendisine verilen bombayı herhangi bir eylemde kullanmadığını görerek bu eylemde Hüseyin AÇIKGÖZ'e yeniden görev vermiştir. Böylece 4 Ocak 1973 gecesi gerçekleştirilen bu eylemde olaylar bölümünde belirtildiği gibi Hüseyin AÇIKGÖZ'de vazife almak suretiyle silâhlı mücadele düşüncesine hizmet etmiştir.

Netice itibariyle sanık Hüseyin AÇIKGÖZ, anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

44 — HÜSEYİN TEKİN:

Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından silâhlı mücadele yönünde kanalize edilen kadroya dahil olan Hüseyin TEKİN, Mayıs 1972 tarihinde Teğmen Fehmi ALTINBİLEK'in evine dinamit atılması ve beyanname dağıtılması olaylarından sonra Nazimiye yöresindeki kır alanına intikal eden Muzaffer ORUÇOĞLU, Bostanlı, Deşt, Kutu deresi Haydaran kesimlerini Hüseyin TEKİN yardımı ile tanıyıp örgütün çalışma yapabileceği müsait yerleri seçmiştir. Bu arada kısa bir süre Hüseyin TEKİN'in Bostanlı köyündeki evinde kaldığı anlaşılan Muzaffer ORUÇOĞLU, barınak, mağara ve sığınakları saptadıktan sonra tamamiyle dağlık ve ormanlık bölgelerde kalmaya ve kır çalışmalarını buradan organize etmeye başlamıştır. Haziran 1972 sonlarına doğru İstanbul'a çalışmaya giden Hüseyin TEKİN'in Eylül 1972 tarihinde tekrar Deşt'e gelerek kır kadrosuna katıldığı görülmektedir. Sanık Hüseyin TEKİN çevreyi iyi bilmesi itibariyle ve keza kendi köyünün barınak mağaralara yakınlığından yararlanarak militanların yiyecek ikmalini sağlamış ve çeşitli hü-

re görevleri almıştır. En son olarak, 6 Ocak 1973 tarihinde Mazgirt İlköğretim müfettişi İbrahim Ertuğrul'un evinin bombalanması olayında görev aldığı anlaşılan sanık, bu olayı takiben güvenlik kuvvetlerinin Deşt bölgesinde girişmiş oldukları yakalama harekâtını yiyecek almaya köyüne gelirken ilk görüp Muzaffer ORUÇOĞLU ve İbrahim KAYPAK-KAYA'ya haber veren ve operasyonu akın bırakan militandır. Sanık Vartinek operasyonundan sonra da, yürütülen soruşturma ve arama çalışmalarını yanlış istikametlere çevirecek biçimde yanıltıcı beyanları ile görevlileri oyalamak suretiyle aynı amaca menfi yöndeki hareketleri ile hizmet etmiş bulunmaktadır.

Netice itibariyle sanık Hüseyin TEKİN, anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silahlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

45 — MUSA SÖĞÜT:

Tunceli İlköğretmen okulunda okuyan sanık Musa SÖĞÜT, Mart 1972 tarihlerinde örgüte girmiş ve Nisan 1972 sonlarında, Mayıs 1972 başlarında yapılan ayrılık toplantısından sonra silahlı mücadele düşüncesini kabul ederek Muzaffer ORUÇOĞLU çevresindeki silahlı kadroda yer almıştır. 16-17 Mayıs 1972 tarihinde yeni örgütün ortaya koyduğu Tunceli'de ihtilâl fikrini yayma amacı güden beyannameyi dağıtan militanlardan olup, olaydan sonra bir süre Diyarbakır Sıkıyönetim Cezaevinde kalmış, Eylül 1972 başlarında tahliye olarak tekrar Tunceli kır kadrosuna katılmıştır. Kır çalışmalarının sürdürüldüğü Deşt (Doğantaş) köyünden olan sanık Musa SÖĞÜT'te Hüseyin TEKİN gibi militanlara yiyecek ikmalinde bulunmuştur. Ayrıca kır çalışmalarında kendisine çeşitli yan görevler verilen sanık en son olarak, 6 Ocak 1973 tarihinde Mazgirt İlköğretim müfettişi İbrahim ERTUĞRUL'un evine bomba atılması eyleminde görev almıştır. Vartinek operasyonunu takiben ötedenbrei örgütle ilişkisi olduğu tesbit edilen sanık Musa SÖĞÜT'te tutarsız beyanları ile soruşturma yöntemini menfi şekilde etkilemiş bulunmaktadır.

Netice itibariyle sanık Musa SÖĞÜT, anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirme isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silahlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

46 — İSMAİL ERDOĞAN:

Tunceli'deki diğer arkadaşları ile beraber eğitime tabi tutulduktan sonra silahlı mücadele görüşünü benimsiyerek Muzaffer ORUÇOĞLU etrafında yer alan sanık İsmail ERDOĞAN, ortak amaç yönteminde ilk kez 16-17 Mayıs -972 tarihinde beyanname dağıtmak eyleminde vazife almıştır. Bunu takiben bir süre tutuklu kalan sanık İsmail ERDOĞAN kır eylemlerinin yoğunlaştığı Eylül 1972 tarihine kadarki faaliyetler

içerisinde görünmemekle beraber bu tarihten sonra kır kadrosuna yeniden dahil olduğu anlaşılmaktadır. Muzaffer ORUÇOĞLU'nun beyanına göre sanık İsmail ERDOĞAN Darıkent bucağı jandarma birliğinde görevli Uzman çavuş Ertuğrul TAŞTEMEL'in evine bomba atılmasında vazife almıştır.

İbrahim KAYPAKKAYA ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Tunceli'de sürdürdüğü çalışmalar sırasında evini örgütsel faaliyetlerin karargâhı haline getiren sanık silâhlı mücadele özündeki düşüncayı içtenlikle benimsemiş bulunmaktadır.

Netice itibarıyla sanık İsmail ERDOĞAN, anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

47 — MEHMET ÇİÇEK:

İbrahim KAYPAKKAYA ve Muzaffer ORUÇOĞLU'nu Tunceli bölgesinde oluşturup eğitime tabi tuttuğu kadro içerisinde yer alan sanık Mehmet ÇİÇEK Mayıs 1972 başlarındaki ayrılık toplantısındaki silâhlı mücadele görüşünü benimsemiş bulunmaktadır. Bunun sonucu olarak sanık Mehmet ÇİÇEK 16-17 Mayıs 1972 tarihinde dağıtılan ve ihtilâl kalkışmasını öneren örgütsel harekette görev almıştır. Daha sonraki tarihlerde sanık Mehmet ÇİÇEK'in herhangi bir eylemine rastlanmama-
makla beraber, örgüt içerisinde gösterdiği silâhlı mücadele bilinci ifade eden eylemi fikir düzeyini aşan ve harekete dönüşen bir durum ifade etmektedir. Gerçekten bunu izleyen faaliyetler ve eylemler hareketin yönelik olduğu amacı ortaya koymaktadır. Bu itibarla sanığın kastında ve fiili durumunda Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde bir örgüte girmenin sınırlarını aşan bir sonuç söz konusudur.

Netice itibarıyla sanık Mehmet ÇİÇEK; anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

48 — DÜZALİ AYDOĞMUŞ:

Şafak örgütü döneminde Aralık 1971 tarihinde İbrahim KAYPAKKAYA'nın Tunceli bölgesine çalışmak üzere geldiği sırada, ilk ilişki kurduğu kimse olan sanık Düzali AYDOĞMUŞ, sosyal mevki ve tahsil seviyesi itibarıyla Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiyi teorik yanları ile kavrayacak bir durumda olmamakla beraber, önce İbrahim KAYPAKKAYA, daha sonra Muzaffer ORUÇOĞLU tarafından girilen eğitim çalışmalarını izlemiş ve silâhlı mücadele düşüncesini benimsiyerek bu kişilerle olan irtibatını kesmediği gibi, militanların yiyecek ihtiyaçlarını sahibi bulunduğu bakkal dükkânından kısmen gidermiştir. Zaman zaman kır çalışma alanına uğrayan Düzali AYDOĞMUŞ, silâhlı mücadele yöntemindeki çalışmalardan haberdar olmuştur. Bu arada Aralık

1972 sonlarına doğru Kamer ÖZKAN, Murat AYDIN ve kendisinin Üsteğmen Fehmi ALTINBİLEK'i pusuya düşürüp öldürülmesi şeklinde bir hücre görevi aldıklarını ve bir süre adı geçen görevliyi izlediklerini bizzat ifade etmektedir. Bu girişimin diğer faillerinden olan Murat AYDIN ve Kamer ÖZKAN halâ yakalanamamış bulunduğundan bu eylemle ilgili boyutlar tümü ile ortaya çıkmamış bulunmaktadır.

Netice itibariyle sanık Düzali AYDOĞMUŞ anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak ve ona bazı olanaklar temin ederek T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

49 — RAMAZAN BALPETEK, 50 — BAYRAM LAÇIN:

Muzaffer ORUÇOĞLU Siverek kesiminde yaptığı çalışmalar sonunda örgüte kazandığı militanlardan olan Ramazan BALPETEK ve Bayram LAÇIN kendisini bölgeden ayrılarak Tunceli'ye gitmesinden sonra da Seyithan DOKAY mihveri etrafında silâhlı mücadele amacına dönük faaliyetlerine devam etmişlerdir. Siverek Bölgesinde ortaya koymak istedikleri silâhlı eylemler konusunda çeşitli toplantılar yapan sanıklar özellikle Mehmet OYMAN ve Adnan DİKMEN isimli kişilerin evlerine bomba atılması kararını beraberce vermişler ve bu işin icrasını Seyithan DOKAY'a bırakmışlardır. Örgütün silâhlı gücünü artırmak yönünde de bazı çalışmalar yapan ve eylemlerde kullanılacak bombanın temininde de hizmetleri geçen sanıklar Siverek İlçesinde arka arkaya meydana gelen üç patlama olay sonunda büyük bir korku yaratarak, toplum düzenini temelden sarsmışlardır. Sanıkların Şafak örgütü zamanında da bir takım faaliyetleri söz konusu olduğundan, aynı zamanda bu davanın sanıkları arasında yer almışlardır. Sanıklar Ramazan BALPETEK ve Bayram LAÇIN son patlama eylemlerindeki durumları itibariyle fikir örgütü sınırını aşan, silâhlı hareket niteliği taşıyan bir mevki kazanmışlardır.

Netice itibariyle sanıklar Ramazan BALPETEK ve Bayram LAÇIN Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde efr'i fail derecesinde faaliyetlerde bulundukları tüm delillerden anlaşılmaktadır.

51 — MEHMET ÇIPLANLIK:

Siverek bölgesinde Muzaffer ORUÇOĞLU'nun sürdürdüğü örgütsel faaliyetler içerisinde daha önce ismine rastlanmadığı görülen Mehmet ÇIPLANLIK, Siverek'in mütegalibesinden saydıkları Mehmet OYMAN ve Adnan DKMEN'in evlerine konan üç ayrı bomba olayında Seyithan DOKAY'ın yanında yer almıştır. Sanık Mehmet ÇIPLANLIK'ın örgütsel bilince sahip olup olmadığı konusunda kesin bir kanaat yaratacak evvel ilişkiler tesbit edilememekle beraber, kişisel bir ifil, şahsi husumet düşüncelerinin çok üstünde bir mahiyet gösteren bomba koymak gibi, bir eylemin ne amaç taşıdığı normal aklı yeteneklere sahip olan her ki-

şinin kavrayıp idrak edebileceği gözden uzak tutulamaz. Kaldı ki Mehmet ÇİPLANLIK'ın mağdur kişilere karşı şahsi bir garez ve kini de mevcut bulunmamaktadır. Bu itibarla sanık Mehmet ÇİPLANLIK'ın fiili anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen ve T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde bir netice ortaya koymakta ve bu husus mevcut delillerden anlaşılmaktadır.

52 — CELAL ERDOĞMUŞ:

Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Siverek kesiminde yaptığı çalışmalarla örgüte kazandırdığı militanlardan olan Celal ERDOĞMUŞ, Muzaffer yönetiminde anarşik kapsamda duvarlara yazı yazılması ve Siverek Lisesinden teksir makinasının çalışması eylemlerinde görev aldıktan sonra örgütle olan ilgisini kesmiyerek Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Siverek'ten ayrılışını müteakip silâhlı mücadele düşüncesini diğer temsilcisi militanlarla ilişkilerini sürdürmüştür. Belirli zamanlarda Siverekteki çalışmaları denetleyen Muzaffer ORUÇOĞLU'na muhatap olan sanık Seyithan DOKAY, Fatma EREZ ve diğer üyelerle örgütsel düşünce etrafında ele alınacak eylemler konusunda görüşmeler yapmıştır. Son olarak «Faşistlere ölüm» başlıklı beyannameyi Fatma EREZ'den alarak dağıttığını ifade eden sanık Celal ERDOĞMUŞ bilâhare bu beyanından rûcu etmiştir. Fatma EREZ'in Diyarbakır Siirt illeri Sıkıyönetim Komutanlığınca gözaltına alınması karşısında alınacak vaziyeti tesbit etmek düşüncesi ile Siverek'ten Diyarbakır'a gelerek, Fatma EREZ'in kaldığı hastahane de bazı temaslar yaptığı gibi, Fatma EREZ'in yakalanışı sırasında da, kendisini sorumluluktan kurtarmak amacı ile soruşturma makamlarını yanılgıya düşürecek tutarsız davranışlarda bulunmuştur.

Netice itibariyle sanık Celal ERDOĞMUŞ, anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

53 — FATMA EREZ:

Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiyi benimsiyerek çevresinde kendisini devrimci ve kürt halkının savunucusu olarak ilân eden sanık Fatma EREZ'in bu eğilimini öğrenen Muzaffer ORUÇOĞLU Siverek bölgesindeki çalışmaları sırasında Fatma EREZ'le ilişki kurmuştur. Bir ara İbrahim KAYPAKKAYA ile de doğrudan doğruya ilişki tesis eden Fatma EREZ, evini gizleme ve örgüt çalışmalarında bir üs haline getirerek Muzaffer ORUÇOĞLU'nun yaptığı çalışmaların uzun süre yer altı düzeyinde kalmasına yardım etmiştir. Silâhlı mücadele hedefindeki çalışmalarda kız olarak arkadaşlarını teşvik eden sanık Fatma EREZ yakın çevresini ve liseden tanıdığı Celâl ERDOĞMUŞ ve Adnan GÜNAYDIN gibi öğrencileri etkilemiştir. Hatta örgüt düşüncesinin Siverek hudutlarını aşan bir yaygınlık kazanması amacı ile Seyithan DOKAY'ın

İstanbul'dan getirmiş olduğu «Milli Mesele - Şafak Revizyonizmi tezleri» isimli örgüt yayını Diyarbakır'a götürmüş, Hamza OĞUZER'i aramış ise de bulamaması karşısında, Dev-Gençli olduğu ifade edilen Cengiz DİNÇER'e vererek örgüt görüşleri yönteminde yeni bir etki alanı yaratmak istemiştir. Ayrıca örgütsel çalışmalarda kullanılan kitap, yayın ve eşyaları evinde muhafaza ettiği anlaşılan Fatma EREZ, zaman zaman örgütsel eylem kararlarının evinde alınmasını sağlamıştır.

Sanık Fatma EREZ yakalanmak üzere polislerin görevli olduğu Liseye geldiği sırada dahi üzerinde bulunan «Bir toplumun uyanışı» isimli kitabı delil olarak ele vermemek düşüncesi ile bir ara Adnan GÜNAYDIN'a vermiş, durumu izleyen Celâl ERDOĞMUŞ söz konusu kitabı Adnan GÜNAYDIN'dan alarak saklamıştır.

Ailece kendilerinin devrimci olduğunu ifade eden Fatma EREZ'in silâhlı mücadele uğrunda örgütsel faaliyetlere geniş katkılai sağladığı görülmektedir.

Netice itibariyle sanık Fatma EREZ anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak ve ona bazı olanaklar temin ederek T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

54 — ALPASLAN ÖZTÜRK:

İhtilâlcı gençlik birliği üyeleri ile beraber Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte giren sanık Alpaslan ÖZTÜRK, bir süre İstanbul'daki örgüt yöneticileri ile ilişkilerini sürdürmüş ve birkaç kere Gültepe'deki evinde toplantı yapılmıştır. Bu toplantılardan birinde İGB'li Ömer İNCE'nin Şafak zamanından kalma Silâh ve kitapların Cem SOMEL'e verilmiş olduğu anlaşılmaktadır. Sanık Alpaslan ÖZTÜRK'ün silâhlı mücadele düşüncesini bütün boyutları ile benimseyip profesyonel bir düzeyde çalışabileceğine kani olan örgüt yöneticileri, Aralık 1972 sonlarına doğru, kendisini İrfan ÇELİK'le beraber Malatya Bölgesinde kır çalışmaları yapmak üzere göndermişlerdir. Kısa bir intibakı müteakip, buradaki kır çalışmalarının bir bölümünü yöneteceği ifade edilen Alpaslan ÖZTÜRK kendilerine verilen belirli isimler aracılığı ile Malatya'da çalışmalara başlamışlardır. Cafer ŞEN, Ali MERCAN ve Ali TAŞYAPAN'la temas kuran Alpaslan ÖZTÜRK buradaki faaliyetlerini yakalanmış bulunduğu 10 Mart 1973 tarihine kadar sürdürmüştür. Bu tarihten önce, Mustafa KARAOĞLAN ve Kalender DURDU gibi yerli kişilerle tanışmış ve örgüt üssü olarak kullandıkları evde, Kalender DURDU'ya banka soymak düşüncesinden bahsederek, para ihtiyacının bu suretle giderilebileceğini ifade etmiştir. Fakat Kalender DURDU İrfan ÇELİK paralelinde Darende yörelerinde çalışmaya gittiğinden Banka soyma düşüncesi olumlu bir safhaya sokulamamış görünmektedir. Sanıklar Alpaslan ÖZTÜRK ve İrfan ÇELİK'in yer altı düzeyinde faaliyetler gösterdiğini istihbar eden güvenlik kuvvetleri yaptıkları gözlem sonunda, kendilerini örgüt üssü olarak kullandıkları evde 10 Mart 1973 günü gecesi yakalanmışlardır. Bu sırada silâh, bomba, örgüt gö-

rüşlerini yansıtan çoğaltılmış eleştiri, tez ve notlar ile patlayıcı madde malzemesi ele geçirilmiştir.

Netice itibariyle sanık Alpaslan ÖZTÜRK, anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak ve ona bazı olanaklar temin ederek T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

55 — KALENDER DURDU:

Marksist-Leninist görüşlere sahip olup, uzun süre Malatya dolaylarında öğretmenlik yapan Kalender DURDU, daha önce Malatya bölgesinde örgüt çalışmalarında bulunan Cafer ŞEN aracılığı ile İrfan ÇELİK ve Alpaslan ÖZTÜRK'ü tanımış, tanışmayı müteakip aralarında ortak bir ideolojik ittifak hasıl olan Kalender DURDU bu kişilerin ne sebeple Malatya'da bulunduklarını anlamıştır. Bunun sonucudur ki İrfan ÇELİK Kalender DURDU klavuzluğunda hemen kır çalışmalarına çıkmış ve Kalender DURDU daha önceki yıllar öğretmenlik yaptığı Darende Kuluncak bucağına bağlı köylere İrfan ÇELİK'i götürerek beraberce zemin yoklaması ve fırsat buldukça örgüt düşüncesi istikâmetinde bilinçlendirme çalışmaları yapmışlardır. Kuluncak nahiyesi dahil Başören, Bıdır, Alvar köylerini tarayan Kalender DURDU ve İrfan ÇELİK, beraberlerindeki örgüt yayınlarını dağıtmak istemişler ve fakat müsait bir ortam kollamak düşüncesi ile, İrfan ÇELİK bu daktilo ile çoğaltılmış eleştiri ve tezleri, yanındaki bomba ile beraber Alvar köyü ilkokulu arkasına gömerek Malatya'ya girmiş, gelmemesi karşısında durumu öğrenmek üzere peşinden Malatya'ya giden Kalender DURDU İrfan ÇELİK'in köye döndüğünü duyarak tekrar Alvar'a gelmiş, İrfan ÇELİK'le buluşma sağlayamaması üzerine İrfan'ın toprağa gömmüş olduğu örgüt notlarını ve bombayı alarak gitmiştir. Bu sırada Kalender DURDU'nun Süleyman KUŞDOĞAN isimli bir tanıdığından tüfek satın aldığı ve fakat bilâhare bunu iade ettiği görülmektedir. Şubat 1973 sonlarına doğru sürdürülen bu çalışmaları müteakip bir ara Kalender DURDU'nun İrfan ÇELİK ve Alpaslan ÖZTÜRK'le irtibatının kesildiği ve bunu takiben de esasen sanıkların ele geçirildikleri anlaşılmaktadır.

Netice itibariyle sanık Kalender DURDU, anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde değiştirmek isteyen örgüt içerisinde yer alarak ve ona bazı olanaklar temin ederek T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan faaliyetlere silâhlı hareket ifade eden bir nitelikte katılma göstererek aynı maddenin ikinci fıkrasında gösterilenden gayri surette ve T.C.K. nun 146/3 maddesinde tanımlandığı şekilde fer'i fail derecesinde faaliyetlerde bulunduğu tüm delillerden anlaşılmaktadır.

Yukarıda sanıkların fiili ve hukukî durumları ile ilgili bölümün 23 sırasından 55 sırasına kadar Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve onun yan kuruluşları içerisindeki durumları ele alınan sanıkların, örgütsel ilişkilerindeki mahiyet ve asıl kast'ları dikkate alınarak değerlendirme yapılmıştır. Sanıkların örgütsel ilişkilerinde ve ortak silâhlı mücadele düşüncesine yönelik eylemleri fikir kavramı sınırlarını

aşmakta ve Anayasal düzeni yıkmayı hedef alan hareket çizgisi içine düşmektedir. Sanıklar girmiş oldukları örgütün niteliği ve silâhlı mücadele amacı güden Öz düşüncesini bilmektedirler. Örgüte giriş keyfiyeti sonradan vukuu bulmuş olmasında dahi durum değişmemekte ve hatta bir bakıma daha da bilinçli bir katılma kanaati yaratmaktadır. Çünkü Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt çeşitli kesimlerde Silâhlı faaliyetlere ve yer yer silâhlı eylemlere başlamış olmakla, daha sonra yapılacak örgütsel bir çalışma pek tabii ki silâhlı mücadele düşüncesi dışında olamayacaktır. Bu itibarla sanıklar Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün Halk Savaşı oluşumuna yol açacak niyetlerini bilmektedirler ve katılma göstererek aynı düşüncüyü paylaşmış bulunmaktadırlar.

Diğer taraftan fer'i fail derecesinde bulunan bu sanıkların silâhlı örgüte girişinden ve faaliyetlere geçişinden önce, Anayasal düzeni zor yolu ile Marksist-Leninist ve maoist yöntemde değiştirmek amacı ile T.C.K. nun 146/1 maddesi düzeyinde sürdürülmekte olan çekirdek ve kaynak bir yıkım hareketi mevcut olup sanıkların bu mihvere yönelik çok yönlü faaliyetleri nitelik ve kapsam itibarıyla Anayasal düzeni silâhlı ihtilâl yolu ile yıhma düşüncesini besleyen ve ona Kuvvet kazandıran bir anlam ifade etmekte ve asıl kalkışmaya nazaran fer'i bir nitelik göstermektedir.

Şimdi ise, fiili durumların fikir örgütü niteliği gösteren sanıklarla münferit bir fiil olarak durumları ele alınabilecek sanıklarla ilgili iddialarımıza geçeceğiz.

56 — HASAN İLTER:

Marksist-Leninist ideolojiyi içtenlikle benimseyip, öğrencilik yıllarından beri çevresine bu ideoloji yolunda olduğunu hissettiren sanık Hasan İLTER tahsilini bitirip Tunceli Lisesine öğretmen olduktan sonra da, kendisini bu tutkudan kurtaramamış gözükmektedir. İbrahim KAYPAKKAYA Aralık 1971 tarihinde Tunceli bölgesine çalışmaya geldiği zaman, ilk kez yapılan tavsiyeye uygun olarak Hasan İLTER'i bulmuştur. Görüşmeyi müteakip aralarında Marksist-Leninist bir ittifaka varan Hasan İLTER, İbrahim KAYPAKKAYA Tunceli bölgesinde çalışmalar yapabilmesi düşüncesi ile çeşitli olanaklar sağlamıştır. İbrahim KAYPAKKAYA'nın Tunceli kesiminde yapacağı kadro ve bilinçlendirme faaliyetlerini gizli düzeyde sürdürebilmesi bakımından, kendisini öğrencisi olan ve esasen fakir olup ev kirasının bir kısmını ödediği Baki İŞÇİ'nin evine yerleştirmiştir. Bundan sonra lisedeki sempatizan öğrencilerin ve öğretmenlerin isimlerini İbrahim KAYPAKKAYA'ya veren Hasan İLTER aynı zamanda ortak ittifaka konu Marksist-Leninist düşünce yönteminde çevre sağlamış bulunmaktadır. Bu arada önce İbrahim KAYPAKKAYA'yı, bilâhare gelen Muzaffer ORUÇOĞLU'nu maddî bakımdan desteklemek suretiyle ortak amaç doğrultusundaki faaliyetlerin başarılı bir düzeye erişmesine çalışmıştır. İbrahim KAYPAKKAYA'nın öğretmen Hasan İLTER ile kurduğu çok yönlü örgütsel diyalog sayesinde, örgütün Tunceli kesiminde kısa bir zaman zarfında, Marksist-Leninist ve Maoist düşünceleri benimseyip kabul etmekten öteye eylemci bir kadroya sahip olduğunu ve bu kadroya dayanarak silâhlı mücadele yolundaki çalışmaların genişletilip, silâhlı eylemlerin başlatıldığını görmekteyiz. Sanık Hasan İLTER'in İbrahim KAYPAK-

KAYA ve bundan sonra Muzaffer ORUÇOĞLU ile tesis ettiği Marksist-Leninist ideoloji doğrultusundaki ilişki ner ne kadar sılınnı hareket düzeyine ulaşmamış ise de, Marksist-Leninist ideolojiyi gerçekleştirme ortak amacı etrafında sevk-i idare sınırları içerisinde kalmış ve bunun icabettirdiği bütün gerekler Hasan İLTER tarafından yerine getirilmiş ve bu çalışmalar beklenen ürünü vererek aynı ideolojinin uygulama biçimi olarak silâhlı hareketlere dönüşmüştür.

Netice itibariyle sanık Hasan İLTER'in örgütsel ilişki ve faaliyetleri; T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlandığı şekilde sınıf diktatoryasını öngören, ekonomik ve sosyal temel düzeni Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda değiştirmeyi hedef alan illegal bir yıkıcı birleşmede yönetmen düzeyinde kalmakta ve bu husus tüm delillerden anlaşılmaktadır.

57 — KENAN KASAR:

Marksist-Leninist ideolojiye sahip olan Kenan KASAR, Tunceli Lisesinde özellikle bu ideolojinin baş savunucusu bulunan Hasan İLTER ile yakın ilişkiler kurarak Hasan İLTER'in İbrahim KAYPAKKAYA mihveri etrafında tesis ettiği yıkıcı birleşmeye intisap göstermiştir. Bunun sonucu olarak Lise çevresinde başka katılmaları sağlayacak şekilde hareket etmek suretiyle Marksist-Leninist yöntemdeki kararlılığını teyit etmiştir. Tunceli Lisesinde dinlenen tanıklar Hasan İLTER ve Kenan KASAR'ın ideolojik yapı ve bu doğrultudaki faaliyet ve durumlarını bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Keza Tunceli grubu sanıklar da bunu doğrulamaktadırlar. Sanık Kenan KASAR'ın örgütsel ilişkileri Marksist-Leninist yıkıcı bir birleşmede yönetmen derecesine ulaşmaksızın, bu istikametteki yıkım topluluğuna katılma şeklinde kendini göstermektedir.

Netice itibariyle sanık Kenan KASAR'ın T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlanan ve 141/1 niteliğindeki yıkıcı birleşmeye katıldığı tüm delillerden anlaşılmaktadır.

58 — MEHMET ÇETİN:

Çapa Yüksek Öğretmen Okulunda okuduğu yıllardan beri Marksist-Leninist ideolojiyi benimsediği ve bunun sonucu olarak Çapa'da ilk kez fikir kulübünü İbrahim KAYPAKKAYA, Mustafa ÇOBAN ve Muzaffer ORUÇOĞLU ile oluşturdukları anlaşılan sanık Mehmet ÇETİN öğretmen çıktıktan sonra bir süre DEV-GENÇ yıkıcı birleşmesi dışında kaldıktan sonra, Şafak Örgütü zamanında yeniden hatırlanarak aynı mahiyette ilişkiler içerisine alınmıştır. Kendisine gönderilen örgüt yayınlarından yararlanarak çevre sağlamak istemiş ve bunları dağıtmıştır. Keza örgüte maddî yardımlarda da bulunduğu ifade edilmektedir. Her ne kadar sanık Mehmet ÇETİN'in ilişkileri Şafak Örgütü dönemini kapsamakta ise de, temasların nihayet tarihi olarak, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt oluşumu içinde de, bu görüşü reddetmiyen ve fakat silâhlı hareket düzeyinde bir varlık göstermeyen katılma hali söz konusudur.

Sanık Mehmet ÇETİN'in Marksist-Leninist ve Maoist düşünce yöntemindeki yıkıcı birleşmeye intisabını ifade eden gelişmeler, özellikle soruşturmamızda beyanlarına tanıklık derecesinde itibar edilmesini

önererek dosyaya koyduğumuz Abtullah TUNÇAY'ın ifadesinden anlaşılmaktadır.

Netice itibariyle sanık Mehmet ÇETİN'in T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlanan yıkıcı birleşmeye T.C.K. nun 141/5 maddesinde tarif edildiği üzere katıldığı tüm delillerden anlaşılmaktadır.

59 — ZÜLFİ YILDIZ, 60 — NİYAZİ İLGAZİ:

Karakoçan ilçesinde öğretmen olan ve aynı zamanda devrimci öğretmenler birliği başkanı bulunan Niyazi İLGAZİ ile kahvecilikle iştiğâl eden Zülfi YILDIZ; Muzaffer ORUÇOĞLU, Ali Haydar YILDIZ, Süleyman YEŞİL ve İbrahim Halil AKYOL tarafından sürdürülen Marksist-Leninist yöntemdeki kır faaliyetleri sırasında bu kişilerle temaslar kurarak, Karakoçan'a gelme amaçlarını açıkladıkları ve bu durumun bir kaç kere tekrerrür etmesine rağmen, sanıklar Niyazi İLGAZİ ve Zülfi YILDIZ'ın devrimci kavram görünümü altındaki harekete fikir düzeyinde katılma gösterdikleri, bu arada Karakoçan'daki bürokrasi ile ilgili bilgiler verdikleri anlaşılmaktadır. Hatta Niyazi İLGAZİ'nin Ali Haydar YILDIZ'a vermiş olduğu 130 liranın örgüte yarar sağlamak bilinci taşıdığı görülmektedir. Her ne kadar Niyazi İLGAZİ bu paranın kendisinden zor yolu ile alındığını öne sürmüştü de zorlamayı müteakip kendisinin şu veya bu şekilde herhangi bir şikâyetle bulunmadığı görülmektedir. Bu itibarla Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji yönteminde çalışmalar yapan ve bu örgüt üyelerinin öne sürdükleri fikirleri benimseyen sanıklar Niyazi İLGAZİ ve Zülfi YILDIZ intisap göstermişler ve bundan sonra silâhlı örgüt Karakoçan'da kuvvet bularak silâhlı eylemlere girişmiştir. Soruşturmamız konusu dışında kalmakla beraber, Temmuz 1972 tarihinde Karakoçan kaymakamının evine atılan patlayıcı madde ile ilgili olarak, sanık Zülfi YILDIZ bu fiili daha önce kendileri ile görüşen Ali Haydar YILDIZ ekibi tarafından yapıldığı ve bunu imâlı olarak bizzat Ali HAYDAR YILDIZIN ağzından duyduğunu ifade etmekle, örgüt amacı konusundaki bilincini ortaya koymaktadır.

Netice itibariyle sanıklar Zülfi YILDIZ ve Niyazi İLGAZİ'nin T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde 141/1 niteliğindeki yıkıcı birleşmeye girdikleri tüm delillerden anlaşılmaktadır.

61 — ALİ YILDIZ:

İbrahim KAYPAKKAYA'nın Tunceli bölgesine gelmiş olduğu Aralık 1971 tarihinden itibaren sürdürdüğü Marksist-Leninist eğitim sonucu örgüte girdiği anlaşılan Ali YILDIZ, daha sonra Muzaffer ORUÇOĞLU'nu Ali YILDIZ'a ait evde yapmış olduğu ayrılık toplantısında ortaya koyduğu silâhlı mücadele düşüncesini benimseyerek örgütten ayrılmış ise de, daha önce fikir düzeyinde bir intisap söz konusu bulunmaktadır. Diğer yandan sanık Ali YILDIZ Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiyi benimsediğini teyit eden yardımcı bir faaliyet içerisine de girmiştir. 1972 Şubat sonlarına doğru İbrahim KAYPAKKAYA Siverek bölgesinde bulunan Muzaffer ORUÇOĞLU'na bir mektup yazarak bunu Siverek'e götürmesini ve orada Abdurrahman KESKİN aracılığı ile ORUÇOĞLU'nu bularak vermesini ve ORUÇOĞLU'nun vereceği bombaları Tunceli'ye getirmesini Ali YILDIZ'dan istemiş ve sanık Ali YILDIZ'da talimat vechile hareket ederek Çin yapısı tahta saplı bombaları (2 adet) Tunceli'ye getirmiştir.

Netice itibariyle sanık Ali YILDIZ T.C.K. 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşime girmiş bulunmaktadır.

62 — HAMZA OĞUZER:

Eylül 1972 tarihinde özel bir işi nedeni ile İstanbul'a gelen sanık Hamza OĞUZER'in hemşehrisi Süleyman DURSUN vasıtasıyla Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt yöneticilerinden Hikmet ŞENSES'i tanıdığı ve bilâhare İbrahim KAYPAKKAYA ile tanışan Hamza OĞUZER'in Marksist-Leninist düşünceleri benimsiyerek örgüte girmeyi kabul ettiği ve kendisinden örgüt saflarında çalışması istendiğinde Diyarbakır bölgesinde çalışmayı kabullenerek hareket stratejisi konusunda bu yöneticilerden bilgi aldığı ve daha sonra Hikmet ŞENSES'e Kazlıçeşme semtindeki Erzincan'lı hemşehrilerinin isimlerini verip kendisi ile tanıştırtarak ortak amaç yönteminde yarar sağlamak istediği anlaşılmaktadır. Sanık Hamza OĞUZER mensubu bulunduğu Diyarbakır Eğitim enstitüsünde ve Tıp Fakültesi çevresinde çalışmalar yapabileceğini İbrahim KAYPAKKAYA'ya ifade etmesi üzerine, İbrahim KAYPAKKAYA'nın kendisini Ümraniye'deki örgüt üssüne götürerek, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün görüşlerini yansıtan tez, eleştiri ve notları verdiği ve aynı zamanda Diyarbakır'a geçerken Siverek'e de uğrayarak Seyithan DOKAY'la temas etmesini ve Silâh alınma işinin ne olduğunu sormasını söylediği ve talimat üzere hareket eden Hamza OĞUZER'in Siverek ilişkilerinden sonra, Diyarbakır'a gelerek örgüt görüşü etrafında kazanıcı bazı çalışmalara girdiği okul arkadaşlarından Ali KARA, Mehmet Emin KANPAK, Zekâi YÜKSEL, Kenan YİĞİT ve Yusuf ERNEZ'e örgüt görüşlerini anlatarak onları etkilemek istediği anlaşılmaktadır. Hamza OĞUZER Diyarbakır bölgesinden ayrılırken, örgüt ilişkileri bakımından kendisinin kolaylıkla bulunabilmesi için adres verdiği ve saatçi Nejat aracılığı ile bulunabileceğini söylediği, keza Erzincan'a gittiğinde Foto Stil Hüseyin YILDIZ vasıtasıyla kendisinin aranmasını tembihliyerek örgütsel çalışmaya bağlılık gösterdiği anlaşılmaktadır. Sanık Hamza OĞUZER Erzincan'da bulunduğu Kasım 1972 sıralarında, Foto Stil Hüseyin YILDIZ aracılığı ile Seyithan DOKAY'dan bir mektup almış ve bu mektupta kendisinin İstanbul'a çağrıldığını öğrenerek yine mektupta yazılı olduğu şekilde İstanbul'dan gelen bir militanla Elazığ'da buluşma yaptıktan sonra İstanbul'a giderek Hikmet ŞENSES ve takma ismini Ahmet olarak ifade ettiği İbrahim KAYPAKKAYA ile görüşmüş ve işçi kesimine yönelik bazı çalışmalar yapması sonunda, Hikmet ŞENSES ile aralarında ihtilaf belirmiş ve böylece Diyarbakır'a dönmüş bulunmaktadır.

Bundan sonraki ilişkileri Silâhlı hareket düzeyine geçmeksizin kovuşturmayla konu olmuştur. Nitekim 10 Ekim 1972 tarihinde Yusuf ERNEZ'in Diyarbakır Eğitim Enstitüsü yurdundaki eşyaları arasında «Milli Mesele - Şafak Revizyonizmi tezleri» isimli örgüt yayını bulunmuş ve söz konusu 52 sayfalık yayın kapsamından Şafak örgütünü eleştiren ve bunun altında yeni bir örgüt düşüncesi ortaya koyan hareketin varlığı meydana çıkmış ve dolayısıyla Yusuf ERNEZ bu tezi Hamza OĞUZER'den aldığını söylemesi üzerine Hamza OĞUZER hakkında Ekim 1972 ortaları itibariyle Diyarbakır - Siirt illeri Sıkıyönetim komutanlığınca gözaltı emri çıkarılarak aranmaya başlanmıştır. Bu suretle Şafak Örgütünden kopma yeni bir örgüt hareketine ipucu teşkil eden ve «Şafak

Revizyonizmi tezleri» isimli yayında dile getirilen görüşlerden hareketle Diyarbakır, Siirt illeri Sıkıyönetim Komutanlığı askerî Savcılığında derinleştirilen soruşturma bizi Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve onun yan kuruluşları varlığına ve faaliyetlerine kadar götürerek, çeşitli aşamalardan sonra tüm örgüte vaziyet etmeyi sağlayan bilgiler gün ışığına çıkmış bulunmaktadır.

Hal böyle olmakla beraber sanık Hamza OĞUZER'in Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte dönük faaliyetleri fikir düzeyinde kalmakta ve T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlandığı şekilde, Hamza OĞUZER örgütün bir yöneticisi mevkiinde bulunmaktadır. Örgütün hareket düzeyine geçiş faaliyetlerinde ve eylemlerinde sanık Hamza OĞUZER'in hizmeti olmadığı gibi, Diyarbakır Siirt illeri Sıkıyönetim Komutanlığınca arandığını duyarak bizzat kendisi teslim olmuş ve girip faaliyetlerine katıldığı örgütün fikir yapısı stratejisi ve kendisinin gösterdiği çalışmalar hakkında T.C.K. nun 141/7 maddesinde sözü edildiği, yapılan soruşturmada yöntem tâyin edecek ve genişlik kazandıracak şekilde açıklamalarda bulunmuştur.

63 — YUSUF ERNEZ:

Hamza OĞUZER'in yaptığı çalışmalar sonunda Marksist-Leninist düşüncüyü benimsiyerek bu yoldaki yıkıcı birleşmeye intisabı kabul eden sanık Yusuf ERNEZ'in yatağının altından Güvenlik görevlilerince «Millî Mesele - Şafak Revizyonizmi Tezleri» isimli örgüt yayını bulunmuştur. Her ne kadar sanık Yusuf ERNEZ böyle bir katılmada bulunmadığını ileri sürmekte isede, yakalanma keyfiyeti beyanına ters düşmektedir. Şayet böyle olsa idi Hamza OĞUZER'in temasta bulunduğu diğer arkadaşlar gibi Yusuf ERNEZ'de de örgütsel bağlılık ifadesi olan tez çıkmamış olurdu. Kaldı ki Hamza OĞUZER YYusuf ERNEZ'le olan ilişkisini teyit etmekte, Yusuf ERNEZ'de bulunan örgüt yayını ise katılmaya mana kazandırmaktadır. Ancak bu sanıkta hazırlık soruşturması sırasında, tezin kaynağı hakkında doğru beyan ve ihbarda bulunmuş bir kişidir. İhbarı üzere girişilen soruşturma bizi örgütün tüm unsurlarını çökertecek bir sonuca götürmüş bulunmaktadır.

64 — MEHMET KIRKAN:

Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Siverek kesiminde yaptığı çalışmalar sırasında örgüte kazandığı militanlardan olan ve her iki gözü kör bulunan Mehmet KIRKAN Hafızlıkla iştigâl etmesi sebebiyle şüphe çekmiyeceği düşüncesiyle örgütsel ilişkilerde kullanılmış bir kimse durumundadır. Arkadaşlarının anlatımları ile zihnine yerleştirdiği Marksist-Leninist görüşlere tam bir bağlılık göstererek hareket etmiş ve örgüt çalışmalarında girilen sıkışık anlarda, örgüte ait kitap ve yayınları evinde saklamak suretiyle yer altı düzeyinde sürdürülen faaliyetlerin gizli kalmasına yardım etmiş bulunmaktadır. Seyithan DOKAY ve arkadaşlarının yaptığı bazı toplantıların hafızlar ve körler Dernek binasında icrasına müsaade etmiş ve örgüt düşüncelerini benimsemesi sonucu toplantıları yönetim vazifesi almaksızın izlemiştir. Sanık Mehmet KIRKAN Marksist-Leninist yöntemdeki illegal topluluğa tam bir bağlılık göstermiş ve bunun sonucu olarak devrimci düşünce'nin yaygınlık kazanması konusunda yardımcı faaliyetlerde bulunmuş ise de, malûliyeti ve sosyal seviyesi itibariyle bu durumu hiç bir zaman sevk ve idare düzeyine

ulaşmamış görünmektedir. Sanık Mehmet KIRKAN devrimci olarak nitelediği düşünceleri etkilemek bakımından çeşitli vesilelerle okumuş bulunduğu dini dualar sonunda dahi «Devrim uğruna çalışanlar ve devrim uğruna ölen devrimci kardeşlerimiz «ruhuna Fatiha» demek suretiyle Devrimci düşüncesi doğrultusunda temennilerini dinî bir görevin ifası sırasında dahi ifade etmiştir.

Netice itibariyle, sanık Mehmet KIRKAN'ın T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde 141/1 niteliğindeki yıkıcı birleşmeye girdiği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

65 — SÜLEYMAN DURSUN:

İşçilerin yoğun olduğu Yeşildirek Gürün Han'da kahvecilikle iştigâl eden sanık Süleyman DURSUN, Marksist-Leninist Türkiye Komünist Partisi yöneticileri ile ilişkiler kurarak, bunların aynı yöntemdeki çalışmalarına yardımcı olmuştur. Zaman zaman maddî yardımlarda da bulunan sanık Süleyman DURSUN, bazı işçiler üzerinde yapılacak çalışmalarla, örgüt düşüncesinin genişlik kazanmasına gayret etmiştir. Aslan KILIÇ, Hikmet ŞENSES, İbrahim KAYPAKKAYA ve Cem SOMEL gibi örgütün asıl yöneticileri ile doğrudan doğruya ilişkiler kuran Süleyman DURSUN hemşehrisi Hamza ÖĞUZER'in Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girmesi ve bölgesel çalışma görevi almasında başlıca rolü oynamıştır. Gül isimli işçi kızla Meral YAKAR'ın temasını sağlayan Süleyman DURSUN kadın işçileri kapsayacak bir çalışma alanı sağlanmasında yararlı olmuştur. Her ne kadar sanık ilişkilerin mahiyetini bilmeden insanî düşüncelerle hareket ettiğini öne sürmekte ise de, örgütsel ilişkilerinin tüm ayrıntıları ile ortaya çıkması karşısında böyle bir safiyeti kabule deliller imkân vermemektedir.

Netice itibariyle sanık Süleyman DURSUN'un ilişki ve faaliyetleri; T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlandığı şekilde sınıf diktatoryasını öngören, ekonomik ve sosyal temel düzeni Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda değiştirmeyi hedef alan illegal bir yıkıcı birleşmede sevk ve idare, bazen de yol gösterme düzeyinde kalmaktadır. Sanık Süleyman DURSUN'un örgütün silâhlı eylemlerine karışmadığı ilişkilerinin fikir seviyesine kadar devam ettiği ve bu kapsam içerisinde Marksist-Leninist düşünceye yarar sağlamaya çalıştığı tüm delillerden anlaşılmaktadır.

66 — MEHMET ALTUNBAŞ, 67 — CELAL BOZATLI:

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün Cafer ŞEN yönetiminde Gaziantep kesiminde yaptığı çalışmalar sonucu örgüte kazandırıldığı anlaşılan Mehmet ALTUNBAŞ ve Celâl BOZATLI'nın örgütün Gaziantep'e gelen diğer unsurlarından Kaya BOZOKLAR, Sami SARI ve Ahmet SATAN'la da temas ettikleri, ortak amaç doğrultusunda birlikte faaliyet gösterdikleri görülmektedir. Halen ele geçmeyen Gaziantep kadrosu sanıklarından Mustafa TATAR ve Cafer ŞEN tarafından tutulan ve Örgüt üssü olarak kullanılan evde örgütsel ilişki ve faaliyetlerin sürdürüldüğü, söz konusu evin basılması sonucu ele geçen ideolojik belgelerden anlaşılmaktadır. Her ne kadar Gaziantep kadrosuna Hasan ZENGİN, Yaşar DENİZ, Vakkas YAĞŞUN ve Hamza KILIÇ'ın da örgütsel faaliyetlerde bulundukları ve söz konusu örgüte girdikleri ileri sürülmüşse de; Gaziantep grubu olarak soruşturmaya konu sanıklardan Mehmet ALTUNBAŞ ve Celâl BOZATLI'nın ilişkilerinin Türkiye Komünist Partisi Mark-

sist-Leninist örgüte girme düzeyine vardığı diğerlerinin ise başlangıç ilişkileri durumunda kaldığı görölmektedir. Nitekim TİKKO tarafından Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in ölümlü üzerine yayınlanan «HALKIMIZA BİLDİRİRİZ» başlıklı anarşik nitelikteki örgüt beyannamesinin Kaya BOZOKLAR ve Ahmet SATAN tarafından Gaziantep'e getirildikten sonra bu çevrede Mehmet ALTUNBAŞ ve Celâl BOZATLI tarafından dağıtıldığı ve bundan da örgüt düşüncesine bu kişiler tarafından tam bir bağıllık gösterildiği anlaşılmaktadır. Bu hususu bir birini doğrulayan sanık beyanları ortaya koyduktan başka, Gaziantep emniyet müdürlüğünce yaptırılan istihbarat ve izlemeler sonucu olan dosyada mevcut raporlar da teyid etmektedir.

Netice itibariyle sanıklar Mehmet ALTUNBAŞ ve Celâl BOZATLI'nın T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdikleri tüm delillerden anlaşılmaktadır.

68 — NAKİ ÖZGÜL:

Marksist-Leninist düşünceleri benimsiyerek Şafak örgütü zamanında bu ideoloji yönteminde ilişkiler kuran sanık Naki ÖZGÜL kısa zamanda bilincini ileri bir düzeye getirerek içtenlikle kabul ettiği Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda çevresindekileri de ekkilemek istemiştir. Bu cümleden olarak Yılmaz KARAKOÇ ilk kez Naki ÖZGÜL'ün Marksist-Leninist eğitimi sonucu bu ideolojiyi benimsediğini ifade etmektedir. Daha sonraki örgütsel ilişkiler içerisinde Adnan KÖLE ve Hikmet ŞENSES'i tanıyarak Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt hakkında bilgi almak suretiyle yeni örgüt oluşumundan haberdar olduğu görölmektedir. Biran için sanığın Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte iddia ettiği gibi girmemiş bulunduğunu kabul etsek dahi, aynı ideolojik yapıda bulunan Şafak ÖRGÜTÜ dönemindeki ilişkileri, özellikle örgütün fen fakültesi ekibine dahil oluşu sanığın Marksist-Leninist yıkıcı bir birleşmeye dehaletini ortaya kor kanaatindeyiz.

Netice itibariyle sanık Naki ÖZGÜL'ün T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdiği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

69 — İSMAİL ÖZBAY, 70 — MUKADDES ERDOĞDU:

Eğitim Enstitüsü öğrencilerinden olup öteden beri Marksist-Leninist ideolojiye aşına oldukları anlaşılan İsmail ÖZBAY ve Mukaddes ERDOĞDU aralarındaki sözlülük ilişkisi yakınlığından hareketle, Marksist-Leninist düşünce yönteminde bir anlaşmaya varmışlardır. Nezihe BAHAR ve Ayşe İsmail'le ilişki kuran bu sanıklar, bir kaç temastan sonra Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt hakkında fikir sahibi olmuşlar ve bu örgüte girmeyi kabul etmişlerdir. Nitekim örgüte girme derecesindeki bir bağıllığın sonucu olarak, çeşitli TİKKO beyannamelerini Nezihe BAHAR'dan alarak dağıtmışlar ve bu suretle delâletlerini teyit etmişlerdir. Hatta yakalandığı zaman Mukaddes ERDOĞDU'nun dolabı üstünde dağıtmaya hazır beyannameler bulunduğu anlaşılmaktadır. Diğer taraftan kendisini tam manası ile Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesine veren İsmail ÖZBAY TİKKO'nun program ve tüzüğü konusunda bir çalışma yapmış ise de bunun sonucunu alamadan yakalanmış bulunmaktadır. Sanıklar; İsmail ÖZBAY ve Mukaddes ERDOĞDU'nun Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girişleri

fikir düzeyinde kalmış, silâhlı hareket düzeyine geçiş ve bu yoldaki silâhlı eylemlere katılış derecesi göstermemiştir. Fakat örgütün Marksist-Leninist ve Maoist düşüncesi yönteminde tam bir ittifak sağlanarak ve örgüt bilincine varılarak hareket edilmiş ve bu bağlılık somut hareketleri ile teyit edilmiş görünmektedir.

Netice itibariyle sanıklar İsmail ÖZBAY ve Mukaddes ERDOĞDU'nun T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdikleri ve faaliyetlerini silâhlı hareket düzeyine, bu hareketin sınırları içerisine girmediği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

7 — HÜSEYİN CEVİZİÇİ:

Marksist-Leninist ideolojiye sahip olan Hüseyin CEVİZİÇİ'nin 1970 tarihinden beri Muzaffer ORUÇOĞLU ile ilişkisinin bulunduğu ve araya giren zaman boşluğundan sonra, evvel ilişkilerinin kazandığı istikâmeti ortaya koyacak bir gelişmenin kendini gösterdiği anlaşılmaktadır. Nitekim sanık Hüseyin CEVİZİÇİ 1973 martında hemşehrisi olan Adnan KÖLE'ye gelerek Muzaffer ORUÇOĞLU ile kendisini görüştüreceğini söylediği, Adnan KÖLE'nin nedenini sorduğunda Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusunun Diyarbakır ve Havalisindeki çalışmalarını yönetmek üzere seni o bölgeye göndermeyi düşünüyoruz dedikten sonra bu görüşmenin Hüseyin CEVİZİÇİ aracılığı ile gerçekleştirilip Adnan KÖLE'nin belirtilen görevle gönderildiği anlaşılmaktadır. Sanık Hüseyin CEVİZİÇİ'nin Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt içerisinde yönetim ve aktivide gösteren başkaca faaliyetine rastlanmamakla beraber, söz konusu örgütün düşüncelerini benimsemek ve bu yönde yapılan çalışmalara katkıda bulunmak şeklinde tezahür eden hareketleri her bakımdan mensubiyet ifade edecek kapsam ve açıklıktadır. Sanık Hüseyin CEVİZİÇİ Adnan KÖLE'ye ben giderdim okul drumu sebebiyle gidemeyeceğim» demek suretiyle örgüt düşüncesine olan bağlılığını ortaya koymuştur. Her ne kadar sanık Hüseyin CEVİZİÇİ sorgusunda ketum davranmış ise de, Adnan KÖLE'nin beyanlarındaki arz edilen boyutlar örgütsel ilişkinin mahiyet ve derecesini ortaya koymaktadır.

Netice itibariyle sanık Hüseyin CEVİZİÇİ'nin T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde, 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdiği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

72 — MUSTAFA ÇOBAN:

İbrahim KAYPAKKAYA, Muzaffer ORUÇOĞLU, Mehmet ÇETİN ile Çapa Yüksek öğretmen okulu döneminden beri ilişkileri olan ve Marksist-Leninist ideoloji yakınlığı ile temaslarını sürdüren sanık Mustafa ÇOBAN, okuldan mezun olduktan sonra da kendisini Marksist-Leninist ideoloji tutkusundan kurtaramıyarak İbrahim KAYPAKKAYA ve onun vasıtasıyla Cem SOMEL ile ilişkilerine devam etmiştir. Arkadaşlarının yeraltı düzeyinde yıkıcı bir örgüt biçiminde çalıştıkları bilincine sahip olduğu anlaşılan Mustafa ÇOBAN, aynı ideoloji ile öteden beri mevcut bulunan beraberliği bu kişilerle örgütsel ittifaka dönüşmüş görünmektedir. Her ne kadar sanık Mustafa ÇOBAN bu yoldaki iddiaları reddetmekte ise de, ortaya çıkan ve Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesine bağlılık ifade eden gelişmeler kendisini göstermektedir. Bu cümleden olarak; Sanık Mustafa ÇOBAN'ın Gülsuyu gecekondu semtindeki evi zaman zaman Anadolu yakasında faaliyet göste-

ren örgüt yöneticilerinin sığınağı olmuştur. İbrahim KAYPAKKAYA ve Cem SOMEL gibi yöneticiler sık sık Mustafa ÇOBAN'a uğruyarak kendisinin yardımını almışlardır. Ve keza sanık Mustafa ÇOBAN'ın karısı Şükrü'ye ait nüfus cüzdanı Meral YAKAR'ın öldürüldüğü evde ele geçmiş ve üzerine Meral YAKAR'ın resmi yapıştırılarak sahte hale getirilip örgüt ilişkilerinde gerçek kimliği gizleme yolunda kullanıldığı anlaşılmaktadır. Bütün bu ilişkiler sanık Mustafa ÇOBAN'ın Marksist-Leninist örgüte mensubiyetini doğrulamaktadır. Ancak yönetim derecesinde ve silâhlı hareketlere katılma çizgisinde örgütsel bir faaliyeti görülmektedir.

Netice itibariyle sanık Mustafa ÇOBAN'ın T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde, 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdiği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

73 — ABBAS ÖZEL:

Oto-Yol fabrikasında işçi olan sanık Abbas ÖZEL ile Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt arasında işçi kesimine dönük çalışmalar bakımından ilişki tesis edildiği anlaşılmaktadır. Aslan KILIÇ'ın eşyaları arasında rastlanan ve ilişki kurulan, ilişki kurulmak istenen işçilerin ismini hâvi listede Oto-Yol ve Abbas isimlerine rastlanmaktadır. Sanık Abbas Özel'de kendisi ile ilişki kuran kişilerden Yalçın BÜYÜK-DAĞLI ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK'i tanıdığını açıkça ifade etmektedir. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt yöneticileri ile kurulan ilişkinin sonucu olarak, sanık Abbas ÖZEL'in fabrikada işçi sorunları ile alakalı kendi imzası altında bir beyanname dağıttığı görülmektedir. Bunun dışında sanığın örgüt tarafından yürütülen eylemlerde herhangi bir faaliyetine rastlanmamaktadır. Fakat mevcut ilişkiler Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girme derecesini ortaya koymaktadır.

Netice itibariyle sanık Abbas ÖZEL'in T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde, 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdiği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

74 — MEHMET KOCABAŞ:

Arkadaşı Yılmaz KARAKOÇ tarafından eğitilen Mehmet KOCABAŞ giderek Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte girecek biçimde ilişkilerini genişletmiştir. Örgütün yayınlarını, Marksist-Leninist ve maoist görüşleri yansıtan kitapları okuduktan sonra Yılmaz KARAKOÇ, Adnan KÖLE ve Ünsal ALANYA ile ilişkiler kurarak fikir düzeyinde çalışmalar yapmıştır. Sanık Mehmet KOCABAŞ'ın silâhlı hareketlere katıldığını gösterir herhangi bir delil bulunmamaktadır. Ancak Yılmaz KARAKOÇ vasıtasıyla geliştirdiği örgütsel ilişkiler, bilinçli olarak örgüte girme derecesinde kalmıştır.

Netice itibariyle sanık Mehmet KOCABAŞ'ın T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde, 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdiği tüm delillerden anlaşılmaktadır.

75 — NECDET YILDIRIM, 76 — ORHAN SÖZEN, 77 — ŞEMSETTİN AKGÜNEYLİ, 78 — BEKİR EROL (BİRİNÇ):

Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiyi benimsemiş bulunan teğmen Kemal BAHAR, Üstğm. Necdet YILDIRIM, Üstğm. Gürsel BEZEK, Astsb. Şemsettin AKGÜNEYLİ'nin zaman zaman bir araya gelerek, or-

tak ideolojileri doğrultusunda görüşmeler yaptıkları anlaşılmaktadır. Marksist-Leninist düşünceye dönük olarak yapılan toplantılar sonunda aynı düşüncedeki asker kişileri kapsayacak bir örgüt şekli üzerinde durulmuş ve ilişkiler bu istikamette bir gelişme göstererek, müteakip toplantılara teğmen Orhan SÖZEN, Astsb. Bekir EROL (BİRİNÇ) ve Osman ALTIPARMAK gibi kimselerin katılması temin edildikten başka, sol tandanslı olarak öteden beri tanıdıkları üsteğmen Aytaç İLK, Üsteğmen Orhan TARIMOĞLU, Teğmen Sadri AKSOY ve Üsteğmen Atilla ÖZSOY ile de temaslar kurulması kararlaştırılmıştır. Aynı mahiyetteki toplantıların devam ettiği bir sırada ve Marksist-Leninist yöntemde yıkıcı bir topluluk meydana getirildikten sonra, bu topluluğun üyelerinden Kemal BAHAR'ın kardeşi Nezihe BAHAR aracılığı ile, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüte kanalize edildiği ve bunun hemen ardından en yakın arkadaşı Gürsel BEZEK'in de kendi ideolojisine uygun gördüğü silâhlı örgüte girerek, fikir düzeyi sınırlarını aşan ve silâhlı hareket ifade eden ilişki ve faaliyetler içerisine girdiği anlaşılmaktadır. Daha önce aralarında yaptıkları toplantılar ve sürdürdükleri ilişkiler neticesinde T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlanan şekilde illegal yıkıcı bir birleşme meydana getiren sanıklar Kemal BAHAR ve Gürsel BEZEK söz konusu ortak ittifaka dahil diğer üyeler Necdet YILDIRIM, Orhan SÖZEN, Şemsettin AKGÜNEYLİ ve Bekir Erol (BİRİNÇ) gibi üyeleri de aralarına almak için, çalışmalar yapmışlar ve bu kişilerin fırsat buldukça Nezihe BAHAR'la temasını sağlayarak silâhlı örgüt görüşlerine de intibak ve inançlarını temin etmeye çalışmışlardır. Bu yoldaki gayretlerin devam etmekte olduğu bir sırada, Mart 1973 içerisinde, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün faaliyetleri güvenlik kuvvetlerinin engelleme operasyonları ile güç bir safhaya girdiğinden diğer asker üyeleri bu örgüte alma çalışmaları olanağı kalmamış görünmektedir. Gerçekten bu sırada şehremini operasyonu vukuu bulmuş ve buraya yakın bir yerde oturan Kemal BAHAR, kardeşi Nezihe BAHAR'ın tavsiyesi ile evlerinde bulunan örgüt yayınları ile ideolojilerine kaynak teşkil eden Marksist-Leninist ve Maoist kitapların emin bir yere saklanması çalışmalarına girilmiştir. Hatta Gürsel BEZEK'in Fatihdeki evinde bulunan aynı nitelikteki kitap ve yayınların da aynı şekilde saklanmasını Nezihe BAHAR tedbir bakımından önermiştir. Bu amaçla Dz. Astsb. Bekir Erol (BİRİNÇ) ile temas kurulmuş, Bekir EROL esasen bu kişilerle daha önceden ortak ideolojik ittifak içerisinde bulunduğundan, kuşku yaratacak örgütsel yayın ve kitapların kendisine getirilmesini söylemiş ve Bilâhare bunlar Beykoz'a götürülerek Bekir EROL tarafından saklanmak suretiyle örgütsel çalışmaların ve bunların belirtilerinin gizli kalması sağlanmıştır. Dolayısıyla bu dönemde aralarında Marksist-Leninist yöntemde yıkıcı bir birleşme meydana getiren asker üyeler, ortak amaç doğrultusunda ilerleme kaydeden başkaca genişleme çalışması yapamamışlardır. Bu bakımdan söz konusu illegal birleşmenin kurulduğu ve fakat asker kişiler arasında yayılmayı hedef alan bir çalışmanın mümkün olamadığı girişimde; topluluğun üyeleri yönünden aşamalı bir durum mevcut bulunmaktadır.

Üsteğmen Necdet YILDIRIM, Üsteğmen Gürsel BEZEK, teğmen Orhan SÖZEN teğmen Kemal BAHAR Astsb. Şemsettin AKGÜNEYLİ, Astsubay Bekir Erol (BİRİNÇ) den oluşan yıkıcı topluluğun üyelerinden teğmen Kemal BAHAR ve Üstğm. Gürsel BEZEK Marksist-Leninist ve Maoist ideolojilerinin uygulama biçimi olarak gördükleri Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt faaliyetlerine katılarak, peş-

lerinden aynı topluluğa dahil diğer üyeleri de sürüklemek istemişlerse de, buna zaman bakımından olanak bulamıyarak, neticede üsteğmen Necdet YILDIRIM, Üsteğmen Orhan SÖZEN, Astsubay Şemsettin AKGÜNEYLİ ve Astsb. Bekir Erol (BİRİNÇ) in ilişki ve çalışmaları T.C. K. nun 141/1 maddesinde tarif edildiği şekildeki bir düzeyde kalmış bulunmaktadır. Bu sanıklardan Tğm. Orhan SÖZEN'in kıt'ası Vize'de olmakla beraber, bazı toplantılara katılmış ve yıkıcı ittifaka dahil olduğunu ve aynı yolda çalışmalar yaptığını ortaya koymuştur. Nitekim arkadaşısı Kemal BAHAR'a yazdığı 3 Ekim 1970 tarihli mektupta dahi ortak amaç doğrultusundaki görüş ve gayretlerini dile getirmiştir. Söz konusu mektupta sanık Orhan SÖZEN kıt'a içerisindeki durumunu ve eğitimine verilen erlere karşı izlediği uygulamaya değinerek şu görüşlere yer vermektedir. «Tabii ki kurulu düzenin bozukluğunu ve kendilerinin devamlı sömürülmekte ve ezilmekte olduğunu çeşitli vesilelerle konu arasında anlatıyorum. Hatta bir defasında GEN-KUR İsth. Bşk. lığından Sosyalizm-Komünizm-Kapitalizm diye bir büroşür gelmişti. İzahı benim görevimdi. Türkiye'den çeşitli misaller vererek sosyalizmin memleket için gerekli olduğunu anlattım. Muhakkak ki her konuşmada sosyalizm iyi, AP. kötü gibi lâflar etmek onları ürkütür. Yavaş yavaş onların kafasına gerçekleri sokabiliriz herhalde. Bir de erata istikbalde çocuklarının kız olsun, erkek olsun muhakkak laik okullara göndermeleri gerektiğini izah ediyorum. Çünkü düzenin değişmesi için tek çıkar yolun nüfus çoğunluğunun okur yazar olması gerektiğini düşündüm. Başka yol bulamadım. Biz bunları yaptıktan sonra maaşımızı hak ediyoruzdur.» demek suretiyle, Marksist-Leninist ortak ittifak anlaşmasının çok önceki tarihlerde yapıldığını ve müşterek bir istikamet tâyin etmek arzusunda bulunduklarını ortaya koymaktadır.

Netice itibariyle sanıklar Necdet YILDIRIM, Orhan SÖZEN, Şemsettin AKGÜNEYLİ ve Bekir EROL (BİRİNÇ) T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlandığı şekilde sınıf diktatoryasını öngören ve ekonomik ve sosyal temel düzeni Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda değiştirmeyi hedef alan yıkıcı bir birleşme meydana getirmişler ve kendi aralarında bunun yönetimini kurarak, çeşitli eğitim ve çalışma safhasından sonra genişleme istidadını göstermesi yolunda bilcümle faaliyetleri yerine getirmişler ancak zaman itibariyle söz konusu yıkıcı birleşme, topluluğun meydana gelişine sebep olan ideoloji doğrultusunda kalkışmaya geçemiyerek oluşumdan öteye bir gelişme olanağı elde edememiştir. Bu hadise sanıkların cezai durumlarını etkiler bir sonuç meydana getirmemektedir. Çünkü T.C.K. nun 141/1 düzeyindeki faaliyetlerin teşebbüs derecesinde kalması halinde dahi kanun koyucu aynı cezayı ve suç oluşumunu ön görmüştür.

79 — HAYDAR MECİT:

Sanıklar İbrahim KAYPAKKAYA, Ali MERCAN ve arkadaşlarının Malatya yöresinde kır çalışmaları yaptıkları sırada Akçadağ İlçesi Kürecik Nahiyesi Bekiruşağı köyü yakınlarında Hacı ÖZDOĞAN isimli kişi ile beraber, İbrahim KAYPAKKAYA'nın sanık Haydar MECİT'ten şüpheli bir vaziyette nüfus cüzdanını aldığı, Haydar MECİT'in ise bu duruma ses çıkarmaksızın ve herhangi bir kimseye şikâyet ve ihbarda bulunmaksızın kaybettiğinden bahisle olaydan yedi sekiz ay kadar sonra yeni bir nüfus cüzdanı çıkardığı ve bu arada Haydar MECİT'e ait nüfus cüzdanını alan İbrahim KAYPAKKAYA'nın söz konusu cüzdana

kendi resmini yaptırtmak suretiyle sahte hale getirip kendisini Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak Haydar MECİT ismi altında tanıttı ve bu durumun Vartnik operasyonu anına kadar devam ettiği gelişmede, sanık Haydar MECİT, İbrahim KAYPAKKAYA'nın işlediği örgütsel cürme evvelden ittifak ve doğrudan doğruya katılmış olmamakla beraber, bu şahsın nüfus cüzdanının alınmasını takiben işlediği örgütsel cürümlerde kendini gizliyerek istifadesine ve aynı zamanda gerçek kimliğinin bilinerek girişilecek soruşturmalarda faili gizlemeye yardım eden bir sonuca yol açtığı anlaşılmaktadır. Sanık İbrahim KAYPAKKAYA'nın sahte kimlik altında işlemiş olduğu ölüm cezasını gerektirecek derecedeki soygundan katil eylemine kadar olan örgütsel eylemleri karşısında, Haydar MECİT'ten alınan bu nüfus cüzdanının temin ettiği yarar ortadadır. Haydar Mecit tarafından nüfus cüzdanının alınmasından sonra hiç bir resmi merciye baş vurulmaması sanığın bundan doğabilecek ve öngörülebilecek bütün sonuçları kabul ettiği anlamını ve bu konudaki bilincini ifade eder kanaatindeyiz.

Netice itibariyle, sanık Haydar MECİT'in T.C.K. nun 296 ncı maddesini ihlâl ettiği anlaşılmaktadır.

80 — ABDURRAHMAN KESKİN, 81 — BEKİR EROL:

Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Siverek Bölgesinde sürdürdüğü çalışmalar sonunda, bazı örgütsel ilişkilerini tanzim ve muhaberatını temin bakımından tüfekcilikle iştigâl eden ve dükkânı Siverek çarşısında bulunan Abdurrahman KESKİN ile Terzi Bekir EROL'u elde etmek suretiyle kendilerinden cürüm teşkil eden örgütsel faaliyetler yönünden yarar sağlayacak biçimde ilişki tesis edip yardımlarını aldığı anlaşılmaktadır. Muzaffer ORUÇOĞLU'nun Siverek'te gösterdiği örgütsel faaliyetlerle diğer kesimdeki çalışmaların bütünleştirilmesi ve aynı amaca yönelik olarak kanalize edilmesi için, Siverek'teki örgüt mensupları ile diğer kesimlerdeki örgüt mensupları arasında çeşitli ilişkiler olmuştur. Bu ilişkilerin yeraltı düzeyinde sürdürülebilmesi amacı ile, muhaberat ve buluşmalar belli mihrakların yardımları ile temin edilmiştir. Bu cümleden olarak, tüfekçi Abdurrahman KESKİN vasıtasıyla sağlanacak buluşmalarda «Gaz ocağı tamir edildi mi» parolası altında, müteakip ilişki ve gelişmeler Abdurrahman KESKİN'in yardımı ile düzenlenmiş, gelen herhangi bir kimseyi Abdurrahman KESKİN görüşmek istenen örgüt yetkili ve ilgisine kadar götürüp, buluşmadan beklenen örgütsel yararı teminde hisse sahibi olmuştur. Sanık Abdurrahman KESKİN ilişkilerin mahiyetini her halukârda yeraltı düzeyinde sürdürülmesinden kavrayabilecek durumda olması itibariyle bilinçli olarak hareket etmiştir. Keza sanık Terzi Bekir EROL'da buluşma ve örgütsel muhaberatı temin de «Ustamın elbisesi bitti mi» parolası ile örgütsel faaliyetlerin gelişmesine yarar sağlamıştır.

Netice itibariyle, sanıklar Abdurrahman KESKİN ve Bekir EROL'un T.C.K. nun 296 ncı maddesinde tanımlandığı örgütsel bir cürmün devamında yarar sağladıktan başka, bu cürmü işleyenler hakkında soruşturmaya girilmesini gizliliği temin etmek suretiyle geciktirdikleri anlaşılmaktadır.

82 — HİDİR AKGÜN:

Olaylar ve Davut KURUN'la ilgili bölümde etraflıca açıklandığı üzere sanık Hıdır AKGÜN arkadaşı Davut KURUN bir gece vakti şeriki

Ğüner ĀLAKOÇ'la beraber silâhlı ve maskeli olarak evine geldikleri ve yüzlerinden maskeyi çıkarmaksızın ve yanlarından silâhlı ayırmaksızın yattıktan sonra sabah karanlığında evi terketmeleri üzerine tecessüsle yaptığı araştırma sonunda bunların arkadaşı Yunus EKŞİ'nin oğlu Mahmut EKŞİ'yi kaçırmak için evini bastıklarını ve bilâhare karşılaştığı duruma göre bu kimselerin şahsında anarşik bir örgüt söz konusu olduğunu öğrendiği halde maruz kaldığı baskıdan daha ağır derecede bir baskıya tabi tutulacağı korkusu ile zamanında haber vermediği ve soruşturma makamlarını uyarmadığı anlaşılmaktadır. Her ne kadar sanık son anda, böyle bir ihbara girişmişse de, esasen bu sırada örgüt gerçeğinin açığa çıktığı, dolayısıyla sanığın ihbarının T.C.K. nun 151 nci maddesinde murat olunan sonucun elde olunamadığı anlaşılmaktadır.

Netice itibariyle sanık Hıdır AKGÜN'ün durumu T.C.K. nun 151 nci maddesini ihlâl düzeyinde kalmaktadır.

83 — BİLAL GÜNDÜZ:

Fikret SONER, Hikmet ANIK ve Turan ÇETİNER'le ilgili bölümde belirtildiği üzere 1972 - 1973 ders yılı başında bu arkadaşları ile beraber Şehremin'de müşterek bir ev kiralayan sanık Bilâl GÜNDÜZ, arkadaşlarının durumu hilâfına mümkün olduğu kadar örgütsel ilişkiler ve faaliyetler dışında kalmış olmakla beraber, aynı eve gelip giden çok sayıda örgüt yönetici ve militanlarının konuşmalarından, evde cereyan eden ilişkilerden gizli bir örgüt çalışmasının varlığına muttali olduğu halde keyfiyetten istihbarat, emniyet ve diğer soruşturma makamlarını makbul bir mazereti olmaksızın haber vermediği gibi üzerinde kendi hakkı bulunan evde aynı örgüt ilişkilerinin sürdürülmesine müsaade etmek suretiyle T.C.K. nun 151/2 maddesini ihlâl etmiş olduğu anlaşılmaktadır.

84 — ALİ DEMİR:

Adel Kalem fabrikasında işçi olan ALİ DEMİR ile Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüt yöneticilerinin bazı ilişkiler kurduklarının ilerliyen soruşturma safhasında öğrenilmesi üzerine, emniyet görevlilerince 2.5.1973 tarihinde sanığın Maltepe Gülsuyu gecekonduları Narinler Kümesi 1062 numaralı hanedeki evinde yapılan arama sonunda 7.65 çapında, 124577 numaralı atışa salih, ruhsatsız bir tabanca zuhur etmiştir. Bunun yanısıra sanıkla ilgili deliller kendisinin suç düzeyine ulaşır bir örgütsel ilişkisi olmadığı sonucunu yaratmış olmakla beraber, suç derecesine varmayan örgütsel temaslardan dolayı girişilen soruşturma sırasında, sanık Ali DEMİR'in 6136 sayılı kanunun 13 ncü maddesine muhalefet ettiği dolayısıyla 1402 sayılı kanunun 1728 sayılı kanunla değişik 13 ncü maddesinde öngörülen biçimde bir görev irtibatının meydana geldiği anlaşılmaktadır.

85 — İHSAN UÇAR:

Sanık İhsan UÇAR'ın arkadaşı Mithat TOPÇU ve Ali ERİŞMEN'le birlikte Levent Zeren Sokak No. 21 daire 2 deki evi kiraladıkları ve buraya Hayrettin URALLAR ismindeki kişinin sık sık gelerek, kuşku yaratacak bir şekilde Mithat TOPÇU ile konuşmalar yapıldığını İhsan UÇAR'ın müşahade etmesinden başka, Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇ-OĞLU'nun da söz konusu eve gelip gitmeye başladığı, Nisan 1973 orta-

larında girişilen operasyonlarla Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgüt yöneticilerinin durumu kurtarmak bakımından örgüte ait eşya, özellikle kitap ve yayınları başka evlere taşıdıkları, bu arada külli-yetli miktardaki örgüt kitap ve yayınlarını İhsan UÇAR'ın arkadaşları ile beraber kaldıkları eve getirerek, bunları okuyun şeklinde öneride bulundukları, bilâhare Mithat TOPÇU'nun sanık İhsan UÇAR ve Ali ERİŞ-MEN'in evi terketmelerini istemesi karşısında, yeraltı düzeyinde sürdürülen örgütsel bir faaliyet ve bu çalışmaları gizlemeye matuf hareketlere muttali olduğu halde, bunu engelleyen makbul bir özür bulunmaksızın aklı başında bir kişi olarak hükûmet kuvvetlerine haber vermediği ve bu suretle, örgüt militanlarından Hayrettin URALLAR'ı kuşku yaratan durumunu bilerek evine soktuğu ve netice itibariyle T.C.K. nun 151/2 maddesini ihlâl ettiği anlaşılmaktadır.

86 — HANİFE CANİK:

Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist örgütün önemli derecesindeki yöneticilerinden olup örgütün silâhlı faaliyetlerini tanzim eden Muhsin CANİK'in kardeşi bulunan Hanife CANİK annesi ile beraber Mart 1973 tarihinde İstanbul'a gelerek ağabeysinin Bayrampaşa Kartaltepe mevkiindeki evde kalmaya başlamıştır. Bu sırada söz konusu ev, yoğun bir örgütsel faaliyetin ve silâhlı hareket hazırlıklarının sürdürüldüğü bir üs durumdadır. Her şey en basit hali ile gözle görülüp anlaşılabilecek açıklıkta bulunmaktadır. Kısa bir süre sonra Hanife CANİK'in annesi gitmiştir. Ve bunu takiben de Muhsin CANİK yakalanmıştır. Kimsesiz kalan Hanife CANİK'e Cem SOMEL ve Muzaffer ORUÇOĞLU ile örgütün diğer yakalanmamış üyeleri vaziyet etmişler ve onu evden alarak başka yerlerde barındırmaya çalışmışlardır. Son olarak Hanife CANİK Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in yine örgüt üssü olarak kullandıkları Esenler Kâzım Karabekir mahallesi No. 3 deki gecekonduya getirilmiştir. Bir süre burada bu militanlarla oturmaya devam eden Hanife CANİK, 20 - 21 Nisan 1973 gecesi yapılan baskın sonunda yakalanmıştır. Sanık Hanife CANİK'in uzun süre beraberce kaldığı diğer sanıklardan ilişkisinin derecesi derinliğine tahkik edilmiş kendisinin örgütsel bir bilinçle hareket etmediği ve esasen gerek sosyal durumu gerekse cehaletnin buna imkân vermediği anlaşılmıştır. Fakat sanık Hanife CANİK İstanbul'a geldiğinden beri müşahade ettiği bir takım gizli ilişkiler ve silâhlı hareket hazırlıklarının mahiyetini anlayabilecek ve en azından bundan şüphe duyabilecek akli seviyededir. En hafif anlamı ile gördüklerini ihbar etme şeklindeki kanunî yükümlülüğü dışında görülemez, bilgilere sahip olduğu gerçeğinden hareketle, T.C.K. nun 151/1 maddesini ihlâl ettiği kanaatine varılmaktadır.

87 — AHMET SATAN:

Sanık Ahmet SATAN'ın Nizip'ten İstanbul'a çalışmaya geldiği Ocak 1973 tarihinden itibaren, hemşehrisi Sami SARI aracılığı ile bazı örgütsel ilişkiler içerisine sürüklendiği, bu arada İzzet OĞUZ, Kaya BOZOKLAR gibi örgüt militanları ile temasının sağlandığı ve bir ara Kaya BOZOKLAR'la beraber Gaziantep'teki örgüt unsurlarına beyanname götürdükleri anlaşılmaktadır. Sanık Ahmet Satan'ın sosyal durumu ve tahsil seviyesi itibariyle Marksist-Leninist nitelikteki ilişkileri kavrayıp değerlendirecek durumda olmadığı görülmektedir. Diğer taraftan Sanığın doğrudan doğruya silâhlı faaliyetlerde eylemci olarak görev almış

bir durumu da söz konusu değildir. Bununla birlikte, gelişen ilişkiler içerisinde gizli düzeyde bazı yer altı çalışmalarının yapıldığını da müşahade edip anladığında şüphe duyulamaz. Esasen kendisi de gizli örgüt ilişkisinin farkında olduğunu söylemektedir. Bu durum karşısında, sanık keyfiyeti istihbarat, Emniyet ve hükümetin diğer soruşturma makamlarına bildirmesi kanunî bir vecibe olup, bunun haklı bir sebep olmaksızın yerine getirilmemesi T.C.K. nun 151/1 maddesini ihlâl niteliğindeki bir suç oluşumuna yol açtığı sonucuna varılmaktadır.

/ 88 SIRADAN 135 SIRAYA KADAR OLAN DİĞER SANIKLARIN DURUMU:

1 — Sanıklar; İbrahim KAYPAKKAYA, Ali YILDIZ, Meral YAKAR ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt içerisinde çok yönlü silâhlı faaliyetlerde bulundukları ve soygundan adam öldürmeye kadar varan örgütsel faaliyetler karşısında, fail-i aslı derecesinde T.C.K. nun 146/1 maddesini ihlâl ettikleri subût bulmakla beraber, iddianamenin yazılmış bulunduğu tarihte, İbrahim KAYPAKKAYA'nın intihar nedeni ile, Meral YAKAR'ın Aslan HİLİÇ tarafından vurulması sonucu, Ali Haydar YILDIZ ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK'in güvenlik kuvvetleri ile giriştikleri müsademe neticesinde ölmüş bulundukları, dosyada mevcut otopsi raporları, teşhis zabıtları bunu belgeleyen diğer resmî evraktan anlaşılmaktadır.

2 — Sanıklar Mustafa KARAOĞLAN, Murat AYDIN, Erdoğan AKTAŞ, Ali YEŞİL ve Kamer ÖZKAN'ın hazırlık soruşturmasının ikmâl edilip iddianamenin yazıldığı bu tarihe kadar aranmalarına rağmen bulunamadıkları ve yerlerinin de bilinmediği yapılan yazışmalar ve Türkiye Radyoları aracılığı ile Diyarbakır Siirt illeri Sıkıyönetim Komutanlığının 21 Nisan 1973 tarih ve 91 numaralı açıklamasından anlaşılmaktadır.

3 — Diğer sanıklar; Şahismail TÜRKEL, Haydar YILMAZ, Mustafa Haşim EKMEKÇİ, Mehmet Nuri ATADAN, Figen ERYILMAZ, Feyza ERYILMAZ, Ali Rıza EROĞLU, Mustafa Lütfi ÖZTÜRK, Hasan Rıfık YÜREKLİ, Halil İbrahim ÖZDEMİR, Mehmet Kemal Tanju OĞUZ, Orhan TURAN, Osman ALTIPARMAK, Mehmet Emin KANPAK, Abdullah TURAN Ramazan ÖZGÜL, Mahmut KİPER, Mevlût TAMSES, Sefer ÖZGE, Mehmet ÖZGÜL, Munzur YILDIZ, Nuri YAMAN, Mehmet AYDIN, Musa ÖZKAN, Hıdır KARAGÜL, Mehmet SARIKAYA, Hüseyin SARIKAYA, Ali İŞÇİ, Hüseyin YILDIZ, Yaşar DENİZ, Hasan ZENGİN, Hamza KILIÇ ve Vakkas YAĞŞUN'un Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütle bazı başlangıç ilişkilerinin mevcut olduğu görülmekte ise de, bunun örgütsel anlamda bir suç düzeyine ulaşmadığı gibi, örgütsel bağlılık içerisinde başkaca bağımsız bir suçta işlememiş oldukları anlaşılmaktadır.

4 — Sanıklar; Hüseyin YILDIRIM, Hayri GÜNGÖR, Haydar Halis ÇELİK, Düzgün GÜL, Naci DOĞAN ve Düzgün ÇOLPAN'ın karıştıkları öne sürülen patlama eylemlerin faili bulunmadıkları, olaylardan sonya yanlış bir soruşturma yöntemi izlenerek bu kişiler hakkında kovuşturma açıldığı, gerçek faillerin Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt düşüncesine bağlı olaylar ve kişisel faaliyetler diliminde açıklanan kimseler olduğu ve dolayısıyla suçsuz bulundukları anlaşılmıştır.

VIII. BÖLÜM

ORTAYA ÇIKAN HUKUKÎ DURUMUN SANIKLARA YÜKLENECEK SUÇ NİTELİĞİ BAKIMINDAN ELEŞTİRİSİ VE İDDİAMIZA DAYANAK TEŞKİL EDEN DELİLLER:

Türkiye Komünist Partisi ve yan kuruluşları bulunan Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu ile Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği örgütleri etrafında kümelenen sanıkların, silâhlı mücadele hedefinde Anayasal düzeni Marksist-Leninist ve Maoist yöntemde Halk Savaşı biçimindeki bir olgu ile ve zor yoluyla değiştirmek amacının gereği olan ilkeler söz konusu örgütlerce daha önceden saptanmış ve bu ilkeler doğrultusunda çok yönlü faaliyetlere girilerek, ortaya konan çeşitli silâhlı eylemlerle yıkım amacı gerçek kılınmak istenmiştir.

Yıkıcı birleşme oluşumundan, kadro, teşkilât, genişleme, eğitim, kır faaliyetleri ve silâhlı eylemlere kadar uzanan örgütsel boyut içerisinde sanıkların katıldıkları örgütsel faaliyetler düzeyi bakımından aşamalı bir durum söz konusudur. Önce, Marksist-Leninist ve Maoist ilkelerden kaynak alan ve fikrî alanda çalışma ve genişleme sağlayan ve T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlanan fikir örgütü oluşumuna yol açacak çalışmalar manzumesi gerçekleştirilmiştir. Bunu takiben de yıkıcı birleşme etrafında ortak bir ittifakla bir araya gelen sanıkların Marksist-Leninist ve Maoist yöntemdeki düşüncelerini gerçek kılmak için proletarya partisi önderliğinde Halk Savaşına yol açacak bir olgunun meydana getirilmesi için mevcut düzeni yıpratacak, giderek onu zorla değiştirmeye yönelecek çeşitli silâhlı eylemlere girilen hareket dönemi başlamış ve çok yönlü silâhlı faaliyetler ortaya konmuştur. Sanıkların somut fiil ve faaliyetleriyle ifadesini bulan bu gelişim karşısında her sanıkla ilgili bölümde yer verildiği üzere, bir kısım sanıklar hakkında T. C.K. nun 141/1-5 düzeyinde fikir örgütü çalışması, bir kısım sanıklar hakkında da tesbit edilen ilkelerin uygulanması yönteminde hareket safhasında faaliyetleri söz konusu bulunmaktadır. Diğer bir kısım sanıkların ise fiilleri bağımsız nitelikte bir suç oluşumuna yol açmaktadır. Bu itibarla; Marksist-Leninist ve Maoist ideoloji doğrultusundaki aynı potada birbirini tamamlayan Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve yan kuruluşları olan Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu ve Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği İllegal örgütleri davasındaki suç oluşumu bakımından temel niteleme T.C.K. nun 141/1 ve silâhlı hareket döneminde ise T.C.K. nun 146/1-3 maddelerini kapsamaktadır. İşbu davada uygulamaya esas olacak söz konusu maddelerle ilgili unsurlara ve suç oluşumunun koşullarına yer vermek ve davaya konu örgütlerin düşünce ve hareketleri ile karşılaştırma yaparak aşamalı bir şekilde öne sürdüğümüz iddianın isabetini ortaya koymak bakımından, bu maddeler tatbikatiyle ilgili teorik ve pratik görüşlere yer vermek zorunluluğunu duymaktayız.

1 — TÜRK CEZA KANUNUNUN 141 NCI MADDESİNİN UYGULANMASI İLE İLGİLİ AÇIKLAMA:

T.C.K. nun 141/1 nci maddesinde «Sosyal sınıflardan birinin diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmeye veya sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmağa veya memleket içinde müesses iktisadi veya sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmeğe matuf cemiyetleri her ne

şûret ve nam altında olursa olsun kurmağa tevessül etmek veya kurmak veya bunların faaliyetlerini tanzim veya sevk ve idare etmek veya bu hususlarda yol göstermek ve kurulmuş bu tür cemiyetlere girmek» şeklinde beliren fikrî iştigâller cezai müeyyideye bağlanmış bulunmaktadır. Söz konusu maddedeki «Sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünün» kurulması proleterya diktatörlüğünü öngören komünizmi kastedmekte ve yasaklamaktadır. Bu amaçla cemiyet kurulmasına girişim ile cemiyeti kurmak arasında kanun koyucu bir fark gözetmemiş ve her iki seviyedeki fikir hareketini aynı tehlikede görmüştür. Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiye ilişkin olarak herhangi bir açıklamaya girişmiyeceğiz. Çünkü söz konusu doktrin ve uygulamanın ilkeleri ortak amaç sahibi kişilerin ideolojisi ve emeli olarak örgüte ait tez, eleştiri ve beyannamelerde en geniş kapsamda ifadesini bulmuş ve sanıkların fiilleri ile somut bir uygulama haline getirilmiş bulunmaktadır.

Esas itibariyle, ekonomik ve sosyal bir doktrin ve uygulama niteliği ve kapsamında bulunan Marksist-Leninist ve maoist düşünceler kendi ilke ve metodları ile müesses iktisadî ve sosyal temel nizama ters düşen bir düzeni öngörmektedirler. Her şeyden önce Marksist-Leninist ve Maoist bir düzene geçmek için mutlaka bir proleterya partisi öncülüğünde burjuvayı hedef alan kanlı proleterya ihtilâli gerekecek ve ihtilâl sonrası işçi sınıfının tahakkümüne dayanan bir diktatorya doğmuş olacaktır. Bu nedenle Marksist ve Maoist ideolojinin sonu olan ve işçi sınıfının hakimiyeti temeline dayanan komünizm Anayasamıza aykırı bir rejimi ifade etmektedir. 334 sayılı Anayasamızın 2 nci maddesi, T. C. Devletin Sosyal, Ekonomik ve siyasal niteliklerini açıklamış bulunmaktadır. Sözü geçen madde Türkiye Cumhuriyetinin insan haklarına dayanan millî, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olduğunu ve düzenin bu temel ilkelere aykırı olamayacağını belirtmiş ve özgür demokratik düzen gereği olan kuruluşları «Sosyal Devlet «esprisine uygun olarak ön görmüştür. Anayasamızın diğer maddelerinde; egemenliğin kayıtsız şartsız Türk milletine ait olduğu, bunun kullanılmasının hiç bir surette belirli bir kişiye, zümreye ve sınıfa bırakılamayacağını, herkesin kanun önünde eşit bulunduğunu ve sınıf imtiyazına yer olmadığını, herkesin vicdan ve dinî innaç ve kanaat özgürlüğüne sahip bulunduğunu, keza herkesin mülkiyet ve miras haklarına sahip olduğunu, devlet tarafından olsa dahi kimsenin malının zorla elinden alınamayacağını, herkesin dilediği alanda çalışma ve sözleşme özgürlüğüne sahip bulunduğunu, özel teşebbüs kurmasının serbest olduğunu, çalışan ve işverenlerin sendika kurma, grev ve lokavt özgürlüklerinin bulunduğunu, her vatandaşın seçme ve seçilme hakkına sahip olduğunu açıkça belirtmiş ve düzenin bu temel ilkelere göre inşasını emretmiştir.

Sonuç olarak bugünkü kurulu Anayasal düzen, insan hak ve hürriyetlerine dayanan ve onun onurunu koruyan ve vatandaşının sosyal adalet ilkesine göre bütün ihtiyaç ve hayatını kapsayan ve onu her türlü tehlikelerden koruyarak serbestçe gelişmesini sağlayacak ilkeleri öngörür. Buna rağmen Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt etrafında kümelenen sanıklar bir takım istismar kaynakları yaratarak sınıf mücadelesini körüklüyerek sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmeye, eş bir deyimle sosyal bir sınıfın menfaatine, diğer sosyal sınıfları ortadan kaldırmayı hedef alıp, mevcut demokratik devlet düzenini kanlı bir proleterya ihtilâli yolu ile yı-

karak demokratik Anayasal düzene bütün ilkeleri ile ters düşen Marksist-Leninist ve Maoist düzeni giderek komünizmi gerçekleştirmek istemişlerdir.

İşte Ceza yasalarımız Anayasal düzenin korunması ve sürdürülmesi bakımından kendisine ters düşen diğer ideolojik sistemleri yasaklamış ve onların getirilmesi yolunda gösterilecek yıkıcı birleşme ve faaliyetlerle ortaya çıkacak fikir örgütü niteliğindeki hareketleri müeyyide altına almış bulunmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve onun yan kuruluşları DEV-GENÇ veya fikir kulüpleri gibi legaliteden illegal alana kayan kuruluşlar değildir. İlegal olarak oluşturulmuş ve yıkıcı bir topluluk meydana getirilmiş bulunmaktadır. Bu itibarla, legal bir örgütte olduğu gibi kişilerin örgütle olan bağlantılarının kaydı-kuyudu söz konusu değildir. Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve yan kuruluşları içerisindeki her sanığın yeri ve mevkiî kendisi tarafından gösterilen bağlılık ve somut faaliyetlerle manâ kazanmaktadır. Dolayısıyla T.C.K. nun 141/8 nci maddesinde tanımlanan «İki veya daha ziyade kimselerin aynı amaç etrafında birleşmesi» şeklindeki oluşumun çok üstünde sonuçlar meydana getiren ve bunu harekete dönüştüren yıkım topluluğu ile karşı karşıya bulunmaktayız.

T.C.K. nun 141/1 ve 141/5 maddesinde yer alan suçun MADDİ UNSURU:

— Sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesise,

— Sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmağa,

— Memleket içinde müesses iktisadi veya sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmeğe,

Matuf olarak;

1 — Cemiyetleri her ne suret ve nam altında olursa olsun kurmağa tevessül etmek,

2 — Kurmak,

3 — Bunların faaliyetlerini tanzim etmek,

4 — Sevk ve idare etmek,

5 — Yol göstermek,

6 — Cemiyete girmek tezahürleridir.

Anayasamızda esas ve ilkeleri öngörülen toplum düzeni içerisinde şu veya bu şekilde beliren sınıfsal görünümdeki üniteler arasında herhangi bir fark gözetilmemiş ve bir katogorinin diğerine olan üstünlüğü yerine toplumun bütün kademe ve katogorilerinin eşitliği sistemi kabul edilmiştir. Bu bakımdandır ki işçi sınıfı tabir edilen kitlenin ve bu kavrama dahil olan kişilerin mutlak bir hâkimiyetini amaçlayan düşünce, söz konusu maddenin sınırladığı ceza alanı içerisine girer.

Diğer yandan proleterya diktatörlüğünü öngören cemiyeti kurmak, bu yönde fikrî faaliyet ve hareket meydana getirecek yıkıcı ittifak topluluğunu aynı amaca dönük olarak bir araya getirip, ortak amaç yönteminde gerekli merhaleleri katederek, topluluğun ideolojisine uygun bir sistemi ihya etme çalışmalarının organizesi yolunda bir işlerlik meydana getirmeyi anlamak lâzım gelir kanaatindeyiz. Bu tür cemiyeye

ti kurmaya tevessül kavramını da, topluluğun ortak amaç yöntemindeki hazırlık ve serpilme girişimi uğrındaki faaliyetler düzeyinde kabul etmek gerekmektedir.

Bu şekilde oluşturulan yıkıcı bir birleşme içerisindeki faaliyetleri tanzim etmek, sevk ve idare etmek, yol göstermek biçiminde tanımlanan maddî unsurları, aynı amaca yarar sağlayacak ve ortak amaç doğrultusunda ilerleme kaydedecek nitelikteki her türlü faaliyette bulunmak tarzında mütalâa etmek gerekir. Aksi halde legal bir örgütteki tanzim, sevk ve idare görevleri ile eş ölçüde bir çalışma aramak ve suçun oluşumu için bunu gizli örgüt üyelerinden beklemek yanlış bir tutum olur, görüşündeyiz. Örgüt içerisinde yapılan çalışmaları sevk ve idare açısından amaca hizmet edecek biçimdeki her türlü fikrî ve fiili çalışmalar olarak anlamak lâzım gelir. Asıl olan faaliyetlerin ortak düşünceye dönük ve aynı amaç yönteminde mesafeler katetmeye ve amacı gerçekleştirmeye elverişli bir sonuç meydana getirmeye yönelik olmasıdır. Bu ölçü içerisinde üyelerin göstermiş olduğu bilcümle fikir ve maddî çalışmalar ve örgüte kazandırılan olanaklardaki hisse sahibi üyelerin tümünü tanzim, sevk ve idare kapsamı içinde düşünmek doğru bir uygulama tarzı olur kanaatindeyiz.

Keza aynı yapıdaki cemiyete girme şeklindeki tanımdan, belgesel bir sonuç beklemek ve girişi belge ile kanıtlamak biçimi de illegal örgütlerde söz konusu değildir. Örgütün ideolojisi yönteminde yaptığı genişleme çalışmaları sırasında, şu veya bu kişinin aynı görüşleri benimsiyerek kabul göstermesi ve örgüte varlığını katması ve kendinden önceki topluluğa dahil bir üye durumunu kazanması tarzında kabul etmek lâzımdır. Üye ile örgüt arasındaki bağıllık fikir ve fiil olarak somutluk kazanmış ise, bunun dışında bir şey aramamak gerekir.

Suçun MANEVİ UNSURU:

T.C.K. nun 141/1-5 maddelerinde tanımlandığı şekildeki faaliyetleri neticesini bilerek ve işleyerek yerine getirmektir. Davamız konusu sanıklar Marksist-Leninist ve maoist yöntemde ittifak ederek, proletrya ihtilâli hedefindeki bir kalkışmaya geçmek üzere, çok yönlü örgütsel faaliyetlerde bulunmuşlardır. Örgütün, faaliyetler öncesi yayınlanmış bulunduğu, tez, eleştiri, beyanname ve bildirilerinde bütün boyutları ile ortak amaç saptanmış olduğundan, ortak faaliyetin nereye yöneleceği ve ne gibi bir sonuç meydana getireceği her üye tarafından ayrıntılı olarak bilinmektedir.

2 — TÜRK CEZA KANUNUNUN 146 ncı MADDESİNİN UYGULANMASI İLE İLGİLİ AÇIKLAMA:

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt yöneticileri T.C.K. nun 141/1 maddesinde tanımlandığı üzere, yapmış oldukları kadro, teşkilât, eğitim ve genişleme çalışmalarını müteakip Marksist-Leninist ve Maoist ortak ideoloji etrafına kümelenen topluluğu, bu ana kadar gösterdikleri fikir faaliyetleri düzeyinden ortak amacı gerçek kılmak için hareket ve özellikle silâhlı faaliyet dönemine geçirmişlerdir. Mevcut örgüt kadrosunda herhangi bir değişme olmamakla beraber, eylem yapabilecek seviyede yetiştirilip, güvence sağlayan bir kısım üyeler fikir örgütü faaliyetlerini geride bırakarak doğrudan doğruya ortak amaçlı olumlu yönde etkileyecek silâhlı faaliyetler içine girmekle, ceza ya-

şası karşısındaki pozisyonunu değiştirmiş olmaktadır. Çünkü bu dönemde kesinlikle Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmeyi temin edecek bütün silâhlı ve silâhsız faaliyetler ve olaylar dizisi karşımıza çıkmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt proleterya ihtilâli hedefinde, Halk Savaşı biçiminde kendi partisi önderliğinde gerçekleştireceği diktatörlüğün strateji ve yöntemini de evvelce yanî fikir örgütü döneminde tesbit etmiş bulunmaktadır. Silâhlı mücadelenin saptanan bu boyutlar içerisinde ve doğrultusunda yürütüleceği ifade edilmiştir. Örgütün silâhlı mücadele boyutlarını tam anlamı ile belirlendiğini gördüğümüz ve buraya kadar ki açıklamalarımızda hiç yer vermediğimiz T.C.K. nun 146/1 maddesindeki tanıma esas olacak ve silâhlı faaliyetlere rehber teşkil edecek kapsamdaki bir bildirisinden söz ederek gerçeği sergilemek isteriz.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgütün gençlik ve öğrenci kesimi arasında faaliyet gösterecek yan kuruluşu olan Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği adına yayınlanan «ARKADAŞLAR» başlıklı bildiride, silâhlı mücadelenin hedefi ve tüm boyutları ile ilgili T.C. K. nun 146/1 maddesinin uygulamasına esas şu görüşlere yer verilmektedir.

(ARKADAŞLAR, Yarı-Sömürge, yarı-feodal bir ülke olan yurdumuzda işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının en gerisi, en azgın, en şöven kesiminin faşist diktatörlüğü, birbuçuk yıldır Türkiye Haklarının anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist mücadelesinin ordusuyla, polisiyle, tüm baskı araçlarıyla ezmeye çalışır. Yarı sömürge, yarı-feodal yapı, o ülkenin bu yapı tasviye edilmedikçe faşist damgalı bir dikta rejimi altında yaşaması demektir. Bu bazan Nisan 1971 den günümüze kadarki gibi faşist, bazen de 60-71 dönemindeki gibi yarı faşist bir görünüm taşır. Yıllardır da böyle olmuştur.

Hareketimiz gerçek halk demokrasisini, demokratik halk diktatörlüğünü, proleterya partisi önderliğinde kırılık yörelerde başlatılacak silâhlı mücadele (toprak devrimi savaşı) içinde, halk ordusunu, partiyi ve işçi köylü ittifakı temelinde halkın birleşik cephesini inşa ederek, önce parça parça; uzun süreli çetin bir halk savaşı sonucunda ülke çapında kurulacaktır. Mao Çetung yoldaşın Marksizmi yarı sömürge, sömürge, yarı feodal ülkelere dahiyane uygulanmasından, ÇİN, VİETNAM, KORE devrimlerinden, diğer yarı sömürge, yarı feodal ülkelerdeki Marksist-Leninistlerin mücadelelerinden, ülkemiz komünist hareketinin tecrübelerinden, Marksist-Leninist-Mao Çetung düşüncesinin yurdumuzun somut şartlarına uygulanmasından çıkan sonuç budur.

El yazısı ile (GÖRÜŞLERE), hareketimiz Millî Demokratik Devrim devlet ve ihtilâl konularında tüm reviryonist, karşı ülkemizde «Silâhlı devrimin, silâhlı karşı devrimle savaş» içinde kitleleri siyasî iktidar hedefine yönelterek gelişeceği teması tezini ortaya koymaktadır. Bugüne değin komünist geçinen hareketlerin göremediği gerçek budur. Dmokratik Halk Devleti «Silâhın namlusundan» çıkacaktır. Tüm pratik faaliyetimizde bu yöne yöneliktir.

İşçiler fabrikalarda, köylüler tarlalarda hakim sınıflara karşı kinle dolup taşıyorlar, Kitlelerin kendiliğinden gelişen mücadelesi hakim sınıfların yüreğine korku salıyor. Halkımızın eksikliğini duyduğu şey,

doğru bir Marksist-Leninist önderliktir. Hareketimiz Marksist-Leninist Mao Çetung düşüncesinin kıvıllı bayrağı altında tüm halk kitlelerine önderlik edecek, onları yönetecektir.

Arkadaşlar: Son yıllarda verdiğimiz devrimci mücadeleler, halkımızı yiğit gençlikliğine yaklaştırmıştır. Halkımız gençliğimize güveniyor. Faşist diktatörlük birçok yiğit arkadaşımızı kabağce katletmiş, pek çoğumuzu zindanlara doldurmuştur. Bu caniler çetesi bize olan korkusundan kudurmuş köpekler gibi saldırmaktadır. Böylece bizi sindireceğini sanıyorlar. Hayır caniler çetesi! Halkımızın ihtilâl selini durduramayacaksınız. Kudurmuş köpekler nasıl çırpına çırpına can veriyorsa siz de öyle can veriyorsunuz.

En küçük demokratik haklarımız bile gasbedilmiştir. Tüm gençlik örgütleri kapatılmış, toplanma, gösteri, konuşma gibi en doğal haklarımız hayasızca çiğnenmektedir. Bu cümleden olarak İstanbul Üniversitesi Öğrenci temsilciliği seçimlerine gülünç yönetmenlikler getirilmiştir. Seçimlerin muteber olması için çeşitli katılma oranlarını şart koyuyorlar. Örnek olarak Kimya % 50, Fen % 25, Tıp % 40. Ayrıca temsilci adaylarında bazı olağanüstü koşullar aranmaktadır. Önceki seneden dersinin olmaması, not ortalamasının iyi olması.. vs.. adı geçen fakültelerin yapısını az çok bilen herkes bu şartların gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu görür. Bunlar da ihtiyaçlarını karşılamamış olmalı ki, Orman Fak. bazı devrimci arkadaşlara polisin gözü önünde zorla faşist bozuntuları lehinde oy kullandırılmıştır. Faşizmin sadık kuklası Üniversite yönetiminin bir tek amacı vardır: Öğrenci kitlelerinin son demokratik haklarından birini daha böylece kanuna uydurarak ortadan kaldırmak. Kılıf geçirmenize lüzum yok baylar; Halkımız ve gençliğimiz sizin kanununuzun top, tüfek, dipçik olduğunu biliyor. Bizim de kanunumuz halkımızın silâhlı mücadelesi olacaktır.

Arkadaşlar: Faşist yönetimin tüm oyunlarını boşa çıkaralım, tüm halkımıza ve gençliğe siyasî gerçekleri teşhir edelim. **ÖĞRENCİ . TEMSİLCİLİĞİ SEÇİMİNİ BOYKOT EDELİM.** Faşist Üniversite yönetiminin gerçek yüzünü açığa çıkaralım.

Denizlerin, Yusufkların, Hüseyinlerin, Mahirlerin, Cihanların, Sinanların Devrimci geleneğini sürdürdüğümüzü gösterelim. Tüm halkımızla birlikte Marksist-Leninist hareketimizin önderliğinde silâhlı mücadele yolunda seferber olalım. Ünlü teşkilâtımız Türkiye-Marksist-Leninist Gençlik Birliği'nin kıvıllı bayrağı etrafında toplanalım.

Kahrolsun işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü,

Kahrolsun Faşist kuklası üniversite yöneticileri.

Yaşasın halkımızın ve gençliğimizin ihtilâlcı mücadelesi.

Yaşasın yüce Marksist-Leninist-Mao Çetung düşüncesi). Denilmek suretiyle Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve onun yan kuruluşları tarafından sürdürülecek mücadelenin uygulamaya esas olacak yöntem ve ilkeleri açık ve seçik bir şekilde belirtilmiş bulunmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt bütün ayrıntıları ile saptamış bulunduğu silâhlı mücadele boyutları içerisinde uygulamaya geçerek, soygun, adam kaçırma, gasp, sabotaj, bomba koyma adam

öldürme, görevli güvenlik kuvvetlerine tecavüz ve taarruz ile onları öldürmeye kadar varan şiddetli silâhlı eylemler dizisi sonunda, Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmeyi hedef akıllıkları ve devlet düzenini yıpratma yolundaki faaliyetleri ile, vatandaşın devletine karşı güven duygusunu yıkıp, çeşitli kesimlerde kendilerine katılma sağlamak istedikleri kuşkusuz anlaşılmaktadır.

T.C.K.NUN 146 NCI MADDESİNİN UNSURLARI

T. C. K. nun 146 ncı maddesi «Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının tamamını veya bir kısmını tağyir ve tebdil veya ilgaya cebren teşebbüs etme» şeklindeki girişimi müeyyide altına alınmıştır. Bu maddede sözü edilen «Türkiye Cumhuriyeti Anayasası» kavramından yasal bir metin anlamı çıkarmamak lâzım gelir. Kanun koyucu Türkiye Cumhuriyeti Anayasası derken, Anayasanın getirmiş olduğu insan haklarına dayanan millî, demokratik lâik ve sosyal bir hukuk devletinin gereği olarak Türkiye Cumhuriyeti Anayasasında öngörülen bütün müessese ve kuruluşlar manzumesini belirtmek istemiş ve varlığında devleti temsil eden yasa- ma, yürütme ve yargı erkleri paralelindeki en küçüğünden, en büyüğüne kadar bütün devlet kuruluş ve hizmet unsurlarını kasdetmiştir. Dolayısıyla bu Anayasal kuruluş ve müesseselerinin ön gördüğü herhangi bir devlet kuvvetinin ifadesi olacak en küçük bir görev unsurunu hedef almak, onun şahsında anayasayı ve anayasanın sahibi Türkiye Cumhuriyeti Devletini hasım kabul etmek demektir.

Suçun MADDİ UNSURU :

Anayasal düzeni korumak ve idame ettirmek amacı ile öngörülen T.C.K. nun 146/ncı maddesinin maddî unsuru, bu düzeni tamamen veya kısmen değiştirmeye matuf olarak cebri ve icrai hareketlere teşebbüs derecesinde geçilmesidir.

Söz konusu maddenin esasen tam fiil biçiminde ihlâli söz konusu olamaz. Bu ahvalde, Anayasal düzeni belirli ideolojilere uygun olarak değiştirmek amacı ile zor hareketlere girişen kişiler ve yıkım topluluğunun başarısı söz konusu olur, böylece Türkiye Cumhuriyeti Devleti adına herhangi bir yargı yetkisinin kullanılması şekli ortadan kalktığı gibi, bunda muvaffakiyet temin edenler belki de, anayasal düzeni korumak için direnip ve devlet varlığının ifadesi bulunan bütün kuvvetini sarf edecek devlet görevlileri ve vatanseverler zor rejimin sorgusuz sualsiz sistemine tabi tutularak yok edilir, giderler.

Binaenaleyh T.C.K.nun 146 ncı maddesinin her halukârda teşebbüs derecesinde kalan zor fiilleri cezalandırdığı görülmekte olup, bunun için dört şartın mevcudiyeti gerekmektedir.

- 1 — İcraya başlanmış olması,
- 2 — Elverişli vasıta kullanılması,
- 3 — İcra hareketlerinin bitmemesine ve sonucun gerçekleşmemesine elde olmayan mani sebeplerin yol açması,
- 4 — Kastın mevcudiyeti.

Teşebbüs için anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek anlamındaki «İcra başlangıcı» sayılabilecek fiil veya fiiller gerekmektedir.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt etrafında Anayasal düzeni silâhlı mücadele yolu ile değiştirmek amacı taşıyan bir

kadro oluşturulmuş ve bu kadro parti yönetiminde proleterva ihtilali ortamını hazırlamak ve silâhlı halk savaşına dönüşecek gerilla üniteleri aracılığı ile, bütün yurt alanını kapsayacak şekilde silâhlı hareketlere giriştiği, çok yönlü şehir ve kır faaliyetleri kapsamında anlaşılmaktadır. Olayımızda her yönü ile Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve yan kuruluşları şahsında ve bu örgüte dahil militanların kişiliğinde somut ifadesini bulan silâhlı zor girişim hareketleri mevcut bulunmaktadır. Olaylar, eylemler ve kişisel faaliyetler bölümündeki belgelere dayalı açıklamalarla bu husus tüm boyutları ile ortaya konmuştur.

Kanun Anayasal düzeni hedef alan girişimi cezalandırmak için aynı zamanda failler tarafından kullanılan araçların da elverişli olması koşulunu aramaktadır. Dava konusu olguda, elverişli araç gerçeği de kanunun öngördüğü anlamın çok üstünde kendini göstermektedir. Marksist-Leninist ve Maoist yöntemdeki örgüt görüşlerini yansıtan ve yayan tez, eleştiri, not, beyanname, bildiri, afiş, deklarasyon ve harekete kaynak teşkil eden külliyetli fikir manzumesi bir yana, silâhlı mücadele hizmetine konan, çok sayıdaki her çeşit, tabanca, tüfek, bomba, Cephane, dinamit, patlayıcı madde imaline yarar malzeme ve silâhlı mücadele aracı sayılabilecek diğer maddî vasıtalar, örgütün anayasal düzeni silâhlı halk savaşı yoluyla yıkabilmek için elverişli vasıtayı tedarik ettiği ve bir yandan da bunu kesin başarı sağlayacak düzeye vardırma çalışmalarını da yine, silâhlı bir şekilde sürdürdüğü, bir kısım silâh ve cephanesinin de eylemler uğrunda tüketildiği maddî bir vakıadır.

Diğer taraftan, Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist örgüt ve yan kuruluşlarının amaçladığı proleterya ihtilali hedefindeki fikri ve fiili faaliyetler, eylemlerle gelişme gösteren icrai hareketleri kendiliğinden son bulmamıştır. Yurdun çeşitli bölgesinde bu örgüt tarafından yaratılan eylemlerin belirmesi ve aynı yapıdaki silâhlı olaylar dizisinin artması karşısında; Devletin istihbarat, emniyet, jandarma ve diğer kuvvet ve kuruluşları örgütsel bir olgu gerçeğine parmak basarak izledikleri soruşturma yöntemi sonunda, başarı ile gerçekleştirilen operasyonlarla, silâhlı örgüte dahil militanlar ve hizmet unsurları bir bir ele geçirilmiştir. Yakalama operasyonları sırasında dahi, sanıklar silâhlı mücadele azmi doğrultusunda, bir an için dahi gerileme göstermeksizin ellerinde bulunan son kurşunlarına kadar görevli güvenlik mensuplarını hedef alarak harcamışlardır.

Böylece ortaya konan icrai hareketlerin son bulmasına ve örgüt amacının gerçekleşmemesine, anayasal düzeni korumak yolunda galebe çalan devlet kuvvetleri set çekmişlerdir.

T.C.K.nun 146 ncı maddesinde sözü edilen «cebrilik» kavramı suçun unsuru olarak öngörülmeyp hareketin, fiilin niteliğini belirtmek bakımından ifade edilmiştir. «Cebir» kavramı maddi ve manevi şekillerde kendisini gösterebilir. Anayasal düzeni zor yolu ile değiştirmek kanunun deyimi ile anayasal düzeni tebdil, tağyir veya ilgasını sağlamak üzere yasaların yasakladığı ve meşru olmayan ilcümle vasıtaların kullanılması suretiyle ortaya konan icrayı hareketlerdir. Baskı, tehdit, hile, zorlama, ihkakı hak, kamunun aşırı derecede sarsılmasına yol açacak yalan haberler yaymak ve ortak amaca yarar sağlayacak şekilde kanunlarımızın men ettiği her türlü sahteci hareketlere girişmek biçimindeki tezahürleri «Cebrilik» kavramı içerisinde görmek ve mütalâa etmek kanaatindeyiz.

Suçun MANEVİ UNSURU :

T.C.K.nun 146 ncı maddesinin manevi unsuru; Anayasanın tağyir, tebdil veya ilgasına ve Türkiye Büyük Millet Meclisini istikata girişim niteliğindeki fiilleri bilerek ve sonucunu öngörerek işleme iradesidir. Bunun için özel bir kasta ihtiyaç olmadığı gibi, herhangi bir saikin aranması da gerekmektedir. Failin cezai sorumluluğu için genel bilinç yeterli sayılmaktadır. İşbu davada sanıklar, önce fikir örgütü düzeyinde çalışmışlar ve Marksist-Leninist ve Maoist ideolojiyi içtenlikle benimsiyerek, bunu gerçek kılacak şekilde proleterya ihtilalini hedef alan bilinçli bir girişimde bulunmuşlardır. Her olay sonrası yayınlanan beyanname ve bildiride ortak amaç yöntemindeki sapmalara dikkat çekilmiş ve başarılı eylemlerden sitayişle bahsedilerek, silâhlı mücadele uğrunda ortak ittifak ve bilinç tazelenmiştir. Bu bakımdan, davaya konu sanıkların kastı hususunda herhangi bir kuşku söz konusu değildir. Kaldı ki ortada bilincin sınırlarını aşan ve sanıklar nezdinde Anayasal düzeni yıkmayı iman haline getiren inanç ve kararlılık mevcut olup, her vesile ile bu, azim, cesaret şeklinde tezahür etmiş ve böylece takdim edilmiştir.

D E L İ L L E R

Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist Örgüt ve yan kuruluşların olan Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu ve Türkiye Marksist - Leninist Gençlik Birliği örgütlerinin fikir seviyesindeki çalışmalardan başlıyarak, silâhlı hareketlere kadar kademe kademe yükselme ve şiddet gösteren faaliyet ve eylemler dizisi hakkındaki iddiamızı çok yönlü delillere dayanarak ve örgütsel faaliyetlerin gelişim zinciri içerisinde inşa etmiş bulunuyoruz.

Oluşumundan önce, Şafak Örgütü bünyesinde yer alan bir kısım yöneticiler, bu örgütün sürdürdüğü çalışmaları yetersiz bulmuşlar ve netice itibarıyla onları Marksist - Leninist ve Maoist düşünce yönteminde revizyonist olarak suçlamakla işe başlamışlar ve bunu takiben silâhlı mücadeleyi hedef alan kendi görüşlerini en geniş biçimde ortaya koyup yaymışlardır. Bu görüşler etrafında yeni bir kadro oluşturulmuş ve silâhlı mücadele düşüncesine göre militanların eylem düzeyine gelmesini sağlayacak eğitim ve bilinçlendirme döneminden sonra, proleterya ihtilâli hedefinde Halk Savaşı biçiminde bir olguya yol açmak amacı ile, saptanan esaslar doğrultusunda kır ve şehir faaliyetlerine girilerek sayısız silâhlı eylem birbiri arkasına dizilerek, dava konusu örgütün ürünü olarak kendini göstermiştir.

Öz olarak ifade etmek lâzım gelirse; Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist Örgüt yöneticileri silâhlı mücadele hedefinde sürdürülen evvel çalışmaları beğenmiyoruz demişler, bunun ardından bizim silâhlı mücadelemizin hedefi ve stratejisi şudur diyerek belirli boyutlar içerisinde saptama yapmışlar ve bunu takiben de tesbit ettikleri silâhlı mücadele sınırları içerisinde; yurdun çeşitli bölgelerinde, şehir ve kır çalışmalarının peşinden, soygun, gasp, adam kaçırma, güvenlik görevlilerine mukavemet ve taarruz, sabotaj, imhayı hedef alan patlama olayları, çeşitli sahteci hareketler, silâh ve cephane yığınağı, bomba ve diğer patlayıcı madde imali, adam öldürme, görevli memurları öldürme ve yaralama ile yoğun bir yayın faaliyetini kuvvetleri kırılincaya kadar sürdürmüşlerdir.

Türkiye Komünist Partisi ve yan kuruluşları tarafından sürdürülen faaliyetler ve girişilen eylemler maddî olaylarla ortada oldukça, örgütün faaliyet bölgelerinde belirli olaylara ilişkin olarak dinlenen tanık beyanları, başka olayda sanık olup dava konusuna dönük beyanları itibarıyla tanık olarak dinlenilmesini önerip dosyaya koyduğumuz sanık beyanları, olay yeri tesbit tutanakları, olay yeri görgü tutanakları, operasyonlar sonrası tanzim edilen ve oluşu yansıtan tutanak ve raporlar, tabip ve otopsi raporları, örgütsel faaliyet yansıtan ve silâhlı mücadele düşüncesini doğrulayan yayın ve kitaplar, örgüte ait silâh ve cep hane gücü belirten emanet kayıtları, imha edilen bir kısım patlayıcı maddelerin imhası ile ilgili tutanaklar, imha edilmemiş çeşitli bomba ve patlayıcı maddelerle ilgili varlık ve emanet kayıtları, ele geçirilen silâhların atışa salih olduğuna ve tesbit edilen bir olayda kullanıldığına dair ekspertiz raporları, örgütün çeşitli sahteci davranışlarını ortaya koyan ve bunu gerçekleştirmeye yarayan maddî araçlar, örgüt yayını teminde kullanılan baskı alet ve edevatı emanetleri, sahte olarak düzenlenip sanıklar üzerinde ele geçirilen ve gerçek kimliği gizlemeye yarayan başka kişilere ait nüfus cüzdanları, maddî olayların ifadesi olan resim, kroki ve şemalar, örgüt üyelerinin kendi el yazıları ürünü olan ve örgüt düşüncelerini ve faaliyetlerini belgeleyen yazı ve notlar, yakalama operasyonlarındaki müsademeyi yansıtan tutanak ve bilgiler, örgütle ilgili belirli izleme ve yakalama sonucunu oluş gerçeğine göre özetleyen güvenlik kuruluşları rapor ve tesbitleri, olaylar öncesi MİT teşkilâtı tarafından yapılan uyarılar ve müteakip gelişme istidadını öneren yazılar, müteveffa sanıklar; Ali Haydar YILDIZ, Meral YAKAR, Ahmet Muharrem ÇİÇEK ve İbrahim KAYPAKKAYA'nın silâhlı mücadele uğrunda ölüm nedenlerini ortaya koyan belge ve resmî tesbitler, örgütün bizzat kendi görüşlerinin ifadesi olan çoğaltılmış eleştiri, tez, not, beyanname, bildiri, afiş, emirname, kararname ve ceza yasaları, örgütsel çalışma raporları, eğitim, direktif ve esasları biçimindeki sayısız belgeler, arama faaliyetleri ile ilgili zabıt ve bulgu tutanakları ile diğer resmî nitelikteki yazışma evrakı iddiamızın somut dayanaklarını teşkil etmektedir.

Ayrıca, birbirini tamamlayan ve maddî olaylarla teyit edilen sanık beyanları, her sanığın kendi faaliyetine ilişkin olmayan ve fakat diğer bir arkadaşının faaliyet ve eylemini ortaya koyan tamamlayıcı beyanlar, örgütün önemli yöneticileri Muzaffer ORUÇOĞLU ve Cem SOMEL'in örgütsel gelişime ve maddî olaylara aydınlık getiren samimî ifadeleri, sanıklar arasındaki bir kısım beyanların meydana çıkardığı çelişkiden hareketle doğru yolda beyan alınan sanık ifadeleri, Türkiye Komünist Partisi Marksist - Leninist Örgütün silâhlı mücadelesini en geniş kapsamda ortaya koymakta ve yukarıdaki delillerle bütünleşerek, sanık ifade ve anlatımları ile örgütsel olguyu doğrulayan çok yönlü deliller aynı çizgide birbirini reddetmeyen ve gerçek çizgide doğrulayan ahenkli bir diyalog teşkil etmektedirler.

IX — BÖLÜM

SONUÇ VE SİSTEM

Yukarıdan beri her sanık hakkındaki iddiayı önce örgütsel bir çerçeveye içerisinde ve daha sonra da her sanıkla ilgili bölümde delillere dayalı olarak açıklamış ve ortaya çıkan hukukî durumu en doğru biçimde eleştirmiş bulunuyoruz.

durumu özellikle gösteren sanık Hamza OĞUZER hakkında (nedenleri kendi bölümünde ifade edildiği üzere) T.C.K. nun 141/7 maddesinin tatbiki,

9 — Sanıklar; Kenan KASAR, Mehmet ÇETİN, Niyazi İLGAZİ, Zülfü YILDIZ, Ali YILDIZ, Yusuf ERNEZ, Mehmet KIRKAN, Mehmet ALTUNBAŞ, Celâl BOZATLI, Naki ÖZGÜL, İsmail ÖZBAY, Mukaddes ERDOĞDU, Hüseyin CEVİZİÇİ, Mustafa ÇOBAN, Abbas ÖZEL, Mehmet KOCABAŞ'ın T.C.K. nun 141/5 maddesinde tanımlandığı şekilde 141/1 niteliğindeki yıkıcı bir birleşmeye girdikleri tüm delillerden anlaşılmış olmakla ve kanunî oluşum meydana gelmiş bulunmakla adı geçen onaltı sanığın fiillerine uyan T.C.K. nun 141/5, 173/3, 31 ve ceza müddetine nazaran 33 ncü maddeleri gereğince tecziyeleri, sanık Yusuf ERNEZ hakkında nedenleri kendi bölümünde ifade edildiği üzere T.C.K. nun 141/7 maddesinin tatbiki,

10 — Sanık Ali DEMİR'in 1402 sayılı Kanunun 1728 sayılı Kanunla değişik 13 ncü maddesi delâletiyle fiiline uyan 6136 sayılı Kanunun 13 ncü maddesi uyarınca tecziyesi,

11 — Sanıklar; Haydar MECİT, Abdurrahman KESKİN ve Bekir EROL'un sübut bulup, kanunî unsurları itibariyle oluşan fiillerine uyan T.C.K. nun 296/1 nci maddesi uyarınca tecziyeleri,

12 — Sanıklar; Bilâl GÜNDÜZ ve İhsan UÇAR'ın sübut bulup, kanunî unsurları itibariyle fiillerine uyan T.C.K. nun 151/2 maddesi gereğince tecziyeleri,

13 — Sanıklar; Ahmet SATAN, Hıdır AKGÜN ve Hanife CANIK'ın sübut bulup kanunî unsurları itibariyle oluşan fiillerine uyan T.C.K. nun 151/1 maddesi gereğince tecziyeleri,

14 — Muhtelif tarihlerde yapılan operasyon ve aramalarda ele geçirilmiş bulunan silâhlı mücadele amacını gerçekleştirmeye elverişli araç teşkil eden ve emanet kayıtları açık ve seçik olarak dosyada mevcut bulunan çeşitli silâhlar ile bomba, yapmaya yarar malzeme, suçta kullanılan basım aletleri ile yasaklanmış Marksist - Leninist ve Maoist kapsamındaki emanet kayıtlarında belirtilen yayın ve kitapların ve suçta kullanılan diğer araçların T.C.K. nun 36 ncı maddesi gereğince müsaderesine;

KARAR VERİLMESİ İLE BU NEDENLE YAPILACAK DURUŞMALARININ İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI 2 No. LU ASKERİ MAHKEMESİNDE İCRASI TALEP VE İDDİA OLUNUR.

3 EYLÜL 1973

Yaşar DEĞERLİ
Hâkim Kd. Yzb.
Sıkıyönetim Yrd. As. Savcısı